RICHARD MORGAN

TAKESHI SUM

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Apogeul eforturilor lui Richard Morgan, vizibile încă de la primul roman, *Carbon modificat,* este atins în *Takeshi sum,* care se dovedește a fi superioară primelor două volume."

www.sfreviews.net

„Un decor baroc teribil de complicat, cu o multitudine de șanse pentru revelații și trădări."

Publishers Weekly

„Acțiune de top și idei SF la cel mai înalt nivel. Richard Morgan a demonstrat deja că este unul dintre autorii contemporani importanți de science-fiction."

www.booktopia.com

„Narațiunea poate părea a unui povestitor lipsit de empatie și umanitate, amoral, dar surprinde prin răsturnări de situație ingenioase demne de un *psycho-thriller.* Nu uitați: când o femeie fatală începe să recite coduri de sistem într-un moment intim, este cazul să vă fie frică!"

DREAMWATCH

„Un roman pur și simplu excelent! Singura problemă este că te întrebi ce ar mai putea scrie Morgan în continuare la un asemenea nivel?"

PA News

„A treia aventură a lui Takeshi Kovacs marchează un punct de referință atât pentru invincibilul fost agent special, cât și pentru mediul *heavy metal noir* al aventurilor sale."

EDGE

„Acțiune cyberpunk palpitantă, cu ocazionale abateri pentru discursuri mișcătoare împotriva fundamentalismului religios." kirkusreviews.com

RICHARD MORGAN

Seria: Takeshi Kovacs

#3 TAKESHI SUM

Original: *Woken Furies* (2005)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

PALADIN

— 2023 —

Furie (s.): 1. Stare de extremă iritare, nestăpânită şi adesea distructivă 2. Pornire violentă, nestăpânită. 3a. Fiecare dintre cele trei divinităţi răzbunătoare care, în mitologia greacă, pedepseau fărădelegile. 3b. Femeie arţăgoasă şi răzbunătoare.

The New English Penguin Dictionary, 2001

PROLOG

Locul în care m-au trezit trebuie să fi fost pregătit cu grijă.

Același lucru era valabil și pentru sala de primire în care mi-au făcut propunerea. Familia Harlan nu umblă cu jumătăți de măsură și, după cum îți poate spune oricine a fost vreodată Primit, caută să facă o impresie bună. Decor negru cu pete aurii ici și colo, în ton cu blazoanele familiei expuse pe pereți, muzică ambientală subsonică, menită să-ți smulgă lacrimi de emoție fiindcă – nu-i așa? – respiri același aer cu aristocrația. Un artefact marțian într-un colț, amintind discret de tranziția custodiei globale de la binefăcătorii noștri non-umani, demult dispăruți, la mâna forte, modernă, a oligarhiei Primelor Familii. Inevitabila holosculptură a bătrânului Konrad Harlan, în postura triumfală de explorator planetar. Cu o mână ridicată, cu cealaltă apărându-și ochii de strălucirea unui soare străin. Și alte chestii din astea.

Iată-l deci pe Takeshi Kovacs, ieșind dintr-o cuvă plină cu gel, în corpul naiba știe cui, scuturându-se în lumina difuză, pastelată, ajutat să stea drept de servitori respectuoși în costume de înot identice. Prosoape nemaipomenit de pufoase care-l șterg bine de gel și un halat dintr-un material asemănător pentru cei câțiva pași până la sala de alături. Un duș, o oglindă – n-ar fi rău să te obișnuiești cu noua ta față, soldat –, *haine noi-nouțe, potrivite cu noul corp, apoi mai departe, în sala de audiențe, pentru o discuție cu un membru al Familiei. O femeie, desigur. Nu aveau cum să se folosească de un bărbat, ținând cont că-mi știau trecutul. Părăsit de un tată alcoolic când aveam zece ani, crescut împreună cu două surori mai mici, o viață de reacții sporadic psihopatice în prezența unor figuri autoritare de sex masculin. Da, o femeie. Vreo mătușă cosmopolită, cu o funcție executivă, angajată să aibă grijă din umbră de afacerile mai puțin publice ale familiei Harlan. O frumusețe discretă, într-un corp clonat, de comandă, probabil trecută de patruzeci de ani, după ochiul meu format.*

— Bine-ai revenit pe Lumea lui Harlan, Kovacs-san! Cum te simți?

— Bine. Tu?

Obrăznicie crasă. Pregătirea de agent special te ajută să percepi și să procesezi detaliile din jur la o viteză la care oamenii obișnuiți nu pot decât să viseze. Dintr-o singură privire, agentul special Takeshi Kovacs știe, într-o fracțiune de secundă, din chiar clipa în care s-a trezit în cuvă, că e nevoie de el.

— Eu? Poți să-mi spui Aiura.

Limba este amanglică, nu japoneză, dar pretinsa înțelegere greșită a întrebării și evitarea elegantă a ofensei, fără pic de furie, duc evident la rădăcinile culturale ale Primelor Familii. Femeia gesticulează, la fel de elegant.

— Deși, în cazul de față, e mai puțin important cine sunt eu. Cred că ți-ai dat seama pe cine reprezint.

— Da, este cât se poate de limpede.

Poate muzica subsonică, poate replica sobră a femeii la întrebarea mea în bășcălie îmi mai taie din aroganță. Agenții speciali absorb totul din jur și, într-o oarecare măsură, e un proces toxic. De multe ori, ei observă instinctiv comportamentul celorlalți, mai ales dacă intuiția le spune că acel comportament le poate fi de folos.

— Deci sunt transferat în interes de serviciu.

Aiura tușește delicat.

— Da, într-un fel.

— Numai eu?

Nu e ceva neobișnuit, dar nici nu mă omor după asta. Când faci parte dintr-o echipă de agenți speciali, ai altfel de încredere decât atunci când lucrezi cu oameni obișnuiți.

— Da. Mai precis, vei fi singurul agent special implicat. Alte resurse, mai convenționale, îți vor sta la dispoziție în număr mare.

— Sună bine.

— Să sperăm.

— Ce trebuie să fac?

Femeia își drege iarăși glasul, la fel de delicat.

— Toate la timpul lor. Aș vrea să te întreb, din nou, dacă te simți bine în noul corp.

— Pare foarte...

De-abia acum înțeleg. Se pliază foarte bine, reacționează excelent la toate nivelurile, chiar și pentru unul ca mine, trecut prin atâtea lupte.

Un corp excelent, cel puțin pe dinăuntru.

— E vreun produs nou de la Nakamura?

— Nu.

Aiura privește în sus și apoi spre stânga. Răspunde de securitate, deci trebuie să fie dotată cu un display retinal.

— Neurosisteme Harkany, produse sub licență universală pentru Humalo-Cape.

Agenții speciali nu au voie să-și exteriorizeze reacțiile. Chiar dacă mă încrunt, trebuie s-o fac în sinea mea.

— Humalo? N-am auzit.

— Probabil.

— Poftim?

— E de-ajuns să-ți spun că te-am echipat cu tot ce este mai nou în materie de biotehnologie. Ținând cont de pregătirea ta, nu cred că trebuie să enumăr performanțele de care e în stare noul corp. Dar, dacă vrei amănunte, poți accesa un manual de bază prin display-ul din câmpul vizual al ochiului stâng.

Un zâmbet pierit, poate un semn de oboseală.

— Neurosistemele Harkany nu sunt concepute neapărat pentru agenții speciali și, în plus, n-a fost timp pentru ajustări.

— Sunteți în criză?

— Ești perspicace, Kovacs-san. Da, situația ar putea fi considerată drept critică. De aceea am dori să te apuci de treabă imediat.

— Mda, pentru asta sunt plătit.

— Întocmai.

Oare acum îmi va spune cine iese cu banii? Probabil că nu.

— Cum sunt sigură că ai ghicit, aceasta va fi o operațiune secretă. Foarte diferită de cea de pe Sharya. Cu toate că și-acolo ai avut de-a face cu teroriști, spre sfârșitul campaniei, nu?

— Mda.

După ce le-am distrus flota interplanetară, le-am bruiat sistemele de transmitere a datelor, le-am dat peste cap economia și, în general, le-am redus la zero capacitatea de a purta un război global, au rămas câțiva radicali care s-au făcut că nu înțeleg mesajul Protectoratului. Drept care i-am urmărit până-n pânzele albe și i-am scos din circulație. Infiltrați-vă printre dușmani, împrieteniți-vă cu ei, sabotați-i, trădați-i.

Ucideți-i pe ascuns.

— Am făcut-o o vreme.

— Perfect. Misiunea asta nu se deosebește prea mult.

— Aveți probleme cu teroriștii? Quelliștii fac iar pe nebunii?

Flutură din mână, disprețuitor. De câteva secole nimeni nu mai ia în serios quellismul. Puținii quelliști autentici care au mai rămas pe Lumea lui Harlan au schimbat principiile revoluționare cu fărădelegile, mult mai profitabile. Aceleași riscuri, dar răsplătite mai bine. Quelliștii nu mai sunt un pericol pentru această femeie sau pentru oligarhia pe care o reprezintă. E primul semn că situația nu e cum pare a fi.

— În câteva cuvinte, e mai degrabă o vânătoare de oameni, Kovacs-san. Este vorba despre o anumită persoană, nu despre o chestiune politică.

— Și pentru asta aveți nevoie de un agent special!

Chiar și prin masca autocontrolului, asta echivalează cu ridicarea unei sprâncene. Și a vocii, un pic.

— Trebuie să fie un ins deosebit.

— Da. Chiar este. Un fost agent special. Kovacs-san, înainte de a intra în amănunte, trebuie să clarificăm un lucru, o problemă care...

— Cu siguranță trebuie să clarificăm un lucru de față cu comandantul meu. Fiindcă mi se pare că nu-i decât pierdere de timp pentru Corpul de Agenți Speciali. Noi nu facem așa ceva.

— ...s-ar putea să te dea peste cap. Crezi, probabil, că, la scurtă vreme după campania din Sharya, ai fost reîntrupat. Poate chiar la câteva zile după ce-ai fost expediat de-acolo prin needlecast.

Ridic din umeri. Calm specific agenților speciali.

— La câteva zile sau câteva luni... pentru mine nu contează prea mult...

— După două secole.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Ai fost stocat aproape două sute de ani. În termeni reali...

Calmul specific agenților speciali se evaporă rapid.

— Ce dracu s-a-ntâmplat cu...?

— Kovacs-san, te rog să asculți până la capăt.

Tăios, ca un ordin. Apoi, când reflexul condiționat mă liniștește,

făcându-mă din nou să ascult și să învăț, mai încet:

— Mai târziu îți voi oferi câte detalii vrei. Pe moment, e de-ajuns să-ți spun că nu mai faci parte din Corpul de Agenți Speciali. Te poți considera în slujba familiei Harlan.

Abandonat secole întregi după ultimele momente ale existenței pe care ți le amintești. Scos din fluxul temporal. O viață departe de toți și de toate. Ca un nenorocit de infractor. *Mda, trebuie să fi reținut ceva prin tehnica asimilării, dar...*

— Cum de-ați...

— Dosarul tău digitizat a fost preluat de familia Harlan cu câtva timp în urmă. Cum îți spuneam, îți pot da mai multe amănunte cu altă ocazie. Ideea e că nu trebuie să-ți bați prea mult capul cu asta. Contractul pe care vreau să-l încheiem este avantajos și, după părerea noastră, te va mulțumi pe deplin. Important e să înțelegi cât de mult vor fi puse la încercare abilitățile tale de agent special. Dat fiind că aici nu e Lumea lui Harlan pe care o știi tu.

— Mă descurc, răspund eu impacientat. E meseria mea.

— Perfect. Acum, desigur, vrei să știi...

— Mda.

Amortizez șocul, ca un garou pe un braț care sângerează. Din nou stăpân pe mine, renunțând să-mi mai fac gânduri rele. Pun întrebarea evidentă, fundamentală în toată tărășenia.

— Cine dracu-i individul ăsta, fost agent special, pe care vreți să-l prind?

Poate că așa a fost.

Sau poate că nu. Deduc totul din bănuieli și din ce-mi aduc aminte după ce faptul s-a consumat. Reconstitui din ceea ce presupun, umplu spațiile goale cu intuiția de agent special. Dar s-ar putea la fel de bine să greșesc amarnic.

N-am cum să știu.

N-am fost acolo.

Și nu am văzut fața lui când ei i-au spus unde eram. I-au spus că eram *și ce trebuia el să facă în privința asta.*

PARTEA I

Acesta ești tu

„Ia-o ca pe ceva personal.”

Quelkrist Falconer
Lucruri pe care ar fi trebuit să le învăț până acum, volumul II

Capitolul 1

Daune.

Rana ustura ca dracu', dar avusesem altele şi mai grave. Raza blasterului îmi atinsese coastele, însă fusese atenuată de blindajul uşii prin care trecuse ca să ajungă la mine. Nişte găozari, le trânteşti uşa-n nas şi ei trag prin ea, doar-doar te-or nimeri undeva. O noapte de rahat, pierdută cu nişte ageamii. Care probabil sufereau la fel de mult ca mine în urma ricoşeului din uşă. Eu mă trăsesem deja deoparte. Raza îmi provocase o tăietură lungă, nu foarte adâncă, pe cutia toracică şi ieşise prin cutele hainei ce ardea înăbuşit. Îngheţare bruscă acolo şi imediat mirosul greu al componentelor arse ale senzorilor dermici. Sfârâitul curios al osului, pe care aproape că-l simţi în gură, în locul unde raza străpunsese învelişul protector al coastelor.

Optsprezece minute mai târziu, potrivit display-ului care-mi licărea în câmpul vizual superior stâng, auzeam acelaşi sfârâit în timp ce grăbeam pasul pe strada luminată de felinare, încercând să nu mă gândesc la rană. Simţeam cum se prelinge ceva pe sub haină. Nu foarte mult sânge. Un corp sintetic are avantajele lui.

— Vrei să te distrezi, amice?

— Am făcut-o deja, i-am răspuns îndepărtându-mă de uşă.

Tipul a clipit dispreţuitor din pleoapele tatuate, dându-mi de înţeles că *eu pierd,* nu el, şi, languros, şi-a sprijinit din nou de tocul uşii corpul musculos, învăluit de întuneric. Am traversat strada şi am dat colţul, strecurându-mă printre alte două curve, una femeie, cealaltă de sex nedefinit. Femeia era supradimensionată, cu o limbă bifurcată, de balaur, pe care şi-o plimba peste buzele evident prehensile, poate adulmecând mirosul rănii în aerul nopţii. M-a urmărit cu privirea, apoi a trecut mai departe. Alături, nedefinita şi-a schimbat uşor poziţia corpului, m-a privit cercetător, dar nu a spus nimic. Niciuna nu se arăta interesată. Străzile erau ude de ploaie şi pustii, deci avuseseră mai mult timp să mă vadă decât tipul din pragul uşii. Mă curăţasem de când părăsisem citadela, însă probabil ceva le spunea că n-au cu ce să se aleagă de la mine.

Le-am auzit în urma mea, vorbind în stripjap. Am auzit

echivalentul lui *lefter,* eu fiind persoana în cauză.

Își permiteau să aleagă. După Inițiativa Mecsek, afacerile mergeau mai bine ca oricând. Tekitomura era arhiplin în iarna aceea, gemea de brokeri recuperatori și de echipe de Anihilatori atrași ca pescărușii de siajul unui trauler. *Un New Hok sigur pentru un nou ev,* așa sunau reclamele. De la docurile noi, pentru hoverloadere, din capătul orașului, în Kompcho, erau mai puțin de o mie de kilometri în linie dreaptă până la țărmurile orașului New Hokkaido, iar hoverloaderele făceau naveta zi și noapte. În afară de transportul aerian, nu ai cum să traversezi mai repede Marea Andrassy. Iar pe Lumea lui Harlan apelezi la transportul aerian numai dacă n-ai alternative. Orice grup de Anihilatori dotat cu echipament greu – cum erau toate – se deplasa la New Hok cu hoverloaderul, plecând din Tekitomura. Supraviețuitorii se întorceau pe același drum.

Orașul prosperității. Plin de speranțe și de un entuziasm deșănțat, pe măsura banilor care curgeau după Inițiativa Mecsek. Am străbătut șchiopătând artere pline de detritusul distracțiilor satisfăcute ale oamenilor. În buzunar, memoriile corticale abia extrase se ciocneau și clicăiau ca niște zaruri.

La intersecția dintre strada Penceva și bulevardul Muko era o încăierare. Localurile de pe Muko, unde se trăgea masiv pe nas, tocmai se închiseseră, iar clienții cu sinapsele arse se întâlniseră cu docherii din schimbul de noapte care treceau prin cartierul plin de depozite, cuprins de o liniște aparentă. Motiv suficient pentru violență. Vreo zece inși se împingeau pe stradă, înainte și înapoi, fluturând din brațe și încercând să se agațe unul de altul, în timp ce un grup de pe margine îi încuraja cu înflăcărare. Un ins zăcea deja inert pe pavajul din sticlă topită, iar altul, cu fața plină de sânge, trăgea de el, ba de-o mână, ba de-un picior, ca să-l scoată din încăierare. Dintr-un box electric supraîncărcat țâșneau scântei albastre, în altă parte strălucea lama unui cuțit. Însă toți cei care rămăseseră în picioare păreau că se simt foarte bine, cu atât mai mult cu cât poliția încă nu apăruse.

„Mda", a zis în zeflemea o parte din mine. „Probabil că băieții sunt prea ocupați la sediu."

Am încercat să mă țin departe de cei care-și împărțeau cu dărnicie

pumni şi picioare, ferindu-mi coastele rănite. Sub haină, mâinile se încleştau pe ultima grenadă halucinogenă, frumos curbată, şi pe mânerul uşor lipicios al cuţitului Tebbit.

Nu te amesteca într-o bătaie dacă poţi să ucizi rapid şi să dispari la fel.

Virginia Vidaura – instructor al Corpului de Agenţi Speciali, ulterior cu o carieră de infractoare şi uneori activistă politică. Un fel de model pentru mine, deşi au trecut câteva decenii de când am văzut-o ultima oară. Mi-am amintit de ea pe mai multe planete, fără să vreau, şi fantoma aceea din mintea mea mi-a salvat viaţa de tot atâtea ori. De data asta n-aveam nevoie nici de ea, nici de cuţit. Am trecut pe lângă încăierare fără să-i privesc în ochi pe bătăuşi, am intrat pe strada Penceva şi m-am făcut una cu umbrele care se întindeau peste aleile ce duceau spre mare. Cipul temporal din ochi îmi spunea că sunt în întârziere.

„Măreşte pasul, Kovacs!" Potrivit cunoştinţei mele din Millsport, Plex nu era atât de sigur în momentele-cheie. Pe de altă parte, nici nu-l plătisem suficient încât să aştepte prea mult.

Încă cinci sute de metri şi apoi la stânga, printre spiralele fractale dese ale cartierului Belabumbac Kohei, numit aşa cu secole în urmă după marfa obişnuită şi după primul proprietar, prima familie ale cărei depozite străjuiau labirintul străduţelor. După Decolonizare şi pierderea oraşului New Hokkaido ca piaţă de desfacere, comerţul local cu belabumbac decăzuse în mare parte şi familii precum Kohei dăduseră repede faliment. Acum, ferestrele de sus, murdare, ale faţadelor priveau trist pe deasupra rampelor de încărcare goale, ale căror obloane erau toate înţepenite într-o poziţie neutră, nici deschise, nici închise.

Desigur se vorbea despre regenerare, despre redeschiderea unităţilor şi reutilarea lor ca laboratoare, centre de instruire şi depozite de utilaj greu pentru Anihilatori. În general doar se vorbea – entuziasmul renăscuse doar în unităţile înşiruite de-a lungul cheiului, cu faţa la rampele de lansare a hoverloaderelor, inspirând tot atâta încredere cât un maniac al gadgeturilor căruia i-ai lăsa telefonul pentru câteva minute. Aici, în est, departe de chei, discuţiile despre fondurile Mecsek erau aproape inexistente.

Bucuriile economiei picurate[1]. De la una dintre ferestrele de sus ale depozitului Belabumbac Kohei 9.26 răzbăteau câteva raze de lumină, iar limbile lungi, mișcătoare, ale umbrelor ce se luptau cu lumina strecurată pe sub oblonul pe jumătate ridicat al rampei de încărcare făceau ca depozitul să semene cu un beţivan chior și bălos. M-am furișat lângă perete și am activat circuitele auditive ale corpului sintetic, aducându-le la putere maximă, adică nu prea mare. Acum vocile dinăuntru ajungeau până în stradă, cu intermitenţe, la fel ca umbrele de la picioarele mele.

— ...ascultă-mă bine, n-am de gând să-nghit așa ceva.

Era un accent Millsport, tărăgănat, pe nas, metropolitan, în amanglica vorbită pe Lumea lui Harlan, pe un ton iritat. Vocea lui Plex, mormăind ceva nedesluşit, protesta fără vlagă. Părea că pune o întrebare.

— De unde dracu' să știu? Crezi ce vrei.

Interlocutorul lui Plex se mișca prin cameră, mutând obiectele din cale. Vocea i s-a pierdut însă în ecourile rampei de încărcare. Am prins cuvintele *kaikyo, contează,* un râset scurt. Apoi din nou mai aproape de oblon.

— ...contează ce crede familia și familia crede ce-i spune tehnologia. Tehnologia lasă urme, amice.

O tuse puternică și o inspiraţie adâncă, semn că vorbitorul trăgea din pipă.

— Tipul ăsta văd că se lasă așteptat.

M-am încruntat. *Kaikyo* are mai multe înţelesuri și toate depind de vârsta pe care o ai. Din punct de vedere geografic, este o strâmtoare sau un canal. Așa se folosea termenul în primii ani ai Colonizării sau încă se folosește, cu ifose, de către Primele Familii foarte educate, care scriu cu ideograme. Insul nu părea să aibă de-a face cu vreo Primă Familie, dar se prea poate să fi fost *prin preajmă* când Konrad Harlan și amicii lui cu relaţii sus-puse transformau Glimmer VI într-o feudă. Memoriile corticale ale multor personalităţi din vremea aceea sunt stocate în așteptarea unui corp care să treacă din nou la treabă.

[1] Concept economic lansat de președintele american Ronald Reagan, conform căruia reducerea impozitării celor bogaţi duce la ameliorarea „pic cu pic" a nivelului de viaţă al celor săraci (n. tr.).

Apropo, ca să cunoşti toată istoria umană a Lumii lui Harlan ai nevoie doar de vreo şase reîntrupări succesive. Asta înseamnă puţin peste patru secole, în timp terran, de când transportoarele pline de colonişti au poposit pe planetă.

Intuiţia de agent special nu-mi dădea pace. Ceva nu era în regulă. Întâlnisem bărbaţi şi femei cu secole de viaţă continuă la activ care nu vorbeau ca insul ăsta. Nu era nici pe departe înţelepciunea veacurilor, împărtăşită cu o voce tărăgănată între două trageri din pipă în noaptea care învăluia Tekitomura.

Pe stradă, adoptat de stripjap cu vreo două sute de ani în urmă, *kaikyo* înseamnă o cunoştinţă care-ţi poate găsi un cumpărător pentru marfa furată. Un intermediar secret. În unele părţi ale Arhipelagului Millsport, acest termen este încă frecvent folosit. Prin alte părţi, sensul se schimbă, referindu-se la consultanţi financiari cu acte în regulă.

„Mda, iar mai la sud înseamnă sfânt, un ins posedat de spirite, sau gură de canalizare. Dar de ajuns cu deducţiile astea detectiviste. L-ai auzit ce spune – ai întârziat."

Am vârât mâna sub oblon şi l-am ridicat, încercând să anihilez durerea bruscă dinspre rană atât cât mă lăsa sistemul nervos al corpului sintetic. Oblonul s-a rulat cu zgomot până sub acoperiş. Lumina a ţâşnit în stradă şi peste mine.

— Bună seara.

— Ce dracu'! a exclamat accentul Millsport făcând un pas înapoi.

Fusese la numai doi metri de oblonul care o luase din loc.

— Tak.

— Salut, Plex, am spus eu fixându-l cu privirea pe nou-venit. Cine-i *tanul*?

Între timp, îmi dădusem seama. Palid, chipeş, ca dintr-un film experia ieftin, ceva între Micky Nozawa şi Ryu Bartok.

Corp de luptător bine proporţional, lat în piept şi umeri, cu membrele lungi. Cu părul căpiţă, cum se poartă pe bio-podiumurile de prezentare a modei, răsucit în sus şi electrizat static, ca să pară că posesorul tocmai a fost scos dintr-o cuvă de donare. Un costum larg şi cu falduri, care sugera arme ascunse, şi o poziţie care-mi spunea că nu avea de fapt niduna pe care s-o folosească. Specifică artelor

marţiale, menită mai degrabă să mă atenţioneze decât să arate că atacul este iminent. În palma strânsă încă ţinea micro-pipa descărcată, iar pupilele erau fixe şi foarte mari. Ca o concesie făcută unei vechi tradiţii, într-un colţ al frunţii se înşiruiau mai multe cerculeţe tatuate cu iluminiu.

Ucenic al yakuza din Millsport. Mardeiaş de pe stradă.

— Nu-nţeleg de ce-mi spui *tani,* a şuierat el. Tu eşti nepoftitul aici, Kovacs. *Tu* eşti intrusul.

L-am lăsat în periferia câmpului meu vizual şi am privit spre Plex, care stătea lângă bancurile de lucru şi moşmondea cu nodul unor centuri de protecţie, încercând un zâmbet care nu voia să apară pe faţa lui de aristocrat decăzut.

— Uite ce-i, Tak...

— Asta trebuia să fie o petrecere exclusivistă, Plex. N-a fost vorba să inviţi pe cineva.

Yakuza abia s-a abţinut să facă un pas spre mine, mulţumindu-se să scoată un fel de mârâit. Plex părea descumpănit.

— O clipă... a zis el lăsând centurile deoparte cu un efort evident. Tak, tipul e aici pentru altceva.

— Ca să-mi mănânce timpul, am replicat eu cu blândeţe în glas.

— *Ascultă,* Kovacs. Te bag în...

— *Nu,* am spus pironindu-l cu privirea, în speranţa că tonul meu categoric îl va potoli. Fii cuminte dacă ştii cine sunt. Am venit aici ca să vorbesc cu Plex, nu cu tine. Hai, valea!

Nu ştiu ce l-a oprit: reputaţia mea de agent special, ultimele ştiri din citadelă – „fiindcă ar trebui să fie peste tot acum, doar ai făcut prăpăd acolo" – sau doar o minte mai înţeleaptă decât o sugera alura de derbedeu în costumul ăla de doi bani. Preţ de o clipă, a rămas prizonierul propriei furii, apoi s-a calmat, aruncând o privire unghiilor de la mâna dreaptă şi un rânjet.

— Cum vrei. Sper să te-nţelegi cu Plex. Eu aştept afară. Presupun că nu durează prea mult.

Apoi a făcut un pas spre stradă. M-am uitat din nou la Plex.

— Ce dracu' vrea să spună ăsta?

Plex a tresărit.

— Trebuie... trebuie să reprogramăm totul, Tak. Nu putem...

— Nu, am zis eu, dar, uitându-mă prin încăpere, am văzut rotocoale de praf, semn că cineva folosise un amplificator gravitațional. Nu, nu, mi-ai spus că...

— Știu, Tak, dar...

— Ți-am *dat* banii.

— Ți-i dau înapoi...

— *Nu vreau* banii, Plex, i-am spus privindu-l lung și străduindu-mă să-mi înfrâng pornirea de a-i reteza beregata.

Fără Plex, transferul era imposibil. Fără transfer...

— *Vreau corpul meu!*

— Se-aranjează, se-aranjează. Îl primești înapoi. Numai că pe moment...

— Numai că pe moment, Kovacs, noi folosim instalațiile, a intervenit yakuza, revenind în câmpul meu vizual cu același rânjet pe față. Fiindcă, la drept vorbind, au fost ale noastre de la bun început. Dar probabil că Plex nu te-a informat...

M-am uitat când la el, când la Plex, care mă privea stânjenit.

Nu poți să nu-i plângi de milă. Isa, mijlocitoarea mea din Millsport, în vârstă de doar 15 ani, cu părul violet, tuns perie, cu un echipament mai mult decât arhaic, sătulă de lume în timp ce-mi spunea care sunt termenii contractului și care sunt banii. *Uită-te și tu la trecutul lui! I-a tras-o din toate părțile!*

Adevărat, trecutul nu părea să fi fost deloc înțelegător cu Plex. Născut cu trei secole în urmă sub numele de Kohei, fusese mezinul familiei, naiv și răzgâiat, dispus să-și pună în valoare inteligența evidentă doar în domenii nobile ca astrofizica și arheologia. Dar familia Kohei lăsase generațiilor post-Decolonizare doar cheile de la zece străzi cu depozite goale și un șarm aristocratic demodat care, în cuvintele autocritice ale lui Plex, îl ajuta să se culce cu mai multe femei atunci când îi fluiera vântul prin buzunare. Amețit bine de vaporii pipei, îmi spusese întreaga poveste nefericită la mai puțin de trei zile de când ne cunoscuserăm. Părea să simtă nevoia de a o împărtăși cuiva, iar agenții speciali știu să asculte. Asculți, bagi la cap, nu omiți nimic. Ulterior, orice detaliu, cât de mic, îți poate salva viața.

Terorizați de perspectiva unei singure vieți și a imposibilității unei

noi întrupări, strămoşii săraciţi ai lui Plex învăţaseră să muncească pentru a-şi asigura existenţa, deşi cei mai mulţi dintre ei nu se descurcau prea bine. Datoriile se acumulaseră, vulturii se repeziseră asupra lor. La naşterea lui Plex, familia lui era atât de legată de yakuza, încât infracţiunile mărunte făceau parte din viaţa de zi cu zi. Mai mult ca sigur Plex crescuse printre costume agresiv de largi, precum cel de alături. Mai mult ca sigur învăţase acel zâmbet stingher, defensiv, pe genunchii tatălui său.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi supere şefii.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă întorc la Millsport cu un hoverloader, în acelaşi corp.

— Plex, urmează să plec de aici cu *Saffron Queen.* Peste patru ore. Îmi dai banii pe bilet?

— Se rezolvă, Tak, a răspuns el cu voce rugătoare. Mâine-seară pleacă un hoverloader spre EmPee. Avem bani destui, adică băieţii lui Yukio...

— Nu-mi pronunţa numele! a strigat yakuza.

— Băieţii te trimit cu el, nimeni n-o să afle, continuă Plex, întorcându-şi privirea rugătoare spre Yukio. Nu-i aşa? Îl trimiteţi voi, nu-i aşa?

M-am uitat şi eu spre el.

— Nu-i aşa? Văd doar că mi-ai stricat planurile de plecare.

— Tu singur ţi le-ai stricat, Kovacs, s-a încruntat yakuza, clătinând din cap.

Făcea pe *senpaiul,* cu gesturile şi solemnitatea ţeapănă pe care le copiase probabil direct de la propriul lui *senpai* când îşi începuse ucenicia.

— Ai idee câţi poliţişti te caută acolo? Centrul e plin de patrule şi, după părerea mea, vor da năvală în docuri în mai puţin de o oră. Toată poliţia e pe urmele tale. Ca să nu mai pomenim de amicii noştri, paramilitarii bărboşi din citadelă. Ce dracu', puteai s-o laşi mai uşor cu vărsarea de sânge!

— Ţi-am pus o întrebare. Nu ţi-am cerut o opinie. Mă trimiteţi cu următorul hoverloader sau nu?

— Stai liniştit, te trimitem, a răspuns el fluturând din mână. E ca şi făcut. Ştii care-i defectul tău, Kovacs? Nu ţii cont că unii mai fac şi

afaceri serioase. Iar tu vii, pui pe jar forţele locale de poliţie cu violenţa ta lipsită de sens, apoi, din exces de zel, poliţiştii îi arestează pe oamenii de care avem noi nevoie.

— Nevoie pentru ce?

— Nu-i treaba ta, a replicat yakuza, renunţând la îngâmfarea de *senpai,* din nou cu accentul căpătat pe străzile lui Millsport. Încearcă să stai la cutie în următoarele cinci-şase ore şi abţine-te să omori pe cineva.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te contactăm.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să vă străduiţi mai mult.

— Să ne străduim, a repetat el ridicând tonul. Cu cine crezi că vorbeşti, Kovacs?

Am calculat distanţa şi în cât timp aş ajunge la el. Cât m-ar durea rana. I-am servit cuvintele care să-l scoată din minţi.

— Cu cine vorbesc? Cu un *chinpira* ameţit de droguri, un derbedeu de pe străzile din Millsport, scăpat din lesă de *senpaiul* lui, cu tine vorbesc, Yukio. Dă-mi telefonul tău... vreau să vorbesc cu cineva care contează.

Furia s-a dezlănţuit. Ochii i-au ieşit din orbite şi a început să caute ceva în haină. Mult prea târziu.

L-am lovit.

Acoperind spaţiul dintre noi, atacând dinspre partea mea nevăzătămată. Din lateral, în gât şi genunchi. S-a prăbuşit, sufocat. L-am înşfăcat de un braţ, i l-am răsucit şi mi-am lipit cuţitul de palma lui, ca să-l vadă.

— E o lamă bio, l-am avertizat. Febră Hemoragică Adoracion. Te crestez cu ea şi în mai puţin de trei minute ţi se sparg toate vasele de sânge. *Asta vrei?*

A încercat să scape din strânsoare, gâfâind. I-am apăsat cuţitul în palmă până i-am văzut panica în ochi.

— Nu-i un mod prea plăcut de a muri, Yukio. *Telefonul.*

A scotocit prin haină, a scos telefonul, însă l-a scăpat şi i-a alunecat pe podeaua de centon. M-am aplecat îndeajuns ca să mă conving că nu-i o armă, apoi l-am împins cu piciorul înapoi, spre

mâna lui liberă. L-a prins anevoie, gâfâind în continuare, semn că-i aranjasem bine gâtul.

— Bine. Acum sună pe cineva care poate fi de ajutor şi dă-mi-l să vorbesc cu el.

A atins de câteva ori display-ul şi mi-a întins telefonul, cu o faţă la fel de spăşită ca a lui Plex, cu doar câteva minute în urmă. L-am fixat cu privirea, exploatând celebra imobilitate a trăsăturilor unui corp sintetic ieftin, apoi i-am dat drumul braţului, am luat telefonul şi am făcut un pas înapoi. Yakuza s-a rostogolit departe de mine, masându-şi gâtul. Am dus telefonul la ureche.

— Cine mă caută? a întrebat în japoneză o voce masculină cultivată.

— Kovacs, am răspuns schimbând limba automat. Am un conflict de interese cu Yukio, un *chinpira* de-al tău, şi m-am gândit că ai putea să-l rezolvi.

S-a aşternut o linişte de gheaţă.

— Aş vrea să-l rezolvi în noaptea asta, am continuat eu blând.

La celălalt capăt am auzit o inspiraţie adâncă, şuierătoare.

— Kovacs-san, faci o mare greşeală.

— Nu zău!

— Ar fi o lipsă de înţelepciune să ne implici în afacerile tale.

— Nu eu mă implic. În clipa asta, mă aflu într-un depozit şi privesc un loc gol în care trebuia să fie o aparatură ce-mi aparţine. Dintr-o sursă demnă de încredere, ştiu că nu mai e aici pentru că aţi luat-o chiar voi.

Din nou linişte. Conversaţiile cu yakuza sunt invariabil punctate de pauze lungi, în cursul cărora probabil că trebuie să reflectezi şi să asculţi ce nu ţi se spune.

N-aveam chef de aşa ceva. Mă durea rana.

— Am fost informat că veţi termina în aproximativ şase ore. Îmi convine. Dar vreau să-ţi dai cuvântul că, după cele şase ore, aparatura va fi returnată aici, în stare de funcţionare, ca s-o pot folosi. Vreau să-ţi dai cuvântul.

— Hirayasu Yukio este cel care...

— Yukio este un *cimpanzeu.* Haide să negociem cinstit. Singura misiune a lui Yukio este să se asigure că nu-l mărunţesc pe

prestatorul nostru de servicii. Care, apropo, nu-şi face datoria cum trebuie. Eram deja nerăbdător când am ajuns şi nu cred că o să-mi refac rezervele de răbdare prea curând. Nu mă interesează Yukio. Vreau cuvântul *tău.*

— Şi dacă nu ţi-l dau?

— Atunci, câteva dintre birourile voastre de la stradă vor sfârşi prin a arăta cum arată citadela pe dinăuntru. Aici ai cuvântul *meu.*

Tăcere. Apoi:

— Noi nu negociem cu teroriştii.

— *Ei, aş!* Ce faci, îmi ţii discursuri? Credeam că discut cu un factor de decizie. Chiar trebuie să distrug ceva ca să fiu convingător?

Acum era o altfel de tăcere. Stăpânul vocii părea că se gândeşte la altceva.

— Hirayasu Yukio e teafăr?

— Atât cât se poate, am răspuns privind cu răceală spre yakuza, care respira normal şi încerca să se ridice în capul oaselor, broboane de sudoare încadrându-i tatuajul. O situaţie care se poate schimba. Depinde de tine.

— Prea bine.

Un răspuns dat în numai câteva secunde. După normele yakuza, o grabă neobişnuită.

— Mă numesc Tanaseda. Ai cuvântul meu, Kovacs-san, că aparatura pe care o soliciţi va fi acolo, disponibilă, la ora indicată. În plus, vei fi recompensat pentru deranj.

— Mulţumesc. Asta...

— N-am terminat. De asemenea, ai cuvântul meu că dacă vei comite vreun act de violenţă împotriva personalului meu, voi emite un ordin la nivel global privind prinderea şi execuţia ta. Mă refer la o moarte extrem de neplăcută. Ai înţeles?

— Mi se pare corect. Dar cred că mai bine i-ai spune *cimpanzeului* să aibă grijă cum se poartă. Are impresia că se pricepe la multe.

— Dă-mi-l la telefon.

Între timp, Yukio Hirayasu reuşise să se ridice în şezut, cocârjat pe podeaua din centon, iar acum respira zgomotos. I-am şuierat ceva şi i-am aruncat telefonul. L-a prins stângaci, cu o singură mână, cu cealaltă palpându-şi în continuare gâtul.

— *Senpaiul* vrea să-ţi spună ceva.

M-a privit încruntat, cu ochii înlăcrimaţi şi plini de ură, dar a dus telefonul la ureche. Au urmat câteva silabe japoneze sacadate, ieşite ca dintr-o butelie de gaz crăpată. Yukio a înţepenit şi a lăsat capul jos. Răspunsurile lui erau bruşte, monosilabice. Cuvântul *da* apărea cel mai des. Ce-i al lor, e-al lor – membrii yakuza ştiu mai bine decât oricine ce e disciplina.

Conversaţia dintr-o singură direcţie s-a sfârşit, apoi, fără să mă privească în ochi, Yukio mi-a întins telefonul. L-am luat.

— Problema s-a rezolvat, am auzit vocea lui Tanaseda. Te rog să faci în aşa fel încât restul nopţii să-l petreci în altă parte. Te poţi întoarce după şase ore. Aparatura şi recompensa te vor aştepta acolo. E prima şi ultima oară când vorbim. Regret... această... neînţelegere.

Nu părea să sufere chiar atât de mult.

— Îmi recomanzi un local în care să pot lua micul dejun? am întrebat.

Tăcere. O pauză politicoasă. Am cântărit telefonul în palmă, apoi i l-am aruncat lui Yukio.

— Mda, am zis mutându-mi privirea de la yakuza la Plex şi înapoi. Îmi puteţi recomanda un local în care să iau micul dejun?

Capitolul 2

Înainte ca Leonid Mecsek să injecteze capital masiv în economiile precare ale Arhipelagului Saffron, Tekitomura supraviețuia din charterele pe care le punea la dispoziție pescuitorilor de botălbeci, bogătași veniți din Millsport sau Insulele Ohrid, și din recolta de in gelatinos, al cărui ulei era la mare căutare. Bioluminescența facilita recoltarea în timpul nopții, deși culegătorii nu stăteau mai mult de două ore consecutiv. După durata aceea firele subțiri, urzicătoare, ale antenelor inului se lipeau atât de strâns de îmbrăcăminte și de punțile ambarcațiunilor, încât productivitatea era serios afectată de inhalarea toxinelor și de arsurile provocate pielii. Echipele de culegători se succedau de-a lungul nopții, la sfârșit fiind curățate, la fel ca punțile, cu un solvent biodegradabil ieftin. În spatele stației de curățare, luminate de lămpi Angier, se înșiruiau câteva baruri și localuri deschise până în zori.

Plex, din care scuzele se scurgeau ca dintr-o găleată spartă, m-a condus prin cartierul depozitelor spre chei, într-un loc fără ferestre numit *Cioara din Tokyo.* Nu se deosebea prea mult de barurile marinărești din Millsport – desene cu Ebisu și Elmo pe pereții pătați, amestecate cu plăci votive de serie, inscripționate în kanji sau romano-amanglică: „Mări calme, vă rog, și năvoade pline". Monitoare sus, în spatele tejghelei din lemn-oglindă, care ofereau informații despre starea vremii, mișcările navelor orbitale și ultimele știri la nivel global. Și inevitabila hologramă porno, masivă, într-un capăt al încăperii. Culegătorii stăteau la bar sau strânși în jurul meselor, cu fețe obosite și priviri încețoșate. Nu erau mulți, majoritatea bărbați, majoritatea nefericiți.

— Fac eu cinste, a zis Plex repede, când intram.

— Ba bine că nu.

Mi-a aruncat o privire sfioasă.

— Sigur. Ce-ai dori?

— Ceva care să semene a whisky. Să fie tare, direct din butoi. Ca să-i simt gustul prin circuitele de arome din amărâtul ăsta de corp.

S-a îndreptat cu pași mari spre bar, în timp ce eu mă uitam, din

obișnuință, după o masă așezată într-un colț, de unde să văd atât ușa, cât și clienții. Am găsit-o și m-am lăsat să cad pe scaun, tresărind de durerea din coastele arse de blaster.

„Ce porcărie!"

„Nu chiar." Am atins memoriile corticale prin stofa buzunarului. „N-am venit degeaba."

„Ai vreun motiv pentru care nu le-ai tăiat gâtul în somn?"

„Voiau să știe. Voiau să vadă cum e."

Plex a venit de la bar cu paharele și o tavă cu sushi fad. Părea nefiresc de mulțumit de sine.

— Ascultă, Tak. Nu trebuie să-ți faci griji în privința echipajelor de poliție. Într-un corp sintetic...

L-am privit lung.

— Da. Știu.

— Și... e doar o chestie de șase ore.

— Și toată ziua de mâine până pleacă hoverloaderul, am zis și am luat paharul în mână. Mai bine taci, Plex.

M-a ascultat. După câteva minute de gândire profundă, am descoperit că nu era bine nici așa. Eram neliniștit în corpul meu sintetic, tresăream ca după prea multă metamfetamină, mă deranja cine eram din punct de vedere fizic. Aveam nevoie de ceva care să-mi alunge starea de agitație.

— Îl știi de mult pe Yukio?

Plex a ridicat ochii, îmbufnat.

— Credeam că nu vrei să...

— Mda. Scuze. În seara asta am fost rănit și n-am niciun motiv să fiu vesel. Pur și simplu nu simțeam...

— Ai fost *rănit?*

— *Plex,* am spus eu aplecându-mă peste masă. Vorbește *dracului* mai încet.

— A, scuze.

— Cum naiba reziști în branșă? am întrebat exasperat. Ar trebui să fii un infractor, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-a fost alegerea mea, a răspuns el țeapăn.

— Nu? Atunci a cui a fost? E vreun centru de recrutare pe-aici?

— Ai haz, nu glumă. Probabil că tu ai *ales* armata, nu? La

șaptesprezece ani standard...

Am ridicat din umeri.

— Da, eu am ales. Armata sau bandele. Am îmbrăcat o uniformă. Pe bani mai mulți decât îmi aduceau infracțiunile pe care le comiteam deja.

— Dacă vrei să știi, eu n-am făcut niciodată *parte* dintr-o bandă, a zis Plex și a sorbit din pahar. A avut grijă yakuza. Era prea periculos ca investiția să fie prost influențată. Am avut profesori buni, m-am învârtit prin cercurile sociale potrivite, am învățat să calc pe unde trebuie, să spun ce trebuie, pe urmă m-au stors ca pe o lămâie.

Privirea i s-a oprit pe lemnul zgâriat al mesei.

— Mi-aduc aminte de taică-meu, a continuat Plex cu amărăciune. În ziua în care am avut voie să accesez datele despre familia mea. Imediat după petrecerea de majorat, a doua zi dimineață. Eram mahmur, iar Tanaseda, Kadar și Hirayasu apăruseră deja în biroul lui, ca niște vampiri. Taică-meu a plâns în ziua aia.

— Hirayasu *cimpanzeul?*

— Nu, ăsta-i fiu-său. Yukio. Vrei să știi de când îl cunosc pe Yukio? Am crescut împreună. Am adormit împreună în timpul orelor de kanji, ne-am făcut țăndări cu aceleași *take,* ne-am făcut de cap cu aceleași fete. A plecat în Millsport cam pe când m-am apucat de biotehnologie și holograme digitizate și s-a întors peste un an, în costumul ăla caraghios. Crezi că-mi place să achit datoriile lui taică-meu? a încheiat Plex ridicând ochii spre mine.

Nu cred că aștepta un răspuns. Și nici nu voiam să-i mai ascult povestea. Am sorbit din whisky-ul tare, de butoi, întrebându-mă cum ar fi gustul într-un corp cu papile gustative adevărate. Am învârtit paharul și l-am întrebat:

— Cum se face că au avut nevoie de serviciile tale în seara asta? Doar nu ești singurul specialist în digitizare umană de pe-aici.

Plex a ridicat din umeri.

— E o chestie încurcată. Aparatura lor s-a contaminat. În tuburile de gel a pătruns apă de mare.

— Halal crimă organizată...

M-a privit lung, în același timp ofensat și invidios.

— Cred că n-ai familie, a spus.

— Aşa s-ar părea.

Un răspuns cam aspru, dar n-avea niciun rost să ştie adevărul. Motiv pentru care i-am servit altceva:

— Am fost plecat.

— Adică înmagazinat?

Am clătinat din cap.

— Pe alte planete.

— Pe alte planete? Unde?

Interesul din vocea lui era de netăgăduit, abia reţinut de bruma de bună creştere. În afară de Lumea lui Harlan, sistemul Glimmer nu are planete locuibile. Încercarea de terraformare în planul eclipticii lui Glimmer V va trebui să aştepte încă un secol ca să dea rezultate utile. Pentru un harlanit, „pe alte planete" înseamnă transferul prin needlecast la stelele din jur, renunţarea la corp şi reîntruparea în altă parte, la ani-lumină, sub un soare străin. O chestie foarte romantică, motiv pentru care, în conştiinţa oamenilor obişnuiţi, cei care practică aşa ceva au statut de celebritate, asemănător cu cel de care se bucurau piloţii de pe Pământ în epoca zborurilor spaţiale intra-sistem.

Faptul că, spre deosebire de piloţi, aceste celebrităţi din ziua de azi *nu* trebuie să aibă o pregătire specifică pentru a se folosi de hipercaster, că, în multe cazuri, doar faima contează, nu abilităţile sau competenţa în sine, nu pare să stea în calea cuceririi triumfătoare a imaginaţiei publicului larg. Pământul e, desigur, destinaţia râvnită de toţi, dar, până la urmă, se pare că nu contează prea mult unde mergi, atât timp cât te şi întorci de-acolo. Este o tehnică de resuscitare preferată de vedetele experia aflate pe tobogan şi de curtezanele din Millsport care şi-au pierdut din nuri. Dacă eşti în stare să faci rost de banii de călătorie, aproape că ai garantaţi mai mulţi ani de interviuri bine plătite în revistele mondene.

Bineînţeles că aşa ceva nu-i valabil şi pentru agenţii speciali. Noi mergeam pe tăcute, înăbuşeam câte o revoltă planetară, răsturnam câte un regim politic şi introduceam ceva pe placul Naţiunilor Unite. Măcel şi suprimare de la o stea la alta, pentru binele mai important – *firește* – al unui Protectorat unificat.

Eu nu mai fac asta.

— Ai fost pe Pământ?

— Printre altele, am răspuns zâmbind la o amintire veche de aproape un secol. Pământul e o hazna, Plex. O societate închistată, cu o clasă conducătoare nemuritoare și putred de bogată, plus marea masă a celor ținuți din scurt.

Plex a ridicat din umeri și a împuns posomorât sushi-ul cu bețișoarele.

— Seamănă cu locul ăsta.

— Mda, am făcut eu și am mai gustat din whisky.

Între Lumea lui Harlan și ceea ce văzusem pe Pământ existau multe diferențe subtile, dar n-aveam chef să-i vorbesc despre ele.

— Cam ai dreptate.

— Atunci ce... *Rahat!*

O clipă am crezut că nu-i place ceva la sushi. Feedbackul nesigur al corpului meu sintetic, rănit, sau poate oboseala care mă ajungea – mai era puțin și mijeau zorile. Mi-au trebuit secunde bune ca să ridic ochii, să-i urmăresc privirea îndreptată spre bar și apoi spre ușă și să înțeleg despre ce e vorba.

La prima vedere, femeia nu părea ieșită din comun – zveltă și sigură pe ea, îmbrăcată într-o salopetă gri și o haină căptușită, fără însemne, părul neobișnuit de lung, fața palidă, aproape străvezie. Parcă prea voluntară pentru un culegător de in gelatinos. Dar pe urmă am observat felul în care stătea, cu picioarele încălțate în cizme, ușor depărtate, cu mâinile lipite de tejgheaua barului, aplecată în față, cu corpul nefiresc de imobil. Apoi ochii mi s-au întors la părul ei și...

Oprit în ușă, la mai puțin de cinci metri lateral de ea, un grup de preoți cu o privire de gheață, din casta seniorială a Noii Revelații, trecea în revistă clientela. Probabil că văzuse femeia cam în același timp în care-o văzusem și eu.

— *La dracu'!*

— Gura, Plex, am murmurat printre dinți, fără să mișc buzele. Ăștia nu mă știu după față.

— Dar femeia e...

— Răbdare.

Gașca de binevoitori spirituali a înaintat spre bar. În total, nouă

inși. Bărbi patriarhale, ca în BD-uri, și capete rase, priviri fioroase și fixe. Trei oficianți, culorile alesului evanghelic în chenar negru pe robele de un ocru-închis și radarul bio purtat ca un petic negru, pirateresc, pe un ochi. Mergeau țintit spre femeia de la bar, aplecată peste tejghea ca pescărușii în picaj. Părul ei neacoperit, provocator, îi atrăgea ca un magnet.

Nu mai conta dacă porniseră în căutarea mea. În citadelă intrasem mascat, în corpul meu sintetic. Nu existase niciun indiciu care să mă implice.

Dezlănțuiți pe tot Arhipelagul Saffron, ajungând pas cu pas până în extremitatea de nord a continentului vecin, ca veninul inului zdrobit, prinzând rădăcini în mici așezări ciudate ca Millsport, în sud, Cavalerii Noii Revelații își etalau misoginia, resuscitată nu demult, cu un entuziasm de care strămoșii lor islamo-creștini de pe Pământ ar fi fost tare mândri. O femeie singură într-un bar era ceva rău, o femeie cu părul neacoperit era ceva și mai rău, dar *această...*

— Plex, am șoptit. Dacă mă gândesc bine, cred c-ar trebui s-o ștergi de-aici.

— Tak, ascultă...

Am programat grenada halucinogenă la întârziere maximă, am armat-o și am lăsat-o să se rostogolească ușor sub masă. Plex a auzit zgomotul și a icnit surprins.

— Întinde-o!

Primul oficiant ajunsese la bar. A rămas la o jumătate de metru de femeie, poate așteptând-o să se facă mică de spaimă.

Însă tipa l-a ignorat. Ignora, de fapt, tot ce era dincolo de tejgheaua de sub mâinile ei și, mă gândeam eu, chiar fața pe care o vedea oglindită acolo.

M-am ridicat alene în picioare.

— Tak, *nu* merită, bătrâne. Habar n-ai ce...

— Ți-am spus s-o ștergi, Plex! m-am răstit, lăsându-mă pradă furiei tot mai mari, ca un schif abandonat în preajma unei vâltori. Nu-i nevoie să participi la treaba asta.

Oficiantul se plictisise să nu i se acorde atenție.

— Femeie! a răcnit el. Acoperă-te!

— Ce-ar fi să ți-o tragi cu un obiect foarte ascuțit? i-a replicat ea

rar, caustic.

A urmat o pauză aproape comică. Clienţii cei mai apropiaţi s-au întors iute, cu aceeaşi privire uimită, întrebându-se dacă *auziseră bine.*

Undeva, cineva a hohotit.

Între timp, oficiantul ridicase mâna asupra femeii. Un dos de palmă, cu degetele noduroase lăsate în voia lor, care sigur ar fi catapultat-o de la bar pe podea. Dar...

Imobilitatea tipei a dispărut ca prin farmec. Mai iute decât în toate încăierările pe care le văzusem pe Sanction IV. Ceva din mine se aştepta la asta, deşi o parte din mişcări îmi erau necunoscute. Femeia părea că pâlpâie, ca într-o realitate virtuală prost editată, pieziş, schimbându-şi locul. M-am apropiat de grupul mic şi furia mi-a concentrat privirea sintetică asupra ţintelor. Am văzut-o cu coada ochiului cum îl înşfacă pe oficiant de încheietura mâinii. Am auzit pocnetul cotului rupt. Oficiantul a urlat de durere şi s-a dezechilibrat. Femeia a tras şi mai mult de braţ şi insul s-a prăbuşit la podea.

O armă a alungat semiîntunericul din jurul barului cu detunătura şi fulgerul ei. Sânge şi bucăţi de creier au împroşcat încăperea. Stropi supraîncălziţi au sărit şi pe faţa mea, arzând-o.

Greşeală.

Femeia îl omorâse pe cel căzut pe podea, dându-le răgaz celorlalţi. Preotul cel mai apropiat s-a repezit la ea cu un box electric şi tipa a căzut, răsucindu-se, peste cadavrul oficiantului. Ceilalţi s-au apropiat, tropăind din cizmele cu vârfuri din oţel, care se vedeau de sub robele de culoarea sângelui uscat. Cineva de la mesele din spate a început să aclame.

Am intervenit, am prins o barbă şi am retezat beregata de sub ea, până la şira spinării. Am împins cadavrul cât colo. Am implântat cuţitul Tebbit într-o robă, sub talie, până am simţit cum lama se adânceşte în carne. L-am răsucit şi l-am tras înapoi. Am simţit scurgându-mi-se pe mână stropi de sânge cald. Am lovit din nou, ca într-un vis. *Apucă-l bine, bagă-i cuţitul, dă-i cu şutul, la altul te-aţine.* Ceilalţi se întorceau spre mine, dar se vedea că nu erau luptători. Am retezat un obraz până la os, am despicat o palmă de la degetul mijlociu la încheietură, i-am îndepărtat pe toţi de femeia ghemuită pe

podea, rânjind, rânjind tot timpul ca un demon ivit dintre recifuri.

Sarah.

Un pântec imens, strâns bine cu o robă, mi-a ieşit ispititor în cale. Am făcut un pas spre el şi l-am străpuns de jos în sus, despicându-l. L-am privit în ochi pe cel pe care-l goleam de maţe. O faţă bărboasă, brăzdată de riduri, mi-a întors privirea. I-am simţit respiraţia. Am rămas aşa, nu ştiu cât timp, parcă minute bune, la doar câţiva centimetri unul de celălalt, înainte ca omul să-şi dea seama, brusc, de ceea ce-i făcusem. Am încuviinţat scurt din cap şi am schiţat un zâmbet în colţul gurii. S-a îndepărtat clătinându-se şi urlând, cu măruntaiele rostogolindu-i-se la picioare.

Sara...

— El e!

O altă voce. Cu ochii limpezi acum, l-am văzut pe cel cu mâna rănită, cum se ţine de ea ca de o dovadă enigmatică a credinţei. Palma îi era stacojie, vasele de sânge din apropierea rănii rupându-se deja.

— El e! Agentul special! Răzvrătitul!

Cu un bufnet surd, grenada halucinogenă a explodat în spatele meu.

Majoritatea civilizaţiilor fac urât dacă le măcelăreşti sfinţii. Nu-mi dădeam seama în ce parte ar fi înclinat încăperea plină de culegători deprinşi cu greutăţile vieţii – Lumea lui Harlan nu excela prin fanatismul religios, dar multe se schimbaseră de când nu mai pusesem piciorul acolo şi cea mai mare parte în rău. Citadela care domina străzile din Tekitomura era una dintre cele câteva cu care avusesem de-a face în ultimii doi ani şi, oriunde m-aş fi dus la nord de Millsport, doar cei săraci şi îndobitociţi de muncă îngroşau rândurile credincioşilor.

Cel mai bine era să acţionez cu prudenţă.

Suflul grenadei răsturnase o masă ca un poltergeist nervos, dar, pe fondul încăierării de la bar, trecuse aproape neobservat. De-abia după vreo şase secunde schija moleculară a pătruns în plămâni, s-a descompus şi a început să-şi facă efectul.

Ţipetele acopereau gemetele preoţilor care agonizau în jurul meu.

Urlete descumpănite, punctate de râsete isterice. Să fii victima unei grenade halucinogene este o experienţă inedită. Unii încercau să lovească obiecte invizibile care păreau că li se învârtesc în jurul capului. Alţii îşi priveau mâinile năuci sau se uitau în gol, tremurând. De undeva se auzea un plânset răguşit. Respiraţia mi se oprise în mod reflex după zeci de ani petrecuţi pe câmpul de luptă. M-am întors spre femeie şi am văzut-o cum se sprijină de bar. Avea faţa tumefiată.

Am riscat să respir, strigând peste vacarmul general.

— Poţi să stai în picioare?

Ea a încuviinţat scurt. Am arătat spre uşă.

— Afară. Încearcă să nu respiri.

Ne-am furişat pe lângă ce mai rămăsese din comandoul Noii Revelaţii. Cei cărora sângele încă nu începuse să le ţâşnească pe gură şi pe ochi erau prea ocupaţi cu halucinaţiile ca să reprezinte vreun pericol real. Se împiedicau şi alunecau în propriul sânge, zbierând şi orbecăind. Eram aproape sigur că, într-un fel sau altul, grenada îi afectase pe toţi, dar, ca să nu risc, m-am oprit lângă unul care nu părea să fi fost rănit. Un oficiant. M-am aplecat spre el.

— O lumină, a bolborosit el, aiurând şi ridicând o mână spre mine. O lumină în cer. Îngerul a pogorât peste noi. Care va cere *renaşterea* când ceilalţi nu vor, când ceilalţi aşteaptă.

Probabil că nu ştia cum o cheamă. Ce rost avea?

— Îngerul.

Am pregătit cuţitul Tebbit. Din lipsă de aer, vocea era stinsă.

— Uită-te mai bine, oficiantule.

— În...

Apoi, dincolo de efectul grenadei, a părut că înţelege. Vocea i s-a ascuţit brusc şi s-a dat înapoi, cu ochii mari, aţintiţi asupra lamei de cuţit.

— Nu! Îl *văd* pe cel vechi, renăscutul. *Îl văd pe distrugător.*

— Acum eşti împăcat.

Codul bio al cuţitului Tebbit este trecut pe şanţul lui, la jumătate de centimetru de tăiş. Dacă te tai accidental, probabil că rana nu-i destul de adâncă pentru a-l atinge.

I-am spintecat obrajii şi am plecat.

Suficient de adânc.

Afară, un roi de molii cu cap de mort, iridescente, a apărut din întuneric și a început să se rotească în jurul meu, privindu-mă cu lăcomie. Le-am alungat și am tras de câteva ori aer în piept, adânc. „Bagă aer în tine. Și orientează-te."

Cheiul din spatele stației de curățare era pustiu în ambele direcții. Nici urmă de Plex. Nici urmă de altcineva. Pustiul părea de rău augur, anticipând poate un coșmar. Mă așteptam să văd o pereche uriașă de gheare reptiliene cum apare de sub clădire, o ridică și o mută din loc.

„Mai bine nu, Tak. Dacă te aștepți la așa ceva, știi că așa se și întâmplă."

Pavajul...

„Mișcă-te. Respiră. Pleacă de-aici."

O ploaie măruntă începuse să se cearnă din cerul acoperit de nori, estompând ca o perdea subțire strălucirea lămpilor Angier. Dincolo de acoperișul plat al stației de curățare, punțile superioare ale unei ambarcațiuni folosite de culegătorii de in gelatinos alunecau spre mine, împodobite cu lumini de navigație. Strigăte înfundate între navă și chei și șuierul/zăngănitul autograiferelor care se cuplau cu știuturile de pe țărm. Întreaga scenă degaja un calm neașteptat, un moment de pace neobișnuit, care-mi aducea aminte de copilăria petrecută în Newpest. Teama mea inițială s-a evaporat. M-am trezit că zâmbesc fără să vreau.

„Vino-ți în fire, Tak. E doar efectul chimicalelor."

De dincolo de chei, o lumină rătăcită pe sub o macara-robot nemișcată s-a reflectat în părul femeii când s-a întors spre mine. M-am uitat din nou peste umăr ca să văd dacă suntem urmăriți, dar ușa barului era închisă. Zgomote înfundate reușeau să fie percepute de sistemul meu ieftin de ascultare. Puteau fi râsete, plânsete, orice. Grenadele halucinogene sunt oarecum inofensive pe termen lung, dar, pe moment, victimele tind să-și piardă interesul față de gândirea și de acțiunea rațională. Mă îndoiam că cineva va fi în stare să-și dea seama, în următoarea jumătate de oră, unde era ușa, darămite să iasă din bar.

Ambarcațiunea s-a izbit de chei, ținută în frâu de cablurile autograiferelor. Mai multe siluete au sărit pe țărm, binedispuse. M-

am apropiat tiptil de umbra macaralei. În întuneric, fața femeii părea ca a unei stafii. Palidă, de o frumusețe rapace. Părul care o încadra părea traversat de energii aproape nevăzute.

— Folosești cu ușurință cuțitul.

Am înălțat din umeri.

— M-am antrenat.

Ea m-a cântărit din ochi.

— Corp sintetic, oțel biocod. Ești Anihilator?

— Nu. Nici pomeneală.

— Sigur...

Privirea cercetătoare s-a oprit asupra porțiunii din haină care-mi acoperea rana.

— Ei, drăcie, te-au nimerit.

Am clătinat din cap.

— Alții. Cu ceva timp în urmă.

— Da? N-ar strica să te vadă un medic. Am câțiva prieteni care ar putea să...

— Nu merită. Peste câteva ore scap de corpul ăsta.

A ridicat din sprâncene.

— Te reîntrupezi? Înseamnă că prietenii tăi sunt mai influenți decât ai mei. Caz în care e cam greu să mă revanșez pentru *giri*[2] de adineauri.

— Nu-ți bate capul. E din partea casei.

— Din partea *casei?* a repetat ea și a făcut din ochi ceva ce mi-a plăcut. Ce-nvârți? Joci în experia? Cu Micky Nozawa? Samuraiul-robot cu inimă de om?

— Pe ăsta nu cred că l-am văzut.

— Nu? E mai vechi, de vreo zece ani.

— L-am ratat. Am fost plecat.

Mișcare de-a lungul cheiului. M-am răsucit pe călcâie și am văzut ușa barului deschizându-se și, înăuntru, siluete cu haine groase. Noi clienți de pe nava abia sosită, care dădeau peste dezastrul provocat de grenadă. Strigăte și vaiete amestecate ajungeau până la noi. Lângă mine, femeia era concentrată, tăcută, cu capul înclinat sub un unghi

[2] Deranj, în limba japoneză (n. tr.).

senzual și în același timp amenințător, care îmi făcea pulsul s-o ia razna.

— Cheamă poliția, a zis ea și s-a destins la fel de rapid și de liniștit pe cât se încordase, părând că plutește înapoi, la adăpostul umbrelor. Eu am șters-o. Ăăă... mulțumesc. Mulțumesc mult. Scuze dacă ți-am stricat seara.

— Oricum mă plictiseam.

După câțiva pași, s-a oprit. Pe fondul tânguielilor ce veneau dinspre bar și al zgomotului dinspre stația de curățare, am auzit cum noaptea se umple de un vuiet tot mai puternic, produs de un vehicul ce se deplasa cu viteză, ca niște monștri de la bâlci care-și ocupă locurile în spatele cortinei. Lumina și umbra dintre stâlpii de susținere de deasupra transformau fața femeii într-o mască albă, peticită. Un ochi era argintiu.

— Ai un loc unde să te refugiezi, Micky-san? Spuneai că-i o chestie de câteva ore. Ce vrei să faci până atunci?

Am desfăcut larg mâinile. Am devenit conștient de prezența cuțitului și l-am strecurat la locul lui.

— N-am niciun plan.

— Niciun plan?

Deși briza încetase să bată, părul femeii a părut că se înfoaie puțin. A înclinat capul.

— Și niciun loc de refugiu?

Am înălțat din umeri, încercând să alung senzația de ireal produsă de grenada halucinogenă, poate și de altceva.

— Din păcate.

— Cu alte cuvinte, până dimineață încerci să scapi de poliție și de Bărboși ca să prinzi răsăritul de soare viu și nevătămat. Corect?

— Hei, ar trebui să scrii scenarii pentru experia. Sună chiar frumos așa cum le spui tu.

— Mda, chiar romantic. Ascultă, dacă ai nevoie de un loc în care să te adăpostești până vin să te ia amicii tăi barosani, ești invitatul meu. Dar dacă vrei să te joci de-a Micky Nozawa pe străzile din Tekitomura, ei bine... A aplecat din nou capul în felul ei aparte. O să descarc filmul când apare.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— E departe?
Ochii i s-au îndreptat spre stânga.
— Pe-aici.
Dinspre bar, o voce isterică clama crimă şi răzbunare sfântă.
Ne-am îndepărtat, strecurându-ne printre macarale şi umbre.

Capitolul 3

Kompcho era numai lumină, rampele din centon scânteind sub lămpile Angier din jurul hoverloaderelor burduşite, priponite cu otgoane. Ambarcaţiunile aşteptau în capătul autograiferelor, acoperite cu prelate, ca nişte elefanţi traşi la mal. Bocaporţii luceau şi ei, iar motostivuitoarele vopsite cu iluminiu urcau şi coborau rampele cu braţele încărcate de echipamente. Zgomotul produs de maşini şi strigătele acopereau vocile răzleţe, ca şi cum cineva ar fi înhăţat staţia de curăţare minusculă, abia văzută, la patru kilometri spre est, şi ar fi supus-o unei culturi virale de creştere masivă. Kompcho înfuleca noaptea în toate direcţiile cu sunetele şi luminile lui.

Ne-am croit drum prin hăţişul de maşini şi de oameni, pe chei, până în dosul rampelor de încărcare. Firmele de neon ale magazinaşelor cu hardware luceau de-a lungul cheiului, între luminile mult mai viscerale ale barurilor, bordelurilor şi clinicilor de implanturi. Toate uşile erau deschise, de cele mai multe ori largi cât faţada. Grupuri de clienţi intrau şi ieşeau. În faţa mea, o maşină s-a întors în loc şi a dat înapoi cu o încărcătură de bombe terestre inteligente marca Pilsudski, avertizând lumea: *La o parte, La o parte, La o parte.* Un ins a trecut pe lângă mine, rânjind cu o faţă pe jumătate metalică.

Femeia m-a condus printr-o clinică de implanturi. Opt indivizi, bărbaţi şi femei deopotrivă, vânoşi, aşezaţi pe scaune şi scrâşnind din dinţi, urmăreau cum decurge operaţia privind în oglinda lungă din faţa lor şi pe monitoarele de deasupra. Poate că durerea nu era foarte mare, dar nu-i cine ştie ce distracţie să vezi cum te secţionează cineva, cum îţi dă carnea deoparte ca să facă loc unei noi jucării despre care sponsorii ţi-au spus că *toate* echipele de Anihilatori o poartă în sezonul acesta.

Însoţitoarea mea s-a oprit lângă un scaun şi s-a uitat în oglinda prea mică pentru uriaşul acela ras în cap. Asistenţii îi umblau la oasele din umărul drept – o bucată de carne din zona gâtului şi a claviculei atârna pe un prosop îmbibat de sânge, întins pe piept. Tendoane negre, din carbon, flexau ritmic în gaura lăsată.

— Salut, Orr.

— Salut, Sylvie.

Uriașul nu părea să scrâșnească din dinți, dimpotrivă, privea apatic, probabil sub efectul endorfinelor. A ridicat încet mâna de pe partea încă intactă a corpului, a strâns-o și a bătut pumnul cu femeia în semn de salut.

— Ce mai faci? a întrebat el fără vlagă.

— Am ieșit la plimbare. Ești sigur că se reface până dimineață?

— Dacă nu se vindecă, îi fac același lucru chelului care m-aranjează. Însă fără anestezice.

Asistentul a schițat un zâmbet strepezit și a continuat treaba. Nu era prima oară când auzea așa ceva. Ochii uriașului s-au oprit asupra mea în oglindă. Nu a părut tulburat de pata de sânge de pe mine. Mai ales că nici el nu era imaculat.

— Cine-i sinteticul?

— Un amic, a răspuns Sylvie. Îți spun mai multe sus.

— Vin și eu în zece minute, a zis uriașul și i-a aruncat o privire asistentului. Corect?

— O jumătate de oră, a spus asistentul fără să se oprească. Țesuturile au nevoie de timp ca să se prindă.

— Băga-mi-aș! a exclamat uriașul și a ridicat ochii în tavan, încruntat. De ce dracu' nu folosiți *urushiflash?* Cu chestia aia se prind în câteva secunde.

Asistentul a introdus un ac tubular, care a început să absoarbă resturile de țesut.

— Ai vrut o operație la tariful standard. Biochimul militar e mai scump, l-a lămurit el.

— Atunci cât dracu' mă costă ca să-l folosești?

— Mai mult cu vreo cincizeci la sută.

Sylvie a izbucnit în râs.

— Las-o moartă, Orr. Ești aproape gata. Nici n-ai timp să te bucuri de endorfine.

— Am înțepenit aici, lua-m-ar dracu'! a strigat uriașul, apoi a scuipat pe degetul mare și l-a ridicat. Hai, hopa sus!

Asistentul s-a uitat la Orr, a înălțat ușor din umeri și a pus instrumentele pe măsuța de alături.

— Ana! a strigat el. Adu *urushiflashul.*

În timp ce Ana scotea dintr-un dulap noul biochim, asistentul a luat de pe raftul din faţa oglinzii un cititor de ADN şi l-a frecat de degetul ud al lui Orr. Display-ul s-a aprins şi s-a modificat. Asistentul l-a privit din nou pe uriaş.

— Cu tranzacţia asta ne rămâi dator, a spus el calm.

Orr i-a aruncat o privire aspră.

— Şi ce dacă? Mâine ies în larg. Ştii că-s om de cuvânt.

Asistentul a şovăit.

— *Tocmai* pentru că mâine ieşi în larg...

— Uită-te cine-i sponsorul, băga-mi-aş... Fujiwara Havel. Un New Hok sigur pentru un nou ev. Nu suntem o firmă făcută la colţ de stradă. Dacă nu mă-ntorc, plăteşte compania de asigurări. Doar ştii asta prea bine.

— Nu-i vorba de...

Am văzut cum se umflă tendoanele de la gâtul lui Orr.

— Cine te crezi, mă, *contabilul* meu? S-a ridicat în capul oaselor şi l-a privit pe asistent în ochi. Hai, *la treabă!* Şi dă-mi nişte endorfine militare. O să le iau mai târziu.

În cele din urmă, asistentul a cedat şi Sylvie m-a împins uşor spre uşă.

— Ne găseşti sus, a zis tânăra.

— S-a făcut, a spus uriaşul rânjind. Peste zece minute.

La etaj se aflau camere mobilate spartan, în jurul unei combinaţii de salon/bucătărie cu ferestrele spre chei. Izolaţia sonoră era bună. Sylvie şi-a scos haina şi a aşezat-o pe spătarul unui fotoliu, apoi, în timp ce se apropia de bucătărie, mi-a aruncat o privire.

— Fă-te comod. Baia e-n spate, dacă vrei să te cureţi puţin.

Am înţeles aluzia, m-am spălat pe mâini şi pe faţă, într-o firidă prevăzută cu o chiuvetă minusculă şi o oglindă deasupra, scăpând, în mare parte, de petele de sânge, apoi am revenit în salon. Ea scotocea prin dulapurile din bucătărie.

— Chiar lucrezi pentru Fujiwara Havel?

— Nu, mi-a răspuns şi, găsind o sticlă, a deschis-o, apoi cu cealaltă mână a luat dintr-un dulap două pahare. Suntem o firmă de doi bani. Şi ceva în plus. Orr a pătruns pur şi simplu în banca de date FH. Bei?

— Ce-ai acolo?

Sylvie s-a uitat la sticlă.

— Nu știu. Whisky.

Am întins mâna după un pahar.

— O chestie ca asta aduce bani, nu glumă.

Sylvie a clătinat din cap.

— Doar bonusuri pentru Anihilatori. Suntem mai pregătiți să luptăm cu crima organizată decât agenții speciali. Avem dispozitive electronice chiar și-n cur.

Mi-a întins paharul și le-a umplut pe amândouă. Când a atins buza paharelor, gâtul sticlei a scos un clinchet abia auzit în liniștea din încăpere.

— Orr și-a petrecut în oraș ultimele treizeci și șase de ore, curvăsărind și băgând droguri în el doar pe credit și promisiuni. Ca de fiecare dată înainte de a ieși în larg. Pentru el e ca o formă de artă. Hai noroc!

— Noroc.

Era un whisky foarte tare.

— Oho! Faceți de mult echipă?

Sylvie m-a privit ciudat.

— Așa s-ar spune. De ce-ntrebi?

— Scuze. Din obișnuință. A fost o vreme când luam bani pe informații din partea locului, am răspuns eu ridicând din nou paharul. Să vă-ntoarceți cu bine!

— Asta-i o urare care aduce ghinion, a zis femeia fără să-și ridice paharul. Se vede c-ai fost plecat.

— O vreme.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Doar dacă stăm jos.

Mobilierul era ieftin, nici măcar nu se mula. M-am lăsat cu grijă într-un fotoliu. Rana din coaste părea că se vindecă, atât cât poate să se vindece carnea sintetică.

— Așadar... a spus Sylvie așezându-se în fața mea și dându-și părul din ochi. Câteva dintre șuvițele mai groase i s-au încordat și au foșnit, poate în semn de protest. Cât timp ai fost plecat?

— Vreo treizeci de ani.

— Înainte de apariţia Bărboşilor... a remarcat ea cu amărăciune în glas.

— Da, înainte de pacostea asta. Dar să ştii că am văzut aşa ceva în multe alte locuri. Pe Sharya, pe Latimer, în unele părţi de pe Adoracion.

— *N-am auzit* de numele astea.

Am ridicat din umeri.

— Acolo am fost.

În spatele Sylviei, o uşă interioară s-a deschis cu zgomot şi o femeie zveltă, plină de sine, a intrat agale în cameră, căscând. Era îmbrăcată într-un costum negru, mulat pe corp, din polialiaj uşor. La vederea mea, şi-a înclinat capul spre un umăr, s-a apropiat de fotoliul Sylviei şi s-a sprijinit de spătar, cântărindu-mă din ochi cu o curiozitate nedisimulată. Prin părul ei tuns perie se vedeau tatuate pe piele litere în alfabetul kanji.

— Ai musafiri?

— Îmi pare bine că, în sfârşit, ţi-ai făcut upgrade la dispozitivul de vizare.

— *Mai tacă-ţi fleanca!* a zis femeia, apoi, fără grabă, şi-a trecut prin părul Sylviei unghiile vopsite strident, zâmbind când şuviţele au protestat şi s-au ferit de atingere.

— Cine-i amicul? Cam târziu pentru o idilă cu câteva ore înainte de plecare, nu crezi?

— Îl cheamă Micky. Micky, ţi-o prezint pe Jadwiga.

Femeia a tresărit la auzul numelui întreg şi a murmurat o singură silabă:

— *Jad.*

— Să ştii că nu ne-o tragem. Stă aici doar câteva ore.

Jadwiga a încuviinţat din cap şi s-a întors, pierzându-şi brusc interesul. Din spate, pe cap i se putea citi: *Să nu ratezi.*

— Mai avem shiver?

— Cred că tu şi Laz l-aţi terminat noaptea trecută.

— Pe *tot?*

— Ce naiba, Jad! N-a fost petrecerea mea. Vezi în cutia de la geam.

Jadwiga s-a apropiat de fereastră în paşi săltaţi, de dans, şi a deschis cutia. O fiolă minusculă i-a căzut în palmă. A ridicat-o spre

lumină și a agitat-o, făcând să tremure lichidul roșu-deschis.

— Mda, a zis ea gânditoare. De-ajuns pentru câteva picături. În mod obișnuit, aș da la toată lumea, dar...

— Dar așa o să-l folosești doar tu, a anticipat Sylvie. Celebra ospitalitate din Newpest. Ca de fiecare dată.

— Uite cine vorbește, secătură, a spus Jadwiga fără patimă. Cât de des, atunci când nu ești în misiune, ne lași să ne conectăm la chica asta a ta?

— Dar nu-i același lu...

— Nu, e *mai mult* de-atât. Pentru un Renegat, să știi că ești destul de zgârcită cu ce ai tu acolo. Kiyoka spune...

— Kiyoka nu...

— Doamnelor, *doamnelor,* le-am distras eu atenția, încercând să reduc starea de iritare, tot mai evidentă, care o făcea pe Jadwiga să se apropie de Sylvie în aceiași pași săltați. Calm. În clipa asta n-am chef de niciun fel de drog.

Jad s-a luminat la față.

— Vezi? i s-a adresat ea Sylviei.

— Deși v-aș rămâne recunoscător dacă Orr mi-ar da câteva endorfine când urcă aici.

Sylvie a aprobat din cap fără să privească spre amica ei, care continua să rămână în picioare. Se vedea că e în continuare supărată, fie pentru că Jadwiga încălcase bunele maniere, fie pentru că adusese vorba despre statutul ei de Renegat. Nu-mi era foarte clar.

— Orr a făcut rost de endorfine? a întrebat Jadwiga, brusc interesată.

— Da, i-a răspuns Sylvie. E jos. La operație.

— Victima modei. Nu se-nvață minte niciodată, s-a strâmbat Jad.

Și-a strecurat apoi o mână în costumul fără cusături și a scos o pipetă, pe care degetele antrenate au fixat-o în capătul fiolei. Și-a lăsat capul pe spate și, cu aceeași îndemânare automată, a tras de o pleoapă și a picurat deasupra ei. Am văzut cum mușchii i se relaxează, străbătuți, de la umeri în jos, de fiorul ce purta semnătura drogului.

Shiverul nu e foarte periculos – conține 60% betatanatină și câteva extrase de *take* – și face ca orice obiect dintr-o gospodărie să pară

fascinant și orice conversație perfect inocentă să aibă tot hazul de pe lume. Motiv de voie bună pentru cei din casă care l-au luat, supărător pentru cei care au rămas pe dinafară. De cele mai multe ori îți încetinește reacțiile, ceea ce-mi imaginez că urmărea și Jad, la fel ca majoritatea Anihilatorilor.

— Ești din Newpest? am întrebat-o.

— Îhî.

— Cum mai e pe-acolo?

— A, frumos, a răspuns cu un zâmbet disprețuitor prost controlat. Cel mai arătos oraș-mlaștină din emisfera sudică. Merită vizitat.

Sylvie s-a aplecat spre mine.

— Tu de-acolo ești, Micky?

— Mda. E mult de-atunci.

Ușa apartamentului a anunțat sosirea lui Orr, dezbrăcat și acum până la brâu, cu umărul drept și gâtul acoperite de țesutul galben de sudură. Uriașul a rânjit când a văzut-o pe Jadwiga.

— Te-ai cinstit din nou, după cum se vede, a remarcat el înaintând în cameră și aruncând o mână de haine pe fotoliul de lângă Sylvie, care a strâmbat din nas.

Jad a încuviințat din cap și a agitat fiola deja golită.

— Până la fund. N-a mai rămas un strop.

— Ți-a spus cineva vreodată că ai o problemă cu drogurile, Jad?

Femeia subțirică a scos un chicot plin de salivă, la fel de prost disimulat ca zâmbetul superior de mai devreme. Rânjetul lui Orr s-a lățit pe toată fața. Uriașul a mimat tremurul unui toxicoman, tresărind și adoptând o figură de idiot. Jadwiga a izbucnit într-un râs molipsitor. Am văzut-o pe Sylvie cum zâmbește și am chicotit și eu.

— Unde-i Kiyoka? a întrebat Orr.

— Doarme, a zis Jad întorcând capul spre camera din care ieșise.

— Lazlo se ține și acum după gagica aia cu balcoanele cât casa?

Curioasă, Sylvie a ridicat privirea.

— Ce gagică?

Orr a clipit de câteva ori.

— O știi și tu. Tamsin... Tamita... am uitat cum o cheamă. Gagica din barul de pe Muko. A țuguiat buzele, și-a apăsat pectoralii cu palmele, apoi a tresărit și s-a oprit când și-a dat seama că presează

operaţia. Înainte să-ţi sară ţandăra, a continuat. Ce dracu', Sylvie, doar erai *acolo.* Cum să uiţi ce ţâţe avea aia?

— Sylvie nu-i echipată să vadă genul ăla de armament, a rânjit Jadwiga. Nu-i în zona ei de interes, pe când *eu...*

— Aţi auzit ce s-a-ntâmplat în citadelă? am întrebat eu pe un ton firesc.

Orr a scos un mormăit.

— Mda, am prins ştirile jos. Se zice că un ţăcănit le-a făcut de petrecanie la jumate din şefii Bărboşilor din Tekitomura. Mai mult de-atât, le-a luat şi memoriile. Le-a scos din şira spinării de parcă asta ar fi făcut toată viaţa.

Am văzut cum Sylvie lasă privirea în jos, apoi spre buzunarul hainei mele, pentru ca, în cele din urmă, să se uite în ochii mei.

— Barbarie, nu glumă, a spus Jad.

— Aşa-i, dar fără noimă, a fost de acord Orr luând sticla de pe masa din bucătărie. Tipii ăştia oricum nu se reîntrupează. E-mpotriva credinţei lor.

— Fanaticii dracului! a continuat Jadwiga înălţând din umeri şi pierzându-şi interesul. Am auzit de la Sylvie c-ai făcut rost de endorfine.

— Da, a răspuns uriaşul şi şi-a umplut paharul cu o grijă exagerată. Mulţumesc.

— Hai, *Orr.* Măcar *una.*

Mai târziu, după ce am stins luminile şi atmosfera din apartament s-a destins până la proporţii comatoase, Sylvie a împins-o pe Jadwiga, care se tolănise pe fotoliul ei, şi s-a aplecat spre locul în care şedeam, mulţumit că mă lăsase durerea din coaste. Orr dispăruse demult în altă cameră.

— Tu ai făcut aia? a întrebat ea în şoaptă. Chestia din citadelă?

Am încuviinţat din cap.

— Ai avut un motiv serios?

— Mda.

S-a lăsat o scurtă tăcere.

— Prin urmare, n-a fost doar salvarea aia ca-n filme, à la Micky Nozawa. Erai deja pornit.

Am zâmbit, ușor ameţit de endorfină.

— Spune-i mai bine o coincidenţă fericită.

— În regulă. Micky-Coincidenţă-Fericită. Sună bine, a zis Sylvie şi s-a încruntat ca o bufniţă, cu ochii în paharul care, la fel ca sticla, se golise de ceva timp. Trebuie să recunosc un lucru, Micky. Îmi eşti simpatic. Nu ştiu de ce, dar îmi eşti simpatic.

— Simpatia e reciprocă.

Sylvie a ridicat un deget, nesigură în privinţa calităţilor care mă făceau atât de simpatic.

— Nu-i vorba despre... sex. Înţelegi?

— Înţeleg. Ai văzut ce gaură am în coaste? am întrebat clătinând din cap ca să-mi limpezesc privirea. Bineînţeles că da. Ai un cip de viziune spectrochimică, nu?

Ea a încuviinţat din cap cu un aer de automulţumire.

— Chiar te tragi dintr-o familie de Renegaţi?

O grimasă plină de amărăciune.

— *Din* e cuvântul-cheie aici.

— Adică nu-s mândri de tine? am spus arătându-i părul. Credeam că ăsta-i un pas important spre Transfer. Logic vorbind...

— Mda, logic vorbind. Dar e vorba despre religie. Când o invocă, Renegaţii sunt la fel de absurzi ca Bărboşii.

— Deci ei nu-s de acord?

— Opiniile diferă, a răspuns ea cu o delicateţe simulată. Tradiţionaliştilor aspiranţi nu le place nimic din ceea ce leagă sistemele teoretice de materia vie. Aripa pregătitoare a credinţei nu vrea să supere pe nimeni, afirmând că interfaţa virtuală este, ca să te citez, un pas important. Oricum nu se aşteaptă ca Transferul să aibă loc în timpul vieţii lor. Noi suntem doar nişte auxiliari ai procesului.

— Familia ta de care parte ţine?

Sylvie şi-a schimbat poziţia, s-a încruntat şi i-a mai dat un ghiont amicei sale ca să-i facă loc.

— Credinţa în care am crescut era moderat pregătitoare. În ultimele decenii, cu Bărboşii şi întreaga mişcare anti-memorii corticale, mulţi moderaţi au devenit tradiţionalişti aspiranţi. Mama probabil că a trecut de partea lor, ea fiind mereu cea mai pioasă dintre noi. A ridicat din umeri şi a adăugat: Nu-s sigură. N-am mai

trecut pe-acasă de foarte mulți ani.

— Zău?

— Zău. Nu văd de ce-aș face-o. Ai mei ar încerca să mă mărite cu vreun tip cu bani de pe-acolo, a spus ea râzând disprețuitor. De parcă aș putea s-o fac cât timp port ăsta.

M-am ridicat puțin, amețit de pe urma endorfinelor.

— Ce anume?

— *Ăsta,* s-a tras de păr. Rahatul ăsta.

Părul i-a trosnit ușor în mână și a încercat să se smulgă din strânsoare ca o sumedenie de șerpi minusculi. Sub masa negru-argintie, firele mai groase se mișcau ascuns, ca mușchii sub piele.

Dispozitiv de comandă al Anihilatorilor.

Mai văzusem câteva – un prototip pe Latimer, unde noua industrie marțiană de interfețe cu mașinile era rezultatul unei activități frenetice de cercetare și dezvoltare. Vreo două folosite ca detectoare de mine în sistemul Him Home. Armatei nu-i trebuie mult pentru a-și însuși tehnologia de ultimă oră. E logic. De cele mai multe ori, ea subvenționează activitatea de cercetare și dezvoltare.

— Nu-i neatrăgător, am remarcat eu precaut.

— Ce să-ți *spun!* a exclamat Sylvie trecându-și degetele prin cosițe până când a separat firul central de celelalte, un șarpe de abanos, prins în mână. E atrăgător, da? *Orice* bărbat cu sânge în instalație s-ar da în vânt după o chestie de două ori mai lungă decât scula lui care se mișcă de colo-colo, pe pernă, nu? Anxietatea de concurență plus homofobia – un amestec de mai mare dragul.

Am fluturat din mână.

— Păi, femeile...

— Mda. Din păcate, eu sunt hetero.

— Aha.

— Mda, a zis ea, apoi a lăsat firul în pace și a clătinat din cap, iar coama argintie a revenit la forma dinainte. Aha.

Cu un secol în urmă, erau mai greu de depistat. Chiar dacă ofițerii din sistemele militare erau instruiți temeinic în plasarea interfețelor în cutia craniană, acestea rămâneau invizibile. În exterior, purtătorii de interfețe nu se deosebeau prea mult de corpurile umane – aveau poate o anumită paloare după un timp prea îndelungat petrecut pe

teren, dar același lucru era valabil pentru orice informatician suprasolicitat. Te obișnuiești cu toate, cum se spune.

Descoperirile arheologice din afara sistemului Latimer au schimbat totul. Pentru prima dată în aproape șase sute de ani de săpături prin spațiul interstelar marțian, Ghilda a dat în sfârșit lovitura. A găsit sute, poate mii de nave ascunse în liniștea netulburată a vechilor orbite de parcare, în jurul unei stele minuscule pe nume Sanction. După toate probabilitățile, aceste nave erau tot ce mai rămăsese după o confruntare masivă, iar cel puțin unele dintre ele aveau capacități de propulsie superluminică. Alte indicii, mai ales dispariția unui întreg habitat al Ghildei Arheologilor cu echipajul său de șapte sute de persoane, dădeau de înțeles că sistemele motrice ale navelor erau autonome și oricând gata de pornire.

Până atunci, singurele mașini cu adevărat autonome pe care ni le lăsaseră marțienii erau paznicii orbitali ai Lumii lui Harlan, de care nimeni nu se apropia. Existau și alte chestii automate, dar niciuna cu adevărat inteligentă. Și iată că specialiștilor din sistemele arheologice li se cerea acum să poarte interfețe inteligente ce comandau nave spațiale, vechi de aproximativ o jumătate de milion de ani.

Mai mult ca sigur se utiliza o nouă formă de upgrade.

Un exemplu de upgrade ședea în fața mea chiar acum, împărtășindu-se dintr-un pumn de endorfine de uz militar și privind absent într-un pahar de whisky gol.

— De ce te-ai înrolat? am întrebat eu, mai mult ca să umplu tăcerea.

Sylvie a ridicat din umeri.

— De ce te-nrolezi pentru un rahat ca ăsta? Pentru bani. Crezi că după câteva misiuni acoperi creditul ipotecar pentru un corp nou, pe urmă constați că ăștia nu vor decât să-ți ia banii...

— Și n-a fost dintotdeauna așa?

Un zâmbet strâmb.

— Ba da. În plus, se cere și un nou stil de viață. Ca să nu mai vorbim despre costurile de întreținere, upgrade sau reparații. Banii se scurg printre degete. De-abia îi faci, că-i și cheltuiești. E greu să-i pui deoparte ca să ieși din sistem.

— Inițiativa nu poate dura la nesfârșit.

— Nu? Uite cât mai trebuie curăţat din continentul ăsta. În unele locuri de-abia am ajuns la câteva sute de kilometri dincolo de Drava. Dar chiar şi acolo trebuie să revenim, să controlăm casă cu casă, ca să împiedicăm miminţile[3] să se întoarcă. Se vorbeşte de cel puţin încă un deceniu înainte de începerea recolonizării. Şi crede-mă, Micky, ăsta-i un optimism de rahat, servit credulilor.

— Totuşi, New Hok nu-i chiar atât de mare.

— Acum a vorbit străinul din tine, a zis ea şi a scos limba, un gest mai degrabă provocator, ca al maorilor, decât pueril. N-o fi el mare după standardele tale – sunt sigură că pe unde-ai colindat tu au continente late de cincizeci de mii de kilometri. Aici e puţin mai altfel.

Am zâmbit.

— Eu sunt de *aici,* Sylvie.

— A, da. Din Newpest. Ai recunoscut. Dar nu-mi spune şi că New Hok i-un continent mic. După Kossuth, e cea mai mare suprafaţă pe care-o avem.

În realitate, Arhipelagul Millsport era mai mare decât Kossuth sau New Hokkaido, dar, ca în majoritatea grupurilor de insule ce alcătuiau grosul Lumii lui Harlan, o mare parte din teren era montan, aproape inutilizabil.

Ai crede că, pe o planetă din care nouă zecimi sunt acoperite de apă şi care face parte dintr-un sistem solar fără alte biosfere locuibile, locuitorii au mare grijă cum folosesc fiecare palmă de teren. Ai crede că-l împart cu mare grijă. Ai crede că nu poartă mici războaie absurde pe mari suprafeţe de teren utilizabil, că nu folosesc arme care pot distruge teatrul de operaţiuni, făcându-l nelocuibil în următoarele secole.

Nu-i aşa că *ai crede?*

— Mă duc la culcare, a zis Sylvie cu limba împleticită. Mâine am o zi plină.

Am aruncat o privire spre ferestre. Zorii încercau să acopere strălucirea lămpilor Angier, estompând-o.

— Sylvie, e deja mâine.

[3] Acronim al sintagmei din limba engleză *Military Machine Intelligences* (n. red.).

— Mda, a îngânat ea, apoi s-a ridicat și s-a întins până i-au trosnit oasele.

Pe fotoliu, Jadwiga a mormăit ceva și s-a întins repede pe spațiul lăsat liber.

— Hoverloaderul decolează abia la prânz și avem de încărcat o grămadă de marfă. Dacă vrei să dormi, du-te-n camera lui Laz. Nu cred că se-ntoarce prea curând. În stânga băii.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin, Micky, mi-a răspuns ea schițând un zâmbet. Măcar atât să fac și eu pentru tine. Noapte bună.

— Noapte bună.

Am urmărit-o cum se îndreaptă alene spre camera ei, mi-am verificat cipul temporal și m-am hotărât să nu dorm. Mai aveam o oră și mă întorceam la Plex fără să deranjez vreun dans Noh în care poate se prinseseră amicii lui din yakuza. M-am uitat spre bucătărie și m-am întrebat dacă e rost de o cafea.

A fost ultimul gând conștient pe care l-am avut.

La naiba cu corpurile astea sintetice!

Capitolul 4

M-am trezit din cauza unor lovituri ca de ciocan. Cineva care consumase prea multe droguri ca să-şi mai aducă aminte cum se deschide o uşă pliabilă recurgea la tactici neandertaliene. *Bang, bang, bang!* Am clipit de câteva ori din ochii lipiţi de somn şi m-am îndreptat de spate. Jadwiga stătea întinsă în fotoliul din faţa mea, după toate aparenţele în aceeaşi stare comatoasă. Dintr-un colţ al gurii i se prelingea un fir subţire de salivă ce umezea husa din belabumbac, roasă, a fotoliului. Razele soarelui pătrundeau în voie prin ferestre, transformând aerul din cameră într-o ceaţă uşoară, luminoasă.

„La naiba!"

Bang, *bang!*

M-am ridicat în picioare şi am simţit o durere ascuţită în coaste. Efectul endorfinelor lui Orr dispăruse cât apucasem să dorm.

Bang, bang, bang!

— Ce *dracu'* mai e şi asta? a urlat cineva din altă cameră.

La auzul vocii, Jadwiga s-a foit în fotoliu. A deschis un ochi, m-a văzut aproape de ea şi s-a ghemuit rapid într-un fel de poziţie de apărare, apoi s-a mai relaxat când şi-a adus aminte de mine.

— Uşa, am zis eu, deşi era mai mult decât evident.

— Da, da, a mormăit fata. Am auzit. Dacă nenorocitul ăla de Lazlo şi-a uitat iar codul, merită un şut între picioare.

Bătăile au încetat, probabil la auzul vocilor dinăuntru. Ca s-o ia de la capăt. Am simţit un junghi în tâmplă.

— Deschide *cineva* uşa?

Era o voce de femeie, pe care o auzeam prima dată. Probabil Kiyoka, în sfârşit trează.

— *Acuşi-acuşi!* a strigat şi Jadwiga, îndreptându-se poticnit spre uşă şi mormăind în barbă: A fost cineva să se intereseze de-mbarcare? Bineînţeles că nu. Uşurel. Vin *imediat.*

A lovit panoul, iar uşa s-a pliat şi a dispărut în toc.

— Ce-ai păţit, ai vreo disfuncţie motorie? a întrebat-o acru pe persoana de dincolo. Te-am auzit după primele nouăzeci şi şapte de...

Hei!

După o scurtă îmbrânceală şi de-o parte şi de alta, Jadwiga a făcut doi paşi înapoi, gata să cadă. Apoi l-am văzut pe insul care o împinsese; şi-a rotit ochii în jur, a înclinat din cap, aproape imperceptibil, spre mine şi a clătinat mustrător din deget către Jad. Avea un rânjet urât, plin de dinţi seraţi după ultima modă, ochelari galben-fumurii pentru vedere amplificată, cu lentile înguste, de cel mult un centimetru, şi aripi întinse, tatuate pe ambii pomeţi.

Nu aveam nevoie de multă imaginaţie ca să ghicesc ce urma.

Yukio Hirayasu a păşit în încăpere. Un alt mardeiaş, clona celui care-i făcuse vânt lui Jad, a intrat după el, cu o mină serioasă.

— Kovacs, mi s-a adresat Yukio, cu o figură pe care i se putea citi furia abia stăpânită, ce *dracu'* faci aici?

— Aş zice că mi-ai furat întrebarea.

Am surprins cu vederea periferică o mică tresărire, ce părea o transmisiune internă, pe faţa lui Jad.

— Ţi s-a *spus* să stai deoparte până luăm legătura cu tine. Să fii cuminte. E chiar aşa greu?

— Ăştia sunt amicii tăi influenţi, Micky? a întrebat Sylvie, tărăgănat, apărând de după uşa din stânga mea.

Era îmbrăcată într-un halat de baie şi se zgâia curioasă la cei care dăduseră buzna în apartament. Al şaselea simţ m-a informat că Orr sau altcineva apăruse undeva în spatele meu.

Am văzut mişcarea în lentilele malacilor lui Yukio, cum li se încordează feţele în sticla fumurie.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa s-ar spune.

Yukio s-a încruntat la Sylvie. Poate îl descumpănise numele cu care mi se adresase sau poate faptul că, numeric, se afla în dezavantaj, trei la cinci pentru noi.

— Doar ştii cine sunt, a zis el. Propun să nu complicăm lucrurile mai mult decât...

— Habar n-am cine eşti, a replicat Sylvie pe un ton egal. Dar ştiu că ai intrat aici fără să fii invitat. Aşa că ai face mai bine să pleci.

Yukio s-a înroşit la faţă, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Da, ieşi *dracului* de-aici, a intervenit Jadwiga ridicând mâinile în

ceva ce aducea cu o poziție de apărare, dar și cu un gest obscen, de trimitere la plimbare.

— Jad... am atenționat-o eu, dar era prea târziu.

Tânăra se și repezise, cu bărbia înainte, pornită clar să-și ia revanșa asupra mardeiașului pentru brânciul dat la ușă. Tipul a ridicat brațele, rânjind în continuare. Jad l-a lăsat să se apropie și, fulgerător, l-a trântit la podea cu o figură de judo. Cineva din spatele meu a țipat. Calm, Yukio a scos un blaster cu particule, negru, minuscul, și a împușcat-o pe Jad.

Fata a căzut ca secerată în lumina palidă de o secundă ce însoțise împușcătura. Mirosul greu, de carne arsă, s-a împrăștiat prin cameră. Toți cei din jur au încremenit.

Cred că am făcut un pas înainte, fiindcă al doilea mardeiaș m-a blocat, șocat, ținând în fiecare mână câte un pistol Szeged. Am rămas pe loc și am ridicat mâinile goale instinctiv, ca să mă apăr. Celălalt a încercat să se scoale de la podea și s-a împiedicat de ceea ce mai rămăsese din Jad.

— Mda, a continuat Yukio și și-a rotit privirea, clătinând blasterul mai ales în direcția Sylviei. E suficient. Nu știu ce dracu' se-ntâmplă aici, dar tu...

Sylvie a scuipat un singur cuvânt:

— Orr.

În spațiul acela restrâns s-a auzit o nouă detunătură. De data asta însoțită de o lumină orbitoare. Preț de o clipă, mi s-a părut că sunt înconjurat de cercuri de foc alb ce trec pe lângă mine, se răzlețesc și se înfig în Yukio, în tipul din fața mea, în cel care încă se chinuia să se ridice de jos. Primul și-a desfăcut brațele, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze rafala ce-l împroșcase de la piept în jos. Gura i s-a deschis larg, lentilele ochelarilor au scânteiat incandescent, reflectându-se orbitor.

Apoi focul s-a stins, imaginile remanente prăbușindu-se una după alta prin fața ochilor mei, în nuanțe de violet. Am clipit de mai multe ori, bâjbâind după detalii.

Mardeiașul era acum din două bucăți ce fumegau, palmele strângând încă pistoalele. Temperatura incandescentă îi făcuse mâinile una cu armele.

Cel care încercase să se ridice rămăsese cu încercarea. Zăcea din nou lângă Jad, fără jumătatea de sus a corpului.

Yukio era traversat de o gaură prin care dispăruse o mare parte din organele interne. Capetele unor coaste carbonizate atârnau de jumătatea de sus a rănii perfect ovale, prin care se vedea podeaua de gresie, ca un efect special dintr-un film ieftin.

Camera duhnea a măruntaie golite.

— Mda, se pare că a mers, a constatat Orr, trecând pe lângă mine ca să privească îndeaproape ceea ce părea a fi opera lui.

Era şi acum gol până la brâu – am văzut gurile de foc, aşezate vertical pe o jumătate a spatelui. Arătau ca nişte branhii de peşti, masive, ale căror capete încă se mişcau din pricina căldurii care se disipa. Orr s-a îndreptat spre Jadwiga şi s-a ghemuit lângă ea.

— Rază îngustă, a stabilit el diagnosticul. I-a scos inima şi cea mai mare parte din plămânul drept. Nu prea avem cu ce s-o ajutăm.

— Închideţi uşa, a spus Sylvie.

Consiliul de război fusese convocat în pripă. Echipa de Anihilatori avea experienţa câtorva ani de dialoguri, comunicând prin abrevieri preluate dintr-un limbaj inventat, prin gesturi simbolice comprimate şi în vorbire normală. Intuiţia de agent special, încordată la maximum, mă ajuta să înţeleg însă esenţialul.

— Raportăm ce s-a întâmplat? a vrut să ştie Kiyoka, o femeie zveltă, într-un corp maori făcut pe comandă, privind spre Jadwiga şi muşcându-şi buzele.

— Cui? a întrebat Orr mimând cu degetul mare şi cu cel mic, în timp ce cu mâna cealaltă îşi urmărea tatuajul de pe faţă.

— Aha. Şi el?

Sylvie a făcut un mic gest, care mi-a scăpat, dar am ghicit şi am spus:

— Pentru mine au venit.

— Ca să vezi! a spus Orr cu o privire plină de ostilitate.

Gurile de foc din spate şi din piept se închiseseră, dar, uitându-mă la constituţia lui masivă, numai muşchi, nu m-ar fi mirat să se desfacă din nou pentru altă rafală.

— Ce amici de treabă ai, a adăugat el.

— Nu cred că ar fi devenit violenți dacă Jad nu s-ar fi repezit la malacul ăla. A fost o neînțelegere.

— Neînțelegere pe *dracu'!* s-a răstit Orr făcând ochii mari. Nu vezi că Jad e *moartă,* găozare?

— Nu-i chiar moartă, am replicat eu, încercând să fiu cât mai convingător. Poți să-i scoți memoria corticală și...

— Să-i scot memoria?

Deși șoptite, cuvintele lui Orr au sunat mai mult decât amenințător. Uriașul s-a apropiat de mine, dominându-mă cu statura.

— Vrei să-mi *ciopârțesc* prietena?

Rememorând poziția celor cinci guri de foc, m-am gândit că partea lui dreaptă era alcătuită din proteze, lansatorul fiind plasat în jumătatea de jos a cutiei toracice. Datorită ultimelor progrese înregistrate de nanotehnologie, puteai direcționa cantități mari de energie cam oriunde doreai, dar pe o distanță limitată. Nanoconii plutesc pur și simplu pe rafală ca surferii, absorbind energie și îndreptându-se spre locul stabilit de lansator.

Mi-am propus că dacă va trebui să-l lovesc, să mă concentrez pe partea lui stângă.

— Îmi pare rău. În acest moment nu văd altă soluție.

— Te fac eu să...

— Orr, l-a întrerupt Sylvie tăind aerul cu palma. Ochi pentru ochi, aici, *acum.*

Apoi a clătinat din cap, a făcut un alt semn, cu degetul mare și cel arătător depărtate cu ajutorul celeilalte mâini. Mi-am dat seama, după expresia feței, că transmite date și prin rețeaua comună.

— Depozit, același. Trei zile. Marionete. Arzi și ștergi, *acum.*

Kiyoka a încuviințat din cap.

— Dreptate, Orr. Laz? Aha.

— Da, putem face asta, a zis Orr furios, vorbind rar, nu foarte stăpân pe felul lor de a comunica. Da, adică în regulă.

— Marfă? a întrebat Kiyoka numărând ceva pe degetele de la o mână, apoi dând din cap. Zbor?

— Nu, e timp, a spus Sylvie și a tăiat din nou aerul cu palma întinsă. Orr și Micky. Ușor. N-ai treabă. Asta, asta, poate și asta. Jos.

— Am priceput, a răspuns Kiyoka, apoi a verificat un ecran retinal ridicând și întorcând ochii spre stânga, ca să citească datele transmise de Sylvie. Laz?

— Încă nu. Te anunț eu. *Du-te.*

Femeia în corp de maori a dispărut în camera ei și a reapărut după o secundă, trăgând pe ea o haină groasă, cenușie. A ieșit apoi pe ușa principală, nu înainte de a mai arunca o privire spre cadavrul prietenei lor.

— Orr. Cuțit, a spus Sylvie arătând cu degetul mare spre mine. Guevara.

Uriașul s-a uitat crunt la mine și s-a apropiat de o ladă pusă într-un colț al camerei, din care a scos un vibrocuțit cu lama groasă. A revenit și s-a oprit în fața mea ținând arma la vedere, suficient cât să mă pregătesc de atac. Doar absurdul situației – Orr n-avea nevoie de cuțit ca să-mi facă felul – mă oprea să nu sar la el. Reacția mea fizică trebuie să fi fost evidentă, fiindcă uriașul a scos un mormăit disprețuitor, apoi a răsucit cuțitul în mână și mi l-a întins cu mânerul înainte.

L-am luat.

— Vreți s-o fac eu? i-am întrebat.

Sylvie s-a apropiat de cadavrul lui Jad și l-a privit lung.

— Vreau să scoți memoriile corticale de la cei doi amici ai tăi. Cred că ai o practică îndelungată. De Jadwiga să nu te-atingi.

Am clipit de câteva ori.

— O lăsați aici?

Orr a pufnit din nou. Femeia s-a uitat la el și a desenat în aer o spirală. Uriașul și-a înăbușit un oftat și s-a dus în camera lui.

— De Jad mă ocup eu, a zis Sylvie, posomorâtă, cu gândul în altă parte, preocupată de lucruri pe care nu le puteam ghici. Tu scoate memoriile ăstora. Și, dacă tot am ajuns aici, lămurește-mă cine sunt tipii pe care i-am omorât.

— Cu plăcere, am replicat eu. M-am apropiat de cadavrul lui Yukio și am întors cu fața spre mine ce mai rămăsese din el. Ăsta-i Yukio Hirayasu, membru al yakuza din partea locului, fiul unui barosan, după câte se pare.

Cuțitul a prins viață în mâna mea, vibrațiile făcând să-mi simt rana

din coaste. Mi-am stăpânit tremurul, am scrâșnit din dinți, i-am fixat capul lui Yukio cu o mână, iar cu cealaltă am început să-i perforez șira spinării. Mirosul greu de carne arsă și de rahat nu mă stimula însă deloc.

— Iar celălalt?

— Un mardeiaș de duzină. Nu l-am mai întâlnit.

— Merită să-l luăm cu noi?

Am ridicat din umeri.

— Cred că-i mai bine decât să-l lăsăm aici. Poți să-l arunci undeva, la jumătatea drumului spre New Hok. În locul tău, pe ăsta l-aș păstra pentru răscumpărare.

Sylvie a încuviințat din cap.

— Așa mă gândeam și eu.

Cuțitul a muscat din ultimii milimetri de coloană vertebrală și a pătruns rapid în ceafă. Am oprit vibratorul, am schimbat priza și am început să tai din nou, mai jos, sub două vertebre.

— Sylvie, ăștia sunt membri cu greutate în yakuza, am spus eu, amintirea discuției telefonice cu Tanaseda făcându-mă să mă cutremur.

Senpaiul încheiase o înțelegere cu mine punând condiția ca Yukio să scape viu și nevătămat. Și-mi explicase foarte clar ce se va întâmpla dacă nu mă țin de cuvânt.

— Au relații sus-puse în Millsport, probabil și cu Primele Familii, am continuat eu. Se vor năpusti asupra ta cu toate forțele care le stau la dispoziție.

Nu deslușeam nimic în privirea fetei.

— Cum se vor năpusti și asupra ta.

— De asta am eu grijă.

— Câtă generozitate, dar...

Ieșirea din cameră a lui Orr a întrerupt-o pe Sylvie din perorație. De data asta, uriașul era îmbrăcat de sus până jos. După ce ne-a salutat scurt din cap, a ieșit din apartament.

— ...cred că ținem situația sub control, a continuat fata. Ki se ocupă de ștergerea urmelor electronice. Orr poate distruge toate camerele de aici în cel mult o jumătate de oră. Așa că nu văd ce le mai rămâne în afară de...

— Sylvie, aici vorbim despre yakuza!

— În afară de martori oculari, date video periferice, plus că în două ore vom fi în drum spre Drava. Şi nu ne va urmări nimeni, a mai zis ea cu o mândrie la care nu m-aş fi aşteptat. Nici yakuza, nici Primele Familii, nici chiar afurisiţii de agenţi speciali. Nimeni nu vrea să se pună cu miminţii.

Ca în majoritatea cazurilor, bravada nu-şi avea locul. În primul rând, aflasem de la un vechi amic, în urmă cu şase luni, că şefii Corpului de Agenţi Speciali *participaseră* la licitaţie pentru contractul cu New Hokkaido, dar nu lăsaseră din preţ, pe măsura credinţei recent redescoperite a guvernului Mecsek în forţele nelimitate ale pieţei. Un rânjet pe faţa uscată a lui Todor Murakami în timp ce poşteam o pipă pe feribotul care ne ducea de la Akan la New Kanagawa. Vapori aromaţi în aerul rece, de iarnă, al oceanului şi bătaia uşoară a vântului, ca fundal. Murakami renunţase la tunsoarea perie caracteristică agenţilor speciali. Îşi lăsase părul să crească şi briza îi răsfira firele lungi. Nu trebuia să fie aici, să discute cu mine, dar e greu să le dictezi agenţilor speciali ce să facă. Ştiu ei prea bine cât valorează.

— Hei, dă-l în mă-sa pe Leo Mecsek. I-am spus cât ar costa. Nu-şi poate permite, dar a cui e problema? Noi să facem economii, noi, care ne punem în pericol vieţile, astfel încât să le ofere Primelor Familii mai mulţi bani din taxe? Dă-l în mă-sa! Nu suntem proşti ca ăştia de pe-aici.

— Şi tu eşti de pe-aici, Tod, simţisem nevoia să-i reamintesc. Născut şi crescut în Millsport.

— Ştii ce vreau să spun.

Ştiusem ce voise să spună. Guvernele locale nu au nicio autoritate asupra Corpului de Agenţi Speciali. Aceştia intervin acolo unde-i trimite Protectoratul, iar majoritatea guvernelor locale se roagă la toţi zeii pe care îi venerează să nu aibă parte de evenimente neprevăzute. Consecinţele unei intervenţii pot fi neplăcute pentru toţi cei implicaţi.

— Chestia asta cu licitaţia a fost oricum un bluf, continuase Todor trimiţând un rotocol de fum peste balustradă. Nimeni nu-şi permite să ne plătească, nimeni nu are încredere în noi. Şi nu înţeleg de ce. Tu

înțelegi?

— Poate din cauza costurilor pe care le presupun perioadele de inactivitate, când tăiați frunză la câini.

— Zău? Și când avem așa ceva?

— Păi, am auzit că acum e o perioadă destul de liniștită. De la Hun Home încoace, mai precis. Ori au mai avut loc mici intervenții secrete de care nu știu eu?

— Ușurel, amice, mi-a mai zis el întinzându-mi pipa. Ai uitat că nu mai ești în echipă. Sau n-ai uitat?

Nu uitasem.

Innenin!

Explodează la marginea memoriei ca o bombă inteligentă, detonată de la distanță, dar nu îndeajuns de departe ca să fiu în siguranță. Focul laserului, roșu, și țipetele oamenilor pe care virusul Rawling îi mănâncă de vii.

Mă cutremurasem puțin și mai trăsesem din pipă. Cu acuitatea agentului special, Todor sesizase reacția mea și schimbase subiectul.

— Ia zi, în ce te-ai mai băgat? Credeam că-ți pierzi vremea cu Radul Segesvar. Nostalgia orașului de baștină și crimă organizată de mâna a șaptea.

— Mda, răspunsesem eu privindu-l trist. De unde știi?

Ridicase din umeri.

— Lumea vorbește. Știi cum e. De ce o iei din nou spre nord?

Vibrocuțitul pătrunsese din nou în carnea și în mușchii lui Yukio Hirayasu. L-am oprit și am tras de bucata secționată din gât.

Un mic nobil al yakuza, mort și cu memoria scoasă. Prin amabilitatea lui Takeshi Kovacs, fiindcă, vrând-nevrând, așa urma să scrie pe etichetă. Tanaseda avea să spumege de furie. Foarte probabil, și Hirayasu-senior va reacționa la fel. Chiar dacă era conștient ce fiu nevolnic și slobod la gură avea, lucru de care mă cam îndoiam. Pe de altă parte, oricât de convins ar fi fost de asta, codul strict al yakuza de pe Lumea lui Harlan îl obliga să se răzbune. Așa e crima organizată. Indiferent că este vorba despre mafia haiducilor din Newpest condusă de Radul Segesvar ori de yakuza, în nord sau în sud toți sunt la fel. Niște fanatici legați prin jurăminte de sânge.

Război cu yakuza.

De ce o iei din nou spre nord? M-am uitat la segmentul spinal pe care tocmai îl extrăsesem și la sângele de pe mâini. Nu la asta mă gândisem când luasem hoverloaderul spre Tekitomura cu trei zile în urmă.

— Micky?

Preț de o clipă, numele nu a însemnat nimic pentru mine.

— Hei, Micky, ți-e rău?

Am ridicat privirea. Sylvie mă privea îngrijorată. M-am silit să clatin din cap.

— Nu, n-am nimic.

— Atunci poți să te grăbești nițel? Orr trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Plecăm de-ndată ce apare.

— Sigur, am zis eu și m-am întors spre celălalt cadavru, cuțitul începând să vibreze din nou. Sunt curios ce vrei să faci cu Jadwiga.

— O să vezi.

— E surpriză?

N-a spus nimic. S-a apropiat de fereastră doar ca să vadă lumina și să audă zgomotele începutului de zi. Apoi, în timp ce începeam a doua incizie spinală, a întors capul spre mine.

— De ce nu vii cu noi, Micky?

Am scăpat cuțitul, vârându-l în carne până la mâner.

— Poftim?

— Vino cu noi.

— La *Drava?*

— Să nu-mi spui că ai mai multe șanse să scapi de yakuza aici, în Tekitomura...

Am scos cuțitul și am terminat incizia.

— Am nevoie de un corp nou, Sylvie. Ăsta nu-i pe măsura mimintilor.

— Dar dacă-ți fac eu rost de un corp?

— Sylvie, am mormăit eu, reușind să scot bucata de os, unde naiba crezi că poți să-mi găsești un corp aici, pe New Hokkaido? În locul ăsta de-abia poți să supraviețuiești. Unde găsești tu toate dotările necesare?

Tânăra a șovăit, iar eu m-am oprit din secționat. Intuiția de agent special îmi spunea că aici exista ceva.

— Ultima oară când am ieșit cu echipa, am dat peste un buncăr guvernamental de comandă, pe dealurile de la est de Sopron. Încuietorile erau prea complicate ca să le dăm de cap, nu aveam timp de așa ceva și, oricum, ajunseserăm departe, în nord, teritoriu mimint, foarte periculos. Am reușit să fac însă un inventar de bază. Am găsit un laborator medical complet echipat, o unitate de reîntrupare pusă la punct și bănci de clone sub formă de criocapsule. În jur de douăzeci și patru de corpuri – după însemne, dotate cu biotehnologie de luptă.

— Ei, așa mai merge. Acolo vrei s-o duci pe Jadwiga?

Sylvie a încuviințat din cap.

Am privit gânditor memoria corticală pe care o țineam în mână și rana cu marginile zdrențuite din care o scosesem. Și mi-am imaginat ce mi-ar face yakuza dacă m-ar prinde în corpul în care eram.

— Cât timp vreți să stați acolo?

A strâns din umeri

— Cât va fi nevoie. Ne-am angajat pentru trei luni, dar ultima oară ne-am făcut norma într-o lună și jumătate. Dacă vrei, ai putea să te întorci mai devreme. Hoverloaderele pleacă din Drava tot timpul.

— Și ești sigură că materialele din buncăr sunt în stare bună de funcționare.

Ea a zâmbit larg și a clătinat din cap.

— Ce-i?

— E New Hok, Micky. *Totul* e încă în stare bună de funcționare. Tocmai asta-i problema.

Capitolul 5

Un nume mai potrivit pentru hoverloaderul *Tunuri pentru Guevara* nici că se putea – o navă blindată, greu de detectat, tunurile înşiruite de la un capăt la celălalt semănând cu ghimpii dorsali ai unui rechin. În contrast evident cu hoverloaderele comerciale care făceau curse între Millsport şi Arhipelagul Saffron, nu avea punţi sau coşuri exterioare. Turnul de comandă stătea ca o bulă în partea din faţă a suprastructurii cenuşiu spălăcit şi avea laturile curbate, netede, fără niciun ornament. Cei doi bocaporţi, deschişi de o parte şi de alta a botului, păreau construiţi ca să respingă proiectilele atacatorilor.

— Eşti sigură c-o să meargă? am întrebat-o pe Sylvie în timp ce ne apropiam de pasarelă.

— Relaxează-te, a mormăit Orr din spatele meu. Asta nu-i Linia Saffron.

Avea dreptate. Pentru o operaţiune despre care guvernul susţinea că este condusă după toate regulile de securitate, îmbarcarea Anihilatorilor mi se părea de o neglijenţă crasă. Lângă fiecare bocaport, un steward îmbrăcat într-o uniformă albastră soioasă controla documentele personale *în format fizic* şi permisele de trecere cu un cititor care n-ar fi părut nelalocul lui nici măcar într-un film experia din anii Colonizării. Cozi neregulate, formate din personalul navei, şerpuiau de-a lungul pasarelei încărcate cu bagaje de mână. Sticle şi pipe treceau de la unul la altul în aerul limpede şi rece. O veselie nefirească şi schimburi de replici acide, glume pe seama cititorului antic. Stewarzii zâmbeau şi ei, obosiţi.

— Unde dracu-i Laz? a întrebat Kiyoka.

— Vine el. Întârzie ca-ntotdeauna, i-a răspuns Sylvie.

Ne-am lipit de coada cea mai apropiată. Micul grup de Anihilatori din faţa noastră a privit scurt în jur, s-a uitat mai atent la părul Sylviei, apoi şi-a reluat conversaţia. Sylvie nu era o apariţie singulară printre cei care aşteptau să urce la bord. Câteva grupuri mai jos de noi, un corp înalt şi negru avea o coamă din şuviţe răsucite de proporţii similare; ici-colo alte corpuri, mai puţin impozante.

Jadwiga stătea liniştită lângă mine.

— Întârzierile lui Laz sunt patologice, mi-a șoptit Kiyoka privind oriunde, numai la Jad nu. O dată nu vine și el la timp.

— Așa-i programat, a replicat Sylvie, cu gândul în altă parte. Nu poți fi pușcaș marin de carieră fără să-ți asumi riscuri.

— Hei, și *eu* sunt pușcaș marin, dar nu-ntârzii niciodată.

— Dar nu ești lider, a intervenit Orr.

— *Bine, bine...* Ascultați, noi suntem... dar Kiyoka s-a întrerupt, a aruncat o privire spre Jadwiga, apoi și-a mușcat buza. Postul de conducător e doar o convenție. Lars nu-i programat altfel decât mine sau...

Privind-o pe Jad, n-ai fi zis că e moartă. O curățaserăm bine în apartament – îi cauterizaserăm rănile, de obicei nu curge prea mult sânge –, o îmbrăcaserăm într-un costum de luptă marinăresc, mulat, vestă și jachetă care-i acopereau rănile, și-i ascunseserăm ochii deschiși larg, speriați, în dosul unor ochelari mari, cu lentile negre. Apoi Sylvie intrase în rețeaua echipei și pusese în funcțiune sistemele motorii. Efortul ei fusese remarcabil, dar nici pe departe cât avea să fie până își conducea echipa, întreagă și nevătămată, în mijlocul mimiților de pe New Hok. O făcuse pe Jad să meargă pe lângă umărul ei stâng, iar restul ne strânseserăm ca o falangă în jurul lor. Comenzi simple adresate mușchilor feței îi țineau gura închisă. Cu lentilele negre ce ascundeau paloarea și cu o geantă lungă, gri, din piele de focă, atârnată pe umăr, Jad nu arăta mai rău decât după o porție zdravănă de shiver dreasă cu o mână de endorfine. La drept vorbind, nu cred că vreunul dintre noi arăta mai bine.

— Documentele la control, vă rog.

Sylvie a întins hârtiile, apoi stewardul le-a trecut prin cititor una câte una. În același timp, Sylvie a trimis, probabil, un mic impuls mușchilor gâtului lui Jad, fiindcă femeia moartă a lăsat capul în jos, puțin țeapăn, de parcă ar fi privit peretele blindat al navei. Ingenioasă mișcare, foarte firească.

— Sylvie Oshima. Grup format din cinci persoane, a constatat stewardul numărându-ne. Echipamentul deja încărcat la bord.

— Întocmai.

— Cabine repartizate, a continuat stewardul privind ecranul cititorului. Rezolvat. P19 până la 22, puntea inferioară.

Am văzut o agitație în spate, aproape de capătul pasarelei. Am privit toți, mai puțin Jadwiga. Robe colorate în ocru și bărboși care țipau și gesticulau furioși.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Sylvie pe un ton firesc.

— A... Bărboșii, a răspuns stewardul și i-a înapoiat documentele verificate. Se tot vânzolesc pe chei de când s-a crăpat de ziuă. Se pare că azi-noapte s-au luat la harță cu doi Anihilatori, într-un local la est de aici. Știi cum reacționează când dau nas în nas cu ăștia.

— Mda. Niște fanatici, a zis Sylvie, a luat hârtiile și le-a vârât într-un buzunar al hainei. Știu cum arată cei doi sau îi caută la întâmplare?

Stewardul a zâmbit superior.

— N-au nicio probă video. Pe toate camerele rula o hologramă porno. Dar au descrierea unui martor. E vorba despre o femeie și un bărbat. A, încă ceva. Femeia avea părul mai altfel.

— Aoleu, n-oi fi chiar *eu!* a exclamat Sylvie râzând.

Orr i-a aruncat o privire ciudată. În spatele nostru, zarva creștea.

— Mda, la fel și cele peste douăzeci de capete-de-comandă care-au trecut până acum pe-aici. Dar aș vrea să știu ce caută o gașcă de preoți într-un loc în care se difuzează o hologramă porno...

— Fac labă? a sugerat Orr.

— Îi obligă religia, a răspuns Sylvie, scoțând un zgomot de parcă i-ar fi venit să vomite.

Lângă mine, Jadwiga s-a clătinat și a întors capul mai repede decât o fac oamenii de obicei.

— V-ați gândit vreodată că... a vrut Sylvie să spună ceva, dar s-a oprit și a scos un geamăt.

M-am uitat repede la Orr și la Kiyoka; i-am văzut cum se schimbă la față. Stewardul a continuat să ne privească, curios, însă fără să bănuiască ceva.

— ...fiecare simbol religios este, de fapt, o amăgire ieftină, că...

Un alt geamăt înăbușit. Ca și cum vorbele i-ar fi fost smulse dintr-un bloc de ciment. Jadwiga se clătina tot mai tare. Expresia stewardului s-a schimbat în clipa în care și-a dat seama că ceva nu-i în regulă. Chiar și Anihilatorii din spatele nostru și-au mutat privirile de la vociferările din capătul pasarelei la femeia palidă și la cuvintele

pe care le rostea ca în transă.

— *...întreaga istorie a umanităţii* ar putea fi doar *o jalnică scuză* pentru incapacitatea de a provoca femeilor un *orgasm cât de cât acceptabil?*

Am călcat-o pe picior, tare.

— Desigur, a spus stewardul cu jumătate de gură şi a râs nervos.

Punctele de vedere quelliste, cu excepţia celor timpurii, poetice, încă erau privite cu *circumspecţie* în contextul cultural al Lumii lui Harlan. Exista pericolul prea mare ca entuziasmul faţă de ele să-şi facă loc în teoria politică a lui Quell şi, desigur, în practica ei. Poţi să-ţi botezi hoverloaderele cu nume de revoluţionari, dar aceştia trebuie să fie aleşi din istoria veche, astfel încât nimeni să nu-şi amintească pentru ce anume au luptat.

— Eu... a intervenit Sylvie confuză.

— Hai să discutăm despre asta mai târziu, a sărit Orr dându-i un ghiont. Să mergem la cabinele noastre. Uită-te la Jad. E *moartă de oboseală* şi nici eu nu sunt mai breaz. Se poate...

Sylvie s-a îndreptat de spate şi a încuviinţat din cap.

— De acord, a spus ea, iar cadavrul lui Jad s-a oprit din legănat, ba chiar şi-a dus dosul mâinii la frunte cu o mişcare firească.

— Mahmureala, am intervenit eu, făcând cu ochiul către steward.

El s-a relaxat şi a zâmbit.

— Cunosc senzaţia.

Proteste din capătul pasarelei. Am auzit cuvântul *mârşăvie,* apoi o descărcare electrică. Probabil de la vreun box.

— Aştia au turnat în ei butoaie întregi, a remarcat stewardul, privind şi el spre Bărboşi. Ar trebui să fiţi pregătiţi. Sunt în stare să se ia de o armată de Anihilatori. În regulă. Puteţi trece.

Am coborât prin bocaport fără să ne împiedicăm de cineva şi am luat-o pe coridoarele din metal în căutarea cabinelor. În spatele meu, cadavrul lui Jad ţinea pasul, mecanic. Restul echipei mergea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce dracu' a fost asta?

Am reuşit să pun întrebarea de-abia după vreo jumătate de oră. Ne aflam toţi în cabina Sylviei, unul mai stingher decât altul. Orr stătea

cocârjat sub nervurile de ranforsare ale plafonului. Kiyoka se uita prin hubloul minuscul, opac pe dinafară, părând că vede ceva interesant în apă. Jadwiga zăcea cu fața în jos pe pat. Lazlo încă nu-și făcuse apariția.

— A fost o defecțiune, m-a lămurit Sylvie.

— O defecțiune, am repetat eu. Se-ntâmplă des așa ceva?

— Nu. Nu foarte des.

— Dar s-a mai întâmplat.

Orr s-a apropiat de mine, amenințător.

— Las-o-n pace, Micky! Nu te-a obligat nimeni să vii cu noi. Dacă nu-ți plac condițiile, poți să te cari de-aici.

— Vreau doar să știu ce facem dacă Sylvie iese din program și începe să-nșire quellisme în toiul unei confruntări cu miminții, atâta tot.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji în privința miminților, a propus Kiyoka, cu o voce inexpresivă.

— Întocmai, Micky, a zis Orr în zeflemea. Așa ne câștigăm noi existența. Tu stai liniștit și bucură-te de călătorie.

— Dar nu vreau decât să...

— Tacă-ți gura dacă nu vrei să...

— Uite ce-i, l-a întrerupt Sylvie, foarte încet, dar Orr și Kiyoka s-au întors repede spre ea. Ce-ar fi să ne lăsați singuri, pe mine și pe Micky, ca să lămurim lucrurile?

— Dar, Sylvie, ăsta...

— Are dreptul să știe, Orr. Ne lăsați un pic singuri?

Sylvie i-a urmărit cu privirea până au ieșit din cabină, a așteptat ca ușa să se închidă, apoi a trecut pe lângă mine și s-a așezat pe un scaun.

— Mulțumesc.

— Fii atent!

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea la propriu. Și-a vârât mâna în claia de păr și a ridicat firul central.

— Știi cum funcționează. Capacitatea de procesare a firului ăsta e mai mare decât a majorității bazelor de date din orașe. Ar trebui să fie.

A lăsat firul să cadă și a scuturat din cap ca să-l acopere cu părul,

apoi a schițat un zâmbet.

— Acolo unde mergem noi putem fi ținta unei lovituri virale capabile să stoarcă mintea unui om ca pe o lămâie. Sau s-avem de-a face cu coduri miminte interactive ce încearcă să se multiplice, sisteme de intruziune, personalități sintetice, transmisiuni reziduale și așa mai departe. Eu trebuie să le opresc, să le analizez, să le folosesc și să nu las să pătrundă nimic în rețeaua noastră. Tot timpul. Și, indiferent cât de eficient este curățitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de șters. S-a înfiorat puțin și a continuat: Fantome. Dincolo de deflectoare se ascund lucruri la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Poate n-ar strica să înlocuiești niște piese.

— Mda, a zâmbit ea acru. Doar că pe moment n-am destul mărunțiș. Înțelegi?

Am înțeles.

— Tehnologie de ultimă oră. Scumpă al naibii, nu?

— Ba bine că nu. Tehnologie de ultimă oră, prețuri strigătoare la cer. Băieții iau subvențiile Ghildelor, fondurile de apărare ale Protectoratului și pun în cârca unora ca mine toate costurile laboratoarelor de cercetare și dezvoltare de pe Sanction.

Am ridicat din umeri.

— Ăsta-i prețul progresului.

— Mda, am văzut reclama. Niște găozari. Să știi că ce s-a întâmplat acolo e doar un mic accident. N-ai de ce să-ți faci griji. Poate-i ceva legat de încercarea mea de a o manipula pe Jadwiga. O chestie pe care n-o fac de obicei. Este una dintre aplicațiile sistemului folosite doar în caz de necesitate. Acolo ajung reziduurile sistemelor de administrare a datelor. Probabil că s-a declanșat în clipa în care am activat sistemul nervos central al lui Jad.

— Îți amintești ce spuneai?

— Nu chiar, a răspuns ea frecându-și un obraz, apăsând pe ochiul închis cu buricele degetelor. Ceva despre religie? Despre Bărboși?

— Cam așa ceva. Cu asta ai început. Pe urmă ai parafrazat-o pe Quellerist Falconer, ceva din scrierile ei din tinerețe. Ești cumva quellistă?

— Nici pe departe.

— Mi-am închipuit eu.

A rămas tăcută o vreme. Sub picioarele noastre, motoarele hoverloaderului *Tunuri pentru Guevara* au pornit să duduie uşor. Plecarea spre Drava era iminentă.

— Aş putea lua ceva de la o dronă de diseminare. În est au rămas o grămadă... Merită să le scoatem din uz numai dacă dau peste cap reţelele de comunicaţie locale.

— E posibil ca vreuna dintre ele să fie quellistă?

— Sigur. Cel puţin patru-cinci facţiuni care au dat peste cap New Hok erau de inspiraţie quellistă. Din câte am auzit, Quellerist Falconer a luptat acolo la începuturile Colonizării.

— Da, aşa se spune.

Uşa a piuit. Sylvie mi-a făcut semn din cap să deschid. Pe coridorul care vibra uşor aştepta un ins scund, asudat, vânos, cu părul negru, lung, strâns în coadă de cal.

— Lazlo, mi-am dat eu cu presupusul.

— Mda. Tu cine dracu' eşti?

— E o poveste lungă. Vrei să vorbeşti cu Sylvie?

— N-ar fi rău, a răspuns el cu o ironie evidentă.

M-am dat deoparte ca să-l las să intre. Sylvie l-a măsurat din cap până-n picioare, cu o mină obosită.

— Am ajuns prin lansatorul bărcilor de salvare, a zis Lazlo. Vreo două curentări, başca o escaladare de şapte metri printr-un coş de oţel, bine lustruit. O nimica toată.

— N-ai motiv să te făleşti, Laz, a oftat Sylvie. Nu-i deloc o chestie deşteaptă şi parcă văd că într-una dintre zile o să rămâi pe mal. Ce-o să facem atunci, cine o să ne conducă?

— Păi, mi se pare că deja mi-ai găsit un înlocuitor, a replicat Lazlo aruncându-mi o privire chiorâşă.

— Micky, ţi-l prezint pe Lazlo.

Un gest de formă, din ambele părţi.

— Lazlo, el e Micky-Coincidenţă-Fericită. Tovarăş de călătorie temporar.

— L-ai suit la bord cu actele mele?

Sylvie a ridicat din umeri.

— Şi-aşa nu le foloseşti.

Lazlo a văzut-o pe Jadwiga întinsă pe pat şi un rânjet i-a luminat faţa osoasă. S-a apropiat de ea cu paşi mari şi a plesnit-o peste fund. Văzând însă că femeia nu reacţionează, s-a încruntat. Am închis uşa.

— Ce dracu' a luat asta noaptea trecută?

— E moartă, Laz.

— *Moartă?*

— Pe moment, a răspuns Sylvie şi s-a uitat la mine. Ai pierdut mare parte din distracţia de ieri.

Lazlo a făcut ochii mari.

— Şi are de-a face cu sinteticul ăsta înalt şi oacheş, corect?

— Corect, am zis eu. Cum ziceam, e o poveste lungă.

Lazlo s-a apropiat de chiuvetă, a deschis robinetul, şi-a făcut mâinile căuş şi le-a umplut cu apă. S-a stropit pe faţă, a pufnit de câteva ori, şi-a trecut mâinile ude prin păr, s-a îndreptat de spate şi mi-a privit reflexia în oglindă, apoi s-a întors iute spre Sylvie.

— Gata, căpitane. Ascult.

Capitolul 6

Ne-a luat o zi și o noapte ca să ajungem la Drava.

Ajuns în mijlocul Mării Andrassy, *Tunuri pentru Guevara* a redus viteza, a activat la capacitate maximă rețeaua de senzori și a pregătit sistemele de apărare. Conform versiunii oficiale a guvernului Mecsek, miminții fuseseră proiectați să poarte numai războaie terestre, prin urmare, nu aveau cum să se desprindă de New Hok. La sol, echipele de Anihilatori raportau prezența unor mașini care nu aveau descriptori în arhivele Serviciului de Informații Militare, fapt ce sugera că cel puțin o parte din arsenalul care încă circula pe continent evoluase dincolo de parametrii inițiali. Se zvonea chiar că nanotehnologia experimentală o luase razna. Oficial, sistemele nanotehnologice erau prea rudimentare și prea puțin înțelese la momentul Decolonizării ca să poată fi folosite ca arme. Zvonul era respins ca o încercare a răuvoitorilor de a panica populația, iar poziția oficialilor era luată în râs oriunde avea loc o conversație inteligentă. Dar, fără sateliți care să monitorizeze situația, fără sprijin aerian, nu se putea dovedi nici una, nici alta. Mitul și dezinformarea erau la ele acasă.

Bun venit pe Lumea lui Harlan!

— Greu de crezut, a mormăit Lazlo în timp ce acopeream ultimii kilometri din estuar și treceam pe lângă docurile pustii ale Dravei. Patru secole pe nenorocita asta de planetă și tot nu avem transport aerian.

Reușise, numai el știa cum, să pătrundă într-unul dintre turnurile de observație de pe spinarea blindată, țepoasă, a hoverloaderului, după ce nava ajunsese în zona de baleiaj a Dravei. Tot așa reușise să ne convingă să urcăm și noi acolo, iar acum tremuram în frigul umed al zorilor, în timp ce cheiul tăcut al Dravei aluneca de-o parte și de alta. Deasupra, cerul era cenușiu în toate direcțiile, nepromițând nimic bun.

— Laz, dacă afli cum pot Anihilatorii să doboare o navă orbitală, nu uita să ne anunți și pe noi, a zis Orr ridicându-și gulerul hainei.

— Că bine zici, a intervenit și Kiyoka. Dacă dobori așa ceva, băieții

sigur o conving pe Mitzi Harlan să ţi-o ia în gură în fiecare dimineaţă, până la sfârşitul vieţii.

Astfel de discuţii deveniseră obişnuite printre echipele de Anihilatori, corespondentul poveştilor trase de păr relatate de căpitanii charterelor prin barurile din Millsport despre capturile lor colosale de botălbeci. Indiferent de mărimea prăzii cu care te întorceai din New Hok, totul se reducea la scară *umană.* Indiferent cât de ostili erau miminţii, până la urmă noi îi construiserăm şi nu aveau decât trei sute de ani. Nu puteai compara asta cu atracţia pe care o exercitau navele lăsate, probabil, de marţieni pe orbita Lumii lui Harlan cu aproximativ 500.000 de ani în urmă. Din motive numai de ele ştiute, astfel de nave ar fi doborât orice se ridica în aer, ca nişte îngeri care-şi aruncă sulițele de foc.

— Dac-ar fi vrut, le-ar fi doborât până acum, a concluzionat Lazlo suflând în mâini.

— Aoleu, iar începi, s-a lamentat Kiyoka dând ochii peste cap.

— Aşa cum se spune că doboară orice e mai mare şi mai rapid decât un elicopter, deşi, acum patru sute de ani, am reuşit să aducem până aici transportoarele pline de colonişti. Aşa cum...

Orr a pufnit dispreţuitor, iar Sylvie a închis ochii.

— ...guvernul ţine hiperavioanele alea mari la pol, pe care nimic nu le poate atinge când zboară. Aşa cum navele orbitale distrug ceva la sol şi nimeni nu scoate o vorbă despre asta. E la *ordinea zilei,* oameni buni. Pun pariu că n-aţi auzit de draga pe care-au găsit-o ieri, făcută bucăţi, aproape de Sanshin Point...

— Ba am auzit, a replicat Sylvie iritată. Ieri-dimineaţă, când aşteptam să apari. Cei de la ştiri au spus că draga a eşuat. Vezi conspiraţie unde-i doar incompetenţă.

— Ce să spună şi *ei,* căpitane? Trebuie să găsească un *pretext.*

— Hai, las-o baltă!

— Laz, băiatule, a zis Orr apăsându-i umerii cu braţul lui greu, dac-ar fi fost suliţa de foc a îngerului, n-ar mai fi rămas nimic. Ştii asta. Cum ştii al naibii de bine că în jurul ecuatorului e o ditamai gaura prin care, dacă faci calculele cum trebuie, poate trece o flotă întreagă de transportoare. Acum ce-ar fi să laşi dracului chestia cu conspiraţia şi să te ocupi de peisajul pentru care ne-ai cărat până aici.

Era o privelişte impresionantă. La timpul său, Drava fusese şi poartă comercială şi port pentru hinterlandul New Hokkaido. La chei trăgeau nave din toate oraşele mari ale planetei, iar clădirile din spatele docurilor acopereau peste zece kilometri, până la poalele dealurilor, adăpostind aproape cinci milioane de persoane. La apogeul forţei sale comerciale, Drava rivaliza cu Millsport la capitolul opulenţă şi sofisticare, iar garnizoana navală era printre cele mai puternice din emisfera nordică.

Acum treceam pe lângă şiruri de depozite din Anii Colonizării, distruse, containere şi macarale căzute la pământ ca nişte jucării şi vase comerciale ancorate unul lângă altul. Apa era plină de pete sângerii şi singurele fiinţe la vedere erau câţiva ripingi amărâţi care fluturau din aripi pe acoperişul înclinat, ruginit, al unui depozit. Unul dintre ei şi-a dat capul pe spate şi a scos un ţipăt răguşit, dar fără prea multă vlagă.

— De ăştia trebuie să te fereşti, a spus Kiyoka încruntată. Nu par cine ştie ce, dar sunt deştepţi. În mai toate locurile de pe coastă le-au făcut felul cormoranilor şi pescăruşilor. Plus că-i atacă şi pe oameni.

Am ridicat din umeri.

— E planeta lor, nu?

În faţă au apărut fortificaţiile-cap de pod ale Anihilatorilor. Sute de metri de cabluri tăioase ce se târau neîncetat prin zona de patrulare, şiruri de senzori în zigzag şi santinele-robot cocoţate pe acoperişurile din jur, gata de orice. În apă, două minisubmarine automate îşi iţeau turnurile de comandă, asigurând paza estuarului. Zmeie de supraveghere se înălţau la intervale regulate, prinse de macarale şi de un catarg de comunicaţii aflat chiar în mijlocul capului de pod.

Tunuri pentru Guevara a oprit motoarele şi s-a lăsat purtat de curenţi între cele două submarine. Pe chei, mai multe siluete s-au oprit din lucru, iar strigătele lor au ajuns până la noi. Maşinile erau cele care rezolvau acum toate problemele, în linişte. Sistemul de securitate al capului de pod a interogat inteligenţa artificială a hoverloaderului şi a avizat acostarea. Sistemul de autograifere a contactat ştuţurile de pe ţărm, a calculat traiectoria şi a trecut la treabă. Cablurile s-au încordat şi au tras ambarcaţiunea. O pasarelă a fost întinsă până la doc. Forţa antigravitaţională a adaptat nivelul de

flotabilitate, făcând nava să se zguduie uşor. Uşile s-au deschis.

— Debarcarea, a zis Lazlo şi a dispărut din turn ca şobolanul într-o gaură.

Orr a făcut un gest obscen spre el.

— La ce dracu' ne-ai adus aici dacă te grăbeşti să cobori?

Un răspuns nedesluşit a ajuns până la el, apoi s-a auzit un tropăit de paşi pe scara tambuchiului.

— Lasă-l să plece, i-a spus Kiyoka. Oricum nu se mişcă nimic până nu vorbim cu Kurumaya. Să vezi ce coadă se face în jurul bulei.

— Ce facem cu Jad? a întrebat-o Orr pe Sylvie.

— O lăsăm aici.

Femeia se uita afară, la colonia de bule, curioasă şi în acelaşi timp fascinată. Era greu de crezut că o fascina panorama – poate că asculta cum comunicau sistemele de maşini, cum sensurile devin clare şi apoi se pierd în transmisiunile continue. A ieşit brusc din transă şi s-a întors spre noi.

— Avem cabinele plătite până la prânz. N-are niciun rost s-o mutăm până nu ştim ce facem.

— Şi aparatura?

Sylvie a ridicat din umeri.

— Rămâne şi ea. Nu mă car cu toată greutatea prin Drava până ne programează Kurumaya.

— Crezi că ne programează peste rând din nou?

— După ce s-a întâmplat ultima oară? Mă cam îndoiesc.

Sub punte, coridoarele înguste erau înţesate de Anihilatorii care încercau să urce, cărând marfa fie pe umeri, fie pe cap. Uşile cabinelor erau deschise şi oamenii îşi aranjau bagajele înainte să iasă în înghesuiala de afară. Strigăte furioase ricoşau pe deasupra capetelor şi a genţilor ţinute strâmb. Lumea înainta spre pasarelă în pas de melc. Ne-am strecurat în mulţime şi ne-am târât odată cu ea, Orr luând-o înainte. Eu am rămas în urmă, încercând să-mi protejez coastele rănite. Din când în când mai simţeam câte un ghiont, dar scrâşneam din dinţi şi păşeam mai departe.

După o eternitate, am ajuns în capătul coridorului, am trecut pe pasarelă şi ne-am oprit în mijlocul bulelor. Roiul de Anihilatori şi-a continuat drumul printre bule, spre catargul central. Mai în faţă ne

aştepta Lazlo, aşezat pe o ladă din plastic. Rânjea.

— Acum se vine?

Orr a bombănit ceva, prefăcându-se că-i trage una, iar Sylvie a oftat.

— Măcar spune-mi că ai un cip de ordine.

Lazlo a deschis palma cu solemnitatea unui prestidigitator şi ne-a arătat un fragment mic de cristal negru. Numărul 57 a apărut din lumina înceţoşată din interior. Un şir de înjurături a pornit de pe buzele Sylviei şi ale însoţitorilor ei.

— Da, va trebui s-aşteptăm, a continuat Lazlo înălţând din umeri. Au mai rămas şi de ieri. Vor să-i rezolve pe toţi. Am auzit că azi-noapte s-a-ntâmplat ceva nasol în Zona Salubrizată. Mai bine mâncăm ceva.

Lazlo ne-a condus prin colonie la o rulotă lungă, argintie, parcată lângă un gard. Mese şi scaune ieftine, automulante, umpleau spaţiul din faţa tejghelei. Clienţi de toate felurile, cu feţele umflate de somn, îşi beau cafeaua în tăcere sau luau micul dejun din tăviţe de plastic acoperite cu folie. La tejghea, trei angajaţi se mişcau înainte şi înapoi ca pe şine. Aburii şi mirosurile de mâncare gătită ajungeau până la noi, îndeajuns de picante ca să-mi excite simţul gustului/mirosului, cât era, al corpului sintetic.

— Miso cu orez la toată lumea? a întrebat Lazlo.

Mormăieli afirmative din partea Anihilatorilor în timp ce se aşezau la două mese. Eu am clătinat din cap. Pentru papilele gustative ale unui corp sintetic, chiar şi o supă bună, de miso, are gust de lături. M-am apropiat de fereastră împreună cu Lazlo ca să văd ce mai era în meniu. Am decis pentru cafea şi două prăjituri bogate în carbohidraţi. Am vrut să scot un cip de credit, dar, la semnul lui Lazlo, m-am oprit.

— Hei, fac eu cinste.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Bun venit la Slipinii Sylviei! Am uitat să-ţi spun ieri. Scuze.

— La câte s-au întâmplat, nici nu prea a fost timp.

— Mda. Mai vrei ceva?

Lângă tejghea era un automat de dermanalgezice. Am scos două blistere şi le-am fluturat spre unul dintre angajaţi. Lazlo a scos un cip

de credit şi l-a aruncat pe tejghea.

— Vasăzică te-au nimerit.

— Da. În coaste.

— Mi-am dat seama după cum te mişti. Amicii noştri de ieri?

— Nu. Înainte de ei.

Bărbatul a înălţat o sprânceană.

— Ocupat, nu glumă.

— N-ai crede dacă ţi-aş spune.

Am rupt o doză dintr-un blister, mi-am ridicat o mânecă şi am lipit-o de braţ. Am simţit cum mă învăluie o căldură plăcută. Am pus comanda pe tăvi şi am dus-o la cele două mese.

Anihilatorii mâncau concentraţi, în tăcere, în contrast evident cu ciorovăiala de mai devreme. În jurul nostru începeau să se ocupe locurile şi la celelalte mese. Câţiva inşi au salutat din cap spre echipa Sylviei, cei mai mulţi însă păstrând distanţa, respectând normele Anihilatorilor. Echipele se limitau la ele însele, îşi erau de ajuns. Auzeam frânturi de conversaţie, pline de termeni de specialitate, purtate cu acelaşi calm pe care-l remarcasem la însoţitorii mei în ultima zi şi jumătate. Angajaţii rulotei anunţau comenzile, cineva găsise un post de radio care transmitea jazz din Anii Colonizării.

Relaxat, eliberat de dureri, am prins melodia şi, brusc, m-am dus cu gândul la tinereţea petrecută în Newpest. Serile de vineri petrecute în crâşma lui Watanabe – bătrânul Watanabe era înnebunit după uriaşii jazzului din Anii Colonizării şi-i asculta la nesfârşit, spre disperarea clienţilor mai tineri, ale căror bombăneli deveniseră un adevărat ritual. Dacă stăteai mai mult timp în preajma lui Watanabe, indiferent de preferinţele tale muzicale, mai curând sau mai târziu ajungeai să-ţi placă ritmurile sincopate.

— Muzică veche, am spus eu, arătând difuzoarele montate pe rulotă.

— Bun venit la New Hok! a mormăit Lazlo.

Clienţii zâmbeau larg şi băteau darabana în ritmul muzicii.

— Văd că-ţi place, a zis Kiyoka cu gura plină de orez.

— Îmi place genul. Dar nu-i recunosc pe...

— Dizzy Csango şi Great Laughing Mushroom, a intervenit Orr, luându-mă prin surprindere. *Down the Ecliptic.* Dar e o preluare de

pe un album al lui Blackman Taku. Taku n-ar fi acceptat un solo de vioară.

L-am aruncat o privire nedumerită.

— Nu-l asculta, mi s-a adresat Sylvie, scărpinându-se alene sub păr.

— Dacă asculţi muzica lui Taku şi a lui Ide, o să sesizezi că-i dominată de tonalitatea aia, specific ţigănească. Renunţau la ea numai în improvizaţiile din Millsport.

— Asta nu-i...

— Hei, Sylvie!

Un cap-de-comandă cu părul măciucă şi o alură tinerească s-a oprit lângă masă. În mâna stângă ţinea o tavă cu cafele, iar de umărul drept îi atârna un fir care tresărea tot timpul.

— V-aţi şi întors?

— Salut, Oishii! a zis Sylvie zâmbind. Mi-ai dus dorul?

Oishii a făcut o reverenţă, fără ca tava de pe degetele lui răşchirate să se mişte nici măcar un milimetru.

— Ca-ntotdeauna. Mai mult decât aş putea spune despre Kurumaya-san. Ai în plan să te-ntâlneşti cu el azi?

— Tu nu?

— Nu. Noi nu ieşim în larg. Azi-noapte, Kasha a fost victima unui atac contrainformaţional. Îi trebuie vreo două zile ca să-şi revină. Ne mai odihnim şi noi. Concediu plătit. Din fondul de risc.

— Ce fond *de risc?* s-a arătat Orr interesat, îndreptându-se de spate. Ia zi, ce s-a-ntâmplat ieri aici?

— Cum, nu ştiţi ce s-a-ntâmplat azi-noapte? s-a mirat Oishii privindu-ne pe fiecare în parte. N-aţi auzit?

— Nu, a răspuns Sylvie calmă. De-asta te şi-ntrebăm.

— Credeam că ştie toată lumea. Avem un grup de roboţi care patrulează toată noaptea în Zona Salubrizată. Azi-noapte au tras cu tunul. Un tun cu autopropulsie, masiv. Cu şasiu Scorpion. Kurumaya a fost nevoit să evacueze pe toată lumea, ca să nu fie bombardată.

— A mai rămas ceva? a întrebat Orr.

— Nu se ştie. Am demontat asamblorii de bază şi tunul, dar multe din chestiile mai mici s-au împrăştiat. Drone, armament auxiliar, rahaturi de-astea. Cineva spune că a văzut karakuri.

— Ei, *rahat!* a pufnit Kiyoka.

Oishii a ridicat din umeri.

— Așa am auzit.

— Păpuși mecanice? Ce vorbești? a zis Kiyoka, tot mai prinsă de subiectul discuției.

— În Zona Salubrizată n-au mai fost karakuri de mai bine de un an.

— Cum n-au fost nici roboți, a spus Sylvie apăsat. Se mai întâmplă. Oishii, crezi că avem vreo șansă să plecăm azi?

— Voi? s-a mirat Oishii zâmbind din nou. Imposibil, Sylvie. Mai ales după chestia de data trecută.

Sylvie a încuviințat din cap, abătută.

— Așa mă gândeam și eu...

Melodia s-a sfârșit pe o notă înaltă. O voce impetuoasă i-a luat locul, răgușită, feminină, insistentă, cu o pronunție arhaică a cuvintelor.

— Aici e versiunea lui Dizzy Csango la *Down the Ecliptic,* o reinterpretare a unei teme vechi, la fel cum quellismul scoate în evidență inechitățile antice și de demult ale ordinii economice pe care le-am cărat cu noi pe tot drumul întunecat de la Pământ până aici. Sigur, Dizzy a fost un quellist declarat toată viața lui și, după cum spunea mereu...

Un cor de gemete venit dinspre Anihilatorii de la mesele alăturate i-a întrerupt lui Orr discursul însuflețit.

— Da, și un mare amator de metamfetamină toată viața lui! a strigat cineva.

Femeia DJ a ridicat vocea ca să acopere fluierăturile din jur. La urma urmei, cânta de câteva secole același cântec clasic. Pe de altă parte, semănând cu protestele din crâșma lui Watanabe, reacția Anihilatorilor mă reconforta. Cunoștințele amănunțite ale lui Orr în materie de jazz din Anii Colonizării începeau să aibă sens.

— Trebuie s-o șterg, s-a scuzat Oishii. Poate ne reîntâlnim în Zona Nesalubrizată, ce zici?

— Poate, a răspuns Sylvie petrecându-l cu privirea, apoi s-a aplecat spre Lazlo. Cum stăm cu timpul?

Bărbatul a căutat într-un buzunar și a scos cipul de ordine. Acum

arăta 52. Sylvie a pufnit dezgustată.

— Ce sunt karakurii? am întrebat eu.

— Păpuşi mecanice, m-a lămurit Kiyoka indiferentă. Nu-ţi face griji! Aici n-o să vezi aşa ceva. Le-am distrus anul trecut.

— Sunt unităţi de mediere, mi-a explicat Lazlo zâmbind, în timp ce punea cipul în buzunar. De toate formele şi mărimile. Cele mici sunt cam cât un riping, numai că nu zboară. Braţe şi picioare. Înarmate, uneori, şi foarte rapide. Incomode.

Sylvie s-a schimbat brusc la faţă şi s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să discut cu Kurumaya. Cred că-i cazul să ne oferim serviciile pentru operaţiunea de curăţare.

Protest general, mai puternic decât vocea femeii DJ.

— *Glumeşti.*

— Căpitane, doar ştii că nu ne-alegem cu mai nimic.

— Trebuie să mergem din uşă-n uşă...

— Oameni buni, i-a oprit ea ridicând mâinile. Nu asta-i problema. Dacă n-ajungem în faţă, abia mâine plecăm de aici. Ceea ce nu-i bine deloc. În caz c-aţi uitat, foarte curând Jad va începe să miroasă antisocial.

Kiyoka şi-a întors privirea, Lazlo şi Orr au mormăit ceva în restul de supă miso.

— Cine vine cu mine?

Tăcere şi priviri ferite. M-am uitat în jur, apoi m-am îndreptat de spate, savurând absenţa durerii.

— Eu. Sper că Kurumaya ăsta nu muşcă...

8

De fapt, după cum arăta, părea că ar putea să muşte.

Pe Sharya avusesem de-a face cândva cu un lider nomad, un şeic cu averea plasată în baze de date de pe întreaga planetă, care prefera să-şi petreacă zilele păstorind în stepa Jahan o turmă de bizoni semidomesticiţi, adaptaţi genetic, şi să locuiască într-un cort cu energie solară. Direct şi indirect, aproape o sută de mii de nomazi înăspriţi de viaţă îi juraseră supunere şi ajutor armat, iar când stăteam de vorbă cu el în cort, simţeam că e făcut să comande.

Shigeo Kurumaya era o copie fadă a acelui şeic. Domina bula de comandă cu aceeaşi autoritate, laconic, cu o privire cruntă, aşezat la

un birou plin cu echipament de monitorizare și înconjurat de o falangă de Anihilatori ce așteptau să primească o misiune. Era cap-de-comandă, la fel ca Sylvie, cu părul negru, brăzdat de șuvițe gri-argintii, pieptănat pe spate, dând la iveală firul central prins după moda samurailor de acum o mie de ani.

— Forțe speciale. Faceți loc! a strigat Sylvie croindu-și drum printre ceilalți Anihilatori. La o parte. Forțe speciale. Lăsați-mă să trec, ce naiba! Forțe *speciale.*

Anihilatorii s-au dat la o parte, bombănind. În cele din urmă, am ajuns în față. Kurumaya ne-a aruncat o privire impasibilă în timp ce vorbea cu o echipă de trei Anihilatori în corpuri tinere, zvelte, despre care știam de-acum că sunt pușcași.

— Din câte știu, n-ai nicio treabă cu forțele speciale, Oshima-san, a zis el calm și în jurul nostru Anihilatorii au reacționat furioși.

Kurumaya i-a pironit cu privirea și zarva a încetat.

— Cum spuneam...

Sylvie a făcut un gest împăciuitor.

— Știu, Shigeo, știu că *n-am.* Dar îmi *doresc.* Mă ofer, împreună cu Slipinii, să curățăm zona de karakuri.

Cuvintele ei au provocat o nouă reacție, mai potolită de data aceasta. Kurumaya s-a încruntat.

— *Vrei* să cureți zona?

— Vreau un permis. Oamenii mei au datorii mari acasă și vor să facă bani cât mai repede. Chiar dacă asta înseamnă să meargă din ușă în ușă.

— Stai la coadă, nenorocita dracului! a strigat cineva din spatele nostru.

Sylvie s-a încordat puțin, dar nu s-a întors spre cel care vorbise.

— Eram sigură că așa o să gândești, Anton. Presupun că vrei să te oferi și tu... Să mergi cu gașca din casă-n casă. Deși nu-i văd pe cei de-acolo să-ți mulțumească.

M-am uitat la Anihilatorii din spate și l-am descoperit pe Anton, un ins trupeș, și el cap-de-comandă, cu o coamă de păr vopsită în vreo cinci culori care nu se potriveau deloc. Din cauza lentilelor de contact, pupilele-i arătau ca niște rulmenți, iar sub pielea pometilor slavi i se vedeau circuitele. A tresărit ușor, dar nu a făcut nici măcar

un pas spre Sylvie. Ochii lui metalici, terni, s-au îndreptat în schimb spre Kurumaya.

— Hai, Shigeo, i-a zâmbit Sylvie. Să nu-mi spui că toată lumea asta stă la rând ca să cureţe după karakuri. Că o grămadă de veterani vor să se ofere pentru o misiune de rahat ca asta. Îi trimiţi pe nou-veniţi, fiindcă altcineva nu vrea s-o facă aproape pe degeaba. Hai, ia-l ca un dar din partea mea.

Kurumaya a privit-o din cap până-n picioare, apoi le-a făcut semn celor trei puşcaşi să iasă. Aceştia au părăsit încăperea cu ochii în pământ. Harta holografică a pâlpâit, apoi s-a închis. Kurumaya s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a privit-o lung pe Sylvie.

— Oshima-san, ultima oară când te-am programat peste rând ţi-ai neglijat îndatoririle şi ai dispărut undeva în nord. Nu am certitudinea că n-o să faci la fel şi acum.

— Shig, m-ai trimis să mă uit după *resturi.* Altcineva ajunsese acolo înaintea noastră şi n-am mai găsit nimic. Ţi-am spus asta.

— Când, în sfârşit, ţi-ai făcut apariţia.

— Hai, fii rezonabil! Cum să raportez ceva ce fusese deja curăţat? Am plecat de-acolo fiindcă locul era pustiu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce motive aş avea să am încredere în tine de data asta?

Sylvie a scos un oftat teatral.

— Ce naiba, Shig. Ai un cap-de-comandă performant, poţi să calculezi repede. Îţi fac un serviciu, iar tu-mi oferi şansa să câştig bani în doar câteva ore. Altfel va trebui să aştept la coadă până poimâine, iar tu vei folosi doar începători şi toată lumea va avea de pierdut. Spune-mi care-i rostul.

Câteva clipe nu s-a mişcat nimeni. Apoi Kurumaya a privit spre una dintre unităţile de pe birou, deasupra căreia au apărut mai multe date.

— Cine-i sinteticul? a întrebat el pe un ton firesc.

— Aaa, a spus Sylvie întinzând mâna spre mine. Un nou răcan. Micky-Coincidenţă-Fericită. Artileria grea.

Kurumaya a înălţat o sprânceană.

— De când are Orr nevoie de ajutorul cuiva?

— E doar o perioadă de probă. A fost ideea mea, a răspuns Sylvie

zâmbind. Din câte știu, acolo nu ești în siguranță niciodată.

— S-ar putea, a spus Kurumaya ţintuindu-mă cu privirea. Dar amicul tău e rănit.

— Doar o zgârietură, am intervenit eu.

Șirul de date și-a schimbat culorile. Kurumaya s-a uitat la ele pieziș și cifrele s-au unit aproape de vârf. Bărbatul a ridicat din umeri.

— De acord. Dar trebuie să fiţi la poarta principală în mai puţin de o oră, cu tot echipamentul. Veţi primi tariful obișnuit pe zi, plus zece la sută spor de fidelitate. Mai mult de-atât nu pot. Bonusurile pentru karakurii eliminaţi conform prevederilor.

Sylvie i-a oferit din nou un zâmbet larg.

— Perfect. Vom fi prezenţi la datorie. E o plăcere să fac afaceri cu tine, Shigeo. Hai, Micky.

Când am dat să plecăm, am văzut cum faţa-i tresare, semn că primea un mesaj. S-a răsucit pe călcâie, iritată.

— Ce mai e?

Kurumaya zâmbea cu blândeţe.

— Ca să fie totul clar, Oshima-san. Vei fi conectată la o reţea împreună cu ceilalţi. Dacă încerci s-o ștergi din nou, voi afla imediat. Îţi retrag autorizaţia și pun să fii adusă înapoi, chiar dacă voi fi nevoit să-mi trimit toţi oamenii după tine. Dacă vrei să fii arestată de un grup de răcani și adusă aici cu forţa, n-ai decât.

Sylvie a mai scos un oftat, a dat din cap cu tristeţe și a ieșit prin mulţimea de Anihilatori ce stăteau la rând. Anton rânjea la ea.

— Tariful obișnuit, Sylvie, a zis el disprețuitor. În sfârșit, ești și tu plătită după merit.

Apoi a tresărit, și-a dat ochii peste cap și s-a albit la faţă când Sylvie s-a întins spre el și i-a răsucit ceva în cap. Individul s-a clătinat, iar Anihilatorul de lângă el s-a repezit să-l prindă de braţ ca să nu cadă. Anton a icnit ca un boxer care tocmai primise un pumn sănătos și, plin de furie, a îngăimat:

— Lua-te-ar...

— Ușurel, băieţaș retardat! l-a repezit Sylvie peste umăr, fără ca măcar să-l privească, în timp ce ieșeam din bulă.

Capitolul 7

Poarta era o placă din aliaj cenuşiu, blindată, înaltă de zece metri şi lată de şase. De o parte şi de alta ridicătoare antigravitaţionale erau prinse de suprafeţele interioare a două turnuri înalte de douăzeci de metri în care se aflau santinele-robot cu tot armamentul necesar. Dacă te apropiai de metalul cenuşiu, auzeai cum se agită cablurile din partea cealaltă.

Voluntarii lui Kurumaya aşteptau afară, în grupuri mici, şi discutau în şoaptă, unii ridicând glasul când se făleau cu faptele lor de vitejie. Aşa cum anticipase Sylvie, majoritatea erau tineri şi, după stângăcia cu care îşi purtau echipamentul şi priveau temător în jur, lipsiţi de experienţă. Nici armamentul şi nici vehiculele cu care veniseră până aici nu impresionau prin ceva. Armele, demodate, păreau să provină în mare parte din depozitele armatei, iar vehiculele – nu mai mult de zece, unele nici măcar antigravitaţionale – asigurau transportul doar pentru jumătate dintre cei cincizeci de Anihilatori prezenţi aici. După toate aparenţele, ceilalţi aveau să participe la operaţiune pe jos.

Capetele-de-comandă erau şi ele foarte puţine.

— Halal organizare... a zis Kiyoka în zeflemea, rezemându-se de botul tanchetei gravitaţionale pe care o conduceam şi încrucişându-şi braţele pe piept.

Micul vehicul se legăna uşor pe amortizoare şi am amplificat câmpul, ca să-l echilibrez.

— Vezi, celor mai mulţi dintre răcani le suflă vântul prin buzunare şi vin aici fără s-aibă habar despre ce-i vorba. Încearcă să scoată ceva bani din operaţiunile de curăţare, doar-doar urcă în grad, şi poate o bonificaţie undeva la marginea Zonei Nesalubrizate. Dacă au noroc, fac treabă bună şi-i remarcă cineva. Poate o echipă care a suferit pierderi.

— Şi dacă nu-i ia nimeni?

— Atunci îşi lasă părul să crească, a replicat Lazlo, răscolind prin panerul de pe una dintre celelalte două tanchete. Corect, căpitane?

— Cam aşa ceva, i-a răspuns Sylvie cu acreală în glas, de lângă a treia tanchetă, pe care o conducea Orr.

Încerca din nou s-o facă pe Jadwiga să arate ca o ființă umană vie, dar eforturile i se citeau pe față. Nici mie nu-mi plăcea asta – o urcasem pe Jad pe o tanchetă, însă pilotarea vehiculului de la distanță era peste puterile Sylviei, drept care Jad ședea în spatele meu. Ar fi dat de bănuit să cobor în timp ce așteptam, iar ea să rămână în tanchetă, așa că stăteam și eu acolo. Sylvie o făcuse să-și treacă un braț pe după umerii mei, afectuos, iar pe celălalt îl lăsase pe coapsa mea. Din când în când, capul lui Jad se răsucea și fața ascunsă de ochelari se strâmba în ceea ce părea a fi un zâmbet. Mă străduiam să-mi păstrez un aer firesc.

— Nu trebuie s-asculți ce spune Laz, m-a sfătuit Kiyoka. Nici măcar unul din douăzeci de răcani nu poate ajunge comandant. Sigur, li se pot prinde firele de cap, dar nu fac decât să-și piardă mințile.

— Ca de exemplu căpitanul nostru, a remarcat Laz, închizând panerul și trecând la celălalt.

— Uite cum merg lucrurile, mi-a spus calm Kiyoka. Cauți pe cineva care trece toate testele și, cu el în frunte, formezi un grup. Strângi bani ca să-i faci rost de păr și să-i conectezi pe ceilalți la el. Așa se face o echipă nouă-nouță. La ce te uiți?

Întrebarea îi era adresată unui tânăr Anihilator care se apropiase de noi și se holba cu invidie la tanchetele gravitaționale și la armamentul montat pe ele. Tonul vocii l-a făcut să dea înapoi, dar nu i-a șters de pe chip curiozitatea.

— Seria Dracul, da? a întrebat el.

— Corect, a răspuns Kiyoka, bătând cu articulațiile degetelor în carapacea tanchetei. Seria Dracul 41, ieșită de trei luni de pe liniile de asamblare ale uzinei din Millsport și *tot* ce-ai auzit despre ea este sută la sută adevărat. Propulsie mascată, puls electromagnetic, baterie pentru raze cu particule, blindaj fluid, sisteme inteligente Nuhanovic integrate. Tot tacâmul.

Jadwiga a întors capul spre tânărul Anihilator, moment în care am bănuit că încearcă din nou să zâmbească. Mâna i-a a lunecat de pe umărul meu. Mi-am schimbat ușor poziția.

— Cam cât costă? a întrebat noul nostru fan.

În spatele lui se forma un grupuleț de tineri la fel de interesați de

tehnologia de ultimă oră.

— Mai mult decât veți câștiga anul ăsta oricare dintre voi, i-a răspuns Kiyoka veselă. Prețul începe de la o sută douăzeci de miare. Și *nu* se referă la pachetul de bază.

Tânărul Anihilator a înaintat câțiva pași.

— Pot să...?

I-am aruncat o privire cruntă.

— Nu. Vezi că stau în ea.

— Vino aici, puștiule, a zis Lazlo bătând cu palma în carapacea tanchetei la care umbla. Lasă-i pe amorezii ăia – sunt prea prinși ca să mai țină cont de maniere. V-o arăt pe asta. Ca să aveți la ce vă gândi în perioada următoare.

Grupulețul de răcani a început să râdă și a răspuns invitației. Am schimbat o privire cu Kiyoka, răsuflând amândoi ușurați. Jadwiga m-a bătut ușor pe coapsă și și-a lăsat capul pe umărul meu. M-am uitat fioros la Sylvie. În spatele nostru, un sistem de sonorizare își dregea vocea.

— Doamnelor și domnilor, poarta se deschide peste cinci minute. Verificați-vă plăcuțele de identificare.

Motoare gravitaționale turate, glisiere prost aliniate scrâșnind de zor. Poarta s-a ridicat cu zgomot și Anihilatorii au trecut, care pe jos, care în vehicule, prin spațiul de dedesubt. Cablul electric s-a răsucit și a șerpuit înapoi din câmpul magnetic pe care-l creaseră plăcuțele noastre, transformându-se în garduri mobile mai înalte de un stat de om. Am înaintat pe un drum îngust, ale cărui laturi se ondulau ca într-un coșmar cauzat de *take.*

Mai departe, grupuri compacte de păianjeni se foiau pe zeci de picioare, detectându-ne câmpurile. La apropierea noastră, și-au ridicat corpurile poliedrice masive și s-au tras în lături, decuplându-și funcțiile de blocare și de strivire. Am condus tancheta printre ei cu mare precauție. Într-o noapte, pe Hun Home, stăteam în dosul fortificațiilor Palatului Kwan și ascultam țipetele, în timp ce mașinării asemănătoare acestora anihilau un întreg val de asalt al insurgenților tehninja. În duda dimensiunilor și a lentorii, au reușit să-i extermine în mai puțin de o jumătate de oră.

După cincisprezece minute în care ne-am deplasat cu ochii-n patru, am lăsat în urmă sistemul defensiv al capului de pod și ne-am revărsat în dezordine pe străzile Dravei. Docurile lăsau loc unor bulevarde pline de moloz și, ici-colo, câtorva blocuri de apartamente rămase intacte, aproape fiecare înalt de douăzeci de etaje. Stilul era cel utilitar standard al Anilor Colonizării; întrucât apa era atât de aproape, se construise în grabă, pentru a proteja portul aflat în plină dezvoltare, fără a se ține prea mult seama de aspectul estetic. Șiruri de ferestre mici, canelate, priveau miop spre mare. Pereții nevăruiți, din centon, erau găuriți de bombe și roși de vreme, după secole în care nimeni nu se mai îngrijise de ei, iar licheni vineții umpleau locurile unde căptușeala antibiotică nu mai rezistase.

Deasupra, lumina apoasă a soarelui se prelingea prin plafonul de nori, ajungând pe străzile tăcute din fața noastră. Dinspre estuar, rafale de vânt păreau că ne împing de la spate. Am aruncat o privire înapoi și am văzut cum cablul electric și grupurile de păianjeni își reluau locurile.

— Ar trebui să ne grăbim, a zis Sylvie, lângă umărul meu.

Orr își conducea tancheta paralel cu a mea, iar capul-de-comandă stătea în spatele lui, întorcându-se când într-o parte, când într-alta, ca după miros.

— Cel puțin nu plouă, a adăugat ea apăsând un buton de pe haina gălbuie pe care o purta.

Vocea puternică a spart tăcerea, ricoșând din fațadele pustii. Anihilatorii și-au întors privirile spre Sylvie, încordați, așteptând nerăbdători, ca o haită de câini de vânătoare.

— Atenție, prieteni! Nu vreau să credeți că-mi asum comanda aici...

Și-a dres glasul, apoi a coborât tonul:

— Dar cineva trebuie s-o facă. Dacă nu eu, atunci...

A tușit din nou ușor, pentru a-și limpezi vocea.

— *Cineva* trebuie să treacă la comandă. Ăsta nu-i un exercițiu de... de... A clătinat ușor din cap. Glasul i-a redevenit puternic, izbindu-se de pereții din apropiere. Aici nu-i vorba de vreo fantezie politico-erotică. Tot ce se-ntâmplă e real. Cei de la putere au făcut alianțe, și-au declarat loialitatea față de unii sau de alții, și-au exprimat

opţiunile. Din păcate, ceea ce ne dorim noi n-are nicio valoare. Eu nu vreau, *nu vreau...*

A lăsat capul în piept şi a început să se sufoce.

Anihilatorii rămăseseră nemişcaţi, aşteptând. Jadwiga se lăsase pe spatele meu, apoi începuse să alunece de pe scaun. Am întins repede un braţ şi am oprit-o. În ciuda senzaţiei de bine provocate de analgezice, durerea care m-a săgetat m-a făcut să tresar.

— *Sylvie!* am şuierat eu. Controlează-te, ce naiba!

Tânăra m-a privit prin claia de păr încâlcit şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că nu mă recunoaşte.

— Controlează-te! am repetat în şoaptă.

A tremurat, şi-a îndreptat spatele, şi-a dres din nou vocea şi, revenindu-şi, a continuat:

— ...intrigi politice.

Mulţimea de Anihilatori a izbucnit în râs. Sylvie a aşteptat să se facă linişte.

— Nu pentru asta suntem *aici,* doamnelor şi domnilor. Ştiu că nu sunt singurul cap-de-comandă prezent acum, dar vă depăşesc probabil la capitolul experienţă. Iată ce le propun celor care nu sunt foarte siguri ce au de făcut: o căutare radială. Ne despărţim la fiecare intersecţie până când fiecare echipaj motorizat are o stradă numai pentru ea. Ceilalţi vă puteţi alătura oricărei echipe, dar nu mai puţini de cinci pe fiecare direcţie. Echipajele motorizate deschid calea pe fiecare stradă, iar cei care merg pe jos verifică toate clădirile. Dacă se întârzie mai mult la o clădire, echipajele motorizate aşteaptă, *nu* o iau înainte. Cei aflaţi înăuntru cheamă ajutoare de afară dacă sesizează prezenţa miminţilor. La *orice* mişcare suspectă.

— Cum rămâne cu recompensa? a strigat cineva.

A urmat un val de murmure de aprobare.

— Tot ce scot din funcţiune e al meu. Nu-mpart cu nimeni, a zis altul, la fel de tare.

Sylvie a aprobat din cap.

— O anihilare reuşită se desfăşoară în trei paşi, a continuat ea, vocea amplificată înăbuşind protestele. Unu: scoateţi din funcţiune mimintul. Doi: anunţaţi dezafectarea. Trei: vă-ntoarceţi la capul de pod şi vă ridicaţi banii. Ultimii doi paşi sunt greu de făcut, *mai ales*

dacă rămâneţi întinşi pe stradă cu maţele pe afară şi decapitaţi. Ceea ce-i foarte posibil să se-ntâmple dacă încercaţi să atacaţi fără ajutor un cuib de karakuri. Cuvântul *echipă* are mai multe înţelesuri. Cei care doresc să facă parte dintr-o *echipă* trebuie să se gândească bine.

Larma s-a transformat brusc în mormăieli. În spatele meu, cadavrul lui Jad s-a îndreptat de spate şi a renunţat să se mai sprijine de braţul meu. Sylvie se uita de jur-împrejur.

— OK. Căutarea radială ne va împrăştia destul de repede, aşa că ţineţi tot timpul hărţile la vedere. Bifaţi fiecare stradă după ce-aţi terminat cu ea, rămâneţi în legătură cu ceilalţi şi fiţi oricând gata să săriţi în ajutorul cuiva dacă ne răsfirăm prea mult. Analiză spaţială. Nu uitaţi, miminţii se pricep la asta de cincizeci de ori mai bine decât noi. Dacă lăsaţi un spaţiu neobservat, îl vor localiza şi se vor folosi de el.

— Dacă mai sunt acolo... s-a auzit o altă voce din mulţime.

— Dacă mai sunt acolo... a repetat Sylvie. Se poate şi una, şi alta. Bun venit la New Hok! S-a urcat pe tanchetă şi a rotit din nou privirea. Are cineva ceva *constructiv* de spus?

Linişte. Toţi Anihilatorii şovăiau.

— În regulă, a zâmbit Sylvie. Să trecem la treabă. Căutare radială, după cum ne-am înţeles. *Scanaţi!*

Strigăte de încurajare ici şi colo, pumni bătuţi în caroseriile vehiculelor. Un imbecil a găsit de cuviinţă să tragă cu blasterul în aer. Au urmat chiote, un entuziasm vulcanic.

— ...să-i luăm pe miminţi cu fulgi cu tot...

— O să fac o *movilă* cu ei. Mare cât casa.

— Drava, scumpo, *ai tăi suntem!*

Kiyoka m-a ajuns din urmă pe partea cealaltă şi mi-a făcut cu ochiul.

— Au nevoie de chestiile astea, a spus ea. Şi de încă ceva. O să vezi.

Abia după o oră mi-am dat seama ce voia să spună.

Era o muncă migăloasă, frustrantă. Înaintam cincizeci de metri, lent, evitând grămezile de moloz şi scheletele metalice ale maşinilor. Urmăream reacţia scanerelor. Ne opream. Îi aşteptam pe cei care

mergeau pe jos. Intrau în clădiri pe ambele părți și urcau cele aproximativ douăzeci de etaje, cercetând metru cu metru. Le ascultam mesajele bruiate de zidurile groase. Urmăream scanerele. Bifam verificarea clădirilor. Îi așteptam pe cei dinăuntru să coboare. Urmăream scanerele. Treceam mai departe, oprindu-ne după alți cincizeci de metri. Urmăream scanerele. Ne opream.

Nimic.

Soarele ducea o luptă pierdută dinainte cu plafonul de nori. După o vreme, a început să plouă.

Urmăream scanerele. Înaintam pe stradă. Ne opream.

— Reclamele ocolesc chestiile astea, a constatat Kiyoka din dosul ecranelor invizibile ale tanchetei împroșcate de ploaia magică, arătând spre cei care dispăreau în clădirea din față.

Erau deja uzi până la piele, iar entuziasmul din urmă cu o oră îi părăsea văzând cu ochii.

— Șanse de înavuțire și aventuri în New Hok, orașul părăsit, a continuat ea. Nu uitați s-aduceți și-o umbrelă.

Așezat în spatele ei, Lazlo a zâmbit, apoi a căscat.

— Las-o baltă, Ki. De undeva tot trebuie să pornești.

Kiyoka s-a lăsat pe spătarul scaunului și l-a privit peste umăr.

— Hei, Sylvie. Cât mai trebuie să...

Sylvie a făcut un semn, unul dintre gesturile scurte, codificate, pe care le văzusem după încăierarea cu Yukio. Cu acuitatea agentului special, am văzut cum Kiyoka a fluturat o pleoapă în timp ce procesa datele primite de la capul-de-comandă. Lazlo a dat din cap mulțumit, ca pentru sine.

Am bătut ușor în comsetul pe care-l primisem ca să am legătură directă cu capul-de-comandă.

— S-a-ntâmplat ceva, Sylvie?

— Nu, a răspuns Orr, scurt. Te anunțăm dacă-i ceva. Corect, Sylvie?

M-am uitat spre Sylvie și am întrebat:

— Corect, Sylvie?

A zâmbit puțin obosită.

— N-avem timp de glume, Micky.

Am urmărit scanerele. Am înaintat pe străzile bombardate,

înmuiate de ploaie. Ecranele din tanchete formau umbre ovale, lucioase, din stropii de ploaie, Anihilatorii călcau prin bălți și înjurau.

Nu găseam nimic.

La miezul zilei ne aflam la câțiva kilometri în interiorul orașului. Încordarea făcuse loc plictiselii. Cele mai apropiate echipaje erau la vreo șase străzi de o parte și de alta. Le vedeam pe hărțile afișate pe ecrane, parcate lejer, iar dacă treceam pe canalul general, îi auzeam bombănind pe seama celor dinăuntru, care, cu vocile secate de entuziasmul debordant de la început, continuau să urce și să coboare scări.

— Priviți, a uruit Orr pe neașteptate.

Bulevardul pe care ne aflam cotea la dreapta și se deschidea într-o piață circulară mărginită de clădiri în formă de pagodă, perete în perete; în capătul opus era blocat de un templu pe mai multe niveluri, susținut de coloane cu spații mari între ele. Acolo unde fusese distrus, pavajul pieței era acoperit de bălți mari. În afară de ceea ce mai rămăsese dintr-un tun-scorpion masiv, lăsat pe-o rână, nu aveai unde să te ascunzi.

— Pe ăla l-au distrus azi-noapte? am întrebat eu.

Lazlo a clătinat din cap.

— Nu, ăla-i acolo de câțiva ani. În plus, din ce-am înțeles de la Oishii, celui de noaptea trecută de-abia i se pusese șasiul. Ăsta a fost un nenorocit de mimint cu autopropulsie, care mergea și vorbea.

Orr i-a aruncat o privire încruntată.

— Mai bine le spunem răcanilor să coboare, a propus Kiyoka.

Sylvie a încuviințat din cap. Folosind canalul local, i-a zorit să părăsească ultimele clădiri și să se grupeze în spatele tanchetelor gravitaționale. Acum se ștergeau pe fețele udate de ploaie și priveau spre piață, supărați. Sylvie s-a ridicat în picioare, în partea din spate a tanchetei, și a apăsat butonul de pe haina gălbuie.

— Atenție! Nu pare să existe niciun pericol aici, dar nu putem fi siguri, motiv pentru care trebuie să schimbăm modul de acțiune. Tanchetele merg până în capătul celălalt și verifică, timp de zece minute, jumătatea inferioară a templului. Pe urmă, o tanchetă se retrage la câțiva metri și rămâne de pază, iar celelalte două se postează de o parte și de alta a pieței. Când ajung în dreptul vostru,

vă deplasaţi în săgeată şi verificaţi jumătatea superioară a templului. S-a-nţeles?

Un val de încuviinţări posace s-a înălţat din toate piepturile. Acum le era indiferent.

— În regulă. La treabă! Scanaţi!

S-a răsucit apoi pe călcâie şi s-a aşezat din nou în spatele lui Orr. În timp ce se rezema de el, am văzut cum i se mişcă buzele, dar corpul meu sintetic nu a fost în stare să audă ce spunea. Murmurul propulsoarelor s-a înteţit uşor şi Orr şi-a îndreptat tancheta spre templu. Kiyoka a plasat în stânga tancheta pe care mergea împreună cu Lazlo şi a pornit după el. M-am aplecat asupra comenzilor şi am luat-o în direcţia flancului drept.

După presiunea relativă pe care o simţisem pe străzile sufocate de dărâmături, piaţa părea în acelaşi timp mai puţin apăsătoare şi mai vulnerabilă. Aerul era mai respirabil, răpăitul ploii pe parbriz mai domol. La drum deschis, tanchetele au prins viteză. Încercam o senzaţie iluzorie de deplasare fără probleme...

şi de risc

Reflexele condiţionate ale agentului special mă trăgeau de mânecă. Pericol dincolo de orizontul perceptual. Ceva gata să explodeze.

Greu de spus ce semnale ale subconştientului trebuie să se fi declanşat de data asta. Funcţiile intuitive ale agentului special sunt, în cele mai bune momente, un set de aptitudini ce ţin de temperament; pentru mine, întregul oraş era ca o capcană chiar din momentul în care părăsiserăm capul de pod.

Aşa ceva nu treci cu vederea.

Aşa ceva nu treci cu vederea când ţi-a salvat viaţa de vreo cinci sute de ori până acum, pe planete atât de diferite ca Sharya sau Adoracion. Când e înrădăcinat în însăşi esenţa ta, mai adânc decât amintirea propriei copilării.

Ochii mei scanau continuu clădirile în formă de pagodă. Mâna dreaptă s-a lăsat uşor pe consola ce punea în funcţiune armamentul.

Ne apropiam de tunul-scorpion.

Aproape la jumătatea drumului de el.

Acolo!

Am simţit prin sistemul sintetic ceva ce semăna cu un val de

adrenalină. Mâna mi-a alunecat spre declanșator...

Nu.

Doar corolele unui șir de flori ce răsăreau prin carapacea găurită a tunului. Stropii de ploaie le făceau să se unduiască.

Am răsuflat ușurat. Am trecut de tunul-scorpion și de jumătatea pieței. Senzația pericolului iminent nu mă părăsea.

— Ți-e rău, Micky? am auzit vocea Sylviei.

— Nu, am răspuns eu clătinând din cap. N-am nimic.

În spatele meu, Jadwiga se agăța și mai tare de mine.

Am ajuns fără probleme în umbra templului. Zidăria de piatră în unghi ascuțit părea că se îngrămădește deasupra noastră, făcându-ne să ridicăm ochii spre statuile uriașe ale toboșarilor *daiko.* Stâlpi portanți, aplecați ca niște bețivi, contopindu-se cu podeaua din sticlă topită. Lumina cădea prin orificii laterale, ca ploaia de pe acoperiș, în șuvoaie neîncetate, sacadat, până în bezna din interior. Orr a intrat cu tancheta fără să-i pese de ce s-ar fi putut întâmpla.

— Aici e bine, a spus Sylvie cu o voce îndeajuns de tare ca să-i răspundă ecoul. S-a ridicat în picioare, s-a rezemat de umărul lui Orr și s-a lăsat să cadă sprintenă pe podea, lângă tanchetă. Haideți, la treabă. Rapid, ne-a îndemnat ea.

Lazlo a sărit din spatele tanchetei conduse de Kiyoka și a început să dea târcoale, părând că cercetează coloanele de susținere. Orr și Kiyoka au coborât și ei.

— Ce... am dat eu să spun, dar m-am oprit când mi-am dat seama că legătura radio cu ceilalți nu mai funcționează.

Am oprit tancheta, am scos comsetul din ureche și m-am uitat lung la el, apoi spre Anihilatori și ce făceau ei în clipa aceea.

— *Hei!* Îmi spuneți și mie ce dracu' se-ntâmplă aici?

Kiyoka mi-a aruncat un zâmbet preocupat. Căra o centură de care erau prinse calupuri de explozibil suficiente să...

— Rămâi pe loc, Micky, a zis ea voioasă. Terminăm numaidecât.

— Aici, a spus Lazlo. Aici. Și aici. Orr?

Uriașul a fluturat o mână spre el.

— În ordine. Arată exact cum ai spus tu, Sylvie. Încă două, maximum.

Plasau calupurile.

Am privit lung construcția boltită, susținută de coloane.

— Cred că *glumiți!* am strigat și am vrut să cobor, dar Jadwiga m-a înfășurat strâns cu brațele. Sylvie!

Așezată în genunchi, a ridicat ochii scurt de la ceea ce privea: o unitate acoperită cu o husă neagră. Pe display-urile mascate se perindau grupuri masive de date multicolore, ce se schimbau în ton cu degetele care i se mișcau pe tastatură.

— Ai răbdare câteva minute, Mick. Doar atât avem nevoie.

Am arătat cu degetul spre Jadwiga.

— Ia-o dracului de pe mine, până n-o fac bucăți!

Sylvie a oftat și s-a ridicat în picioare. Jadwiga mi-a dat drumul și s-a lăsat moale. M-am răsucit și am prins-o înainte să se prăbușească la podea. Sylvie a ajuns în dreptul meu în același timp.

— OK. Vrei să ne-ajuți?

— Vreau să știu ce dracu' faceți aici.

— O să-ți spun mai târziu. Acum vreau să iei cuțitul pe care ți l-am dat în Tekitomura și să scoți memoria corticală a lui Jad. Se pare că ai un talent înnăscut pentru așa ceva, iar ceilalți nu cred că vor să-ncerce.

M-am uitat la moarta din brațele mele. Căzuse cu fața în jos și ochelarii îi alunecaseră de pe nas. Un ochi lipsit de viață reflecta lumina difuză.

— *Acum* vrei să-i scot memoria?

— Da, acum, a răspuns Sylvie verificând repede un display retinal.

Se acționa contracronometru.

— În următoarele trei minute, fiindcă numai atât mai avem la dispoziție.

— Aici am terminat, a anunțat Orr.

Am coborât din tanchetă și am întins-o pe Jadwiga pe podeaua de sticlă topită. Cuțitul mi-a alunecat în mână de parcă acolo i-ar fi fost locul. Am tăiat gulerul hainei până am dat de pielea palidă de dedesubt. Apoi am declanșat vibratorul.

Zgomotul i-a făcut pe ceilalți să privească spre mine. Le-am întors privirea până au lăsat ochii în jos.

Vârful șirei spinării s-a desprins după două incizii abile și o mișcare scurtă, în sus. Mirosul nu era deloc plăcut. Am șters cuțitul

de haina lui Jad şi l-am vârât la loc. Am examinat rapid vertebrele acoperite de ţesut, apoi m-am îndreptat de spate. Orr s-a apropiat cu paşi mari şi a întins o mână spre mine.

— O iau eu.

Am ridicat din umeri.

— Cu plăcere. Poftim.

— Am terminat, a zis Sylvie din faţa unităţii vârâte în husă. A împăturit ceva cu gesturi sigure şi s-a ridicat în picioare. Ki, faci tu onorurile? a întrebat.

Kiyoka a venit lângă mine şi a privit la cadavrul mutilat. Într-o mână ţinea un ou cenuşiu. Am rămas toţi pe loc, în tăcere, câteva clipe care păreau că nu se mai sfârşesc.

— Grăbeşte-te, Ki, a zis Lazlo, calm.

Kiyoka a îngenuncheat încet lângă capul lui Jad şi a aşezat grenada în locul pe care-l scobisem în ceafă. Când s-a ridicat, am văzut cum i se mişcă ceva pe faţă.

— Va fi ca nouă, a consolat-o Orr.

Am privit spre Sylvie.

— Acum îmi spuneţi şi mie care vă sunt planurile?

— Sigur, a răspuns capul-de-comandă arătând spre husă. Clauza de forţă majoră. Unitatea trece la acţiune peste câteva minute şi dă peste cap toate comunicaţiile şi scanerele. Peste alte câteva minute se declanşează explozibilul, Jad se face bucăţele, templul se prăbuşeşte, iar noi dispărem pe uşa din dos. Cu propulsoarele în surdină, evităm pulsul electromagnetic şi, înainte ca răcanii să-şi repună în funcţiune scanerele, suntem departe, invizibili. Bucăţile rămase din Jad îi fac să creadă că am nimerit într-un cuib de karakuri sau am fost victimele unei bombe inteligente şi ne-am vaporizat. Şi uite-aşa ajungem din nou liber-profesionişti. Exact cum ne place nouă.

Am clătinat din cap.

— E cel mai prost plan pe care l-am auzit vreodată. Dacă...

— Hei, mi-a aruncat Orr o privire duşmănoasă. Poţi să rămâi aici dacă nu-ţi convine.

— Căpitane, a intervenit Lazlo, acum cu o voce încordată, în loc să vorbim despre asta, n-ar fi mai bine să trecem la fapte? În următoarele două minute? Ce părere ai?

— Mda, a făcut Kiyoka, s-a mai uitat o dată la cadavru şi a întors ochii în altă parte. Hai s-o-ntindem de-aici.

Sylvie a dat semnalul de plecare. Slipinii s-au urcat în tanchete şi ne-am îndreptat, în aceeaşi formaţie, spre spatele templului, de unde se auzea o cascadă.

Nimeni n-a privit înapoi.

Capitolul 8

Din punctul nostru de vedere, totul a decurs conform planului.

Eram la cinci sute de metri dincolo de templu când s-au dezlănţuit exploziile. Mai multe, înfundate, urmate de un huruit care s-a prefăcut în vuiet. M-am întors – Jadwiga nu mai stătea pe locul din spate, ci în buzunarul lui Orr, aşa că se vedea ca-n palmă –, iar între laturile străzii înguste pe care porniserăm am văzut cum templul se năruie în mijlocul unui nor de praf. Un minut mai târziu, am coborât într-un pasaj subteran şi totul a rămas o amintire.

Am ajuns din urmă celelalte două tanchete.

— Tu ai pus la cale toată chestia asta? am întrebat-o pe Sylvie. Ai ştiut de la început că asta veţi face?

Sylvie a încuviinţat din cap, serioasă, în clarobscurul tunelului. Spre deosebire de templu, aici efectul era neintenţionat. Panelele din iluminiu de deasupra, erodate de vreme, aruncau o lumină albăstrie care de-abia se mai ţinea în viaţă, mai slabă decât cea proiectată de o lună triplă într-o noapte cu cer senin. În replică, farurile tanchetei s-au aprins. Pasajul subteran cotea la dreapta, iar lumina zilei nu pătrundea până aici. Aerul devenea tot mai rece.

— Am trecut prin piaţă de vreo cincizeci de ori, a spus Orr, tărăgănat. Templul ăla a fost de fiecare dată un refugiu de vis. Doar că nu aveam de cine să fugim.

— Mulţumim pentru evocare.

O mică mostră de umor al Anihilatorilor în lumina mohorâtă.

— Nu te puteam pune la curent fără o comunicare audio în timp real, ceea era greu, m-a lămurit Lazlo. Prin reţeaua echipei, căpitanul ne-a transmis în limbajul nostru specific, în vreo cincisprezece secunde, toate informaţiile. Ţie ar fi trebuit să-ţi spunem prin cuvinte. Iar la câtă aparatură de ultimă oră este masată în zona capului de pod, nici nu ştii cine ascultă.

— N-am avut de ales, a zis Kiyoka.

— N-am avut încotro, a întărit Sylvie. Oameni arşi de vii, ţipete de groază, iar ei îmi spun, eu îmi spun... S-a oprit să-şi dreagă glasul. Scuze, am dat-o-n bară din nou. Când ne-ntoarcem în sud, trebuie să

limpezim lucrurile.

Am arătat spre oraş.

— Cât timp le trebuie ălora să-şi repună în funcţiune scanerele?

Anihilatorii s-au privit între ei. Sylvie a ridicat din umeri.

— Zece-cincisprezece minute. Depinde de fiabilitatea programelor lor.

— Ghinion, dacă între timp îşi fac apariţia karakurii...

Kiyoka a pufnit. Lazlo a arcuit o sprânceană.

— Cam aşa ceva, a spus Orr cu voce tunătoare. Mare ghinion. Aşa-i viaţa în New Hok. Trebuie să te obişnuieşti cu ea, altfel...

— Uite ce-i, a zis Kiyoka pe un ton rezonabil. În Drava nu sunt karakuri. N-ar...

Ceva a zăngănit în faţa noastră.

Încă un schimb de priviri, încordat. Consolele care acţionau armamentul s-au aprins, au intrat în stare de alertă, probabil la comanda Sylviei, şi micul convoi s-a oprit brusc.

În faţă, un vehicul masiv, abandonat în semiîntuneric. Nicio mişcare. Zăngănitul rapid venea din spatele lui, de după următorul cot al tunelului.

Lazlo a rânjit în lumina difuză.

— Ce spuneai, Ki?

— Hei, a replicat ea cu voce pierită. Accept şi proba contrarie.

Zăngănitul a încetat o clipă, apoi s-a repetat.

— Ce dracu' mai e şi asta? a mormăit Orr.

Sylvie avea o faţă imperturbabilă.

— Nu ştiu ce e, dar unitatea ar fi trebuit s-o scoată din funcţiune. Laz, vrei să câştigi bani muncind?

— De ce nu? a răspuns Lazlo şi mi-a făcut cu ochiul, sărind de pe locul din spatele lui Ki. Şi-a împreunat degetele şi le-a întins până au trosnit, apoi a întrebat: Eşti gata, gigantissime?

Orr deja începuse să coboare. A deschis torpedoul tanchetei şi a scos o rangă lungă de o jumătate de metru. Lazlo a rânjit din nou.

— Atunci, doamnelor şi domnilor, puneţi-vă centurile de siguranţă şi nu vă apropiaţi. *Scanaţi!*

Şi a pornit cu paşi mari pe lângă peretele curbat al tunelului, lipindu-se de el, până a ajuns la vehiculul abandonat. Acolo s-a

ghemuit, în lumina difuză părând că e una cu umbra lui. Orr l-a urmat, păşind greoi, ca un om-maimuţă, cu ranga în mâna stângă. Am aruncat o privire în spate. Sylvie şedea ghemuită, iar pe chip i se citea un amestec de concentrare şi de indiferenţă, semn că era pregătită să intervină în orice clipă.

Totul părea ca într-un tablou plin de romantism.

Lazlo s-a prins cu o mână de vehicul şi s-a căţărat pe capotă ca o pisică, ciulind urechile. Orr s-a oprit, de asemenea. Sylvie a mormăit ceva ca pentru sine. Lazlo a sărit de pe maşină, în diagonală, spre ceva ce nu era vizibil din locul în care mă aflam eu. Orr s-a luat după el, cu braţele întinse lateral, ca să-şi ţină echilibrul, a făcut rapid vreo şase paşi, apoi a dispărut din raza mea vizuală.

Secunde s-au scurs. Noi am aşteptat în clarobscurul albăstriu.

Secunde s-au scurs.

Şi...

— ...ce dracu' mai e şi...?

Vocea Sylviei, nedumerită. Mai tare, uitând de legătura radio cu noi, lăsându-se în voia simţurilor din lumea reală. A clipit de câteva ori şi a privit pieziş spre Kiyoka.

Tânăra zveltă a înălţat din umeri. De-abia acum îmi dădeam seama că participase şi ea, încordată pe bancheta tanchetei, la baletul al cărui martor fusesem.

— Să fiu a naibii dacă ştiu, Sylvie.

— OK, a spus capul-de-comandă întorcându-se spre mine. Se pare că totul e-n ordine. Hai să ne tragem mai aproape.

Am îndreptat cu precauţie tanchetele spre curbura tunelului şi am coborât să vedem ce găsiseră Lazlo şi Orr.

Silueta îngenuncheată era humanoidă doar în accepţia cea mai vagă a cuvântului. Pe şasiul principal era montat un cap, dar singurul motiv pentru care semăna cu un om era că învelişul se crăpase lăsând să se vadă o structură mai delicată în interior. În punctul cel mai de sus, supravieţuise un inel de susţinere, lat, ca un nimb, deasupra unei carcase scheletice care acoperea restul capului.

Avea şi membre, aproximativ în aceleaşi poziţii ca la o fiinţă umană, dar mai multe, fapt ce sugera mai degrabă o insectă decât un mamifer. Pe o parte a corpului, două dintre cele patru braţe atârnau

inerte, unul aproape complet ars. Pe partea cealaltă, un membru fusese smuls, afectând masiv învelişul din jur, iar altele două erau clar inutilizabile. Încercau să se flexeze, dar de fiecare dată circuitele erau acoperite de scântei până când braţele se contractau şi înţepeneau. Lumina intermitentă desena pe pereţi umbre spasmodice.

Nu era clar dacă cele patru membre inferioare mai funcţionau, căci fiinţa n-a încercat să se ridice la apropierea noastră. Cele trei braţe încă utilizabile şi-au dublat efortul de a atinge ceva în măruntaiele dragonului din metal.

Maşinăria avea patru picioare puternice, montate lateral, care se terminau cu gheare, un cap lung, ascuţit, plin de arme ancilare cu ţevi multiple, şi o coadă acoperită de ghimpi care probabil se sprijinea de sol pentru mai multă stabilitate. Avea şi aripi – un cadru membranos, cu lansatoare curbate în sus pentru proiectilele primare.

Era moartă.

Ceva îi spintecase partea stângă, despicături uriaşe, paralele, iar picioarele de sub ea se frânseseră. Lansatoarele erau răsucite, iar capul atârna nefiresc.

— Lansator Komodo, a constatat Lazlo dând ocol maşinăriei, precaut. Şi unitate de mentenanţă karakuri. Ai pierdut, Ki.

— Dar nu are nicio logică. Ce caută aici? Ce *naiba* caută aici?

Karakuri a întors capul spre Kiyoka. Membrele funcţionale au ieşit încet din despicături şi, într-un gest protector ce părea mai mult decât straniu, a încercat să se apere.

— Reparaţii? am presupus eu.

Orr a scos un hohot de râs.

— Pe dracu'. Karakurii au grijă de echipamentul lor până la un punct. Pe urmă folosesc ce-au aruncat alţii. Cu o maşinărie ca asta, atât de rablagită, nu fac decât s-o dezmembreze şi, cu ce recuperează, construiesc una nouă. Nu-ncearcă s-o *repare.*

— Şi mai e ceva, a spus Kiyoka arătând în jur. Păpuşile mecanice nu se aventurează singure atât de departe. Unde-s celelalte? Sylvie, n-ai niciun semnal?

— Nimic, a răspuns capul-de-comandă privind gânditoare prin tunel, într-o parte şi în cealaltă, lumina albăstrie reflectându-se din şuviţele argintii ce-i brăzdau părul. Doar asta e.

Orr a ridicat ranga.

— Ce facem, îi luăm piuitul sau nu?

— Dacă am putea s-o raportăm, am primi o recompensă grasă, a mormăit Kiyoka. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru răcani?

— Eu nu merg până la capătul tunelului ştiind că drăcia asta mai dă semne de viaţă, a zis Lazlo. Ia-i piuitul, gigantissime.

Orr s-a uitat întrebător spre Sylvie, care a strâns din umeri şi a încuviinţat.

Bărbatul a legănat ranga în aer şi, inuman de iute, a izbit în ce mai rămăsese din capul maşinăriei. Metalul a scrâşnit şi s-a rupt. Nimbul s-a desprins, a căzut zăngănind, apoi s-a rostogolit, dispărând printre umbre. Uriaşul a ridicat ranga şi a lovit din nou. Unul dintre braţele maşinăriei s-a desprins, părând că se apără – ranga l-a făcut însă bucăţi. Într-o tăcere stranie, karakuri se chinuia să se scoale pe membrele inferioare, deşi erau contorsionate, irecuperabile. Orr a mormăit ceva, a ridicat piciorul şi l-a strivit cu toată puterea. Maşinăria s-a întors pe-o parte, agitându-şi membrele în aerul umed din tunel.

A mai durat ceva, timp în care Orr a continuat să lovească în karakuri cu brutalitate. Când scânteile au încetat să mai sară, bărbatul s-a îndreptat de spate şi şi-a şters fruntea. Răsufla din greu.

— E de-ajuns? a întrebat-o pe Sylvie.

— Da, a răspuns ea înapoindu-se la tanchetă. Haideţi! Trebuie s-o-ntindem de-aici.

În vreme ce urcam în tanchete, Orr mi-a surprins privirea. S-a încruntat în glumă şi a pufnit.

— Nu-mi place când trebuie s-o fac manual. Mai ales ştiind câţi bani am dat pe upgrade-ul blasterului.

— Mda, e o treabă grea.

— O să fie mai bine când ajungem în Zona Nesalubrizată. E loc berechet în care să-ţi amplasezi armele. Nu-i nevoie să te-ascunzi. Iar dacă mai trebuie să rezolvăm o problemă, acum ştii cum se face, a ţinut el să adauge arătând spre rangă. Pe următoarea ţi-o las ţie.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, a zis şi i-a întins, peste umăr, ranga Sylviei, care a pus-o la loc.

Tancheta a început să duduie și a pornit încet pe lângă ceea ce mai rămăsese din karakuri. Orr a ridicat din sprâncene și a rânjit spre mine.

— Bun venit printre Anihilatori, Micky!

PARTEA A II-A

E altcineva

„Pune-ți pielea nouă ca pe niște mănuși de împrumut
Și arde-ți degetele iar”

graffitti pe o bancă din fața
Depozitului Penal Central din Bay City

Capitolul 9

Paraziţi. Canalul general era deschis la maximum.

— Ascultă, zicea tunul-scorpion, calm. N-are niciun rost. De ce nu ne lăsaţi în pace?

Am oftat şi mi-am schimbat uşor poziţia membrelor înţepenite atât cât mă lăsa ieşitura din stâncă. Un vânt polar şuiera printre pietrele erodate, învineţindu-mi faţa şi mâinile. Cerul era cenuşiu, nuanţa obişnuită în New Hok, iar lumina zgârcită a zilei de iarnă din nord era pe ducă. La treizeci de metri sub stânca de care stăteam agăţat, o cărare lungă, plină de grohotiş, ajungea până în fundul văii, în locul unde râul cotea şi se afla un mic grup de bule dreptunghiulare, arhaice, ce reprezenta postul quellist de ascultare, abandonat. Unde fuseserăm cu o oră în urmă. O structură distrusă încă fumega acolo unde tunul autopropulsat îşi trimisese primul proiectil inteligent. Programare eronată a parametrilor.

— Lăsaţi-ne în pace, a repetat tunul-scorpion. Şi vom face şi noi la fel.

— Nu se poate, a murmurat Sylvie, cu o voce blândă şi detaşată, în timp ce anunţa echipa să se pregătească de luptă şi verifica sistemul de tragere, analizând fiecare detaliu din peisajul înconjurător, ca un păianjen care vrea să acopere totul cu pânza lui. Ştii că sunteţi prea periculoşi. Întregul vostru sistem ne este potrivnic.

— Aşa-i, a spus Jadwiga, cu al cărei nou stil de a râde nu era uşor să ne obişnuim. În plus, vrem să ocupăm zona asta.

— Esenţa emancipării este ca pământul să nu fie deţinut numai în parametrii binelui comun, a replicat drona de diseminare din amonte. Constituţia economică a proprietăţii publice...

— *Voi* sunteţi agresorii aici, a întrerupt-o tunul-scorpion, oarecum nerăbdător, cu un vădit accent Millsport care-mi amintea vag de răposatul Yukio Hirayasu. Nu vrem decât să trăim aşa cum am făcut-o în ultimele trei secole, fără să ne deranjeze nimeni.

Kiyoka a pufnit cu dispreţ.

— Mă laşi?

— Nu merge aşa! a tunat Orr.

Într-adevăr, nu mergea. În cele cinci săptămâni de când părăsiserăm pe furiș suburbiile Dravei și ne refugiaserăm în Zona Nesalubrizată, Slipinii respinseseră patru atacuri și peste zece mimințI autonomi individuali de diverse forme și mărimi, ca să nu mai pomenesc de utilizarea aparaturii complicate din buncărul de comandă, cu ajutorul căreia mă alesesem cu un corp nou. Recompensa la care aveau dreptul Sylvie și amicii ei era uriașă. Dacă reușeau să potolească bănuielile lui Kurumaya, se puteau considera bogați, cel puțin pe moment.

La fel ca mine, într-un fel.

— ...cei care se îmbogățesc prin exploatarea acestei relații împiedică evoluția unui regim democratic cu adevărat reprezentativ...

„Dronă de rahat."

Cu ajutorul senzorilor neurochimici, mi-am încordat privirea și am scanat fundul văii în căutarea unui semn că se pregătește atacul. După standardele moderne, îmbunătățirile noului corp erau cele de bază – nu aveam, de exemplu, un display temporal cu cip vizual care acum intra până și în dotarea celor mai ieftine corpuri sintetice –, dar funcționau perfect. Baza quellistă s-a apropiat brusc, dându-mi senzația că o pot atinge. Am calculat distanțele dintre bule.

— ...într-o luptă care se reînnoiește în fiecare loc unde rasa umană pune piciorul, fiindcă în astfel de locuri se află rudimentele...

„Mișcare."

Grămezi compacte de membre, ca niște insecte uriașe, conștiente de forța lor. Avangarda karakuri, în pas săltat. Desfăcând ușile și ferestrele bulelor ca pe niște conserve, intrând și ieșind cu viteză. Am numărat șapte. Asta însemna o treime – Sylvie estimase întreg efectivul la aproape douăzeci de păpuși mecanice, plus trei tancuri-păianjen, două dintre ele încropite din piese de rezervă, și, desigur, arma de temut, propulsată, tunul-scorpion.

— Atunci n-avem încotro, a zis el. Voi fi nevoit să neutralizez incursiunea voastră imediat.

— Mda, a făcut Lazlo, căscând. Vei fi nevoit să încerci. Atunci să trecem la treabă, amicul meu din metal.

— Sunt gata.

Am simțit cum mă trece un fior la gândul că arma aceea

devastatoare, cu ochii ei termosensibili, va începe să se târască prin vale, după noi. În ultimele două zile, îi urmăriserăm pe miminţi prin aceşti munţi. Acum însă se întorsese roata, căci ei erau vânătorii. Costumul de camuflaj pe care-l purtam oprea emanaţia căldurii, iar faţa şi mâinile îmi erau date cu un polimer cameleocrom care avea cam acelaşi efect, numai că, agăţat de ieşitura de deasupra şi cu cei douăzeci de metri până jos, sub ghetele mele care abia se ţineau să nu alunece, era greu să nu mă simt încolţit.

„E doar un vertij, Kovacs. Rezistă."

Era una dintre ironiile mai puţin amuzante ale noii mele vieţi în Zona Nesalubrizată. Împreună cu biotehnologia de luptă standard, ultimul meu corp, fabricat de Eishundo Organics – nu auzisem de firma asta –, era prevăzut şi cu geno-microprocesoare în palme şi tălpi. Puteam – dacă aveam chef de aşa ceva – să escaladez o stâncă înaltă de o sută de metri cu uşurinţa celui care urcă pe o scară. Pe o vreme mai bună puteam face asta în picioarele goale, cu o priză de două ori mai sigură, dar chiar şi aşa puteam rămâne atârnat aici aproape la infinit. Milionul de genospinule minuscule din mâinile mele se lipea de stâncă, iar sistemul muscular perfect calibrat, de-abia scos din cuvă, avea nevoie doar de rare schimbări de poziţie ca să mă scape de crampele şi de oboseala unui efort îndelungat. Jadwiga, reîntrupată în cuva de lângă mine şi entuziasmată de schimbare, scosese un chiot asurzitor când descoperise genotehnologia şi, până spre seara, se apucase să se târască pe pereţii şi pe tavanul buncărului ca o şopârlă drogată cu tetramet.

Mie însă nu-mi plac înălţimile.

Într-o lume în care nimeni nu se ridică în aer de teama suliţei de foc a îngerului, e o stare des întâlnită. Pregătirea de agent special blochează teama cu puterea unui concasor hidraulic masiv, care însă nu te fereşte şi de nenumăratele forme pe care le iau precauţia şi dezgustul cu care ne protejăm de fobiile noastre de fiecare zi. Stăteam agăţat de aproape o oră şi eram pregătit să-mi dezvălui poziţia tunului-scorpion dacă schimbul de focuri ce avea să urmeze mă silea s-o părăsesc.

Am privit în altă parte, spre peretele de nord al văii. Jad era undeva pe-acolo, aştepta. Aproape că mi-o imaginam cum stă ascunsă, mai

calmă, însă fără legătura internă directă care să-i asigure comunicarea fără probleme cu Sylvie şi cu restul echipei. Se mulţumea, ca mine, cu un microfon de inducţie şi un canal radio, demodulat pentru orice eventualitate, conectat la reţeaua echipajului condus de Sylvie. Miminţii nu prea aveau cum să intre pe frecvenţa lui – erau cu două sute de ani în urma noastră la criptografie şi, în cea mai mare parte din tot acest timp, nu avuseseră de-a face cu codurile comunicării umane.

Tunul-scorpion şi-a făcut apariţia în acelaşi kaki mohorât ca al karakurilor, dar îndeajuns de mare ca să poată fi reperat şi fără vederea amplificată. Se afla la un kilometru de baza quellistă, dar deja traversase râul şi acum se deplasa pe partea sudică, mai înaltă, cu deschidere spre poziţiile de apărare din aval, ocupate în grabă de ceilalţi. Armele principale dispuse în partea inferioară, care dăduseră numele maşinăriei, erau flexate pe foc orizontal.

Am intrat pe canalul demodulat şi am mormăit în microfonul de inducţie:

— Contact, Sylvie. Ori acţionăm acum, ori ne retragem.

— Calm, Micky, a replicat ea cu voce tărăgănată. Mă apropii. Deocamdată, toţi suntem ascunşi bine. N-are cum să tragă la întâmplare.

— Cum n-a tras nici în instalaţia quellistă. Parametri programaţi. Ai *uitat?*

A urmat o pauză scurtă. În fundal, Jadwiga cotcodăcea. Pe canalul general, drona de diseminare bolborosea înainte.

Apoi am auzit-o pe Sylvie oftând.

— Deci le-am judecat greşit afilierea politică. Ai habar câte facţiuni rivale se luptau aici în timpul Decolonizării? Toate se păruiau între ele, când ar fi trebuit să se lupte cu forţele guvernamentale. Ştii ce greu e să le deosebeşti la nivelul codului retoric? Asta trebuie să fie o unitate blindată guvernamentală, capturată şi recondiţionată de o mişcare paraquellistă disidentă după Alabardos. Frontul de Protocol din 17 noiembrie sau Revizionistii din Drava. Cine să le ştie?

— Cui îi pasă? a intervenit Jadwiga.

— Nouă, am spus eu apăsat. Dacă acum o oră ne-am fi luat micul dejun cu două bule mai la stânga.

Nu era corect – proiectilul inteligent ne ratase numai datorită capului nostru de comandă. Am rememorat scena în cele mai mici amănunte. Sylvie sărise în picioare de la masă, albă la faţă, concentrată să prindă semnalul electronic slab pe care numai ea putea să-l capteze. Şi virusase comunicaţiile cu viteza unei maşini. Câteva secunde mai târziu, auzisem şuierul ascuţit al proiectilului inteligent care cobora asupra noastră din înaltul cerului.

— *Corectaţi!* ne spusese printre dinţi, cu privirea inexpresivă, într-un ţipăt înăbuşit şi redus la o cadenţă inumană.

Era un reflex pur animalic, centrii vorbirii din creier scuipând corespondentul a ceea ce ea comunica la nivelul transmisiilor, ca un om care gesticulează furios în timp ce vorbeşte la telefon.

— *Corectează-ţi dracu' parametrii.*

Proiectilul lovise în plin.

Urmase un zgomot înăbuşit când explodase sistemul primar de detonare, acoperişul crăpase deasupra noastră, după care nimic. Sylvie anihilase puterea proiectilului, îl izolase de detonator cu protocoalele de blocare în caz de urgenţă furate din creierul lui rudimentar. Îl închisese şi virusase cu plug-in-uri.

Ne împrăştiaserăm în vale ca nişte seminţe de belabumbac desprinse din păstaie. O aproximare a configuraţiei ambuscadei noastre, cu puşcaşul în faţă, în timp ce Sylvie şi Orr rămaseseră cu tanchetele gravitaţionale. Ne puseserăm măştile, ne ascunseserăm şi aşteptaserăm. Sylvie revăzuse cu ochii minţii armamentul din dotare şi-l pregătise pentru confruntarea cu inamicul care se apropia.

— ...războinicii noştri vor apărea din ascunzişuri ca să dărâme această structură care, de secole...

Acum, pe celălalt mal al râului vedeam primele tancuri-păianjen. Cu turelele rotite când spre dreapta, când spre stânga, gata să tragă din vegetaţia de pe mal. În comparaţie cu tunul-scorpion, greoi, mătăhălos, tancurile păreau fragile, mai mici chiar decât versiunile cu echipaj uman pe care le distrusesem pe planete ca Sharya şi Adoracion; pe de altă parte, reacţionau la cea mai mică mişcare, lucru pe care niciun echipaj uman nu-l putea face. Nu eram deloc nerăbdător să văd ce avea să se întâmple în următoarele zece minute.

Adânc în corpul de luptă, chimia violenţei s-a zvârcolit ca un

șarpe, acuzându-mă că mint.

Încă două tancuri au intrat în apele repezi ale râului. Karakurii alergau pe mal.

— A sosit momentul, prieteni, a șoptit Sylvie pentru mine și Jadwiga.

Ceilalți probabil că știau deja, anunțați pe rețeaua internă în mai puțin decât îți trebuie să conștientizezi un gând.

— Prin deflectoarele primare. La comanda mea.

Tunul autopropulsat depășise micul grup de bule. Lazlo și Kiyoka ocupaseră poziții aproape de râu, la nici doi kilometri de bază, în aval. Avangarda karakurilor se afla probabil la un pas de ei. Tufele și iarba înaltă, argintie, tresăreau în mai multe locuri. Ceilalți mergeau pe lângă mașinăriile mai mari.

— *Acum!*

Focul a înflorit, palid și brusc, printre copacii din aval. Orr secerea primele păpuși mecanice.

— *La atac!*

Tancul-păianjen din frunte s-a clătinat ușor în apă. Eu coboram deja, pe stânca pe care o privisem cu luare-aminte de vreo șase ori în timp ce așteptam. Într-o fracțiune de secundă, corpul Eishundo a preluat controlul și, cu precizie inginerească, m-a ajutat să mă sprijin bine în mâini și în picioare. Am sărit ultimii metri și am aterizat pe povârnișul acoperit de grohotiș. O gleznă a fost cât pe ce să se răsucească pe solul alunecos, însă servomecanismele de urgență ale tendoanelor s-au încordat și au oprit-o la timp. M-am îndreptat de spate și am sprintat.

Am zărit rotindu-se turela unui tanc-păianjen. În locul din care tocmai fugisem, grohotișul s-a sfărâmat. Aşchii de piatră m-au înțepat în ceafă și mi-au sfâșiat obrazul.

— *Hei!*

— Scuze. Încordarea din vocea Sylviei semăna cu lacrimile nevărsate. Pe el!

Proiectilul următor a zburat mult deasupra capului meu, îndreptându-se poate spre imaginea de acum câteva secunde, când coboram în fugă pe stâncă, pe care Sylvie o introdusese în programul de reperare, poate doar un proiectil tras la întâmplare în urma unei

reacţii a maşinăriei echivalente cu panica. Am răsuflat uşurat, am scos blasterul cu dispersie Ronin din teaca purtată în spate şi m-am apropiat de miminţi.

Intervenţia Sylviei asupra sistemelor de atac era de o eficienţă vecină cu brutalitatea. Tancurile-păianjen se legănau ca bete, trăgând la întâmplare spre cer şi stâncile din vârful povârnişurilor. În jurul lor, karakurii alergau ca şobolanii pe o corabie care se scufundă. Tunul-scorpion stătea în mijloc, aparent imobilizat, pe o rână.

Am ajuns la el în mai puţin de un minut, forţând biotehnologia corpului până la limitele anaerobe. La cincisprezece metri de mine, un karakuri pe jumătate funcţional mi-a ieşit în cale, poticnindu-se, fluturând derutat din membrele superioare. Folosindu-mă de mâna stângă, l-am împuşcat cu Roninul, am auzit tusea uşoară a blasterului şi am văzut cum furtuna de fragmente monomoleculare îl face bucăţele. Asupra miminţilor, mici de statură, arma are un efect devastator, însă tunul-scorpion era blindat bine, iar sistemele lui interne nu puteau fi distruse uşor cu focul direct.

M-am apropiat mai mult, am lipit mina cu ultravibraţii de un flanc metalic şi am încercat să fug înainte să explodeze.

Dar s-a întâmplat ceva neaşteptat.

Tunul-scorpion s-a ferit. Sistemele de tragere de pe spinarea lui s-au trezit la viaţă şi s-au rotit spre mine. Intenţionat sau nu, unul dintre picioare m-a lovit în umăr şi m-a azvârlit în iarba înaltă. Am scăpat blasterul din degetele amorţite.

— Rahat!

Tunul s-a mişcat din nou. M-am ridicat în genunchi şi, cu coada ochiului, am văzut mişcare. Sus, pe carapace, o a doua turelă îşi întorcea mitralierele spre mine. Am zărit blasterul în iarbă şi m-am aruncat după el. Reactivele de luptă au pompat în muşchi, alungând amorţeala din braţ. Deasupra mea, de pe tunul autopropulsat, turela împănată cu mitraliere a început să tragă. Am înşfăcat blasterul şi m-am rostogolit înapoi, spre tunul-scorpion, încercând să ies din unghiul de tragere şi să mă feresc de bulgării de pământ cu care eram împroşcat. Mi-am ferit ochii cu un braţ, am ridicat Roninul cu mâna dreaptă şi am tras la nimereală. Pregătirea mea de luptă trebuie să fi îndreptat salva spre ţinta dorită – rafalele au încetat.

Apoi a explodat mina cu ultravibraţii.

Ca un roi de licurici de toamnă, înnebuniţi de foame, filmat din mai multe unghiuri pentru un documentar experia. O explozie stridentă, prelungă, bomba distrugând legăturile moleculare şi prefăcând în pilitură de metal o sferă cu diametrul de un metru din maşinăria blindată. Din spărtură a ţâşnit un val de praf metalic. M-am întors în fugă de-a lungul tunului-scorpion, desprinzând din bandulieră altă mină. Nu sunt mult mai mari decât holurile de ramen cu care seamănă, dar dacă nimereşti în raza lor de acţiune, gelatină te faci.

Zgomotul produs de prima mină a încetat brusc în clipa în care câmpul i-a colapsat şi s-a transformat în praf. Din gaura masivă au început să iasă vălătuci de fum. Am amorsat mina nouă şi am aruncat-o în gaură. Picioarele tunului au lovit spasmodic solul, neplăcut de aproape de locul unde stăteam ghemuit. Mimintul părea că pierduse simţul direcţiei din care venea atacul.

— Hei, Micky! a strigat Jadwiga pe canalul ascuns, uşor descumpănită. Ai nevoie de ajutor?

— Nu cred. Tu?

— Nu. Vezi că...

Am pierdut restul cuvintelor în zgomotul produs de mină. Prin breşa făcută au ieşit un nor de praf şi o descărcare electrică violetă. În timp ce mina îi sfârteca măruntaiele, tunul-scorpion a scos pe canalul general un vaiet electronic strident. Am simţit cum mi se face părul măciucă.

În depărtare am auzit un strigăt. Orr, după toate aparenţele.

Ceva a explodat în măruntaiele tunului-scorpion, amplificând probabil efectul minei, fiindcă ţipătul sacadat, de insectă rănită de moarte, a încetat aproape instantaneu. Vaietul s-a stins ca sângele care se scurge în pământul pârjolit de soare.

— Poftim?

— Am *spus* că Sylvie a căzut. Repet, Sylvie *a căzut.* Plecaţi naibii de-acolo.

Am simţit cum se învârteşte totul cu mine...

— Uşor de spus, Orr, a replicat Jad cu o voce tristă, tensionată. Nu prea avem pe unde.

— Confirm, a zis Lazlo scrâșnind din dinți. Folosea canalul audio – odată cu Sylvie căzuse probabil și rețeaua echipei. Adu artileria grea aici, gigantissime. Am putea s-o folosim...

— Jad, așteaptă... a intervenit Kiyoka.

Am surprins o mișcare scurtă cu vederea periferică. M-am răsucit pe călcâie la timp. Un karakuri se repezea spre mine cu toate cele opt brațe pregătite să mă înșface. Am ferit capul, evitând o lovitură ca de seceră, și am apăsat trăgaciul blasterului cu dispersie. Rafala l-a aruncat înapoi pe bucăți, cu partea inferioară făcută franjuri. Am tras și în partea superioară, ca să mă asigur că l-am distrus, apoi m-am întors și, ținând Roninul cu ambele mâini, am dat ocol tunului-scorpion care zăcea nemișcat.

— Jad, unde ești?

— În nenorocitul ăsta de râu, a răspuns ea cu vocea acoperită de explozii scurte, ca niște ronțăieli. Atenție la tancul scos din funcțiune și la milionul de karakuri care-l vor înapoi!

Am luat-o la goană.

Până am ajuns la râu am mai omorât patru karakuri, toți mult prea rapizi ca să se lase corupți. Doborâtă, Sylvie nu mai avusese timp să le bruieze sistemele.

Pe canalul audio, Lazlo a scos un strigăt de durere și o înjurătură. Părea ceva grav. Jadwiga i-a potopit pe mimînți cu un șir de obscenități, acompaniat de salvele scurte ale blasterului ei cu dispersie.

Am trecut în goană pe lângă rămășițele ultimei păpuși mecanice, direct spre malul râului. Am sărit în apa rece ca gheața care-mi ajungea până la vintre. Ud până la piele și amețit de vârtejul din jurul meu, călcând peste pietre acoperite de mușchi și cu o senzație de sudoare fierbinte în labele picioarelor, unde spinulele genotehnologice încercau instinctiv să mi se contracte în ghete. Am încercat să mă agăț de ceva ca să nu cad. Clătinându-mă ca un copac bătut de furtună, mi-am ținut cu greu echilibrul, cu apa până mai sus de genunchi. M-am uitat după tanc.

L-am găsit aproape de malul celălalt, căzut într-un metru de apă ce curgea cu mare viteză. Vederea amplificată m-a ajutat să-i văd pe

Jadwiga şi pe Lazlo, ghemuiţi în spatele lui, în timp ce karakurii se târau pe mal, nu foarte tentaţi să intre în râul ce curgea atât de repede acolo. Doi săriseră pe tanc, dar părea că nu au de ce să se agaţe. Jadwiga trăgea spre ei cu o singură mână, aproape la întâmplare. Cu celălalt braţ îl susţinea pe Lazlo. Amândoi erau mânjiţi de sânge.

Distanţa era de o sută de metri – prea mare pentru a folosi eficient blasterul cu dispersie. Am continuat să înaintez până când apa mi-a ajuns la piept, dar tot nu eram destul de aproape. Curentul încerca să mă doboare.

— Ce mama dracului...

Am dat din picioare şi am înotat cum puteam, ţinând Roninul la piept doar cu un braţ. Brusc, curentul a început să mă tragă la vale.

— Băga-mi-aş...

Apa era rece ca gheaţa, îmi bloca plămânii, nu mai puteam să respir, iar faţa şi mâinile îmi înţepeneau. Curentul era ca o fiinţă care mă smucea de picioare şi umeri în timp ce mă chinuiam să rămân la suprafaţă. Greutatea blasterului şi banduliera cu mine cu ultra vibraţii mă trăgeau la fundul apei.

Panicat, am dat din mâini şi din picioare. Am scos capul din apă şi am inspirat aer, doar jumătate din cât trebuia, apoi m-am scufundat din nou.

„Calm, Kovacs!

Gândeşte.

CONTROLEAZĂ-TE."

Mi-am făcut vânt, am ieşit la suprafaţă şi mi-am umplut plămânii cu aer. Am privit tancul-păianjen de care mă îndepărtam cu viteză, m-am lăsat târât în jos, am atins fundul râului şi m-am concentrat.

Spinulele au intrat în acţiune. M-am sprijinit bine pe picioare, pregătit să înfrunt curentul, şi am început să mă târăsc pe albie.

Mi-a luat mai mult decât anticipasem.

În unele locuri, pietrele pe care mă sprijineam erau prea mici sau se mişcau, făcându-mă să alunec. În altele, albia era prea netedă. Înaintam cu greutate, fiind silit ca din când în când să mai iau o gură de aer. La un moment dat, a fost cât pe ce să pierd blasterul. În ciuda amplificării anaerobe, mă vedeam nevoit să ies la suprafaţă la fiecare

trei-patru minute.

În cele din urmă, am reușit.

După ceea ce a părut o eternitate petrecută în apa unui râu a cărui răceală îmi pătrunsese până-n măduva oaselor, m-am ridicat în picioare, cu apa până la brâu, am ajuns la mal abia ținându-mă să nu cad și am ieșit gâfâind și tremurând. M-am prăbușit în genunchi și, preț de câteva secunde, am tușit.

Am auzit un huruit tot mai puternic.

M-am ridicat anevoie în picioare, încercând să țin blasterul cât mai bine în mâinile pe care nu le puteam opri din tremurat.

— Micky.

Orr, călare pe una dintre tanchete, cu un Ronin cu țeava lungă într-o singură mână. Gol până la brâu, orificiile de tragere încă deschise în partea din dreapta a pieptului, căldura vălurind aerul din jur. Cu fața pătată de resturile de polimer de camuflaj și ceea ce părea a fi praf carbonizat. Sângera puțin din rănile provocate de karakuri pe piept și pe brațul stâng.

A oprit tancheta și m-a privit, nevenindu-i să creadă.

— Ce dracu' ai pățit? Te-am căutat peste tot.

— Păi... păi... păi... kara... kara... kara...

— I-am rezolvat. Jad și Ki curăță ce-a rămas după ei. Tunurile-păianjen sunt terminate și ele, amândouă.

— Dar... S... S... S... Sylvie?

Orr și-a întors privirea în altă parte.

Capitolul 10

— Cum se simte?

Kiyoka a ridicat din umeri. I-a pus Sylviei sub bărbie placa izolatoare şi i-a şters sudoarea de pe faţă cu un bioşerveţel.

— Greu de spus. Are febră mare, ceva obişnuit totuşi după balamucul de adineauri. Mă îngrijorează mai mult asta.

Mi-a făcut semn spre monitoarele medicale de lângă pat. Un display holografic unduia deasupra unei unităţi, plin de culori intense. Într-un colţ am recunoscut o hartă aproximativă a activităţii electrice din creierul uman.

— Programul de comandă?

— Mda, a făcut Kiyoka atingând display-ul.

În jurul degetului s-au amestecat trei culori: roşu-aprins, portocaliu şi gri-deschis.

— Cuplarea primară a creierului cu capacitatea de comandă a reţelei. Şi locul în care se află sistemul de decuplare de urgenţă.

M-am uitat la ghemul acela multicolor.

— Activitate intensă.

— Mda, prea intensă, a spus Kiyoka. Posttraumatic, cea mai mare parte din suprafaţă ar trebui să fie neagră sau albastră. Sistemul pompează analgezice ca să reducă inflamarea sinapselor, iar cuplarea se întrerupe un timp. În mod obişnuit, şi-ar reveni după un somn bun. Dar asta e... N-am mai văzut aşa ceva.

M-am aşezat pe marginea patului şi am privit lung faţa Sylviei. Deşi era cald în bulă, oasele încă nu mi se dezmorţiseră după baia prelungită în râu.

— Ce n-a mers, Ki?

— Nu ştiu. Aş zice că am dat de un antivirus care cunoştea sistemele noastre de intruziune.

— Într-un program vechi de trei sute de ani? Să fim serioşi.

— Mda.

— Se spune că programul evoluează, a zis Lazlo din prag, palid la faţă, cu braţul bandajat acolo unde karakurii îi sfâşiaseră carnea până la os. În spatele lui, ziua din New Hok se îngâna cu noaptea. Şi că

scapă de sub control, a continuat el. E și motivul pentru care suntem aici. Ca să-l anihilăm. Guvernul are un proiect ultrasecret de dezvoltare a inteligenței artificiale...

Kiyoka a șuierat printre dinți.

— Acum ți-ai găsit să aduci vorba despre asta? Ce dracu'! Nu crezi că avem alte griji pe cap?

— ...care a scăpat de sub control. *De-asta* trebuie să ne facem griji, Ki. Chiar și acum, a completat Lazlo intrând în bulă și arătând datele afișate pe display. Ăla-i program clinic negru, care-i va distruge mintea Sylviei dacă nu descoperim modul în care funcționează. O veste cât se poate de proastă, fiindcă autorii s-au întors în *afurisitul de Millsport.*

— *Mănânci rahat!* a strigat Kiyoka.

— *Hei!* am intervenit eu și, spre surprinderea mea, au tăcut amândoi și s-au întors spre mine. Uite ce-i, Laz. Nu văd cum un program, chiar și avansat, ne poate afecta sistemele. Pe ce te bazezi când spui asta?

— Pe faptul că-i vorba de *aceiași oameni,* Mick. Gândește-te. Cine concepe programul pentru Anihilatori? Cine a proiectat tot programul? Și cine-i implicat până la boașe în dezvoltarea nanotehnologiei negre, secrete? Administrația Mecsek, băga-o-aș în mă-sa, a zis Lazlo aruncându-mi o privire sătulă de lume. Știi câte rapoarte există, câți oameni cunosc eu, cu care am vorbit, care au văzut miminți pentru care nu există descriptori în arhive? Tot continentul ăsta-i un experiment, prietene, iar noi suntem o părticică din el. Iar căpitanul nostru tocmai a fost aruncat în labirintul șobolanilor.

Din nou mișcare la ușă – Orr și Jadwiga, veniți să vadă ce era cu strigătele astea.

— Laz, n-ar fi rău să cumperi ferma aia de broaște țestoase din Newpest despre care tot pomenești. Baricadează-te acolo și vorbește cu ouăle.

— Du-te-n mă-ta, Orr!

— Ba du-te tu, Laz. Treaba asta-i mai serioasă decât crezi.

— Și-a mai revenit? a întrebat Jadwiga apropiindu-se de monitor și punând o mână pe umărul lui Ki.

La fel ca în cazul meu, noul ei corp era cel standard pe Lumea lui Harlan. Moştenirea amestecată, slavă şi japoneză, explica pometii de o frumuseţe sălbatică, pliul epicantal, ochii de culoarea jadului şi gura largă, ca o spintecătură. Biotehnologia de luptă presupunea membre lungi, musculoase, dar fondul genetic iniţial le însoţea cu o osatură curios de delicată. Pielea era maronie, palidă după timpul îndelungat petrecut în tanc şi cinci săptămâni de vreme mizerabilă în New Hok.

Privind-o cum traversează încăperea, am avut senzaţia că mă privesc în oglindă. Parcă am fi fost fraţi. Fizic vorbind, chiar eram – banca de clone din buncăr avea cinci module diferite, fiecare cu câte cinci corpuri din aceeaşi tulpină genetică. Pentru Sylvie fusese cel mai uşor să pună la treabă un singur modul.

Printr-o mişcare conştientă, aproape şovăitoare, Kiyoka i-a atins mâna cu degete lungi. Problemă obişnuită cu cei reîntrupaţi. Amestecul de feromoni nu e niciodată acelaşi şi prea multe dintre relaţiile bazate pe sex pornesc de la el.

— E terminată, Jad. N-am cum s-o ajut. Nu ştiu de unde să-ncep, a zis Kiyoka arătând din nou spre datele de pe display-ul holografic. Pur şi simplu nu ştiu ce se-ntâmplă acolo.

Tăcere. Ne uitam toţi la furtuna de culori de pe ecran.

— Ki, am spus eu, şovăind, cântărind ideea.

După o lună în care luasem parte la operaţiunile Anihilatorilor, într-un fel eram şi eu un membru al echipei, deşi cel puţin Orr mă considera în continuare un outsider. În privinţa celorlalţi, totul depindea de starea de spirit. Lazlo, de obicei extrem de prietenos, avea accese de paranoia în care trecutul meu neexplicat făcea din mine un personaj misterios, chiar sinistru. Cu Jadwiga aveam unele afinităţi care se datorau probabil în mare măsură înrudirii genetice dintre corpurile noastre. Dimineaţa mai ales, Kiyoka putea fi o adevărată scorpie. De aceea nu ştiam cum vor reacţiona la cuvintele mele.

— Se poate porni decuplorul?

— *Poftim?* l-am auzit pe Orr, previzibil.

Kiyoka privea trist.

— Am substanţe chimice care l-ar putea porni, dar...

— *Sper că nu vrei să-i iei părul.*

M-am ridicat de pe pat şi l-am înfruntat pe Orr.

— Dar dacă tocmai ce-i în părul ăla o ucide? Preferi să moară, dar să-şi păstreze părul lung?

— Taci dracului din...

— Are dreptate, Orr, a spus Jadwiga şi s-a interpus elegant între noi. Dacă Sylvie s-a molipsit de ceva, iar antiviralele ei nu fac faţă, care mai e rostul decuplorului?

Lazlo a încuviinţat din cap de mai multe ori.

— Ar putea fi singura ei speranţă, prietene.

— A mai fost în situaţia asta, a replicat Orr, încăpăţânat. De exemplu, la Iyamon Canyon, anul trecut. A rămas fără cunoştinţă ore întregi, cu febră mare, dar până la urmă s-a trezit şi nu mai avea *nimic.*

Am văzut schimbul de priviri dintre ei. „Nu. Nu-şi revenise complet."

— Dacă pornesc decuplorul, nu ştiu ce efect va avea asupra ei, a zis Kiyoka. Nu ştiu ce se petrece acolo, dar sunt convinsă că-i legată de programul de comandă. Asta-i sursa febrei... Sylvie ar trebui să-ntrerupă legătura, dar nu poate.

— Mda. Dintr-un motiv foarte serios, s-a încruntat Orr la noi. Sylvie e o mare luptătoare. Asta face şi acum: se luptă. Dacă voia să-ntrerupă legătura, o făcea singură.

— Dar poate că tocmai acel ceva cu care se luptă n-o lasă, am replicat eu întorcându-mă la pat. Ki, e asigurată, nu? Memoria corticală n-are nimic de-a face cu programul de comandă...

— Da, e asigurată.

— Şi, chiar dacă-i în starea asta, memoria corticală reactualizată e la loc sigur, da?

— Da, dar...

— Atunci, chiar dacă decuplarea o afectează într-un fel sau altul, rămâne la fel în memorie. Care-i ciclul reactualizării la voi?

Alt schimb de priviri. Kiyoka s-a încruntat.

— Nu ştiu, ar trebui să fie apropiat de cel standard. Presupun că la câteva minute.

— Atunci...

— Mda, ţi-ar conveni, domnule Coincidenţă-Mult-Prea-Fericită, a

zis Orr arătând cu degetul spre mine. Omoară corpul, scoate-i viaţa cu cuţitaşul tău. Ia spune, câte memorii corticale porţi prin buzunare? În ce scop? Ce vrei să faci cu ele?

— Nu despre asta-i vorba aici, am spus eu împăciuitor. Dacă Sylvie iese afectată din decuplare, putem salva memoria înainte să se reactualizeze, ne-ntoarcem în buncăr şi...

Orr s-a repezit la mine.

— *Adică vrei s-o omorâm.*

Jadwiga l-a împins înapoi.

— Omul ăsta vrea s-o salvăm, Orr.

— Şi cum rămâne cu copia care trăieşte şi respiră aici, acum? Vrei să-i scobeşti în ceafă *doar fiindcă nu-i mai funcţionează creierul şi putem să scoatem o copie mai bună?* Cum ai făcut cu toţi ceilalţi despre care nu vrei să vorbeşti?

L-am văzut pe Lazlo cum clipeşte şi mă priveşte bănuitor. Am ridicat mâinile resemnat.

— OK, s-o lăsăm baltă. Faceţi ce vreţi, eu sunt doar în trecere pe-aici.

— N-o putem face, Mick, a spus Kiyoka ştergând din nou fruntea Sylviei. Dacă leziunea e ascunsă, ne-ar trebui mai mult de câteva minute ca s-o detectăm şi ar fi prea târziu – leziunea ar fi inclusă în memorie.

„Aţi putea omorî corpul ăsta. Aţi câştiga timp, scobiţi-i ceafa, scoateţi-i memoria...", am spus în gând.

M-am uitat la Sylvie şi mi-am înăbuşit gândul. La fel ca Jadwiga, era un fel de oglindă, propria mea imagine care m-a descumpănit o clipă.

Poate că Orr avea dreptate.

— Un lucru e sigur, a zis Jadwiga pe un ton sumbru. Nu putem rămâne aici. Cu Sylvie în starea asta, n-avem mai multe şanse de supravieţuire în Zona Nesalubrizată decât o adunătură de răcani. Trebuie să ne-ntoarcem la Drava.

Din nou tăcere, în timp ce echipa se întreba dacă propunerea e bună.

— Poate fi mutată? am întrebat eu.

Kiyoka a făcut o grimasă.

— Trebuie mutată. Jad are dreptate, nu putem risca să rămânem aici. Trebuie s-o-ntindem, cel târziu mâine-dimineaţă.

— Mda. Şi n-ar fi rău să ne folosim de niscaiva amici, a mormăit Lazlo. Avem de mers mai bine de şase sute de kilometri şi nu ştim cu ce ne vom confrunta. Jad, crezi că ne putem baza pe cineva? Ştiu că-i riscant.

— Cred că da.

— Avem treabă în noaptea asta, a spus Lazlo. Ai metamfetamină?

— Mitzi Harlan e hetero?

Jadwiga a atins-o iarăşi pe umăr pe Kiyoka, o mângâiere şovăitoare care s-a transformat într-o bătaie încurajatoare pe spate, apoi a ieşit. Lazlo a urmat-o, aruncându-mi o privire gânditoare. Orr a rămas lângă Sylvie, cu braţele încrucişate.

— Nu cumva s-o atingi, m-a avertizat el.

La adăpostul relativ sigur al postului de ascultare quellist, Jadwiga şi Lazlo au petrecut noaptea scanând canalele, căutând amici prin Zona Nesalubrizată. Au întins pe întreg continentul tentacule electronice, s-au dopat cu metamfetamină şi au stat în faţa ecranelor portabile, strălucitoare, căutând urme. De unde-i priveam eu, scena aducea cu vânătorile submarine din vechile filme experia ale lui Alain Marriott, ca *Prada polară* şi *Urmărirea din adâncuri.* De obicei, echipele de Anihilatori nu apelau la comunicaţiile cu rază mare de acţiune din cauza riscului de a fi interceptate de sistemele de artilerie miminte sau de haitele de karakuri care prădau tot ce le ieşea în cale. Transmisiunile electronice pe distanţe lungi erau reduse la un minimum absolut de mesaje prin needlecast, de cele mai multe ori pentru a raporta un caz de dezafectare. În restul timpului, echipele păstrau, în mare parte, tăcerea.

În mare parte.

Însă, cu pricepere, puteai detecta traficul local abia perceptibil dintre membrii unei echipe, urmele vagi de activitate electronică ce-i însoţeau pe Anihilatori ca mirosul de ţigară impregnat în hainele unui fumător. Cu şi mai multă pricepere, le puteai distinge de schimburile dintre miminţi şi, cu ajutorul codurilor de decriptare, să comunici cu ei. De-abia cu puţin înainte de ivirea zorilor Jad şi Lazlo

au reuşit să intre în legătură cu alte trei echipe de Anihilatori care acţionau în Zona Nesalubrizată, între poziţia noastră şi capul de pod din Drava. Prin mesaje codificate, transmise prin needlecast, şi-au făcut cunoscute identitatea şi locul în care se aflau, pentru ca într-un târziu, cu un zâmbet larg, Jadwiga să se lase pe spătarul scaunului.

— Ce bine-i când ai prieteni, a spus ea.

După ce Jad şi Lazlo le-au făcut cunoscute intenţiile noastre, toate cele trei echipe s-au declarat de acord, chiar dacă nu cu acelaşi entuziasm, să ne ofere sprijin în retragerea noastră prin raza lor de operaţiuni. Era o regulă nescrisă a Anihilatorilor din Zona Nesalubrizată să sară în ajutor – nu ştiai când puteai fi tu în situaţia asta –, dar rivalitatea dintre echipe le făcea să fie reticente. Poziţiile primelor două echipe ne-au obligat să ne retragem pe un drum lung şi întortocheat, niciuna dintre ele nefiind dispusă să ne întâlnească sau să ne însoţească spre sud. Cu a treia am avut noroc. Oishii Eminescu îşi ridicase tabăra la 250 de kilometri nord-vest de Drava şi avea în subordine nouă persoane bine înarmate şi echipate. S-a oferit imediat să ne preia din perimetrul celorlalte echipe şi să ne ducă la capul de pod.

— Adevărul e că pauza asta vine la fix, mi-a zis el în timp ce stăteam în mijlocul taberei şi priveam cum lumina zilei se scurgea dintr-o altă după-amiază de iarnă scurtă. Kasha a fost rănită în intervenţia pe care am avut-o în Drava, cu o noapte înainte de a sosi voi. Spune că se simte bine, dar, după cum vorbeşte, sunt sigur că ceva nu-i în regulă. În plus, şi ceilalţi sunt destul de obosiţi. Numai în ultima lună am distrus trei grupuri şi peste douăzeci de unităţi autonome. Pentru moment, e de-ajuns. N-are rost să întindem coarda până se rupe.

— O decizie mai mult decât înţeleaptă.

Oishii a izbucnit în râs.

— Nu trebuie să ne judeci pe toţi după standardele impuse de Sylvie. Nu toată lumea e la fel de motivată.

— Credeam că motivarea ţine de meserie. Anihilatori până-n măduva oaselor.

— Mda, aşa-i cântecul, a zis Oishii făcând o grimasă. Lozinca

servită răcanilor... Mai e și programul, care te-mpinge la excese. De unde și numărul mare de victime. Dar, până la urmă, programul contează. Conexiunea. Dacă lași programul să-ți spună ce trebuie să faci, ce fel de ființă umană mai ești?

Am privit spre orizontul care se întuneca.

— Nu știu.

— Trebuie să te duci mai departe cu gândul, amice. Neapărat. Altfel mori cu zile.

De cealaltă parte a uneia dintre bule, cineva a trecut prin negura tot mai deasă și a strigat ceva în stripjap. Oishii a rânjit și a răspuns pe același ton. Hohote de râs și de-o parte și de alta. Am simțit miros de fum în spatele nostru. Cineva aprindea un foc de lemne. Era o tabără standard – bule umflate și întărite care se dizolvau la fel de rapid de îndată ce Anihilatorii își continuau drumul. Cu excepția unor opriri ocazionale în clădiri abandonate, ca postul de ascultare quellist, locuisem în condiții similare alături de echipa Sylviei în cea mai mare parte din ultimele cinci săptămâni. Spre deosebire de majoritatea Anihilatorilor întâlniți până acum, Oishii Eminescu părea relaxat și sociabil, lipsindu-i crisparea specifică rivalilor.

— De când faci asta? l-am întrebat.

— De multișor. Mai mult decât mi-aș dori, dar...

S-a întrerupt și a ridicat din umeri. Am încuviințat din cap.

— Dar e o meserie bănoasă, corect?

A zâmbit strâmb.

— Corect. Am un frate mai mic care studiază tehnologia artefactelor marțiene în Millsport, părinții mei au nevoie de corpuri noi, pe care nu și le permit. După cum merge economia acum, nimic altceva nu m-ar ajuta să acopăr cheltuielile. Și, după felul în care Guvernul Mecsek a măcelărit sistemul de învățământ și pe cel de pensii, în ziua de azi, dacă nu plătești, nu primești.

— Mda, lucrurile stau mult mai rău acum decât ultima oară când am trecut pe-aici.

— Ai fost plecat?

Nu a insistat, cum făcuse Plex. Buna-creștere tradițională de pe Lumea lui Harlan – dacă-i spuneam că fusesem pus la păstrare, își dădea seama că scăpasem într-un fel sau altul. Dacă nu-i spuneam,

oricum nu era treaba lui.

— Da, treizeci-patruzeci de ani. Între timp au avut loc multe schimbări.

— Schimbările au început de mai multă vreme. Tot ce-au stors quelliștii din regimul inițial al lui Harlan, tipii ăștia încearcă să distrugă. Guvernul Mecsek reprezintă faza terminală.

— *Dușmanul pe care nu-l poți ucide,* am murmurat eu.

Oishii a încuviințat din cap și a încheiat citatul în locul meu:

— *Poți doar să-l alungi, rănit, în adâncurile din care a ieșit și să-ți înveți copiii să fie cu ochii-n patru, căci orice val mai mare îi anunță întoarcerea.*

— Înseamnă că cineva n-a fost cu ochii-n patru.

— Nu-i chiar așa, Micky, a replicat el încrucișându-și brațele și privind amurgul, spre vest. Vremurile s-au schimbat de când Quell trăia aici. Ce rost are să răstorni regimul Primelor Familii, aici sau în altă parte, dacă Protectoratul îți trimite pe cap agenți speciali?

— Aici ai dreptate.

A zâmbit din nou, de data asta cu mai multă inimă.

— Amice, aici e *buba.* Este singura mare diferență dintre atunci și acum. Dacă organizația agenților speciali ar fi existat în timpul Decolonizării, quellismul ar fi durat în jur de șase luni. Cu afurisiții ăia nu te pui.

— Dar au pierdut la Innenin.

— Adevărat, dar de câte ori au mai pierdut de-atunci? Innenin a fost o defecțiune minoră, un mic pas greșit, atât.

Am simțit cum amintirile dau buzna peste mine. *Jimmy de Soto urlând și trecându-și degetele peste ce i-a mai rămas din față, după ce deja și-a scos un ochi și urmează să și-l scoată pe celălalt, dacă eu nu...*

Le-am alungat.

O defecțiune minoră. Un mic pas greșit.

— Poate că ai dreptate, am zis.

— Poate că am, a spus el calm.

Am rămas o vreme în tăcere, privind cum se lasă întunericul. Cerul se descoperise îndeajuns încât să arate un Daikoku tot mai jos, înfipt în munții din nord, și o Marikanon plină, dar îndepărtată, ca o monedă din aramă aruncată deasupra capetelor noastre. Hotei se afla

în continuare sub linia orizontului, spre vest. În spatele nostru, focul se înteţea. Umbrele noastre păreau solide în lumina lui roşie.

Când s-a făcut prea cald, Oishii s-a scuzat ceremonios şi a plecat agale. Eu am mai rezistat un minut, după care m-am întors şi am privit, clipind des, în flăcări. Doi dintre membrii echipei lui Oishii se ghemuiseră lângă foc, de partea cealaltă, încălzindu-şi mâinile. Siluete nedesluşite, agitate, în aerul fierbinte şi în întuneric. Conversaţie în şoaptă. Niciunul nu a privit spre mine. Greu de spus dacă era vorba de buna-creştere tradiţională, ca la Oishii, sau doar de reticenţa obişnuită a Anihilatorilor.

„Ce naiba cauţi aici, Kovacs?"

Mereu întrebările uşoare.

Am plecat de lângă foc şi am mers printre bulele lui Oishii spre locul în care ridicaserăm cele trei bule ale noastre, separate diplomatic. Departe de foc, am simţit cum mi se răcoresc faţa şi mâinile. Sub razele lunii, bulele arătau ca nişte damigene într-o mare de iarbă. Când am ajuns la cea în care zăcea Sylvie, prin clapa de la intrare am observat o rază de lumină. Celelalte erau în întuneric. Alături, două tanchete stăteau înclinate pe suporturile de parcare, cu mecanismul de conducere şi armamentul îndreptate spre cer. A treia tanchetă lipsea.

Am atins soneria, am dat deoparte clapa şi am intrat. Într-o parte a bulei, Jadwiga şi Kiyoka au sărit din patul pe care-l împărţeau. În partea cealaltă, în lumina difuză a unei veioze, zăcea Sylvie, ca un cadavru, înfăşurată în sacul de dormit, cu părul pieptănat pe spate. Un radiator portabil strălucea la picioarele ei. În afară de ele nu mai era nimeni.

— Unde-i Orr?

— E plecat, a răspuns Jad aranjându-şi hainele, supărată. Puteai să suni, Micky.

— Am sunat.

— OK. Puteai să suni şi să *aştepţi.*

— Scuze. Nu m-aşteptam să vă găsesc aşa. Unde-i Orr?

Kiyoka a fluturat din mână.

— S-a suit în tanchetă şi a plecat cu Lazlo. S-au oferit să păzească perimetrul. Ca un gest de bunăvoinţă, ne-am gândit noi. Oamenii

ăştia ne duc acasă mâine, nu-i aşa?

— De ce nu folosiţi altă bulă?

Jadwiga s-a uitat la Sylvie.

— Fiindcă cineva trebuie să stea cu ochii pe ea, a zis încet.

— Stau eu.

S-au uitat la mine cu reţinere, apoi şi-au aruncat între ele o scurtă privire. Kiyoka a clătinat din cap.

— Nu se poate. Ne omoară Orr.

— Orr e plecat.

Un alt schimb de priviri. Jad a înălţat din umeri.

— La naiba, de ce nu? a spus ea şi s-a ridicat în picioare. Hai, Ki. Băieţii mai au de patrulat patru ore. Orr n-are cum să afle.

Kiyoka şovăia. S-a aplecat asupra Sylviei şi i-a pus o mână pe frunte.

— De acord, dar dacă se-ntâmplă...

— Nicio grijă, vă strig. Hai, plecaţi.

— Hai, Ki... să *mergem,* a zis Jadwiga împingând-o pe cealaltă femeie spre clapa de la intrare. Când să iasă, s-a oprit şi s-a întors zâmbindu-mi larg. Micky, să ştii c-am văzut cum te uiţi la ea. Să n-o pipăi, da? Stai departe de fructul oprit. Nu te-atinge de plăcinta care nu-i pentru tine.

I-am întors zâmbetul.

— Ia-o-n gură, Jad.

— Ai vrea tu. Poate-n visurile tale, băiete.

Kiyoka a mimat un cuvânt de mulţumire mai convenţional şi au ieşit amândouă. M-am aşezat lângă Sylvie şi am privit-o în tăcere. După câteva clipe, am întins mâna şi i-am mângâiat fruntea, ca un ecou la gestul făcut de Kiyoka. Nu s-a mişcat. Pielea îi era fierbinte şi uscată ca hârtia.

— Hai, Sylvie. Încearcă să-ţi revii.

Nicio reacţie.

Mi-am retras mâna şi am privit-o din nou pe Sylvie.

„Ce naiba cauţi aici, Kovacs?"

„Doar nu-i Sarah. Sarah e moartă. Ce naiba..."

„Tacă-ţi gura!"

„Ce altă soluţie am?"

Amintirea ultimelor momente din *Cioara din Tokyo* au alungat-o pe aceasta. Senzaţia de siguranţă pe care o încercasem, la masa aceea, cu Plex, anonimatul convenabil şi promisiunea plecării de a doua zi, mi-am amintit cum m-am ridicat şi am lăsat totul în urmă, ca răspuns la un cântec de sirenă. Spre sângele şi furia unei confruntări.

Privind retrospectiv, era un moment atât de important, atât de încărcat de implicaţii ale sorţii schimbătoare, încât ar fi trebuit să mă prevină în timp ce mă pregăteam să-l trăiesc.

Dar, privind retrospectiv, toate sunt aşa.

Mick, trebuie să recunosc, îmi eşti simpatic. Vocea ei, neclară din cauza drogurilor şi a orei matinale. Dimineaţa se insinua asupra noastră undeva, dincolo de ferestrele apartamentului. *Nu... înţeleg... de ce... dar... îmi eşti... simpatic.*

Mă bucur.

Dar nu-i de-ajuns.

Palmele şi degetele mă mâncau uşor, programate genetic să simtă nevoia de o suprafaţă aspră de care să se apuce, pe care să urce. Sesizasem această reacţie a corpului cu ceva timp în urmă. Nu dura mult, dar se manifesta, de cele mai multe ori, în momente de stres şi de inactivitate. O iritare minoră, datorată în parte descărcării. Chiar şi un corp nou, clonat, are istoria lui. Mi-am încleştat pumnii de câteva ori, am vârât o mână în buzunar şi am găsit memoriile corticale, care au scos un clinchet uşor şi s-au adunat în palmă ca părţile componente de mare valoare ale unei maşini, a căror greutate e cea mai puţin importantă. La colecţia mea se adăugaseră Yukio Hirayasu şi acolitul lui.

Pe drumul pe care ni-l croiserăm prin Zona Nesalubrizată în ultima lună, mânaţi de deviza „Caută şi distruge", îmi făcusem timp să-mi curăţ trofeele cu substanţe chimice şi o placă de circuit. Desfăcând pumnul la lumina veiozei, le-am văzut cum lucesc, fără urmă de os sau de ţesut spinal. Cinci cilindri metalici strălucitori, parcă decupaţi de un instrument de scris subţire, cu laser. Perfecţiunea lor era subminată doar de filamentele microfişelor, ca nişte spini, de la un capăt. Memoria lui Yukio ieşea imediat în evidenţă – o dungă galbenă, precisă, în jurul ei, chiar în mijloc, pe care era trecut codul fabricantului. Marfă făcută la comandă. Cum era

de aşteptat.

Celelalte, inclusiv cea a acolitului yakuza, erau standard, instalate de guvern. Fără marcaj vizibil, motiv pentru care învelisem memoria acolitului cu o bandă izolatoare neagră, ca s-o diferenţiez de cele luate în citadelă. Trebuia să ştiu care e. Sigur, nu avea aceeaşi valoare financiară ca a memoriei lui Yukio, dar n-aveam niciun motiv să duc un gangster de mâna a şaptea în locul în care-i duceam pe preoţi. Pe de altă parte, nici nu ştiam ce să fac cu el, dar, în ultima clipă, ceva mă împiedicase să-l arunc în Marea Andrassy, cum îi spusesem Sylviei.

L-am băgat înapoi în buzunar împreună cu Yukio, m-am uitat la cele rămase în palmă şi m-am întrebat.

„E de-ajuns?"

Cândva, pe o altă planetă ce se rotea în jurul unei stele care nu se vedea de pe Lumea lui Harlan, cunoscusem un ins care trăia din comercializarea memoriilor corticale. Le cumpăra şi le vindea la kilogram, cântărind vieţile din interior ca pe nişte grămezi de condimente sau pietre semipreţioase, obiecte care, dată fiind situaţia politică locală, deveniseră foarte profitabile. Ca să sperie concurenţa, se dădea drept personificarea Morţii şi, oricât de caraghios mi se păruse, îmi aminteam şi acum de el.

M-am întrebat ce-ar spune dacă m-ar vedea acum.

E vorba de...

Brusc, o mână mi s-a aşezat pe braţ.

Am simţit că-mi stă inima-n loc. Am strâns memoriile în pumn. M-am uitat la femeia din faţa mea, sprijinită într-un cot de sacul de dormit, crispată de disperare. Nu părea că mă recunoaşte. Mă strângea de braţ ca într-o menghină.

— Hei, a zis ea în japoneză şi a tuşit. Ajută-mă. *Ajută-mă!* Nu era vocea ei.

Capitolul 11

Ningea când am ajuns pe dealurile ce dădeau spre Drava. Rafale de zăpadă din când în când şi, între ele, frigul muşcător. Străzile şi acoperişurile clădirilor din oraş erau acoperite cu o pulbere ce semăna cu otrava de insecte, iar dinspre est se adunau nori groşi. Pe unul dintre canalele generale, o dronă proguvernamentală de diseminare emitea avertismente privind un viscol iminent şi dădea vina pe quelliştii pentru vremea rea. Coborând în oraş şi pe străzile distruse de explozii, am simţit gerul atotstăpânitor. Bălţile de apă îngheţaseră bocnă. O linişte stranie părea că se aşterne pe pământ odată cu fulgii de zăpadă.

— Crăciun fericit pe dracu', a mormăit cineva din echipa lui Oishii.

Râsete anemice. Liniştea era copleşitoare, oasele înnegrite ale Dravei, acoperite de zăpada ca un linţoliu, erau prea sinistre.

Am trecut pe lângă sisteme de pază instalate recent. Reacţia lui Kurumaya la incursiunea din urmă cu şase săptămâni, arme robotizate simple, cu mult sub pragul maşinilor inteligente permise de statutul Anihilatorilor. Sylvie tot tresărea când tancheta condusă de Orr trecea pe lângă fiecare siluetă ghemuită şi, când una dintre ele se ridica puţin, verificându-ne plăcuţele pentru a doua oară, bolborosind ceva, îşi întorcea ochii adânciţi în orbite şi îşi lipea faţa de umărul uriaşului.

Se trezise, dar era încă în stare febrilă. Ce-i drept, temperatura îi scăzuse încet, ca refluxul, sleind-o de puteri şi acoperind-o de sudoare. Iar la malul îndepărtat unde se dădea bătută, puteai vedea cum se izbesc valurile de ea, minuscule şi aproape fără zgomot. Şi bănuiai ravagiile pe care le făceau în venele tâmplelor ei.

Nu trecuse. Nici pe departe.

Înainte, prin străzile întortocheate, abandonate, ale oraşului. Pe măsură ce ne apropiam de capul de pod, simţurile ascuţite ale noului meu corp percepeau mirosul vag al mării cuprinse de ger. Amestec de săruri şi de urme organice, tânguirea constantă a belabumbacului şi duhoarea pătrunzătoare a substanţelor chimice deversate în estuar. Mi-am dat seama pentru prima oară cât de rudimentar fusese

sistemul olfactiv al corpului sintetic – nimic din toate astea nu ajunsese până la mine pe drumul dinspre Tekitomura.

La apropierea noastră, sistemul de apărare al capului de pod s-a trezit la viaţă. Grupurile compacte de păianjeni s-au dat într-o parte, cablurile electrice s-au retras şi ele. Sylvie a lăsat capul jos şi a început să tremure. Până şi părul părea că i se lipeşte de craniu.

Supraexpunere, îşi dăduse cu părerea medicul echipei lui Oishii, privind pe ecran în timp ce Sylvie stătea încordată sub scaner. *Încă n-ai scăpat. Ţi-aş recomanda câteva luni de odihnă totală într-un loc mai cald şi mai civilizat. Poate în Millsport. La o clinică de recuperare, unde să faci un control complet.*

Sylvie fierbea de nerăbdare. *Câteva* luni? În *nenorocitul* de Millsport?

Medicul ridicase din umeri, detaşat, ca orice Anihilator. *Altfel te pierzi din nou. În cel mai rău caz, trebuie să te întorci la Tekitomura şi să faci un control pentru depistarea viruşilor. În starea în care te afli, n-ai cum să te întorci la treabă.*

Ceilalţi Slipini se declaraseră de acord. Chiar dacă Sylvie îşi recăpătase cunoştinţa, trebuia să ne întoarcem.

Mai cheltuim ceva din bani, zisese Jadwiga zâmbind larg. *O ţinem tot într-o petrecere. Ce-i mai frumos decât viaţa de noapte în Tek'to?*

Poarta capului de pod se ridica zăngănind, permiţându-ne să intrăm. În comparaţie cu data trecută, locul părea aproape pustiu. Câteva siluete se foiau printre bule, cărând echipament. Prea frig pentru altceva. Câteva zmeie de supraveghere fluturau prinse de catarg, bătute de vânt şi de zăpadă. Celelalte fuseseră scoase probabil înainte de a începe viscolul. Dincolo de bule se vedea suprastructura unui hoverloader masiv, acoperit de zăpadă, dar macaralele de lângă el stăteau nemişcate. Aşezarea arăta mai dezolantă ca oricând.

— Cel mai bine e să vorbiţi imediat cu Kurumaya, a zis Oishii, coborând de pe tancheta veche, cu un singur loc, în timp ce poarta cobora din nou. S-a uitat la propriul echipaj, apoi la noi şi a adăugat: Poate găsiţi nişte paturi libere. E cam dificil cu spaţiul pe o vreme ca asta. Cei care-au sosit azi cred că vor fi trimişi în misiune după ce trece viscolul. Sylvie?

Sylvie dârdâia, palidă la faţă. Nu voia să dea ochii cu Kurumaya.

— Mă duc eu, căpitane, s-a oferit Lazlo.

Cu braţul teafăr, s-a sprijinit anevoie de umărul meu şi a sărit de pe tancheta pe care veniserăm împreună. Zăpada îngheţată îi scârţâia sub tălpi.

— Ceilalţi beţi o cafea sau mâncaţi ceva, a mai zis el.

— De acord, a spus Jadwiga. Nu-l lăsa pe bătrânul Shig să urle la tine. Dacă nu-i place povestea noastră, spune-i să şi-o bage undeva.

— Îi spun, nicio grijă, a replicat Lazlo dându-şi ochii peste cap. Hei, Micky, nu vii să mă susţii moral?

Am clipit de câteva ori.

— Da, de ce nu? Ki, Jad? Care ia în primire tancheta?

Kiyoka s-a lăsat să alunece de pe locul ei şi s-a apropiat agale. Lazlo i s-a alăturat lui Oishii şi a întors capul spre mine, arătând spre mijlocul taberei.

— Hai. Să terminăm şi cu asta.

Aşa cum poate era de aşteptat, Kurumaya nu s-a arătat deloc fericit să vadă membri ai echipei conduse de Sylvie. Ne-a lăsat să aşteptăm într-o cameră prost încălzită din bula de comandă, în timp ce asculta raportul lui Oishii şi-i spunea unde să-şi cazeze oamenii. Scaune ieftine, din plastic, se înşiruiau de-a lungul pereţilor despărţitori, iar un ecran montat într-un colţ prezenta, cu volumul sonor redus, ştiri de pretutindeni. Pe o măsuţă, un display mic stătea la îndemâna celor care voiau să afle mai multe alături de o scrumieră pentru idioţi. Răsuflarea noastră înceţoşa uşor aerul din jur.

— Ce voiai să-mi spui? l-am întrebat pe Lazlo, suflând în palme.

— Poftim?

— Ai nevoie de susţinere morală cum au nevoie Jad şi Ki de o sulă. Care-i treaba?

Pe faţă i-a apărut un rânjet.

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat ce-i cu astea două. Întrebări care nu lasă bărbaţii să doarmă noaptea.

— Laz...

— OK, OK, a zis el, apoi s-a rezemat cu cotul teafăr de scaun şi a întins picioarele pe măsuţă. Erai cu ea când s-a trezit, corect?

— Corect.

— Ce ţi-a spus? Sincer.

M-am întors ca să-l privesc în faţă.

— Exact ce ţi-am spus aseară. Nimic important. Mi-a cerut ajutorul. Şi a strigat după oameni care nu erau acolo. Bolboroseli. A delirat mai tot timpul.

— Mda, a făcut Laz, a deschis palma şi a privit-o atent, ca pe o hartă. Vezi tu, Micky, eu sunt puşcaş. Puşcaş principal. Supravieţuiesc observând chestii cu vederea mea periferică. Şi ce observ eu cu vederea periferică e că nu te mai uiţi la Sylvie ca altădată.

— Zău?

Am păstrat acelaşi ton blând.

— Zău. De câte ori o priveai, păreai flămând, ca şi când îţi şi imaginai ce gustoasă e. Asta până noaptea trecută. Acum... mda... se pare că ţi-a pierit pofta, a zis Lazlo privindu-mă în ochi insistent.

— Nu se simte deloc bine. Să ştii că nu simt nicio atracţie fată de boală.

— Nu ţine. E bolnavă cam de multişor, de la lupta cu karakurii, dar tot cu râvnă ai privit-o. Poate mai puţin, dar tot poftă se cheamă. Acum te uiţi la ea de parcă aştepţi să se-ntâmple ceva. De parcă Sylvie ar fi un fel de bombă cu ceas.

— Mă-ngrijorează starea ei. Ca pe toţi ceilalţi.

Dincolo de cuvinte, gândul mi-a trecut prin minte ca o termoclină. „Vasăzică, treaba asta cu vederea periferică te ţine-n viaţă, Laz! Mda, pentru cultura ta generală, să ştii că, dacă mai insişti, s-ar putea să-ţi pierzi viaţa. În alte împrejurări, te-aş fi ajutat demult în privinţa asta."

Am rămas unul lângă celălalt, în linişte. Laz a încuviinţat din cap ca pentru el.

— Nu vrei să-mi spui...

— N-am ce să-ţi spun.

Tăcere iarăşi. Pe ecran se derulau ultimele ştiri. Moartea accidentală (cu recuperarea memoriei) a unui moştenitor neînsemnat al familiei Harlan în cartierul portuar din Millsport, un uragan pornit din Golful Kossuth, decizia lui Mecsek de a reduce, până la sfârşitul anului, cheltuielile cu sănătatea publică. Priveam indiferent.

— Ascultă, Micky... a continuat Lazlo, şovăitor. Nu-ţi spun că am încredere în tine, fiindcă n-am. Dar nu sunt ca Orr. Nu sunt gelos.

Pentru mine, Sylvie e doar căpitanul, nimic mai mult. Dar am încredere că poți avea grijă de ea.

— Mulțumesc, am răspuns sec. Și cărui fapt îi datorez această onoare?

— Sylvie mi-a povestit câte ceva despre cum v-ați cunoscut. Despre Bărboși... Îndeajuns ca să-mi dau seama că...

Ușa s-a pliat brusc și l-am văzut pe Oishii intrând. Zâmbea larg și arăta cu degetul în spate.

— E-al vostru acum. Ne vedem la bar.

Am intrat. N-am mai aflat ce înțelesese Laz sau cât de departe era de adevăr.

Shigeo stătea la birou. S-a uitat la noi fără să se ridice, cu o figură inexpresivă și nemișcat, atitudine care-i exprima furia la fel de bine ca un răcnet. În stilul vechi. În spatele lui, o hologramă crea iluzia unei firide în peretele bulei unde umbrele și lumina lunii se târau încet în jurul unui display abia vizibil. Pe birou, datele se înșiruiau alene lângă cotul lui, desenând curcubeie pe suprafața imaculată.

— Oshima e bolnavă? a întrebat el scurt.

— Da, s-a molipsit de ceva de la un grup de miminți, în munți, a răspuns Lazlo, scărpinându-se în ureche și privind în jur, la încăperea goală. Nu prea se mișcă lumea pe-aici... S-a baricadat din cauza viscolului?

— În munți, a insistat Kurumaya, nevrând să schimbe subiectul. La aproape șapte sute de kilometri nord de locul în care ați fost de acord să acționați. Pe care v-ați *angajat* să-l salubrizați.

Lazlo a ridicat din umeri.

— Așa a hotărât căpitanul. Ar trebui să...

— Erați sub contract. Și mai important, erați obligați să-l respectați. Datorați *giri* și capului de pod, și mie.

— S-a tras asupra noastră, Kurumaya-san, am mințit eu cu ușurința unui agent special, simțind imediat plăcerea de a-mi domina interlocutorul, după cum fusesem instruit. N-o mai făcusem de mult. După ambuscada din templu, programul de comandă a fost compromis. Mai mult, am fost răniți grav, eu și un alt membru al echipei. N-am avut cum să ne orientăm.

După cuvintele mele s-a așternut liniștea. Lângă mine, Lazlo ardea

de nerăbdare să spună ceva. L-am potolit cu o privire. Căutătura comandantului s-a mutat de la unul la altul, pentru ca, într-un târziu, să se oprească asupra mea.

— Tu eşti Coincidenţă-Fericită?

— Da.

— Noul recrut. O faci pe purtătorul de cuvânt?

„Exploatează punctul sensibil."

— În condiţiile astea, şi eu datorez *giri,* Kurumaya-san. Fără sprijinul coechipierilor, aş fi murit, dezmembrat de karakuri, în Drava. M-au scos de-acolo şi mi-au găsit un corp nou.

— Mda, văd, a zis Kurumaya, a lăsat ochii jos şi apoi i-a îndreptat din nou spre mine. Foarte bine. Până acum mi-ai spus cam tot ce scrie în raportul transmis de echipa ta din Zona Nesalubrizată, adică strictul necesar. Îmi poţi explica de ce, neavând niciun mijloc de orientare, nu v-aţi întors aici?

O întrebare mai uşoară. O întorseserăm pe toate feţele în jurul focurilor de tabără în Zona Nesalubrizată, mai bine de o lună, cizelând minciuna.

— Deşi sistemele noastre erau date peste cap, parţial încă funcţionau. Indicau prezenţa miminţilor în spatele nostru, motiv pentru care nu ne-am putut retrage.

— Care miminţi îi ameninţau, probabil, pe răcanii pe care v-aţi angajat să-i protejaţi. Voi însă nu i-aţi ajutat cu nimic.

— Ce naiba, Shig, mergeam ca *orbeţii.*

Comandantul capului de pod şi-a aţintit privirea asupra lui Lazlo.

— Nu ţi-am cerut să interpretezi faptele. Ţine-ţi gura!

— Dar...

— Ne-am retras spre nord-est, am spus eu uitându-mă din nou prevenitor spre Laz. O zonă sigură din câte ne-am dat noi seama. Am continuat să mergem până când programul de comandă s-a redresat, moment în care aproape am ieşit din oraş, iar eu sângeram de moarte. Din Jadwiga aveam doar memoria corticală. Din motive evidente, am hotărât să pătrundem în Zona Nesalubrizată şi să localizăm un buncăr despre care ştiam că are o bancă de clone şi instalaţii de reîntrupare. După cum ai aflat şi din raport.

— „Am hotărât"? Ai participat şi tu la luarea deciziei?

— Sângeram de moarte, am repetat.

Kurumaya a privit din nou în jos.

— Dacă vrei să ştii, după ambuscada despre care-ai pomenit, în zona aia nu s-a mai detectat nicio urmă de activitate a mimintilor.

— Fiindcă am dărâmat templul peste ei! s-a răstit Lazlo. Scormoneşte printre dărâmături şi-o să găseşti resturi de miminţi. Mai puţin doi, pe care a trebuit să-i luăm la mână într-un tunel.

Kurumaya i-a aruncat din nou o privire rece.

— N-am avut nici timp, nici oameni cu care să excavăm terenul. Senzorii indicau urme de maşini sub ruine, dar explozia pe care aţi declanşat-o a distrus aproape tot nivelul inferior. Convenabil, nu? Dacă...

— *Dacă* ce?

— ...au fost miminţi acolo, după cum susţineţi, sigur s-au vaporizat. Pe cei doi din tunel i-am găsit şi par să vă susţină varianta pe care ne-aţi transmis-o când aţi ajuns fără probleme în Zona Nesalubrizată. Între timp, poate vreţi să ştiţi că răcanii pe care i-aţi lăsat de izbelişte au *dat* peste cuiburi de karakuri, câteva ore mai târziu, la doi kilometri spre vest. Confruntarea s-a soldat cu douăzeci şi şapte de morţi. Nouă dintre ei pentru totdeauna, căci n-am putut să le recuperăm memoriile.

— E, într-adevăr, o tragedie, am spus eu calm. Pe care n-am fi putut s-o prevenim. Dacă ne-am fi întors cu răniţii noştri şi cu sistemele de comandă stricate, am fi fost o povară pentru ei. În împrejurările date, am încercat să găsim o cale de a ne recăpăta forţa operaţională completă cât mai rapid posibil.

— Da, conform raportului.

Kurumaya a cugetat câteva clipe. I-am aruncat din nou o privire lui Lazlo, în caz că voia să mai spună ceva. Comandantul a ridicat ochii spre mine.

— Mda. Deocamdată veţi sta cu echipa lui Eminescu. O să trimit un medic s-o examineze pe Oshima, consult pentru care vi se va opri din bani. Dacă se stabilizează, voi declanşa o anchetă a incidentului de la templu, de îndată ce vremea se îmbunătăţeşte.

— Poftim? a întrebat Lazlo făcând un pas spre Kurumaya. Chiar crezi c-o să rămânem aici până dezgropaţi voi morţii? Nici să nu te

gândești. O-ntindem, frate. Înapoi la Tek'to, cu hoverloaderul ăla baban de-afară.

— Laz...

— Nici nu *m-așteptam* să rămâneți în Drava. De aceea vă ordon să rămâneți. Vă place sau nu, aici avem o structură de comandă. Dacă-ncercați să urcați la bordul lui *Daikoku Dawn,* veți fi opriți, s-a încruntat Kurumaya. Aș prefera să nu fiu atât de direct, dar, dacă mă siliți, dau ordin să fiți închiși.

— Închiși?

Câteva secunde, Lazlo a părut că auzea cuvântul pentru prima oară și-l aștepta pe comandant să i-l explice.

— *Închiși?* În ultima lună am distrus cinci grupuri și mai mult de zece miminți autonomi, am recuperat un buncăr întreg, plin de instalații complicate, și cu *asta* ne alegem drept mulțumire?

Apoi Lazlo a scos un țipăt și a făcut un pas înapoi, acoperindu-și un ochi cu palma, ca și cum Kurumaya tocmai l-ar fi împuns cu ceva. Comandantul s-a ridicat în picioare și a dat frâu liber furiei:

— Nu. Asta se-ntâmplă când nu mai am încredere în echipele de care răspund. Mi-a aruncat o privire și a continuat: Coincidență-Fericită, scoate-l de-aici și transmite instrucțiunile mele coechipierilor tăi. Sper că nu vom repeta o astfel de discuție. Afară, amândoi!

Laz se ținea de ochi în continuare. I-am pus o mână pe umăr ca să-l conduc afară, însă el s-a smucit la fel de furios. Mormăind și tremurând, a îndreptat un deget spre Kurumaya, dar în secunda următoare s-a răzgândit și s-a răsucit pe călcâie, îndreptându-se cu pași mari către ușă.

L-am urmat. Când să ies, am privit înapoi. Îmi venea greu să descifrez fața aceea încordată, deși mi s-a părut că simt ceva – furie pricinuită de nesupunere și, chiar mai mult, părere de rău că nu reușise să se controleze și nu controlase nici situația. Dezgust față de felul în care degeneraseră lucrurile, în bula de comandă, aici, acum, și poate în piața liberă pentru toți a Inițiativei Mecsek. Dezgust, din câte mi-am dat seama, față de felul în care totul se ducea de râpă pe planeta asta blestemată.

Stil vechi.

I-am făcut cinste lui Laz cu un pahar şi l-am ascultat cum îl înjură pe Kurumaya, constipatul dracului, pe urmă am pornit în căutarea celorlalţi. L-am lăsat într-o companie pe măsură – locul era înţesat de Anihilatori furioşi, care tocmai coborâseră de pe *Daikoku Dawn* şi acum se plângeau în gura mare de vreme şi de amânarea plecării în misiune. Fundalul sonor, la fel de strident, era asigurat de ritmuri rapide de jazz tradiţional, din fericire fără contribuţia unui DJ cu care ajunsesem să-l asociez în ultima lună. Fumul şi zgomotul umpleau bula până în vârf.

Le-am găsit pe Jadwiga şi pe Kiyoka într-un colţ, privindu-se adânc în ochi şi purtând o conversaţie ce părea puţin cam încordată ca să particip şi eu la ea. Jad mi-a spus, impacientată, că Orr rămăsese cu Sylvie în bula care le fusese repartizată, iar Oishii era undeva, pe-acolo, poate la bar, vorbea cu cineva ultima oară când îl văzuse, cam în direcţia în care părea că i se ondulează braţul. Am înţeles apropourile şi le-am lăsat să vorbească în legea lor.

Pe Oishii nu l-am găsit chiar în direcţia indicată de Jadwiga – era la bar şi discuta cu doi Anihilatori; numai pe unul l-am recunoscut ca făcând parte din echipajul lui. M-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi înălţând paharul. Apoi a ridicat vocea ca să acopere zgomotul.

— Te-ai ales cu o papară, după cum se vede...

— Cam aşa ceva, am răspuns ridicând mâna ca să atrag atenţia barmanului. Înţeleg că Slipinii Sylviei întind coarda cam de mult. Mai bei unul?

Oishii a privit cu un ochi de expert nivelul băuturii din pahar.

— Nu, mulţumesc. Mda... întind coarda... Cu siguranţă nu sunt cea mai altruistă echipă de pe-aici. Dar de multe ori se dovedeşte cea mai bună. În condiţiile astea poţi să suporţi şi un tip precum Kurumaya.

— E bine când te bucuri de-o anumită reputaţie.

— Întocmai. A, era să uit. Te caută cineva.

— Pe mine?

Mă privea direct în ochi. Mi-am stăpânit reacţia şi am înălţat o sprânceană, gest potrivit cu interesul voit firesc din voce. Am comandat un scotch şi m-am întors spre Oishii.

— Cum îl cheamă?

— Nu eu am vorbit cu el, a răspuns Oishii și mi-a făcut semn spre tovarășul de pahar care nu făcea parte din echipajul lui. El e Simi, pușcaș principal pentru ruptori. Simi, tipul care întreba despre Sylvie și noul ei recrut ți-a spus cum îl cheamă?

Simi a mijit ochii și s-a încruntat. Apoi s-a luminat la față și a pocnit din degete.

— Da, mi-am amintit. Kovacs. Spunea că-l cheamă Kovacs.

Capitolul 12

Am simţit că totul se opreşte în jurul meu.

Ca şi cum zgomotul din bar s-ar fi prefăcut într-un sloi de gheaţă, arctic, care-mi astupa urechile. Fumul a înţepenit în aer, presiunea celor din spatele meu a părut că cedează. Era un şoc pe care nu-l avusesem în corpul Eishundo, chiar şi atunci când luptam cu miminţii. În liniştea aceea nefirească, de o clipă, am văzut cum mă priveşte Oishii, atent, şi am dus paharul la gură pe pilot automat. Scotch-ul a luat-o la vale, arzându-mi gâtul, şi, când fierbinţeala a ajuns în stomac, lumea s-a mişcat din nou, la fel de neaşteptat cum se oprise. Muzica, zgomotul, oamenii care se vânzoleau pe lângă mine.

— Kovacs? Chiar aşa?

— Îl cunoşti? a întrebat Simi.

— Am auzit de el.

N-avea rost să mint prea mult. Mai ales că Oishii mă privea insistent. Am sorbit din nou din pahar.

— A zis ce vrea?

— Nu, a răspuns Simi cu indiferenţă. A întrebat doar unde eşti, dacă ai plecat cu Slipinii. Cu vreo două zile în urmă, i-am zis că eraţi în Zona Nesalubrizată. Părea...

— Avea... am spus eu şi m-am oprit. Scuze, ce voiai să spui?

— Părea că vrea neapărat să stea de vorbă cu tine. A convins pe cineva, cred că pe Anton şi pe banda lui de ţestoşi, să-l ducă în Zona Nesalubrizată ca să te caute... Vasăzică ştii de el. Îţi face probleme?

— N-aş crede, a spus Oishii calm. Poate nu-i acelaşi Kovacs pe care-l cunoşti tu. E un nume destul de comun.

— S-ar putea, am zis eu.

— Dar nu crezi...

Am încercat să ridic din umeri cât mai convingător.

— E puţin probabil. Tipul mă caută, am auzit de el... Se prea poate ca drumurile noastre să se fi întretăiat cândva.

Coechipierul lui Oishii şi Simi au încuviinţat la unison, stimulaţi şi de băutură. Oishii însă părea mai intrigat.

— Ce-ai auzit despre Kovacs ăsta?

De data asta am ridicat din umeri mai uşor.

— Nimic bun.

— Da, a zis Simi categoric. Aşa-i. Mie mi s-a părut că-i sărit de pe fix.

— Era singur? am întrebat.

— Nu. Era însoţit de patru-cinci gealaţi. Toţi vorbeau cu accent Millsport.

„Asta-i bine." Deci nu mai era o chestie locală. Tanaseda se ţinea de cuvânt. „Un ordin la nivel global privind prinderea ta. Şi de undeva găsiseră...

Încă nu ştii asta. Încă nu.

Ei, aş! Asta trebuie să fie. Altfel de ce-ar folosi numele? Cine poate avea un astfel de simţ al umorului?

Doar dacă..."

— Ascultă, Simi. Cum m-a numit, când a întrebat de mine?

Simi a clipit de câteva ori.

— Nu-mi amintesc... cum te cheamă?

— N-are importanţă.

— Tipul se interesa de Sylvie, a precizat Oishii. Numele ei îl ştia. Şi se pare că ştia şi de Slipini. Dar cel mai mult îl interesa un nou-venit în echipa Sylviei. Al cărui nume nu-l cunoştea.

— Aşa-i, Simi?

— Cam aşa, a răspuns Simi privind în paharul gol.

Am făcut semn barmanului să umple toate paharele.

— Tipii ăştia din Millsport... crezi că mai e vreunul pe-aici?

Simi şi-a ţuguiat buzele.

— S-ar putea. Nu ştiu sigur. N-am văzut când a plecat Gaşca Ţestoşilor şi nici dacă era vreun străin cu ea.

— Dar e logic, a zis Oishii aproape în şoaptă. Dacă Kovacs ăsta şi-a făcut temele, ştie cât de greu e să dai de urma cuiva în Zona Nesalubrizată. Ar fi logic să lase câţiva tipi aici, în caz că te întorci. S-a oprit şi m-a privit atent. Şi să transmită vestea prin needlecast, a adăugat.

— Mda, am făcut eu, am golit paharul, m-am înfiorat uşor şi m-am ridicat de pe scaun. Trebuie să vorbesc cu coechipierii mei. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Mi-am croit drum prin mulțimea de clienți până am ajuns din nou în colțul în care stăteau Jadwiga și Kiyoka. Se îmbrățișau strâns, sărutându-se pătimaș, ignorând totul din jur. M-am lăsat să cad pe scaunul de lângă ele, m-am aplecat spre Jadwiga și am bătut-o ușor pe umăr.

— Faceți o pauză, fetelor. Avem probleme.

— Știi ceva? a tunat Orr. Cred că mănânci rahat, asta cred.

— Zău?

M-am chinuit să-mi păstrez cumpătul, regretând că nu apelasem la puterea de persuasiune a agentului special și că mă bazasem pe discernământul coechipierilor mei.

— Aici vorbim despre yakuza! am adăugat eu.

— Nu știi sigur.

— Gândește-te! Cu șase săptămâni în urmă am provocat, împreună, moartea fiului unui yakuza de rang înalt și a celor doi mardeiași care-l însoțeau. Și acum ne caută cineva.

— Nu. Pe *tine* te caută cineva. Rămâne de văzut dacă ne caută și pe noi.

— Ascultați-mă! am strigat eu cuprinzând cu privirea bula fără ferestre în care stătea Sylvie.

Un interior spartan, dulapuri integrate în pereți, un scaun într-un colț. Cu capul-de-comandă ghemuit în pat și cu echipa strânsă în jurul ei, spațiul părea și mai apăsător, și mai aglomerat.

— Tipii știu de Sylvie și au făcut legătura cu mine. Așa mi-a zis amicul lui Oishii.

— Dar, omule, am curățat apartamentul ăla mai bine decât...

— Știu, Jad, dar n-a fost de-ajuns. Au martori care ne-au văzut pe amândoi, poate pe holocamerele ascunse, poate pe altceva. Important e că eu îl cunosc pe Kovacs ăsta și, credeți-mă, dacă-l așteptăm să ne prindă din urmă, veți afla că nu contează pe cine caută el – pe mine, pe Sylvie sau pe amândoi. Omul a fost agent special. Ne omoară pe toți cei care suntem aici, doar ca să nu complice lucrurile.

Vechea spaimă față de agenții speciali – Sylvie dormea, de epuizare și îndopată cu medicamente de recuperare, Orr era prea furios pe mine, ceilalți însă tresăriseră. Sub autocontrolul specific

Anihilatorilor, crescuseră cu poveştile de groază din Adoracion şi Sharya, ca toţi ceilalţi. Agenţii speciali apăreau ca din senin şi-ţi distrugeau lumea. Sigur, nu era chiar atât de simplu; adevărul era mult mai complex şi, în ultimă instanţă, mult mai înfricoşător. Dar cine are nevoie de adevăr în universul ăsta?

— Ce-ar fi să le-o luăm înainte? a întrebat Jadwiga. Să-i găsim pe amicii lui Kovacs care au rămas aici şi să-i reducem la tăcere înainte să poată transmite mesajul.

— Cred că-i prea târziu, Jad, a replicat Lazlo clătinând din cap. Am sosit aici de câteva ore bune, de ajuns ca să se afle.

Aşteptam momentul. Am rămas tăcut, ascultând cum discuţia se îndreaptă în direcţia dorită de mine.

— Dar n-avem cum să-i găsim pe găozarii ăia, a intervenit Kiyoka încruntându-se. Accent Millsport şi feţe fioroase întâlneşti la tot pasul aici. Cel mult am putea să blocăm sistemul de transmisiuni din capul de pod, dar – a arătat spre Sylvie, care era ghemuită – ... n-avem cum.

— Chiar dacă Sylvie ar fi teafără, n-am avea niciun spor, a zis Lazlo posomorât. După felul în care ne tratează Kurumaya acum, ar sări la noi şi dacă ne-am spăla pe dinţi la alt voltaj decât cel normal. Presupun că sistemul de transmisiuni este impenetrabil.

Ne-a făcut apoi semn spre dispozitivul de distorsionare a semnalelor lăsat pe scaun. Kiyoka a înclinat din cap, însă nu cu prea multă hotărâre.

— Ultramodern, Laz. L-am găsit în *Direct de pe stradă,* magazinul lui Reiko, înainte să ieşim în larg. Îmi pare rău, Micky, dar aici suntem practic legaţi de mâini şi de picioare. Dacă, aşa cum spui, Kovacs ăsta vrea să ne mătrăşească, ce propui să facem?

Era întrebarea pe care o aşteptasem.

— Propun să plec în seara asta de-aici, cu *Daikoku Dawn,* împreună cu Sylvie.

Liniştea a părut că zguduie încăperea. I-am văzut cum se uită unii la alţii, le-am simţit emoţia, am estimat ce vor face.

Orr şi-a rotit gâtul dintr-o parte într-alta, ca un boxer care se încălzeşte înainte de a păşi în ring.

— Te-anunţ că te bag în mă-ta, a zis el rar.

— Orr... a intervenit Kiyoka.

— Nu, sub niciun motiv, Ki. Sub niciun motiv n-o ia de-aici pe Sylvie. Cel puţin nu cât o păzesc eu.

Jadwiga mă privea cu ochii mijiţi.

— Cum rămâne cu noi, ceilalţi, Micky? Ce facem când apare Kovacs dornic să ne ia capul?

— Vă ascundeţi. Trageţi sfori, vă faceţi nevăzuţi aici, în capul de pod, sau în Zona Nesalubrizată, cu echipa altuia, dacă-l convingeţi. Iar dacă aveţi încredere că vă ţine undeva, sub cheie, aţi putea chiar să-l înfuriaţi pe Kurumaya suficient de mult încât să v-aresteze.

— Băi, găozare, putem face asta şi fără să ţi-o dăm pe Sylvie...

— Nu, zău! am replicat eu înfruntând privirea uriaşului. *Nu, zău!* Poţi să te întorci în Zona Nesalubrizată cu Sylvie în starea în care se află acum? Cine o cară până acolo? Care echipă? Care echipă îşi permite o astfel de povară?

— Are dreptate, Orr, a intervenit Lazlo. Nici măcar Oishii n-ar fi dispus să se întoarcă acolo cu o piatră de moară.

Orr privea în jur, simţind că pierde teren.

— O putem ascunde aici, în...

— Orr, încearcă s-asculţi ce-ţi spun. Ca s-ajungă la noi, Kovacs e-n stare să distrugă totul în cale. *Ştiu ce-i poate pielea.*

— Kurumaya...

— Nu poate face nimic. Dacă trebuie, trece peste el ca tancul. Un singur lucru îl poate opri: dacă ştie că eu şi Sylvie am plecat. Fiindcă nu va mai avea timp să vă caute şi pe voi. Când ajungem în Tek'to, ne asigurăm că vestea ajunge la Kurumaya şi, înainte de apariţia lui Kovacs aici, toată lumea va şti c-am întins-o. Suficient ca să plece şi el cu următorul hoverloader.

Din nou linişte, de data asta ca o numărătoare inversă. I-am privit cum înghiţeau varianta mea, unul după altul.

— E logic, Orr, a spus Kiyoka şi l-a plesnit pe uriaş peste umăr. Nu ne convine, dar altă soluţie nu există.

— Cel puţin, căpitanul nu mai e o victimă sigură.

Orr a devenit brusc agitat.

— Nu-mi vine să cred. Nu vedeţi că ăsta încearcă să vă sperie?

— Ce să-ţi spun! Ia uite ce speriat sunt! s-a răstit Lazlo. Sylvie e

grav bolnavă. Dacă yakuza angajează asasini din rândul agenţilor speciali, n-avem cum să le facem faţă.

— Trebuie s-o punem la adăpost, Orr, a spus Jadwiga privind lung podeaua, ca şi cum săparea unui tunel ar fi fost una dintre soluţii.

— Atunci merg şi eu cu ei.

— Mă tem că n-ai cum, am zis calm. Lazlo ne poate urca la bord prin lansatorul bărcilor de salvare, cum a făcut şi el în Tek'to. Cu sistemul pe care-l ai implantat în tine, cu sursa de energie, cu capacitatea ta de a penetra carena, vei declanşa toate alarmele de pe *Daikoku Dawn.*

A fost o presupunere inspirată, un salt în gol de pe intuiţia rapidă a agentului special, dar cu efectul scontat. Slipinii s-au uitat unul la altul, apoi, într-un final, Lazlo a încuviinţat din cap.

— Are dreptate, Orr. E imposibil să te sui în tăcere prin lansatorul ăla.

Uriaşul mă privea insistent. În cele din urmă, şi-a îndreptat atenţia spre femeia din pat.

— Dacă-i faci vreun rău...

Am oftat.

— Cel mai mare rău pe care i-l pot face este s-o las aici. Ceea ce nu vreau. Aşa că păstrează-ţi curajul pentru Kovacs.

— Mda, a zis Jadwiga pe un ton sumbru. Promit că, de îndată ce Sylvie îşi revine, punem laba pe găozarul ăla şi...

— Excelent, am aprobat eu. Dar cam prematur. Plănuiţi-vă răzbunarea mai târziu. Acum haideţi să ne concentrăm pe supravieţuire.

Bineînţeles, nu era atât de uşor.

Luat la întrebări, Lazlo admisese că măsurile de securitate din jurul rampelor de încărcare de la Kompcho nu erau foarte stricte. La capul de pod Drava, unde atacurile miminţilor erau un pericol constant, docurile erau înţesate de senzori sensibili la orice încercare de intruziune.

— Cu alte cuvinte, chestia cu lansatorul n-ai încercat-o niciodată în Drava, am spus eu cât puteam de calm.

— Ba da, o dată, a răspuns Lazlo scărpinându-şi o ureche. Dar cu

bruiaj din partea lui Suki Bajuk.

Jadwiga a pufnit cu dispreţ.

— Curviştina aia...

— Hei, geloaso! E un foarte bun cap-de-comandă. A spart codurile de acces, şi-a frecat părul cu...

— Şi-a frecat nu numai părul în weekendul ăla, din câte-am auzit...

— Haide, doar fiindcă nu-i...

— E *aici?* am întrebat eu cu voce mai puternică. Acum, în Drava?

Lazlo şi-a reluat scărpinatul.

— Nu ştiu. Dar putem să-ntrebăm...

— Ar dura prea mult, s-a împotrivit Kiyoka. Şi, dacă aude despre ce-i vorba, s-ar putea să nu vrea să spargă din nou codurile. Una e să-ţi satisfacă fanteziile, Laz, şi alta-i să dea peste cap sistemele de securitate ale lui Kurumaya. Pricepi ce vreau să spun?

— Dar nu trebuie să ştie, a zis Jadwiga.

— Nu fi proastă, Jad. Nu vreau să-şi pună pielea în joc fără...

Mi-am dres vocea.

— Dar Oishii?

S-au întors toţi spre mine. Fruntea lui Orr era brăzdată de cute adânci.

— Poate. Se cunoaşte cu Sylvie de multă vreme. S-au angajat ca Anihilatori în acelaşi timp.

Jadwiga a zâmbit larg.

— Atunci sigur o ajută. Dacă vorbeşte Micky cu el.

— Poftim?

Acum părea că toţi zâmbesc. Relaxare bine-venită după tensiunea acumulată. Kiyoka şi-a dus o mână la nas şi a chicotit. Lazlo privea preocupat în tavan. Hohote de râs înăbuşite. Numai Orr era prea furios ca să participe la distracţie.

— N-ai observat *nimic* în ultimele zile, Micky? a întrebat Jadwiga, mărind cât mai mult suspansul. Oishii te place. Te place *foarte mult.*

M-am uitat în jur prin bula prea mică pentru atâtea persoane şi am încercat să rămân la fel de serios ca Orr. În primul rând, eram supărat pe mine. *Nu observasem* sau cel puţin nu-mi dădusem seama că asta simţea Oishii pentru mine – după cum insinuase Jadwiga – şi nu altceva. Pentru un agent special, a nu percepe o situaţie de care se

puteau folosi alţii este o eroare gravă.

„Un fost agent special."

„A, da, mulţumesc."

— Cu atât mai bine, am zis eu calm. Atunci ar trebui să discut cu el.

— Da, a reuşit să îngaime Jadwiga, chinuindu-se să pară serioasă. Vezi dacă vrea să-ţi dea o mână de ajutor.

În spaţiul acela strâmt, râsul a ţâşnit din ei ca o explozie. Un zâmbet nedorit şi-a făcut loc pe faţa mea.

— Bulangiilor.

Degeaba. Râsetele s-au înteţit. Sylvie s-a mişcat şi a deschis ochii. S-a rezemat într-un cot şi a tuşit mai să-şi verse plămânii. Hohotele de râs s-au stins la fel de repede pe cât izbucniseră.

— Micky? am auzit vocea ei slabă, răguşită.

M-am apropiat de pat. Am surprins cu coada ochiului privirea veninoasă a lui Orr. M-am aplecat deasupra fetei.

— Spune, Sylvie. Sunt aici.

— De ce râdeţi?

Am clătinat din cap.

— Bună întrebare.

M-a strâns de braţ la fel de tare ca în noaptea aceea, în tabăra lui Oishii. M-am pregătit pentru indiferent ce ar fi vrut să zică. Ea însă tremura şi-şi privea degetele, înfipte în mâneca hainei mele.

— Ştii... a mormăit ea. *Mă ştia.* Ca un vechi prieten. Ca un...

— Las-o-n pace, Micky.

Orr a încercat să mă împingă, dar Sylvie nu-mi dădea drumul la braţ. S-a uitat la el, nedumerită.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat.

I-am aruncat uriaşului o privire piezişă.

— Vrei să-i spui?

Capitolul 13

Noaptea se lăsa peste Drava în fâşii de întuneric ciobite de zăpadă, ca o pătură uzată strânsă în jurul bulelor îngrămădite pe capul de pod şi în jurul ruinelor ascuţite, mai înalte, ale oraşului. Viscolul adusese zăpada în rafale groase, învolburate, care se lipeau de faţă, pătrundeau prin haine, se învârtejeau mai departe, subţiindu-se până nu mai rămânea nimic din ele, apoi se întorceau să danseze în lumina orbitoare a lămpilor Angier din tabără. Vizibilitatea era redusă la cincizeci de metri, apoi creştea ca să scadă din nou. Era o vreme de stat în casă.

Ghemuit în umbra unui container dezafectat dintr-un capăt al cheiului, m-am întrebat cum se descurca celălalt Kovacs, acolo, în Zona Nesalubrizată. Ca oricărui tip născut în Newpest, probabil că nu-i plăcea frigul, probabil că...

„Nu ştii asta, nu ştii că el e cel care..."

„Da, bine."

„De unde dracu' a făcut rost yakuza de o copie a unui fost agent special? Şi de ce îşi asumă riscuri? Cu toată poleiala de urmaşi ai unor colonişti veniţi de pe Pământ, sunt doar nişte criminali. Nu au cum să..

„Da, bine."

Este dorinţa care ne încearcă pe toţi, preţul epocii moderne. *Dar dacă?* Dar dacă, la un moment oarecare din viaţa ta, eşti copiat? Dacă eşti stocat în uterul unei maşinării şi duci o existenţă virtuală paralelă, sau pur şi simplu dormi, aşteptând să fii trimis în lumea reală?

Ori poate ai fost deja eliberat şi trăieşti undeva.

Vezi astfel de situaţii în filmele experia, auzi miturile urbane despre cei care, prin eroarea bizară a unei maşini, ajung să-şi vadă copiile în realitatea virtuală sau, mai rar, în cea reală. Sau poveştile de groază ce aduc în atenţie tot felul de conspiraţii privind reîntrupări multiple aprobate de armată. Asculţi şi savurezi fiorul existenţial pe care-l simţi pe şira spinării. După un timp, chiar ajungi să crezi.

Cândva, întâlnisem şi fusesem nevoit să ucid un om care trăia în

paralel cu copia lui.

Cândva, mă întâlnisem pe mine însumi şi nu se sfârşise deloc bine.

Nu mă grăbeam să repet experienţa.

Şi aveam alte griji pe cap, mai importante.

La cincizeci de metri în faţa mea, *Daikoku Dawn* se legăna greoi, abia vizibil din cauza viscolului. Era mai mare decât *Tunuri pentru Guevara.* Arăta ca un hoverloader comercial vechi, scos de la naftalină şi reutilat pentru transportul echipelor de Anihilatori. Avea un aer de măreţie vetustă. Lumina strălucea odihnitor dinspre hublouri şi alcătuia constelaţii alb-roşii, mai reci, de-a lungul suprastructurii. Mai devreme, grupuri mici de Anihilatori urcaseră la bord, pe pasarelele luminate din plin. Acum însă trapele se închideau, iar hoverloaderul aştepta, singuratic, în frigul nopţii din New Hok.

Siluete prin volbura de alb şi negru, tumultuoasă, în dreapta mea. Am atins mânerul cuţitului Tebbit şi mi-am amplificat vederea.

Era Lazlo. Înainta cu paşi mari şi cu un rânjet fioros pe figura îngheţată. Îl urmau Oishii şi Sylvie. Dacă femeii i se citeau pe faţă efectele medicaţiei, celălalt cap-de-comandă se controla mult mai bine. Au traversat spaţiul deschis, paralel cu cheiul, şi s-au furişat la adăpostul unui container. Lazlo şi-a şters faţa cu ambele mâini şi a scuturat zăpada topită de pe degetele răsfirate. Îşi suspendase braţul care se însănătoşea cu o servoatelă de luptă şi nu părea să simtă vreo durere. I-am simţit izul de alcool din răsuflare.

— OK?

A încuviinţat din cap.

— Toţi cei interesaţi, dar şi puţinii care nu sunt interesaţi, ştiu deja că am fost închişi la ordinul lui Kurumaya. Jad e tot acolo şi se lamentează celor care vor s-o asculte.

— Oishii, eşti pregătit?

Capul-de-comandă m-a privit cu intransigenţă.

— Dacă eşti şi tu. Cum spuneam, ai cel mult cinci minute. Atât pot, fără să las urme.

— Cinci minute sunt de-ajuns, a zis Lazlo nerăbdător.

Ne-am uitat toţi trei la Sylvie. Tânăra a reuşit să schiţeze un zâmbet pierit.

— De-ajuns, a repetat ea. Scanaţi! S-o facem.

Oishii s-a concentrat asupra datelor furnizate de rețea. A încuviințat concentrat ca pentru el.

— Sistemele de navigație sunt în standby. Testarea propulsoarelor și a celorlalte sisteme – peste două sute douăzeci de secunde. Trebuie să fiți deja în apă când pornește.

Cu ochii adânciți în orbite, Sylvie se chinuia să-și arate interesul profesional, înăbușindu-și un acces de tuse.

— Securitatea carenei?

— În funcțiune. Dar costumele de camuflaj ar trebui să blocheze în mare parte scanarea. Când ajungeți la nivelul apei, vă dau drept doi ripingi care-și așteaptă prada în siajul navei. De îndată ce începe testarea sistemelor, urcați în lansator. Vă fac să dispăreți de pe scanerele interne, iar cei de la bord vor crede că ripingii s-au pierdut în siaj. Același lucru e valabil și pentru tine, Lazlo. Trebuie să rămâi în apă până când ajunge cât mai departe în estuar.

— Minunat.

— Ne-ai făcut rost de o cabină? am întrebat eu.

Am văzut cum îi tresare colțul gurii.

— Bineînțeles, a răspuns Oishii. Trebuie să le asigurăm fugarilor noștri tot luxul, nu-i așa? Majoritatea cabinelor de la tribord, la nivelul inferior, sunt aproape goale. S37 e numai a voastră. Dați-i drumul!

— Haideți! a șuierat Lazlo. Pe rând.

S-a desprins în fugă din umbra containerului cu aceiași pași siguri pe care-i văzusem în Zona Nesalubrizată. Preț de o clipă, a rămas la vedere, apoi a sărit sprinten de pe chei și a dispărut. Am întors privirea spre Sylvie și am dat din cap.

A țâșnit și ea, însă nu la fel de sigură ca Lazlo. De data aceasta mi s-a părut că aud un pleoscăit. După cinci secunde am pornit și eu, aplecat până la prima treaptă a scării de inspectare, coborând apoi, din aproape în aproape, spre estuarul care duhnea. Când apa mi-a ajuns până la brâu, am început să înot.

În ciuda costumului de camuflaj și a hainelor purtate pe deasupra, contactul cu apa a fost ca un șoc. Frigul m-a săgetat, m-a înșfăcat de vintre și de piept și mi-a scos tot aerul din plămâni printre dinții încleștați. Filamentele microprocesoarelor din palme s-au contractat.

Am inspirat adânc şi m-am uitat după ceilalţi.

— Aici, a şuierat Lazlo dintr-o porţiune a cheiului unde se agăţase, împreună cu Sylvie, de un generator de amortizare ruginit.

M-am îndreptat spre ei şi am lăsat microprocesoarele să se prindă direct de centon. Răsuflând din greu, Lazlo mi-a spus printre dinţii care-i clănţăneau:

— Du-ttte la pppupa şi cccalcă apppa între dddocuri şi cccarenă. O să vvvezi lllansatttoarele. Să nu bbbei din apppă.

Am schimbat între noi un zâmbet îngheţat şi mi-am făcut vânt.

A fost greu să mă împotrivesc unui reflex care mă silea să mă ghemuiesc cât mai mult pentru a mă feri de frig şi a nu mai tremura. Înainte să ajungem la mijlocul drumului, am văzut că Sylvie rămâne în urmă şi a trebuit să ne întoarcem după ea. Respira tot mai greu, scrâşnea din dinţi şi dădea ochii peste cap.

— Nnnu mmmai pppot, a mormăit ea în timp ce mă răsuceam cu faţa în sus pentru ca Lazlo s-o urce pe pieptul meu. Sssă nnnu-mi ssspuneţi cccă reuşşşim. Reuşşşim pppe dddracu'!

— O să reuşim, am strecurat o încurajare printre dinţii încleştaţi. Agaţă-te de mine. Laz, ia-o-nainte.

Lazlo a încuviinţat spasmodic din cap şi s-a îndepărtat. Am pornit după el, îngreunat de povara de pe piept.

— *Altă soluţie nu e?* a întrebat aproape în şoaptă Sylvie.

Cu chiu, cu vai, am reuşit să ajungem la pupa, unde ne aştepta Lazlo. Ne-am strecurat în spaţiul dintre carenă şi chei şi am lipit o mână de zidul de centon ca să mă echilibrez.

— Mmmai pppuţin ddde un mmminut, ne-a anunţat Lazlo verificând probabil display-ul retinal. Sssă sssperăm că Oishii sss-a ccconectat cccum tttrebuie.

Hoverloaderul se trezea la viaţă. Mai întâi un duduit profund când sistemul antigravitaţional a trecut de la flotabilitate la propulsie, apoi şuierul ascuţit al prizelor de aer şi zgomotul sacadat al pistoanelor. Am simţit cum mă trage apa care se învolbura în jurul ambarcaţiunii. O salvă de stropi dinspre pupa s-a abătut asupra mea. Lazlo rânjea cu gura până la urechi şi-mi arăta ceva.

— Acolo, sus! a strigat el ca să acopere vuietul motoarelor.

M-am uitat în direcţia arătată şi am zărit o baterie de trei duze

circulare, trape care se deschideau ca petalele în spirală ale unei flori. Lansatoarele erau luminate în interior, iar o scară de control urca până la primul.

Huruitul motoarelor s-a înteţit, apoi s-a stabilizat.

Lazlo a urcat primul pe scară, apoi pe bordura îngustă, curbată în jos, a mantalei. Am împins-o pe Sylvie spre scară, i-am urlat în ureche să urce şi am văzut, uşurat, că era în stare s-o facă. Lazlo a prins-o de mână de îndată ce a ajuns în vârf şi, după ce s-au chinuit puţin, cei doi au dispărut în lansator. Am urcat scara cât de repede mi-au permis mâinile amorţite şi m-am strecurat în lansator, scăpând de zgomotul asurzitor.

Câţiva metri deasupra mea, i-am văzut pe Sylvie şi pe Lazlo agăţaţi de protuberanţele interioare ale tubului. Mi-am amintit cum se lăudase puşcaşul când îl întâlnisem prima oară – chipurile *se târâse printr-un coş de oţel, bine lustruit, lung de şapte metri.* O nimica toată. Am răsuflat uşurat când mi-am dat seama că exagerase, cum făcea, de altfel, mai tot timpul. Cilindrul era departe de a fi neted. Dimpotrivă, avea multe puncte de sprijin. M-am agăţat, prudent, de o scobitură de deasupra mea şi am descoperit că pot să mă ridic fără prea mult efort. În peretele metalic erau mai multe denivelări rotunjite de care picioarele mi se puteau sprijini ca să mai preia din greutatea corpului. M-am odihnit puţin, lipit de tubul care vibra uşor, dar mi-am amintit de limita de cinci minute dată de Oishii şi am luat-o din loc.

În vârful lansatorului i-am găsit pe Sylvie, sleită de puteri, şi pe Lazlo cocoţaţi pe o bordură îngustă cât un deget sub o trapă deschisă plină de pânză sintetică portocalie. Puşcaşul mi-a aruncat o privire obosită.

— Asta e, a zis el bătând în tavanul moale de deasupra lui. Asta e barca de la ultimul nivel. Prima care cade. Apeşi aici, te urci pe barcă şi găseşti o trapă de control care duce la spaţiul îngust dintre niveluri. Te târăşti prin el până la prima cale de acces, formezi codul şi ajungi pe un coridor. Sylvie, pleacă tu prima.

Am îndepărtat barca portocalie de un capăt al trapei, moment în care aerul cald, stătut, a pătruns în jgheab. Am izbucnit în râs, fără să vreau, bucurându-mă de el. Lazlo a încuviinţat cu o privire acră.

— Da, bucură-te. Alţii trebuie să intre iarăşi în apă.

Sylvie a urcat prima și, când s-o urmez, pușcașul m-a tras de braț. M-am întors, dar bărbatul șovăia.

— Hai, Laz, vorbește. Nu mai avem timp.

— Am încredere-n tine, Micky, a spus el ridicând un deget prevenitor. Ai grijă de ea. Ferește-o de pericole până reușim să ajungem la voi, până se repune pe picioare.

— Așa voi face.

— Am încredere-n tine.

Apoi s-a întors și s-a lăsat să alunece prin jgheabul curbat. Peste câteva fracțiuni de secundă am auzit un mic icnet.

M-am uitat după Laz poate prea mult, apoi m-am întors și mi-am croit drum, îngrijorat, prin bariera de pânză sintetică portocalie dintre mine și noile mele responsabilități.

Aduceri-aminte m-au copleșit brusc.

În bulă...

— Hei. Ajută-mă. Ajută-mă!

Mă pironește cu privirea. Cu mușchii feței încordați de disperare, cu gura întredeschisă. E o imagine care, fără să vreau, îmi trezește simțurile, mă excită. A aruncat cât colo sacul de dormit și s-a aplecat să mă apuce de mână și, în lumina difuză care vine dinspre veioza cu iluminiu, sub brațul ei întins, îi văd sânii. Nu e prima dată când o văd așa – Slipinii nu sunt pudici și, după o lună de conviețuire în Zona Nesalubrizată, probabil că aș putea să-i desenez goi din memorie –, dar ceva din expresia și poziția Sylviei îmi spune că e vorba de dorință sexuală.

— Atinge-mă.

Vocea care nu-i aparține îmi zbârlește firișoarele de păr de pe ceafă.

— Spune-mi că ești real.

— Sylvie, nu...

Mâna ei îmi lasă brațul și-mi atinge fața.

— Cred că te cunosc, zice tânăra mirându-se. Brigada Neagră, printre puținii aleși, da. Batalionul Tetsu. Odisej? Ogawa?

Japoneza în care vorbește este arhaică, ieșită din uz acum câteva secole. Îmi reprim un fior și îi spun în amanglică:

— Sylvie, ascultă-mă...

— Te cheamă Silivi? întreabă ea nedumerită. Schimbă şi ea limba, ca să-mi facă pe plac. Nu-mi amintesc... eu... e... nu pot...

— Sylvie.

— Da, Silivi.

— Nu, spun eu printre buzele amorţite. Pe tine te cheamă Sylvie.

— Nu, răspunde ea, brusc panicată. Numele meu e... Numele meu e... Mi se spune... mi se spune... mi...

Vocea i se întrerupe şi ochii îi tresar, privind în altă parte. Încearcă să se ridice din pat. Cotul îi alunecă pe căptuşeala lucioasă a sacului de dormit şi alunecă şi ea spre mine. Întind braţele, cuprinzându-i brusc torsul cald, musculos. Pumnul pe care l-am încleştat în clipa în care a început să vorbească se deschide involuntar, iar memoriile corticale strânse în el cad pe podea. Palmele mele se lipesc de trupul tare. Părul ei se mişcă şi-mi atinge gâtul, îi simt mirosul, căldura şi sudoarea de femeie se înalţă din sacul de dormit. Simt un gol în stomac, poate că simte şi ea, fiindcă geme uşor când îşi lipeşte buzele de gâtul meu. Nerăbdătoare, îşi mişcă picioarele în sacul de dormit şi le desface ca să-mi lase mâna să-i alunece pe un şold şi între coapse. Îi mângâi vaginul înainte să-mi dau seama ce fac, iar atingerea mea îl umezeşte.

— Da, şopteşte ea. Da, aşa. Acolo.

De data asta, când îşi mişcă picioarele, corpul întreg se îndoaie de la şolduri în sus, iar coapsele i se desfac atât cât o lasă sacul de dormit. Degetele mele alunecă în ea, făcând-o să geamă, se îndepărtează de gâtul meu şi mă priveşte încruntată, de parcă tocmai aş fi înjunghiat-o. Degetele ei mi se înfig în umăr şi antebraţ. Desenez ovale lungi, lente, în ea şi simt cum şoldurile îi zvâcnesc în semn de protest faţă de ritmul prea calm. Începe să gâfâie.

— Eşti real, mormăie ea. Atât de real!

Acum mâinile ei mă frământă, degetele ei se încurcă în nasturii hainei, se freacă de vintrele mele tot mai umflate, mă înşfacă de bărbie. Pare că nu ştie cum să se descurce cu acest corp pe care-l atinge şi, treptat, îmi dau seama că, pe măsură ce alunecă ireversibil în crevasa orgasmului, verifică afirmaţia care i se desprinde de pe buze tot mai rapid: eşti real, eşti real, eşti al naibii de real, nu-i aşa?, eşti real, ah, eşti real, da, răule, da, da, eşti real, eşti al naibii de real...

Vocea i se opreşte în gât odată cu răsuflarea, iar orgasmul îi face

pântecele să tresalte. Se încolăceşte în jurul meu ca panglicile lungi, letale, de belabumbac dincolo de Reciful lui Hirata, cu coapsele încleştate pe mâna mea, cu corpul plisat pe pieptul şi pe umărul meu. Dintr-un loc pe care-l ştiu, se uită peste umărul meu la umbrele din partea cealaltă a bulei.

— Mă cheamă Nadia Makita, spune ea calm.

Şi din nou parcă mă traversează un curent electric. Ca atunci când m-a înşfăcat de braţ, şocul numelui. Litania mi se porneşte în gând. „Nu e posibil, nu e..."

O desprind de umărul meu, o trag spre mine şi mişcarea îmi dislocă un val nou de feromoni. Feţele noastre sunt la doar doi centimetri una de alta.

— Micky, murmur eu. Coincidenţă-Fericită.

Capul îi ţâşneşte ca o pasăre şi gura i se încleştează de a mea, stăvilindu-mi cuvintele. Limba îi este fierbinte şi fără astâmpăr, iar mâinile ei îmi frământă din nou hainele, de data aceasta mai hotărât. Îmi scot cu greu jacheta, îmi desfac pantalonii din pânză groasă şi mâna ei scormoneşte în ei. După săptămânile petrecute în Zona Nesalubrizată în care abia am reuşit să mă masturbez, cu un corp pus la păstrare sute de ani, de-abia mă ţin să nu-mi dau drumul în timp ce mâna ei îmi apucă penisul. Îl apasă şi zâmbeşte, dezlipindu-şi buzele de gura mea, îşi atinge dinţii de ai mei şi scoate un chicot din fundul gâtului. Îngenunchează pe sacul de dormit, cu spatele drept, sprijinindu-se cu un braţ pe umărul meu, iar cu celălalt, între picioarele mele, într-o mişcare sacadată. Degetele ei sunt lungi şi subţiri, fierbinţi şi lipicioase din cauza sudorii, strângându-se cu pricepere şi culisând uşor, în sus şi-n jos. Îmi trag pantalonii în jos, dincolo de şolduri, şi mă las pe spate ca să aibă mai mult loc. Buricul degetului mare îmi freacă glandul ca un metronom. Gem până mi se golesc plămânii de aer şi, brusc, încetineşte ritmul, aproape să se oprească. Îmi lipeşte mâna liberă, întinsă, de piept, mă împinge spre podea şi mă strânge cât poate de mădularul umflat, mai să-l rupă. Muşchii încordaţi mă împiedică să ajung pe podea, se opun presiunii ei şi-mi mai ostoiesc nevoia de a-mi da drumul.

— Vrei să intri în mine? întreabă ea pe un ton serios.

Clatin din cap.

— Cum vrei tu, Sylvie. Cum...

Trage tare de penis.

— Nu mă cheamă Sylvie.

— Atunci Nadia.

O apuc de o fesă, de una dintre coapsele lungi, tari, şi o trag peste mine. Îşi ia mâna de pe pieptul meu, o întinde în jos, îşi desface picioarele şi se lasă încet în penisul meu. Icnetele noastre se împletesc în momentul contactului. Caut în mine ceva din controlul agentului special, îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi o ajut să urce şi să coboare. Dar nu pentru mult timp. Îmi trage capul spre unul dintre sânii ei umflaţi, îmi lipeşte faţa de el şi mă împinge spre sfârc. Îl sug şi-i prind celălalt sân, iar ea se ridică pe genunchi şi iuţeşte ritmul până la orgasmul simultan care-mi întunecă vederea şi explodează în noi.

Ne prăbuşim unul peste altul în bula luminată difuz, uzi de sudoare şi tremurând. Radiatorul ne acoperă membrele amestecate şi trupurile lipite strâns cu o lumină roşcată şi în clarobscurul din jur aud un sunet firav, poate e femeia aceasta care plânge sau doar vântul de afară, care încearcă să-şi găsească drum înăuntru.

Nu vreau s-o privesc în faţă ca să aflu care dintre variante este.

În măruntaiele hoverloaderului *Daikoku Dawn,* pornit în cursă, am ieşit din pasajul îngust prin care ne târâserăm şi ne-am îndreptat, uzi până la piele, spre cabina S37. După cum ni se promisese, uşa s-a deschis la o simplă atingere, înăuntru, luminile s-au aprins brusc, dând la iveală un spaţiu neaşteptat de luxos. În subconştientul meu mă pregătisem pentru ceva în ton cu cabina spartană, cu două paturi, de pe *Tunuri pentru Guevara,* însă Oishii făcuse o treabă pe cinste. Cabina era bine mobilată. Patul cu saltea din spumă cu memorie putea fi programat să se transforme în două paturi single sau într-unul dublu. Mobilierul părea vechi, dar un miros uşor de spray antibacterian te asigura că totul era în ordine.

— Ffoarte frumos, am zis eu clănţănind din dinţi şi am încuiat uşa. Bravo, Oishii. Îmi place.

Baia era aproape cât o cabină pentru o singură persoană, dotată cu foehn la duş. Ne-am scos hainele îmbibate de apă şi, pe rând, am scăpat de frigul din oase mai întâi sub un şuvoi de apă fierbinte, apoi

în rafalele de aer cald. Intrând sub duş, Sylvie nu-mi dăduse în niciun fel de înţeles că mi-ar accepta compania, drept care rămăsesem afară, frecându-mi de zor pielea bocnă de frig. La un moment dat, când se întorsese spre mine, cu apa scurgându-i-se pe sâni şi pe pântece, prelingându-i-se între picioare, trăgând de un mic smoc de păr pubian, am simţit cum mă excit. Mi-am cules repede haina de pe jos şi m-am aşezat pe pat, acoperindu-mi erecţia.

Femeia din duş îmi surprinsese mişcarea şi mă privise curioasă, dar nu spusese nimic. Nici nu avusese motiv. Ultima oară când o văzusem, Nadia Makita aţipea după o partidă de sex într-o bulă de pe câmpiile din New Hok. Un zâmbet abia schiţat, sigur de sine, un braţ peste şoldul meu. Când, în sfârşit, mă desprinsesem de ea, nu făcuse decât să se întoarcă în sacul ei de dormit şi să mormăie.

De atunci Nadia Makita nu mai revenise.

„Iar tu te-ai îmbrăcat şi ai făcut ordine în jur până să se întoarcă ceilalţi, ca un infractor care încearcă să-şi ascundă urmele.

I-ai întors privirea bănuitoare lui Orr, cu dezinvoltura agentului special.

Te-ai retras cu Lazlo în bula voastră şi ai rămas treaz până în zori, nevenindu-ţi să crezi ce-ai văzut, ce-ai auzit şi ce-ai făcut."

În cele din urmă, Sylvie a ieşit de la duş aproape uscată. M-am silit să nu mai privesc peisajul brusc sexualizat oferit de trupul său şi i-am luat locul în cabină. Fata nu a zis nimic, doar m-a atins pe un umăr cu degetele aproape strânse şi s-a încruntat, dispărând apoi în încăpere.

Am rămas sub duş aproape o oră, întorcându-mă pe toate părţile sub apa aproape clocotită, masturbându-mă uşor şi încercând să nu mă gândesc prea mult la ce aveam să fac odată ajunşi în Tekitomura. *Daikoku Dawn* duduia în jurul meu în timp ce-şi croia drum spre sud. Când am terminat, am adus hainele ude în baie şi le-am pus sub foehn să se usuce, apoi m-am întors în cabină. Sylvie dormea ca un prunc sub pătura patului pe care-l programase să fie dublu.

Am privit-o mult timp dormind. Respira cu gura întredeschisă. Firul central negru ca abanosul i se răsucise pe un obraz, semănând cu un falus. Imagine de care nu aveam deloc nevoie. I l-am aranjat la loc, odată cu părul dezordonat ce-i acoperea chipul. Sylvie a mormăit în somn şi a dus la gură degetele aproape strânse cu care mă atinsese

în baie. Am mai privit-o o vreme.

„Nu este ea."

„Știu că nu este. Nu se poate..."

„La fel cum nu se poate să existe un alt Takeshi Kovacs care e pe urmele tale? Ce-i cu tine, Tak? Nu mai crezi în minuni?"

Am rămas așa, privind-o.

Într-un târziu, am ridicat din umeri iritat, apoi m-am urcat în pat lângă ea și am încercat să dorm.

A durat însă ceva timp.

Capitolul 14

Călătoria de întoarcere la Tekitomura a fost mult mai rapidă decât cea la bordul hoverloaderului *Tunuri pentru Guevara.* Brăzdând fără preget marea aproape înghețată, tot mai departe de New Hok, *Daikoku Dawn* nu avea nimic din prudența navei-surori, drept care mergea cu toată viteza mai tot drumul. După cum a spus Sylvie, Tekitomura apăruse la orizont nu mult după răsăritul soarelui, care o trezise prin hublourile pe care uitaserăm să le opacizăm. După mai puțin de o oră ne înghesuiam pe pasarela din Kompcho.

M-am trezit în cabina scăldată de soare, fără să mai aud motoarele și cu Sylvie, îmbrăcată și privindu-mă cu brațele încrucișate pe spătarul unui scaun pe care se așezase invers, lângă pat. Am clipit de câteva ori spre ea.

— Ce-i?

— Ce dracu' făceai azi-noapte?

M-am ridicat în capul oaselor sub pătură și am căscat.

— Vrei să fii mai explicită? La ce te referi?

— Mă refer la faptul că m-am trezit când mă împungeai cu scula în spinare, de parcă era țeava unui blaster cu particule, s-a răstit Sylvie.

— Aha, am spus eu frecându-mă la un ochi. Îmi pare rău.

— Ți-o fi părând. De când dormim împreună?

Am înălțat din umeri.

— Cred că de când ai programat ca patul să fie dublu. Ce era să fac, să dorm pe podea ca o focă?

— Aaa, a făcut ea și a privit în altă parte. Nu-mi aduc aminte să fi întins patul.

— Dar ai făcut-o.

Am dat să cobor din pat, dar, observând că scula care deranjase atât de mult încă ieșea în evidență, am rămas pe loc și am arătat spre hainele ei.

— Văd că s-au uscat.

— Da. Mulțumesc... pentru deranj, a zis Sylvie și s-a grăbit să adauge, ghicind probabil starea în care mă găseam: Ți le-aduc pe-ale tale.

Am părăsit cabina și am urcat până la cel mai apropiat tambuchi fără să întâlnim pe cineva. Afară, în soarele puternic, de iarnă, câțiva ofițeri responsabili cu siguranța navei stăteau în capul pasarelei și discutau aprins despre pescuit și boomul construcțiilor de-a lungul cheiului. Nu ne-au acordat prea mare atenție. Am coborât și ne-am alăturat grupurilor de localnici ieșiți în oraș dis-de-dimineață. După două cvartale de locuințe și trei străzi dincolo de chei, am găsit un hotel ieftin, prea sordid ca să fie pus sub observație, și am închiriat o cameră ce dădea spre curtea interioară.

— N-ar fi rău să te acoperi puțin, i-am zis Sylviei, apoi am scos cuțitul Tebbit și am tăiat o bucată din draperia uzată. N-avem de unde ști câți fanatici religioși cutreieră străzile cu fotografia ta aproape de inimă. Poftim, încearcă asta.

A luat vălul improvizat și l-a privit cu dezgust.

— Credeam că trebuie să lăsăm urme.

— Da, dar nu pentru Bărboșii din citadelă. Hai să nu ne complicăm existența inutil.

— Am înțeles.

În cameră era montat unul dintre cele mai amărâte terminale video pe care le văzusem vreodată, fixat pe o masă de lângă pat. L-am pus în funcțiune, am renunțat la opțiunea video din partea mea, apoi am apelat căpitănia Portului Kompcho. Cum era de așteptat, mi-a răspuns un construct: o blondă într-un corp de-abia trecut de douăzeci de ani, parcă prea pusă la punct ca să fie reală. A zâmbit larg, ca și cum chiar mă vedea.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am o informație vitală pentru căpitănia portului.

Cu siguranță îmi înregistrau vocea, dar ce șanse aveau să găsească urma unui corp nefolosit de trei secole? Compania care-l fabricase nici nu mai exista. Iar fără să-mi vadă fața era greu să dea de mine după vreo înregistrare video aflată în arhive. Măcar o vreme era totuși mai prudent să nu las nicio urmă.

— Am motive să cred că pe *Daikoku Dawn,* hoverloaderul sosit recent, au urcat doi pasageri clandestini înainte de plecarea din Drava.

Constructul a zâmbit din nou.

— Dar aşa ceva e imposibil, domnule.

— Zău? Atunci verificaţi cabina S37.

Am întrerupt convorbirea, am închis terminalul şi am dat din cap spre Sylvie, care se chinuia să-şi ascundă sub văl ultimele şuviţe rebele de păr.

— Îţi stă foarte bine. Vei apărea ca o fecioară plină de modestie, cu frică de Dumnezeu.

— 'Te-n mă-ta!

Arcul natural din coama capului-de-comandă făcea ca fâşia tăiată din draperie să stea ca un ţugui. Sylvie a împins vălul pe spate, ca să nu-i ascundă vederea periferică.

— Crezi că vor veni aici? a întrebat ea.

— Mai devreme sau mai târziu. Dar va trebui să verifice cabina, deşi, după un apel ca ăsta, care poate fi luat drept farsă, nu se vor grăbi s-o facă. Apoi vor verifica în Drava şi, în cele din urmă, vor da de urma apelului. Asta îi va ţine ocupaţi toată ziua, poate chiar mai mult.

— Cu alte cuvinte, putem să plecăm de-aici teferi şi nevătămaţi?

Am aruncat o privire prin camera sărăcăcioasă.

— Poliţia nu se va alege cu prea mult. Tot ce-am atins noi a fost atins şi de ultimii zece locatari. Dar poate că are ceva care să confirme urmele lăsate de noi în cabină. Pe moment, însă, n-avem motive de îngrijorare... Eu am rămas fără grenade incendiare. Tu?

— Pe cheiul din Kompcho faci rost de ele cu două sutare lada.

— E tentant. Numai că i-am deranja pe ceilalţi locatari.

Sylvie a ridicat din umeri. Eu doar am zâmbit.

— Vălul ăsta te enervează rău. Hai să găsim un loc în care să ne pierdem urma. S-o-ntindem de-aici.

Am coborât pe treptele înclinate din plastic, am găsit o ieşire laterală şi ne-am strecurat în stradă fără să ne anunţăm plecarea la recepţie. Din nou în traficul intens, Anihilatori ieşiţi la plimbare sau pentru a vinde câte ceva. Grupuri de răcani care se prosteau pe la colţuri ca să atragă atenţia, echipe care mergeau agale, în maniera pe care-o remarcasem în Drava. Bărbaţi, femei şi maşini care transportau echipamente. Capete-de-comandă. Traficanţi de droguri tari şi

dispozitive mici, de ultimă oră, expuse pe folii de plastic ce luceau la soare. Din când în când, câte-un fanatic religios care-şi declama textul în fluierăturile trecătorilor. Comici ambulanţi care imitau năravurile localnicilor sau foloseau holograme ieftine şi marionete şi mai ieftine ca să spună o poveste, întinzându-şi tăviţele pentru colectă pentru puţinele cipuri de credit rămase în circulaţie, cu speranţa că nu foarte mulţi spectatori le vor arunca pe cele retrase din circulaţie. Ne-am pierdut în gloată, eu supraveghind, din obişnuinţă, să nu fim urmăriţi, dar şi atent la animatori.

— ...povestea înfiorătoare a Ludmilei şi a lui Peticilă...

— ...înregistrări direct din clinicile Anihilatorilor! Ultimele noutăţi în materie de chirurgie şi testare a *limitelor* corpului uman, doamnelor şi domnilor, a *limitelor...*

— ...ocuparea Dravei de către eroicele echipe de Anihilatori, integral în culori...

— ...Dumnezeu...

— ...reproduceri piratate. *Sută la sută* autentice! Josefina Hikari, Mitzi Harlan, Ito Marriott şi mulţi alţii. Excitaţi-vă cu cele mai frumoase trupuri ale Primelor Familii în decoruri care...

— ...suveniruri de la Anihilatori. Fragmente de karakuri...

Într-un colţ, o firmă din iluminiu, legănată de vânt, anunţa, cu litere amanglice kanjifiate, că acolo se vând *arme.* Am dat la o parte perdeaua din mii de scoici minuscule şi am intrat în magazinul încălzit de aerul condiţionat. Pe pereţi erau expuse aruncătoare masive de grenade şi blastere electrice, lângă diagrame holografice şi clipuri cu lupte împotriva miminţilor în zonele pustii din New Hok. Din difuzoare ascunse răzbătea muzică ambientală.

În spatele unei tejghele înalte, aproape de intrare, o femeie trasă la faţă, cu părul cap-de-comandă, ne-a salutat scurt cu o mişcare a capului şi a continuat să demonteze o carabină veche cu plasmă pentru un răcan ce părea dispus s-o cumpere.

— Uite, tragi de asta până la refuz şi încărcătorul de rezervă intră în locaş. Ai înţeles? Ai la dispoziţie cinci salve. După ce le termini, reîncarci. E o armă foarte indicată într-un schimb de focuri. Într-o confruntare cu roiurile alea de karakuri din New Hok, n-o să regreţi că ţi-ai cumpărat aşa ceva.

Răcanul a mormăit ceva nedesluşit. Am căutat cu privirea arme care să poată fi ascunse uşor, în timp ce Sylvie stătea pe loc şi se scărpina de zor sub văl. În cele din urmă, răcanul a plătit şi a părăsit magazinul ţinând carabina sub braţ. Femeia s-a întors spre noi.

— Aţi văzut ceva care să vă placă?

— Nu chiar, am răspuns eu şi m-am apropiat de tejghea. Eu nu sunt pe picior de plecare. Caut ceva care să producă răni organice. O armă pe care s-o port la petreceri.

— A, doar carnea, nu şi osul, a spus femeia făcând cu ochiul. Chestiile astea nu sunt chiar atât de neobişnuite pe aici, cum ai crede. Să vedem.

A rotit un terminal de pe peretele din dosul tejghelei şi a început să tasteze. Privind-o mai de aproape, am observat că-i lipseau firul central şi câteva dintre şuviţele mai groase din păr. Restul podoabei capilare îi atârna lins şi nemişcat pe pielea palidă, nereuşind să ascundă o cicatrice lungă, curbată, peste un colţ al frunţii. Ţesutul cicatrizat lucea în lumina display-ului. Mişcările femeii erau rigide. Nu avea nimic din graţia specifică Anihilatorilor, pe care o remarcasem la Sylvie şi la ceilalţi.

A simţit că o priveam şi a chicotit fără să se întoarcă.

— N-ai văzut prea mulţi ca mine, nu? Cum sună cântecul: *Vezi ce uşor calcă Anihilatorii?* Adevărul e că celor ca mine nu le place să stea prin Tek'to şi să le amintească lumea ce-nsemna să fii întreg. Dacă ai familie, te-ntorci la ea, dacă ai un oraş de baştină, te-ntorci la el. Dacă mi-aş aduce aminte că am ori una, ori alta, oriunde ar fi ele, sigur m-aş întoarce.

A râs din nou, încet, ca apa care bolboroseşte printr-o ţeavă. Degetele îi săreau pe tastatură.

— Doar carnea, nu şi osul... Am găsit. Ce-ai zice de un blaster cu dispersie? Ronin MM86. Cu ţeavă scurtă, te face terci de la douăzeci de metri.

— Am spus că vreau o armă pe care s-o port discret.

— A, da. A, da. Ei bine, Ronin nu fabrică arme monomoleculare mai mici de 86. Poate un pistol de calibru mare?

— Nu, prefer un blaster, dar mai mic decât ăsta. Ce altceva ai?

Femeia şi-a supt buza de sus. Acum semăna cu o hoaşcă.

— Mda, avem câteva mărci vechi: H&K, Kalaşnikov, Sisteme Generale. Majoritatea la mâna a doua. Schimbate de răcani pe arme mai eficiente împotriva miminţilor. Un GS Rapsodia, de exemplu. Rezistent la scanare şi foarte plat, încape sub haine, iar patul e automulant. Reacţionează la căldura corpului, are priză variabilă, după dimensiunile mâinii. Ce zici?

— Ce bătaie are?

— Depinde de dispersie. Dacă-l ţii strâns şi nu-ţi tremură mâinile, poţi doborî o ţintă aflată la patruzeci-cincizeci de metri. Mai departe de-atât nu nimereşti, dar faci curăţenie în jur.

— Cât costă?

— A, putem negocia, a răspuns femeia făcând stângaci din ochi. Şi prietena ta vrea ceva?

Sylvie se retrăsese în partea cealaltă a magazinului, la vreo şase metri de noi. A auzit întrebarea şi a privit spre display.

— Mda, o să iau pistolul Szeged pe care-l văd acolo. Asta-i toată muniţia pe care o ai pentru el?

— A... da, a zis femeia clipind spre ea, apoi a privit din nou display-ul. Dar merge şi cu încărcător Ronin SP9. E compatibil. Îţi pot da două-trei încărcătoare pe deasupra dacă...

— Te rog, a spus Sylvie şi m-a privit în ochi cu o expresie pe care n-o puteam descifra. Aştept afară.

— O idee bună.

Am rămas tăcuţi, eu şi femeia, până când Sylvie a ieşit pe după perdeaua din scoici. M-am uitat după ea câteva clipe.

— Se pricepe, nu glumă, a ciripit vânzătoarea într-un târziu.

I-am privit faţa brăzdată de cute şi m-am întrebat dacă vorbele ei ascundeau ceva. Ca o dovadă evidentă a capacităţii ieşite din comun a unui cap-de-comandă, pe care încercasem s-o maschez cu ajutorul vălului improvizat, faptul că Sylvie citise de la distanţă informaţiile de pe display nu putea decât să atragă imediat atenţia. Pe de altă parte, nu-mi era clar cât de bine echipată era cealaltă femeie sau dacă o interesa mai mult decât să-şi vândă marfa. Sau dacă peste câteva ore îşi va mai aminti de noi.

— E un truc de-al ei, am replicat eu pe un ton neconvingător. Stabilim un preţ?

Am găsit-o pe Sylvie în stradă, lângă un grup adunat în faţa unui povestitor care prezenta o hologramă. Deşi era în vârstă, mâinile îi săreau sprintene pe display, iar un sistem sintetic lipit de gât îi modula vocea după fiecare personaj al poveştii. Holograma era un cerc aproape alb, plin de forme nedesluşite, la picioarele lui. În timp ce-o trăgeam de braţ pe Sylvie, am auzit pronunţându-se numele lui Quell.

— Ce naiba te-a apucat să vorbeşti *acolo?*

— Ssst! Taci şi ascultă.

— Apoi Quell a ieşit din casa negustorului de plante bela şi a văzut pe chei o mulţime de oameni care *striga* şi *dădea din mâini, furioasă.* N-a înţeles ce se întâmpla. Nu uitaţi, prieteni, asta se petrecea pe *Sharya,* unde soarele *străluceşte violent, actinic* şi...

— Unde nu există nici urmă de bela, i-am şoptit Sylviei la ureche.

— Şşşt!

— ...aşa că şi-a mijit ochii, dar...

Povestitorul a pus deoparte display-ul şi a suflat în palme. Quell a înţepenit în hologramă şi totul în jurul ei s-a înceţoşat.

— Cred că azi o să mă opresc aici. E tare frig, iar eu nu mai sunt tânăr. Oasele mele...

Un cor de proteste dinspre gloată, care, pentru a-l face să continue, a început să arunce cipuri de credit în tăviţa de la picioarele povestitorului. Omul a zâmbit şi a luat display-ul. Holograma s-a luminat din nou.

— Sunteţi foarte darnici. Ei bine, Quell a înaintat printre cei care strigau şi în mijlocul lor ce să vezi! O curvă tânără, cu hainele sfâşiate, cu sânii pe dinafară, *umflaţi, perfecţi, mândri, cu sfârcurile ca nişte cireşe,* şi cu părul negru, moale, dintre *coapsele ei netede, lungi,* ca un animăluţ înspăimântat în calea unui *riping pornit să-l sfâşie.*

Holograma înfăţişa acum un prim-plan al femeii. În jurul nostru, oamenii s-au ridicat pe vârfuri. Eu am oftat.

— Şi, aplecaţi asupra ei, *aplecaţi asupra ei* stăteau doi dintre acei poliţişti *infami,* în uniformă neagră, *preoţi bărboşi,* înarmaţi cu *cuţite lungi.* Ochii le *străluceau* însetaţi de sânge, iar dinţii le *sclipeau* printre firele de barbă. Râneau îmbătaţi de *puterea* pe care o aveau

asupra *cărnii tinere* a acestei femei *neajutorate...* Quell s-a vârât între vârfurile cuţitelor şi *carnea dezvelită* a târfei tinere şi a întrebat cu o voce răsunătoare: *Ce faceţi aici*? Auzindu-i glasul, mulţimea a tăcut. Quell a întrebat din nou: *Ce faceţi aici, de ce o prigoniţi pe femeia asta?* Nimeni nu spunea nimic. Într-un târziu, unul dintre preoţii îmbrăcaţi în negru a spus că femeia fusese prinsă *preacurvind* şi că, după legile din Sharya, trebuie *omorâtă,* trebuie să *sângereze* în deşert, iar corpul să-i fie aruncat în mare.

Preţ de o clipă, am simţit cum mă încearcă durerea şi furia. Le-am alungat şi am tras aer în piept. Cei din jurul nostru se îngrămădeau, chinuindu-se să vadă cât mai bine display-ul. Cineva se împingea în mine, drept care i-am aplicat un cot în coaste. Un ţipăt şi o înjurătură, apostrofate de altcineva.

— Quell s-a întors spre cei prezenţi acolo şi a întrebat: *Cine dintre voi nu a păcătuit vreodată cu o curvă?* Toţi au lăsat privirile în jos. Dar unul dintre preoţi a certat-o, furios, că se opune unei legi sfinte, iar ea l-a întrebat direct dacă *a fost vreodată la curve* şi mulţi dintre cei aflaţi în adunare, care-l ştiau, au râs, aşa că preotul n-a avut încotro şi a recunoscut. Dar asta e *altceva,* a zis el, *fiindcă eu sunt bărbat. Atunci,* a spus Quell, *eşti un ipocrit* şi din haina ei lungă, cenuşie, a scos un revolver de calibru mare şi l-a împuşcat pe preot în *ambii genunchi.* Iar preotul s-a prăbuşit la pământ ţipând de durere.

Două pocnituri mici şi ţipete ascuţite dinspre display. Povestitorul şi-a dres glasul.

— *Luaţi-l de-aici!* a poruncit Quell. Doi inşi s-au repezit să-l ridice pe preot, care se văita încontinuu, şi l-au dus de-acolo. Aş zice că lumea se bucura că pleacă, fiindcă acum oamenii tăceau, speriaţi de arma din mâna lui Quell. Când ţipetele preotului s-au pierdut în depărtare, tăcerea a fost întreruptă doar de geamătul vântului ce bătea dinspre mare şi de *scâncetele curvei atrăgătoare* de la picioarele lui Quell, care s-a întors spre al doilea preot şi a îndreptat revolverul spre el. *Acum tu,* a zis ea. *Îmi spui dacă ai fost vreodată la curve?* Preotul s-a ridicat în picioare, a privit-o în ochi şi a spus: *Eu sunt preot. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie, fiindcă nu vreau să-mi pângăresc sacralitatea trupului.*

Povestitorul a luat o poziţie teatrală şi a aşteptat.

— Omul ăsta se joacă cu focul, i-am murmurat Sylviei. Citadela e la doi paşi.

Cu ochii pironiţi la holograma, tânăra parcă intrase în transă. La un moment dat, am văzut cum se clatină.

„Ei, drăcie!"

Am apucat-o de braţ, dar s-a smucit nervoasă.

— Quell s-a uitat lung la bărbatul îmbrăcat în negru, în ochii lui sfidători, şi a înţeles că spunea adevărul, că era om de cuvânt. Apoi şi-a îndreptat privirea spre revolverul din mână şi din nou la omul din faţa ei. Şi i-a spus că e un *fanatic ce nu poate învăţa nimic de la viaţă* şi l-a împuşcat în cap.

O altă pocnitură şi holograma s-a înroşit. Prim-plan cu faţa împuşcată a preotului. Aplauze şi aclamaţii. Povestitorul aştepta zâmbind umil. Lângă mine, Sylvie părea că se trezeşte. Povestitorul zâmbea larg.

— Ei bine, prieteni, după cum probabil vă imaginaţi, tânăra curvă i-a fost mai mult decât recunoscătoare salvatoarei. Iar după ce cadavrul celui de-al doilea preot a fost dus de acolo, a invitat-o pe Quell acasă la ea, unde...

Povestitorul a lăsat display-ul deoparte şi şi-a înfăşurat braţele în jurul corpului, dând de înţeles că-i este frig.

— Îmi pare rău, dar s-a făcut prea frig ca să vă povestesc mai departe. Nu pot să...

În mijlocul unui nou cor de proteste, am luat-o de braţ pe Sylvie şi am scos-o din mulţime. De-abia după câţiva paşi s-a uitat în urmă, la povestitor, apoi la mine.

— N-am fost niciodată pe Sharya, a zis ea descumpănită.

— Pun pariu că nici el n-a fost, am replicat privind-o atent în ochi. La fel şi Quell, care n-a ajuns acolo niciodată. Dar e o poveste bună.

Capitolul 15

Am cumpărat câteva telefoane de unică folosinţă de la un vânzător ambulant de pe chei şi am folosit unul ca să-l sun pe Lazlo. Vocea îi tremura din cauza bruiajului şi a contrabruiajului de tip vechi ce pluteau peste New Hok ca smogul dintr-un oraş de pe Pământ la începutul mileniului. Zgomotele din jur îngreunau şi mai mult recepţia. Am lipit telefonul de ureche.

— Vorbeşte mai tare, i-am cerut.

— *...întrebat* dacă încă nu se simte-n stare să folosească reţeaua?

— Zice că nu. Dar rezistă destul de bine. Ascultă, am lăsat urmele aşa cum ne-am înţeles. Kurumaya sigur e foc şi pară pe noi, sigur îţi va bate la uşă peste câteva ore. N-ar fi rău să-ţi pregăteşti alibiurile.

— Cine, eu?

Am rânjit fără să vreau.

— Kovacs a apărut?

Nu am auzit răspunsul lui Laz din cauza unui val de paraziţi şi a variaţiilor de ton.

— Repetă.

— ...azi-dimineaţă a spus că a văzut Gaşca Ţestoşilor. Erau acolo nişte feţe pe care nu le ştia, păreau... sud în mare viteză. Probabil că vor ajunge acolo diseară.

— OK. Aveţi mare grijă când apare Kovacs. Tipul e mai mult decât periculos. Fiţi cu ochii-n patru.

— Aşa vom fi. A urmat o pauză lungă, plină de paraziţi. Hei, Micky, sper că ai grijă de ea...

Am pufnit cu dispreţ.

— Nu, vreau s-o scalpez şi să-i vând capacitatea utilă unei agenţii de brokeraj. Ce-ntrebare mai e şi asta?

— Ştiu că poţi... Alt val de distorsiuni i-a acoperit vocea... Dacă nu, las-o în seama cuiva care poate s-o ajute.

— Mda, ne-am gândit şi la aşa ceva.

— ...Millsport?

Am ghicit ce vrea să spună.

— Nu ştiu. Încă nu.

— Dacă altfel nu se poate... Vocea i s-a pierdut din nou, din cauza distanței și a bruiajului. *Orice* e posibil.

— Laz, nu te mai aud. Trebuie să-nchid.

— ...noroc, Micky.

— Și ție. Te mai sun.

Am întrerupt legătura, am luat telefonul de la ureche și l-am cântărit în mână. M-am uitat spre mare mult timp. Apoi am scos alt telefon și am format un număr din memoria veche de zeci de ani.

Ca multe orașe de pe Lumea lui Harlan, Tekitomura se agăța de poalele unui lanț muntos ca să nu se prăvălească în ocean. Spațiile de construit erau rare. La vremea când Pământul se îndrepta spre pleistocen, Lumea lui Harlan părea să sufere o schimbare rapidă de climă în direcția opusă. Polii s-au topit aproape de tot, iar nivelul oceanelor a crescut, lăsând doar două continente pe planeta micuță. Au urmat extincții în masă, printre care și a unei rase inteligente ce trăia în preajma țărmurilor. Existau dovezi că foloseau focul și unelte rudimentare, din piatră, și inventaseră o religie bazată pe dansul gravitațional al celor trei luni ale Lumii lui Harlan.

Nu îndeajuns ca să-i salveze, totuși.

La sosirea lor, marțienii colonizatori nu au avut probleme cu spațiul limitat. Au construit fortărețe înalte, complexe, direct în stânca celor mai abrupte povârnișuri ale munților, ignorând în mare parte porțiunile de teren, izolate, de la nivelul mării. După o jumătate de milion de ani, marțienii au plecat, dar ruinele fortărețelor au rămas – motiv de uimire pentru noul val de coloniști umani, care de cele mai multe ori le-au abandonat. Hărțile de navigație astrală, descoperite în orașe părăsite de pe Marte, au fost cele care ne-au adus aici, dar, odată sosiți, a trebuit să ne descurcăm singuri. Cu aripile retezate, navele orbitale interzicându-ne utilizarea tehnologiei de zbor, umanitatea s-a mulțumit cu orașele convenționale de pe cele două continente, o metropolă întinsă, cu multe insule, în mijlocul Arhipelagului Millsport, cu porturi mici, situate strategic, care să asigure legătura dintre ele. Tekitomura era o fâșie lungă de zece kilometri de docuri înțesate de construcții, mărginită de munții înalți care n-o lăsau să se extindă. Ridicată pe o stâncă din coasta unui

munte, citadela privea încruntată peste linia orizontului, aspirând poate la statutul pe jumătate mistic al unor ruine marţiene. În spatele ei, cărările înguste croite de echipele de arheologi se înălţau spre ruinele adevărate.

Pe siturile din Tekitomura nu mai lucra acum niciun arheolog. Subvenţiile ce nu prevedeau anihilarea potenţialului militar al navelor orbitale fuseseră reduse la minimum, iar maeştrii Ghildei care nu semnaseră contracte cu armata plecaseră demult prin hipercast spre sistemul Latimer. Grupuri mici de nonconformişti talentaţi, încăpăţânaţi, care se autofinanţau în proporţie de aproape sută la sută, rezistau în câteva situri cu potenţial de lângă Millsport şi în alte locuri din sud, dar pe coasta muntelui ce domina Tekitomura taberele de arheologi rămăseseră pustii, uitate de lume, ca de altfel şi vestigiile turnurilor marţiene de lângă ele.

— E prea frumos să fie adevărat, am zis eu în timp ce cumpăram provizii de la un magazin de pe chei. Eşti sigură că nu vom împărţi locul cu nişte adolescenţi în călduri sau maniaci ai gadgeturilor?

Drept răspuns, Sylvie mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri şi a tras de singurul smoc de păr care-i scăpase de sub văl. Am ridicat din umeri.

— În fine, am adăugat înşfăcând de pe un raft un bax de cutii de cola cu amfetamină. Cu aromă de vişine e bine?

— Nu. Are gust de rahat. Ia fără arome.

Am cumpărat două rucsacuri în care să cărăm proviziile şi am pornit în sus, mai mult sau mai puţin la întâmplare, pe o stradă ce ducea dincolo de cartierul docurilor. În mai puţin de o oră am început să lăsăm în urmă zgomotul şi clădirile. Drumul devenind tot mai abrupt, am încetinit şi m-am uitat la Sylvie ca să văd cum se descurcă. Din fericire, nu dădea semne de oboseală. Aerul rece, proaspăt, şi lumina soarelui păreau că-i priesc. Îi dispăruse încruntătura pe care o afişase toată dimineaţa, iar acum se încumeta să zâmbească. Pe măsură ce urcam, soarele se reflecta din urmele de minerale rămase pe stâncile din jur, o privelişte pentru care merita să te opreşti. Ne-am odihnit de câteva ori, am băut apă şi am privit peste Tekitomura, întins de-a lungul ţărmului, şi spre marea de dincolo.

— Probabil că era grozav să fii marţian, a remarcat Sylvie la un

moment dat.

— Tot ce se poate.

Prima fortăreaţă a apărut dincolo de un afloriment vast, care aducea cu un contrafort. Înaltă de aproape un kilometru şi atât de curbată, era greu de privit. Platforme de aterizare întinse ca nişte limbi din care fuseseră tăiate felii, turnuri largi, acoperişuri cu fante de ventilaţie şi alte proeminenţe mai puţin identificabile. Intrări căscate, un amestec anarhic de deschizături mai mult sau mai puţin ovale, lungi, înguste, cu aspect de vagin sau de inimă. Cabluri atârnate peste tot. Aveai impresia, fugară, dar repetată, că întreaga structură va începe să cânte la primele rafale de vânt, ba poate chiar să se rotească în jurul axei sale ca o roză gargantuescă a vânturilor.

De-a lungul cărării, structurile umane se îngrămădeau mici şi solide, ca nişte căţeluşi urâţi la picioarele unei prinţese din basme. Cinci barăci construite într-un stil nu mai recent decât relicvele de pe New Hok, toate cu aceeaşi lumină albăstrie în interior de la sistemele automate, abandonate. Ne-am oprit la prima şi am lăsat jos rucsacurile. Am privit în jur, încercând să-mi dau seama cam de unde s-ar putea trage asupra noastră, căutând locuri mai ferite de potenţialii atacatori şi gândindu-mă la cum am putea scăpa de-acolo. Un proces mai mult sau mai puţin reflex, felul în care un agent special îşi omoară timpul, la fel cum unii fluieră printre dinţi.

Sylvie şi-a smuls baticul şi, în sfârşit, şi-a lăsat părul în voie.

— Vin imediat, a zis ea.

Mi-am revăzut în gând evaluarea semiinstinctivă a posibilităţilor de apărare în acest sit arheologic. Pe orice planetă în care zborul este permis, am fi fost o ţintă sigură, dar pe Lumea lui Harlan nu sunt valabile regulile obişnuite. Greutatea maximă admisă a unui aparat de zbor este cea a unui elicopter cu şase locuri, cu rotor clasic, *fără* sisteme inteligente şi *fără* arme cu laser. Orice altceva este prefăcut în scrum la câteva secunde după decolare. La fel şi piloţii individuali, în costume antigravitaţionale sau nanocoptere. Se pare că restricţiile impuse ţin în aceeaşi măsură de nivelul tehnologic şi de greutate. La care se adaugă o altitudine maximă de aproximativ patru sute de metri, pe care o depăşiserăm deja, motiv pentru care puteam fi aproape siguri că singura cale de a fi abordaţi era cărarea pe care

veniserăm. Sau peretele neted al stâncii de alături, pe care chiar îi invitam pe cei dispuși să-l escaladeze.

În spatele meu, Sylvie mormăia satisfăcută. M-am întors și am văzut deschizându-se ușa barăcii. Cu ironie în glas, femeia a rostit:

— După dumneata, profesore.

Lumina albăstrie a pâlpâit ușor și s-a albit în timp ce duceam rucsacurile înăuntru. De undeva am auzit pornind instalația de aer condiționat. Un display holografic s-a deschis pe masa dintr-un colț. Aerul duhnea a substanțe antibacteriene, dar se împrospăta pe măsură ce sistemele deveneau conștiente că aveau oaspeți. Am pus rucsacul într-un loc în care să nu mă împiedice, mi-am scos haina și m-am așezat pe un scaun.

— Bucătăria e în una dintre celelalte barăci, a zis Sylvie mergând de colo-colo și deschizând ușile. Dar cam tot ce-am cumpărat se încălzește singur. Și avem tot ce ne trebuie. Baia i-acolo. Paturile acolo, acolo și acolo. Nu sunt automulante, scuze. Datele pe care le-am accesat în timp ce umblam la încuietori spun că aici încap șase persoane. Sistemele de date sunt legate direct la rețeaua globală prin memoria Universității din Millsport.

Am înclinat din cap și mi-am trecut mâna agale prin display. În fața mea a apărut brusc o tânără îmbrăcată sobru, care a făcut o reverență impecabilă.

— Bine ați venit, profesore Coincidență-Fericită!

I-am aruncat o privire Sylviei.

— Dar știu că ai haz.

— Sunt Dig 301. Cu ce vă pot ajuta? Am căscat și m-am uitat în jur.

— Locul ăsta are vreun sistem de apărare, Dig?

— Dacă vă referiți la arme, mă tem că nu, a răspuns respectuos constructul. Detonarea unor proiectile sau eliberarea necontrolată a unei cantități de energie în apropierea unui sit ce are o importanță xenologică atât de mare ar fi de neiertat. Pe de altă parte, toate unitățile sitului funcționează pe baza unui sistem de codare foarte greu de spart.

I-am mai aruncat o privire Sylviei, care-mi zâmbea larg. Mi-am dres glasul.

— Am înțeles. Ce-mi poți spune despre sistemul de supraveghere?

Până unde ajung senzorii?

— Aria mea de acţiune cuprinde numai situl şi clădirile auxiliare. Dar prin reţeaua globală pot accesa...

— Bine, mulţumesc. Asta-i tot.

Constructul a dispărut din existenţă, lăsând încăperea nemişcată şi posomorâtă pentru moment. Sylvie s-a apropiat de uşa de la intrare şi a închis-o.

— Crezi că suntem în siguranţă aici?

Am înălţat din umeri şi mi-am amintit de ameninţarea lui Tanaseda. *Un ordin la nivel global privind prinderea ta.*

— La fel ca-n orice altă parte. Dac-ar fi după mine, aş pleca spre Millsport chiar în seara asta, dar tocmai...

M-am oprit. Sylvie mă privea curioasă.

— Tocmai...?

„Tocmai de aceea facem ce-ai propus tu, nu eu. Fiindcă tot ce-aş propune eu e foarte posibil să fie şi propunerea lui."

— Tocmai la asta se aşteaptă şi ei, am întors-o eu. Dacă avem noroc, vor trece pe lângă noi cu cel mai rapid mijloc de transport de care dispun.

Sylvie a tras scaunul din faţa mea şi l-a încălecat.

— Mda. Şi între timp ce facem?

— Nu ştiu. Ai vreun gând mai îmbietor? am întrebat fără să-mi dau seama de gafă.

Sylvie a făcut ochii mari.

— Nemer...

— Scuze. Mii de scuze. A fost o glumă.

Ca minciună, m-ar fi exclus din rândurile agenţilor speciali în hohotele de râs ale tuturor. Parcă o şi vedeam pe Virginia Vidaura cum clatină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu l-ar fi convins nici măcar pe un călugăr din Loyko, legat prin jurământ să accepte orice i se spune. Şi mai mult ca sigur n-a convins-o pe Sylvie Oshima.

— Uite ce-i, Micky. Ştiu că ţi-am rămas datoare după noaptea aia cu Bărboşii. În plus, îmi place de tine. Mult. Dar...

— Hei, pe bune, a fost doar o glumă. O glumă proastă.

— Nu spun că nu m-am gândit la asta. Cred că am şi visat acum două nopţi, a zis ea zâmbind şi am simţit ceva în stomac. Mă crezi?

Am reușit să ridic iar din umeri.

— Dacă spui tu...

— Doar că... Nu te cunosc, Micky. Deși au trecut șase săptămâni de când ne-am întâlnit, nu pot să spun că te cunosc și asta mă cam sperie.

— Mda, înțeleg, mi-am schimbat corpul. Poate...

— Nu. Nu asta-i cauza. Ești un tip închis în tine, Micky. Mai închis decât toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată și crede-mă că am avut de-a face cu destui ciudați în meseria asta. Ai intrat în barul ăla, *Cioara din Tokyo,* doar cu un cuțit și i-ai omorât pe toți ca și cum asta ai face de obicei. Și ai avut tot timpul un zâmbet în colțul gurii. Și-a atins părul, cu un gest care mi s-a părut stângaci. Cu chestia asta, dacă vreau, îmi aduc aminte aproape tot. Ți-am văzut fața, o văd și acum. Zâmbeai, Micky.

Nu am zis nimic.

— Nu cred că vreau să mă culc cu unul ca tine, a continuat ea zâmbind ușor, ca pentru sine. Ba mint. O parte din mine vrea, o parte din mine vrea *foarte* tare. Dar este partea în care am învățat că nu trebuie să am încredere.

— Probabil că-i o decizie foarte înțeleaptă.

— Mda. Probabil.

Și-a dat într-o parte părul ce-i acoperea fața și, săgetându-mă cu privirea, a zâmbit mai sigură pe ea.

— Vasăzică te-ai dus în citadelă și le-ai luat memoriile corticale. Pentru ce, Micky?

Am zâmbit și eu. M-am ridicat de pe scaun.

— Știi, Sylvie, o parte din mine chiar vrea să-ți spună. Dar...

— Bine, bine...

— ...e o parte din mine în care am învățat că nu trebuie să am încredere.

— Foarte inteligent.

— Încerc. Ascultă, ies ca să verific mai multe chestii înainte să se întunece. Nu-ntârzii mult. Dacă tot zici că-mi ești datoare pentru chestia cu Bărboșii, fă-mi o favoare cât sunt plecat. Încearcă să uiți că am fost atât de bădăran. M-aș bucura mult.

Sylvie a întors privirea spre display-ul holografic și a spus pe un

ton foarte liniştit:

— Sigur. Nicio problemă.

„Ba e o problemă.” Mi-am înghiţit cuvintele în timp ce mă îndreptam spre uşă. „Şi încă una foarte mare. Şi habar n-am cum s-o rezolv.”

La al doilea apel, răspunde aproape imediat. O voce masculină, răstită, de om deranjat de ceva.

— Da.

— Yaroslav?

— Da, repetă el impacientat. Cine e?

— Un cărăbuş albastru.

Tăcerea se deschide ca o rană de cuţit în dosul cuvintelor. Nici măcar paraziţii n-o pot acoperi. În comparaţie cu conexiunea pe care am avut-o cu Lazlo, linia e limpede ca apa de izvor. Aud şocul de la capătul celălalt.

— Cine e?

Vocea s-a schimbat total. Aspră precum centonul pulverizat.

— Treci pe video, vreau să-ţi văd faţa.

— Nu te-ar ajuta prea mult. Nu port nimic din ce-ai putea să recunoşti.

— Te cunosc?

— Să spunem că n-ai avut prea multă încredere în mine când am fost pe Latimer şi că ţi-am justificat neîncrederea cu vârf şi îndesat.

— Tu! Te-ai întors pe Lumea lui Harlan?

— Nu, te sun de pe orbită. Bineînţeles că m-am întors!

O pauză lungă. Îi aud răsuflarea. Mă uit de-a lungul cheiului din Kompcho, precaut, un gest reflex.

— Ce vrei?

— Ştii ce vreau.

Şovăie din nou.

— Nu-i aici.

— Hai, dă-mi-o la telefon.

— Vorbesc serios. A plecat. Are un nod în gât când spune asta – destul ca să-l cred. Când te-ai întors?

— De ceva vreme. Unde-a plecat?

— Nu știu. Dacă mi-aș da cu presupusul...

Vocea i se stinge în răsuflarea printre buzele moi. Mă uit repede la ceasul pe care l-am găsit în buncărul din Zona Nesalubrizată. De trei sute de ani arată ora exactă, indiferent la absența oamenilor. După ani de purtat display-uri care mă anunță cât e ora, mi se pare puțin ciudat, puțin arhaic.

— Trebuie să-ți dai cu presupusul. E important.

— Nu mi-ai spus că te-ntorci. Credeam că...

— Mda, nu prea mă dau în vânt după petreceri de bun venit. Hai, dă-ți cu presupusul. Unde-a plecat?

Aud cum i se contractă buzele.

— Încearcă la Vehira.

— Plaja Vehira? Zău?

— Mă crezi sau nu, asta e.

— După atâta vreme? Credeam că...

— Da, așa am crezut și eu. Dar, după ce-a plecat, am încercat să... Se oprește. Înghite un nod, apoi continuă: Mai aveam conturi comune. A achitat o călătorie spre Kossuth, la clasa a III-a, cu un cargobot de mare viteză, iar când a ajuns acolo și-a cumpărat un corp nou. Cu tot dichisul. Și-a golit contul ca să-și acopere cheltuielile. Până la ultimul ban. E... sunt sigur că-i acolo cu găozarul de...

Se îneacă. Tăcere grea. O rămășiță din vechea sensibilitate mă face să tresar. Și-mi îmblânzește vocea.

— Crezi că e și Brasil pe-acolo?

— Se schimbă ceva pe Vehira? întreabă el cu amărăciune.

— Bine, Yaros. Asta-i tot ce voiam de la tine. Mulțumesc, spun eu arcuind o sprânceană. Ai grijă de tine.

Scoate un mormăit. Când dau să închid, își drege glasul și începe să spună:

— Ascultă, dac-o vezi... Spune-i că...

Aștept.

— Ei, la dracu'.

Și închide.

Se însera.

În vale, luminile începeau să se aprindă de-a lungul orașului, pe

măsură ce noaptea se lăsa încet dinspre mare. Hotei se întindea ostentativ pe linia orizontului, spre vest, ca o cărare pătată de portocaliu prin apă, spre ţărm. Marikanon atârna arămie şi cu un capăt rupt. În largul mării, luminile mobile ale pescarilor tulburau deja întunericul tot mai dens. Zgomotele portului pluteau, vag, până la mine. Anihilatorii nu ştiau ce e odihna.

Am privit înapoi, spre baraca arheologilor, văzând, cu coada ochiului, şi fortăreaţa marţiană. Se înălţa, masivă, scheletică, spre cerul întunecat, în dreapta mea, ca rămăşiţele unei vietăţi moarte demult. Lunile îşi trimiteau prin ambrazuri razele arămiu-portocalii, creând efecte surprinzătoare. Odată cu noaptea venea şi o briză rece în care cablurile se legănau alene.

Le evităm fiindcă nu prea avem ce face cu ele pe o planetă ca asta, dar mă întreb dacă nu mai există şi un alt motiv. Un arheolog mi-a spus cândva că oamenii îşi construiesc aşezările departe de relicvele civilizaţiei marţiene pe fiecare planetă a Protectoratului. *Din instinct. Dintr-o teamă atavică. Chiar şi oraşele apărute în jurul şantierelor arheologice încep să moară odată cu încetarea săpăturilor. Nimeni nu rămâne de plăcere în preajma lor.*

Am privit îndelung labirintul alcătuit de razele frânte ale lunilor şi de umbrele lăsate de fortăreaţă, simţind cum o părticică din teama aceea atavică mă cuprinde şi pe mine. Era prea uşor să-mi imaginez, în lumina difuză, foşnetul lent al aripilor late şi o spirală a siluetelor agresive urcând spre cerul serii, mai mari şi mai ascuţite decât orice altceva zburase vreodată pe Pământ şi de care să-şi amintească oamenii.

Am ridicat din umeri, iritat, ca să scap de gând.

„Hai să ne concentrăm pe problemele reale, Micky! Sunt destule, nu crezi?"

Uşa barăcii s-a deschis, lăsând lumina să se reverse şi făcându-mă să-mi dau seama cât de mult se răcise aerul.

— Vii să mănânci ceva? a întrebat Sylvie.

Capitolul 16

Timpul petrecut pe munte n-a ajutat prea mult.

În prima dimineaţă am dormit până târziu, dar m-am trezit cu o durere de cap şi ameţeală. Se pare că Eishundo Organics nu-şi proiectează corpurile pentru excese. Sylvie nu era prin preajmă, dar umpluse masa de bunătăţi, majoritatea pe terminate. Am scormonit printre ele până am găsit o cafea neatinsă şi am băut-o stând la fereastră. Crâmpeie de vise mi-au revenit în minte, cele mai multe recurente, despre înec. Moştenire a numărului prea mare de ani petrecuţi de corp în cuvă – avusesem aceeaşi experienţă în primele zile din Zona Nesalubrizată. Confruntările cu mimiţii şi compania plină de neprevăzut a Slipinilor Sylviei o înlocuiseră cu scenarii mai convenţionale, cu lupte şi retrageri, aiureli răsărite din conştiinţa mea prea încărcată.

— V-aţi trezit, l-am auzit pe Dig 301 spunând, licărind în vederea mea periferică.

I-am aruncat o privire şi am ridicat recipientul spre construct.

— Sunt pe-aproape.

— Colega dumneavoastră v-a lăsat un mesaj. Vreţi să-l auziţi?

— Mda.

— *Micky, ies la o plimbare prin oraş.*

Vocea Sylviei ieşise din gura constructului fără ca imaginea să se schimbe şi în starea mea de somnolenţă m-a şocat mai mult decât s-ar fi cuvenit. Un memento absurd, supărător, deloc bine-venit, al problemei mele principale.

— *Vreau să văd în ce stare sunt instalaţiile şi dacă pot să pun în funcţiune reţeaua. Poate reuşesc să iau legătura cu Orr şi cu ceilalţi ca să aflu ce se mai întâmplă acolo. Sper să mă întorc cu ceva interesant. Am încheiat mesajul.*

Am clipit de câteva ori când am auzit din nou vocea constructului, apoi m-am întors la masă. Am curăţat-o şi am privit, gânditor, spre display. Dig 301 plutea în spatele meu.

— Ziceai că pot să intru în reţeaua Universităţii din Millsport? Să umblu prin memoria ei?

— Dacă vreţi, mă ocup eu de asta, mult mai repede, a zis cu modestie constructul.

— De acord, am spus eu oftând. Caută... Quellerist F...

— Am început.

Constructul se şi pusese pe treabă, poate de plictiseala atâtor ani în care nu făcuse nimic sau poate dintr-o neînţelegere a intonaţiei mele. Display-ul holografic s-a luminat şi s-a mărit. O copie în miniatură a capului şi umerilor lui Dig 301 a apărut în partea superioară a ecranului şi a început să deruleze datele. Imagini ilustrative se succedau cu mare repeziciune. Le-am urmărit căscând, fără să intervin.

— Am găsit. Unu: Quellerist, dar şi Qualgrist, iarbă amfibie specifică Lumii lui Harlan. Quellerist este o specie de iarbă de mare din preajma ţărmului, maro-gălbuie, care creşte mai mult în zonele temperate. Deşi conţine câteva substanţe nutritive, nu se compară nici pe departe cu specia hibridă provenită de pe Pământ sau cultivată în acest scop şi, prin urmare, nu rentează din punct de vedere economic.

Am înclinat din cap. Nu era ceea ce doream, însă...

— Unele substanţe medicinale pot fi extrase din iarba ajunsă la maturitate, dar, în afară de câteva mici comunităţi din sudul Arhipelagului Millsport, această practică este rară. Quellerist este, de fapt, interesantă datorită ciclului de viaţă neobişnuit. Dacă rămâne mult timp fără apă, tecile plantei se usucă şi se transformă într-o pulbere neagră care poate fi dusă de vânt pe distanţe de sute de kilometri. Restul plantei moare şi se descompune, dar pulberea de Quellerist, când vine din nou în contact cu apa, formează mlădiţe din care creşte o nouă plantă în doar câteva săptămâni.

Doi: Quellerist Falconer, pseudonimul Nadiei Makita, lider insurgent şi filosof politic din Anii Colonizării, născută la Millsport, pe 18 aprilie 47 (după calendarul colonial), decedată pe 33 octombrie 105. Singurul copil al jurnalistului Stefan Makita din Millsport şi al inginerului de marină Fusako Kimura. Makita a studiat demodinamica la Universitatea din Millsport şi a publicat o teză de doctorat controversată, *Diminuarea rolului jucat de sexe şi noua mitologie,* şi trei culegeri de poezii în stripjap, care au dobândit

imediat statutul de capodopere printre literaţi. Mai târziu...

— Detaliază aici, Dig.

— În iarna anului 67, Makita a părăsit mediul universitar, refuzând, şi astfel iscând o mare vâlvă, atât oferta generoasă a unui post de cercetător în cadrul facultăţii de ştiinţe sociale, cât şi patronajul literar din partea unui membru de frunte al Primelor Familii. Între octombrie 67 şi mai 71, a călătorit pe toată Lumea lui Harlan, în parte cu sprijinul financiar al părinţilor, în parte acceptând mai multe joburi umile, ca tăietor de bela şi culegător de fructe la mare înălţime. Se crede că experienţele trăite alături de muncitori i-au întărit convingerile politice. Salariile şi condiţiile de lucru erau proaste, în plus, bolile profesionale şi accidentele de muncă erau frecvente... La începutul anului 69, Makita publicase deja articole în jurnalele radicale *Noua stea* şi *Schimbarea majoră,* în care se poate observa o distanţare evidentă de tendinţa liberal-reformistă pe care o demonstrase în vremea studenţiei (la care aderaseră şi părinţii). În locul acesteia, Makita propunea o nouă etică revoluţionară, care se inspira din curentele existente ale doctrinei extremiste, dar se remarca prin vehemenţa cu care înfiera curentele respective, ca şi politicile clasei conducătoare. Această abordare nu a apropiat-o deloc de intelectualitatea radicală a epocii, motiv pentru care, deşi era recunoscută drept un teoretician strălucit, s-a trezit tot mai izolată de majoritatea revoluţionară. În absenţa unei denumiri a noii ei teorii politice, a numit-o quellism prin intermediul articolului *Revoluţia ocazională,* unde susţinea că revoluţionarii moderni, atunci când sunt înfometaţi de forţele opresive, *trebuie să colinde planeta ca pulberea de Quellerist, peste tot, dar fără să li se dea de urmă, purtând cu ei forţa regenerării revoluţionare acolo unde şi când îşi pot astâmpăra foamea.* Se crede că, la scurt timp după apariţia articolului, Makita a adoptat numele Quellerist, din aceeaşi sursă. Originea numelui Falconer[4] rămâne obiect de dispută... După izbucnirea revoltelor culegătorilor de bela din Kossuth, în mai 71, şi înăbuşirea lor, Makita şi-a făcut prima apariţie ca partizan în...

— Stop.

[4] Şoimar (n. tr.).

Cafeaua băută nu fusese destul de tare, iar fluxul informațiilor oferite de Dig 301 devenise aproape hipnotic. Am căscat din nou și m-am ridicat să arunc recipientul gol.

— OK, poate că-i prea detaliat. Să sărim la altceva.

— O revoluție pe care noii adepți ai quellismului nu sperau s-o câștige pe fondul opoziției interne din partea...

— Mai departe. Să trecem la al doilea front.

— După douăzeci și cinci de ani, aparenta figură retorică a ajuns o axiomă de lucru. Folosind comparația Makitei, pulberea de quellerist pe care furtuna provocată de Konrad Harlan prin măsurile lui punitive a împrăștiat-o peste tot, după înfrângerea quelliștilor, a reînviat mișcarea de rezistență în mai multe locuri. Al doilea front al Makitei a început exact așa cum anticipase ea, dar de data aceasta dinamica insurgenței se transformase radical, de nerecunoscut. În contextul...

Căutând după cafea prin rucsacuri, m-am lăsat furat de poveste. Știam și partea asta. La momentul celui de-al doilea front, quellismul nu mai era o noutate. O generație redusă la tăcere de reprimarea condusă de Harlan o transformase în singura forță radicală rămasă pe planetă. Alte tendințe își fluturau armele sau își vindeau sufletul, sfârșind prin a fi înăbușite, reduse la câțiva membri, înverșunați și deziluzionați, de către trupele guvernamentale sprijinite de Protectorat. Între timp, quelliștii se făceau nevăzuți, dispăreau, abandonau lupta și-și duceau viața mai departe așa cum susținea mereu Nadia Makita că trebuie să facă. *Tehnologia ne oferă o longevitate la care strămoșii noștri doar visau. Dacă vrem să ni se împlinească visurile, trebuie să fim pregătiți s-o folosim, să o exploatăm.* Astfel că, douăzeci și cinci de ani mai târziu, au revenit, fiecare cu cariera lui. Cu familia lui, cu copiii lui, au reintrat în luptă, nu atât bătrâni, cât experimentați, mai înțelepți, mai duri, mai puternici și stimulați de șoapta care înflăcăra fiecare revoltă individuală: revenise însăși Quellcrist Falconer.

Dacă natura pe jumătate mitică a celor douăzeci și cinci de ani în care dispăruse era greu de digerat pentru forțele de securitate, revenirea Nadiei Makita a avut un efect și mai devastator. Avea 53 de ani, dar un corp nou, imposibil de identificat chiar și de apropiații ei.

Mergea demnă prin ruinele ultimei revoluţii, ca un duh al răzbunării, primele ei victime fiind calomniatorii şi trădătorii din rândurile vechii alianţe. De data aceasta, conflictele dintre facţiuni nu-şi mai aveau locul, nu mai puteau submina scopul final, paralizând conducerea quellistă şi dând-o pe mâna harlaniţilor. Neomaoiştii, comunitariştii, Noua Cale a Soarelui, gradualiştii parlamentari şi social-libertarienii. I-a căutat şi i-a găsit pe toţi, atinşi de decrepitudine, mormăind despre neîndemânarea de a prelua puterea, şi i-a măcelărit pe toţi.

Când s-a îndreptat asupra Primelor Familii şi a parlamentului-marionetă, nu mai era vorba despre revoluţie.

Era începutul Decolonizării.

Era război.

Trei ani şi atacul final asupra Millsportului.

Am scos capacul celei de-a doua cafele şi am băut-o în timp ce Dig 301 ajungea la final. Copil fiind, auzisem povestea de nenumărate ori, sperând de fiecare dată într-o răsturnare de situaţie, altceva decât inevitabila tragedie.

— După ce Millsport a căzut în mâinile trupelor guvernamentale, după ce ofensiva quellistă a fost respinsă, iar în parlament s-a ajuns la un compromis moderat, Makita a crezut poate că duşmanii ei vor avea alte lucruri, mai presante, de rezolvat, înainte să înceapă s-o vâneze. Le cunoştea destul de bine oportunismul, dar, din păcate, o interpretare eronată a situaţiei a făcut-o să minimalizeze rolul vital pe care prinderea sau eliminarea ei trebuia să-l joace în acordul de pace. Când şi-a dat seama de greşeală, era prea târziu, fuga era aproape imposibilă...

Taie „aproape imposibilă". Harlan a trimis în jurul Craterului Alabardos mai multe nave decât în orice confruntare navală din timpul războiului. Cei mai buni piloţi de elicopter şi-au înălţat aparatele până aproape de limita celor patru sute de metri, cu un curaj sinucigaş. Elicopterele erau înţesate de lunetişti cu arme grele, şi ele la limita parametrilor orbitali. Ordinul prevedea doborârea oricărui aparat de zbor prin toate mijloacele, inclusiv coliziunea în aer.

— Într-o ultimă încercare, disperată, de a o salva, adepţii Makitei au riscat un zbor la mare înălţime într-un jetcopter modificat,

crezând că platformele orbitale ar putea să-l ignore. Dar...

— Mda... OK, Dig. Ajunge.

Am golit recipientul cu cafea.

Dar au dat greș. Planul fusese greșit (sau poate existase un trădător). O suliță de foc s-a pogorât din cer asupra Craterului Alabardos și a transformat jetcopterul într-o explozie de lumină. Nadia Makita a plutit încet, spre ocean, molecule organice amestecate cu scrum metalic. Nu voiam să aud din nou.

— Ce scrie acolo despre legendele evadării ei?

— Ca în cazul tuturor personajelor eroice, legendele despre scăparea lui Quellerist Falconer de moartea reală sunt numeroase.

Vocea lui Dig 301 suna a reproș, dar poate mi se părea mie.

— Unele susțin că nu s-a urcat în jetcopter și că, ulterior, s-a furișat din Alabardos deghizată în soldat din trupele de ocupație. Teorii mai credibile pornesc de la ideea că, la un moment dat, înainte să moară, conștiința lui Falconer a fost copiată și că Falconer a fost reînviată după ce-a trecut isteria postbelică.

— Și unde se crede că a fost stocată?

— Opiniile diferă, a răspuns constructul și a ridicat elegant o mână, numărând pe degetele subțiri. Unii cred că a fost expediată prin needlecast fie pe altă planetă, fie într-o bază de date îndepărtată...

— A, da, se prea poate.

— ...sau pe altă planetă colonizată unde are prieteni. Adoracion și Lumea lui Nkrumah sunt cel mai des citate. Altă teorie sugerează că a fost înmagazinată după ce a fost rănită într-o confruntare din New Hokkaido de pe urma căreia putea să moară. Și că, după ce și-a revenit, adepții ei au abandonat-o ori au uitat copia...

— Mda. Cum să uiți tocmai conștiința unui conducător-erou?

Dig 301 s-a încruntat, deranjată de întreruperea mea.

— Teoria presupune o luptă haotică, de durată, cu mai multe victime și întreruperea tuturor comunicațiilor. Astfel de episoade sunt obișnuite într-o fază sau alta a campaniilor duse în New Hokkaido.

— Hm...

— Millsport este un alt loc posibil. Istoricii perioadei respective

susţin că familia Makita era suficient de bine văzută în cadrul clasei de mijloc pentru a avea acces la instalaţii de stocare discrete. Multe firme de brokeraj al datelor sunt implicate în acţiuni ce proclamă anonimitatea unor astfel de depozite. Capacitatea de stocare discretă în zona metropolitană a Millsportului este estimată la peste...

— Care teorie ţi se pare mai credibilă?

Constructul s-a oprit brusc, cu gura căscată. Imaginea îi tremura uşor. Specificaţii minuscule, codificate, au apărut pe şoldul drept, pe sânul stâng şi pe ochi. În clipa următoare a vorbit de parcă ar fi recitat ceva:

— Sunt un construct ce oferă servicii, fabricat de Harkany Datasystems, capabil doar de interacţiune la nivel de bază. Nu pot răspunde la această întrebare.

— Deci n-ai opinii...

— Doar percep datele şi gradienţii lor de probabilitate.

— Atunci calculează care-i cea mai mare probabilitate aici.

— După datele pe care le am la dispoziţie, cel mai probabil Nadia Makita s-a aflat la bordul jetcopterului quellist în Alabardos şi a fost vaporizată de focul orbital, deci nu mai există.

Am încuviinţat din cap, oftând.

— Am înţeles.

Sylvie s-a întors după două ore, cu fructe proaspete şi o cutie fierbinte plină cu creveţi condimentaţi. Am mâncat fără să vorbim prea mult.

— Ai reuşit să intri? am întrebat eu la un moment dat.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap şi mestecând în continuare. Ceva nu-i în regulă. Simt asta. Ştiu că sunt acolo, dar n-am destule date ca să stabilesc legătura.

A lăsat ochii în jos şi s-a încruntat, părând că o doare ceva.

— Ceva nu-i în regulă, a repetat încet.

— Sper că nu ţi-ai scos vălul...

M-a privit lung.

— Bineînţeles că nu l-am scos. Vălul nu afectează funcţionalitatea, Micky. Doar mă scoate din sărite.

Am înălţat din umeri.

— E valabil şi pentru mine.

Privirea i s-a oprit asupra buzunarului în care ţineam de obicei memoriile corticale, dar nu a spus nimic.

Ne-am evitat tot restul zilei. Sylvie a stat mai tot timpul în faţa display-ului, schimbând periodic datele, fără să-l atingă sau să vorbească. Într-un târziu, s-a retras în dormitor şi s-a întins în pat cam o oră, privind în tavan. În drum spre baie m-am uitat la ea şi am văzut cum mişcă din buze, în tăcere. Am făcut duş, am rămas lângă fereastră, am mâncat câteva fructe şi am băut din cafeaua care nu-mi plăcea deloc. Apoi am ieşit şi m-am plimbat în jurul fortăreţei, schimbând câte o vorbă cu Dig 301, care, dintr-un motiv numai de ea ştiut, hotărâse să mă însoţească. Poate ca să fie sigură că nu mă ating de nimic.

În aerul rece, de munte, îşi făcuse loc o tensiune nedefinită. Ca atunci când nu duci până la capăt un act sexual, ca atunci când se strică vremea.

„Nu putem rămâne aşa la nesfârşit. Ceva trebuie să se-ntâmple."

Dar nu s-a întâmplat nimic şi, după încă o masă monosilabică, ne-am culcat devreme, fiecare în patul lui. Am rămas în liniştea mormântală din baraca antifonată, imaginându-mi sunetele nopţii ce aparţineau în mare măsură unui climat mult mai sudic. Brusc, mi-am dat seama că ar fi trebuit să fiu acolo cu aproape două luni în urmă. Pregătirea de agent special – *concentrează-te pe mediul înconjurător şi fă-i faţă* – mă împiedicase să mă gândesc prea mult la asta în ultimele săptămâni, dar, ori de câte ori aveam o clipă de răgaz, gândul mă ducea la Newpest şi la Plantaţie. Nu simţeam că cineva mi-ar fi dus dorul, dar stabilisem mai multe întâlniri pe care nu le onorasem, iar Radul Segesvar se întreba probabil dacă nu cumva dispariţia mea misterioasă însemna că fusesem prins, cu toată durerea pe care i-o pricinuia acest lucru. Chiar dacă Segesvar îmi rămăsese dator, nu era vorba de o datorie foarte importantă şi, ţinând cont de mafiile din sud, nu merita să insist prea mult. Haiducii nu au disciplina etică a yakuza. Totuşi, termenul fiind depăşit cu câteva luni, începeam să-mi pierd răbdarea.

Mâinile mă furnicau din nou. Dorinţa geno-microprocesoarelor de a urca pe ditamai stânca şi a dispărea dracului de-aici.

„Recunoaşte, Micky. A sosit momentul să te desprinzi de toate astea. Zilele tale în compania Anihilatorilor s-au sfârşit. Te-ai distrat destul, te-ai ales cu o faţă nouă şi cu mâinile astea speciale, dar e cazul să pui punct. Să treci la treabă. Să-ţi îndeplineşti misiunea."

M-am întors pe o parte şi am fixat peretele cu privirea. Dincolo de el probabil că Sylvie avea parte de aceeaşi linişte, de aceeaşi izolare în patul automulant. Şi poate de acelaşi somn agitat.

„Ce să fac? S-o părăsesc?"

„Ai făcut lucruri şi mai rele."

Am văzut privirea acuzatoare a lui Orr. *Să nu cumva să te atingi de ea.*

Am auzit vocea lui Lazlo. *Am încredere în tine, Micky.*

„Mda", mi-am auzit vocea spunând în bătaie de joc. „Are încredere în Micky. Pe Takeshi Kovacs încă nu l-a întâlnit."

„Dar dacă e cine spune că e?"

„Să fim serioşi! Quellerist Falconer? Ai auzit ce-a spus constructul. Quellerist Falconer s-a prefăcut în scrum la şapte sute de metri deasupra Craterului Alabardos."

„Atunci cine este? Fantoma din depozit. Poate că nu-i Nadia Makita, dar mai mult ca sigur crede că este. Şi mai mult ca sigur nu-i Sylvie Oshima. Atunci cine este?"

„Habar n-am. Asta-i o problemă?"

„Nu ştiu, este?"

„Problema ta e că yakuza a închiriat o copie de-a ta din cine ştie ce arhivă ca să-ţi facă de hac. Foarte poetic şi, dacă mă-ntrebi pe mine, copia se va achita de sarcină cu brio. Are şi cu ce – nu uita ordinul global. Şi pun pariu că recompensa are şi reversul ei. Ştii care sunt regulile privind reîntruparea dublă."

„În momentul de faţă, singurul lucru care leagă toate astea de corpul pe care-l porţi este femeia de alături şi amicii ei mercenari, de mâna a şaptea. Prin urmare, cu cât te rupi mai repede de ei şi o porneşti spre sud ca să-ţi îndeplineşti misiunea, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea."

„Misiunea. Da, aşa îţi vei rezolva toate problemele, Micky."

„Nu-mi mai spune aşa."

Am aruncat pătura cât colo şi m-am dat jos din pat. Am

întredeschis uşa şi am văzut o cameră pustie. Masa şi display-ul în funcţiune, o pată de lumină în întunericul din jur, cele două rucsacuri alături, într-un colţ. Lumina dinspre Hotei zugrăvea contururile ferestrelor pe podea într-o nuanţă deschisă de portocaliu. Am trecut gol puşcă prin razele lunii, m-am ghemuit lângă rucsacuri şi am început să scotocesc după o cutie de cola cu amfetamină.

„Dă-l naibii de somn."

Am auzit-o în spate şi m-am întors, acoperindu-mi, neliniştit, ce puteam acoperi cu braţele. Neştiind cu cine am de-a face.

— Şi tu?

Era vocea Sylviei Oshima, privirea de lupoaică, uşor întrebătoare a Sylviei Oshima, aşa cum stătea, cu braţele încrucişate. Şi ea era goală puşcă, cu sânii strânşi şi presaţi în V-ul braţelor, ca un cadou pe care se pregătea să mi-l ofere. Cu şoldurile aplecate într-o jumătate de pas, cu o coapsă curbată puţin în urma celeilalte. Cu părul încâlcit în jurul feţei adormite. În lumina ce pătrundea de afară, pielea ei palidă căpăta nuanţe calde, de arămiu şi roşu. Sylvie zâmbea nesigură pe ea.

— Mă tot trezesc. Cred că sunt surescitată, a adăugat ea arătând spre cutia de cola din mâna mea. Asta n-are cum să te-ajute.

— N-am chef de somn, am zis cu o voce uşor răguşită.

— Hm, a făcut ea schiţând un zâmbet, pentru ca în clipa următoare să redevină serioasă. Nici eu. Am chef să fac ce-ai vrut tu să fac mai demult.

Şi-a desfăcut braţele, eliberându-şi sânii. Puţin stingherită, a ridicat braţele, şi-a dat părul pe spate, apăsându-şi ceafa cu mâinile. A schimbat poziţia picioarelor, pentru ca, astfel, coapsele să i se atingă. M-a privit cu atenţie printre unghiurile coatelor ridicate.

— Îţi place de mine aşa?

— Îmi...

S-a lăsat uşor pe spate, lăsând şi mai mult sânii la vedere. Simţeam cum mi se umple mădularul de sânge. Mi-am dres glasul.

— Îmi place de tine aşa foarte mult.

— În regulă.

A rămas aşa, nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra mea. Am lăsat cutia de cola pe rucsacul din care o scosesem şi am făcut un pas spre ea; şi-a desfăcut braţele şi mi le-a trecut pe după umeri, strângându-

le. Mi-am umplut o mână cu greutatea moale a sânului ei, pe cealaltă am lăsat-o în jos, spre locul de întâlnire a coapselor și spre umezeala cunoscută care...

— Nu, așteaptă, a zis ea îndepărtându-mi mâna. Nu acolo... nu încă.

Am rămas descumpănit, neașteptându-mă la așa ceva după cele petrecute cu două zile în urmă. Am ridicat din umeri, i-am pus și a doua mână pe sân, am tras de sfârc și l-am luat în gură. Sylvie a lăsat o mână jos și a început să-mi mângâie ușor penisul. M-am încruntat la amintirea unei apăsări mai ferme și am pus mâna peste mâna ei, îndemnând-o să mărească ritmul. Femeia a chicotit.

— Scuze.

Poticnit, am împins-o spre marginea mesei, m-am desprins de trupul ei și am îngenuncheat. A gemut ușor și a desfăcut puțin picioarele, aplecându-se pe spate și sprijinindu-se de masă cu ambele mâini.

— Vreau să-ți simt gura, a spus ea răgușit.

Mi-am lipit mâinile de coapsele ei și am apăsat cu degetele mari de o parte și de alta a vaginului. Am simțit cum se înfiorează, am văzut cum deschide gura. M-am aplecat și am strecurat încet limba. Icnetul Sylviei m-a făcut să zâmbesc. Nu știu cum, a simțit zâmbetul și m-a plesnit peste umăr.

— Ticălosule. Nu cumva să te-oprești.

I-am desfăcut picioarele mai mult și am trecut la treabă. Sylvie a început să-mi frământe umărul și gâtul în timp ce se foia pe marginea mesei, aplecându-și șoldurile la unison cu limba mea. Mâna i s-a oprit în părul meu. Apăsarea m-a făcut să mai schițez un zâmbet, dar acum ea era prea departe ca să mai spună ceva coerent. A murmurat ceva, nu știu dacă pentru sine sau pentru mine. Mai întâi doar silabele repetate ale aprobării, dar, pe măsură ce se încorda în așteptarea orgasmului, auzeam altceva. Concentrat pe ceea ce făceam, mi-a trebuit ceva timp să recunosc ce era. În preajma orgasmului, Sylvie Oshima recita monoton un cod complicat. La sfârșit s-a cutremurat, vârându-mi capul între coapse. I-am dat ușor mâna la o parte și m-am ridicat în picioare, zâmbind larg.

Și am descoperit că mă aflam în fața altei femei.

Mi-era imposibil să spun ce se schimbase, dar simţurile agentului special au înţeles, iar realitatea brută s-a prăvălit asupra mea ca un lift de la mare înălţime.

Nadia Makita era din nou cu mine.

Acolo, în ochii mijiţi şi colţul lăsat al gurii care nu aparţinea niciuneia dintre expresiile Sylviei Oshima. Într-un fel de foame care-i lingea faţa ca flăcările, în răsuflarea scurtă, aspră, de parcă orgasmul, deşi consumat, revenea într-un replay în oglindă.

— Salut, Micky-Coincidenţă-Fericită, a zis ea cu voce aspră.

A început să respire uşor, apoi un zâmbet i-a luat locul celui care tocmai îmi dispăruse de pe faţă. S-a lăsat să alunece de pe masă, a întins o mână şi m-a atins între picioare. Era un gest de care-mi aminteam, dar şocul m-a făcut să pierd o mare parte din erecţie.

— S-a întâmplat ceva? a murmurat femeia.

— Nu...

Se folosea acum de ambele mâini, precum cineva care trage uşor de o funie. Am simţit cum mi se umflă penisul din nou. Mă privea cu atenţie.

— S-a întâmplat *ceva?*

— Nimic, am răspuns eu repede.

— Foarte bine.

S-a lăsat graţios într-un genunchi, cu ochii ţintă la mine, şi mi-a luat penisul în gură. A rămas cu o mână pe el, mângâindu-l, iar cu cealaltă m-a apucat de coapsa dreaptă, strângând-o cu toată puterea.

„Dar e o nebunie", m-a atenţionat un crâmpei, cât mai rămăsese din luciditatea de agent special. „Trebuie să opreşti asta imediat."

Cu ochii aţintiţi asupra mea, cu limba, cu dinţii şi cu mâna, m-a făcut să explodez.

Capitolul 17

Mai târziu am zăcut în patul meu, asudaţi, încolăciţi, mână în mână după ultima îmbrăţişare. Cu pielea lipicioasă, mânjită de fluidele amestecate, cu muşchii obosiţi şi relaxaţi după orgasmele repetate. Imagini cu ceea ne făcuserăm unul altuia şi cu ceea ce făcuserăm împreună mi se repetau în minte. Am văzut-o ghemuită pe mine, cu mâinile încrucişate pe pieptul meu, apăsându-mă tot mai tare. M-am văzut împingându-mă în ea din spate. I-am văzut vaginul lipit de faţa mea. Am văzut-o cum se zvârcoleşte sub mine, sugând în neştire firul central din părul ei în timp ce o pompam între picioarele cu care-mi prinsese şoldurile ca într-o menghină. M-am văzut cum iau în gură firul ud de saliva ei în timp ce-mi râdea în faţă şi îşi încorda muşchii, trăgându-mă în ea.

Iar când a început să-mi vorbească în amanglică, pronunţia ei schimbată mi-a trimis un fior pe şira spinării.

— Poftim?

Trebuie să-mi fi simţit reacţia.

— Nimic.

Şi-a întors capul spre mine. I-am simţit privirea lipită de faţa mea ca o plită încinsă.

— Te-am întrebat ceva. Ce s-a-ntâmplat?

Am închis ochii, o secundă.

— Nadia, da?

— Da.

— Nadia Makita.

— Da.

Am privit-o pieziş.

— Cum naiba ai ajuns aici, Nadia?

— Ce-i asta, o întrebare metafizică?

— Nu. Tehnologică.

M-am rezemat într-un cot şi i-am indicat corpul. Nu ştiu dacă era vorba de pregătirea mea de agent special, cert e că mă uimea pur şi simplu detaşarea de care dădeam dovadă.

— Nu poţi să nu ştii ce se petrece aici. Trăieşti în programul de

comandă şi din când în când îl părăseşti. Din câte am observat, când eşti stăpânită de o emoţie puternică, ieşi prin canalele instinctului primar. Excitare, frică sau furie. Trăiri atât de intense blochează o mare parte din funcţiile conştientului şi asta îţi dă spaţiu de manevră. Dar...

— Eşti expert în treburile astea?

— Am fost, am răspuns eu urmărindu-i reacţia. Am fost agent special.

— Ce anume?

— Nu contează. Dacă tot eşti aici, vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu Sylvie Oshima.

— Cu cine?

— Îi porţi corpul, Nadia! Nu te preface că nu pricepi.

S-a întors cu faţa în sus şi a privit în tavan.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mda, poate. Dar să ştii că nici eu nu vreau. Din păcate, mai curând sau mai târziu, va trebui să vorbim. Ştii asta prea bine.

Tăcere prelungă. Şi-a desfăcut picioarele şi a început să-şi frece, absentă, o coapsă. S-a întins şi mi-a strâns penisul chircit. I-am luat mâna şi i-am îndepărtat-o uşor.

— Las-o baltă, Nadia. Sunt terminat. Nici chiar Mitzi Harlan n-ar izbuti să mi-o scoale în noaptea asta. E momentul să discutăm. Spune-mi, unde-i Sylvie Oshima?

S-a îndepărtat de mine.

— Crezi că sunt gardianul ei? a întrebat cu amărăciune în glas. Crezi că pot controla situaţia asta?

— Poate că nu. Dar trebuie să ştii ceva.

Din nou linişte, de data asta plină de tensiune. Am aşteptat. În cele din urmă, s-a întors cu faţa la mine, cu o privire disperată.

— O *visez* pe Oshima asta! a şuierat. E doar un *vis,* cum să ştiu unde se duce când mă trezesc?

— Se pare că şi ea te visează.

— Asta nu mă-ncălzeşte cu nimic.

Am oftat.

— Spune-mi ce visezi.

— De ce?

— Fiindcă încerc să te ajut.

M-a fulgerat cu privirea.

— Cum vrei! s-a răstit. Visez c-o bagi în sperieți. Ce părere ai? Visez că se-ntreabă unde dracu' vrei s-ajungi cu sufletele atâtor preoți morți. Că se-ntreabă cine dracu-i Micky-Coincidență-Fericită și cât de periculos poate fi. Dacă-i va face felul cu prima ocazie. Sau doar o va lăsa la greu. Dacă vrei să-ți bați joc de femeia asta, Micky, sau cine dracu' ești în realitate, eu zic să te mai gândești. Cu mine ai fi mai în siguranță.

Am cugetat la vorbele ei. Femeia mi-a aruncat un zâmbet.

— Asta voiai s-auzi de la mine?

Am înălțat din umeri.

— Pentru început. Tu ai împins-o să facă sex? Ca să poți ieși?

— Secret.

— Pot afla și de la ea.

— Dacă se va-ntoarce... a zâmbit ea larg. În locul tău, n-aș încerca.

Am ținut-o tot așa. Ne-am contrazis unul pe celălalt, dar, dincolo de reacțiile post-coitum, n-am ajuns la niciun rezultat. În cele din urmă, m-am lăsat păgubaș, m-am ridicat în capul oaselor și m-am așezat pe marginea patului, privind spre camera principală și podeaua luminată de Hotei. Câteva minute mai târziu, i-am simțit mâna pe umăr.

— Îmi cer scuze, a zis în șoaptă.

— Da? Pentru ce?

— Pentru c-am căutat-o cu lumânarea. Te-am întrebat ce crezi despre asta. Dacă nu voiam să știu, nu te-ntrebam, corect?

— Cam așa ceva.

— Știi... Ascultă, Micky, mi se face somn... Te-am mințit. Habar n-am dacă și când se-ntoarce Sylvie Oshima. Nu știu dacă mă mai trezesc mâine-dimineață. E destul ca să fiu crispată, nu crezi?

Am privit podeaua cu pete portocalii din cealaltă cameră. Preț de o clipă am simțit că totul se învârtește cu mine. Mi-am dres glasul.

— Poți încerca o cola cu amfetamină, am spus.

— Nu. Mai curând sau mai târziu va trebui să dorm. De ce nu acum? Sunt obosită, mai rău de-atât, sunt fericită și relaxată. Simt că trebuie să plec, mi-a fost de-ajuns. Știu că-i doar o chestie ce ține de

chimie, dar nu mă pot împotrivi la nesfârşit. Şi cred că mă voi întoarce. Simt asta. Pe moment însă nu ştiu nici când şi nici unde mă duc. Şi asta mă sperie. Altă pauză. Am auzit-o cum înghite un nod. Aş vrea să mă ţii în braţe până plec.

Lumina lunii, portocalie, pe o podea uzată, întunecată.

Am prins-o de mână.

Ca mai toate corpurile de luptă pe care le purtasem, cel fabricat de Eishundo Organics era dotat cu un deşteptător interior. La ora la care îl programasem, visele pe care le aveam s-au pierdut în soarele tropical ce se înălţa deasupra apelor liniştite. Aromă de fructe şi de cafea dintr-un loc nevăzut şi murmur de voci vesele. Nisipul răcoros, dis-de-dimineaţă, sub picioarele mele goale şi o briză care-mi învăluia faţa. Valuri care se spărgeau la mal.

„Plaja Vchira? Deja?"

Ţineam mâinile în buzunarele şortului decolorat, fire de nisip în căptuşeala buzunarelor care...

Senzaţiile au dispărut în clipa în care am deschis ochii. Nici urmă de plajă sau de cafea pe care s-o beau în linişte. Nici urmă de nisip sub picioare sau sub degetele relaxate. Soarele era prezent, dar mai discret decât adineauri, pierzându-şi culoarea prin ferestrele din cealaltă cameră şi într-o linişte cenuşie, apăsătoare.

M-am întors cu băgare de seamă şi am privit faţa tinerei care dormea lângă mine. Ea n-a schiţat nicio mişcare. Mi-am amintit teama din ochii Nadiei Makita în timpul nopţii, când se lăsase, treptat, pradă somnului. Am văzut cum mai întâi îi tresar mâinile, ca la atingerea unei frânghii întinse, apoi cum i se încordează întreg corpul, pentru ca, în cele din urmă, să clipească des şi să se trezească din nou. Apoi momentul, neaşteptat, când se abandona complet şi nu se mai întorcea. Acum îi priveam faţa împăcată în timp ce-şi continua somnul, fără s-o pot ajuta.

M-am ridicat încet din pat şi m-am îmbrăcat în cealaltă cameră. Nu voiam să fiu de faţă când se trezeşte.

Şi nu voiam s-o trezesc eu.

Dig 301 a apărut la un metru de mine şi a vrut să-mi spună ceva. Sistemul neurochimic de luptă i-a luat-o înainte. I-am făcut semn să

tacă și am arătat spre dormitor. Mi-am luat haina de pe spătarul scaunului, am pus-o pe mine și am arătat spre ușă.

— Afară, am murmurat eu.

Ziua se anunța mai bună decât primele mele impresii. Soarele era iernatic, dar te puteai încălzi dacă stăteai direct în razele lui, iar norii începeau să se împrăștie. Daikoku se înălța spre sud-vest ca un iatagan, iar un stol de puncte negre se rotea încet deasupra oceanului, cel mai probabil ripingi. Departe, în vale, se zăreau două ambarcațiuni la limita razei mele vizuale neamplificate. În liniștea din jur, singurele zgomote înfundate veneau dinspre Tekitomura. Am căscat, m-am uitat la cola cu amfetamină pe care o luasem cu mine și am vârât-o în buzunarul hainei. Eram cât se poate de treaz.

— Ce dorești? am întrebat constructul de lângă mine.

— Poate doriți să știți că avem musafiri.

Senzorii neurochimici mi s-au pus în mișcare. Timpul a încetinit în jurul meu în clipa în care corpul Eishundo s-a pregătit de luptă. Priveam uluit spre Dig 301 când prima rafală a trecut razant pe lângă mine. Am văzut cum flacăra trece prin holograma constructului și m-am lăsat la pământ cu haina atinsă de foc.

— Futu...

N-aveam la mine nici arma, nici cuțitul. Le lăsasem înăuntru. Nu mai puteam ajunge la ușă, intenție pe care instinctul de agent special o refuza oricum. Mai târziu am înțeles ceea ce intuiția știa deja – întoarcerea era sinucidere curată. Cu haina în flăcări, m-am rostogolit până în zidul barăcii.

Am auzit blasterul din nou, dar nu aproape de mine. Atacatorii trăgeau în Dig 301, luând-o drept țintă umană. „Ăștia n-au nicio treabă cu ninja", mi-am zis. „Trebuie să fie ajutoare din partea locului."

„Da, însă ei sunt înarmați, iar eu nu."

Era momentul să schimb peisajul.

Materialul ignifug din care era făcută haina redusese flăcările la fum și căldură în jurul coastelor. Din fibrele arse începuse să se scurgă un polimer rece. Am tras adânc aer în piept și am rupt-o la fugă.

Am auzit urlete în spatele meu, trecând de la surpriză la furie.

Poate credeau că mă doborâseră din prima, poate nu-i ducea mai mult capul. Au avut nevoie de câteva secunde bune ca să reia tirul. Între timp, reușisem să ajung la baraca următoare. Bubuiturile blasterelor îmi răsunau în urechi. Am simțit fierbințeala pe șold și m-am chircit. Am sărit într-o parte, am lăsat în urmă baraca și am cercetat repede terenul din față. Încă trei barăci erau așezate în semicerc pe pământul excavat de primii arheologi. Dincolo de ele se ridica spre cer fortăreața, sprijinită pe contrafișe masive, ca o rachetă gata de lansare. Încă nu intrasem în ea, urcușul era prea lung și prea abrupt, de la fortăreață și până în vale fiind cinci sute de metri în linie dreaptă. Dar știam din experiență ce influență putea avea strania arhitectură marțiană asupra percepțiilor umane; mai știam și că pregătirea de agent special era tot ce-mi trebuia.

„Ajutoare din partea locului. Gândește-te la asta."

Aveau să intre după mine, în cel mai bun caz șovăitori, derutați de înălțimea ametitoare a plafoanelor, poate chiar speriați de vreo superstiție. Aveau să fie nesiguri, înspăimântați.

Ceea ce avea să facă din fortăreață un teren de vânătoare perfect.

Am traversat în goană spațiul rămas descoperit, m-am strecurat printre două barăci și m-am îndreptat spre cel mai apropiat afloriment din aliaj marțian, care se înălța din stâncă precum un copac gros de cinci metri. Arheologii lăsaseră lângă el mai multe trepte din metal înfipte în pământ. Am urcat câte trei odată până am ajuns pe afloriment, abia ținându-mi echilibrul. M-am lipit de un tehnoglif în basorelief ce acoperea una dintre contrafișele înalte de cel puțin zece metri. La doi metri în stânga mea am văzut o scară fixată cu rășină epoxi de suprafața în basorelief. M-am prins de ea și am început să sui.

Alte strigăte din spate, dinspre barăci. Nu mai trăgea nimeni acum. Părea că scotocesc prin toate colțurile, dar n-am avut timp să pun în funcțiune senzorii neurochimici ca să fiu sigur. Sudoarea mi se prelingea pe mâini în timp ce scara trosnea și se mișca sub mine. Rășina nu se lipise bine de aliajul marțian. Am iuțit pasul, am ajuns în vârf și m-am oprit, oftând ușurat. M-am întins pe contrafișă, gâfâind și ascultând. Cu ajutorul senzorilor neurochimici am auzit zgomotele făcute de un grup prost organizat, care nu știa unde să caute. Cineva

trăgea cu blasterul în încuietoarea unei barăci. M-am uitat spre cer şi m-am gândit puţin.

— Dig? Eşti prin preajmă? am murmurat.

— Da, sunt în raza de comunicare. Constructul părea că-mi vorbeşte la ureche. Nu trebuie să ridicaţi vocea. Deduc din contextul situaţional că nu doriţi să devin vizibilă în apropierea dumneavoastră.

— Deduci bine. Vreau ca la comanda mea să devii vizibilă în una dintre barăcile încuiate. Ar fi bine dacă ai apărea în mai multe locuri, prin proiecţii multiple.

— Sunt capabilă de interacţiune unu-la-unu cu fiecare membru al echipei Dig 301 iniţiale, oricând, plus şapte vizitatori.

Deşi constructul vorbea foarte încet, mi s-a părut că-i deslușesc o notă de amuzament în voce.

— Ceea ce înseamnă o capacitate totală de şaizeci şi două de reprezentări separate.

— Mda, trei-patru ar fi suficiente pe moment, am zis întorcându-mă cu mare grijă pe burtă. Poţi să mă proiectezi şi pe mine?

— Nu. Pot alege dintr-un set de proiecţii standard, dar n-am cum să le modific.

— Sunt şi bărbaţi?

— Da, dar mai puţini decât...

— Nu-i nimic. Alege câţiva care seamănă cu mine. Bărbaţi cu fizicul meu.

— Când doriţi să încep?

— Acum.

— Încep.

În doar câteva secunde, în barăci s-a dezlănţuit haosul. Rafalele blasterelor se încrucişau, punctate de strigăte de avertisment şi de zgomotul paşilor. La cincisprezece metri deasupra spectacolului, m-am sprijinit în mâini, m-am ridicat în capul oaselor şi am luat-o la fugă.

Traversa susţinută de contrafişe se întindea pe aproape cincizeci de metri în teren deschis şi apoi se făcea una cu grosul fortăreţei, locul fiind marcat de mai multe intrări largi, ovale. Echipa de arheologi încercase să adauge o balustradă de siguranţă de-a lungul traversei, dar, la fel ca în cazul scării, răşina mai cedase de-a lungul

timpului. Acolo unde nu dispăruse pur şi simplu, cablul se desprinsese şi atârna de-o parte şi de alta. Am făcut o grimasă şi m-am îndreptat spre flanşa din capăt, unde traversa se lega de structura principală. Tot în fugă.

Senzorii neurochimici au surprins o voce care le acoperea pe celelalte:

— Prostovanilor, nu mai trageţi! Nu mai trageţi! *Nu mai trageţi,* bolovanilor! *E acolo, sus!*

Linişte prevestitoare de rele. Am mărit viteza, auzind cum aerul e sfârtecat de razele blasterelor. Am alunecat, cât pe ce să mă prăbuşesc în gol. M-am aplecat şi am fugit mai departe.

Dig 301, la ureche, vocea amplificată de sistemul neurochimic ca un tunet.

— Porţiuni din acest sit sunt considerate nesigure...

Am răspuns printr-un mârâit.

Am simţit în spate fierbinţeala blasterului şi mirosul greu, de aer ionizat.

Din nou vocea de jos, adusă aproape de senzorii neurochimici:

— Dă-mi arma aia să-ţi arăt cum se...

M-am aruncat peste flanşă, în lateral. Rafala pe care am simţit-o că vine mi-a atins spatele şi umărul. Bun ochitor de la distanţa aia şi cu o armă rudimentară. M-am chircit de durere, m-am rostogolit ca la instrucţie, m-am ridicat şi m-am aruncat în cea mai apropiată deschizătură ovală.

Însă raza blasterului m-a urmărit înăuntru.

Le-a luat aproape o jumătate de oră ca să ajungă sus.

Ascuns în fortăreaţa copleşitoare a marţienilor, am încercat cu senzorii neurochimici să prind ce spun urmăritorii mei. N-am găsit un loc atât de jos din care să văd ce se întâmplă afară – *daţi naibii constructorii marţieni* –, dar efectul de pâlnie caracteristic structurii interne mă ajuta să aud frânturi din ceea ce se vorbea. Esenţa nu era greu de ghicit. Grupul voia să lase totul baltă şi să se întoarcă acasă, însă conducătorul lui insista să-mi ia capul cu orice preţ.

Nu-i găseam vină. În locul lui, aş fi avut aceeaşi atitudine.

Nu te întorci la yakuza numai cu o jumătate de contract onorată.

Și, mai mult ca sigur, nu întorci spatele unui agent special. Liderul grupului era conștient de asta.

Și părea neașteptat de tânăr.

— ...cred că vă e frică de locul ăsta. Ce dracu', doar ați crescut la poalele lui. Sunt doar niște ruine.

Am privit în jur la succesiunea de curbe și scobituri, am simțit felul în care îți captau atenția, subtil, dar insistent, spre tavan, până când începeau să te doară ochii. Lumina intensă a dimineții cădea prin orificii nevăzute, însă, treptat, se înmuia, se schimba. Suprafețele din aliaj albăstriu, mat, părea că o absorb, iar reflecțiile ei își pierdeau din intensitate. Sub nivelul mezaninului, unde urcasem, pete de întuneric alternau cu crestături și găuri în podea unde nu le-ar fi pus niciun arhitect uman în toate mințile. Mult mai jos, pe coasta muntelui, urme de vegetație încercau să-și facă loc printre stâncile cenușii.

Doar ruine. Mda...

Chiar *era* neașteptat de tânăr.

Ce vârstă ar fi putut să aibă? La un minimum absolut, sigur avea mai puțină experiență decât mine în privința artefactelor marțiene.

— Nici măcar nu-i *înarmat.*

Am strigat cât m-a ținut gura, ca să mă audă cei de-afară.

— Hei, băiete! Kovacs! Dacă ești atât de sigur, ce-ar fi să vii aici?

Tăcere bruscă. Mormăituri. Mi s-a părut că aud un hohot de râs înăbușit din partea unuia dintre indivizi. Apoi vocea lui, ridicată, pe măsura vocii mele.

— E fain echipamentul ăla de tras cu urechea pe care ți l-au instalat!

— Că bine zici.

— Te pui cu noi sau doar asculți și ne-ntărâți?

Am rânjit.

— Încerc să v-ajut. Dar, dacă vreți, mă pun cu voi – numai să intrați. Toți, ca să ne distrăm mai bine.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi ca până ieși de-acolo să-i lăsăm pe băieții mei să umple toate găuricile tovarășei tale de drum? Dacă-ți face plăcere, îți poți folosi senzorii neurochimici ca s-asculți. Deși, ca să fiu sincer, țipetele vor ajunge la tine și fără ajutor. Să știi că băieții mei sunt plini de entuziasm.

M-a năpădit furia, prea repede ca să mai gândesc raţional. Muşchii feţei s-au crispat, iar corpul Eishundo s-a încordat şi, timp de două bătăi de inimă care parcă nu se mai sfârşeau, a fost solicitat la maximum. Apoi sistemele agentului special au alungat emoţia, înlocuind-o cu judecata rece.

„Nu va face asta. Dacă Tanaseda ţi-a dat de urmă prin Oshima şi Slipinii ei, ştia că Sylvie este implicată în moartea lui Yukio Hirayasu. Iar dacă ştia asta, va dori să-i fie adusă intactă. Tanaseda e de modă veche şi a promis o execuţie pe măsură. Nu vrea marfă deteriorată.

În plus, despre tine e vorba aici. Tu ştii prea bine de ce eşti în stare şi asta nu-ţi stă în fire."

„Pe atunci eram mai tânăr. Acum... sunt..." Am întors ideea pe toate părţile. „Acolo. Acolo sunt mai tânăr. N-am cum să ştiu..."

„Ba da. Asta-i o cacealma specifică agenţilor speciali, ştii prea bine, te-ai folosit şi tu de aşa ceva."

— N-ai nimic de spus?

— Ştim amândoi că n-ai s-o faci, Kovacs. Ştim amândoi pentru cine lucrezi.

De data asta, pauza care a urmat a fost aproape insesizabilă. Bună stăpânire de sine, impresionant.

— Pari extrem de informat pentru un om hăituit.

— Mă străduiesc.

— Te adaptezi repede, după cum se vede...

Cuvintele Virginiei Vidaura în prima oră de curs a agenţilor speciali, cu un secol în urmă. M-am întrebat când i le spusese lui.

— Cam aşa ceva.

— Spune-mi un lucru, frate, chiar sunt curios. Cu toată pregătirea pe care-o ai, cum se face c-ai ajuns să-ţi câştigi existenţa ca un asasin de mâna a şaptea? Mă mir o asemenea opţiune pentru o carieră ca a ta.

Cuvintele lui au reuşit să mă tulbure. Am făcut o grimasă şi mi-am schimbat uşor poziţia. Dar n-am zis nimic.

— Coincidenţă-Fericită, da? Parcă aşa te cheamă.

— Am alt nume! am strigat şi eu. Dar mi l-a furat un găozar. Până-l recapăt, e bun şi Coincidenţă-Fericită.

— S-ar putea să nu-l recapeţi.

— Nu-i rău că-ți faci griji, dar îl cunosc pe găozarul ăsta. În curând nu va mai fi o problemă.

O tresărire abia perceptibilă, ca atunci când îți stă inimă-n loc. Numai simțul agentului special a perceput furia, înăbușită la fel de repede pe cât izbucnise.

— Nu zău...

— Exact cum ți-am spus. Un găozar, atâta tot. Mai are puțin și gata.

— Ai mare-ncredere în tine, a replicat el cu vocea puțin schimbată. Reușisem să-l ating într-un punct sensibil. Poate că nu-l cunoști chiar atât de bine pe cât crezi, a adăugat.

Am scos un hohot de râs.

— Glumești? Eu l-am învățat tot ce știe. Fără mine...

Acolo. Omul despre care știam că va veni. Cel pe care nu-l puteam asculta cu senzorii neurochimici în timp ce schimbam insulte voalate cu vocea de afară. O siluetă ghemuită, îmbrăcată în negru, care se furișa prin deschizătură, la cinci metri sub mine, cu un fel de mască-senzor pentru operațiuni speciale care-l făcea să arate ca o insectă, inuman. Imagini termografice, locator sonic, senzor de mișcare, la un minimum probabil...

Eram deja în cădere. Sărisem de pe pervaz, cu călcâiele aliniate ca să-l lovesc în gât pe tipul mascat și să i-l rup.

Ceva din cască însă l-a avertizat. A sărit în lateral, privind în sus și îndreptând blasterul spre mine. A deschis gura să strige ceva. Rafala a tăiat aerul în locul din care tocmai sărisem. Am aterizat pe podea, ghemuit, la o palmă de cotul lui drept. Am blocat țeava blasterului. Surprins, a scos un urlet tremurat. L-am lovit în gât cu podul palmei, făcându-l să se înăbușe. S-a clătinat pe picioare. Eu m-am ridicat, m-am repezit la el și l-am lovit din nou.

Mai erau doi.

În pragul deschizăturii, umăr la umăr. Singurul lucru care m-a salvat a fost incompetența lor. În timp ce primul venit cădea la podea, simțind că se sufocă, oricare dintre cei doi m-ar fi putut lichida – însă mă atacaseră simultan, încurcându-se reciproc. M-am năpustit asupra lor.

Am fost pe planete pe care poți doborî cu un cuțit un om aflat la

zece metri de tine şi să susţii că erai în legitimă apărare. Argumentul juridic este că nu-ţi trebuie mult timp să acoperi distanţa aceea.

Ceea ce este adevărat.

Dacă ştii meserie, nici măcar n-ai nevoie de cuţit.

În cazul ăsta, distanţa era mai mică de cinci metri. Am început să lovesc în stânga şi-n dreapta, în tibii şi în articulaţiile gleznelor, le-am blocat armele cum am putut. Pe unul l-am pocnit cu cotul în faţă şi a scăpat blasterul din mână. L-am luat de jos şi am tras în plin, fără întrerupere.

Ţipete înăbuşite şi o explozie scurtă de sânge şi de carne care lua foc şi se cauteriza. În fumul iscat, cei doi s-au prăvălit la podea. Am avut timp să-mi trag sufletul şi să arunc o privire la arma din mâinile mele – *un rahat de Szeged Incandess.* În clipa următoare, o rafală a ricoşat din peretele de aliaj, aproape de capul meu. Acum veneau şi ceilalţi.

Cu toată pregătirea pe care-o ai, cum se face c-ai ajuns să-ţi câştigi existenţa ca un asasin de mâna a şaptea?

„Cred că sunt incompetent."

M-am retras. Cineva a vârât capul prin deschizătura ovală şi l-am alungat cu o rafală trasă aproape la întâmplare.

„Şi prea îndrăgostit de propria-mi persoană ca să-mi fie bine."

M-am prins cu o mână de o proeminenţă şi mi-am făcut vânt pe rampa lată, în spirală, care ducea spre ascunzătoarea mea iniţială de la mezanin. Priza corpului Eishundo s-a dovedit neputincioasă în contact cu aliajul. Am alunecat, am încercat să mă agăţ şi am căzut. Alţi doi atacatori au năvălit printr-o deschizătură din stânga celei la care eram atent. Am tras la întâmplare, încercând să mă retrag. Rafala a retezat piciorul celui din dreapta, care a scos un ţipăt şi s-a poticnit ţinându-se de rană, după care a căzut la podea ca un sac şi apoi printr-o bortă. Al doilea ţipăt s-a auzit înfundat.

M-am ridicat şi m-am aruncat asupra celuilalt. O luptă stângace, amândoi fiind împiedicaţi de armele pe care le ţineam în mâini. Am vrut să-l lovesc cu patul blasterului, m-a blocat şi a încercat să-şi îndrepte arma spre mine. L-am blocat şi eu şi l-am lovit în genunchi. Mi-a întors lovitura în tibie. I-am vârât patul blasterului sub bărbie şi l-am împins scurt în sus. Şi-a scăpat arma şi m-a izbit tare, în acelaşi

timp, în gât şi în vintre. M-am retras, cât pe ce să-mi pierd echilibrul şi blasterul. Brusc, între noi se crease distanţa de care aveam nevoie. Simţul proximităţii mi-a urlat un avertisment prin durerea ascuţită. Insul a scos un pistol şi l-a îndreptat spre mine. M-am ferit, ignorând durerea şi avertismentul din cap, cu blasterul ridicat spre el.

Pistolul s-a dovedit mai rapid. Am simţit electroşocul până-n măduva oaselor.

Palma mi s-a deschis brusc, lăsând să cadă blasterul, care a alunecat pe lângă atacator.

Până să fac doi paşi înapoi, podeaua a dispărut de sub picioare.

...ai naibii constructori marţieni...

Am căzut din fortăreaţă ca o bombă, fără aripi, în timp ce conştiinţa mi se contracta tot mai rapid.

Capitolul 18

— Nu deschideți ochii, nu deschideți mâna stângă, nu vă mișcați deloc.

Era ca o mantra, ca o incantație pe care cineva părea că mi-o intonează de ore întregi. Nici nu cred că m-aș fi putut împotrivi – brațul stâng era amorțit, umărul părea scrântit, poate chiar dislocat, iar ochii parcă erau lipiți cu adeziv. În rest, corpul trăgea ponoasele dozei de electroșocuri. Eram cu totul înfrigurat.

— Nu deschideți ochii, nu deschideți mâna stângă, nu...

— Te-am auzit de prima oară, Dig.

Parcă aveam rășină în gură. Am tușit și imediat m-a cuprins amețeala.

— Unde sunt?

O mică ezitare.

— Profesore Coincidență-Fericită, poate ar fi mai bine să vă dau această informație mai târziu. Nu mișcați mâna stângă.

— Mda, am reținut. Nu mișc mâna stângă. E paradită rău?

— Nu, a răspuns constructul, fără tragere de inimă. Se pare că nu. Dar e singura parte din corp care vă ține în viață.

Șocul ca un țăruș înfipt în piept. Apoi valul impetuos de calm fals impus de pregătirea mea de agent special. Cei ca mine trebuie să se descurce în astfel de situații – trezirea în locuri neașteptate face parte din riscurile meseriei. Nu intri în panică, strângi date și cauți o soluție. Am înghițit în sec.

— Înțeleg.

— Puteți deschide ochii.

Am încercat să alung durerea pricinuită de electroșocuri și mi-am dezlipit pleoapele. Am clipit de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea, pentru ca, foarte repede, să regret. Capul îmi atârna pe umărul drept și singurul lucru pe care-l vedeam sub el era o prăpastie adâncă de cinci sute de metri și poalele muntelui. De unde frigul și senzația de amețeală. Atârnam ca un spânzurat doar de mâna stângă.

Șoc, din nou. L-am respins anevoie și m-am silit să întorc capul în sus. Țineam strâns bucla unui cablu verzui ce dispărea și-n stânga și-

n dreapta într-un plafon din aliaj fumuriu. Contraforturi în unghiuri ciudate şi volute din acelaşi aliaj mă împresurau din toate părţile. Ameţit în continuare, mi-au trebuit câteva secunde bune ca să-mi dau seama că mă aflam dedesubtul fortăreţei. Deci nu căzusem prea departe.

— Ce se-ntâmplă, Dig? am mormăit.

— În cădere v-aţi prins de un cablu marţian care, în conformitate cu ceea ce înţelegem din funcţia lui, s-a retras şi v-a ridicat în zona de recuperare.

— Zona de recuperare?

M-am uitat în jur după un loc în care să pot sta pe picioarele mele.

— Cum funcţionează?

— Nu suntem siguri. Se pare că, după poziţia pe care o ocupaţi acum, un marţian, unul adult probabil, se putea folosi fără probleme de structura din jur ca să ajungă la deschizăturile de pe faţa inferioară a fortăreţei. Sunt câteva în...

— Am înţeles, am replicat privindu-mi lung mâna prinsă de cablu. Cât timp mi-am pierdut cunoştinţa?

— Patruzeci şi şapte de minute. Se pare că sunteţi foarte rezistent la armele ce acţionează asupra neuronilor. Corpul dumneavoastră poate supravieţui la mari înălţimi şi în medii de mare risc.

„I-auzi!"

Cum se face că Eishundo Organics dăduse faliment? După cele întâmplate azi, i-aş fi dat oricând votul meu de încredere.

Mai trecusem prin programe de supravieţuire în stare de inconştienţă, cu alte corpuri, acesta însă era o capodoperă biotehnologică. În mintea înceţoşată de şocul electric şi-au făcut loc amintirea vertijului devastator şi groaza căderii în gol. Cum mă agăţasem de ceva aproape nevăzut în timp ce efectele electroşocului mă învăluiau ca o mantie neagră, de gheaţă. O durere ascuţită înainte să-mi pierd cunoştinţa. Salvat de inventivitatea unor genii ale biotehnologiei şi de entuziasmul lor din urmă cu trei secole.

Am schiţat un zâmbet amar în timp ce încercam să evaluez consecinţele pe care le putea avea ora petrecută acolo, agăţat într-o mână, asupra muşchilor şi articulaţiilor braţului. Mă întrebam dacă vor fi afectate pentru totdeauna. Dacă mă voi mai putea folosi de ele.

— Unde sunt ceilalţi?

— Au plecat. Sunt dincolo de raza de acţiune a senzorilor mei.

— Deci sunt convinşi că m-am făcut praf.

— Aşa se pare. Cel pe care l-aţi numit Kovacs şi-a trimis câţiva subordonaţi să caute la baza muntelui. Înţeleg că vor încerca să vă recupereze cadavrul împreună cu cel al agresorului pe care l-aţi mutilat în schimbul de focuri.

— Dar Sylvie? Colega mea?

— Au luat-o cu ei. Am înregistrat...

— Nu acum, am zis eu şi mi-am dres glasul, observând pentru prima dată cât de uscat îmi era gâtul. Ascultă, spuneai că sunt nişte deschizături. Departe de-aici. Unde-i cea mai apropiată?

— În spatele turlei din stânga dumneavoastră este un orificiu cu diametrul de nouăzeci şi trei de centimetri.

Am întors capul şi am zărit deschizătura la care bănuiam că se referă Dig 301. Turla semăna cu pălăria întoarsă cu fundul în sus a unei vrăjitoare, înaltă de doi metri, pe care pumni imenşi părea că o deformaseră în trei locuri diferite. Era acoperită de plăci albăstrui, neuniforme, care captau lumina ce ajungea sub fortăreaţă şi o reflectau astfel încât părea umedă. Cu puţin noroc, mă puteam agăţa de proeminenţa aproape orizontală de la baza ei. Se afla la nici doi metri de locul în care atârnam.

O nimica toată.

„Asta dacă poţi sări cu un braţ paralizat.

Dacă cealaltă mână face priză cu aliajul marţian mai bine decât acum o oră.

Dacă..."

Am întins braţul drept şi m-am apucat de bucla din cablu ce atârna aproape de cealaltă mână. Am preluat cu multă grijă din tensiune şi am început să mă las pe braţul odihnit. Am simţit un junghi în cel stâng, mai puţin solicitat acum, şi un val de căldură a început să alunge amorţeala. Umărul a trosnit, căldura a trecut prin ligamentele chinuite şi s-a transformat în ceva ce aducea a durere. Am încercat să flexez mâna stângă, dar nu m-am ales decât cu furnicături în degete. Durerea din umăr a crescut şi a coborât prin muşchii braţului. Mai mult ca sigur avea să devină greu de suportat.

Am încercat din nou, cu degetele mâinii stângi. De data asta, furnicăturile au făcut loc unei dureri până la os, ale cărei zvâcnete mi-au umplut ochii de lacrimi. Degetele nu răspundeau. Eram blocat.

— Vreți să alertez serviciile de urgență?

Serviciile de urgență: poliția din Tekitomura, urmată îndeaproape de securitatea Anihilatorilor înarmată cu vești despre nemulțumirea lui Kurumaya, yakuza locală, informată neoficial și condusă de noul Kovacs, și – cine știe? – poate chiar Cavalerii Noii Revelații dacă-și permiteau să-i mituiască pe polițiști ca să fie ținuți la curent cu ultimele evenimente.

— Mulțumesc, am îngăimat eu. Cred că mă voi descurca.

M-am uitat la mâna stângă, încleștată pe cablu, și-am ridicat puțin picioarele. Țesuturile nervoase abia dezmorțite ale mușchilor abdominali au protestat vehement. Am încercat să-mi trec piciorul drept peste cablu, n-am reușit, l-am lăsat jos și am încercat din nou. De data asta am izbutit. Brațul stâng a mai scăpat de greutate. Durerea m-a săgetat din nou, ca niște explozii printre încheieturi și mușchi.

Am tras aer în piept, m-am uitat din nou în...

„Nu, nu privi în jos!"

Am tras din nou aer în piept, scrâșnind din dinți.

Apoi am început, cu degetul mare și cu arătătorul, să-mi desfac de pe cablu, unul câte unul, degetele paralizate.

O jumătate de oră mai târziu, am părăsit întunericul albăstrui, apăsător, din interiorul fortăreței, abia abținându-mă să chicotesc nervos. Surescitarea provocată de excesul de adrenalină nu m-a părăsit tot drumul înapoi – pe traversă, pe scara șubredă a arheologilor –, greu de coborât cu un braț aproape imobil. Am sărit pe pământ cu același zâmbet prostesc și m-am strecurat printre barăci cu precauția obișnuită și mici hohote de râs. Chiar și atunci când am ajuns la baraca în care stătuserăm, chiar și după ce-am intrat și m-am uitat la patul gol, în care o lăsasem pe Sylvie, am simțit cum rânjetul îmi flutură pe buze.

Scăpasem ca prin urechile acului.

Sigur, făcusem eforturi mari pentru a-mi desprinde degetele de pe

cablu, dar, în comparaţie cu restul escapadei, fusese floare la ureche. În sfârşit eliberat, braţul stâng îmi atârna moale de umărul care mă durea ca un dinte cariat. Îmi era la fel de folositor ca o piatră de moară legată de gât. După ce m-am răcorit înjurând, am reuşit să cobor piciorul drept şi, atârnat de mâna dreaptă, să fac un salt dizgraţios pe turlă. M-am forţat să nu cad, m-am prins mai bine şi am descoperit că marţienii folosiseră un material de construcţie rugos. Într-un târziu, gâfâind, m-am aşezat pe şaua de la baza turlei. Am stat acolo vreo zece minute, cu faţa lipită de aliajul rece.

M-am aplecat şi am privit cu grijă în jur până am văzut deschizătura din podea despre care pomenise Dig 301; era aproape, dacă mă ridicam în picioare pe buza turlei. Am flexat braţul stâng, am simţit ceva încurajator deasupra cotului şi m-am gândit că mă poate ajuta ca punct de sprijin. Din poziţia aceea, probabil că mă puteam strecura înăuntru cu picioarele înainte.

După zece minute în care asudasem vârtos, m-am pregătit de încercarea finală. După un minut şi jumătate stăteam întins pe podeaua fortăreţei, chicotind încet şi ascultând cum picură ecourile în construcţia aceasta stranie care-mi salvase viaţa.

O nimica toată.

În cele din urmă m-am ridicat şi am ieşit.

În baracă distruseseră toate uşile în spatele cărora s-ar fi putut ascunde o ameninţare, iar în dormitorul pe care-l împărţisem cu Sylvie se vedeau urme de luptă. M-am uitat de jur-împrejur, masându-mi umărul. Noptiera era răsturnată, cearşafurile răsucite atârnau pe podea. În rest nu atinseseră nimic.

Nicio urmă de sânge. Niciun miros de armă descărcată.

Pe podeaua din dormitor mi-am găsit cuţitul şi GS Rapsodia. Căzuseră odată cu noptiera şi zburaseră în colţuri diferite ale camerei. Nu se obosiseră să ia armele.

Graba cu care acţionaseră fusese prea mare.

„De ce s-au grăbit aşa tare? Ca să coboare la poalele muntelui şi să ia cadavrul lui Takeshi Kovacs?"

În timp ce ridicam armele de pe jos, mi s-a părut ciudat faptul că nu distruseseră totul. Potrivit lui Dig 301, doar câţiva membri ai echipei fuseseră trimişi să-mi recupereze cadavrul. Ar fi fost de

aşteptat ca restul să facă măcar o percheziţie sumară.

Îmi imaginam căutarea febrilă la poalele muntelui, cât timp va dura şi cum vor reacţiona când nu-mi vor găsi rămăşiţele.

M-am întrebat ce va face *el.*

Odată întors în camera principală a barăcii, m-am aşezat la masă. Am aruncat o privire spre display-ul holografic şi mi s-a părut că durerea din cotul stâng se mai atenuase puţin.

— Dig?

Un fâsâit de partea cealaltă a mesei şi iat-o, imperturbabilă ca întotdeauna, neatinsă de evenimentele din ultimele două ore.

— Profesore Coincidenţă-Fericită...

— Spuneai c-ai înregistrat tot ce s-a întâmplat aici. Imaginile acoperă întreaga zonă?

— Întocmai. Input şi output în acelaşi sistem. La fiecare opt metri cubi din zonă există câte o holocameră digitală. În interiorul fortăreţei, înregistrarea e uneori slabă...

— Lasă explicaţiile. Vreau să mi-l arăţi pe Kovacs. Tot ce-a făcut şi a spus aici. Rulează înregistrarea pe display.

— Iniţiez.

Am pus încet pe masă, lângă mâna mea dreaptă, Rapsodia şi cuţitul Tebbit.

— Încă ceva. Anunţă-mă imediat dacă mai apare cineva.

Am căutat cele mai bune imagini şi am găsit una în care intruşii se îndreptau spre baracă urcând pe potecă. Am oprit imaginea pe *el* şi l-am privit pe îndelete. Era destul de solid, o caracteristică a corpurilor de luptă, dar şi sprinten, un fel de a păşi şi de a sta care trimitea mai mult spre o postură teatrală decât spre una de luptă. Faţa constituia un amestec armonios de mai multe rase decât vezi de obicei pe Lumea lui Harlan. Aşadar, venea de pe altă planetă. Codurile genetice, procurate şi ele din alte părţi. Pielea bronzată în chihlimbariu fad, ochii – albastru pătrunzător. Pomeţii laţi, proeminenţi, gura mare, cu buzele pline, părul negru, lung şi creţ, legat la spate cu o bentiţă statică. Arătos, nu glumă.

Şi foarte scump, chiar şi pentru yakuza.

Mi-am înăbuşit un fior de îngrijorare şi i-am cerut lui Dig 301 să

mi-i arate pe intruşi. O altă figură mi-a atras atenţia, înaltă şi puternică, cu o coamă-curcubeu. Camerele digitale prezentau un prim-plan cu o privire oţelită şi un circuit subcutanat pe un chip aspru.

Anton.

Anton şi cel puţin doi puşcaşi zvelţi care mergeau înaintea lui în stilul degajat, sincronizat, al Anihilatorilor porniţi în misiune. Unul dintre ei era femeia căreia îi distrusesem piciorul în fortăreaţă. Alţi doi, nu, trei, veneau în urma capului-de-comandă, deosebindu-se de restul grupului printr-o deplasare aparent dezordonată, totuşi mereu sub control.

Undeva în mine, senzaţia dezamăgitoare că am pierdut ceva se pregătea să recunoască ceea ce vedeam.

Anton şi Gaşca lui de Ţestoşi.

Kovacs îşi adusese din New Hok haita de câini de vânătoare.

M-am gândit la focurile trase la întâmplare printre barăci şi în fortăreaţă şi am înţeles. Un grup de yakuza şi o echipă de Anihilatori, amestecate şi călcându-se pe picioare. Slabă logistică pentru un agent special. E imposibil ca eu să fi făcut o asemenea greşeală chiar şi la vârsta lui.

„Ce tot vorbeşti? Tocmai ai făcut greşeala asta la vârsta lui. Tu eşti ăla de acolo."

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Dig, mută din nou pe dormitor. Acolo unde o scot pe Sylvie.

Imaginea s-a modificat rapid, vibrând. De sub cearşafurile răsucite, femeia cu părul încâlcit în fire metalice a clipit de câteva ori, trezită de schimbul de focuri ce se auzea afară. A făcut ochii mari, încercând să înţeleagă ce se petrece. Apoi uşa s-a deschis brusc şi încăperea s-a umplut de matahale care urlau şi-şi fluturau armele. Când şi-au dat seama pe cine au găsit acolo, urletele s-au transformat în chicote. Cineva s-a aplecat deasupra ei, dar a primit un pumn în faţă. După o luptă scurtă, în care s-a folosit din plin de viteza reflexelor, Sylvie a cedat în faţa atâtor agresori, care au rupt cearşafurile şi i-au administrat lovituri dure în coapse şi în plexul solar. În timp ce se chinuia să-şi recapete suflul, trântită la podea, un alt malac, rânjind pofticios, a apucat-o de un sân, i-a vârât o mână între picioare şi a

început să dea ritmic din fund. Câțiva dintre tovarășii lui au izbucnit în râs.

Deși vedeam scena pentru a doua oară, furia mușca din mine ca flăcările unui incendiu. Spinulele din palme s-au trezit la viață, pline de sudoare.

În pragul ușii a apărut căpitanul yakuza, care, văzând ce se întâmplă, a urlat ceva în japoneză. Gorila s-a îndepărtat de femeia căzută pe podea, a făcut repede o temenea și a bolborosit o scuză. Nou-venitul a intrat în cameră și l-a plesnit cu toată puterea, cu dosul palmei, de trei ori. Individul s-a făcut mic și s-a retras lângă perete. Căpitanul a urlat din nou. Între două insulte pline de culoare, pe care rareori le-am auzit în japoneză, a dat ordin cuiva să aducă haine pentru captivă.

Până când Kovacs s-a întors de la căutarea mea, subordonații lui au îmbrăcat-o pe Sylvie și au așezat-o pe un scaun în mijlocul camerei principale. Tânăra stătea cu mâinile în poală, legate bine, una peste alta, cu un colier din plastic abia vizibil. Yakuza stăteau aproape de ea, cu armele pregătite. Amatorul de sex ședea posomorât într-un colț, fără armă, cu o falcă umflată și cu buza de sus plesnită. Kovacs a aruncat o privire spre Sylvie și i s-a adresat căpitanului. A urmat un schimb de replici mormăite pe care holocamerele nu l-au amplificat. Kovacs a înclinat din cap și a privit-o din nou pe Sylvie. Am deslușit în atitudinea lui o ezitare neașteptată.

Apoi s-a întors spre ușa de la intrare.

— Anton, vrei să vii-ncoace?

Capul-de-comandă al Gărștii Țestoșilor a pășit înăuntru. La vederea lui, femeia s-a strâmbat.

— Trădătorul dracului!

Anton a făcut o grimasă, dar n-a spus nimic.

— Deci vă cunoașteți, a zis Kovacs, nu foarte sigur, în continuare cu ochii pe femeie.

Sylvie îl privea și ea.

— Da, îl cunosc pe găozarul ăsta. E-n cârdășie cu tine, așa-i, cap-de-sulă?

Kovacs a privit-o lung, moment care m-a făcut să mă încordez. Partea aceasta n-o mai văzusem, nu știam cum va reacționa. La vârsta

aceea, eu cum aș fi procedat? Nu, rectific. La vârsta aceea, cum aveam să procedez? Am căutat repede prin memoria zecilor de ani de violență și de furie, încercând să anticipez.

El însă n-a făcut decât să zâmbească.

— Nu, doamnă Oshima. Nu mai e-n cârdășie cu mine. Tu ești un colet pe care trebuie să-l expediez în cele mai bune condiții, asta-i tot.

Cineva a mormăit, altcineva a hohotit. La capacitate maximă, senzorii neurochimici au surprins și o glumă deocheată despre colete. Pe ecran, eul meu mai tânăr rămăsese gânditor. Apoi ochii i s-au îndreptat spre cel cu buza ruptă.

— Hei, tu. Apropie-te.

Haidamacul se codea. Din atitudinea lui se vedea că refuză să se supună, dar făcea parte din yakuza și, până la urmă, trebuia să-și respecte blazonul. S-a ridicat, l-a privit pe Kovacs în ochi și a înaintat cu un zâmbet disprețuitor. Kovacs i-a întors o privire inexpresivă și a făcut semn din cap.

— Arată-mi mâna dreaptă.

Yakuza și-a înclinat capul într-o parte, continuând să-l fixeze pe Kovacs cu privirea. Un gest de o insolență crasă. A ridicat brusc mâna, cu degetele întinse, ca o lamă îndoită ușor, apoi și-a înclinat capul în cealaltă parte, nedezlipindu-și privirea din ochii lui *tani* ăsta.

Kovacs se mișca precum un cablu de trauler care tocmai a plesnit.

I-a prins mâna de încheietură și i-a răsucit-o în jos, blocându-i eventualele reacții ale corpului. L-a tras de braț și cu cealaltă mână a îndreptat blasterul spre el. A tras scurt și am auzit imediat cum sfârâie carnea arsă.

La vederea mâinii cuprinse de flăcări, namila a scos un urlet dureros. Blasterul fusese probabil trecut pe putere minimă – majoritatea armelor cu raze retează o mână sau un picior, vaporizând porțiunea lovită –, fiindcă raza doar arsese pielea și carnea până la os și tendon. Kovacs l-a mai ținut un pic, apoi i-a dat drumul cu o lovitură de cot în tâmplă. Malacul s-a prăbușit la podea cu mâna arsă sub braț și pantalonii pătați de urină. Plângând în hohote.

Kovacs și-a controlat respirația și a privit în jur. Doar fețe împietrite. Sylvie se uita în altă parte. Aproape că simțeam duhoarea

de carne arsă.

— O atingeţi sau îi vorbiţi numai dacă-ncearcă să fugă. E valabil pentru toţi. Clar? În toată povestea asta nu contaţi nici cât negrul de sub unghiile mele. Până ne-ntoarcem în Millsport, femeia asta este *Dumnezeu* pentru voi. *Clar?*

Tăcere. Căpitanul yakuza a urlat ceva în japoneză. Muştruluiala a fost urmată de mormăieli de aprobare. Kovacs a încuviinţat tacit şi s-a întors spre Sylvie.

— Doamnă Oshima, te rog să mă urmezi.

Sylvie l-a privit câteva clipe, apoi s-a ridicat în picioare şi a ieşit după el. Yakuza au urmat-o, lăsându-i în încăpere pe căpitan şi pe cel căzut la podea. Căpitanul şi-a privit subordonatul rănit, l-a lovit de câteva ori cu piciorul în coaste, l-a scuipat şi a părăsit baraca furios.

Afară, cei trei inşi pe care-i omorâsem în fortăreaţă au fost urcaţi pe o targă multiplă gravitaţională. Căpitanul i-a ordonat unui bărbat să treacă la volan, apoi s-a postat în vârful unei falange protectoare în jurul lui Kovacs şi al Sylviei. Lângă şi în spatele târgii, Anton şi cei patru membri ai Găştii Ţestoşilor care mai rămăseseră alcătuiau un fel de ariergardă. Holocamerele digitale din exterior ale lui Dig au urmărit mica procesiune până când a dispărut pe drumul spre Tekitomura.

La vreo cincizeci de metri de ea, ţinându-şi mâna arsă şi încă netratată, mergea împleticit gigantul căzut în dizgraţie, care îndrăznise să se atingă de Sylvie Oshima.

L-am urmărit cum se îndepărtează, încercând să înţeleg ce se petrece.

Încercând să pun lucrurile cap la cap.

Încă încercam în clipa în care Dig 301 m-a întrebat dacă am terminat, dacă vreau să văd şi altceva. I-am spus că nu, cu gândul în altă parte. În mintea mea, intuiţia de agent special făcea deja ce trebuia să facă.

Dădea foc prejudecăţilor, le ardea până nu mai rămânea nimic din ele.

Capitolul 19

Când am ajuns în Belabumbac Kohei 9.26, toate luminile erau stinse, mai puţin într-o unitate la vreo şase rampe de încărcare pe dreapta, unde ferestrele de la etaj luceau cu intermitenţe, de parcă înăuntru ar fi izbucnit un incendiu. Un ritm înfocat de reefdive/neojunk spărgea liniştea nopţii, chiar şi prin obloanele trase ale rampelor, iar afară, trei inşi îndesaţi stăteau de pază, în haine negre, scoţând aburi pe gură şi plesnindu-şi braţele ca să se mai încălzească. Chiar dacă avea destul spaţiu ca să organizeze petreceri dansante, Plex Kohei nu părea că-şi poate permite roboţi care să-i asigure paza. Ceea ce-mi uşura accesul.

Presupunând că Plex era acolo.

— *Cred că glumeşti,* îmi replicase Isa, dispreţuitor, cu accentul ei Millsport pe care-l folosea de cincisprezece ani, când îi telefonasem spre seară. *Bineînţeles că-i acolo. În ce zi suntem?*

— *Hm,* făcusem eu numărând. *Vineri?*

— *Exact, vineri. Ce crezi că fac tolomacii de-acolo într-o zi de vineri?*

— *De unde naiba să ştiu, Isa? Nu fi chiar atât de snoabă.*

— *Vineri? O comunitate de pescari? O noapte Ebisu?*

— *Aha, dă o petrecere.*

— *Scoate şi el un ban cu localul lui şi relaţiile de* take, spusese ea tărăgănat. *Cu toate depozitele alea. Cu toţi prietenii de familie din yakuza...*

— *Ştii cumva care-i depozitul?*

Ce întrebare tâmpită! Îmi luase ceva timp să mă orientez pe străzile dispuse fractal din cartierul depozitelor, dar, din clipa în care ajunsesem în Belabumbac Kohei, localul fusese uşor de găsit – muzica se auzea cale de şase alei, în toate direcţiile.

— *Nu prea,* răspunsese Isa căscând în telefon.

Intuisem că de-abia se dăduse jos din pat.

— *Ascultă, Kovacs. Ai călcat pe cineva pe bombeu cât ai fost acolo?*

— *Nu. De ce?*

— *Păi, nu te-aş întreba dacă n-aş şti ceva. Ţinând cont că ne*

cunoaștem de ceva timp.

Îmi reprimasem un zâmbet. O cunoșteam pe Isa de exact un an și jumătate. Dar când ai doar cincisprezece ani, asta înseamnă mult.

— Zău?

— Zău, au fost pe-aici mulți polițiști care-au întrebat de tine. Informații contra cost, bani buni. Așa că, dacă n-ai început încă, ar fi cazul să te uiți peste umărul corpului pe care-l ai acum, cu vocea asta groasă.

Mă încruntasem și cugetasem puțin.

— Ce fel de polițiști?

— Dac-aș ști, ar trebui să-mi dai bani ca să-ți spun. Dar din păcate nu știu. Chestia asta am aflat-o de la niște polițiști corupți din Millsport, pe care-i poți cumpăra cu cât dai pe o felație undeva, pe chei. Nu știu cine i-a trimis.

— Presupun că nu le-ai spus nimic despre mine.

— Presupui bine. Mă mai ții mult la telefon, Kovacs? Eu nu-s ca tine. Am o viață activă.

— Nu, te las. Mulțumesc pentru ultimele noutăți, Isa.

Un mormăit.

— A fost plăcerea mea, ca un gâdilat de clitoris. Ai grijă de tine, poate mai colaborăm și-mi iese și mie ceva bănet.

Mi-am închis până la gât haina cumpărată de curând, mi-am flexat degetele în mănușile negre din polialiaj – simțind un junghi ascuțit în mâna stângă – și am început să merg ca un gangster veritabil în timp ce dădeam colțul aleii. Ca tânărul Yukio Hirayasu, în cea mai arogantă ipostază a lui. Ignorând faptul că haina nu era făcută pe comandă, ci una de-a gata, cumpărată din primul magazin întâlnit în cale, tot ce găsisem în grabă, un obiect de vestimentație în care adevăratul Hirayasu n-ar fi vrut să apară nici mort. Însă nuanța de negru mat dădea bine și se asorta cu mănușile mulate – plus că, în lumina asta, nu se observa diferența. Disimularea învățată în Corpul Agenților Speciali se ocupa de rest.

Inițial, mă gândisem să-i stric petrecerea lui Plex cu mult tam-tam. Să dărâm ușa sau să mă urc pe acoperiș prin spatele depozitului și să cobor printr-o lucarnă. Dar brațul stâng mă durea în continuare din vârful degetelor până la gât și nu-mi dădeam seama cât pot face cu el

din tot ce-mi propusesem, mai ales într-o situație critică.

Cei trei de la intrare m-au văzut și s-au tras aproape unul de altul. Senzorii neurochimici mă ajutau să-i observ de la distanță – niște mardeiași amărâți de pe chei, poate, după cum se mișcau, cu niță pregătire de luptă. Unul avea un tatuaj pe obraz, specific pușcașilor marini din unitățile tactice, dar putea fi doar o imitație făcută într-unul dintre saloanele de înfrumusețare ce foloseau programe de-ale armatei, date la casare. Sau, ca mulți dintre cei din unitățile tactice ale marinei, poate fusese demobilizat înainte de vreme. Reduceri de personal. Cuvântul de ordine universal și catehismul de pe Lumea lui Harlan în aceste zile. Nimic nu era mai sfânt decât reducerea costurilor – nici în armată nu mai erai sigur de postul tău.

— Stai pe loc, amice, mi-a spus tatuatul.

I-am aruncat o privire cruntă. Și m-am făcut că mă opresc.

— Am întâlnire cu Plex Kohei. Și nu-mi place s-aștept.

— Întâlnire? a întrebat el, în timp ce ochii i se ridicau și alunecau în stânga, verificând o listă retinală de invitați. În seara asta nu se poate. E ocupat.

Am făcut ochii mari și m-am înfuriat, vulcanic, așa cum văzusem la căpitanul yakuza pe înregistrările lui Dig 301.

— Știi cine sunt? m-am răstit, cu toată convingerea. Paznicul tatuat a ridicat din umeri.

— Știu doar că nu-ți găsesc fața pe listă. Și asta-nseamnă că nu intri.

Ceilalți mă măsurau din cap până-n picioare, cu interes profesional. Ca să vadă ce pot rupe mai ușor. Mi-am înăbușit pornirea de a lua poziție de luptă și i-am privit cu dispreț aristocratic. Și am blufat.

— Foarte bine. Te rog să-ți informezi patronul că l-ai întors de la ușă pe Yukio Hirayasu și că, datorită *excesului* tău de zel, va trebui să-mi vorbească în prezența *senpaiului* Tanaseda mâine-dimineață, neanunțat și nepregătit.

Cei trei au schimbat mai multe priviri între ei. Numele nu erau de glumă, erau chiar din conducerea yakuza. Tipul cu tatuajul a șovăit. M-am întors. Când să fac primul pas, a cedat.

— În regulă, Hirayasu-san. Un moment, te rog.

Atuul crimei organizate este nivelul ridicat de teamă pe care o insuflă membrilor ei şi celor asociaţi cu aceştia. Ierarhia răufăcătorilor. Acelaşi lucru se poate vedea în multe alte locuri: triadele din Hun Home, *familias vigilantes* din Adoracion, Echipele Provo de pe Lumea lui Nkrumah. Cu diferenţe regionale, dar toate impunând acelaşi respect prin spaima de pedeapsă. Şi toate se aleg cu aceeaşi lipsă de iniţiativă în rândurile lor. Nimeni nu vrea să hotărască de unul singur când o acţiune independentă poate fi răstălmăcită ca lipsă de respect. O astfel de atitudine îţi poate cauza moartea reală. Mult mai sigur este să respecţi ierarhia.

Paznicul a scos telefonul şi l-a sunat pe şef.

— Alo, Plex, avem...

A ascultat câteva clipe, cu o figură inexpresivă. Dinspre telefon venea un bâzâit de insectă furioasă. N-aveam nevoie de senzorii neurochimici ca să înţeleg ce i se spunea.

— Da, ştiu ordinul, dar a venit Yukio Hirayasu. Vrea să stea de vorbă cu tine şi...

În pauza care a urmat, paznicul s-a luminat la faţă. A înclinat din cap de două ori, m-a descris şi a repetat ce-i spusesem. Am simţit ezitarea lui Plex. Am mai aşteptat un pic şi am pocnit din degete, impacientat, cerând telefonul. Paznicul s-a supus. M-am străduit să-mi amintesc felul în care vorbea Hirayasu, cu două luni în urmă, colorat cu idiomul gangsteresc din Millsport pe care doar îl bănuiam.

— Plex, am început eu, pe un ton sumbru.

— Yukio? Tu eşti?

Am ridicat tonul, ca Hirayasu.

— Nu, sunt un *amărât* care vinde droguri la colţ de stradă. Ai înnebunit? Trebuie să discutăm ceva foarte serios, o afacere importantă. Ai idee cât de aproape sunt să-ţi retrag autorizaţia chiar când se crapă de ziuă? Iar tu mă ţii ca prostul la uşă.

— OK, Yukio, OK. Calm. Credeam că ţi-a făcut cineva *felul.*

— Mda, un zvon. Chestia e că m-am întors. Cred că Tanaseda nu ţi-a spus...

— Tana... a zis Plex înghiţind în sec, cu zgomot. E cu tine?

— Lasă-l în pace pe Tanaseda. Mă tem că peste patru-cinci ore poliţia va descinde aici.

— Aici?

— *Aici?* am repetat eu, ridicând din nou tonul. Unde în altă parte?

I-am auzit răsuflarea. O voce de femeie în fundal, înăbuşită. Am simţit cum mi se pune sângele în mişcare, doar o clipă. Nu era Sylvie, nici Nadia. Plex s-a răstit la ea, apoi a reluat discuţia.

— Credeam că...

— *Mă laşi să intru sau nu?*

Cacealmaua a funcţionat. Plex l-a cerut la telefon pe paznic şi, după trei cuvinte monosilabice, acesta a deschis o uşă îngustă prin oblonul de metal. A intrat şi mi-a făcut semn să-l urmez.

Înăuntru, clubul lui Plex arăta aproape cum mă aşteptasem. O copie ieftină a cluburilor *take* din Millsport – paravane din aliaj translucid în loc de pereţi, holograme halucinogene proiectate deasupra unei mulţimi de dansatori, mulţi acoperiţi doar de tatuaje şi de umbre. Muzica fusion acoperea întreg spaţiul, te asurzea şi făcea să tremure paravanele. O simţeam cum vibrează prin toate cavităţile mele, ca suflul prelungit al unei bombe. Deasupra mulţimii, două aspirante la Corpul Perfect îşi flexau muşchii tonifiaţi, mimând un orgasm complicat după felul în care îşi plimbau degetele peste trupuri. Dar, privind mai atent, îţi dădeai seama că sunt susţinute de cabluri, nu de forţa antigravitaţională. Iar hologramele erau, evident, nişte înregistrări, nu efectul direct asupra memoriei corticale pe care-l vedeai în cluburile *take* din Millsport. Cred că Isa n-ar fi fost impresionată de aşa ceva.

Doi inşi şedeau ţepeni şi fără chef pe nişte scaune vechi, din plastic, lângă un paravan. Clubul fiind plin până la refuz, crezuseră probabil că nu mai aveau treabă în noaptea asta. M-au privit ursuz şi au pregătit detectoarele. În spatele lor, prin paravan, câţiva dansatori i-au văzut şi le-au imitat gesturile zâmbind, ameţiţi de droguri, cu gurile până la urechi. Paznicul care mă însoţea le-a făcut semn să rămână pe loc. Am trecut pe lângă paravan şi am pătruns pe ringul de dans. Temperatura a crescut brusc, la cea a sângelui. Muzica se auzea şi mai tare.

Ne-am croit drum, fără nicio problemă, prin ringul ticsit de dansatori. De vreo două ori a trebuit să mă folosesc de ghionturi, dar nu m-am ales decât cu zâmbete, de scuză sau fără noimă. Scena *take*

este destul de relaxată peste tot pe Lumea lui Harlan – cultivarea atentă a halucinogenelor plasează soiurile cele mai populare în partea euforică a spectrului psihotropic, motiv pentru care singurul rău pe care ți-l pot face cei care le consumă este să te îmbrățișeze și să te agaseze cu jurăminte incoerente de dragoste până la moarte. Există și varietăți mai agresive, dar, în general, numai armata le folosește.

După mai multe mângâieri și o sută de zâmbete mult prea largi, am ajuns la o rampă din metal pe care am suit spre două containere vechi, aduse din docuri, urcate pe o schelă și placate cu lemn și oglinzi. Lumina hologramelor se reflecta aleatoriu din suprafața lor neregulată. Paznicul m-a condus la containerul din stânga și, apăsând pe un buton, a deschis o ușă placată cu o oglindă, până atunci invizibilă. Ca și cea care dădea în stradă. Aparent nu existau portaluri flexibile. M-a lăsat să trec primul.

Am intrat și am privit în jur. În prim-plan, un Plex îmbujorat, doar în pantaloni și chinuindu-se să-și pună o bluză de mătase violent psihedelică. În spatele lui, două femei și un bărbat tolăniți pe un pat masiv, automulant. Toți fizic foarte tineri și frumoși, zâmbind tâmp și cu priviri pierdute, cu corpurile prost pictate, goale pușcă. Nu era greu de ghicit de unde-i avea Plex. Peretele din spate al containerului era plin de monitoare pentru minicamerele care acopereau tot clubul. Imaginea ringului de dans se muta mereu, de la un monitor la altul. Ritmul fusion răzbătea prin pereți, înăbușit, dar îndeajuns de clar ca să poți dansa. Sau să faci altceva.

— Salutare, Yukio. Lasă-mă să te privesc mai bine, a spus Plex apropiindu-se, cu brațele ridicate și cu un zâmbet nesigur. Dar ce corp ți-ai tras! De unde-l ai? E personalizat?

Am făcut semn spre tovarășii lui de joacă.

— Fă-le vânt.

— Imediat, a zis el întorcându-se și bătând din palme. Haideți, copii. Distracția s-a terminat. Am afaceri de discutat cu amicul meu.

Cei trei s-au ridicat, fără chef, ca niște copii care nu vor să se culce devreme. În trecere, una dintre femei a încercat să-mi atingă fața. M-am ferit, încruntat, gest care a făcut-o să se bosumfle. Paznicul i-a urmărit cu privirea până la ieșire, apoi s-a uitat întrebător spre Plex, care mă privea la fel de întrebător.

— Da, şi el.

Paznicul s-a conformat şi a închis uşa, acoperind o parte din muzica asurzitoare. M-am uitat din nou la Plex, care se apropia de un modul luminat din interior, lipit de perete, ca să-şi demonstreze ospitalitatea. Mişcările lui erau un amestec curios de lentoare şi de agitaţie, *take* şi teama luptându-i-se în sânge. A căutat neîndemânatic printre sticlele de cristal ornamentate şi pliculeţele de hârtie care umpleau raftul de sus.

— Vrei să pipezi ceva?

— Plex, l-am înfruntat eu cu privirea, decis să joc până la capăt cartea blufului. Ce *dracu'* se petrece aici?

Bărbatul a tresărit.

— Păi, credeam că Tanaseda ţi-a... a îngăimat el.

— Lasă asta. Spune-mi tu.

— Să ştii că nu-i vina mea, a zis Plex uşor ofensat. Nu v-am spus încă de la început că are ceva la cap? Cu tot rahatul ăla *kaikyo* pe care-l scotea pe gură... N-aţi auzit-o? Mă pricep la biotehnologie, ştiu când ceva nu-i în regulă. Ascultă-mă bine, femeia aia cu capul plin de fire era *dusă de tot.*

M-am întors brusc cu gândul în urmă cu două luni, la prima noapte, în faţa depozitului, în corpul sintetic, cu mâinile pătate de sângele preoţilor şi cu coastele atinse de blaster, când trăgeam cu urechea la ce vorbeau Plex şi Yukio. *Kaikyo* – o strâmtoare, un mijlocitor de obiecte furate, un consultant financiar, un canal de scurgere. Şi un sfânt posedat de spirite. Sau poate o femeie, posedată de fantoma unei revoluţii de acum trei secole. Sylvie, purtând-o pe Nadia în ea. Pe Quell.

— Unde au dus-o? am întrebat calm.

Nu mai era vocea lui Yukio, oricum nu mai voiam să întind pelteaua. Nu ştiam destule ca să-l mint la infinit pe Plex, care-l cunoştea pe Yukio de o viaţă.

— Cred că-n Millsport, a răspuns el umplându-şi o pipă, poate ca să-şi limpezească mintea după ceaţa de *take.* Spune-mi, Yukio, Tanaseda chiar nu...

— Unde anume în Millsport?

În clipa aceea s-a prins. Am văzut cum se dumireşte şi cum, brusc,

caută ceva sub raftul de sus al modulului. Poate avea un senzor neurochimic montat undeva, în corpul acela deschis la culoare, de aristocrat, deşi pentru el ar fi fost doar un accesoriu. În plus, drogurile îi încetineau mişcările atât de tare, încât îl făceau caraghios.

L-am lăsat să atingă arma, s-o ia de pe raftul pe care era ascunsă. Apoi l-am lovit cu piciorul peste mână, l-am trântit pe pat cu un dos de palmă şi am izbit raftul cu călcâiul. Sticlele ornamentate s-au spart, pliculeţele de hârtie s-au împrăştiat, iar raftul a crăpat pe toată lungimea lui. Arma a căzut pe podea. Arăta ca un blaster cu dispersie, fratele mai mare al GS Rapsodiei de sub haina mea. L-am cules de jos şi m-am întors la timp ca să-l împiedic să atingă un buton de alarmă din perete.

— Opreşte-te!

A înţepenit, privind arma hipnotizat.

— Stai jos. Acolo.

S-a lăsat să cadă pe pat, ţinându-se de braţul lovit. Avea noroc, am gândit cu o brutalitate care aproape imediat mi s-a părut un efort prea mare, că nu i-l rupsesem.

Sau că nu pusesem blasterul pe el.

— Cine...? a întrebat el fără vlagă. Cine eşti? Nu eşti Hirayasu.

Mi-am acoperit faţa cu o mână şi m-am făcut că scot o mască Noh, cât mai teatral cu putinţă. Şi m-am înclinat uşor.

— Bravo. Nu sunt Yukio. Deşi îl am în buzunar.

S-a încruntat.

— Ce tot spui acolo?

Am vârât mâna în buzunarul hainei şi am scos la întâmplare o memorie corticală. De fapt, nu era memoria cu dungi galbene, de firmă, a lui Hirayasu, dar, după expresia feţei lui Plex, mi-am dat seama că-l convinsesem.

— Ei, drăcie! Kovacs?

— Ai ghicit, i-am spus şi am vârât memoria la loc. Originalul. Nu accept imitaţii... Dacă nu vrei să te bucuri de compania amicului tău din copilărie aici, în buzunarul meu, propun să-mi răspunzi mai departe la întrebări, cum ai făcut-o şi când credeai că sunt Yukio.

— Dar.. S-a întrerupt el clătinând din cap. N-ai cum să scapi de-aici, Kovacs. Te-au pus... Te-au trimis pe tine să te caute!

— Știu. Probabil că-s disperați, nu?

— Nu-i de râs. Tipul e psihopat cu acte în regulă. Cei din Drava încă numără cadavrele pe care le-a lăsat în urmă. Morți de-a binelea. Fără memorii.

Am simțit un junghi scurt. Înrudit cu frisonul pe care-l avusesem la vederea înregistrării lui Dig 301, cu Anton și Gașca de Țestoși. Kovacs se dusese la New Hok și-și făcuse treaba cu toată meticulozitatea unui agent special. Se întorsese cu persoana de care avusese nevoie. Logic. Ce nu-i folosea lăsase în urmă, ruine fumegânde.

— Pe cine a ucis, Plex?

— Nu... Nu știu, a răspuns el umezindu-și buzele. Multă lume. Toată echipa ei, pe toți cei cu care...

S-a oprit. Am încuviințat din cap, fără să spun nimic. Regrete față de Jad, Kiyoka și ceilalți, detașate, ascunse undeva, ca să nu-mi stea în cale.

— Mda. Următoarea întrebare.

— Ascultă, omule, nu te pot ajuta. N-ar trebui nici să...

M-am îndreptat spre el, nerăbdător. Începând să cedez pe margini, ca hârtia aprinsă. A tresărit din nou, mai tare decât atunci când crezuse că sunt Yukio.

— Gata, gata. Îți spun. Numai să nu dai. Ce vrei să știi?

„Hai, la treabă. Controlează-te."

— Mai întâi vreau să-mi spui ce știi *tu* sau ce crezi că știi despre Sylvie Oshima.

A oftat.

— Omule, ți-am spus să nu te implici în barul ăla. Te-am avertizat.

— Da, m-ai avertizat, cum se pare că l-ai avertizat și pe Yukio. Un gest foarte altruist din partea ta să avertizezi pe toată lumea. De ce te-a speriat atât de mult, Plex?

— Nu știi?

— Să spunem că nu, am răspuns ridicând o mână în încercarea de a-mi stăpâni furia care amenința să dea pe dinafară. Și să mai spunem că, dacă-ncerci să mă minți, te scurtez de cap cu blasterul ăsta.

Plex a înghițit un nod.

— E... spune că e Quellerist Falconer.

— Mda. Şi chiar e?

— Ce dracu', omule, de unde să ştiu?

— Dar, în opinia ta de expert, ar putea fi?

— Nu ştiu, a răspuns el aproape tânguit. Ce vrei de la mine? Doar ai fost cu ea în New Hok, ştii cum i-acolo. Poate, mda, *poate* că e. Poate c-a găsit o bază de date secretă cu copii de rezervă ale unor personalităţi. Şi s-a contaminat...

— Dar nu crezi?

— E puţin probabil. În primul rând, nu văd de ce s-ar dori ca o bază de date pentru personalităţi să aibă „scurgeri" virale. Nu are logică, nici chiar pentru un grup de quellişti fanatici. La ce bun? O copie a idolului revoluţionar care le bântuie visele erotice?

— Vasăzică, nu te prea dai în vânt după quellişti, am zis eu pe un ton neutru.

Pentru prima oară de când îl cunoşteam, Plex a părut că renunţă la masca timidităţii împăciuitoare. A pufnit dispreţuitor – altcineva, cu mai puţină educaţie, ar fi scuipat, probabil.

— Priveşte-n jur, Kovacs. Crezi c-aş mai trăi aşa, dacă Decolonizarea n-ar fi lovit atât de crunt comerţul cu plante bela din New Hok? Cui crezi că trebuie să-i fiu recunoscător?

— Asta-i o întrebare istorică foarte complexă...

— Pe dracu'!

— ...la care nu ştiu să răspund. Dar înţeleg de ce eşti supărat. Îţi vine greu să-şi târăşti amicii prin cluburi de mâna a doua ca ăsta. Să nu-ţi permiţi vestimentaţia obligatorie din circuitul de petreceri al Primelor Familii. Îmi pare rău pentru tine.

— Ha, ha, ha.

Am simţit cum mă schimb la faţă. Evident că schimbarea nu i-a scăpat nici lui, motiv pentru care furia l-a părăsit la fel de repede cum îl apucase. Am vorbit ca să nu-l lovesc, să nu-l rănesc.

— Am crescut într-o mahala din Newpest. Părinţii mei munceau în fabricile de belabumbac, ca toţi cei de acolo. Contract pe termen limitat, plata cu ziua, fără beneficii. Erau zile în care aveam mare noroc dacă mâncam de două ori. Şi asta nu din cauza vreunei crize economice, fiindcă afacerile mergeau ca de obicei, ci pentru ca nişte nemernici ca tine şi ca familia ta să se-mbogăţească. Am tras adânc

aer în piept şi m-am silit să revin la tonul ironic. Aşa că va trebui să-mi ierţi faptul că nu-ţi deplâng aspiraţiile aristocratice neîmplinite, fiindcă, pe moment, sunt presat de timp. OK?

Plex şi-a umezit buzele şi a încuviinţat.

— OK. OK, omule, e-n regulă.

— Mda... Spuneai că n-ar exista niciun motiv pentru reactivarea unei copii a lui Quell.

— Da, aşa spuneam, a încuviinţat străduindu-se să revină pe un teren mai sigur. În plus, Oshima e plină până la refuz de tot felul de supresoare care împiedică virusarea legăturii. Echipamentul ăla de Anihilator e de ultimă oră.

— Mda, cu asta ne-ntoarcem de unde am pornit. Dacă nu-i Quell, de ce te temi de ea atât de mult?

A clipit de câteva ori.

— De ce mă...? Păi, indiferent dacă este sau nu Quell, ea *crede* că este. Asta-i o psihoză majoră. Tu ai lăsa un echipament ca ăsta în seama unui psihopat?

Am înălţat din umeri.

— Din câte am văzut în New Hok, jumătate dintre Anihilatori sunt la fel. Departe de a fi un grup echilibrat.

— Poate, dar mă-ndoiesc că mulţi dintre ei se cred reîncarnarea unui lider revoluţionar mort de trei secole. M-ar mira să poată cita...

S-a oprit şi m-a privit lung.

— Ce să citeze?

— Chestii de-ale ei, a răspuns Plex şi a privit în altă parte, tresărind. Chestii vechi, din război, din perioada Decolonizării. Poate ai auzit-o cum vorbeşte câteodată, ca într-un film japonez de pe vremuri.

— Da, am auzit-o. Dar nu asta voiai să spui.

A încercat să se ridice de pe patul automulant. M-am apropiat de el. A înlemnit. L-am privit cu aceeaşi expresie ca atunci când pomenisem de familia mea. Nici măcar n-am ridicat blasterul.

— Ce să citeze?

— Omule, Tanaseda ar...

— Tanaseda nu-i aici. Eu sunt. Ce... să... citeze?

A cedat gesticulând neconvingător.

— Nici nu știu dacă ai înțelege, omule.

— Fă o încercare.

— E complicat.

— Nu, e simplu. Te ajut să-ncepi. În noaptea în care am venit să-mi iau corpul vorbeai despre ea cu Yukio. Dac-ar fi să fac o presupunere, aș spune c-ai făcut ceva afaceri cu ea; dac-ar fi să fac o a doua presupunere, aș spune c-ai întâlnit-o în localul ăla din docuri unde m-ai dus ca să luăm micul dejun, corect?

A încuviințat din cap fără tragere de inimă.

— OK. Singurul lucru pe care nu-l pricep este de ce te-ai arătat atât de surprins s-o vezi acolo.

— Nu credeam că va reveni, a mormăit el.

Mi-am amintit cum o văzusem prima oară, în noaptea aceea. După felul în care se privea în oglinda de deasupra barului, părea în transă. Memoria agentului special a dat la iveală și un fragment din conversația avută în apartamentul din Kompcho, mai târziu. Orr, referindu-se la escapadele Ini Lazlo:

...se ține și acum după gagica aia cu balcoanele cât casa?

Sylvie: *Ce gagică?*

O știi și tu. Tamsin... Tamita... am uitat cum o cheamă. Gagica din barul de pe Muko. Înainte să-ți sară țandăra. Ce dracu', Sylvie, doar erai acolo. *Cum să uiți ce țâțe avea aia?*

Jad: *Sylvie nu-i echipată să vadă genul ăla de armament.*

M-am înfiorat. Nu, nu era echipată. Nu era echipată să-și amintească prea multe, rătăcind noaptea prin Tekitomura, prinsă între Sylvie Oshima și Nadia Makita, cunoscută și sub numele Quellerist Falconer. Era echipată doar ca să navigheze după crâmpeie disparate de amintiri și de vise și să apară într-un bar pe care parcă-l știa, pentru ca, tocmai când încerca să-și revină, niște lepădături pe cât de bărboase, pe atât de fioroase, cu voie de la Dumnezeu ca să ucidă, să sară la ea cu superioritatea sexului tare.

Mi-am amintit de Yukio, când năvălise în apartamentul din Kompcho, a doua zi dimineață. Furia de pe fața lui.

Kovacs, ce dracu' faci aici?

Și cuvintele lui când a văzut-o pe Sylvie:

Doar știi cine sunt.

Nu se referea la statutul lui evident de membru al yakuza. Yukio credea că Sylvie îl cunoaşte.

Şi răspunsul calm al Sylviei: *Habar n-am cine eşti.* Fiindcă în clipa aceea chiar nu ştia. Memoria agentului special se oprise asupra neîncrederii afişate de Yukio. Nici vorbă de vanitate ofensată. Omul chiar era şocat.

În cele câteva secunde ale confruntării, în vărsarea de sânge care urmase, nici nu mă gândisem să mă întreb de ce era atât de furios. Furia era o constantă. Un însoţitor credincios în ultimii doi ani, chiar şi mai mult, furia din mine şi a celor din jur. O luam de bună, era o stare ca oricare alta. Yukio era furios fiindcă avea motive să fie. Fiindcă era un găozar care se credea mare şi tare, exact ca tăticul lui, exact ca toţi ceilalţi, iar eu îl umilisem în faţa lui Plex şi a lui Tanaseda. Fiindcă, de fapt, era un găozar exact ca toţi ceilalţi, iar furia făcea parte din el.

Sau: „Fiindcă tocmai ai nimerit într-o afacere complicată cu o femeie periculos de instabilă, cu capul plin de programe de luptă ultramoderne şi o legătură directă cu..."

„Cu ce?"

— Ce vindea, Plex?

Bărbatul a răsuflat adânc, părând că-şi dă sufletul.

— Nu ştiu, Tak. Pe bune. Un fel de armă, ceva din timpul Decolonizării. Îi spunea Protocolul Qualgrist. Ceva biologic. Mi l-au luat imediat ce le-am făcut legătura cu ea. Imediat ce le-am dat informaţii preliminare. A privit din nou în altă parte, de data aceasta calm, apoi a şoptit cu amărăciune în glas: Mi-au spus că-i prea important pentru mine. Nu aveau încredere că pot să-mi ţin gura. Au adus specialişti din Millsport. Yukio a venit cu ei. Ei m-au dat deoparte.

— Dar ai fost acolo. Ai văzut-o în noaptea aia.

— Da, le vindea ceva pe tipuri neînregistrate, de-ale companiei ei. Bucată cu bucată, fiindcă n-avea încredere în noi. A scos un hohot de râs scurt. Cum n-aveam nici noi în ea. Eu trebuia să fiu de faţă de fiecare dată, ca să verific codurile preliminare. Să mă asigur că sunt autentice. După ce le verificam, Yukio le lua şi le dădea mai departe echipei lui din EmPee. Eu n-am văzut niciun fel de marfă. Şi doar ştii

cine-a găsit-o! Eu. La mine a venit prima dată. Și nu m-am ales decât cu niște mărunțiș.

— Cum te-a găsit?

A ridicat din umeri, abătut.

— Pe canalele obișnuite. Se pare că se interesa prin Tekitomura de mai multe săptămâni. Căuta pe cineva care să-i mute marfa.

— Dar nu ți-a spus despre ce era vorba?

A cules posomorât o bucățică de vopsea de corp de pe pat.

— Nu.

— Să fim serioși, Plex. Te-a încântat cu marfa ei de te-a făcut să-ți chemi amicii din yakuza, dar nu ți-a arătat nimic din ea!

— Ea a vrut să discute cu yakuza, nu eu.

M-am încruntat.

— *Ea* a vrut?

— Da. Spunea că yakuza ar fi interesați, că i-ar putea fi de folos.

— *Rahat,* Plex. De ce ar fi interesată yakuza de o armă biotehnică veche de trei secole? Doar nu poartă un război.

— Poate că se gândea că yakuza ar putea s-o vândă armatei și să încaseze un procent din asta.

— Dar n-a spus așa ceva, ci că ar putea fi *de folos* pentru yakuza.

M-a privit lung.

— Mda, poate. Nu știu. N-am memoria totală a unui agent special, cum ești tu. Nu-mi aduc aminte exact cum mi-a spus. Și nici nu-mi pasă. Cum mi-au zis și cei din yakuza: nu mai am nicio treabă cu asta.

M-am îndepărtat de el. M-am rezemat de container și am privit blasterul cu gândul în altă parte. Vederea periferică îmi spunea că nu se mișcă de pe pat. Am oftat și am simțit cum mi se ia o greutate de pe piept, pentru ca, în clipa următoare, să coboare la loc.

— OK, Plex. Mai am câteva întrebări, ușoare, și te las în pace. Ediția asta nouă, a mea, era pe urmele lui Oshima, nu pe ale mele, corect?

A plescăit din limbă, de-abia audibil în ritmul fusion ce răzbătea de afară.

— Și pe ale ei, și pe ale tale. Tanaseda îți vrea capul pentru ce i-ai făcut lui Yukio, dar nu ești tu atracția principală.

Mă simțeam deprimat. Preț de o clipă, crezusem că Sylvie se

dăduse de gol în Tekitomura, cu o zi înainte. Poate vorbise cu cine nu trebuia, fusese surprinsă de o cameră de supraveghere, făcuse o mișcare greșită care-i adusese pe urmăritori peste noi cu viteza unei sulițe de foc. Dar nu asta era cauza. Cauza era mai simplă și mai gravă – aflaseră că umblasem prin arhivele despre Quellerist Falconer, o gafă impardonabilă. Probabil că țineau sub observație toate accesările de date de când începuse tărășenia asta.

„Iar tu ai intrat chiar în gura lupului. Bravo!"

Am făcut o grimasă.

— Tanaseda conduce operațiunile?

Plex șovăia.

— Nu? Atunci cine-l manevrează?

— Nu...

— Hai, Plex, nu-i cazul să dai înapoi.

— Nu știu. Pur și simplu. Dar e plasat sus de tot. Asta știu. Am auzit ceva despre Primele Familii, despre șefa spionilor din Millsport.

Am răsuflat ușurat. Deci nu era yakuza. Era bine, totuși, că valoarea mea de piață nu scăzuse chiar *atât* de mult.

— Spioana asta are un nume?

— Da, a răspuns el ridicându-se brusc. S-a apropiat de modul și a privit interiorul spart. O cheamă Aiura. O tipă dură din toate punctele de vedere.

— Ai întâlnit-o vreodată?

A scormonit prin resturi și a găsit o pipă întreagă.

— Nu. În ultima vreme nici pe Tanaseda nu l-am mai văzut. N-am cum să pătrund în cercul Primelor Familii. Dar se bârfește mult pe seama ei. I s-a dus vestea.

Am pufnit disprețuitor.

— Ca la toți ceilalți.

— Vorbesc serios, Tak, a spus Plex aprinzându-și pipa și privindumă cu reproș prin fumul scos pe nări. Să știi că vreau să te-ajut. Mai ții minte scandalul ăla de-acum șaizeci de ani, când Mitzi Harlan a apărut într-un film horror-porno din Kossuth?

— Vag.

Eram ocupat pe vremea aia, furam programe bio și informații de pe alte planete în compania Virginiei Vidaura și a Gândăceilor

Albaştri. Infracţionalitate la nivel înalt, mascată de aşa-zisa implicare politică. Urmăream ştirile în primul rând ca să vedem cât de aproape e poliţia de noi. N-aveam timp de nenumăratele scandaluri şi de păţaniile larvelor aristocrate de pe Lumea lui Harlan.

— Da. Se spune că Aiura asta a avut grijă ca imaginea familiei Harlan să n-aibă de suferit prea mult. A-nchis studioul, pretinzând daune uriaşe, i-a aranjat pe toţi cei implicaţi. Din câte-am auzit, aproape toţi s-au pricopsit cu o plimbare în eter. I-a urcat pe Colţii Rilei, noaptea, i-a legat de un propulsor gravitaţional şi a apăsat pe buton.

— Foarte elegant.

Plex şi-a umplut plămânii cu fum şi a continuat cu o voce piţigăiată:

— Aşa şi pare să fie. De modă veche.

— Ai idee de unde a făcut rost de copia mea?

A clătinat din cap.

— Nu, dar cred că din depozitul militar al Protectoratului. E tânăr, mult mai tânăr decât tine. Acum.

— L-ai întâlnit?

— Da. M-au dus să vorbesc cu el chiar după ce-a ajuns aici, luna trecută, din Millsport. Poţi spune multe despre cineva după felul cum vorbeşte. Se consideră în continuare agent special.

Am făcut o nouă grimasă.

— Debordează de energie, de-abia aşteaptă să treacă la acţiune, să facă totul dintr-odată. E plin de-ncredere, nu se teme de nimic, pentru el nu există probleme. Râde de orice...

— Mda, aşa-i când eşti tânăr. A pomenit de mine?

— Nu chiar, mai mult a pus întrebări şi a ascultat. Doar că... Plex s-a oprit să tragă din pipă. Mi-a făcut impresia că-i dezamăgit de ceva. De ce te-ai apucat să faci în ultima vreme.

Am mijit ochii.

— A spus el asta?

— Nu, nu, a răspuns Plex fluturându-şi pipa şi scoţând fumul pe nări şi pe gură. Aşa am avut eu impresia.

— OK, ultima întrebare. Spuneai c-au dus-o în Millsport. Unde anume?

Altă pauză. I-am aruncat o privire curioasă.

— Hai, ce mai ai de pierdut? Unde o duc?

— Tak, lasă-te păgubaș. Faci exact ce-ai făcut și-n barul ăla. Te bagi într-o treabă care...

— M-am băgat deja, Plex. A avut grijă Tanaseda de asta.

— Nu, ascultă. Tanaseda va negocia. Doar ai memoria lui Yukio. I-o poți da la schimb. Sigur va accepta, îl cunosc *bine.* Cu Hirayasu-senior se cunoaște de mai mult de un secol. E *senpaiul* lui Yukio, e practic unchiul lui adoptiv. Sigur va negocia.

— Și crezi că Aiura îl va lăsa?

— De ce nu? a zis Plex gesticulând cu pipa. Are ce și-a dorit. Atât timp cât stai deoparte...

— Plex, gândește-te. Am dublă reîntrupare. E o încălcare gravă a legilor Națiunilor Unite, cu pedepse uriașe pentru toți cei implicați. Ca să nu mai pomenesc că n-au dreptul să păstreze o copie a unui agent special în funcțiune. Dacă Protectoratul află despre asta, spioana Aiura va avea parte de o înmagazinare de lungă durată, în ciuda relațiilor pe care le are cu Primele Familii. Până o vor lăsa să vadă din nou lumina zilei, soarele va fi o pitică roșie.

Plex a pufnit disprețuitor.

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că Națiunile Unite vor veni aici ca să dea peste cap ierarhia locală doar de dragul unei duble întrupări?

— Dacă problema devine publică, da, vor interveni. Altă soluție nu există. Crede-mă, Plex, știu sigur, cândva din asta îmi câștigam existența. Protectoratul rezistă atât timp cât nimeni nu-ndrăznește să iasă din front. De-ndată ce se-ntâmplă așa ceva și nu se aplică nicio pedeapsă, indiferent cât de mică e infracțiunea, e ca o primă fisură într-un baraj. Dacă ce se-ntâmplă aici ajunge la cunoștința oamenilor de rând, Protectoratul va cere memoria corticală a Aiurei. Iar dacă Primele Familii nu se conformează, Națiunile Unite vor trimite agenți speciali, fiindcă un refuz al oligarhiei locale de a se conforma poate fi interpretat într-un singur fel – insurecție. Iar insurecțiile sunt înăbușite, indiferent de loc, de costuri, fără excepție.

L-am urmărit atent, am văzut cum îmi digeră cuvintele la fel cum făcusem și eu la aflarea veștilor din Drava. Cum înțelesesem cele întâmplate, măsurile care fuseseră luate și consecințele inevitabile pe

care trebuia să le suportăm. Faptul că din situaţia asta nu exista nicio ieşire care să nu presupună moartea pentru totdeauna a unui ins pe nume Takeshi Kovacs.

— Din câte înţeleg, am zis eu calm, Aiura s-a retras într-un con de umbră. Aş da oricât să ştiu motivul, aş da oricât să ştiu ce-a fost atât de important ca să facă un pas înapoi. Dar, în ultimă analiză, ce mai contează? Unul dintre noi trebuie să dispară, eu sau el, şi, ca să se-ntâmple asta, cel mai uşor pentru ea e să-l trimită după mine până când ori el mă omoară pe mine, ori eu pe el.

Plex mi-a întors privirea, cu pupilele dilatate de la amestecul de vapori şi de ciuperci, cu pipa uitată în mâna făcută căuş, din care vaporii se înălţau încet. De parcă ar fi fost nevoit să înţeleagă prea mult. De parcă aş fi făcut parte din halucinaţiile provocate de *take* ce refuzau să se transforme în ceva mai plăcut sau doar să dispară.

Am clătinat din cap, încercând să scap de imaginea Slipinilor Sylviei.

— Cum îţi spuneam, Plex, trebuie să aflu. Trebuie neapărat să aflu unde-i găsesc pe Oshima, Aiura şi Kovacs.

— Nu faci deloc bine, Tak. Dar îţi spun. Dacă vrei neapărat să ştii, îţi spun. Dar n-o să te ajute cu nimic. Nu poţi face nimic. N-ai cum să...

— Hai, spune-mi odată, Plex. Scapă de povară. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji.

În cele din urmă, mi-a spus. Iar eu m-am îngrijorat brusc.

Am ieşit frământându-mă cum să scap, ca lupul la ananghie, prins în capcană. M-am strecurat printre dansatorii ameţiţi de droguri, luminaţi de stroboscop, pe lângă halucinaţiile înregistrate şi zâmbetele chimice. Pe lângă panourile translucide pulsatorii din spatele cărora o femeie goală până la brâu mi-a întâlnit privirea şi s-a lipit de sticlă ca s-o văd mai bine. Pe lângă amărâţii de paznici şi detectoarele lor, pe lângă ultimele valuri de căldură şi ritmurile reefdive, afară, în frigul nopţii ce învăluia cartierul depozitelor unde începuse să ningă.

PARTEA A III-A

Asta s-a întâmplat cândva

„Quell asta sigur pune ceva la cale, ceva la care ar trebui să ne gândim serios. Chestia e că unele lucruri rezistă, altele nu, dar câteodată ceva ce nu rezistă și dispare așteaptă să apară din nou, poate așteaptă o schimbare. Muzica e așa, ca viața, ca viața."

Dizzy Csango într-un interviu pentru revista *New Sky Blue*

Capitolul 20

Pe tot drumul spre sud am auzit avertizări de furtună.

Pe unele planete pe care am fost, cei de acolo reuşesc să controleze uraganele. Sateliţii le urmăresc şi le calculează direcţia de deplasare, iar dacă e nevoie sunt folosite arme cu laser, de mare precizie, pentru a le anihila înainte să provoace daune. Din păcate, această opţiune lipseşte pe Lumea lui Harlan – fie că marţienii au considerat că nu merită să-şi programeze navele orbitale pentru aşa ceva, fie că ele au încetat să-şi mai facă probleme în privinţa stihiilor naturii. Poate că suferă în tăcere că au fost lăsate de izbelişte. Oricum, asta ne trimite în plin Ev Mediu, cu monitorizare la suprafaţa planetei şi cu câteva elicoptere care zboară la joasă înălţime pe post de cercetaşi. Inteligenţele artificiale meteorologice doar prognozează, iar prezenţa celor trei luni şi forţa gravitaţională de 0,8 *g* creează sisteme meteo imprevizibile, furtunile având efecte dintre cele mai ciudate. Când pe Lumea lui Harlan se dezlănţuie un uragan, tot ce poţi face e să te fereşti din calea lui şi să aştepţi până trece.

Uraganul acesta se înteţea de ceva vreme – mi-am amintit de ştirile despre el în noaptea în care o tuliserăm din Drava –, motiv pentru care cei ce se puteau refugia o făceau fără să stea pe gânduri. În tot Golful Kossuth, bacurile şi fabricile plutitoare se deplasau spre vest cu toată viteza de care erau în stare. Traulere şi pescadoare surprinse mult prea la est încercau să ancoreze în porturile relativ protejate din Irezumi Shallows. Hoverloaderele dinspre Arhipelagul Saffron erau nevoite să intre în golf dinspre vest, ceea ce însemna încă o zi de călătorie.

Căpitanul navei *Fiica Haiducilor* privea situaţia filosofic.

— Am văzut şi mai rele, a uruit el uitându-se pe display-urile acoperite de prelate de pe punte. În anii nouăzeci, furtunile au fost atât de aprige, încât am rămas blocaţi în Newpest mai bine de o lună. Spre nord, circulaţia nu era deloc sigură.

Am scos un mormăit care nici nu aproba, nici nu dezaproba. Căpitanul şi-a dezlipit ochii de pe display şi m-a privit pieziş.

— Tu erai plecat, nu?

— Da, pe alte planete.

A râs scrâșnit.

— Da, așa-i. Toate călătoriile alea exotice... Deci când îți văd mutra simpatică pe KossuthNet? Ți-ai aranjat o ciocneală cu Maggie Sugita când ajungem la destinație?

— Mai lasă-mi timp, omule.

— Timp? N-ai avut destul?

Așa ne tachinam de când ridicaserăm ancora în Tekitomura. Ca mulți dintre căpitanii de cargoboturi pe care-i întâlnisem la viața mea, Ari Japaridze era un ins șiret, dar neînzestrat cu prea multă imaginație. Nu știa mai nimic despre mine, așa cum nu-i plăcea să știe mai nimic despre toți pasagerii lui, dar nici naiv nu era. Nu trebuia să fie arheolog ca să-și dea seama că dacă cineva urcă la bordul navei tale hârbuite cu o oră înainte de plecare și dă pe un pat din cabina echipajului cât pe o cabină într-un vas de pe Linia Saffron, probabil să nu-i deloc în relații amicale cu legea. Pentru Japaridze, lacunele pe care le descoperise în cunoștințele mele despre cele întâmplate în ultimele două decenii pe Lumea lui Harlan aveau o explicație foarte simplă. Fusesem plecat, în sensul infracțional eufemistic al cuvântului. La bănuiala lui răspundeam cu adevărul simplu al absenței mele și asta îl făcea să scoată hohotul de râs scrâșnit de fiecare dată.

Reacție care-mi convenea. Oamenii cred ce vor să creadă – vezi nenorociții ăia de Bărboși iar eu chiar aveam impresia că Japaridze stătuse o vreme la păstrare. Nu știu ce vedea când se uita la mine, dar, în a doua seară a călătoriei, m-a invitat pe puntea de comandă și, până să părăsim Erkezes, situat în extremitatea sudică a Arhipelagului Saffron, vorbeam deja despre localurile noastre preferate din Newpest și despre cum se frige cel mai bine carnea pe grătar.

Încercam să nu mă las pradă nerăbdării.

Încercam să nu mă gândesc la Arhipelagul Millsport și la ocolul prin vest pe care-l făceam și care părea că nu se mai sfârșește.

Și nici somn nu aveam.

Timpul petrecut noaptea pe puntea navei *Fiica Haiducilor* era o alternativă viabilă. Ședeam alături de Japaridze și beam whisky ieftin

de Millsport, privind cum cargobotul își croia drum spre sud, prin marea mai caldă și aerul plin de mireasma plantelor bela. Descriam, mecanic, ca mașinăriile care menținеau vasul pe direcție, întâmplări deocheate sau din călătoriile mele, evocam Newpestul și locurile mai puțin știute din Kossuth. Îmi masam mușchii brațului stâng, în locurile unde încă mă mai dureau. Îmi flexam mâna stângă în clipa când simțeam câte un junghi. Dar, în subconștient, mă gândeam cum s-o ucid pe Aiura și cum să mă ucid pe mine.

Ziua colindam punțile având grijă să am de-a face cât mai puțin cu ceilalți pasageri. Un grup anost, trei Anihilatori ursuzi, sfârșiți de oboseală, care mergeau în sud, poate acasă, poate doar să se bucure de soare, un antreprenor de in gelatinos, cu o privire fioroasă, și bodyguardul lui, care mergeau în Newpest cu mai multe containere de ulei, un preot tânăr din Noua Revelație și soția lui, îmbrăcată gros, care urcaseră la Erkezes. Plus șase bărbați și femei mai puțin însemnați, care se țineau deoparte chiar mai mult decât mine și-și întorceau capetele când li se adresa cineva.

O oarecare doză de interacțiune socială era inevitabilă. *Fiica Haiducilor* era un vas mic, practic un remorcher legat de patru șlepuri duplex și acționat de un propulsor puternic, de hoverloader. Rampe de acces, pe două niveluri, legau remorcherul de șlepuri și șlepurile între ele, sfârșind într-un post de observație îngust, la pupa. Puținul spațiu liber părea tot timpul aglomerat, motiv pentru care se și iscaseră câteva conflicte la începutul călătoriei, inclusiv unul pornit de la acuzații de furt de hrană, pe care Japaridze se văzuse nevoit să le aplaneze amenințându-i pe cei implicați că-i va debarca la Erkezes, dar, după ce lăsaserăm în urmă Arhipelagul Saffron, spiritele se mai calmaseră. Am schimbat câteva cuvinte cu Anihilatorii la masă, încercând să mă arăt interesat de întâmplările nefericite prin care trecuseră și de faptele lor de vitejie în Zona Nesalubrizată. De la comerciantul de ulei de in m-am ales cu lecții plictisitoare despre avantajele economice ale programului de austeritate impus de regimul Mecsek. Cu preotul n-am vorbit deloc, fiindcă nu voiam să fiu nevoit să-i ascund cadavrul mai târziu.

Am mers bine de la Erkezes până în Golf, fără niciun semn de furtună. Curând am descoperit că nu mai putem fi singur în locurile

pe care mi le alesesem să-mi pun gândurile în ordine, ceilalţi pasageri ieşind să se bucure de vremea caldă şi de soarele îndeajuns de puternic pentru un bronz atrăgător. Nu le găseam vină – cerul era albastru imaculat în toate direcţiile, iar Daikoku şi Hotei se vedeau clar. O briză constantă dinspre nord-est alunga căldura şi ne stropea cu apa mării uşor învolburată. Spre vest, valurile se spărgeau, înspumate, de recifele mari, curbate, semn că malul Golfului Kossuth se înălţa mai departe, spre sud.

— Frumos, nu? am auzit lângă mine o voce.

Am întors privirea şi am văzut-o pe soţia preotului, cu vălul pe cap şi îmbrăcată la fel de gros, în ciuda căldurii. Era singură. Faţa ei, cât lăsa să se vadă, era înclinată spre mine din cercul închis al vălului ce-i acoperea gura şi fruntea. Deşi plină de broboane de sudoare, nu părea descurajată. Îşi ascunsese tot părul, nici măcar un fir nu-i scăpa de sub acoperământ. Era foarte tânără, abia ieşită din adolescenţă, dar şi gravidă în câteva luni, din câte mi-am dat seama.

M-am întors spre mare, strângând din buze, şi m-am concentrat pe priveliştea de dincolo de balustradă.

— N-am mai fost atât de departe, în sud, a continuat femeia când a văzut că nu răspund la încercarea ei de a face conversaţie. Dumneata ai fost?

— Mda.

— Întotdeauna este aşa cald?

Am privit-o încruntat.

— Nu-i chiar aşa cald. Dumneata eşti îmbrăcată prea gros.

— Aha, a făcut ea punându-şi mâinile înmănuşate pe balustradă, părând că le examinează cu toată atenţia. Nu eşti de acord cu aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

— Nu văd legătura. Trăim într-o lume liberă, nu? Cel puţin aşa declară Leo Mecsek.

— Mecsek, a spus tânăra părând că scuipă numele. Este la fel de corupt ca toţi ceilalţi. Ca toţi materialiştii.

— Da, dar trebuie să-i acordăm ce i se cuvine. Dacă fiica lui e violată, n-o omoară în bătaie fiindcă l-a dezonorat.

Soţia preotului a tresărit.

— Te referi la un incident izolat, nu este vorba despre...

— Patru, am spus eu ridicând degetele în faţa ei. E vorba de *patru* incidente. Şi numai anul ăsta.

Am văzut cum se înroşeşte la faţă. Părea că-si priveşte abdomenul uşor bombat.

— Noua Revelaţie nu este slujită întotdeauna cu maximă onestitate de cei mai activi susţinători ai cauzei, a murmurat ea. Mulţi dintre noi...

— Mulţi dintre noi se conformează, umili, în speranţa că se vor alege cu ceva de pe urma directivelor mai puţin psihopate ale sistemului vostru genocidal, fiindcă noi nu avem nici inteligenţa, nici curajul de a construi ceva cu totul nou. Ştiu asta prea bine.

Acum eram sigur că se înroşea până la rădăcina părului ei ascuns cu atâta grijă.

— Mă judeci greşit, a zis ea atingându-şi baticul. Eu am ales asta. De bunăvoie. Cred în Revelaţie cu toată convingerea.

— Atunci eşti mai proastă decât pari.

Tăcere ultragiată. Am folosit-o ca să-mi ţin sub control furia care dădea în clocot.

— Deci sunt proastă... Sunt proastă fiindcă aleg modestia. Fiindcă nu mă dezgolesc şi nu mă înjosesc cu fiecare prilej, ca târfa de Mitzi Harlan şi cele de-o teapă cu ea, fiindcă...

— Uite ce-i, am spus pe un ton glacial. Ce-ar fi să-ţi demonstrezi modestia, tăcând din gură? Nu mă interesează ce gândeşti.

— Vezi? a zis ea cu o voce uşor stridentă. Râvneşti la ea ca toţi ceilalţi. Te laşi înşelat de trucurile ei senzuale şi...

— Ah, *te rog*... Din punctul meu de vedere, Mitzi Harlan e o curvă proastă, superficială, dar măcar îşi trăieşte viaţa cum vrea. Nu se ploconeşte la picioarele unui nenorocit de babuin care-şi lasă barbă şi se făleşte că i s-a dezvoltat organul genital extern.

— Vrei să spui că soţul meu e un...

— Nu, am spus şi m-am răsucit spre femeie, nefiind în stare să-mi domolesc furia. Am întins mâinile şi am apucat-o de umeri. Nu. Despre tine e vorba. Ţi-ai trădat, din laşitate, propriul sex. Pe soţul tău îl înţeleg, e bărbat, are numai de câştigat din gargara asta. Dar *tu* ai dat cu piciorul la secole de luptă politică şi progres ştiinţific pentru

a sta în întuneric şi a mormăi superstiţii despre cât de nevolnică eşti. Laşi ca viaţa, lucrul cel mai de preţ pe care-l deţii, să-ţi fie furată, oră de oră, zi de zi, mulţumită de existenţa amară pe care bărbaţii îţi îngăduie s-o duci. Iar când va fi să mori, şi sper *din toată inima* că se va întâmpla cât mai curând, surioară, cu ultima suflare îţi vei nega potenţialul, puterea pe care noi, ca fiinţe, am câştigat-o de a reveni şi de a încerca din nou. Vei face toate astea din cauza unei credinţe nenorocite, iar dacă pruncul din pântecele tău va fi fetiţă, va fi condamnată să aibă *aceeaşi soartă mizerabilă.*

Am simţit o mână pe braţ.

— Hei, amice.

Era unul dintre Anihilatori, însoţit de bodyguardul antreprenorului. Părea speriat, dar şi hotărât.

— De-ajuns. Las-o-n pace.

M-am uitat la degetele lui, care mă strângeau de cot. M-am gândit să i le rup, să-i răsucesc braţul în spate şi...

Brusc, mi-am amintit de ceva. Tatăl meu, care o zgâlţâia de umeri pe mama, ca pe o plasă plină cu plante bela care nu se desprinde de geamandură, înjurând-o şi împroşcând-o cu salivă amestecată cu whisky. Aveam şapte ani. Am încercat să-l trag de braţ. Mi-a tras o palmă aproape absent, trimiţându-mă de-a dura într-un colţ al camerei. Şi a luat-o de la capăt.

I-am dat drumul femeii şi mi-am smucit braţul din mâna Anihilatorului.

— Las-o în pace, amice.

— Sigur, am răspuns eu calm. Cum spuneam, surioară, trăim într-o lume liberă. N-are nimic de-a face cu mine.

Furtuna ne-a pus la încercare câteva ore mai târziu. Un şir lung de nori a întunecat cerul, iar vântul a izbit cu toată puterea în traversul navei. Stăteam întins în pat şi priveam absent tavanul din metal cenuşiu, reproşându-mi ieşirea faţă de tânăra soţie. Am auzit cum se opinteşte motorul; Japaridze obliga probabil sistemul gravitaţional să păstreze flotabilitatea. În două minute, cabina îngustă a părut că o ia la vale şi pe masa de lângă pat un pahar s-a deplasat câţiva centimetri înainte ca suprafaţa rugoasă să-l oprească în ultima clipă. Apa din

pahar s-a clătinat amenințător și a dat pe dinafară. Am oftat și m-am ridicat din pat, căznindu-mă să-mi țin echilibrul în timp ce traversam cabina ca să arunc o privire prin hublou. Ploaia începută pe neașteptate bătea cu înverșunare în geam.

Undeva pe cargobot s-a declanșat o alarmă.

M-am încruntat. Mi se părea o reacție extremă la ceva ce părea a fi doar o mare agitată. M-am îmbrăcat într-o haină subțire pe care o cumpărasem de la unul dintre membrii echipajului, am vârât în buzunar cuțitul Tebbit și Rapsodia și am ieșit tiptil pe coridor.

„Iar te implici!"

„N-aș zice. Vreau să știu din timp dacă hârbul ăsta se duce la fund."

M-am luat după sunetul sirenei până am ajuns pe puntea principală. Un membru al echipajului, o femeie, a trecut pe lângă mine, de-abia ținând în mână un blaster cu țeava lungă.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat-o.

— Habar n-am, a răspuns ea cu o privire aspră și arătând spre pupa. Cineva umblă la marfă. Poate că-i un riping care-ncearcă să se adăpostească de furtună. Poate că-i altceva.

— Vrei să te-ajut?

A stat pe gânduri, bănuiala strecurându-i-se pe față, apoi s-a decis. Poate Japaridze îi spusese ceva despre mine, poate doar îi plăcea fața mea nouă. Sau probabil era doar speriată și avea nevoie de însoțitor.

— Sigur. Mulțumesc.

Am luat-o înapoi spre șlepuri, pe una dintre traverse, ținându-ne bine ori de câte ori tangajul era prea mare. Ploaia ne biciuia mereu din alte unghiuri, după direcția vântului. Sirena suna la fel de strident, reușind să răzbată prin furtună. În față, prin întunericul care se lăsase brusc, un șir de lumini roșii pulsau de-a lungul unei porțiuni din șlepul din stânga.

Sub semnalele intermitente, printr-un bocaport crăpat, se vedea o lumină slabă. Femeia a șuierat și a arătat într-acolo cu țeava blasterului.

— Am găsit, a zis ea și a luat-o înainte. E cineva acolo.

I-am aruncat o privire.

— Sau ceva. Ripingi, poate?

— Poate, dar e nevoie de un riping foarte deștept ca să se descurce cu butoanele alea. De obicei scurtcircuitează sistemul cu ciocul în speranța că așa poate să intre. În plus, nu-mi miroase deloc a ars.

— Nici mie.

Am calculat lungimea traversei și înălțimea șlepurilor. Am scos blasterul și l-am pus pe dispersie maximă.

— OK, să procedăm cu cap. Intru eu primul.

— Păi, eu trebuie să...

— Sunt sigur. Dar eu așa mi-am câștigat o parte din existență. Așa că lasă-mă să fac asta cum știu eu. Tu rămâi aici și tragi în tot ce iese prin bocaportul ăla – asta dacă nu m-auzi strigând mai întâi.

M-am apropiat de bocaport cât mai prudent cu putință, în condițiile în care era greu să-mi țin echilibrul, și am examinat mecanismul de închidere. Părea funcțional. Bocaportul era înclinat în afară cu câțiva centimetri, poate din cauza tangajului.

„Sau poate după ce l-a deschis un pirat ninja."

„Mulțumesc pentru pont."

Am făcut abstracție de furtună și de sirenă. Mi-am încordat auzul, încercând să prind orice mișcare dincolo de perete. Senzorii neurochimici m-au ajutat să detectez o răsuflare grea.

Nimic. Nimeni.

„Sau un luptător echipat cu un costum invizibil."

„Mai taci din gură."

Am lovit ușor cu piciorul marginea bocaportului. Balamalele de-abia se țineau – trapa s-a deschis spre exterior, scârțâind. Fără să mai stau pe gânduri, m-am strecurat prin ea, cu blasterul pregătit să tragă.

Nimic.

Șiruri lucioase de butoaie din oțel, înalte până la brâu, ocupau toată cala. Spațiile dintre ele erau atât de mici, încât nici măcar un copil nu încăpea, darămite un ninja. M-am apropiat de cel mai apropiat și am citit ce scria pe etichetă. *Cel mai bun extract xenomeduzal luminescent din mările Arhipelagului Saffron, presat și filtrat la rece.* Ulei de in gelatinos, marcă înregistrată, cu valoare adăugată. Prin grija expertului nostru antreprenorial în austeritate.

Am izbucnit în râs și am încercat să mă relaxez.

Nimic, doar...

Am amuşinat.

Am simţit un miros ciudat în aerul metalic din cală.

Care a dispărut imediat.

Simţurile corpului din New Hok erau îndeajuns de acute ca să-mi dau seama de miros, dar, conştientizându-l, dispăruse. Ca din senin, mi-am adus aminte de ceva din copilărie, o imagine rară, fericită, cu multă căldură şi veselie, pe care n-o puteam localiza. Nu ştiam ce miros era, dar eram convins că-l mai simţisem cândva.

Am vârât Rapsodia la loc şi am revenit la bocaport.

— Nu-i nimic aici. Ies pe punte.

Am ieşit în rafalele de ploaie, calde, şi am tras trapa la loc. Am auzit clicul sec al sistemului de închidere, astupând mirosul cunoscut din copilărie. Luminile roşiatice intermitente de deasupra capului s-au stins, iar sirena, care îşi redusese sunetul la o constantă minimă, a încetat brusc.

— Ce-ai căutat acolo? a întrebat antreprenorul, cu o figură aproape furioasă.

Era urmat de bodyguard şi de câţiva membri ai echipajului. Am oftat.

— Ţi-am verificat investiţia. Totul e-n ordine, fii fără grijă. Se pare că încuietoarea unui bocaport s-a defectat, am răspuns eu privind spre femeia înarmată cu blasterul. Sau poate că un riping foarte deştept a vrut să intre pe acolo şi noi l-am alungat. Ascultă, ştii cumva dacă nava asta are la bord vreun robot cu senzori olfactivi?

— *Robot cu senzori olfactivi?* Cum are poliţia? a întrebat femeia şi a ridicat din umeri. Nu cred. Întreabă-l pe căpitan.

— Mda, cum spuneam...

— Ţi-am pus o întrebare.

Între timp, încordarea de pe figura antreprenorului se transformase în furie. Lângă el, bodyguardul îl susţinea, privindu-mă la fel de încruntat.

— Da, şi ţi-am răspuns... Te rog să mă scuzi, dar am...

— Nu pleci nicăieri. Tomas!

I-am aruncat o privire fioroasă bodyguardului înainte ca acesta să îndeplinească ordinul. Bărbatul s-a oprit, lăsându-şi greutatea de pe

un picior pe celălalt. M-am uitat la antreprenor, reprimându-mi pornirea de a împinge confruntarea până la refuz. De la incidentul cu soția preotului de-abia așteptam o ocazie să mă dezlănțui.

— Dacă sulache ăsta se-atinge de mine, următorul lui popas e-n sala de operații. Iar dacă nu te dai din drum, acolo vei nimeri și tu. Ți-am spus deja, marfa ta e-n siguranță. Acum dă-te la o parte ca să ne scutești pe amândoi de o scenă penibilă.

A întors capul spre Tomas și din privirea lui a înțeles ce trebuie să facă. Bodyguardul s-a dat la o parte.

— Mulțumesc, am spus și mi-am făcut loc printre membrii echipajului adunați în spatele femeii. L-a văzut cineva pe Japaridze?

— Probabil e pe puntea de comandă, a răspuns cineva. Dar Itsuko are dreptate, n-avem roboți din ăștia la bord. Doar nu suntem *poliția maritimă.*

Râsete. Cineva a început să cânte laitmotivul emisiunii experia cu același nume și ceilalți i s-au alăturat pentru câteva măsuri. Am schițat un zâmbet și am trecut mai departe. L-am auzit pe antreprenor cum cere, imperios, ca bocaportul să fie deschis imediat.

„Du-te naibii!"

Am pornit în căutarea lui Japaridze. Măcar mă alegeam cu un pahar de whisky de la el.

Furtuna s-a domolit.

Am rămas pe puntea de comandă, privind cum dispare pe scanerele meteo și regretând că nodul din stomacul meu nu făcea la fel. Cerul se lumina, iar valurile au încetat să poarte nava de colo-colo. Japaridze a comutat motoarele gravitaționale pe mers normal și cargobotul a revenit la stabilitatea inițială.

— Hai, fii sincer, amice, a zis el și mi-a umplut din nou paharul cu whisky de Millsport, apoi s-a așezat în fața pupitrului de navigație.

Eram numai noi doi.

— Ești cu ochii pe transportul de ulei de in, corect?

Am ridicat o sprânceană.

— Dacă sunt, o întrebare ca asta e periculoasă.

— Mda, ai dreptate.

A făcut cu ochiul și a dat pe gât tot paharul. Dat fiind că vremea

avea să ne lase-n pace, își permitea să se cherchelească puțin.

— Din partea mea, poți să faci ce vrei cu marfa unui labagiu ca ăla. Numai să nu-ncerci nimic cât e la bordul navei mele.

— Am înțeles, am zis ridicând paharul spre el.

— Cine-i?

— Poftim?

— Cine-i șeful? Pentru cine lucrezi? Pentru yakuza? Pentru bandele de pe Plantația de Belaiarbă? Chestia e că...

— Ari, nu glumesc.

A clipit de câteva ori.

— Poftim?

— Gândește. Dacă eu sunt omul yakuza, iar tu-i dai înainte cu întrebări din astea, sigur te alegi cu o moarte definitivă.

— Rahat. Nu m-omori tu. S-a ridicat, s-a sprijinit de pupitru și m-a privit în față. N-ai ochi de ucigaș. Mă pricep la oameni.

— Nu, zău!

— Da, a spus el așezându-se la loc și gesticulând cu paharul. În plus, dacă mor, cine pilotează hârbul ăsta până la Newpest? Nu-i ca navele de pe Linia Saffron, conduse de inteligențe artificiale. Din când în când, mai are nevoie și de intervenția omului.

Am înălțat din umeri.

— Cred că aș putea înfricoșa un membru al echipajului ca să se ocupe de asta. Arătându-i, drept stimulent, cadavrul tău fumegând.

— Îți merge mintea! a spus amicul meu, rânjind și întinzându-se după sticlă. La asta nu m-am gândit. Dar, repet, n-ai ochi de ucigaș.

— Presupun c-ai întâlnit mulți ca mine la viața ta...

A umplut ambele pahare.

— Am *fost* ca tine. Am crescut în Newpest, ca tine, am fost pirat, tot ca tine. Atacam nave mai mici, cu banda *Îngerii Șapte la Sută.* Marfă de rahat, adusă de pe Plantație. S-a oprit și m-a privit în ochi. M-au prins.

— Nasol.

— Da, a fost nasol. Mi-au luat corpul și m-au pus la păstrare timp de aproape trei decenii. Când am ieșit, n-au găsit pentru mine decât corpul unuia îmbibat de metamfetamină. Copiii îmi crescuseră, sau plecaseră în lume, sau muriseră... Aveam o fiică de șapte ani când m-

au închis, iar când am ieșit, avea cu zece ani mai mult decât corpul pe care-l purtam. Își făcuse familia ei. Chiar dacă aș fi știut cum să reiau legătura cu ea, n-a vrut să mă vadă. Pentru ea eram doar o absență de treizeci de ani. La fel și pentru maică-sa, care-și găsise pe altul, făcuse copii cu el... știi cum se-ntâmplă.

A dat paharul pe gât, s-a înfiorat și m-a privit cu ochii brusc scăldați de lacrimi. Și-a umplut din nou paharul.

— Fratele meu a murit într-un accident rutier la câțiva ani după ce-am fost închis. N-avea asigurare, deci nu putea fi reîntrupat. Sora-mea era și ea la păstrare, intrase la zece ani după mine și mai avea de stat douăzeci. Mai aveam un frate, născut la doi ani după plecarea mea. Nici nu știam ce să-i spun. Părinții noștri erau despărțiți – tata a murit primul și a folosit asigurarea ca să se reîntrupeze și să se ducă-n altă parte, tânăr, liber și din nou celibatar. N-a vrut s-o aștepte pe mama. M-am dus s-o văd, dar ea n-a făcut decât să privească pe geam, cu un zâmbet ciudat, repetând *curând, curând, va veni și rândul meu, curând.* M-a speriat rău.

— Și te-ai întors la *Îngeri.*

— Ai ghicit.

Hm... Nu ghicisem, asta li se întâmplase multor cunoștințe de-ale mele din tinerețea petrecută în Newpest.

— Mda, la *Îngeri.* M-au reprimit, între timp mai avansaseră și ei. Cu doi lucrasem și-n trecut. Se-mbarcau pe hoverloaderele ce făceau curse din și spre Millsport și le ușurau de marfă. Pe bani buni, de care aveam nevoie, stimulat și de doze regulate de metamfetamină. Am lucrat cu ei doi-trei ani. Și iar m-au prins.

— Zău? am făcut eu, căznindu-mă să par ușor surprins. Cât timp ai stat de data asta?

A zâmbit larg, ca unul aflat în fața plutonului de execuție.

— Optzeci și cinci de ani.

Am rămas tăcuți o vreme. În cele din urmă, Japaridze și-a umplut iar paharul și a sorbit din el de parcă ar fi fost nevoit s-o facă.

— De data asta i-am pierdut pe toți, pentru totdeauna. Am ratat a doua viață a mamei... N-a mai vrut a treia oară. La cererea ei, a fost înmagazinată cu instrucțiuni de reîntrupare pentru alți membri ai familiei, fiindcă făcuse o listă cu noi. Eliberarea fiului ei Ari din

înmagazinare forțată nu se afla pe listă, așa c-am înțeles. Fratele era mort în continuare, sora ieșise cât încă eram înăuntru. A plecat spre nord, cu decenii înainte de eliberarea mea, și nu știu unde s-a dus. Poate și-a căutat tatăl.

— Și familia fiicei tale?

A râs și a ridicat din umeri.

— Fiica, nepoții. La ieșire eram încă două generații în decalaj față de ei. Nici măcar n-am încercat să-i ajung din urmă. M-am mulțumit cu ce-am primit și am mers înainte.

— Cu ce? Cu corpul ăsta?

— Da, cu ăsta. Într-un fel, am avut noroc. I-a aparținut unui căpitan de pescador care fusese dat afară fiindcă pescuise pe domeniul maritim al unei Prime Familii. Un corp rezistent, bine întreținut. Echipat cu un program de navigație și de predicție a vremii foarte util. Asta mi-a asigurat cariera. Cu un împrumut de la bancă, mi-am luat o navă mai mică, am făcut ceva bani, mi-am luat o navă mai mare, am mai făcut ceva bani. Am cumpărat nava asta. Mi-am găsit o femeie în Newpest. Am doi copii de care mă-ngrijesc să crească mari...

Am ridicat paharul fără ironie.

— Felicitări!

— Mda, cum spuneam, am avut noroc.

— Și de ce-mi spui toate astea?

S-a aplecat peste pupitru și m-a țintuit cu privirea.

— Știi de ce.

Mi-am reprimat un zâmbet. Nu era vina lui, nu știa. Își dădea tot interesul.

— OK, Ari. Știi ceva? Renunț la marfă. Îmi pun cenușă în cap, mă las de piraterie și mă-nsor. Mulțumesc pentru sfaturi.

A clătinat din cap.

— Amice, nu-ți spun nimic din ce nu știi deja. Nu fac decât să-ți amintesc. Viața e ca marea. Dacă te lași în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezești departe de tot ce ți-a fost drag pe lumea asta.

Avea dreptate, desigur.

Însă, ca mesager, întârziase deja. Seara a ajuns din urmă nava două ore mai târziu, în ocolul pe care-l făcea prin vest. Soarele se despicase ca un ou spart de o parte şi de alta a lui Hotei, care se înălţa încet, iar lumina roşiatică umplea orizontul în ambele direcţii. Malul Golfului Kossuth, uşor în urcare, arăta ca o pată neagră. Tabloul era completat de norii subţiri care luceau ca o lopată plină de monede înroşite în foc.

Am evitat punţile din faţă, unde ceilalţi pasageri se adunaseră să admire apusul de soare – mă îndoiam că aş fi fost bine-venit printre ei, date fiind ipostazele în care mă văzuseră de-a lungul zilei. Am preferat să merg în spate, pe una dintre rampele ce duceau spre şlepuri, unde am găsit o scară şi m-am urcat pe un container. M-am aşezat turceşte în spaţiul îngust de acolo.

Nu puteam spune că-mi bătusem joc de tinereţea mea la fel ca Japaridze, dar rezultatul nu se deosebea prea mult. Reuşisem să evit capcanele unor infracţiuni prosteşti şi înmagazinarea forţată, dar asta în ultima clipă. Spre sfârşitul adolescenţei, fusesem îndeajuns de isteţ să renunţ la bandele din Newpest, preferând să mă înrolez ca puşcaş în unităţile tactice ale marinei de pe Lumea lui Harlan – dacă vrei să faci parte dintr-o bandă, alege-o pe cea mai mare din cartier şi fereşte-te de cei din unităţile tactice. O vreme mi s-a părut o mutare deşteaptă.

După şapte ani în uniformă, ofiţerii recrutori ai Corpului de Agenţi Speciali mi-au făcut o vizită. După verificările de rutină, m-am trezit în fruntea unei liste scurte, drept care mi s-a propus să devin agent special. O propunere care nu putea fi refuzată. Câteva luni mai târziu, eram pe altă planetă, moment în care viaţa a început să mi se fragmenteze. Fie eram plecat, trimis prin needlecast pe planetele colonizate, fie eram pus la păstrare, în depozitul de agenţi, iar între cele două îmi pierdeam vremea prin medii virtuale.

Timpul îşi iuţea cursul sau şi-l încetinea, în funcţie de distanţele interstelare, care-i reduceau din importanţă. Pe de altă parte, simţeam cum pierd legătura cu viaţa de până atunci. Permisiile petrecute acasă erau rare şi-mi provocau de fiecare dată o senzaţie de nelinişte, descurajându-mă să revin în Newpest cât de des aş fi vrut. Ca agent special, aveam la dispoziţie întreg Protectoratul, atunci de

ce să nu văd o parte din el?

Apoi Innenin.

Când părăsești Corpul de Agenți Speciali, nu ai prea multe opțiuni ca să-ți câștigi existența. Nimeni nu are încredere în tine să-ți împrumute vreun capital și, potrivit legii Națiunilor Unite, nu ai voie să deții posturi guvernamentale sau corporatiste. Rămâi, în afară de sărăcia lucie, cu mercenariatul sau cu crima organizată.

Crima organizată e mai sigură și mai ușoară. Împreună cu câțiva colegi care demisionaseră și ei din Corpul de Agenți Speciali după dezastrul de la Innenin, am sfârșit prin a mă alătura din nou bandelor de pe Lumea lui Harlan, aflate în cârdășie cu poliția locală și cu micii infractori. Ne-am construit o reputație, am făcut jocurile, iar pe cei care ni se opuneau i-am trecut prin foc și pară.

O încercare de reunire a familiei a eșuat lamentabil în țipete și în lacrimi.

Din vina mea, dar și a celorlalți. Mama și surorile erau pentru mine aproape ca niște străini, amintirea legăturii dintre noi estompându-se, pe fondul memoriei de agent special antrenate să rețină alte lucruri, mult mai importante. Le pierdusem urma, nu mai știam unde se află. Noutatea frapantă era căsătoria mamei cu un director de resurse umane din cadrul Protectoratului. L-am întâlnit o singură dată, ocazie cu care am vrut să-l omor. Impulsul era probabil reciproc. În ochii familiei întrecusem măsura. Mai rău era că aveau dreptate – însă fără să ne punem de acord asupra momentului în care întrecusem măsura. Pentru ei fusese trecerea de la serviciul militar din cadrul Protectoratului la criminalitatea în propriul interes. Pentru mine fusese undeva în perioada petrecută în Corpul de Agenți Speciali.

Dar încearcă să explici asta unuia care n-a trecut prin așa ceva.

Și chiar am încercat să îndrept lucrurile. Durerea imediată, evidentă, pricinuită mamei a fost îndeajuns să mă opresc. N-avea nevoie de așa ceva.

Soarele părea că se topește pe linia orizontului. Am privit spre sud-est, unde se întindea deja întunericul, aproximativ spre Newpest.

N-aveam de gând să mă întâlnesc cu nimeni în trecerea mea pe-acolo.

Am simţit cum îmi flutură ceva pe lângă umăr. Am ridicat ochii şi am văzut un riping virând pe deasupra şlepului, negru cu irizaţii de verde în ultimele raze ale soarelui. Mi-a dat ocol de câteva ori, apoi a aterizat, obraznic, pe container, la vreo şase metri de mine. M-am tras mai aproape ca să-l văd mai bine. În Golful Kossuth sunt mai puţini şi mai mari decât cei pe care-i văzusem în Drava, iar acest specimen avea un metru de la labele membranate până la cioc. Îndeajuns de mare ca să mă bucur că eram înarmat. Şi-a înfoiat aripile cu zgomot, a ridicat un umăr spre mine şi m-a privit cu un singur ochi, fără să clipească. Parcă aştepta ceva.

— La ce dracu' te uiţi?

Ripingul a stat liniştit un moment prelung. Apoi şi-a arcuit gâtul, a întins aripile şi a ţipat la mine de câteva ori. Când a văzut că nu mă mişc, s-a potolit şi a lăsat capul într-o parte, nedumerit.

— Nu vreau să-i văd, am spus eu după un timp. Aşa că nu-ncerca să mă convingi. A trecut prea multă vreme.

Şi totuşi, în amurgul care se aduna în jurul meu, simţeam acelaşi dor ca atunci când eram departe. Ca un fel de căldură venită din trecut.

Ca atunci când nu eram singur.

Am rămas şi eu şi ripingul, aduşi de umeri, cu şase metri între noi, privindu-ne în tăcere, cuprinşi de întuneric.

Capitolul 21

Am intrat în Portul Newpest a doua zi, puţin după prânz, şi ne-am apropiat cu foarte mare grijă de o dană. Portul gemea de hoverloadere şi de alte vase care se refugiaseră de vremea rea din golful estic, iar software-ul căpităniei portului le aranjase conform unei scheme matematice contra-intuitive pentru care *Fiica Haiducilor* nu avea interfaţă. Japaridze a preluat controlul manual, înjurând maşinile în general şi inteligenţa artificială a portului în special, în timp ce şerpuiam printre grupurile de nave staţionate aparent la întâmplare.

— Îmbunătăţeşte versiunea de produs... Treci la o versiune nouă... Dacă eram foarte interesat de tehnologie, mă angajam la Anihilatori.

La fel ca mine, avea o mahmureală uşoară, dar persistentă.

Ne-am luat rămas-bun pe puntea de comandă şi am coborât pe puntea din faţă. Mi-am aruncat rucsacul pe ţărm în timp ce autograiferele încă ne apropiau încetişor şi am sărit din mers, atrăgând atenţia mai multor persoane care aşteptau pe chei, dar nu şi a celor în uniformă. Cu o furtună la orizont şi cu un port arhiplin, securitatea portuară avea alte motive de îngrijorare decât cei care făceau pe grozavii. Mi-am luat rucsacul, l-am pus pe umăr şi m-am alăturat celor ce se perindau de-a lungul cheiului, copleşit de căldura umedă. Câteva minute mai târziu, plin de sudoare, am părăsit portul şi am făcut semn unui taxi.

— Portul interior, i-am comandat. Terminalul charterelor, cu toată viteza.

Vehiculul a făcut un viraj în U şi s-a înscris pe unul dintre bulevardele principale care traversau aşezarea. Newpest se desfăşura în faţa mea.

S-a schimbat mult în ultimele două secole de când tot revin aici. Oraşul în care am crescut se afla la nivelul mării, întins în aşa fel încât să fie ferit de furtuni, pe istmul dintre mare şi lacul colmatat care, ulterior, avea să devină Plantaţia de Belaiarbă. Pe atunci, în Newpest se amestecau aroma de belaiarbă şi duhoarea proceselor industriale la care era supusă, precum amestecul de parfum şi de sudoare emanat

de corpul unei prostituate ordinare. Ca să scapi de amândouă trebuia să pleci din oraș.

Amintiri din tinerețe...

Pe măsură ce Decolonizarea a devenit istorie, revenirea la o prosperitate relativă a dus la extinderea orașului de-a lungul Plantației de belaiarbă și al țărmului, dar și în înălțime, spre cerul tropical. Centrul s-a înălțat văzând cu ochii, pe baza unei încrederi tot mai mari în tehnologia controlului furtunilor și apariției unei clase de mijloc avute ce voia să locuiască aproape de investițiile ei, dar nu și să le miroasă. La vremea în care intram în Corpul de Agenți Speciali, legislația de mediu începuse să fie mai laxă în privința calității aerului la sol, iar în centru se construiau zgârie-nori pe măsura celor din Millsport.

Ulterior, vizitele mele s-au rărit și n-am mai fost atent când anume s-a inversat tendința și din ce motiv. Știam doar că acum în partea de sud a orașului existau cartiere unde mirosul greu se făcea simțit din nou, iar noile construcții îndrăznețe ridicate de-a lungul țărmului și Plantația cădeau în paragină, kilometru cu kilometru, arătând ca niște ghetouri. Pe străzile din centru mișunau cerșetori, iar majoritatea clădirilor mari erau păzite cu arma în mână. Privind pe geamul taxiului, am simțit că oamenii trăiau într-o stare de iritare și de tensiune pe care n-o sesizasem în urmă cu patruzeci de ani.

Am traversat orașul pe o bandă de prioritate mai înălțată decât restul, motiv pentru care cifrele de pe aparatul de taxare au luat-o razna. Din fericire, nu pentru mult timp – în afară de vreo două limuzine lucioase și de câteva taxiuri, banda era aproape liberă, iar când am ajuns pe autostrada principală ce se întindea de-a lungul Plantației, aparatul de taxare a revenit la o rată rezonabilă. Ne-am îndepărtat de zona zgârie-norilor și am intrat în cea a ghetourilor. Case joase, aproape de drum. Povestea o știam deja de la Segesvar. Spațiul de o parte și de alta a drumului în rambleu fusese vândut între timp, trecându-se peste restricțiile privind siguranța și sănătatea. Am zărit o fetiță de doi ani, în pielea goală, care se prinsese de gardul de sârmă din jurul unui acoperiș plat, fascinată de mașinile care circulau cu viteză la doar doi metri în fața ei. Pe un alt acoperiș, doi puști nu cu mult mai mari decât fetița aruncau în mașini cu

rachete improvizate, dar fără să le nimerească.

Ieşirea din oraş a apărut brusc în faţă. Vehiculul a virat fără să încetinească, a alunecat peste două benzi şi a redus viteza, continuându-şi drumul şerpuitor prin ghetouri, spre marginea Plantaţiei de belaiarbă. Nu ştiu de ce traseul pe care-l avea în program includea şi Plantaţia – poate ca să am ce admira; terminalul în sine oferea o privelişte inedită – schelet din oţel înalt şi arcuit, placat cu iluminiu albastru şi sticlă. Drumul trecea prin el ca un fir prin pluta unei undiţe.

Am oprit lin în interior şi taxiul mi-a prezentat costul cursei în cifre mov, strălucitoare. Am introdus în aparat un cip şi am aşteptat să se deschidă portierele, apoi am ieşit în aerul răcoros, condiţionat. Câţiva oameni umblau de colo-colo sau stăteau pe bănci, fie cerşind, fie aşteptând ceva. Birourile companiei aeriene se înşiruiau de-a lungul unei laturi a clădirii, având în spate şi deasupra holograme viu colorate care, în majoritatea cazurilor, includeau şi un construct virtual pentru deservirea clienţilor. Am ales un birou cu o persoană reală, un băiat aflat la sfârşitul adolescenţei, care stătea aplecat peste masă şi umbla la mufele pentru implanturi din gât.

— Eşti liber?

Fără să ridice capul, şi-a întors spre mine ochii lipsiţi de strălucire.

— Mama.

Am vrut să-l plesnesc, dar am înţeles imediat că nu era vorba de o insultă. Tânărul se conectase la un difuzor intern şi pur şi simplu nu putea fi deranjat să subvocalizeze. A privit scurt în gol în timp ce asculta răspunsul, apoi spre mine, de data asta un pic mai concentrat.

— Unde vrei să mergi?

— La Plaja Vchira. Doar dus. Mă poţi lăsa acolo.

A zâmbit afectat.

— Mda... Plaja Vchira e lungă de şapte sute de kilometri, amice. Unde *anume* pe Vchira?

— În Sud. Pe Fâşie.

— Sourcetown, a zis băiatul şi m-a privit nesigur. Eşti surfer?

— Arăt a surfer?

Evident că nu-mi putea da un răspuns sigur. A ridicat din umeri bosumflat şi a întors privirea, apelând din nou la difuzor. Câteva clipe

mai târziu, o blondă cu aspect dur, în pantaloni scurți din belabumbac și tricou decolorat, a apărut din spatele terminalului. Era trecută de cincizeci de ani, viața o ridase în jurul ochilor și al gurii, dar picioarele îi erau zvelte, de înotătoare, și mergea drept. Pe tricou scria *Pune-mă să fac treaba lui Mitzi Harlan – Aș putea s-o fac stând pe spate.* Avea fruntea acoperită de broboane mici de sudoare, iar degetele îi erau pătate de grăsime. Mi-a întins scurt o mână plină de bătături.

— Suzi Petkovski. El e fiul meu, Mihail. Deci vrei să te duc până la Fâșie?

— Eu sunt Micky. Da. Cât de repede putem pleca de-aici?

Femeia a ridicat din umeri.

— Tocmai schimbam o turbină, dar nu durează mult. Dacă nu-ți faci griji în privința controalelor de securitate, să zicem că peste o oră sau chiar o jumătate de oră.

— O oră e bine. Oricum trebuie să mă-ntâlnesc cu cineva înainte de plecare. Cât mă costă?

Blonda a fluierat printre dinți. A privit în stânga și-n dreapta șirului de birouri ale concurenței și la lipsa lor de clienți.

— Până la Sourcetown e drum lung. Dincolo de capătul Plantației. Ai bagaje?

— Numai ce se vede.

— Atunci te costă două sute șaptezeci și cinci. Știu că e numai dus, dar eu trebuie să mă și-ntorc. Îmi ia o zi întreagă.

Se arunca la preț, dar, dacă mă târguiam puțin, coboram sub două sute cincizeci. Pe de altă parte, două sute nu depășea cu mult suma pe care-o plătisem pentru traversarea orașului cu taxiul.

— De acord. Mi se pare un preț rezonabil. Ești bună să-mi arăți vehiculul?

Skimmerul lui Suzy Petkovski era în mare măsură cel standard – lung de douăzeci de metri, cu două turbine și cu botul teșit, merita mai mult statutul de hoverloader decât oricare dintre vasele uriașe care străbăteau căile maritime de pe Lumea lui Harlan. Nu avea sistem antigravitațional care să controleze flotabilitatea, doar motoarele și mantaua blindată, o variantă a modelului de bază care se

fabrica pe Pământ în zilele dinaintea migrației. În față avea o cabină cu șaisprezece locuri, la pupa o magazie, traverse cu balustradă de o parte și de alta a suprastructurii, de la cockpit la etravă. Deasupra, în spatele cupolei pilotului, un tun cu ultravibrații, fioros, fixat într-o turelă automată ieftină.

— O folosești des? am întrebat, arătând botul despicat al armei.

Femeia a sărit cu grație pe turbina deschisă și m-a privit serioasă.

— Să știi că Plantația e încă bântuită de pirați. De cele mai multe ori puștani, îmbibați de metamfetamină sau... – a aruncat o privire involuntară spre clădirea terminalului – înnebuniți după gadgeturi. Odată cu suspendarea proiectelor de reabilitare din cauza tăierii subvențiilor, avem o mare problemă cu criminalitatea minorilor. Dar cu cei care o fac pe piratii ne descurcăm destul de bine. Câteva salve de avertizare reușesc să-i alunge. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lor. Vrei să-ți pui rucsacul în cabină?

— Nu, nu-i greu.

Am lăsat-o să-și vadă de lucru și m-am retras într-o zonă umbrită din capătul cheiului, lângă mai multe lăzi și bidoane goale, claie peste grămadă. M-am așezat pe o ladă mai curată și am deschis rucsacul. Am căutat prin telefoane până am găsit unul nefolosit. Am format un număr din partea locului.

— Compania Southside, s-a auzit o voce sintetică androgină. Din cauza...

Am format codul din paisprezece cifre. Vocea s-a transformat într-un fâsâit monoton și apoi a dispărut. A urmat o pauză lungă, după aceea o altă voce, umană. De bărbat, inconfundabilă. Silabele retezate și vocalele strivite ale amanglicii cu accent Newpest, la fel de aspre ca atunci când îl întâlnisem pentru prima oară pe străzile orașului, cu o viață în urmă.

— Kovacs, pe unde *dracu'* umbli?

Am zâmbit fără să vreau.

— Salut, Rad. Și eu mă bucur să te-aud.

— Au trecut aproape trei luni, omule. Eu nu-s societate de binefacere. Unde-s banii mei?

— Au trecut doar două luni, Radul.

— Mai bine de două luni.

— Au trecut nouă săptămâni... e ultima mea ofertă!

A izbucnit în râs, un sunet care-mi amintea de vinciul unui trauler care scârţâie la viteză.

— OK, Tak. Cum a fost călătoria? Ai pescuit ceva?

— Da, am răspuns atingând buzunarul în care ascunsesem memoriile corticale. Am şi pentru tine, cum ţi-am promis. La conservă, ca să-l poţi transporta mai bine.

— E bun şi aşa. Nici nu mă aşteptam să mi-l aduci proaspăt. Imaginează-ţi mirosul. Mai ales după trei luni.

— Două luni.

Din nou vinciul de trauler.

— Nouă săptămâni, parcă aşa am stabilit. Vasăzică ai ajuns în oraş...

— Aproape.

— Vii în vizită la rude?

— Tocmai asta-i problema. A intervenit ceva şi nu mai pot veni. Asta nu-nseamnă că nu vreau să-ţi dau peştele.

— Sper. Ultimul transport nu s-a păstrat foarte bine. Mai să nu-l dau la consum. Băieţii mă cred nebun că-l servesc în continuare, dar eu îi asigur că Takeshi Kovacs face parte din şcoala veche. Îşi achită datoriile. Noi facem ce ne cere şi, când apare *până la urmă,* el face ce trebuie.

Am şovăit. Am cântărit.

— Pe moment n-am cum să-ţi dau banii, Rad. N-am curaj să-nchei o tranzacţie majoră. N-ar fi benefic nici pentru tine, nici pentru mine. Am nevoie de timp ca să găsesc o soluţie. Dar pot să-ţi dau peştele, dacă trimiţi pe cineva să-l ia în mai puţin de-o oră.

Tăcere. Ştiam amândoi că eu întindeam prea mult coarda datoriei.

— Ascultă, am patru. Cu unul mai mult decât ne-am înţeles. Îi poţi avea pe toţi, acum. Îi poţi servi fără mine, îi poţi folosi cum vrei sau deloc, dacă nu mai am credit.

Nu a spus nimic. Prezenţa lui la telefon era apăsătoare, la fel şi căldura umedă ce venea dintre Plantaţia de belaiarbă.

Intuiţia agentului special îmi spunea că acum era momentul, iar intuiţia unui agent special se înşală rareori.

— Banii vin, Rad. Poţi să adaugi un procent pentru întârziere. De

îndată ce termin, reluăm afacerea. Treaba asta de acum e temporară.

Tot nimic. Tăcerea începea să cânte, cântecelul letal al unui cablu întins la maximum. Am privit dincolo de Plantaţie, de parcă aş fi putut să-l văd.

— Ar fi ajuns la tine, i-am zis direct. O ştii bine.

Tăcerea a mai durat o clipă, apoi a încetat. Vocea lui Segesvar s-a prefăcut mirată:

— La ce te referi, Tak?

— Ştii la ce mă refer. La amicul nostru, traficant de metamfetamină, de pe vremuri. Ai fugit alături de ceilalţi, Rad, dar cu piciorul tău beteag, n-ai fi avut nicio şansă. Dac-ar fi ştiut de la mine, te-ar fi prins din urmă. Ştii asta. Ceilalţi au fugit, eu am rămas.

L-am auzit cum respiră adânc, ca un şarpe care se descolăceşte.

— Mda, a zis el. Un procent, zici. Treizeci la sută e bine?

— E rezonabil, am minţit eu pentru amândoi.

— OK. Dar cred că peştele pe care mi l-ai trimis ultima dată trebuie scos din meniu. Ce-ar fi să vii aici ca să iei parte la ceremonie şi să discutăm noii termeni de refinanţare?

— Nu pot, Rad. Ţi-am spus, sunt doar în trecere. Peste o oră plec din nou. Mă întorc peste o săptămână sau chiar mai mult.

— Asta înseamnă că o să ratezi ceremonia, a spus şi aproape l-am văzut cum ridică din umeri. Nu credeam că vrei asta.

— Nu vreau.

Asta suna a pedeapsă, încă un procent pe lângă cel de treizeci la sută pe care mă oferisem să-l achit. Segesvar ştia totul despre mine, culegerea de informaţii e o îndeletnicire de bază în crima organizată, la care el e mare maestru. Chiar dacă haiducii din Kossuth nu au anvergura şi sofisticarea yakuza din nord, jocul e în esenţă acelaşi. Dacă vrei să-ţi câştigi existenţa din şantaj, trebuie să afli punctele slabe ale victimelor tale. Iar punctele slabe ale lui Takeshi Kovacs erau vizibile în trecutul meu recent, ca nişte pete de sânge. Segesvar nu fusese nevoit să sape prea mult.

— Atunci vino, a continuat el cu o voce caldă. Ne îmbătăm, poate mergem la Watanabe, ne mai aducem aminte de tinereţe. Ce zici? Poate tragem şi o pipă. Vreau să te văd la faţă, prietene. Să ştiu că nu te-ai schimbat.

Ca din senin, faţa lui Lazlo.

Am încredere în tine, Micky. Ai grijă de ea.

Am privit spre Suzi Petkovski, care termina de asamblat turbina.

— Îmi pare rău, Rad. Chestia asta-i prea importantă. N-o pot ignora. Dacă vrei peştele, trimite pe cineva în portul interior. Terminalul chartetelor, rampa şapte. Mai rămân aici o oră.

— Deci fără ceremonie?

Am făcut o grimasă.

— Fără ceremonie. N-am timp.

Segesvar a tăcut o vreme.

— Mi-ar plăcea să te văd chiar acum, Takeshi Kovacs, a zis el într-un târziu. Parcă aş veni chiar eu.

— Foarte bine. M-aş bucura să te văd. Dar vino în mai puţin de-o oră.

A închis. Am scrâşnit din dinţi şi am dat cu pumnul în lada de lângă mine.

La dracu'. *La dracu'!*

Ai grijă de ea. Fereşte-o de pericole.

Bine, bine.

Am încredere în tine, Micky.

OK, am înţeles.

Telefonul a sunat din nou.

Fără să vreau, l-am dus la ureche pe cel la care tocmai vorbisem, însă mi-am dat seama imediat că sunetul venea din rucsacul deschis lângă mine. M-am aplecat şi am dat deoparte trei-patru telefoane până l-am găsit pe cel cu display-ul luminat. Era un telefon pe care-l mai folosisem, căci avea sigiliul rupt.

— Alo.

Nimic. Linia era deschisă, dar nu auzeam nimic. Nici măcar paraziţi. Tăcerea devenea apăsătoare.

— Alo!

Ceva mi-a şoptit apoi din întuneric, doar cu puţin mai tare decât tensiunea pe care o simţisem în convorbirea cu Segesvar.

Grăbeşte-te

Brusc, s-a făcut iar linişte.

Am lăsat telefonul jos şi l-am privit lung.

Vorbisem de trei ori în Tekitomura, de fiecare dată la alt telefon din cele pe care le ţineam în rucsac. Îi sunasem pe Lazlo, pe Yaroslav, pe Isa. Apelul pe care tocmai îl primisem putea fi de la oricare dintre ei. Ca să fiu sigur, trebuia să verific cine mai sunase la telefonul ăsta.

Dar nu era nevoie.

O şoaptă din tăcerea întunecată. O voce de la o depărtare pe care n-o puteam măsura.

Grăbeşte-te

Ştiam ce telefon era.

Ştiam şi cine mă sunase.

Capitolul 22

Segesvar nu glumise. La patruzeci de minute după ce închisese telefonul, un skimmer sport decapotabil, roş-negru ţipător, a apărut vuind dinspre Plantaţie şi a intrat în port cu mare viteză. Toţi cei de pe chei au întors capul ca să-l privească. Reprezenta genul de ambarcaţiune care, în celălalt port al oraşului, ar fi atras intervenţia imediată a autorităţilor şi blocarea imediată. Nu ştiu dacă portul interior era prost echipat, dacă jucăria costisitoare a lui Segesvar dispunea de un program de bruiere sau dacă bandele de pe Plantaţie controlau sistemul de comunicaţii. Oricum, vehiculul nu a rămas blocat, dimpotrivă, a virat, stropind totul în jur, şi s-a grăbit să ocupe spaţiul dintre rampele şase şi şapte. Cu câţiva metri înainte de a se strecura între cele două rampe, a oprit motoarele şi a înaintat în virtutea inerţiei. Segesvar m-a zărit din spatele timonei. Am înclinat din cap şi am ridicat o mână în semn de salut. Radul a făcut la fel.

Am oftat.

Chestia asta ne urmăreşte de zeci de ani, nu se pierde ca stropii stârniţi de intrarea în port a lui Radul Segesvar. Rămâne undeva, suspendată, ca praful după trecerea unui cruiser prin deşertul sharyan, şi, dacă te întorci şi te îndrepţi spre propriul trecut, vezi că te îneci cu ea.

— Salutare, *Kovacs.*

Un fel de a da bineţe vesel, dar şi maliţios. Segesvar era în cockpit, la timonă. Purta ochelari de soare largi, cu rame ca nişte aripi de pescăruş, contrar modei din Millsport, care prefera lentilele înguste de un deget, ultra-sofisticate. Avea o haină din piele de panteră, cu irizaţii gălbui şi subţire ca hârtia. A fluturat iar din mână şi a zâmbit larg. Din prova vasului a ţâşnit, zăngănind, un cablu metalic. Avea vârf de harpon, nepotrivit cu ştuţurile înşiruite de-a lungul rampei, drept care a făcut o gaură în centonul cheiului, la jumătate de metru sub locul în care aşteptam. Skimmerul s-a oprit, iar Segesvar a sărit din cockpit şi s-a uitat în sus, spre mine.

— Propun să-mi mai urli numele de câteva ori, i-am spus calm. În caz că cei din jur nu l-au auzit de prima dată.

— Pardon! a zis Radul lăsând capul pe o parte și desfăcând brațele a scuză, dar deloc convingător, semn că nu-i trecuse furia. De vină e firea mea deschisă. Apropo, care ți-e ultimul nume?

— Las-o baltă. Ai de gând să rămâi acolo toată ziua?

— Știu și eu... M-ajuți să urc?

M-am întins spre el. Segesvar m-a prins de mână și am simțit cum mă săgetează brațul, apoi o durere surdă. Sechelele de după căzătura mea la fortăreață. Haiducul și-a aranjat haina perfect croită și și-a trecut, simandicos, mâna prin părul negru, lung până la umeri. Radul Segesvar se îmbogățise îndeajuns de rapid încât să-și finanțeze clonele corpului în care se născuse, drept care fața ascunsă de ochelari era chiar a lui – palidă, în ciuda climei, îngustă și osoasă, fără urme vizibile ale descendenței japoneze. Judecând după cât de zvelt arăta, nu cred că avea mai mult de treizeci de ani. În general, Segesvar își abandona corpul clonat în primii ani ai maturității, adică atunci când, ca să-l citez, nu mai putea regula sau lupta cum ar fi vrut. Nu știam de câte ori se reîntrupase, fiindcă în anii ce trecuseră de la tinerețea pe care ne-o petrecuserăm împreună în Newpest le pierdusem șirul. Ca majoritatea haiducilor – la fel ca mine, de altfel – stătuse și el destul la păstrare.

— Mișto corp, a spus el măsurându-mă din priviri de sus până jos în timp ce se rotea în jurul meu. Foarte mișto. Ce s-a întâmplat cu ultimul?

— E o poveste lungă.

— Pe care n-o să mi-o spui. S-a oprit, și-a scos ochelarii și s-a uitat fix în ochii mei. Corect?

— Corect.

A oftat teatral.

— Mă dezamăgești, Tak. Ți-ai pus lacăt la gură, la fel ca toți tipii ăia din nord, cu ochii oblici, cu care te-ai înhăitat.

Am înălțat din umeri.

— Și eu sunt pe jumătate din nord, cu ochii oblici, Rad.

— A, da, uitasem.

Nu uitase. Doar întindea coarda. În unele privințe, nu se schimbase nimic din zilele în care ne pierdeam timpul în crâșma lui Watanabe. Intram în belele numai din cauza lui. Chiar și ideea de a

face trafic cu metamfetamină îi aparţinuse.

— Înăuntru e un automat de cafea. Bem câte una?

— Dacă trebuie... Dacă veneai la fermă, te serveam cu o cafea de la mama ei şi fumam o ţigară din cânepă de mare, răsucită pe coapsele celor mai arătoase actriţe din hologramele porno.

— Cu altă ocazie.

— OK... După cum văd, eşti mereu pornit pe cineva. Dacă nu-i vorba despre agenţi speciali sau despre neoquellişti, e un plan de răzbunare. Ştiu că nu-i treaba mea, Tak, dar cineva trebuie să-ţi spună asta şi se pare că eu sunt persoana cea mai indicată. Trebuie să te mai şi opreşti, omule, să te bucuri de viaţă. Să simţi că trăieşti. Şi-a pus ochelarii pe nas şi a arătat spre terminal. Să mergem. Cafea la automat? De ce nu? Ceva nou pentru mine.

Ne-am aşezat la o masă de lângă panourile de sticlă ce dădeau spre port. În aceeaşi sală se aflau vreo şase alţi oameni cu bagaje cu tot, aşteptând să plece. Un ins prăpădit, numai zdrenţe, trecea de la unul la altul, întinzând o tavă pentru cipuri de credit şi povestindu-şi nefericirea celor care voiau să-l asculte. Cei mai mulţi nici nu-l băgau în seamă. Aerul mirosea, vag, a antibacterian ieftin. Probabil că roboţii se ocupaseră de curăţenie.

Cafeaua era apă chioară.

— Vezi, a spus Segesvar punând paharul deoparte, mult prea încruntat. Ar trebui să-ţi rup picioarele numai fiindcă mă obligi să beau aşa ceva.

— Încearcă.

Preţ de o clipă, privirile noastre s-au înfruntat, apoi Radul a ridicat din umeri.

— Am glumit, Tak. Ai început să-ţi pierzi simţul umorului.

— Cred şi eu, cu o penalizare de treizeci la sută... am replicat sorbind din cafea, inexpresiv. Cândva, prietenii nu-mi cereau nimic, dar acum trăim alte vremuri, nu?

A aşteptat puţin, şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit din nou în ochi.

— Adică nu sunt corect cu tine?

— Cred că uiţi înţelesul adevărat al cuvintelor *mi-ai salvat viaţa acolo, omule.*

Segesvar a înclinat din cap, de parcă tocmai la asta s-ar fi așteptat. Și-a coborât privirea pe masa dintre noi.

— Asta-i o datorie veche, a zis el aproape în șoaptă. Una discutabilă.

— La momentul ăla nu ți s-a părut discutabilă.

Se întâmplase cu prea mult timp în urmă ca să-mi amintesc toate amănuntele. Înainte de a deveni agent special, iar incidentul se estompase odată cu trecerea anilor. Îmi aminteam mai ales mirosul greu de pe alee. Precipitate alcaline de la uzina procesoare de belaiarbă și ulei deversat de sistemele hidraulice ale vanelor de compresie. Înjurăturile traficantului de metamfetamină și sunetul cângii rotite cu pricepere în aerul umed. Ceilalți plecaseră, entuziasmul lor de golănei porniți pe jafuri evaporându-se la vederea cuțitului din oțel, încovoiat, ascuțit bine, care despicase carnea de pe piciorul lui Radul Segesvar de la rotulă până la coapsă. Fugiseră țipând și se pierduseră în noapte ca niște spiriduși exorcizați, lăsându-l pe Radul să se târască după ei, metru cu metru, obligându-mă – aveam doar șaisprezece ani – să înfrunt cu mâinile goale un om înarmat cu o prăjină lungă de lemn, cu cârlig de fier în vârf.

Hai, dă-te aproape, puțoiule. Traficantul rânjea la mine în întuneric, aproape cântând în timp ce se apropia, blocându-mi drumul. *Hai, să-i simți și tu gustul. Te scobesc și pe tine și-ți bag mațele pe gât, băiete.*

Pentru prima dată în viață mi-am dat seama, cu un fior pe șira spinării, că mă uitam la un om care, dacă nu-l opream, avea să mă omoare.

Nu să mă snopească în bătaie, ca tatăl meu, nu să mă cresteze cu cuțitul, ca unul dintre derbedeii cu care ne luam la harță în fiecare zi pe străzile din Newpest. Să mă omoare. Să mă omoare și pe urmă probabil să-mi scoată memoria corticală și s-o arunce în apa zoioasă a portului, ca să rămână acolo în vecii vecilor. Imaginea aceea și groaza de a fi aruncat în apa otrăvită m-au făcut să atac, să anticipez mișcarea adversarului și să lovesc în clipa în care și-ar fi pierdut echilibrul.

Pe urmă ne-am prăbușit în noroi și în gunoiul de la uzina de belaiarbă ce puțea a amoniac și am încercat să-i smulg arma din

mână.

Am reuşit.

L-am lovit şi, mai mult din noroc decât din calcul, i-am spintecat abdomenul.

Rezistenţa s-a scurs din el ca apa din chiuvetă. A scos un gâlgâit puternic, a făcut ochii mari şi m-a privit lung. I-am întors privirea, cu tâmplele zvâcnind de furie şi de teamă, cu toate procesele chimice din corp lucrând la intensitate maximă. Aproape că nu eram conştient de ceea ce făcusem. S-a ridicat şi s-a îndepărtat uşor de mine, apoi s-a lăsat să cadă în noroi. A rămas acolo de parcă ar fi stat pe un fotoliu. M-am chinuit să mă ridic în genunchi, cu faţa şi cu părul mânjite de mâzga alcalină, ţintuindu-l cu privirea, strângând în continuare mânerul cângii. Dădea din buze şi scotea din gât sunete disperate, slabe. Am privit în jos şi i-am văzut măruntaiele prinse în cârligele metalice.

M-am cutremurat. Mâna mi s-a deschis fără să vreau, lăsând prăjina să cadă. M-am îndepărtat, clătinându-mă, vomitând. Sunetele rugătoare, tot mai slabe, pe care le scotea se pierdeau în icnetul din gâtul meu în timp ce stomacul mi se golea. Mirosul greu de vomă se alătura duhorii ce stăpânea aleea. M-am îndoit de spate, vomitând din nou, şi am căzut în mizeria din jur.

Cred că mai trăia când m-am ridicat în picioare şi m-am dus să-l ajut pe Segesvar. Sunetele pe care le scotea m-au urmărit până în capătul aleii, iar din ştirile de a doua zi am aflat că sângerase până murise, aproape de zorii zilei. Aceleaşi sunete m-au urmărit săptămâni la rând, prin locurile îndeajuns de liniştite în care mă puteam auzi gândind. În cea mai mare parte a anului următor, de cele mai multe ori, m-am trezit cu ele în urechi.

Am întors privirea. De cealaltă parte a mesei, Segesvar mă urmărea cu atenţie. Poate că-şi amintea şi el. A făcut o grimasă.

— Deci nu crezi că am dreptul să fiu furios din cauza asta... Dispari nouă săptămâni fără niciun cuvânt şi mă laşi cu ochii în soare, ca să mă fac de rahat în faţa celorlalţi haiduci. Şi acum vrei să reprogramezi achitarea datoriei... Ştii ce le-aş face celor care ar încerca treaba asta cu mine?

Am încuviinţat din cap. Mi-am adus aminte cu tristeţe cât de

furios fusesem pe Plex cu două luni în urmă, în timp ce-mi scuipam mațele sintetice în Tekitomura.

— *Trebuie... să reprogramăm achitarea datoriei, Tak.*

L-aș fi omorât numai pentru vorbele astea.

— Crezi că treizeci la sută nu-i un procent corect?

Am oftat.

— Rad, tu ești gangster, iar eu... nu sunt mai breaz. Nu cred că ne e foarte clar ce e corect și ce nu. Tu faci ce vrei. O să-ți aduc banii.

— OK, a zis el privindu-mă la fel de intens. Douăzeci la sută. E mai aproape de ceea ce crezi că-i corect?

Am clătinat din cap fără să spun nimic. Am vârât mâna în buzunar după memoriile corticale și i le-am întins, strânse în pumn.

— Poftim. Pentru asta ai venit. Patru pești. Fă ce vrei cu ei.

Mi-a dat mâna într-o parte și, furios, a întins arătătorul spre mine.

— Nu, prietene. Fac ce vrei *tu* cu ei. Nu uita că ăsta-i un serviciu pe care ți-l fac eu. Am zis douăzeci la sută. Este corect?

Decizia s-a cristalizat brusc, într-o clipă, ca o palmă peste ceafă. Analizând-o mai târziu, nu mi-am dat seama ce anume a declanșat-o, ci doar că avusesem aceeași senzație că ascult vocea șoptită din tenebre care mă îndemna să mă grăbesc. Ca și cum palmele mi-ar fi asudat pe neașteptate, de teamă că voi întârzia la o întâlnire de care depindeau multe.

— N-am glumit, Rad. Tu hotărăști. Dacă asta te pune într-o lumină proastă față de haiduci, renunță. Arunc memoriile astea undeva pe Plantație și reprogramăm datoria. Îmi arăți nota de plată și găsesc o cale s-o achit.

A ridicat mâinile într-un gest pe care-l copiase în tinerețe, din filmele experia cu haiduci, ca *Prietenii lui Ireni Cozma* și *Voci proscrise.* M-am abținut să zâmbesc. Sau poate că era doar pornirea pe care o simțeam, de nestăvilit, ca efectul imediat al unui drog, după luarea unei decizii și înțelegerea implicațiilor ei. În momentul acela atât de important, vocea lui Segesvar suna ca un simplu bâzâit. Acum juca exact cum îi cântam eu.

— Bine, *fie! Cincisprezece la sută.* Hai, Tak. E mai mult decât corect. Dacă-ți cer mai puțin, oamenii mei îmi pun pielea pe băț. Cincisprezece la sută, da?

Am ridicat din umeri și am întins din nou mâna făcută pumn.

— De acord, cincisprezece la sută. Mai vrei astea?

Mi-a golit pumnul cu iuțeala de mână învățată pe stradă și a vârât memoriile în buzunar.

— Știi să te tocmești, nu glumă, a mormăit. Ți-a mai spus cineva?

— Sper că-i un compliment.

A mormăit din nou, de data asta fără cuvinte. S-a ridicat în picioare și și-a scuturat hainele de parcă ar fi stat pe un balot de belaiarbă. În timp ce mă ridicam și eu, insul zdrențăros se apropia de noi cu tava întinsă.

— Anihilator veteran, a molfăit el cuvintele. M-au scos din funcțiune în New Hok, îl pregăteam pentru intrarea în noul secol, am distrus sute de miminți. Aveți...

— Nu, n-am niciun ban, a răspuns Segesvar impacientat. Dar, dacă vrei, poți să bei cafeaua asta. Încă nu s-a răcit.

M-a surprins privindu-l.

— Ce te uiți așa? Sunt un nenorocit de gangster! La ce te poți aștepta?

8

Afară, pe Plantație, o liniște desăvârșită pusese stăpânire peste tot. Până și zgomotul produs de turbinele skimmerului părea neînsemnat, înghițit de peisajul plat, pustiu, și de norii umezi de deasupra. Stăteam lângă balustradă, cu părul lipit de țeastă din cauza vitezei, și inspiram aroma inconfundabilă a belaierbii crude. Apa Plantației e plină de iarbă, iar trecerea oricărei ambarcațiuni o învârtejește. Lăsam în urmă o dâră lată de vegetație sfârtecată pe apa tulbure, cenușie, căreia sigur îi trebuia aproape o oră ca să se limpezească.

În stânga mea, Suzi Petkovski ședea în cockpit și pilota cu o țigară în mână, cu ochii mijiți din cauza fumului și a luminii reflectate de cerul înnorat. Mihail se afla pe cealaltă traversă, sprijinit de balustradă ca un sac lung, plin cu balast. Stătea îmbufnat încă de la începutul călătoriei, cel mai probabil deranjat că trebuia s-o facă. Din când în când, își scărpina mufele de pe gât.

O stație de balotare abandonată a apărut la tribord, doar două magazii și un debarcader din trestie înnegrită de vreme. Mai văzusem

câteva staţii, unele încă în funcţiune, luminate în interior, unde marfa era încărcată pe şlepuri mari, automate. Dar asta când încă mergeam paralel cu oraşul. Aici, atât de departe, insuliţa pe care orice activitate industrială încetase nu făcea decât să amplifice senzaţia de izolare.

— Comerţul cu iarbă merge rău! am strigat eu ca să acopăr zgomotul produs de turbine.

Suzi Petkovski şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Poftim?

— Comerţul cu iarbă! am strigat din nou, mai tare, arătând spre staţia pe care o lăsam în urmă. Merge rău în ultima vreme, nu?

Femeia a ridicat din umeri.

— Nu-i niciodată sigur. Piaţa se schimbă mereu. Majoritatea independenţilor s-au lăsat demult păgubaşi. Aici, KosUnity controlează toate instalaţiile mobile, procesează marfa şi o balotează la bord. E greu să-i faci concurenţă.

Nu era o atitudine neobişnuită. Cu patruzeci de ani în urmă, înainte de plecarea mea, primeai aceleaşi răspunsuri flegmatice la criza economică din partea celor care gândeau ca Suzi Petkovski. Aceeaşi resemnare, acelaşi laconism, acelaşi obicei de a fuma ţigară de la ţigară, aceeaşi nepăsare, ca şi cum politica ar fi fost un fel de sistem meteo capricios pe care nu-l puteai schimba.

Mi-am întors privirea spre cer.

După un timp, am auzit cum sună telefonul din buzunarul stâng. Am şovăit un pic, apoi am ridicat din umeri, iritat, l-am scos din buzunar şi l-am lipit de ureche.

— Alo!

Un murmur s-a desprins din tăcerea electronică, apăsătoare, un freamăt ca de aripi întunecate în liniştea de deasupra. Ceva ce aducea a voce, cuvinte şoptite în urechea mea:

n-a mai rămas mult timp

— Da, ai mai spus asta. Merg cât de repede pot. *Nu-i pot reţine prea mult...*

— Da, încerc să găsesc o soluţie.

Acum...

Suna a întrebare.

— Da, am spus...

Sunt aripi acolo... o mie de aripi care bat și o lume întreagă s-a năruit...

Se pierdea acum, ca undele unui post de radio reglat necorespunzător, ezita, se zbătea în tăcere:

crăpat dintr-o margine în cealaltă... e frumos, Micky...

Apoi a dispărut.

Am așteptat, am lăsat jos telefonul și l-am cântărit în palmă. Am făcut o grimasă și l-am vârât înapoi în buzunar.

Suzi Petkovski se uita la mine.

— Vești proaste?

— Cam așa ceva. Nu se poate mai repede?

Femeia și-a îndreptat privirea înainte, aprinzându-și cu o singură mână o țigară.

— E periculos.

Am încuviințat din cap și m-am gândit la vestea pe care tocmai o primisem.

— Cât mă costă ca să înfruntăm pericolul?

— Cam dublu.

— OK. Bagă viteză.

A schițat un zâmbet amar, a ridicat din umeri, a stins țigara și a strecurat-o după ureche. S-a aplecat peste display-urile din cabină și a atins câteva. Imaginile radarului s-au maximizat. Femeia i-a strigat ceva lui Mihail într-un argou maghiar care evoluase prea mult cât lipsisem eu ca să înțeleg tot. *Coboară și nu te atinge de...* ceva... Băiatul i-a aruncat o privire ofensată, s-a dezlipit de balustradă și a coborât la adăpost.

Suzi Petkovski s-a întors spre mine, aproape fără să se mai uite la consola de comandă.

— Coboară și tu. Dacă accelerez, vasul își va pierde stabilitatea.

— Pot să mă țin.

— Știu, dar prefer să stai acolo cu Mihail. Ca să ai cu cine schimba o vorbă. Eu voi fi foarte ocupată.

M-am gândit la echipamentul pe care-l văzusem jos. Plug-in-uri de navigație, o platformă de divertisment, modificatori de curent. Cabluri și mufe. M-am gândit și la figura puștiului, la cum își scărpina mufele de pe gât, la indiferența lui față de restul lumii. Și de-abia

acum am înțeles.

— De acord. Întotdeauna e bine să ai un partener de discuție, nu?

Femeia n-a răspuns. Poate era deja absorbită de imaginile întunecate de ploaie, furnizate de radar, ale drumului nostru prin Plantație, poate era preocupată de altceva. Am lăsat-o în pace și am coborât.

Deasupra mea, turbinele scoteau un zgomot infernal.

Capitolul 23

În cele din urmă, timpul rămâne nemișcat pe Plantația de belaiarbă.

Începi prin a observa amănuntele – rădăcinile arcuite ale unei tufe de tepes, pătrunzând în apă ca oasele pe jumătate descompuse ale unui humanoid uriaș înecat, ochiuri ciudate, de apă limpede, unde belaiarba nu binevoiește să crească, prin care vezi fundul acoperit de nisipul cu nuanțe de smarald, un banc de nămol, înșelător, poate un caiac abandonat, folosit la cules în urmă cu două secole, încă neacoperit de mușchiul lui Sakate. Dar aceste priveliști sunt foarte rare și, treptat, ochii îți sunt atrași de linia uriașă a orizontului, după care, ori de câte ori încerci să te concentrezi pe amănunte, simți pornirea irezistibilă de a te uita din nou acolo.

Stai și asculți cadența motoarelor fiindcă nu ai altceva de făcut. Privești linia orizontului și te afunzi în propriile gânduri fiindcă nu există altă soluție.

...grăbește-te...

Am încredere în tine, Micky. Ai grijă de ea, ea, ea, ea...

Ea. Sylvie, cu coama ei de păr argintiu. Figura ei...

Figura *ei,* schimbată subtil de femeia care se furișase și i-o furase. Vocea *ei,* modulată subtil...

N-am cum să știu dacă și când se întoarce Sylvie Oshima.

Nadia, încerc să te-ajut.

Se întreabă cine dracu' e Micky-Coincidență-Fericită și cât de periculos e. Și dacă-i va face felul cu prima ocazie.

Se întreabă unde dracu' vrei s-ajungi cu sufletele atâtor preoți morți.

Todor Murakami, uscățiv, numai ochi, pe feribot. Vaporii de pipă, risipiți de vânt.

Ia zi, în ce te-ai mai băgat? Credeam că-ți pierzi vremea cu Radul Segesvar. Nostalgia orașului de baștină și crimă organizată de mâna a șaptea. De ce o iei din nou spre nord?

E cazul să pui punct. Să treci la treabă. Să-ți îndeplinești misiunea.

Misiunea. Mda, așa îți vei rezolva toate problemele, Micky.

Nu-mi mai spune-așa.

Și țipete. Și găuri în șira spinării, la gât. Și greutatea memoriilor corticale în palma mea, încă murdare de sânge. Și golul care nu se va umple niciodată.

Sarah.

Misiunea.

Încerc să ajut.

...grăbește-te...

Am încredere în tine...

Încerc să...

...grăbește-te...

ÎNCERC...

— Se vede malul, am auzit vocea lui Suzi Petkovski filtrată prin difuzorul din cabină, laconică și fermă, aproape materială. În cincisprezece minute suntem în Sourcetown.

M-am scuturat de amintiri și am privit în stânga, acolo unde Golful Kossuth părea că se îndreaptă spre noi. Se înălța ca o linie întunecată, denivelată, la orizontul altfel uniform, apoi părea că face un salt și se preface într-un șir de dealuri joase, despărțite ici-colo de mici dune albe. Spatele Vchirei, resturile aproape înecate ale unui lanț muntos străvechi, erodat de erele geologice, continuate de un dig lung de șapte sute de kilometri ce mărginea o mlaștină, pe o parte, și aceeași distanță acoperită de nisip alb, cristalin, pe cealaltă parte.

Odată și-odată, îmi spusese, cu aproape o jumătate de secol în urmă, unul dintre bătrânii orașului, *marea tot va pătrunde până aici.* Va pătrunde până aici și va năvăli peste Plantație ca o armată invadatoare care străpunge o graniță îndelung disputată. Va dărâma ultimele bastioane și va distruge plaja. *Odată și-odată, omule,* repetase bătrânul, rar, apăsat, zâmbindu-mi cu ceea ce deja recunoșteam a fi detașarea tipică unui surfer, *odată și-odată, dar nu încă. Iar până atunci trebuie să privești marea, omule. Doar marea, nu privi în spate, nu te gândi la tot ce ține asta-n loc.*

Odată si-odată, dar nu încă. Privește doar marea.

Suna a filosofie. Pe Plaja Vchira puteai s-o iei și-așa. Mărginită, poate, dar la viața mea văzusem și alte feluri, mai primitive, de a te raporta la univers.

Când am ajuns la marginea de sud a Plantației, cerul se înseninase

deja. În lumina soarelui vedeam câte o construcţie răzleaţă, semn că zona era locuită. Sourcetown nu este o aşezare propriu-zisă, ci o aproximare, un termen general pentru o fâşie lungă de 170 de kilometri de-a lungul coastei, cu servicii pentru surferi şi infrastructura corespunzătoare. În cea mai mare parte, e alcătuită dintr-un şir de corturi şi de bule răspândite pe plajă, locuri pentru focuri de tabără şi petreceri în aer liber, căsuţe şi baruri improvizate, din belaiarbă împletită. Numărul locuitorilor permanenţi creşte în locurile în care condiţiile de practicare a surfingului nu sunt doar prielnice, ci fenomenale. Acolo, în zonele aglomerate, populaţia se apropie de cea a unui oraş. Pe dealurile din dosul dunelor se văd străzi în toată regula, iluminate, platforme din centon şi debarcadere ce pornesc de pe uscat şi se opresc în interiorul Plantaţiei. Ultima oară când fusesem aici, erau cinci astfel de ansambluri, fiecare cu grupul său de entuziaşti care jurau că cel mai bun surfing de pe continent *se practică aici, omule.* Din punctul meu de vedere, oricare dintre ele avea dreptate. Şi poate că, între timp, apăruseră încă cinci.

Asemenea valurilor înalte, locuitorii se aflau într-o mişcare continuă, chiar dacă lentă, supunându-se unor cicluri, de-a lungul întregii Fâşii – fie celor cinci anotimpuri de pe Lumea lui Harlan, fie ritmului complicat al fluxului trilunar, fie pulsului slab, mai rar, al corpului funcţional al unui surfer. Oamenii veneau, plecau şi se întorceau. Uneori, preferinţa pentru o anumită parte a plajei se schimba de la un ciclu la altul, de la o viaţă la alta, alteori mai des. Pentru ca alteori să nu existe nicio preferinţă.

Nu era deloc uşor să găseşti pe cineva. În foarte multe cazuri, acesta era şi motivul pentru care unii veneau aici.

— Ne apropiem de Kem Point, am auzit din nou vocea obosită a lui Petkovski, pe fondul turbinelor care reduceau din turaţie. Îţi convine aici?

— De ce nu? Mulţumesc.

Am privit platformele din centon, tot mai aproape, şi construcţiile joase, amestecate, pe care le susţineau deasupra apei, casele răsfirându-se până pe dealul din depărtare. Câteva siluete stăteau la vedere, în balcoane sau pe debarcader, dar, în cea mai mare parte, mica aşezare părea lipsită de viaţă. Habar nu aveam dacă acesta era

capătul orașului în care trebuia să ajung, dar trebuia să încep de undeva. M-am sprijinit de un mâner și m-am ridicat în picioare în timp ce skimmerul vira la stânga. I-am aruncat o privire tovarășului meu tăcut.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Mihail.

M-a ignorat, cu ochii ațintiți asupra ferestrei. Nu spusese nimic cât împărțiserăm cabina, doar privise absent peisajul. De câteva ori mă surprinsese privindu-l cum își scarpină mufele de pe gât și se oprise brusc, înnegurându-se la față. Dar n-a zis nimic nici atunci.

Am înălțat din umeri, am dat să sar pe punte și m-am răzgândit. M-am apropiat de Mihail Petkovski și m-am așezat în fața ferestrei, blocându-i vederea. Băiatul a clipit de câteva ori la mine, surprins că-l scot dintr-ale lui.

— Știi ceva? am zis eu vesel. Ai mare noroc cu maică-ta, însă afară toți bărbații sunt ca mine. Și nu ne pasă nici cât negru sub unghie dacă tu trăiești sau mori. Dacă mai stai mult în cur și tai frunze la câini, nu se va alege nimic de capul tău.

A pufnit disprețuitor.

— Ce dracu' are asta de-a face cu...

Unul mai obișnuit cu lumea m-ar fi ghicit din priviri, dar ăsta era prea prins de rahatul pe care-l asculta și de grija maică-sii. L-am prins de gât și l-am ridicat de pe scaun.

— Înțelegi ce vreau să spun? Cine mă oprește acum să-ți frâng laringele?

— Ma... a îngăimat el.

— Nu te-aude. E ocupată, muncește pentru amândoi, i-am zis eu zgâlțâindu-l. Mihail, să știi că ești mult mai puțin important decât ți-a spus maică-ta.

A încercat să-mi desfacă mâna. I-am ignorat eforturile penibile și l-am strâns și mai tare. Acum chiar că arăta înspăimântat.

— Așa cum ești acum, vei sfârși pe o tavă cu piese de rezervă, undeva, într-un loc slab luminat, am continuat eu pe un ton amical. Numai așa poți fi de folos unor bărbați ca mine și nimeni nu ne poate sta în cale când venim după tine, fiindcă nimănui nu-i pasă de tine. Asta vrei să fii? Piese de rezervă, unul după care tragi apa?

S-a smucit și a dat din mâini, roșu la față. A clătinat din cap, de

mai multe ori. L-am mai ţinut aşa două secunde, apoi am slăbit strânsoarea şi i-am făcut vânt pe scaun. S-a înecat şi a tuşit, privindumă cu ochii mari, plini de lacrimi. Cu o mână îşi masa gâtul.

— Tot ce vezi în jurul tău, Mihail, tot ce se petrece înseamnă viaţă, am zis şi m-am aplecat spre el, făcându-l să tresară. Trezeşte-te. Cât mai poţi.

Skimmerul s-a lovit uşor de ceva. M-am îndreptat de spate şi am urcat pe punte, în căldura şi în lumina copleşitoare. Pluteam pe lângă jetelele din lemn-oglindă mâncat de vreme, legate, la intervale strategice, de stâlpi de amarare grei, din centon. Motoarele skimmerului duduiau încet şi apăsau uşor pontonul cel mai apropiat. Soarele după-amiezii târzii se reflecta puternic din lemnul-oglindă. Suzi Petkovski stătea în cabina pilotului şi-şi mijea ochii în lumina reflectată.

— Te costă dublu, mi-a amintit ea.

I-am dat un cip şi am aşteptat în timp ce-şi lua banii de pe el. Mihail preferase să rămână jos. Poate îl pusesem pe gânduri. Mama lui mi-a înapoiat cipul, şi-a făcut mâna streaşină la ochi şi a arătat spre mal.

— Mergi trei străzi şi-o să găseşti un loc de unde poţi închiria ieftin o maşină. Lângă turnul ăla de transmisiuni. Cel cu steagurile cu dragon.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Sper să găseşti ce ţi-ai propus.

Am trecut pe lângă centrul de închirieri, cel puţin pe moment, şi am pornit în sus prin mica aşezare, încercând să recunosc împrejurimile. Până în vârful dealului semăna cu orice suburbie din Newpest, aşezată lângă Plantaţie. Predomina aceeaşi arhitectură utilitară, acelaşi amestec de magazine cu echipamente pentru surfing şi programe IT, alături de bufete şi baruri. Aceleaşi străzi murdare, acoperite de sticlă topită şi aceleaşi mirosuri de bază. Dar ajuns în vârf şi privind dincolo, asemănarea înceta ca atunci când te trezeşti dintr-un vis.

La picioarele mele, cealaltă jumătate a aşezării părea că se rostogoleşte, structuri una mai altfel decât alta, construite din toate

materialele posibile şi imposibile. Bulele se învecinau cu case cu schelet din lemn şi cabane din resturi aduse de valuri şi, în vale, corturi din pânză groasă. Străzile din sticlă topită lăsau locul plăcilor de centon, puse alandala, apoi nisipului şi, în final, plajei întinse, aproape albe. Aici, străzile erau mai animate decât cele din marginea Plantaţiei, cei mai mulţi oameni fiind pe jumătate îmbrăcaţi, îndreptându-se agale spre ţărm, înainte de căderea serii. Fiecare a treia siluetă ducea o placă sub braţ. Marea însăşi căpătase o culoare aurie în lumina difuză, pătată de surferii călări sau în picioare pe plăcile lor, care tăiau cu dezinvoltură valurile. Soarele şi depărtarea îi transformau pe toţi în figurine din staniol, anonime.

— Fainã privelişte, nu crezi?

Era o voce subţire, de copil, nepotrivită cu remarca. Am privit în jur şi am văzut în cadrul unei uşi un băiat de vreo zece ani. I se vedeau coastele de slab ce era, bronzat, în şort de surfer, cu ochii albaştri decoloraţi de soare. Cu părul încâlcit de apa mării. Stătea rezemat de tocul uşii, nonşalant, cu braţele încrucişate pe pieptul gol. În spatele lui, în magazin, am văzut rafturi pline cu plăci de surfing. Şi display-uri cu reclame pentru programele sistemelor tehnologice acvatice.

— Da, nu-i rea.

— Eşti prima oară aici, pe Vchira?

— Nu.

— Deci nu vrei lecţii? a întrebat el, dezamăgit.

— Nu, am răspuns eu şi m-am oprit, gândindu-mă dacă e bine să apelez la el. Eşti de mult pe Fâşie?

Puştiul a zâmbit larg.

— Am trăit aici toate vieţile. De ce?

— Caut nişte prieteni. Poate-i cunoşti.

— Da? Eşti poliţai? Om al legii?

— Am fost, mai demult.

Găsisem răspunsul corect fiindcă am văzut cum îi revine zâmbetul.

— Prietenii ăştia au nume?

— Când am fost aici ultima oară, aveau. Brasil. Ado, Tres... Vidaura, poate.

A strâmbat din buze, apoi le-a ţuguiat. Gesturi învăţate într-un alt

corp, mult mai bătrân.

— Jack Soul Brasil? a întrebat copilul, precaut.

Am încuviinţat din cap.

— Faci parte din banda Gândăceilor?

— Acum nu.

— Din banda Multiflores?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu.

— Din banda BaKroom?

— Cum te cheamă?

— Milan. Pe aici mi se spune Gungetter[5].

— Ascultă, Milan, i-am zis eu calm. Începi să mă calci pe nervi. M-ajuţi sau nu? Ştii unde-i Brasil, sau îmi vorbeşti din amintiri, din reputaţia pe care şi-a făcut-o aici acum treizeci de ani?

— Cătinel!

Ochii albaştri, decoloraţi, s-au îngustat. Braţele s-au lăsat pe lângă corp, cu pumnii strânşi ca nişte ciocane mici.

— Eu *sunt din partea locului,* amice. Sunt *surfer.* Tai valurile alea dinainte ca *tu* să ştii c-o să vii pe lumea asta.

— Mă-ndoiesc, dar să nu ne certăm pe tema asta. Îl caut pe Jack Soul Brasil. Pot să-l găsesc cu sau fără ajutorul tău, dar cu ajutorul tău mai câştig timp. Întrebarea mea e, amice: vrei să m-ajuţi?

M-a privit lung, la fel de furios, la fel de agresiv. Dar în corpul acela de copil nu mă speria deloc.

— Întrebarea mea, amice, este eu cu ce mă *aleg* din asta?

— Aha.

Plătit, Milan mi-a servit fără tragere de inimă chestii disparate, menite să mascheze şi să înflorească puţinele cunoştinţe pe care le avea despre Brasil. I-am făcut cinste cu rom şi cafea într-un local vizavi de magazinul lui – *nu pot să-l închid, amice, mi-aş pierde vadul*– şi am aşteptat să-mi povestească pe îndelete. O mare parte ţinea, evident, de legendele arhicunoscute care circulau pe plajă, dar din câteva detalii mi-am dat seama că-l întâlnise pe Brasil de mai multe ori, poate chiar şi făcuse surfing cu el. Ultima întâlnire părea să fi

[5] Cel-care-face-rost-de-arme (n. tr.).

avut loc în urmă cu un deceniu. Într-o confruntare plină de eroism, cu mâinile goale, de aceeaşi parte a baricadei, cu o bandă de surferi loiali lui Harlan, care apăruseră nepoftiţi la câţiva kilometri de Kem Point. Scuturat bine, Milan măturase totul în cale, îmi povestea el cu modestie, se alesese cu câteva răni – *să fi văzut cicatricele de pe corpul ăla, omule, uneori îi duc dorul –,* dar cele mai multe laude le merita Brasil. *Ca o panteră din mlaştini, omule. Nici nu s-a sinchisit că-i sfâşiaseră pieptul. I-a pus pe toţi la pământ. Unul nu mai mişca de frică. I-a trimis pe toţi înapoi în nord. Abia se târau.* Victoria fusese urmată de o petrecere orgiastică – foc de tabără şi femei ţipând în plin orgasm, cu surful pe fundal.

Un tablou clasic, pe care alţi entuziaşti de pe Vchira mi-l zugrăviseră de mai multe ori. Trecând peste înfloriturile evidente, am reţinut un mic detaliu util. Brasil avea bani – „după toţi anii petrecuţi alături de banda Little Blues, normal, nu? Deci n-o duce de azi pe mâine dând lecţii de surfing, vânzând plăci şi antrenând clona vreunui aristocrat din Millsport cu cinci ani înainte de a fi folosită" –, deşi nu era de acord cu reîncarnarea donată. Avea corp de surfer, totuşi Milan nu-i ştia faţa. *Uită-te după cicatricele de pe piept, amice.* Da, purta şi acum părul lung. Se zvonea că s-a retras într-un cătun liniştit de pe plajă, undeva în sud. Se părea că învăţa să cânte la saxofon. Un jazzman care cânta cu Csango Junior îi spusese lui Milan...

Am achitat consumaţia şi am dat să plec. Soarele dispăruse, iar marea de un auriu murdar rămăsese doar cu murdarul. Pe plajă, mai jos de noi, luminile se trezeau la viaţă ca nişte licurici. M-am întrebat dacă mai prindeam deschis centrul de închirieri.

— Aristocratul ăsta... am zis eu ca din întâmplare. Îi înveţi corpul să practice surfingul timp de cinci ani, îi şlefuieşti reflexele. Tu cu ce te-alegi?

Milan a ridicat din umeri şi a sorbit ce mai rămăsese din paharul cu rom. Se mai înmuiase cu alcoolul şi cu banii.

— Cu trupul lui. Mi-l dă, iar eu îl schimb cu ăsta pe care-l port acum. Are şaisprezece ani. Deci primesc un corp de aristocrat, trecut de treizeci de ani, cu operaţii estetice, în prezenţa unor martori, ca să nu încerc să mă dau drept el, altfel am încurcat-o. Clonă de prima

mână, prevăzută cu toate componentele periferice standard. Merită, nu?

Am încuviinţat absent.

— Da, dacă are grijă de corpul pe care-l poartă. Stilul de viaţă al unui aristocrat te solicită, nu glumă.

— Nu, tipul ăsta-i în mare formă. Vine aici ca să verifice stadiul investiţiei, înoată, face surfing. Ar fi venit şi săptămâna asta, dar s-a-ntâmplat chestia aia cu limuzina lui Harlan. E puţin supraponderal, nu poate să facă surfing cum trebuie. Dar se poate rezolva uşor după ce...

— Limuzina lui Harlan? am întrebat eu, turând simţurile de agent special.

— Da. Skimmerul lui Seichi Harlan. Tipul ăsta-i apropiat de familia lui Seichi Harlan şi-a trebuit să...

— Ce s-a-ntâmplat cu skimmerul lui?

— N-ai auzit? a întrebat Milan, clipind de câteva ori şi zâmbind larg. De unde-ai picat, amice? De ieri, tot netul e plin de asta. Seichi Harlan şi-a scos fiii şi nora până la Rila, şi skimmerul a dispărut în Bordee.

— Cum a dispărut?

— Încă nu se ştie. A explodat pur şi simplu. Din înregistrare se pare că explozia a pornit din interior. În câteva secunde s-a scufundat ce-a mai rămas din el. Poliţia caută resturile.

Trebuiau să fie norocoşi ca să mai găsească ceva. Maelstromul îşi făcea deja simţită prezenţa, iar curenţii din Bordee erau de o imprevizibilitate letală. Bucăţi din navă puteau fi purtate mulţi kilometri de la locul exploziei înainte să se oprească undeva. Rămăşiţele lui Seichi Harlan şi ale familiei lui puteau ajunge în oricare dintre cele peste zece golfuri ale insuliţelor şi recifelor ce alcătuiau Arhipelagul Millsport. Recuperarea memoriilor corticale avea să fie un adevărat coşmar.

Gândurile mi-au zburat brusc la Belabumbac Kohei şi la bolboroselile lui Plex, după ce se îmbibase de *take. Nu ştiu, Tak. Pe bune. Un fel de armă, ceva din timpul Decolonizării.* Spusese că putea fi biologică, dar şi că nu ştia mai multe. Fusese îndepărtat de conducătorii yakuza şi de Aiura, omul de încredere al familiei Harlan.

Aiura, care avea grijă ca reputaţia familiei Harlan să nu aibă de suferit prea mult şi să cureţe după ea.

Un alt detaliu mic şi-a găsit locul în mintea mea. Drava acoperit de zăpadă. Aşteptam în anticamera lui Kurumaya şi urmăream fără prea mare interes cum se derulau ştirile la nivel global. Accidentul mortal al unui membru nu foarte însemnat al familiei Harlan în cartierul portuar din Millsport.

Nu făceam neapărat legătura între ceva şi altceva. Intuiţia unui agent special nu funcţionează aşa, ci adună cât mai multe date până le deslușește logica. Până i se dezvăluie conexiunile. Pe moment, nu le vedeam, însă detaliile disparate sunau precum clopoţeii de vânt pe furtună.

Şi îndemnul sacadat, aproape inaudibil, însă insistent: *grăbeşte-te, grăbeşte-te, nu mai e timp.*

Am dat mâna cu Milan, în stilul Vchira uitat demult, şi am pornit cu pas grăbit spre coama dealului.

La centrul de închirieri era încă lumină. Rămas singur, un angajat plictisit, cu alură de surfer, s-a trezit din amorţeală îndeajuns încât să-şi dea seama că n-am chef să călăresc valurile şi că nici nu vreau să învăţ cum se face, drept care şi-a intrat în atribuţii. Slujba de zi cu zi care-i ascundea adevăratul motiv, de-abia intuit, ce-l ţinea pe Vchira, entuziasmul ţinut cu grijă sub control până găsea cu cine să-l împartă, cu cine reuşea să-l înţeleagă. Dar mi-a ales cu pricepere un monoloc şi mi-a arătat harta cu punctele de-a lungul Fâşiei în care îl puteam returna. La cererea mea, mi-a închiriat un costum şi o cască din polialiaj, automulante, astfel că i-am lăsat o impresie şi mai proastă decât la început. Se părea că pe Vchira erau destui care nu deosebeau riscul de prostie.

„Mda, la care te adaugi şi tu, Tak. Ai făcut ceva în ultima vreme fără să-ţi rişti viaţa?"

Zece minute mai târziu, echipat complet, am părăsit Kem Point, cu toată viteza, în spatele unui con de lumină ce strălucea în întunericul serii.

Undeva, spre sud, în căutarea sunetelor scoase de saxofonul unui începător.

Nu aveam cele mai grozave indicii, totuşi unul era greu de contestat. Îl cunoşteam bine pe Brasil, ştiam că, dacă auzea că-l caută cineva, nu se va ascunde. Dimpotrivă, va ieşi la joc, la fel cum, pe placă fiind, iei pieptiş un talaz. La fel cum înfrunţi o mulţime de loialişti ai lui Harlan.

Dacă făceam destul zgomot, nu mai trebuia să-l caut.

Mă găsea el.

Trei ore mai târziu, am ieşit de pe şosea şi am oprit în lumina albăstrie şi rece a lămpilor Angier, asaltate de gâze, din jurul unui bufet deschis toată noaptea şi al unui atelier. Privind înapoi, un pic obosit, m-am gândit că făcusem destul zgomot. Cipurile de credit, cu valori mici, erau pe sfârşite, mă simţeam uşor ameţit de prea multele pahare băute şi de ţigările fumate de-a lungul Fâşiei, iar încheieturile mâinii drepte încă mă dureau după un pumn dat prea tare într-o tavernă de pe plajă unde necunoscuţii care întrebau de legendele locale nu erau bine văzuţi.

Sub lămpile Angier, noaptea era plăcută, răcoroasă. În parcare, grupuri de surferi se lăudau în gura mare, cu mâinile ocupate de sticle şi de pipe. Hohote de râs care păreau să ricoşeze din bezna din jurul lămpilor, o voce subţire, grăbită, care spunea ceva despre o placă ruptă. Alte grupuri, mai serioase, se strânseseră lângă câteva vehicule aflate în reparaţii. Freze cu laser se aprindeau şi se stingeau, scoţând scântei verzi sau roşii din aliajele exotice.

Am luat de la un bufet o cafea surprinzător de bună şi am ieşit să mă uit la surferi. Nu formau un grup pe care să-l fi frecventat în tinereţea petrecută în Newpest – protocoalele bandelor nu permiteau practicarea regulată a scufundărilor la mare adâncime şi a surfingului; pe de altă parte, mie îmi plăceau scufundările la mică adâncime. Şi nu-mi schimbam preferinţele. Mă atrăgea lumea aceea tăcută de dedesubt, liniştea tulburată doar de respiraţia mea lentă, un refugiu din calea nebuniei străzilor şi a vieţii mele de familie şi mai nebune.

Te puteai înmormânta acolo.

Am băut cafeaua şi m-am întors la bufet. Mirosul supei ramen umplea aerul şi-mi făcea o poftă de mâncare teribilă. Brusc, mi-am amintit că nu mai mâncasem de la micul dejun luat pe puntea de

comandă a navei *Fiica Haiducilor* împreună cu Japaridze. M-am așezat pe un scaun și i-am făcut semn puștiului cu ochi de drogat de la care luasem cafeaua.

— Miroase frumos. Ce-aveți în meniu?

Băiatul a luat o telecomandă veche și a îndreptat-o în direcția bucătarului automat. Deasupra tigăilor au apărut mai multe display-uri holografice. Le-am privit și am ales o chestie care nu putea ieși decât bine.

— Dă-mi calcanul cu chili. Calcanul e congelat, nu?

Chelnerul și-a dat ochii peste cap.

— Doar nu vrei proaspăt, într-un loc ca ăsta și la prețul ăsta!

— Am fost plecat.

Nicio reacție pe fața lui îmbibată de metamfetamină. Puștiul a pus în funcțiune bucătarul și s-a apropiat agale de fereastră ca să se uite la surferi, de parcă ar fi fost o formă rară și frumoasă de viață marină păstrată într-un acvariu.

Golisem pe jumătate bolul cu ramen când ușa s-a deschis în spatele meu. Nimeni n-a spus nimic, dar știam deja. Am lăsat bolul jos și m-am întors încet.

Venise singur.

Nu avea nici pe departe fața pe care mi-o aminteam. Era mai deschisă la culoare și mai latră decât ultima oară, cu o coamă de păr încâlcit, blond cu șuvițe gri-argintii, și pometi ce se datorau cel puțin în aceeași măsură genelor slave, cât și preferinței lui pentru tipul Adoracion. Corpul însă nu era foarte diferit – în salopeta largă pe care o purta avea cam aceeași înălțime, cu pieptul și umerii lați, cu talia zveltă și picioarele lungi, cu mâinile mari. Iar mișcările dădeau impresia aceleiași dezinvolturi.

Eram sigur că aveam de-a face cu Brasil, de parcă și-ar fi rupt salopeta ca să-mi arate cicatricele de pe piept.

— Am auzit că mă cauți, a zis el cu o voce blândă. Te cunosc?

Am zâmbit larg.

— Salut, Jack. Ce mai face Virginia?

Capitolul 24

— Tot nu-mi vine să cred că tu eşti, puştiule.

Ea şedea pe coasta dunei, lângă mine, şi desena triunghiuri, cu gâtul unei sticle, pe nisipul de la picioarele ei. Încă nu se uscase, picăturile de apă împodobindu-i pielea înnegrită de soare pe tot corpul de surfer, cu părul negru tuns scurt, umed acum şi neuniform în creştetul capului. Cu faţa de elf trebuia să mă obişnuiesc. Era cu cel puţin zece ani mai tânără decât ultima oară când o văzusem. Probabil că şi ea avea aceeaşi problemă cu mine. Vorbea privind în jos, cu o expresie greu de descifrat. Vorbea şovăitor, la fel cum făcuse şi în zori, când mă trezise, în camera de oaspeţi, şi mă întrebase dacă vreau s-o însoţesc pe plajă. Avusese la dispoziţie toată noaptea ca să-şi revină din surpriză, dar tot mă privea pe ascuns, de parcă i-ar fi fost interzis s-o facă.

Am înălţat din umeri.

— Eu sunt cel credibil, Virginia. Nu eu m-am întors din morţi. Şi nu-mi mai spune „puşti".

A schiţat un zâmbet.

— Într-un fel sau altul, toţi ne-am întors din morţi, Tak. Riscurile meseriei, nu?

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Mda, a zis ea şi a privit o vreme plaja, pe care soarele încă se întindea ca o pată de sânge decolorată prin ceaţa începutului de dimineaţă. Deci *tu* o crezi?

— Că e Quell?

Am oftat şi am luat o mână de nisip. M-am uitat cum se strecoară printre degete şi pe lângă palmă.

— Cred că asta crede *ea,* am adăugat.

Virginia Vidaura a făcut un gest impacientat.

— Am întâlnit destui inşi cu implanturi care se cred Konrad Harlan. Nu asta te-am întrebat.

— Ştiu ce m-ai întrebat, Virginia.

— Atunci răspunde-mi la întrebare, ce mama dracului, a replicat ea enervată. N-ai rămas cu nimic din ce te-am învăţat?

— Dacă e Quell?

Dârele de apă lăsaseră în urmă fire de nisip lipite de piele. Mi-am frecat repede palmele.

— Cum să fie? Quell e moartă. S-a vaporizat. Indiferent de ce-şi doresc, în visele lor politico-erotice, amicii tăi din casă.

S-a uitat peste umăr de parcă ar fi crezut că ceilalţi ar putea să ne audă. Să se fi trezit şi să coboare după noi, întinzându-se şi căscând, odihniţi şi gata să se înfurie din cauza lipsei mele de respect.

— Era o vreme când şi tu doreai asta, Tak. O vreme când ai fi vrut să se-ntoarcă. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Sanction IV s-a întâmplat cu mine.

— A, da. Sanction IV. Revoluţia cerea mai multă implicare decât te-ai fi aşteptat...

— N-ai fost acolo.

Cuvintele au făcut loc unei pauze scurte. Virginia privea acum în altă parte. Micul grup al lui Brasil era alcătuit din quellişti declaraţi – sau cel puţin neoquellişti –, însă Virginia era singura cu pregătire de agent special. Predispoziţia pentru autoamăgire îi fusese anihilată, motiv pentru care nu putea să dezvolte foarte uşor un ataşament emoţional faţă de legende sau dogme. Avea, probabil, o opinie pe care merita s-o asculţi. Avea, pesemne, o perspectivă de ansamblu.

Am aşteptat. Valurile se spărgeau încet de ţărm.

— Îmi pare rău, a zis ea într-un târziu.

— Asta e. Toţi avem visuri pe care alţii ni le calcă în picioare, nu? Şi dacă nu ne-ar durea, ce fel de visuri de mâna a doua ar mai fi?

Virginia a strâmbat din gură.

— Văd c-o citezi în continuare.

— O parafrazez. Ascultă, din câte ştiu, nu s-a consemnat nicăieri că s-ar fi făcut vreo copie a Nadiei Makita. Corect?

— Cum nu s-a fost consemnat nicăieri că s-ar fi făcut o copie a lui Takeshi Kovacs. Deşi se pare că există una.

— Mda, nu-mi mai aminti. Dar aici e vorba de familia Harlan şi înţelegi motivul pentru care a făcut-o. Înţelegi cât de important este.

M-a privit pieziş.

— Mă bucur că timpul petrecut pe Sanction IV nu ţi-a afectat eul.

— Să fim serioşi, Virginia. Am fost agent special, iar acum sunt

ucigaș de meserie. Deci pot îndeplini *diverse* scopuri. E greu să crezi că familia Harlan a făcut o copie a femeii care aproape că a distrus întreaga oligarhie. Pe de altă parte, cum dracu' să nimerească în scăfârlia unui Anihilator cu creierul plin de sârme copia unui om atât de important din punct de vedere istoric?

— Nu chiar, a spus ea și a răscolit din nou nisipul.

Asupra conversației noastre s-a așternut o tăcere prelungă.

— Takeshi, știi că eu și Yaros...

— Da, am vorbit cu el. De la el am aflat că ești aici. Îți transmite salutări. Speră c-o duci bine.

— Zău?

— De fapt, mi-a spus, *rahat,* dar dă-mi voie să citesc printre cuvinte. Deci n-a mers?

Virginia a oftat.

— Nu, n-a mers.

— Vrei să discutăm despre asta?

— N-are rost, e chestie veche, a răspuns izbind sticla de nisip. Nu-mi vine să cred că-mi mai poartă pică pentru asta.

Am ridicat din umeri.

— *Trebuie să fim pregătiți să trăim viața pe mai multe paliere ale timpului, la care strămoșii noștri doar îndrăzneau să viseze, dacă vrem să ne împlinim visurile.*

De data asta, privirea pe care mi-a aruncat-o Virginia era plină de ură, schimonosindu-i noile trăsături atât de fine.

— Faci mișto de mine?

— Nu. Doar observ că gândirea quellistă are o gamă largă de...

— Taci!

Corpul Agenților Speciali nu punea prea mare preț pe modelele de autoritate tradiționale, cel puțin nu în măsura în care acestea erau recunoscute de majoritatea oamenilor. Dar obiceiul, regula conform căreia instructorii mei merită ascultați era greu de încălcat. Iar când erai și implicat emoțional...

În fine.

Am tăcut. Am ascultat valurile.

Puțin mai târziu, dinspre casă au început să plutească până la noi sunete de saxofon, obosite. Virginia Vidaura s-a ridicat și a privit într-

acolo, mai calmă parcă, cu mâna făcută streașină. Spre deosebire de multe dintre căsuțele surferilor pe care le văzusem noaptea trecută în această parte a Fâșiei, cea în care stătea Brasil fusese construită din temelii, nu era o bulă simplă. Pereții din lemn-oglindă prindeau razele soarelui tot mai puternice și le reflectau ca pe niște arme uriașe, devastatoare. Suprafețele roase de vânt erau în nuanțe odihnitoare de galben și gri decolorat și, de la toate cele patru etaje cu camere ce dădeau spre mare, ferestrele ne făceau cu ochiul, prietenoase.

Un sunet greșit a făcut de nerecunoscut melodia poticnită.

— Aoleu! am exclamat eu, poate exagerând.

Blândețea de pe fața femeii m-a prins pe picior greșit.

— Măcar își dă silința, a șoptit Virginia.

— Mda. Oricum cred că toată lumea e trează...

S-a uitat din nou pieziș la mine, cu aceeași privire furișată. A strâmbat din buze fără să vrea.

— Ești un mare ticălos, Tak. Știai?

— Mi s-a mai spus de vreo două ori. Cum e micul dejun pe-aici?

Surferii ăștia...

Îi găsești cam peste tot pe Lumea lui Harlan, fiindcă aproape peste tot în această lume există un ocean pentru ale cărui valuri merită să mori. *Să mori* are mai multe sensuri aici. Doar 0,8 *g,* nu uitați, și trei luni – în unele părți de pe Vchira poți călări un talaz pe o distanță de cel puțin șase kilometri, fără întrerupere, iar înălțimea la care ajung băieții ăștia este incredibilă dacă n-o vezi cu ochii tăi. Forța gravitațională joasă și cea de atracție a lunilor au și un revers – oceanele de pe Lumea lui Harlan au sisteme de curenți cum nu există pe Pământ. Substanțele chimice pe care le conțin, temperatura și debitul diferă în mod alarmant, motiv pentru care apa reacționează neașteptat, făcând tot felul de chestii neiertătoare. Teoreticienii turbulențelor încă încearcă să le dea de rost în simulările din laborator. Pe Vchira, cercetările au un caracter mai practic. Nu o singură dată am văzut cum efectul Young este reconstituit la perfecție pe o suprafață de nouă metri, stabilă, ca un mit prometeic într-o redare cadru cu cadru – valul se învârtejește și se poticnește, ca

beat, sub surfer, apoi se împrăştie de parcă ar fi ţinta unui tir de artilerie cu fragmentaţie. Oceanul cască gura, înghite placa, îl înghite pe surfer. I-am ajutat pe câţiva să supravieţuiască. Le-am văzut zâmbetele tâmpe, feţele luminate în timp ce spuneau *Nu mai speram să scap cu viaţă* sau *Omule, ai văzut cum s-a prăbuşit peste mine?* ori, cel mai des, repede, *Mi-ai salvat şi placa, prietene.* Şi i-am privit cum se întorc în apă, pe cei care scăpaseră fără braţe sau picioare dislocate sau rupte, fără capete sparte, din tăvălugul acela şi cum rodea dorinţa în ochii celor care trebuie să aştepte să se vindece.

Cunosc sentimentul destul de bine. Doar că sunt tentat să-l asociez cu încercarea de a-i ucide pe alţii, nu de a mă ucide pe mine.

— De ce noi? a întrebat Mari Ado direct, cu o lipsă de maniere despre care credea, probabil, că e în ton cu numele ei de pe alte planete.

Am zâmbit şi am ridicat din umeri.

— N-am găsit alţii mai proşti.

A reacţionat ca o felină ofensată, a ridicat şi ea din umeri şi mi-a întors spatele, îndreptându-se spre automatul de cafea de lângă fereastră. După toate aparenţele, optase pentru o clonă a ultimului corp, dar acum avea o nerăbdare patologică pe care nu-mi aminteam s-o fi văzut-o în urmă cu patruzeci de ani. Arăta şi mai slabă, cu ochii puţin afundaţi în orbite, şi-şi prinsese părul într-o coadă de cal retezată care părea că-i trage faţa după ea, o faţă de comandă, tipică pentru Adoracion, cu o structură a oaselor pe potrivă, care-i făcea nasul acvilin şi mai vulturesc, ochii negri, lichizi, şi mai negri, bărbia şi mai hotărâtă. Una peste alta, nu-i stătea bine cu ea.

— Să ştii că ai tupeu, nu glumă, Kovacs, să te-ntorci aici după tot ce s-a întâmplat pe Sanction IV.

În faţa mea, la masă, Virginia a tresărit. Am clătinat din cap aproape imperceptibil.

Ado îşi îndreptase privirea în lateral.

— Am dreptate, Sierra?

Ca de obicei, Sierra Tres nu a spus nimic. Şi faţa ei era o versiune mai tânără a celei pe care mi-o aminteam, trăsături şlefuite între modelul japonez Millsport şi ideea de frumuseţe incaşă din saloanele

genetice. Expresia ei nu trăda nimic. Se rezemase de peretele vopsit în albastru de lângă automatul de cafea, cu braţele încrucişate peste un top minuscul din polialiaj. Precum cei mai mulţi dintre locatarii casei de-abia treziţi, nu purta decât costum de baie din spray şi câteva bijuterii ieftine, plus unul-două accesorii. O ceşcuţă goală de cafea cu lapte îi atârna de un deget ca un inel de argint, de parcă ar fi uitat-o acolo. Dar privirea pe care o plimba între mine şi Mari era elocventă.

În jurul mesei, ceilalţi şi-au manifestat înţelegerea prin diverse gesturi. Greu de spus faţă de cine. Le-am înregistrat reacţiile cu lipsa de emoţie specifică unui agent special, hotărând să le evaluez mai târziu. Certificarea avusese loc cu o seară în urmă; chestionarea stilizată, sub forma unor amintiri împărtăşite, care îmi confirmau identitatea în noul corp. Nu asta era problema aici.

Mi-am dres glasul.

— Ştii ceva, Mari? Puteai veni şi tu. Dar Sanction IV e o planetă total diferită, fără maree, iar oceanul e plat ca pieptul tău, aşa că nu văd la ce mi-ai fi putut fi de folos.

Ca insultă, era la fel de nedreaptă pe cât era de complexă. Mari Ado, fost membru al bandei Gândăceii Albaştri, îşi dovedise competenţa într-ale fărădelegilor în mai multe insurecţii ce nu aveau nicio legătură cu surfingul şi nu era mai puţin înzestrată fizic decât multe dintre celelalte corpuri feminine din cameră, inclusiv Virginia Vidaura. Dar ştiam că e sensibilă când venea vorba despre corpul ei şi, spre deosebire de mine sau de Vidaura, nu părăsise niciodată planeta. De aceea o făcusem înapoiată, cu gândul numai la surfing, o sursă ieftină de servicii sexuale *şi* fără sex-appeal, toate laolaltă. Dacă Isa ar fi fost de faţă, mai mult ca sigur ar fi chiuit de plăcere.

Sunt încă sensibil când vine vorba despre Sanction IV.

Ado s-a uitat peste masă, către fotoliul mare, din lemn de stejar, din capăt.

— Jack, scoate-l în şuturi pe găozarul ăsta.

— Nuuuuu, a răspuns Jack tărăgănat, aproape somnoros. Nu în momentul ăsta.

Era răşchirat aproape la orizontală în fotoliul din lemn negru, cu bărbia în piept, cu palmele deschise una peste alta în poală, de parcă

ar fi încercat să citească în ele.

— Dar m-a jignit, Jack.

— Cum l-ai jignit și tu, a intervenit Brasil îndreptându-se de spate și aplecându-se spre mine.

Cu ochii în ochii mei. Fruntea îi era acoperită de broboane mici de sudoare. Am recunoscut cauza. Chiar și într-un corp nou, Brasil nu se schimbase prea mult. Nu renunțase la năravuri.

— Dar, pe undeva, Mari are dreptate, Kovacs. De ce noi? De ce am face noi asta pentru tine?

— Doar știi că n-ați face-o pentru mine, am mințit eu. Dacă nici pe Vchira nu-i valabilă etica quellistă, spune-mi unde ar trebui s-o caut. Fiindcă suntem presați de timp.

Cineva de la masă a pufnit disprețuitor. Un tânăr surfer pe care nu-l cunoșteam.

— Omule, tu nici măcar nu știi dacă tipa-i cu adevărat Quell. Nici tu nu crezi asta. Și vrei să ne punem cu familia Harlan doar fiindcă o Anihilatoare psihopată a luat-o razna? Las-o *baltă,* amice.

Câteva murmure, pe care le-am luat drept aprobare. Dar cei mai mulți au rămas tăcuți, cu privirile fixate asupra mea.

Am înfruntat expresia feței tânărului surfer.

— Cum te numești?

— De ce te interesează?

— Îl cheamă Daniel, s-a amestecat Brasil calm. Nu-i de mult aici. Asta-i vârsta lui reală. Se vede și după cum vorbește.

Daniel s-a înroșit la față, dezamăgit.

— Aici e vorba de Colții Rilei, Jack. Nimeni n-a ajuns acolo fără invitație.

Un zâmbet fulgerător a trecut de la Brasil la Virginia Vidaura și apoi la Sierra Tres. Până și Mari Aldo, atentă la ceașca ei de cafea, a chicotit fără chef.

— Ce-i? Ce-am spus așa hazliu?

M-am uitat la Daniel având grijă să nu împărtășesc zâmbetul celorlalți. Tânărul ne putea fi de ajutor.

— Dan, din păcate, ce-ai spus până acum îți trădează vârsta. Un pic.

— Natsume, a zis Ado, de parcă i-ar fi explicat ceva unui copil. Îți

spune ceva numele ăsta?

Privirea pe care a primit-o a fost îndeajuns de grăitoare.

— Nikolai Natsume, a adăugat Brasil, zâmbind din nou, de data asta pentru Daniel. Nu te impacienta. Eşti cu vreo două sute de ani mai tânăr decât el şi n-ai cum să ţi-l aminteşti.

— Chiar i-adevărat? a murmurat cineva. Credeam că e un mit al propagandei.

M-am simţit cuprins de o tristeţe ciudată. Un alt surfer pe care nu-l cunoşteam se întorsese spre Jack Soul Brasil, protestând.

— Dar nici Natsume n-a intrat acolo!

— Ba da, a spus Ado. Nu trebuie să crezi în rahatul care se predă la şcoală. Natsume...

— Putem vorbi mai târziu despre reuşitele lui Natsume, a zis Brasil pe un ton blând. Pe moment e suficient că trebuie să intrăm în Rila, fiindcă precedentul deja există.

A urmat o pauză scurtă. Surferul care nu crezuse în existenţa reală a lui Natsume şoptea ceva la urechea lui Daniel.

— OK, am înţeles, a spus altcineva într-un târziu. Dar, dacă familia Harlan a pus mâna pe femeia asta, indiferent cine-i ea, mai are rost să intrăm acolo? Cu specialiştii în interogatorii pe care-i au la Rila, până acum e sigur că ea a spus tot ce ştie.

— Nu neapărat, a replicat Virginia Vidaura aplecându-se în faţă, peste farfuria goală.

Sânii mici i se mişcau lasciv sub sutien. Arăta ciudat în costum de surfer.

— Anihilatorii au echipamente de ultimă generaţie, cu un randament mai mare decât majoritatea inteligenţelor artificiale, a continuat ea. Cele mai bune realizări de bioinginerie. Sunt capabile să dovedească sistemele de informaţii ale navelor marţiene. Cred că nici chiar un program de interogare bine pus la punct nu are succes în faţa lor.

— Totuşi, ar putea s-o tortureze, a spus Ado, revenind la locul ei. Doar ştim de ce-i în stare familia Harlan...

Am clătinat din cap.

— Dacă încearcă asta, femeia se poate retrage în sistemele de comandă. În plus, pentru cei de acolo ea trebuie să-şi păstreze

coerența la niveluri complicate. Provocarea unei dureri de scurtă durată strică tot.

Sierra Tres a ridicat privirea.

— Deci vorbește cu tine...

— Da, cred că da, am răspuns ignorând câteva exclamații de neîncredere din jurul mesei. Presupun că a reușit să se conecteze la un telefon la care vorbeam cu unul dintre membrii echipei sale. Probabil că-i un reziduu rămas în rețeaua echipei, descoperit la întâmplare. Dar omul a murit între timp și conexiunea nu-i deloc bună.

Câțiva surferi au izbucnit într-un râs sănătos, unul fiind Daniel. Le-am memorat fețele.

Poate că Brasil observase. Oricum, le-a făcut semn să înceteze.

— Toți membrii echipei sunt morți?

— Întocmai. Așa mi s-a spus.

— Patru Anihilatori într-o tabără plină de Anihilatori, a remarcat Mari Ado făcând o grimasă. Măcelăriți așa, pur și simplu? Cam greu de crezut, nu?

— Nu...

Nu m-a lăsat să continuu.

— Că n-au opus nicio rezistență, vreau să zic. Tipul ăsta, Kurumaya parcă-l cheamă, nu? Șeful Anihilatorilor e de modă veche, îi lasă pe harlaniți să dea năvală și să facă ce vor chiar sub nasul lui? Dar ceilalți? Nu văd unde le este *esprit de corps...*

— Nici n-ai ce vedea, am răspuns eu calm. Organizația asta funcționează pe principiul concurenței: recompensele sunt direct proporționale cu numărul victimelor. Membrii unei echipe sunt foarte uniți între ei. În afara echipei, din câte mi-am dat seama, nu există prea multă loialitate. Kurumaya trebuie să fi cedat presiunilor venite de sus, cel mai probabil post-factum. Oricum Slipinii Sylviei nu prea erau în grațiile lui Kurumaya, nu îndeajuns încât să-l convingă să nesocotească ordinele venite pe cale ierarhică.

Ado a strâmbat din buze.

— Ce frumos sună!

— Așa sunt timpurile, a remarcat Brasil pe neașteptate și a privit spre mine. *Când nu mai suntem loiali, ne alegem inevitabil cu frica și*

cu lăcomia. Corect?

După acest citat, nimeni n-a mai spus nimic. Am cercetat chipurile celor din încăpere, încercând să văd care erau în favoarea mea și care mai șovăiau. Sierra Tres a înălțat expresiv o sprânceană și a rămas tăcută. Sanction IV, *afurisita* de Sanction IV, spectrul ei plana mereu deasupra mea. Mulți puteau argumenta că acțiunile mele fuseseră dictate de frică și de lăcomie. Unii dintre cei din jur mă judecaseră deja.

Dar, pe de altă parte, nimeni nu fusese acolo.

Niciunul dintre ei nu fusese acolo.

Brasil s-a ridicat în picioare. A privit atent fețele celor din jur, căutând poate aceleași lucruri ca mine.

— Gândiți-vă bine. Într-un fel sau altul, chestia asta ne va afecta pe toți. Fiecare dintre voi se află aici fiindcă am încredere că vă veți ține gura, dar și fiindcă am încredere că mă veți ajuta să fac ceea ce trebuie. Ne revedem la apusul soarelui și alegem. Cum vă spuneam, gândiți-vă bine.

Apoi și-a luat saxofonul lăsat pe un scăunel de lângă fereastră și a ieșit agale din cameră, de parcă în clipa aceea n-ar fi existat altceva mai important.

După câteva secunde, Virginia Vidaura s-a ridicat și ea și l-a urmat.

Fără să se uite măcar o dată la mine.

Capitolul 25

Mai târziu, m-am întâlnit cu Brasil pe plajă.

A ieșit din valurile mari cu placa sub un braț, doar în șort, cu pieptul brăzdat de cicatrice, scuturându-și părul de apă cu mâna liberă. I-am făcut semn și a iuțit pasul spre locul în care ședeam, lucru deloc ușor după orele pe care le petrecuse în apă. De-abia sufla când a ajuns în dreptul meu.

L-am privit cu ochii mijiți din cauza soarelui.

— Te-ai distrat, nu glumă.

— Vrei să-ncerci? a întrebat el întinzându-mi placa.

Surferii nu fac așa ceva, mai ales cu o placă pe care o folosesc de mai multă vreme. Asta părea mai veche decât corpul care o ducea.

Jack Soul Brasil. Nici chiar aici, pe Vchira, nu avea egal.

— Mulțumesc, altă dată.

A ridicat din umeri, a înfipt placa în nisip și s-a întins lângă mine, stropindu-mă cu apă.

— Cum vrei. Azi valurile sunt tocmai bune. N-ai de ce să te temi.

— Cam monoton pentru tine...

Un zâmbet larg.

— Și o capcană...

— Cum așa?

— Păi, dacă intri în apă, trebuie să faci față fiecărui val, a zis el arătând spre ocean. Dacă ratezi unul, ești terminat, mai bine te-ntorci la Newpest. Și nu mai calci pe Vchira niciodată.

Am înclinat din cap.

— Sunt mulți în situația asta?

— Care ratează? Destui. Și e bine că pleacă. Mai rău e de cei care rămân. Arată ca dracu'.

M-am uitat la cicatricele de pe pieptul lui.

— Ești un tip foarte sensibil, Jack.

A zâmbit și a întors privirea spre apă.

— Mă străduiesc să fiu.

— De asta nu vrei să apelezi la clone? Ca să porți corpurile până se epuizează?

— Ca să *învăţ* să le port până se epuizează, m-a corectat el cu blândeţe. Da. În plus, nici nu ştii cât a ajuns să coste în ziua de azi înmagazinarea unei clone, chiar şi în Newpest.

— Asta nu pare să-i deranjeze pe Ado şi pe Tres.

S-a uitat la mine şi a rânjit.

— Mari a primit o moştenire grasă, are de unde. Ştii care-i numele ei adevărat, nu?

— Da, îmi amintesc. Dar Tres?

— Sierra cunoaşte o mulţime de oameni care lucrează în branşă. Când toţi ceilalţi am terminat-o cu Gândăceii, ea s-a alăturat o vreme haiducilor. Sunt destui care i-au rămas datori în Newpest.

S-a înfiorat uşor, apoi a tremurat de-a binelea şi a strănutat.

— Văd că nu te-ai lăsat. De asta-i Ado aşa slabă?

M-a privit ciudat.

— Ado e slabă fiindcă asta şi-a impus. E treaba ei cum reuşeşte să rămână aşa, nu crezi?

Am înălţat din umeri.

— Ba da. Sunt doar curios. Mă gândeam că v-aţi plictisit să vă mai infectaţi singuri.

— Mda, ţie nu ţi-a plăcut niciodată... Îmi aduc aminte ultima oară când ai fost aici, când Mari a încercat să te convingă s-accepţi lotul ăla de HHF. Întotdeauna ai fost puritan în privinţa asta.

— N-am înţeles de ce trebuie să mă-mbolnăvesc singur ca să am parte de senzaţii tari. Credeam că, dacă tot eşti medic cu acte în regulă, trebuie să fii destul de deştept ca să nu te apuci de asta.

— O să-ţi aduc aminte ce-mi spui acum după o porţie bună de tetramet şi o mahmureală pe măsură. Sau când ne va plesni capul de durere după câteva sticle de whisky.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ai dreptate, a spus el dând din cap cu înţelepciune. Rahatul ăla chimic e din Epoca de Piatră. Mi-am provocat o gripă Hun Home pe fondul unui sistem imunitar inhibat de zece ani şi m-am ales doar cu o ameţeală. Ce-i drept, halucinaţiile au fost cool. Ca nişte talazuri uriaşe tocmai bune pentru surfing. Fără dureri de cap, fără organe interne afectate... nici măcar nasul nu mi-a curs când şi-au dat mâna inhibitorii cu virusul. Spune-mi un drog care să aibă aceleaşi efecte.

— Cu asta te serveşti în ultima vreme? Cu HHF?

A clătinat din cap.

— Nu iau de mult. Virginia ni l-a adus din Adoracion. Complex spinal infecţios indus. Să vezi ce vise am acum, omule. Uneori mă trezesc urlând.

— Mă bucur pentru tine.

O vreme am rămas tăcuţi, urmărind surferii din apă. De câteva ori, Brasil a mormăit ceva, arătând un surfer care avea un fel anume de a se mişca. Pentru mine însă, toţi se mişcau la fel. Chiar a aplaudat când un surfer a fost acoperit de un val, dar, când l-am privit, n-am văzut pe chipul lui nici urmă de zeflemea.

Puţin mai târziu, m-a întrebat din nou, arătând placa înfiptă în nisip.

— Chiar nu vrei să-ncerci? Ia placa mea. Corpul ăsta scos de la naftalină pe care-l porţi pare croit pentru aşa ceva. Nu şi pentru operaţiuni militare dacă stau bine să mă gândesc. E cam uşor, a zis el şi m-a împuns în umăr cu două degete. De fapt, aş spune că ai un corp aproape perfect pentru practicarea sporturilor. Ce firmă e?

— Una defunctă, nu cred c-ai auzit de ea. Eishundo.

— *Eishundo?*

I-am aruncat o privire, surprins.

— Da, Eishundo Organics. O ştii?

— Mda, a spus el şi s-a aşezat din nou pe nisip, uitându-se lung la mine. Tak, ăsta-i un model clasic. Au scos numai o serie. La momentul ăla era cu cel puţin un secol înaintea altora. Din material pe care nimeni nu-l mai folosise până atunci. Priză din genoprocesoare, structură musculară recablată, sisteme de supravieţuire autonome incredibile.

— Ce vorbeşti!

Nu asculta.

— Flexibilitate şi rezistenţă maximă, reflexe cum nu s-au mai văzut decât în momentul în care Harkany s-a apucat din nou să le producă la începutul anilor trei sute. Omule, aşa ceva pur şi simplu nu se mai fabrică!

— Mai mult ca sigur. Fiindcă firma a dat faliment, nu?

— Chestie politică, ce să-i faci? Eishundo era o cooperativă din

Drava, înființată în anii optzeci, condusă de quelliști nedeclarați care însă nu cred că făceau mare secret din asta. Firma ar fi fost închisă destul de repede, dacă lumea n-ar fi știut că produce cele mai bune corpuri sportive de pe planetă... Aproape jumătate din odraslele răsfățate ale Primelor Familii de acolo se aprovizionau.

— Le era la îndemână, nu?

— Sigur. Cum spuneam, nimeni n-o putea egala, a continuat Brasil, entuziasmul dispărându-i brusc de pe față. Apoi, odată cu Decolonizarea, cei de la firmă s-au declarat de partea quelliștilor. Familia Harlan nu i-a iertat niciodată. La sfârșit, toți cei care lucraseră pentru Eishundo au fost trecuți pe lista neagră, iar câțiva dintre cei mai buni specialiști în biotehnologie au fost executați, fiind acuzați de trădare și de terorism. Și că ar fi furnizat arme dușmanului, chestia aia fumată. Dar, după cum au evoluat lucrurile în Drava, oricum erau terminați... Omule, nici nu-mi vine să cred că porți așa ceva. Face parte din istorie, Tak.

— Mda, e bine de știut.

— Sigur nu vrei să...

— Să ți-l vând? Nu, mulțumesc, o să...

— Să faci *surfing,* omule. Chiar nu vrei? Să iei placa și să te uzi puțin? Să vezi ce poți face în corpul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Prefer să nu știu.

M-a privit curios, apoi s-a uitat iarăși spre mare. Se vedea cum, doar privind apa, se întâmpla ceva cu el. Încerca să-și stăpânească dorința tot mai aprigă de a fi din nou acolo. Am încercat, puțin dezamăgit, să nu fiu invidios.

— Poate altă dată, a zis el încet. Când mai scapi de griji.

— Da. Poate.

Nu-mi imaginam o altă dată, doar dacă se referea la trecut, la care însă nu vedeam vreo cale de întoarcere.

Părea că simte nevoia să vorbească.

— N-ai încercat niciodată? Nici măcar în Newpest?

Am înălțat din umeri.

— Dacă la asta te referi, știu cum să cad de pe o placă. Am colindat plajele locale câteva veri, când eram copil. Pe urmă m-am lipit de o

bandă care nu făcea scufundări la mare adâncime. Știi cum se-ntâmplă...

A încuviințat din cap, poate amintindu-și propria tinerețe petrecută în Newpest. Poate că-și amintea ultima oară când purtaserăm discuția asta, dar nu eram sigur. Ultima oară când discutaserăm despre asta fusese cu peste cincizeci de ani în urmă și, dacă n-ai memoria unui agent special, asta înseamnă mult timp și multe discuții.

— Mare prostie, a mormăit el. De cine te-ai lipit?

— De Războinicii Recifelor, grupul lui Hirata, în cea mai mare parte. *Te scufunzi liber, mori liber. Gunoaiele rămân la suprafață.* Cum îi vedeam pe cei ca tine, cum îi hăcuiam. Dar tu?

— Eu? Eu mă credeam un spirit liber. Cu Furtunaticii, Călăreții Valurilor, Corul Zorilor de pe Vchira. Și cu alte găști de care nu-mi amintesc, a răspuns el gânditor. Mare prostie...

Am urmărit valurile.

— De cât timp ești aci?

S-a întins și a lăsat capul pe spate, spre soare, cu ochii închiși. Am auzit cum din piept îi iese ceva ca un tors de pisică, care s-a transformat într-un chicot.

— Aici, pe Vchira? Nu știu, nu țin socoteala anilor. Cred că de aproape un secol. Cu pauze.

— Virginia spune că banda Gândăceilor s-a desființat în urmă cu două decenii.

— Cam așa ceva. Cum spuneam, Sierra mai are câte un contract din când în când, dar de zece-doisprezece ani cei mai mulți dintre noi nu s-au băgat decât în câte o încăierare pe plajă.

— Atunci să sperăm că n-ați ruginit de tot.

A rânjit din nou la mine.

— Crezi cam tot ce auzi.

— Nu, doar ciulesc urechile. *Într-un fel sau altul, chestia asta ne va afecta pe toți?* Tu ai înțeles bine. Tu o să te bagi în asta, indiferent de ce vor face ceilalți. *Tu* crezi că-i adevărat.

— Zău? a făcut Brasil și s-a lungit la loc pe nisip, închizând ochii. Atunci să-ți spun ceva ca să ai la ce te gândi. O chestie pe care probabil n-o știi. Pe vremea în care quelliștii se luptau cu Primele

Familii pentru dominația continentală a New Hokkaido, se vorbea mult despre echipe guvernamentale ale morții care urmăreau eliminarea lui Quell și a membrilor Comitetului de Urgență. Un fel de ripostă la Brigăzile Negre. Știi ce-au făcut?

— Da, știu.

A deschis un ochi.

— Chiar știi?

— Nu. Dar nu-mi plac întrebările retorice. Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi direct.

A închis din nou ochii, părând, pentru o clipă, că se înnegurează la față.

— Cum vrei. Știi ce este șrapnelul informatic?

— Bineînțeles. Era un termen vechi, aproape demodat. Un virus ieftin. Flux informațional din Epoca de Piatră. Fragmente din coduri standard reciclate într-o matrice de transmisie. Le strecori în sistemele dușmanului și încearcă să-și îndeplinească funcțiile pentru care au fost configurate. Drept rezultat, blochează codul de operare cu comenzi contradictorii. Asta în teorie, fiindcă am auzit că nu sunt chiar atât de eficiente.

De fapt, cunoșteam limitele acestei arme destul de bine și nemijlocit. Rezistența finală de pe Adoracion, în urmă cu 150 de ani, folosise șrapnelul informațional ca să încetinească ofensiva agenților speciali în Bazinul Manzana, fiind singurul lucru care le mai rămăsese celor de acolo. Însă fără prea mare folos. Luptele disperate, corp la corp, care au urmat pe străzile din Neruda ne afectaseră mult mai mult. Dar Jack Soul Brasil, cu numele adoptat și pasiunea pentru cultura unei planete pe care n-o văzuse niciodată, nu trebuia să știe asta, cel puțin pe moment.

Și-a schimbat poziția.

— Mda, Comitetul de Urgență de pe New Hokkaido nu ți-a împărtășit scepticismul. Sau poate era doar disperat. A inventat ceva similar, bazat pe expedierea unui corp uman sub formă digitizată. Au construit câte o personalitate miniaturizată pentru fiecare membru, doar un ansamblu din memoria de bază și din identitate...

— *Glumești!*

— ...și le-au încărcat într-un câmp de mine cu distribuție largă

spre a fi amplasate și detonate în sectoarele quelliste în eventualitatea unei invazii. Nu glumesc deloc.

Am închis și eu ochii.

„La naiba!"

Brasil a continuat cu aceeași voce metronomică.

— Planul era ca, în cazul unei înfrângeri, să detoneze minele și să omoare câteva zeci de apărători, poate și unitățile de avangardă ale forțelor invadatoare, fiecare membru fiind pe deplin convins că *el* este Quellerist Falconer. Ceva în genul ăsta.

Zgomotul valurilor și strigătele celor din apă au ajuns până la noi.

Aș vrea să mă ții în brațe până plec.

I-am văzut fața. Am auzit vocea schimbată care nu era a Sylviei Oshima.

Atinge-mă. Spune-mi că ești real.

Brasil îi dădea înainte, dar acum își mai pierdea din elan.

— Dacă stai bine să te gândești, este o armă foarte inteligentă. Confuzie generală, în cine dracu' să te încrezi, pe cine să arestezi? Haos, ce mai! Astfel adevărata Quell poate să câștige timp și să fugă de acolo. Poate. Ideea e că provoacă haos. Lovitura finală. Cine știe?

Când am deschis ochii, ședea în capul oaselor și privea din nou spre mare. Liniștea și buna dispoziție de pe fața lui dispăruseră, șterse ca machiajul, ca stropii de apă uscați de soare. Brusc, în fizicul lui de surfer, numai mușchi, părea furios și plin de amărăciune.

— Cine ți-a spus asta?

S-a uitat la mine cu o urmă de zâmbet.

— O persoană pe care trebuie s-o întâlnești, a răspuns aproape în șoaptă.

Am luat motocicleta lui, cu două locuri, modestă, nu cu mult mai mare decât cea pe care o închiriasem, însă de departe mai rapidă. Brasil a tras pe el un costum vechi de motociclist, gen piele de panteră, încă un lucru ce-l deosebea de toți ceilalți, niște demenți care zburau pe autostradă în costume de baie, la viteze care, în caz de accident, le-ar fi sfârtecat carnea până la os.

— Ei bine, a replicat când i-am pomenit despre asta, unele riscuri trebuie asumate. Restul înseamnă să cochetezi cu moartea.

Mi-am pus casca din polialiaj. Vocea mi-a răzbătut piţigăiat prin microfon:

— Trebuie să mergi cu grijă, nu?

— Tot timpul.

A pornit motorul, şi-a pus casca şi a intrat pe autostradă, îndreptându-se spre nord cu două sute de kilometri la oră. Înapoi pe acelaşi drum pe care-l căutasem pe Brasil. Pe lângă bufetul deschis toată noaptea, pe lângă celelalte magazine şi grupuri de oameni pe care-i întrebasem despre el, împrăştiindu-i numele precum sângele în jurul unui pescador, prin Kem Point şi mai departe. La lumina zilei, Fâşia îşi pierdea mult din romantism. Cătunele minuscule, cu ferestrele luminate pe care le văzusem cu o seară în urmă, erau, de fapt, case şi bule mici strict funcţionale, bătute fără milă de soare. Firmele de neon sau cele holografice erau stinse sau aproape invizibile. Micile aşezări dintre dune nu mai aveau farmecul străzii principale din miez de noapte, devenind simple structuri ce mărgineau autostrada plină de gunoaie. Numai zgomotul mării şi aromele din aer erau aceleaşi, însă noi mergeam prea repede ca să le băgăm în seamă.

La douăzeci de kilometri nord de Kem Point, un drum lăturalnic mic şi prost pavat şerpuia printre dune. Brasil a încetinit, dar nu atât cât mi-aş fi dorit, şi a părăsit autostrada. Nisipul a ţâşnit de sub motocicletă, stârnit din crăpăturile neregulate ale centonului şi de pe pavaj. În cazul vehiculelor care se bazează pe efectul gravitaţional, pavajul are un dublu rol: să-ţi indice drumul şi să-ţi ofere o suprafaţă prielnică deplasării. Chiar dincolo de primul şir de dune, cei care pietruiseră drumul renunţaseră în favoarea unor indicatoare din iluminiu şi fibre de carbon înfipte în sol din zece în zece metri. Brasil a redus mult viteza şi a lăsat motocicleta să şerpuiască printre indicatoarele ce ajungeau până aproape de mare. Mai încolo am dat de câteva bule dărăpănate, înclinate nefiresc pe pantele din jur. Nu se vedea dacă sunt locuite. Sub o prelată, între două dune apropiate, am văzut un skimmer echipat de luptă. Sistemele de supraveghere ca nişte păianjeni sau, mai degrabă, ca nişte karakuri miniaturali s-au trezit la viaţă pe suprafeţele superioare, sensibile poate la zgomotul motocicletei sau la căldura degajată de ea. Şi-au îndreptat membrele

în direcţia noastră, apoi s-au liniştit.

Dincolo de ultimele dune, Brasil a oprit vehiculul pieziş faţă de mare. Şi-a scos casca, s-a aplecat peste comenzi şi a arătat spre pantă.

— Priveşte. Îţi spune ceva?

Cu mult timp în urmă, cineva urcase cu un hoverloader blindat pe plajă până îl înfipsese cu botul în şirul de dune, apoi se pare că-l abandonase acolo. Acum stătea pe rână ca o panteră de mlaştină ce se ghemuise la apropierea prăzii, dar fusese omorâtă înainte să se înfrupte din ea. Paletele turbinei din spate se rupseseră şi rămăseseră blocate. Nisipul se strecurase în crăpăturile neregulate ale blindajului, acoperind mantaua, astfel încât flancurile hoverloaderului semănau cu suprafeţele superioare ale unei structuri mult mai mari, îngropate. Prin saborduri ieşeau ţevile tunurilor îndreptate spre cer, semn că regulatoarele hidraulice erau compromise. Hublourile din spate rămăseseră deschise, ca pentru o evacuare forţată.

Pe fuzelajul central, sus, aproape de puntea de comandă, am zărit urme colorate în negru şi roşu, amestecate într-un desen familiar care m-a înfiorat; urmele mâncate de vreme ale emblemei stilizate a lui Quellerist.

— Nu se poate!

— Ba da, a zis Brasil schimbându-şi poziţia în şa. Se poate.

— E aici de când...

— Întocmai.

Am coborât cu motocicleta până aproape de capătul vasului. Brasil a oprit motorul şi vehiculul s-a lăsat pe nisip ca o focă ascultătoare. Hoverloaderul se înălţa ameninţător deasupra noastră, blindajul de metal absorbind căldura soarelui, astfel încât, aproape de el, părea să fie răcoare. În trei locuri de-a lungul său, scări de acces coborau dinspre balustradă şi se afundau în nisip. Cea din spate, unde vasul se întorsese pe o rână, era îndoită bine, aproape orizontală. Brasil a ignorat-o, s-a prins de balustradă şi a urcat pe punte cu o graţie din care efortul lipsea cu desăvârşire. Am dat ochii peste cap şi l-am urmat.

Vocea m-a surprins tocmai când mă îndreptam de spate.

— Deci ăsta e...

Am clipit de câteva ori cu ochii în soare şi am deslușit o siluetă

fragilă în faţa noastră, pe puntea uşor înclinată. Era cu un cap mai scund decât Brasil şi purta o salopetă gri, simplă, ale cărei mâneci fuseseră retezate de la umeri. Judecând după trăsăturile de sub părul alb, rar, avea cel puţin şaizeci de ani, dar braţele goale erau numai muşchi şi se terminau cu mâini mari, osoase. Iar în vocea blândă se ghicea o forţă greu de neglijat. În cuvintele lui era o încordare aproape ostilă.

M-am alăturat lui Brasil, observând că bătrânul stătea cu mâinile pe lângă corp, ca nişte arme de care putea avea nevoie oricând. Şi i-am înfruntat privirea cu indiferenţă.

— Da, eu sunt.

A părut că lasă brusc ochii în jos, dar nu a făcut-o. Mă măsura cu privirea. A urmat o clipă de tăcere.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, am răspuns eu, mai domolit.

Îi interpretasem greşit încordarea. Nu era vorba de ostilitate.

— Am vorbit cu ea.

8

În hoverloader era surprinzător de mult spaţiu şi multă lumină naturală. De obicei, în vasele de luptă de tipul ăsta n-ai unde să arunci un ac, dar Soseki Koi avusese timp să schimbe tot. Scosese pereţii de compartimentare şi, în unele locuri, scurtase puntea superioară pentru a crea luminatoare de câte cinci metri. Soarele pătrundea în voie prin cele câteva saborduri şi hublouri deschise din spate, dar şi prin crăpăturile blindajului produse de proiectile sau, intenţionat, de Soseki Koi. O abundenţă de plante adunate în aceste zone deschise atârnau din coşuri suspendate sau se împleteau pe grinzile din scheletul fuzelajului. Panourile de iluminiu fuseseră înlocuite cu grijă în unele locuri, în altele fuseseră lăsate de izbelişte. Undeva am auzit cum clipoceşte un fir de apă, într-un contrapunct îngăduitor cu valurile ce se izbeau de corpul navei.

Koi ne-a invitat să stăm pe o saltea în jurul unei mese joase, frumos aranjate, în dreptul unuia dintre luminatoare. Ne-a servit ceremonios, în spiritul şcolii vechi, din bucătăria automatizată aflată în spatele lui şi care părea să funcţioneze destul de bine. La carnea friptă cu tăiţei a adăugat o cană cu ceai de belaiarbă şi fructe din

plantele suspendate – prune şi bace de Kossuth, groase şi lungi de treizeci de centimetri. Brasil s-a servit din fiecare fel cu entuziasmul celui care şi-a petrecut toată ziua în apă. Am gustat şi eu câte puţin, ca să nu par nepoliticos, însă din bace m-am înfruptat, fiindcă nu mai avusesem de mult parte de aşa ceva. Cât am mâncat, Koi s-a ferit să pună întrebări.

Într-un târziu, Brasil a lăsat în farfurie pieliţele rămase de la ultima bacă, s-a şters pe degete cu un şerveţel şi a făcut semn spre mine.

— Spune-i. Eu i-am povestit ce era mai important, dar tu ştii cel mai bine.

— Mda... am făcut eu privind peste masa cu puţinele resturi de mâncare şi am văzut foamea din ochii lui Koi. A trecut ceva timp de-atunci. Câteva luni. Eram în Tekitomura... cu treburi. Intrasem într-un bar de pe chei, *Cioara din Tokyo.* Ea...

Mă încerca o senzaţie ciudată. Ciudată şi, dacă e să fiu cinstit, de detaşare. Ascultându-mi vocea acum, nu-mi venea să cred câte mi se întâmplaseră din noaptea aceea sângeroasă, plină de ţipete şi de halucinaţii, prin zonele pustii, bântuite de maşini, din New Hok, şi din nou în sud, fugind din calea unei dubluri. Cavalerism donquijotesc în baruri de pe chei, sex disperat, schizofrenic, călătorii pe apă în compania unei femei misterioase, anormale, cu părul din oţel viu, schimburi de focuri în munţi cu o copie de-a mea printre ruinele moştenirii marţiene. Sylvie avusese dreptate să mă boteze Micky în umbrele macaralei. Era experia pură.

Nu-i de mirare că Radul Segesvar nu putea accepta ceea ce făcusem. Dacă i-ar fi spus povestea asta despre loialitate trădată şi reorientare celui care venise la el cu doi ani în urmă ca să-i ceară sprijinul, sigur l-ar fi făcut să râdă în hohote, neîncrezător.

„Nu, n-ai fi râs.

L-ai fi privit lung, detaşat, aproape fără să-l asculţi, cu gândul în altă parte. La următorul masacru al Noii Revelaţii, la sângele de pe lama cuţitului Tebbit, la groapa cu pereţii abrupţi din Plantaţia de belaiarbă şi la ţipătul ascuţit care nu se mai termină...

Ai fi ridicat din umeri, fără să-ţi pese dacă povestea era sau nu adevărată, mulţumit cu ce aveai."

Koi a sorbit însă povestea fără să scoată un cuvânt. Când m-am

oprit ca să-l privesc, nu a pus nicio întrebare. Aştepta răbdător şi o singură dată, când i s-a părut că mă încurc, mi-a făcut semn, blând, să continuu. Când, în sfârşit, am terminat, a rămas nemişcat o vreme, apoi a dat din cap, doar pentru el.

— Spui că te-a numit în mai multe feluri când şi-a revenit prima dată.

— Da, am răspuns eu, memoria de agent special scoţându-le de prin cotloanele minţii. Odisej. Ogawa. Credea că sunt unul dintre soldaţii ei, din batalionul Tetsu. Parte din Brigăzile Negre.

— Aha, a făcut el şi a privit în altă parte, cu faţa inexpresivă, cu vocea în şoaptă. Mulţumesc, Kovacs-san.

Tăcere. Am schimbat o privire cu Brasil. Surferul şi-a dres glasul.

— E rău?

Koi a tras aer în piept de parcă l-ar fi durut.

— Nu mi-e de ajutor, a răspuns el întorcându-şi privirea spre noi, cu un zâmbet trist. Am luptat în Brigăzile Negre. Batalionul Tetsu nu făcea parte din ele, ci aparţinea de un alt front.

— Poate nu gândea limpede, a zis Brasil ridicând din umeri.

— Da, poate.

Tristeţea din ochii lui Koi era copleşitoare.

— Dar numele? am întrebat eu. Le recunoşti?

— Ogawa e un nume comun în nord, dar nu cred că ştiam pe cineva pe care să-l cheme astfel. E greu să-mi aduc aminte după atâta timp, dar nu-mi spune nimic. Cât despre Odisej... o ştiu pe instructoarea de kendo, însă nu cred că avea un trecut quellist.

Am rămas tăcuţi. În cele din urmă, Brasil a oftat.

— Ei, drăcie!

Mica lui izbucnire a părut să-l anime pe Koi, care a zâmbit din nou, cu o licărire în ochi pe care nu i-o mai văzusem.

— Pari descurajat, prietene.

— Păi, chiar credeam că, în sfârşit, s-a ivit ocazia. Chiar credeam că trecem la treabă.

Koi a strâns farfuriile şi a început să le cureţe peste balustrada din spatele lui. Mişcările lui erau ferme, calculate, fără să-l împiedice să vorbească.

— Ştiţi ce zi e săptămâna viitoare? a întrebat el pe un ton firesc.

L-am privit amândoi nedumeriți.

— Nu? Păcat. Cât de ușor ne lăsăm acaparați de propriile noastre griji... Cât de ușor ne detașăm de viață în general, așa cum e trăită de marea majoritate.

S-a aplecat apoi să ia farfuriile din capul mesei în care stăteam eu. Le-am împins spre el.

— Mulțumesc. La sfârșitul săptămânii viitoare este ziua de naștere a lui Konrad Harlan. În Millsport, celebrarea ei va fi obligatorie. Focuri de artificii și festivități la greu. Va fi haos.

Brasil a înțeles înaintea mea și s-a luminat la față.

— Vrei să spui că...

Koi a zâmbit ușor.

— Prietene, din câte îmi dau seama, aceasta ar putea fi ocazia, cum îi spui tu destul de criptic. Dar, indiferent dacă este sau nu, te asigur că trecem la treabă. Fiindcă altă soluție nu avem.

Era exact ce voiam să aud, dar tot nu-mi venea să cred că o spusese. În drumul spre sud îmi imaginasem că i-aș putea convinge pe Brasil și pe Vidaura, cât și pe alți câțiva neoquellișt loiali, să mă ajute, chiar dacă nu credeau că așa ceva ar fi posibil. Dar povestea lui Brasil despre șrapnelul informațional, felul în care se potrivea cu cele petrecute în New Hok, faptul că venea de la cineva care știa, care fusese acolo, întâlnirea cu acest omuleț retras și preocuparea lui față de grădinărit și de gastronomie mă împingeau vertiginos spre ideea că-mi pierdusem vremea de pomană.

Acum însă, înțelegând că nu fusese pierdere de timp, eram aproape la fel de derutat.

— Să ne gândim puțin, a continuat Koi, cu o voce ce părea schimbată. Poate că această fantomă a Nadiei Makita e doar o fantomă. Dar nu e de-ajuns o fantomă trezită la viață și pornită să se răzbune? N-a fost deja suficient ca oligarhii să intre în panică și să desconsidere legămintele făcute maeștrilor păpușari de pe Pământ? De ce să n-o facem? De ce să nu le smulgem din gheare acest obiect al terorii și furiei lor?

Am schimbat din nou o privire cu Brasil. Și am ridicat o sprânceană.

— Nu va fi ușor să-i convingem pe ceilalți, a spus surferul

încruntat. Majoritatea celor din Gândăceii Albaştri vor lupta dacă vor crede c-o vom recupera pe Quell şi-i vor convinge şi pe ceilalţi. Dar nu cred că o vor face pentru o fantomă trezită la viaţă, oricât de răzbunătoare ar fi ea.

Koi a terminat de curăţat farfuriile, s-a şters cu un şervet şi şi-a examinat mâinile. A observat o pată de zeamă de bacă pe o încheietură, a şters-o cu meticulozitate şi a spus, atent la ceea ce făcea:

— Dacă doreşti, vorbesc eu cu ei. Dar, până la urmă, dacă nu sunt convinşi, nici Quell nu le-ar cere să lupte, cum nu le voi cere nici eu.

Brasil a încuviinţat din cap.

— Corect.

— Koi, am zis eu, nerăbdător să ştiu, crezi că alergăm după o himeră?

A scos un sunet slab, ceva între chicot şi oftat.

— Asta şi facem de fapt, Kovacs-san. Alergăm după himere. Dacă tot trăim atât de mult, cum să nu alergăm?

Sarah.

Am încercat s-o alung din minte, întrebându-mă dacă-mi văzuse tresărirea din ochi. Întrebându-mă, brusc paranoic, dacă ştia deja, într-un fel.

— Nu asta te-am întrebat, am spus cu o voce scrâşnită.

A clipit de câteva ori şi a zâmbit din nou.

— Aşa e. Am evitat răspunsul. Iertare. Pe Vchira, metafizica fără valoare şi politica de doi bani merg mână-n mână şi ambele sunt la mare căutare. Cu un pic de efort, se poate trăi şi fără ele, dar e greu să scapi de un aşa obicei... A oftat. Oare cred că avem de-a face cu întoarcerea lui Quellerist Falconer? O doresc cu toată fiinţa mea, dar, ca orice quellist, sunt obligat să iau în calcul faptele. Iar faptele nu susţin ceea ce vreau să cred.

— Nu este ea.

— Aşa se pare. Totuşi, într-unul dintre momentele ei mai puţin pătimaşe, Quell însăşi a propus o cale de ieşire din astfel de situaţii. Dacă faptele sunt împotriva ta, a spus ea, dar nu suporţi să nu mai crezi, suspendă raţiunea. Aşteaptă să vezi ce se-ntâmplă.

— Credeam că asta pledează împotriva acţiunii.

— În cea mai mare parte, da. Totuși, în cazul de față, ceea ce vreau să fie adevărat nu are nicio legătură cu decizia noastră de a acționa sau nu. Măcar atâta lucru cred și eu: chiar dacă această fantomă nu are decât o valoare simbolică, momentul ei este acesta, locul ei este lângă noi. Și într-un fel, și-ntr-altul, se întrevede o schimbare. Harlaniții recunosc asta la fel de bine ca noi și deja au făcut o mișcare. Acum este rândul nostru. Dacă până la urmă trebuie să lupt și să mor pentru fantoma și memoria lui Quellerist Falconer și nu pentru femeia în sine, va fi mai bine decât să nu lupt deloc.

Cuvintele mi-au rămas în minte ca un ecou mult timp după ce l-am lăsat pe Soseki Koi să se pregătească și ne-am întors de-a lungul Fâșiei. Cuvintele acelea și întrebarea lui simplă. Simpla convingere pe care o exprima.

Nu e de-ajuns o fantomă trezită la viață și pornită să se răzbune?

Dar nu însemna același lucru și pentru mine. Fiindcă pe această fantomă o ținusem în brațe și o privisem la lumina lunii care brăzda podeaua cabanei din munți în timp ce se îndepărta de mine, în somn, fără să știe dacă se va trezi din nou.

Dacă putea fi trezită iarăși, nu voiam să fiu eu cel care-i spune cine este. Nu eram curios să-i văd reacția.

Capitolul 26

După aceea, totul a mers repede.

Există gândire şi există acţiune, spunea cândva o Quell mai tinerică, furând la greu, după cum am descoperit mai târziu, din moştenirea vechilor samurai de pe Lumea lui Harlan. *Nu le amestecaţi. Când vine momentul acţiunii, trebuie să fi gândit deja totul. Când începe acţiunea, nu mai e loc de gândire.*

Brasil s-a întors la ceilalţi şi i-a anunţat decizia lui Koi ca fiind a lui. Câţiva surferi, care încă nu mă iertaseră pentru Sanction IV, au protestat, dar nu pentru mult timp. Până şi Mari Ado a renunţat la ostilitate, ca la o păpuşă stricată, în clipa în care a devenit clar că rolul meu era minor. Unul câte unul, în camera de zi, în jocul de umbre şi lumini al soarelui aflat la asfinţit, bărbaţii şi femeile de pe Vchira s-au declarat de acord.

Părea că o fantomă trezită la viaţă era de ajuns.

Planul incursiunii se impusese aproape de la sine, cu o viteză şi o uşurinţă care, pentru cei mai slabi cu duhul, ar fi însemnat că zeii sau cei ce ne hotărau destinul se aflau de partea noastră. Pentru Koi însă, era rezultatul forţelor istorice, indubitabile ca legile forţei gravitaţionale sau ale termodinamicii. Era o confirmare a faptului că acum sosise momentul, că oala politică dădea în clocot. Sigur avea să dea pe dinafară, *sigur* conţinutul avea să cadă în aceeaşi direcţie, pe podea. Unde în altă parte?

I-am spus că, după părerea mea, aveam noroc şi s-a mulţumit să zâmbească.

Planul se impusese fără probleme.

Echipa

Gândăceii Albaştri. Banda mai exista doar cu numele, dar rămăseseră destui membri vechi capabili să alcătuiască un nucleu care să corespundă, chiar şi aproximativ, legendei. Nou-veniţii, fascinaţi de-a lungul anilor de faima găştii, puteau participa şi ei în număr mare, declarându-şi mândri apartenenţa la ea. Şi tot de-a

lungul anilor, chiar mai mulți, Brasil se convinsese că poate avea încredere în unii dintre ei. Îi văzuse făcând surfing, îi văzuse luptând. Dar, și mai important, îi văzuse pe toți cum își dovedeau capacitatea de a-și însuși maxima lui Quell și de a-și trăi viața din plin atunci când nu se impunea lupta armată. Împreună, cei vechi și cei noi se apropiau cel mai mult de ideea unei unități de șoc quelliste fără să se apeleze la o mașină a timpului.

Armele

Skimmerul militar parcat la vedere în curtea din spate a lui Koi devenise emblematic pentru o tendință ce domina Fâșia de la un capăt la celălalt. Gândăceii nu erau singurii tâlhari care se refugiaseră pe Plaja Vchira. Dacă Brasil și ceilalți surferi se lăsau inspirați de valuri, Plaja Vchira era agreată cu același entuziasm de cel puțin alte șase bande. În Sourcetown își găsiseră adăpost foști gangsteri și revoluționari care nu păreau să-și fi abandonat jucăriile pentru totdeauna. Dacă cineva ar fi scuturat bine Fâșia, ar fi văzut cum cad din ea arme de toate felurile, precum fiolele și jucăriile sexuale din așternutul lui Mitzi Harlan.

Planul

Supraestimat, după părerea celor mai mulți din echipa lui Brasil. Fortăreața Colții Rilei era aproape la fel de cunoscută ca sediul poliției secrete de pe Bulevardul Shimatsu, cel pe care Iphigenia Deme, membră a Brigăzilor Negre, îl redusese la o grămadă de moloz fumegândă când cei de acolo încercaseră s-o interogheze în subsolul clădirii, iar ea își detonase enzimele explozive implantate. Dorința de a face același lucru în Rila se transformase într-un măr al discordiei în casa lui Brasil, căruia i-a luat ceva timp să-i convingă pe cei mai înfocați dintre noii Gândăcei că un asalt asupra fortăreței însemna sinucidere curată, departe de a fi la fel de productiv ca sinuciderea lui Deme.

⟨8⟩

— Nu le găsesc nicio vină, a spus Koi și anii petrecuți în Brigăzile Negre i-au răzbătut în voce. Au așteptat destul ocazia de a face pe cineva să plătească pentru toate relele.

— Daniel n-a așteptat destul, am zis eu apăsat. N-are nici douăzeci de ani.

— Furia în fața nedreptății e ca un incendiu de pădure – sare peste toate obstacolele, chiar și peste cele dintre generații.

M-am oprit și am întors privirea spre el. Se înfierbânta repede. Eram amândoi niște uriași ai oceanului, ieșiți din legendă, cu apa până la genunchi într-un ocean virtual printre insulele și recifele Arhipelagului Millsport, la scara 1:2.000. Sierra Tres apelase la câțiva haiduci ca să petrecem un timp într-un construct de cartografiere de înaltă rezoluție ce aparținea unei firme de arhitecți maritimi ale căror tehnici de management comercial nu suportau un control legal prea amănunțit. Împrumutul nu-i entuziasmase peste măsură, dar asta-i reacția când te-ncurci cu haiducii.

— Chiar ai văzut un incendiu de pădure, Koi?

„Așa ceva nu-i deloc obișnuit pe o planetă care e 95% ocean."

— Nu, a răspuns el fluturând din mână. A fost o comparație. Dar am văzut ce se-ntâmplă când nedreptatea duce la răzbunare. E un proces de durată.

— Da, știu.

Am privit apele Bordeei de Sud. Constructul reprodusese maelstromul în miniatură, acum bolborosea, se freca de picioarele mele și trăgea de ele. Dacă adâncimea apei ar fi fost la aceeași scară cu restul constructului, probabil că m-ar fi răsturnat.

— Dar tu? Ai văzut vreodată un incendiu de pădure? Pe alte planete, poate?

— Am văzut câteva. Pe Loyko am și pornit unul, am răspuns eu cu ochii la vâltoare. În timpul Revoltei Piloților. Multe dintre navele lor avariate s-au refugiat în Tractul Ekaterina, de unde au dus un război de gherilă luni întregi. A trebuit să incendiem pădurea ca să-i scoatem de-acolo. Eram agent special la vremea aia.

— Aha, a făcut el, inexpresiv. Și a mers?

— Mda, un timp. Sigur, a trebuit să-i omorâm pe mulți dintre ei. Dar, cum spuneai, genul ăsta de rezistență ține generații întregi.

— Da. Și incendiul?

M-am uitat din nou la el și am zâmbit sumbru.

— Le-a luat ceva vreme ca să-l stingă. Uită-te la trecătoarea asta!

Brasil s-a înşelat în privinţa ei. De-ndată ce dăm ocol promontoriului de aici, intrăm în raza de observaţie a trupelor de securitate din New Kanagawa. Priveşte. Iar în partea cealaltă sunt recife. Nu putem intra pe-acolo. Vom fi tăiaţi în bucăţi.

Ne-am apropiat şi am privit.

— Asta dacă ne aşteaptă.

— Sigur aşteaptă ceva. Mă cunosc, ştiu că voi veni după ea. La naiba, mă ştiu pe dinafară. Nu trebuie decât să mă *întrebe,* să *îl* întrebe, iar el le va spune la ce să se aştepte, nemernicul!

Senzaţia de trădare era insuportabilă, ca şi cum mi-ar fi fost smuls ceva din piept. Ca şi cum mi-ar fi smuls-o din inimă pe Sarah.

— Deci el nu ştie să vină aici? a întrebat Koi în şoaptă. Pe Vchira?

— Nu cred.

Am apelat la raţionamentul pe care-l făcusem la îmbarcarea pe *Fiica Haiducilor,* sperând că va fi la fel de convingător şi rostit cu voce tare.

— E prea tânăr ca să ştie ceva despre timpul petrecut de mine alături de Gândăcei şi nu există nicio arhivă oficială pe care s-o consulte. Pe Vidaura o cunoaşte, dar, pentru el, e doar un instructor din Corpul Agenţilor Speciali. N-are cum să ştie ce face ea acum şi nici că am luat legătura cu ea. Scârba asta de Aiura îi dă tot ce se ştie despre mine, poate şi despre Vidaura, dar băieţii nu au multe informaţii, iar ceea ce ştiu este derutant. Şi eu şi ea suntem agenţi speciali, ne-am acoperit toate urmele şi am falsificat fluxul de date după fiecare operaţiune.

— Sunteţi meticuloşi, nu glumă.

I-am privit atent faţa ridată, în căutarea ironiei, dar n-am găsit-o. Am înălţat din umeri.

— Aşa suntem noi condiţionaţi. Am fost antrenaţi să dispărem fără urmă pe planete aproape necunoscute. Iar când vine vorba despre locul în care am crescut, e o joacă de copil. Găozarii ăştia dispun doar de zvonurile care circulă prin lumea interlopă şi de o serie de pedepse ispăşite prin înmagazinare. E prea puţin pentru o planetă întreagă, unde nu se poate circula prin aer. Singurul lucru pe care *cred* ei că-l ştiu despre mine e că mă voi feri de Newpest ca de ciumă.

Am înăbuşit valul de nostalgie ce mă copleşise pe *Fiica Haiducilor*

şi am răsuflat scurt.

— Deci unde te va căuta?

Am arătat spre macheta Millsportului din faţa noastră, cântărind multitudinea de insule şi de platforme.

— Cred că mă caută exact aici. E locul în care veneam mereu când nu eram plecat în afara lumii ăsteia. E cea mai mare aglomeraţie urbană de pe planetă, aici poţi să dispari cel mai uşor dacă eşti de-al casei, şi e chiar vizavi de Rila, dincolo de golf. Dacă aş fi agent special, acolo m-aş duce. Ascuns şi la o distanţă destul de mică pentru a riposta la un atac.

Preţ de o clipă, vederea de sus, neobişnuită pentru mine, m-a ameţit cu cheiurile şi străzile nenumărate, memoria slăbită de-atâtea secole amestecând vechiul cu noul într-o senzaţie de familiaritate difuză.

„Iar el e undeva, acolo."

„Să fim serioşi, n-ai cum să fii sigur de..."

„E undeva, acolo, ca un anticorp, copie fidelă a intrusului pe care-l caută, punând întrebări cu glas mieros în fluxul vieţii urbane, mituind, ameninţând, torturând, rupând oase, tot ceea ce am fost învăţaţi să facem atât de bine. Răsuflă adânc în timp ce-o face, savurând durerea altora, ca pe o versiune întoarsă pe dos a filosofiei de viaţă profesate de Jack Soul Brasil."

Cuvintele lui Plex îmi reveneau în minte, unul câte unul.

Debordează de energie, de-abia aşteaptă să treacă la acţiune, să facă totul dintr-odată. E plin de încredere, nu se teme de nimic, pentru el nu există probleme. Râde de orice...

M-am dus cu gândul la oamenii pe care i-aş fi putut pune în pericol în ultimul an.

Todor Murakami, dacă încă mai era pe-acolo fără misiune. Oare eul meu mai tânăr îl cunoştea? Murakami devenise agent special cam odată cu mine, dar la început nu ne văzuserăm prea des. De-abia pe Lumea lui Nkrumah şi la Innenin luptaserăm împreună. Oare Kovacs-junior putea face legătura? Îl putea juca pe degete pe Murakami? Pe de altă parte, Aiura i-ar da voie noii ei creaţii să atace un agent special redutabil? Ar îndrăzni ea asta?

Probabil că nu. Iar Murakami, cu întreg Corpul de Agenţi Speciali

în spatele lui, știa cum să se apere.

Isa.

„La naiba!”

Isa, în vârstă de 15 ani, care se purta ca o femeie de lume, dură ca titanul, ca o haină din piele de panteră peste o educație aleasă, privilegiată, în ce mai rămăsese din clasa de mijloc din Millsport. Extrem de inteligentă și la fel de fragilă. Ca o ediție apocrifă a micului Mito, înainte să intru în Corpul de Agenți Speciali. Dacă o găsea pe Isa...

„Liniștește-te, ești în siguranță. Singurul loc în care știe că ai fi este Tekitomura. Nu află nimic dacă pun mâna pe Isa.”

„Dar...”

Avusesem nevoie de o singură bătaie de inimă ca să mă îngrijorez. Simțeam cum crește în mine o repulsie rece la gândul pericolului ce o păștea.

„Dar o va rupe în două dacă-i stă în drum. O va face una cu pământul.”

„Oare? Dacă Isa îți aduce aminte de Mito, n-o să-i aducă aminte și lui? E aceeași soră și pentru tine, și pentru el. Oare asta nu-l va opri?”

„Oare?”

M-am întors cu gândul la zilele nebuloase în care luptam alături de ceilalți agenți speciali, fără să știu răspunsul.

— Kovacs!

O voce ca din senin. Am clipit de câteva ori și am ridicat ochii de pe străzile în miniatură din Millsport. Deasupra noastră, Brasil atârna în aerul realității virtuale îmbrăcat într-un șort portocaliu țipător, de surfer, și un tricou vechi, plumburiu. Cu fizicul și părul lui blond, lung, fluturând în rafalele de vânt stratosferic, arăta ca un zeu minor cu reputație proastă. Am ridicat o mână în semn de salut.

— Jack, dă-te mai aproape ca să vezi drumul ăsta prin nord. Nu are cum să...

— N-am timp, Tak. Trebuie să ieșiți. Imediat.

Am simțit cum mă trece un fior.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem musafiri, a răspuns el criptic și a dispărut într-o explozie de lumină albă.

Birourile firmei Dzurinda Tudjman Sklep, arhitecţi maritimi şi specialişti în dinamica fluidelor, se aflau în partea de nord a Sourcetownului, de unde Fâşia începea să se transforme în complexe de staţiuni şi plaje cu valuri nu foarte mari. În mod normal, nu era un cartier pe care vreun membru al echipei lui Brasil să-l agreeze cât de cât, însă acum se străduiau să se identifice cu hoardele de turişti. Numai cel cu ochiul format pentru surferii care nu dădeau doi bani pe viaţa lor îi putea ghici sub echipamentul viu colorat şi neasortat pe care-l purtau ca să treacă neobservaţi. În sala de conferinţe, austeră, cu zero vibraţii, la zece niveluri deasupra bulevardului, arătau ca o erupţie fungică, exotică, anticorporatistă.

— Un preot, un *nenorocit* de preot?

— Mă tem că da, mi-a spus Sierra Tres. În aparenţă singur, ceea ce înţeleg că-i ceva neobişnuit pentru Noua Revelaţie.

— Doar dacă nu recurg la şiretlicuri împrumutate de la brigăzile de martiri de pe Sharya, a zis Virginia Vidaura posomorâtă. Asasini singuratici sanctificaţi, împotriva unor necredincioşi. Tu ce-ai mai făcut, Tak?

— E ceva personal, am mormăit eu.

— Ca-ntotdeauna, a replicat Vidaura, apoi a făcut o grimasă şi a privit la cei din jur.

Brasil înălţa din umeri, iar Tres, ca de obicei, rămăsese impasibilă. Doar Ado şi Koi păreau furioşi.

— Tak, cred că avem tot dreptul să ştim ce se petrece. Orice lucru, cât de mic, ne-ar putea compromite operaţiunea.

— Nu are *nicio legătură* cu ce punem noi la cale, Virginia. Este irelevant. Bărboşii ăştia sunt prea proşti ca să ne facă probleme. Sunt exact la baza lanţului trofic.

— Proşti sau nu, unul dintre ei a reuşit să te urmărească până aici, a intervenit Koi. Şi acum întreabă de tine în Kem Point.

— În *regulă.* Mă duc să-l omor.

Mari Ado a clătinat din cap.

— Nu singur.

— Hei, asta-i problema *mea,* Mari.

— Tak, calmează-te.

— *Dar sunt calm!*

Strigătul meu s-a înfundat în izolaţia fonică precum durerea amorţită de endorfina administrată intravenos. O vreme, toţi au tăcut. Mari Ado privea ostentativ pe fereastră. Sierra Tres ridicase o sprânceană. Brasil examina podeaua cu o grijă exagerată. Am făcut o grimasă şi am încercat din nou. Calm.

— Oameni buni, este problema mea şi aş vrea s-o rezolv singur.

— Nu, a zis Koi. N-avem timp pentru aşa ceva. Am pierdut deja două zile cu pregătirile. Nu mai putem amâna. Vendetele tale personale pot aştepta.

— Dar nu-mi ia decât...

— Am spus *nu.* Oricum, până mâine-dimineaţă amicul tău bărbos te va căuta prin alte locuri.

Fostul membru al Brigăzilor Negre mi-a întors apoi spatele, ignorându-mă la fel cum făcea Virginia Vidaura când dădeam chix în orele de pregătire a agenţilor speciali.

— Sierra, trebuie să mărim durata de timp real în construct, a continuat Koi. Deşi nu ştiu dacă se poate mai mult de-atât...

Tres a ridicat din umeri.

— Ştii cum sunt datele tehnice. Dar nu timpul este esenţial aici. Dintr-un sistem ca ăsta, solicitat la maximum, putem obţine un timp real de patruzeci-cincizeci de ori mai mare.

— Asta-i bine, s-a bucurat Koi, luându-şi un avânt aproape vizibil.

Îmi imaginam anii Decolonizării, întrunirile clandestine în cămăruţe ascunse. Cu lumină puţină pe planurile întocmite la repezeală.

— E suficient, a mai zis el. Dar trebuie să funcţioneze la două niveluri separate – constructul de cartografiere şi un apartament într-un hotel virtual cu o cameră mare, în care să ne putem aduna. Trebuie să trecem uşor de la un nivel la altul, ori de câte ori vrem. În baza unui gest comun, cum ar fi clipitul din ochi, de două ori. Nu vreau să ne întoarcem în lumea reală în timp ce punem planul la punct.

Tres a încuviinţat din cap, punându-se deja în mişcare.

— Îi spun lui Tudjman să-i dea drumul.

Uşa s-a închis uşor în urma ei, iar Koi s-a întors spre noi.

— Propun să facem o pauză în care să ne limpezim mintea, fiindcă, din clipa în care pornim, vom sta în realitatea virtuală până terminăm. Cu puţin noroc, putem termina până diseară, în timp real, ca să pornim la drum... Kovacs, asta-i doar părerea mea, dar cred că ne eşti dator cu o explicaţie, măcar unora dintre cei de-aici.

I-am înfruntat privirea cu o reacţie bruscă de antipatie faţă de politica lui de rahat despre marşul istoriei ce nu poate fi oprit.

— Câtă dreptate ai, Soseki. E doar părerea ta. Ce-ar fi s-o păstrezi atunci doar pentru tine?

Virginia Vidaura şi-a dres glasul.

— Tak, propun să coborâm ca să bem ceva, poate o cafea.

— Mda, n-ar fi rău.

I-am aruncat din nou lui Koi aceeaşi privire de gheaţă şi m-am îndreptat spre uşă. Vidaura şi Brasil se uitau unul la altul şi femeia s-a luat după mine. Am rămas tăcuţi amândoi în liftul transparent ce cobora spre parter printr-un spaţiu central plin de lumină. La jumătatea drumului, într-un birou mare, cu pereţii din sticlă, l-am zărit pe Tudjman, care ţipa, fără să aud ce spune, la Sierra Tres, care stătea la fel de impasibilă. Evident, cererea pentru un mediu virtual cu timpul real înzecit nu era bine primită.

Liftul ne-a lăsat într-un atrium deschis, plin de zgomotele străzii. Am traversat holul şi m-am alăturat mulţimii de turişti de pe bulevard, apoi am făcut semn unui aerotaxi. Virgina Vidaura m-a prins de celălalt braţ când aparatul a asolizat alături de noi.

— Unde te duci?

— Ştii prea bine.

— Nu, a zis ea strângându-mă de braţ. Nu. Koi are dreptate. N-avem timp pentru asta.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Nu durează mult.

Am încercat să urc în vehicul, dar, ca să reuşesc, ar fi trebuit să mă lupt, ceea ce, cu Vidaura ca adversar, era o opţiune mult prea riscantă. M-am întors spre ea, exasperat.

— Lasă-mă-n *legea* mea, Virginia.

— Ce se va-ntâmpla dacă dai greş? Ce se va-ntâmpla dacă preotul ăsta...

— N-am *cum* să dau greş. Omor la nenorociţii ăştia de mai bine de

un an și...

M-am oprit. Corpul de surfer al Virginiei era aproape la fel de înalt ca al meu, iar un lat de palmă ne despărțea privirile. Îi simțeam respirația și încordarea. Degetele ei mi se înfigeau în braț.

— Așa. Calm. Vorbește, Tak. Calmează-te și vorbește-mi despre asta.

— Despre ce să vorbesc?

Îmi zâmbește peste masa din lemn-oglindă. Fața ei nu seamănă prea mult cu cea pe care mi-o amintesc – în primul rând, e cu câțiva ani mai tânără –, dar în noul ei corp aud ecourile unei salve pornite dintr-un Kalașnikov, sub ochii mei, cu o viață în urmă. Aceleași brațe, aceleași picioare, părul negru ca pana corbului pieptănat pe aceeași parte. Felul în care își lasă capul pe o parte pentru ca părul să-i descopere ochiul drept. Felul în care fumează. Felul în care încă fumează.

Sarah Sachilowska. Ieșită de la păstrare, trăindu-și viața.

— Nu despre ceva anume. Spune-mi dacă ești fericită.

— Sunt fericită, spune ea trimițând fumul departe de masă, puțin iritată.

E doar o mică scânteie din femeia pe care o cunoșteam.

— Tu n-ai fi? Sentință comutată pentru echivalentul în bani. Și banii curg, nu glumă. Băieții au de biocodat cel puțin un deceniu. Până se liniștește din nou oceanul, trebuie să controlăm noile niveluri ale debitului, și asta doar la nivel local. Cineva trebuie să calculeze impactul pe care-l are curentul Mikuni asupra apei calde care curge dinspre Kossuth și apoi să acționeze. Vom face o ofertă de îndată ce aflăm posibilitățile de finanțare ale guvernului. Josef spune că, în ritmul ăsta, pot achita restul de bani în următorii zece ani.

— Josef?

— A, da, nu ți-am spus.

Același zâmbet, mai larg acum. Mai deschis.

— E un tip extraordinar, Tak. N-ar fi rău să-l cunoști. El conduce proiectul, datorită lui am ieșit în primul val. El s-a ocupat de audieri, el m-a cooptat în proiect când am ieșit și pe urmă... ne-am... știi tu.

Privește în poală, zâmbind în continuare.

— Ai roșit, Sarah.

— Ba nu.

— Ba da.

Știu că ar trebui să mă bucur pentru ea, dar nu pot. Prea multe amintiri cu corpul ei lung și slab, lipit de al meu în paturi de hotel și apartamente sordide, în care ne ascundeam.

— Tipul ăsta, Josef, e serios?

Ridică ochii repede, mă pironește cu privirea.

— Amândoi suntem serioși, Tak. Lângă el sunt fericită. Mai fericită decât am fost vreodată...

Atunci de ce mă mai cauți, proasta dracului?

— E minunat, spun eu.

— Dar tu? întreabă ea, chiar interesată. Ești fericit?

Ridic o sprânceană ca să trag de timp. Mă uit chiorâș la ea, gest care o făcea să râdă. De data asta mă aleg doar cu un zâmbet matern.

— Fericit? spun eu și mă strâmb altfel. La chestia asta n-am excelat niciodată... Într-un fel, da, am ieșit înainte de vreme, ca tine. Amnistie totală din partea Națiunilor Unite.

— Mda, am auzit despre asta. Erai pe Pământ, nu?

— O vreme.

— Și acum?

Fac un gest vag.

— Acum lucrez. Nimic deosebit, cum faceți voi pe brațul de Nord, dar m-ajută să achit corpul.

— E ceva legal?

— Glumești?

Îi cade fața.

— Dacă așa stau lucrurile, Tak, n-am voie să discut cu tine. E prevăzut în contractul reîntrupării. Sunt în perioada de eliberare condiționată, n-am voie să mă întâlnesc cu...

Clatină din cap.

— Infractorii?

— Nu râde de mine, Tak.

Oftez.

— Nu râd, Sarah. Mă bucur mult că lucrurile s-au aranjat pentru tine. Dar nu-mi vine să cred că te-ai apucat de scris biocoduri. În loc să le furi.

Zâmbeşte din nou, gestul ei de bază pentru toată conversaţia noastră, dar de data asta e puţin crispat.

— Oamenii se mai schimbă, zice ea. Ar trebui să-ncerci şi tu.

O pauză stânjenitoare.

— Poate.

Altă pauză.

— Ascultă, trebuie să mă-ntorc. Probabil că Josef n-a...

— Fii serioasă! spun eu şi arăt paharele goale, singure, de pe masa din lemn-oglindă.

Era o vreme în care nu ne dezlipeam dintr-un bar ca ăsta fără să umplem masa cu pahare mari, golite, şi pipe de unică folosinţă.

— Ţi-ai pierdut respectul de sine, femeie? Mai rezistă un rând.

Rezistă, dar asta nu alungă stânjeneala dintre noi. Şi, după ce goleşte paharul, se ridică şi mă sărută pe ambii obraji şi mă lasă singur.

Şi n-o mai văd niciodată.

— Sachilowska? a întrebat Virginia Vidaura încruntându-se, încercând să-şi amintească. O tipă înaltă, nu? Cu o coafură aiurea, peste un ochi? Mda. Parcă ai adus-o odată la o petrecere, când mai locuiam cu Yaros în casa aia de pe strada Ukai.

— Exact.

— Vasăzică a plecat spre braţul de Nord, iar tu ai intrat din nou în banda Gândăceii Albaştri. De ce? Ca să-i faci în ciudă?

La fel ca lumina soarelui şi armătura din metal ieftin a terasei pe care ne aflam, întrebarea strălucea prea tare. Mi-am întors privirea spre ocean. Fără acelaşi efect pe care apa îl avea asupra lui Brasil.

— Nu chiar, Virginia. Eram deja la voi când am văzut-o din nou. Nici nu ştiam că ieşise. Când m-am întors de pe Pământ, auzisem că trebuia să-şi ispăşească toată pedeapsa. Doar omorâse un poliţist, nu?

— Şi tu la fel.

— Mda, numai că aici a fost vorba despre bani de pe Pământ şi influenţa Naţiunilor Unite.

— OK, a consimţit Vidaura, a învârtit linguriţa în ceaşca de cafea şi s-a încruntat din nou, semn al unei amintiri neplăcute. Aşadar, aţi ieşit în momente diferite şi v-aţi pierdut unul de altul. E trist, dar aşa

ceva se-ntâmplă tot timpul.

Dincolo de zgomotul valurilor l-am auzit din nou pe Japaridze.

Dacă te lași în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezești departe de tot ce ți-a fost drag pe lumea asta.

— La naiba, așa-i. Se-ntâmplă tot timpul, am zis eu și m-am întors cu fața spre ea, peste masa umbrită și răcorită de paravan. Dar nu-i vorba c-am pierdut-o, Virginia. Am lăsat-o să plece. Am lăsat-o să plece cu găozarul ăla, Josef, și i-am întors spatele.

A părut că se dumirește.

— Aha! *Așa* se explică interesul brusc față de Latimer și de Sanction IV. Știi, mereu m-am întrebat de ce te-ai răzgândit atât de brusc.

— N-a fost numai asta, am mințit eu.

— OK.

Expresia ei mă îndemna să nu mă obosesc, fiindcă oricum nu mă credea.

— Atunci ce i s-a întâmplat lui Sachilowska cât ai fost plecat, ce te-a făcut să dai iama prin preoții ăștia?

— Brațul de Nord al Arhipelagului Millsport. Nu ghicești?

— S-au convertit?

— *El* s-a convertit. Și a tras-o și pe ea.

— Zău? Asta înseamnă victimă la tine?

— Virginia, a fost *obligată prin contract!* am strigat eu.

Paravanele din jurul mesei reduceau din căldură și din zgomot, dar nu erau complet impermeabile. Cei de la mesele apropiate au întors capul spre mine. M-am chinuit să-mi înăbuș furia apelând, disperat, la detașarea agentului special.

— Guvernele se schimbă la fel ca oamenii, am spus cu o voce plată. La doi ani după ce-a ajuns acolo, guvernul a sistat finanțarea proiectelor de pe brațul nordic, promulgând o etică nouă, anti-inginerie, ca să-și justifice măsura. Nu stricați echilibrul firesc al biosistemelor planetare. Lăsați curentul Mikuni să se potolească singur, e o soluție mai bună, mai înțeleaptă. Și mai ieftină, desigur. Sarah mai avea de plătit șapte ani, și asta la tarifele de consultanță în biocoduri pe care le practica înainte. Majoritatea satelor puteau scăpa de sărăcie doar cu proiectul Mikuni. Dracu' știe ce-au simțit când s-

au văzut nevoite să trăiască iar doar din pescuit.

— Putea să plece de-acolo.

— *Făcuseră un copil, cum să plece?*

„Ia o pauză, respiră adânc. Privește spre ocean. Calmează-te."

— Făcuseră un copil, o fetiță. S-au trezit că rămăseseră fără un ban. Și amândoi erau de pe brațul de Nord, unul dintre motivele pentru care numele ei a apărut din computer pentru eliberare condiționată. Nu știu, poate au crezut că se pot descurca într-un fel sau altul. Din câte-am auzit, proiectul Mikuni a mai primit câte un simulacru de finanțare până a căzut cu totul. Poate au sperat într-o schimbare.

— Care a venit. Noua Revelație.

— Mda. Clasica dinamică a sărăciei, oamenii se agață de orice. Iar dacă opțiunea e religia sau revoluția, guvernul e cât se poate de mulțumit să facă un pas înapoi și să-i lase pe preoți să aibă grijă de populație. Toate satele alea aveau deja credința lor. Stil de viață auster, ordine socială rigidă, societate dominată de bărbați. Ca pe Sharya. A fost nevoie doar ca militanții Noii Revelații și criza economică să intervină în același timp.

— Ce s-a întâmplat? A deranjat vreun mascul venerabil?

— Nu. Nu ea, fiica lor. A fost implicată într-un accident la pescuit. Nu știu amănunte. A fost omorâtă. Cu recuperarea memoriei corticale. Furia mă încerca din nou, ca niște ace de gheață care mi se înfigeau în cap. Doar că așa ceva *nu-i* permis.

Ironia finală. Marțienii, cândva amenințarea vechilor credințe pământene pe măsură ce cunoașterea civilizației lor interstelare, preumane, veche de un milion de ani, desființa înțelegerea de către specia umană a locului său în univers. Acum prezentați de Noua Revelație ca îngeri; primele creații înaripate ale lui Dumnezeu, *fără ca în vreunul dintre puținele cadavre mumificate pe care ni le lăsaseră să se găsească măcar o urmă de memorie corticală.* Pentru o minte înecată în psihoza credinței, corolarul era inevitabil. Reîntruparea era un rău născut în inima neagră a științei umane, o deraiere de la calea spre viața de apoi și divinitate. Ceva abominabil.

Am privit lung spre ocean. Cuvintele au început să-mi cadă precum firele de cenușă:

— A încercat să fugă. Singură. Josef era deja îndoctrinat, n-a vrut s-o ajute. Așa că Sarah a luat cadavrul fiicei, de una singură, și a furat un skimmer. S-a îndreptat spre est, de-a lungul coastei, căutând un canal pe care să-l traverseze ca să ajungă în sud, la Millsport. Preoții au găsit-o și au adus-o înapoi. Ajutați de Josef. Au așezat-o pe un scaun de tortură, în mijlocul satului, și au silit-o să vadă cum îi scot memoria fetei și o iau cu ei. Apoi i-au făcut același lucru. În timp ce era conștientă. Ca să-și poată înțelege pe deplin izbăvirea.

Am înghițit în sec. M-a durut. În jurul nostru, mulțimea de turiști se foia de colo-colo ca o maree multicoloră, fără noimă.

— Pe urmă, tot satul a sărbătorit eliberarea sufletelor lor. Doctrina Noii Revelații spune că memoria corticală trebuie topită bine, ca să iasă demonul din ea. În plus, pe brațul de Nord, oamenii au propriile superstiții. Pun memoriile într-o ambarcațiune de două persoane, acoperită cu plastic ce reflectă sunetul. Înaintează cincizeci de kilometri în ocean și, undeva, preotul care oficiază slujba aruncă memoriile peste bord. Nu cunoaște cursul ambarcațiunii, iar cârmaciul nu trebuie să știe unde au fost aruncate memoriile.

— Sună a sistem ușor de corupt.

— Poate. Dar nu în cazul ăsta. I-am torturat pe amândoi până au murit și nu mi-au spus nimic. Mai degrabă găseam memoria lui Sarah dacă Reciful lui Hirata se răsturna peste ea!

I-am simțit privirea ațintită asupra mea și m-am întors.

— Deci ai fost acolo, a murmurat ea.

— Acum doi ani. M-am dus s-o caut după ce m-am întors de pe Latimer. Dar l-am găsit pe Josef, care se smiorcăia lângă mormântul ei. El mi-a povestit tot – amintirea acelui moment m-a făcut să tresar – în cele din urmă. De la el am aflat numele cârmaciului și al preotului. I-am găsit și pe ei... Dar, cum îți spuneam, n-am aflat nimic folositor.

— Apoi?

— Apoi m-am întors în sat și i-am omorât pe ceilalți.

— Care ceilalți?

— Ceilalți săteni. Pe fiecare găozar adult din ziua când a murit Sarah. Am pus un hacker din Millsport să caute prin dosarele sătenilor, nume și fețe. Toți cei care ar fi putut ridica un deget în

apărarea ei și n-au făcut-o. Am luat lista, m-am întors în sat și i-am măcelărit. Mi-am privit mâinile. Și pe alți câțiva care mi-au stat în cale.

Mă privea ca pe un străin. Am fluturat din mână, iritat.

— Haide, Virginia. Și tu și eu am făcut lucruri mult mai rele, nici nu-mi mai amintesc pe câte planete.

— Văd că ți-ai păstrat memoria de agent special, a remarcat ea, parcă amorțită.

Am repetat gestul.

— E un fel de-a spune. Pe șaptesprezece planete și cinci luni. Și în habitatul ăla din Nevsky Scatter. Și...

— Le-ai luat memoriile?

— Da, pe a lui Josef și pe ale preoților.

— Le-ai distrus?

— De ce să le distrug? Asta-i tocmai ce și-ar dori ei. Uitarea de după moarte. Să nu se mai întoarcă...

Am șovăit, deși acum nu mai avea rost să mă opresc. Și dacă nici în Vidaura nu mai aveam încredere, în cine puteam să am? Mi-am dres glasul și am arătat spre nord.

— Acolo, pe Plantația de belaiarbă, am un amic în banda haiducilor. Printre alte afaceri se ocupă și de creșterea panterelor de mlaștină pentru luptele din arene. Uneori, când ies învingătoare, le implantează memorii corticale. Așa poate să descarce învingători răniți în corpuri noi și să încline balanța în favoarea lui.

— Cred că știu ce vrei să spui.

— În schimbul unei sume de bani, ia memoriile de la mine și le implantează panterelor mai bătrâne. Le dăm timp să se obișnuiască, apoi le dăm drumul în arenă ca să vedem ce se-ntâmplă. Amicul scoate bani buni din organizarea unor meciuri în care se știe că panterele au implantate memoriile unor oameni; amatorii de lupte se pare că au făcut o pasiune bolnavă pentru așa ceva. Am aplecat ceașca și m-am uitat la zaț. Probabil că sunt nebuni de-a binelea acum. Să fii prizonierul unei minți atât de diferite și să te lupți pe viață și pe moarte într-o mocirlă... Nu-s sigur că le-a mai rămas ceva din conștiința unui om.

Vidaura privea din nou în poală.

— Așa vrei să te convingi tu?

— Nu, e doar o teorie, am replicat ridicând din umeri. Poate greșesc. Poate le-a mai rămas un crâmpei de conștiință. Chiar mai mult. Presupun că în momentele lor mai lucide consideră că au ajuns în iad. Mie-mi convine oricum ar fi.

— Cu ce bani faci asta? a șoptit ea.

Am găsit undeva un zâmbet larg și l-am afișat.

— Păi, contrar credinței populare, o parte din ceea ce s-a întâmplat pe Sanction IV mi-a fost de folos. Nu duc lipsă de fonduri.

A ridicat ochii, strângând din buze, aproape furioasă.

— Ai făcut bani din cele petrecute pe Sanction IV?

— Doar cu sudoarea frunții, am răspuns calm.

Trăsăturile i s-au destins, semn că încerca să-și stăvilească furia. Dar vocea îi era la fel de încordată:

— Și banii ăștia îți sunt de ajuns?

— De ajuns pentru ce?

— Păi.. A făcut ea și s-a încruntat. Ca să termini vendeta asta. Îi hăituiești pe preoții din sat, dar...

— Nu, asta am făcut anul trecut. N-a durat prea mult, n-au fost chiar atât de mulți. Acum îi hăituiesc pe membrii activi ai Autorității Ecleziastice în momentul în care Sarah a fost ucisă. Pe cei ce-au scris regulile care-au ucis-o. Asta o să-mi ia mai mult timp, fiindcă și ei sunt mulți, și mai în vârstă. Adică apărați mai bine.

— Dar n-ai de gând să te-oprești după ce-i omori pe toți...

Am clătinat din cap.

— N-am de gând să mă opresc deloc, Virginia. Dacă ei nu mi-o pot da înapoi, de ce m-aș opri?

Capitolul 27

Nu știu cât le-a spus Virginia celorlalți când am revenit în realitatea virtuală amplificată. Am rămas în constructul de cartografiere în timp ce restul s-a retras în apartamentul de hotel, pe care, din obișnuință, consideram că-i situat la etaj. Nu știu ce le-a spus și nici nu-mi păsa prea mult. Simțeam că mi se luase o piatră de pe suflet fiindcă reușisem să-i spun cuiva întreaga poveste.

Să nu mai fiu singurul care o știe.

Unii, ca Isa sau Plex, știau câte ceva, desigur, iar Radul Segesvar chiar mai mult. Ceilalți habar nu aveau, pentru că Noua Revelație trecea sub tăcere, încă de la început, ce le făceam preoților. Nu aveau nevoie de publicitate negativă sau de amestecul puterilor lipsite de credință, în primul rând al Primelor Familii. Morțile erau trecute ca accidente, spargeri ale unor mănăstiri, jafuri la drumul mare care degeneraseră în crime. Între timp, Isa îmi transmisese că Autoritatea Ecleziastică dăduse ordin să fiu curățat cu orice preț. Preoțimea avea și o aripă militantă, dar era evident că Autoritatea nu avea prea mare încredere în ea și, ca să fie mai sigură, apelase la câțiva asasini plătiți din Millsport. Pe înnoptat, într-un orășel din Arhipelagul Saffron, îl lăsasem pe unul dintre ei să se apropie suficient încât să-și dovedească priceperea. Nu mă impresionase deloc.

Nu știu cât le-a spus Virginia Vidaura colegilor ei surferi, dar numai prezența preotului în Kem Point arăta clar că nu ne puteam întoarce pe Fâșie după incursiunea în fortăreața Colții Rilei. Dacă Noua Revelație îmi luase urma până aici, o puteau face și alții, mult mai competenți.

Plaja Vchira nu mai conta ca adăpost.

Mari Ado exprima ceea ce probabil era opinia generală:

— Tu, cu problemele tale personale, ne-ai băgat în rahatul ăsta, *tu* trebuie să găsești o soluție.

Și am găsit-o.

Pregătirea de agent special, ca la carte, îmi spunea să mă folosesc de ceea ce aveam la îndemână. Am căutat în jur, mi-am pus mintea la contribuție și nu peste mult timp am depistat modalitatea de

rezolvare. Dacă problemele personale ne băgaseră în rahat, tot ele ar fi trebuit să ne şi scoată, ocazie cu care puteam clarifica şi altele, ca efect secundar. Ironia situaţiei mă făcuse să zâmbesc.

Dar nu toţi păreau amuzaţi. Ado câtuşi de puţin.

— Să ne încredem în nenorociţii ăia de haiduci? a întrebat ea retoric, cu dispreţul celei crescute în Millsport. Nici să nu vă gândiţi!

Sierra Tres a ridicat o sprânceană.

— Dar ne-am mai folosit de ei, Mari.

— Nu, *voi* v-aţi folosit de ei. Eu mă feresc de astfel de scursori. Iar pe ăsta nici nu-l cunoaşteţi.

— Am auzit de el. Am avut de-a face cu oameni care-au lucrat cu el şi, din câte-am auzit, e un tip de cuvânt. Dar pot să-l verific. Ziceai că-ţi este dator, Kovacs?

— Până peste cap.

— Atunci ar trebui să fie suficient.

— Ce dracu', Sierra! Nu poţi să...

— Segesvar e de-ncredere, am intervenit eu. Ia datoriile în serios în ambele direcţii. Doar de bani e nevoie. Dacă aveţi.

Koi i-a aruncat o privire lui Brasil, care a încuviinţat.

— Da, a zis el. Putem face rost destul de uşor.

— Bravo, Kovacs! Eşti mare!

Virginia a fulgerat-o pe Ado cu privirea.

— Mai tacă-ţi gura, Mari! Doar nu sunt banii tăi. Care sunt în siguranţă într-o bancă comercială din Millsport, nu?

— Ce treabă are asta cu...

— *Destul!* a intervenit Koi şi toată lumea a tăcut.

Sierra Tres a ieşit ca să dea câteva telefoane dintr-una din camerele de pe coridor, iar ceilalţi ne-am întors în construct, în realitatea virtuală amplificată, Tres nu a mai revenit toată ziua – în timp real, a lipsit aproximativ zece minute. Într-un construct poţi folosi diferenţa de timp ca să dai trei-patru telefoane simultan, trecând de la unul la altul în pauzele lungi de câteva minute pe care ţi le oferă pauzele de două secunde ale interlocutorului. Când s-a întors, Tres vorbise suficient cu Segesvar încât să-şi întărească impresia iniţială. Era un haiduc de stil vechi, cel puţin aşa se considera el. Am urcat în apartament şi am format codul discret pe speaker, fără imagine video.

Legătura era proastă. Vocea lui Segesvar a răzbătut printr-un zgomot puternic de fond, rezultat în parte al alternanţei real/virtual şi, în parte, al ţipetelor cuiva.

— M-ai prins într-un moment în care sunt foarte ocupat, Tak. Ce-ar fi să mă suni mai târziu?

— Ce-ar fi să-mi achit datoria, Rad? Acum, prin transfer direct, cât mai discret cu putinţă? Plus aceeaşi sumă, ca bonus?

În realitatea virtuală, tăcerea s-a prelungit în minute. Poate trei secunde de ezitare la capătul celălalt.

— Interesant! Arată-mi banii şi stăm de vorbă.

M-am uitat la Brasil, care-şi răsfira degetele de la o mână şi ieşea din cameră fără o vorbă. Am făcut un calcul rapid.

— Verifică-ţi contul, i-am spus lui Segesvar. Vei primi banii în zece secunde.

— Suni dintr-un construct?

— Verifică-ţi contul, Rad. Aştept.

Restul a fost uşor.

Într-o realitate virtuală de scurtă durată, nu ai nevoie de somn, iar majoritatea programelor nu includ activităţi care să-l provoace. Însă pe termen lung îţi afectează sănătatea. Dacă rămâi prea mult în constructul de scurtă durată, simţi cum boala îţi dă târcoale. După câteva zile, efectele sunt doar... ciudate. Ca şi cum ai face exces în acelaşi timp şi de tetramet, şi de un drog concentrat ca summit sau synagrip. Din când în când, concentrarea ţi se blochează, ca un motor, nu că n-ar exista un remediu. Faci, mental, o plimbare prin cartier, îţi lubrifiezi mintea cu altceva şi îţi revii. La fel ca în cazul summitului sau al synagripului, începe să-ţi placă să faci ca toţi dracii.

Am lucrat treizeci şi opt de ore fără întrerupere, pregătind tanchetele de asalt, întorcând scenariile pe toate părţile posibile şi imposibile, ciorovăindu-ne. Din când în când, unul dintre noi scotea câte un geamăt exasperat, se lăsa să cadă pe spate în apa din construct, înaltă până la genunchi, şi înota departe de arhipelag, spre linia orizontului. Cu condiţia să-ţi calculezi direcţia cu grijă, să nu te loveşti de o insuliţă trecută cu vederea sau să-ţi zgârii spatele de un

recif, era modul ideal de a scăpa de presiune, de a te relaxa. Plutind tot mai departe de vocile celorlalți, simțeai cum te relaxezi.

Alteori puteai obține un efect similar clipind des și revenind în apartamentul de hotel. Acolo găseai mâncare și băutură la discreție și, chiar dacă nimic nu-ți ajungea în stomac, senzația de sațietate, chiar și de beție, făcea parte din program. Nu era nevoie să mănânci în construct, cum nici să dormi nu era nevoie, dar mâncarea și băutura aveau un efect plăcut, calmant. Așa că, după treizeci de ore de muncă, ședeam singur când Virginia Vidaura m-a găsit golind un platou cu sashimi și dând pe gât o ceașcă de sake din Saffron.

— Aici erai... a zis ea pe un ton neașteptat de vesel.

— Aici eram.

Și-a dres glasul.

— Cum stai cu capul?

— Se limpezește, am răspuns eu și am ridicat ceașca. Vrei și tu? Cel mai bun *nigori* din Arhipelagul Saffron. Probabil.

— Nu trebuie să crezi ce scrie pe etichete, Tak.

Dar a luat sticla, a materializat în mâna cealaltă o ceașcă și a umplut-o.

— *Kampai,* a spus Virginia.

— *Por nosotros.*

Am băut amândoi, după care Virginia s-a așezat pe scaunul automulant din fața mea.

— Încerci să mă faci să-mi fie dor de casă? m-a întrebat.

— Nu știu. Încerci să te integrezi printre localnici?

— N-am mai fost pe Adoracion de mai bine de o sută cincizeci de ani, Tak. Asta-i casa mea acum. Aici e locul meu.

— Mda, sigur te-ai integrat destul de bine în peisajul politic local.

— Și în lumea surferilor.

S-a lăsat puțin pe spate și a ridicat în lateral un picior. Era musculos, lucios și bronzat după anii petrecuți pe Vchira, iar costumul de baie îl descoperea de tot. Am simțit cum mi se întețește pulsul.

— Foarte frumos, am recunoscut eu. Yaros spunea că ai dat toți banii pe corpul ăsta.

Și-a dat seama de natura excesiv de sexuală a poziției și a lăsat

piciorul jos, apoi a luat ceaşca în mâini şi s-a aplecat spre mine.

— Ce ţi-a mai spus?

— Păi, n-am stat prea mult de vorbă. Am încercat să aflu unde eşti.

— Deci mă căutai.

— Întocmai. Ceva m-a făcut să nu spun mai multe. Te căutam.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce se-ntâmplă?

Pulsul mi-o luase razna. Stresul prea multelor ore petrecute în construct îşi făcea din nou simţită prezenţa. Imaginile au început să mi se învălmăşească în minte. Virginia Vidaura, instructorul de agenţi speciali, inaccesibilă, neînduplecată, cu privirea cruntă, apărută în faţa noastră la încorporare, o întruchipare a competenţei feminine, de neatins. Cu o voce din care uneori răzbătea voioşia şi cu nişte ochi ce, într-un alt context, mai puţin marcat de constrângeri, te-ar fi dus cu gândul la senzualitate. O încercare stângace, de tot râsul, din partea lui Jimmy de Soto de a flirta cu ea la barul popotei, respinsă brutal, cu o lipsă totală de interes. Autoritate exercitată fără cea mai mică urmă de tensiune sexuală. Propriile mele fantezii nebuneşti, frustrate, dispărând treptat sub povara respectului imens, neştirbit de la încorporare încoace.

Apoi lupta, risipirea finală a oricăror iluzii romantice care poate că dăinuiseră de-a lungul anilor de instrucţie. Chipul Virginiei pe şase corpuri diferite, pe o duzină de planete diferite, aspră fie de durere sau de furie, fie de concentrarea asupra misiunii. Mirosul greu al corpului ei nespălat de prea mult timp, într-o navetă minusculă, pe partea întunecată a satelitului planetei Loyko, mâinile mele pătate de sângele ei într-o noapte de pomină, în Zihicce, când era cât pe-aci să moară. Expresia de pe faţa ei la auzul ordinului de a zdrobi orice rezistenţă în Neruda.

Crezusem că momentele acelea ne duseseră dincolo de orice dorinţă sexuală. Ne afectaseră atât de mult, încât, prin comparaţie, contactul sexual părea ceva derizoriu. Ultima oară când fusesem pe Vchira şi văzusem felul în care Brasil se apleca spre ea – numai descendenţa ei din Adoracion era de-ajuns ca să-i trezească dorinţa –, mă simţisem oarecum superior. Chiar şi în cazul lui Yaroslav, al relaţiei lor pe termen lung, dar cu întreruperi, eram sigur că el nu reuşea s-o înţeleagă pe femeia alături de care luptasem în mai multe

zone ale Protectoratului decât se puteau vizita vreodată.

Mi-am ascuns gândul în dosul unei priviri curioase.

— Crezi că-i o idee bună?

— Nu, a răspuns ea răguşit. Tu crezi?

— Hm... Ca să fiu cinstit, a început să nu-mi mai pese. Dar nu sunt eu cel ataşat de Jack Soul Brasil.

A izbucnit în râs.

— Chestia asta n-are cum să-l deranjeze pe Jack. Nici măcar nu-i reală, Tak. Şi, oricum, n-are cum să afle.

Am privit în jur.

— Ar putea să apară în orice clipă. El sau oricare altul. Nu sunt mare amator de sex în public.

— Nici eu, a zis şi mi-a întins mâna. Vino cu mine.

M-a condus pe coridor. În ambele direcţii, uşi identice se reflectau reciproc peste mocheta obişnuită, cenuşiu, şi, după câteva zeci de metri, se pierdeau într-o ceaţă alburie. Am mers, mână în mână, până în locul din care începea ceaţa, simţindu-i răceala. Vidaura a deschis ultima uşă de pe stânga. Ne-am strecurat înăuntru, pipăindu-ne deja.

Nu mi-a trebuit mult să-i scot hainele. La cinci secunde după ce închisese uşa, Virginia îmi trăsese şortul de surfer până la glezne şi-mi freca repede între palme penisul tot mai tare. M-am retras cu greu, i-am desfăcut bretelele costumului de baie şi am lăsat-o goală până la brâu, apoi mi-am vârât podul palmei între coapsele ei. Respiraţia i s-a înteţit, muşchii abdominali i s-au încordat. Am îngenuncheat şi am tras de costum tot mai jos, peste şolduri şi coapse, până a făcut un pas lateral ca să scape de el. Pe urmă i-am îndepărtat cu degetele buzele vulvei, mi-am trecut, uşor, limba peste ea şi m-am ridicat în picioare s-o sărut pe gură. S-a înfiorat din nou. Mi-a supt limba şi a muşcat-o blând, m-a prins de cap cu ambele mâini şi m-a împins în jos. Mi-am trecut buricele degetelor peste pliurile vulvei, umede şi fierbinţi, şi i-am apăsat clitorisul. Virginia s-a cutremurat şi a zâmbit.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce se-ntâmplă? a repetat ea, cu ochii aproape înceţoşaţi.

— Acum vreau să aflu dacă muşchii coapselor sunt chiar atât de tari pe cât par.

Ochii i s-au aprins şi a zâmbit din nou.

— Te umplu de vânătăi. Îţi rup spinarea.

— Adică o să-ncerci.

A scos un sunet lacom, stins, şi m-a muşcat de buza inferioară. I-am vârât un braţ sub un genunchi şi am ridicat-o. Virginia m-a prins de umeri, a trecut un picior în jurul taliei mele, apoi s-a aplecat spre penis şi l-a apăsat tare în ea. În clipele în care vorbiserăm, vaginul i se înmuiase şi i se umezise, aşteptând. Cu mâna liberă, i-am desfăcut picioarele şi mai mult. S-a lăsat în mine, icnind în momentul penetrării şi legănându-se înainte şi înapoi de la brâu în sus. Coapsele mi-au prins talia ca într-un cleşte, cu forţa promisă. M-am dat câţiva paşi în spate, până m-am proptit într-un perete, ca să-mi pot controla mişcările.

Nu a durat mult. Vidaura şi-a înfipt mâinile mai adânc în umerii mei şi a început să culiseze în penisul meu, gâfâind de efort, tot mai tare şi mai repede, pe măsură ce se apropia de orgasm. Ţinând pasul cu ea, simţeam cum penisul se umple de căldură, cum îl freacă pereţii vaginului. Mi-am pierdut bruma de control pe care o aveam, i-am apucat fesele cu ambele mâini şi am tras-o şi mai tare spre mine. Deasupra mea, ochii ei închişi s-au deschis o clipă, zâmbitori. Virginia a scos limba şi a frecat-o de dinţii de sus. Am zâmbit şi eu, încordat, gata să explodez. A urmat o luptă, Vidaura arcuindu-şi pântecele în faţă şi şoldurile în spate, împingând capul penisului înapoi în vagin, între pereţii lui tari, eu izbind-o de mine şi încercând să mă afund în ea până la plăsele.

Lupta s-a încheiat într-o avalanşă senzorială.

Sudoarea ne acoperea pielea, alunecoasă sub mâinile noastre avide...

Rânjete şi săruturi aproape ca nişte muşcături...

Respiraţie frenetică, scăpată de sub control...

Faţa mea, ascunsă în sânii ei uşor umflaţi şi în spaţiul plin de sudoare dintre ei...

Faţa ei frecându-se de capul meu...

Un moment agonizant, când s-a lipit de mine cu toată forţa...

Un ţipăt, poate al ei, poate al meu...

...apoi lichidul ţâşnit al eliberării, prăbuşirea, tremurând şi

alunecând pe podea, într-un vălmășag de brațe, de picioare și de corpuri cuprinse de spasme.

Istoviți.

După o vreme, m-am rezemat într-un cot. Penisul flasc a ieșit, ea a mișcat un picior și a gemut încet. Am încercat să trecem la o poziție mai decentă. Virginia a deschis un ochi și a zâmbit.

— Ia spune-mi, soldat. Nu-i așa că voiai de mult să faci asta?

Am zâmbit și eu, abia schițat.

— Dintotdeauna. Tu?

— Mi-a dat prin gând de vreo două ori.

S-a împins cu tălpile în perete și s-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se în coate. Și-a plimbat ochii peste propriul corp, apoi peste al meu.

— Dar nu mi-o trag cu recruții. Dumnezeule, în ce hal suntem!

Mi-am trecut o mână peste abdomenul ei asudat și i-am vârât un deget în despicătura cu care începe vaginul. A tresărit și a zâmbit.

— Facem un duș?

— Mda, a răspuns ea strâmbând din buze. N-ar fi rău.

Sub duș am început să ne-o tragem din nou, dar nici ea, nici eu cu aceeași frenezie de prima dată, și n-am rămas acolo. Am dus-o în dormitor și am întins-o, udă, pe pat. Am îngenuncheat aproape de capul ei, i l-am întors ușor și i-am împins gura spre penis. A început să-l sugă, mai întâi cu mișcări domoale, apoi tot mai repede. M-am întins de-a-ndoaselea lângă corpul ei zvelt, musculos, am întors capul și i-am desfăcut coapsele. I-am strecurat un braț pe după șolduri, i-am apropiat vaginul de fața mea și mi-am pus limba la treabă. Foamea a revenit cu furie, dezlănțuită. Îmi simțeam stomacul de parcă s-ar fi umplut de sârme ce se atingeau mereu, scoțând scântei. Virginia icnea înfundat. La un moment dat, s-a răsucit și s-a ghemuit pe mine, sprijinită în coate și în genunchii desfăcuți. Mă strivea cu șoldurile și coapsele, îmi freca penisul cu gura și cu mâna.

Timpul se scurgea lent, delirant. Fără vreun stimulent chimic, nu ne știam îndeajuns de bine ca să avem un orgasm cu adevărat sincronizat, dar pregătirea de agent special sau poate altceva a reușit să suplinească lipsa. Când, în sfârșit, mi-am dat drumul în gura ei, forța ejaculării m-a îndoit de mijloc, dând-o jos de pe mine și, din

reflex, făcându-mă să-i cuprind şoldurile cu braţele. Am tras-o la loc peste mine şi, înnebunit, i-am căutat cu limba vaginul, pentru ca, în clipa următoare, s-o respingă, cutremurându-se, ejaculând, ţipând, tremurând, apoi prăbuşindu-se peste mine.

Curând după aceea, s-a răsucit şi a încrucişat picioarele, privindu-mă cât se poate de serios, ca şi cum s-ar fi confruntat cu o problemă pe care nu putea s-o rezolve.

— Cred că-i de-ajuns, a zis Virginia. Propun să ne întoarcem.

Mai târziu am privit de pe plajă, alături de Sierra Tres şi de Jack Soul Brasil, cum ultimele raze ale soarelui la asfinţit se reflectau, arămii, de marginea lui Marikanon, care devenea tot mai mare, întrebându-mă dacă nu cumva făcusem o greşeală. Nu gândeam destul de limpede ca să-mi dau seama. Intrasem în realitatea virtuală cu reacţiile fizice sub control şi, în pofida partidei de sex nebun pe care o avusesem cu Virginia Vidaura, corpul meu real duduia de hormoni. La un anumit nivel cel puţin, poate că aşa ceva nici nu avusese loc.

M-am uitat pe furiş la Brasil, întrebându-mă şi despre el. Brasil, care nu avusese nicio reacţie vizibilă în clipa în care eu şi Vidaura reintraserăm în construct la interval de două minute, chiar dacă din direcţii diferite ale arhipelagului. Brasil, care lucrase cu aceeaşi sârguinţă, eleganţă şi bună dispoziţie până puseserăm la punct toate datele incursiunii şi ale revenirii. Care aşezase, firesc, o mână pe ceafa Virginiei şi schiţase un zâmbet spre mine cu doar o clipă înainte să dispară din realitatea virtuală cu o coordonare care vorbea de la sine.

— O să-ţi primeşti banii înapoi, fii fără grijă, i-am spus eu.

Brasil a tresărit impacientat.

— Ştiu, Tak. Nu de bani îmi fac griji. În cazul în care ne-ai fi cerut, ţi-am fi achitat datoria faţă de Segesvar şi fără obligaţii. Încă putem s-o facem... ca o recompensă, dacă vrei, pentru ce ne-ai adus.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns sec. Pentru mine e un împrumut. Ţi-l returnez de-ndată ce se liniştesc lucrurile.

Sierra Tress a pufnit încet, dispreţuitor. M-am întors spre ea.

— Am spus ceva amuzant?

— Da. Că lucrurile se vor linişti cât de curând.

Am privit cum se furişează noaptea dinspre ocean. La capătul întunecat al orizontului, Daikoku se înălţa ca să se alăture lui Marikanon pe cer, spre apus. Mai departe, pe plajă, restul echipei lui Brasil făcea un foc de tabără. În jurul grămezii tot mai mari de lemne culese de pe ţărm, siluete vagi se maimuţăreau şi râdeau, uitând de griji. În ciuda presimţirilor sumbre ale lui Tres sau ale mele, era o seară mai liniştită ca niciodată, blândă şi răcoroasă ca nisipul de sub picioare. După orele intense petrecute în realitatea virtuală, parcă nu mai rămânea nimic de făcut sau de spus până a doua zi. Iar în acest moment, a doua zi se pregătea să vină din partea cealaltă a planetei, ca un val mare, tot mai năvalnic. Dacă aş fi fost Koi, probabil că aş fi simţit cum marşul istoriei îşi ţinea răsuflarea.

— Presupun că-n seara asta nu merge nimeni la culcare mai devreme, am remarcat eu, arătând spre pregătirile pentru focul de tabără.

— Peste câteva zile am putea fi morţi de-adevăratelea, a replicat Tres. Avem timp din belşug să dormim atunci.

Brusc, şi-a scos tricoul, făcându-şi sânii să se ridice şi să se legene ademenitor. Asta-mi mai trebuia acum... Şi-a aruncat tricoul pe nisip şi s-a îndreptat spre apă.

— Vreau să fac o baie, ne-a strigat. Mai vine careva?

I-am aruncat o privire lui Brasil, care a ridicat din umeri şi a urmat-o.

I-am văzut cum plonjează în apă şi apoi cum încep să înoate în larg. După vreo zece metri, Brasil s-a vârât la fund, a ieşit aproape imediat la suprafaţă şi i-a strigat ceva lui Tres. Tânăra se zbenguia în apă, însă a ascultat ce îi spunea Brasil şi s-a scufundat şi ea. Bărbatul a făcut la fel. Au rămas sub apă cam un minut, apoi au ieşit la suprafaţă, stropindu-se reciproc şi vorbind însufleţit, aproape la o sută de metri de ţărm. Era ca şi cum aş fi privit delfinii de pe Reciful lui Hirata.

M-am întors la dreapta şi am pornit spre focul de tabără. Cei de acolo au înclinat din cap, în semn de salut, unii chiar mi-au zâmbit. Spre surprinderea mea, Daniel a ridicat ochii din locul în care stătea alături de câţiva necunoscuţi şi mi-a întins o sticlă cu ceva. Mi s-a părut nepoliticos să refuz. Am tras o duşcă şi am tuşit – votca te ardea

pe gât, semn sigur că era de casă.

— E tare, nu glumă, am îngăimat și am înapoiat sticla.

— Da. Nu se compară cu nimic în partea asta a Fâșiei, a spus el, ușor amețit. Ia loc și mai trage o dușcă. Ea e Andreea, cea mai bună prietenă a mea. Hiro. Ai grijă, e mult mai în vârstă decât pare! E pe Vchira dinainte să mă nasc eu. Asta-i Magda. Cam drăcoasă, dar, după ce-o cunoști, o să vezi că vă puteți înțelege.

Magda l-a plesnit veselă peste frunte și i-a luat sticla din mână. Neavând altceva mai bun de făcut, m-am așezat lângă ei. Andreea s-a întins ca să dea mâna cu mine.

— Voiam să-ți spun mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru noi, a murmurat ea într-o amanglică de Millsport. Fără tine poate n-am fi aflat că-i în viață.

Daniel a încuviințat din cap, votca dând gestului o solemnitate exagerată.

— Așa-i, Kovacs-san. Am cam sărit calul când ai sosit. Ca să fiu sincer, credeam că mănânci căcat. Că vrei să ne tragi în piept. Dar acum, alături de Koi, în sfârșit trecem la acțiune. Vom întoarce planeta asta cu susu-n jos.

Ceilalți și-au murmurat acordul, cu prea mult entuziasm pentru gustul meu.

— Prin comparație, Decolonizarea va fi ca o simplă încăierare pe chei, a zis Hiro.

Am luat sticla și am băut din nou. A doua oară, votca parcă nu mai era la fel de rea. Poate că-mi amorțiseră papilele gustative.

— Cum arată? a întrebat Andreea.

— Hm, am făcut eu, brusc revenindu-mi în minte imaginea unei femei care se credea Nadia Makita.

Cu fața desfigurată de convulsiile orgasmului. Cocteilul de hormoni din sistemul meu a tresărit hulpav.

— E... altfel. Mi-e greu să explic.

Andreea zâmbea fericită.

— Ce noroc ai... c-ai întâlnit-o... c-ai vorbit cu ea.

— Lasă, o s-o vezi și tu, a spus Daniel, puțin împleticit. De-ndată ce-o scoatem din mâinile găozarilor...

Chiote pe mai multe voci. Cineva aprindea focul.

— A sosit momentul să ne răzbunăm pe harlaniți. Și pe gunoaiele alea din Primele Familii. Moartea Adevărată, asta-i răsplata! a rostit Hiro încruntat.

— Ce bine va fi să avem din nou pe cineva care știe ce trebuie făcut, s-a bucurat Andreea în timp ce priveam toți cum se întețesc flăcările.

PARTEA A IV-A

Asta-i tot ce contează

„Un lucru trebuie să înţelegem: revoluţia cere sacrificii.”

Sandor Spaventa *Sarcini pentru avangarda quellistă*

Capitolul 28

La nord-est, după curbura planetei dinspre Kossuth, se află Arhipelagul Millsport, în Oceanul Nurimono, ca o farfurie plată, făcută bucăţele. Cândva, cu eoni în urmă, era un sistem vulcanic masiv, care se întindea pe sute de kilometri, originea fiind evidentă şi acum în marginile ciudat curbate ale insulelor de pe exterior. Focurile care au alimentat erupţiile s-au stins demult, dar au lăsat în urmă un lanţ muntos înalt, contorsionat, ale cărui vârfuri au rezistat asaltului apei. Faţă de alte arhipelaguri de pe Lumea lui Harlan, lava scursă a îmbogăţit solul, motiv pentru care cea mai mare parte din suprafaţă este acoperită de o vegetaţie luxuriantă. Mai târziu au venit marţienii, care au adăugat propriile plante coloniale. Şi mai târziu au venit oamenii, care au procedat la fel.

În inima arhipelagului, Millsport se întinde într-o splendoare de centon şi sticlă topită. E o nebunie de inginerie urbană, fiecare stâncă, fiecare povârniş este plin de volute ce ajung până în apă şi dincolo de ea sub forma unor platforme late şi poduri lungi de kilometri. Deşi oraşele din Kossuth şi din New Hokkaido au crescut şi s-au dezvoltat în unele perioade din ultimii patru sute de ani, niciunul de pe Lumea lui Harlan nu se compară cu această metropolă. Cu peste douăzeci de milioane de locuitori, portal pentru singurele nave spaţiale comerciale pe care le permite reţeaua orbitală, capitală, putere corporatistă şi culturală, simţi cum Millsport te trage spre el ca un maelstrom oriunde te-ai afla pe Lumea lui Harlan.

— Nu pot să sufăr locul ăsta, a spus Mari Ado în timp ce colindam străzile bine întreţinute din Tadaimako în căutarea unei cafenele pe nume Makita.

La fel ca Brasil, apelase la complexul spinal infecţios pe întreaga durată a incursiunii şi drogul îi producea o stare de irascibilitate.

— Tiranie metropolitană la scară globală. Niciun oraş n-ar trebui să exercite atâta influenţă.

Era o diatribă standard – direct din manualul quellist. În esenţă, quelliştii spun, de secole întregi, acelaşi lucru despre Millsport. Şi, desigur, au dreptate, dar e uimitor cum repetarea constantă poate

face ca până şi cele mai evidente adevăruri să sune enervant şi, în consecinţă, să fie combătute.

— Ai crescut aici, nu?

— Şi ce dacă? a replicat ea aruncându-mi o privire furioasă. Trebuie să-mi şi placă?

— Nu neapărat.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Tadaimako fremăta în jurul nostru, mai aglomerat şi mai stilat decât atunci când îl văzusem ultima dată, în urmă cu peste treizeci de ani. În vechiul cartier portuar, cândva un loc sordid, de dezmăţ pentru aristocraţi şi tineri corporatişti, apăruseră outleturi şi cafenele luxoase. Multe dintre barurile şi localurile pentru narcomani dispăruseră de asemenea, fiind înlocuite cu altele, mai tentante prin publicitatea lor agresivă. Fiecare faţadă, proaspăt vopsită şi protejată de bacterii, strălucea în lumina soarelui, iar pavajul de sub picioarele noastre era imaculat. Până şi mirosul oceanului, câteva străzi mai încolo, părea antiseptic – niciun iz de iarbă putrezită sau de substanţe chimice deversate, deşi portul era plin de iahturi.

În ton cu estetica preponderentă, cafeneaua Makita era un local curat, în culori ţipătoare, care încerca din răsputeri să pară rău famat. Ferestre pătate artistic aproape că nu lăsau să intre lumina soarelui, iar înăuntru, pereţii erau împodobiţi cu reproduceri după imagini din vremea Decolonizării şi cu aforisme aparţinând lui Quell, înrămate cu pricepere. Într-un colţ pâlpâia inevitabila hologramă iconică a lui Quell, cea cu cicatricea lăsată de şrapnel pe bărbie. Din difuzoare se auzea vocea lui Dizzy Csango. Improvizaţii din Millsport, *Reverie pe Plantaţie.*

Isa şedea într-un separeu din spate, având în faţă un pahar mare, aproape gol. Părul îi era vopsit roşu intens şi mai lung decât înainte. Îşi pulverizase pe obraji un spray gri, ca să arate ca un arlechin, iar ochii aveau un luciu puternic, semn al lipsei de hemoglobină, micile lor striaţii părând că vor exploda dintr-o clipă într-alta. Mufele îi tronau şi acum pe gât, una fiind conectată la consola pe care o adusese cu ea. O imagine proiectată în aer, deasupra consolei, o prezenta drept studentă care se pregăteşte pentru un examen. Poate şi ca urmare a ultimei noastre întâlniri, consola asigura un câmp de

interferenţă ce împiedica ascultarea conversaţiei din separeu.

— Cam târziu, ne-a întâmpinat ea.

Am zâmbit şi m-am aşezat.

— Sfertul academic, Isa. Ea e Mari. Mari, Isa... Care-i treaba?

Isa a măsurat-o pe Mari cu o privire obraznică, apoi a întors capul şi s-a deconectat cu un gest elegant, îndelung exersat, dezvelindu-şi ceafa.

— Totul e-n regulă. Mergem pe tăcute. Nimic nou dinspre poliţia din Millsport, nimic nou dinspre unităţile de pază folosite de Primele Familii. Nimeni n-a aflat că sunteţi aici.

Primisem o veste bună, care mă bucura foarte mult şi care avea logica ei. Traversaserăm oraşul la începutul săptămânii, ne împărţiserăm în şase grupuri, fiecare sosind în altă zi. Cu acte false, după standardele de impenetrabilitate ale Gândăceilor Albaştri şi cu mai multe mijloace de transport, de la cargoboturi de mare viteză, la un vas de croazieră al Companiei Saffron. Cu atâţia oameni care se strângeau în Millsport de pe întreaga planetă pentru a sărbători Ziua lui Harlan, ar fi fost fie ghinion, fie o proastă organizare ca unul sau mai mulţi dintre noi să fie prinşi.

Vestea nu putea decât să ne bucure.

— Cum e paza la Rila?

— Am observat mai puţină zarvă decât ar produce apariţia soţiei unui preot. Dacă v-ar şti planurile, cei de-acolo ar fi schimbat cu siguranţă protocolul, dar n-au făcut-o.

— Poate că n-ai observat tu, a intervenit Mari.

Isa a fixat-o cu altă privire rece.

— Draga mea, te pricepi *cât de cât* la informatică?

— Cunosc nivelurile de codare cu care lucrăm.

— Şi eu. Spune-mi, cum crezi că-mi plătesc taxele şcolare?

Mari Ado a lăsat privirea în jos.

— Cu mici infracţiuni, aş spune eu.

— Minunat, a replicat Isa şi a întors capul spre mine. *Unde-ai* găsit-o pe asta, Tak? La Madam Mi?

— Potoleşte-te, Isa.

A scos un oftat prelung, de suferinţă adolescentină.

— OK, Tak. De dragul tău... de dragul tău n-o să-i smulg părul din

cap căcăcioasei ăsteia rele de gură... Mari, pentru cultura ta generală, eu lucrez nopţile, pe bani buni, sub pseudonim, concep programe de securitate ca liber-profesionist pentru mai multe corporaţii decât sulele pe care le-ai supt tu pe străzile lăturalnice ale oraşului.

A aşteptat apoi încordată. Ado a fulgerat-o cu privirea, apoi a zâmbit şi s-a aplecat spre ea, aproape imperceptibil, şi i-a răspuns caustic:

— Ascultă, fecioara lui peşte, te-nşeli amarnic dacă-ţi închipui c-o să sar la bătaie. Şi ai mare noroc. În eventualitatea, puţin probabilă, că reuşeşti să mă scoţi din sărite, o să zici c-am intrat cu skimmeru-n tine. Hai mai bine să vorbim de-ale noastre, pe urmă poţi să te joci de-a hoţii de date cu colegii tăi şi să te dai mare că ştii cum merg lucrurile în lumea asta.

— Curva dra...

— Isa! m-am răstit la ea şi am întins o mână ca s-o opresc să se ridice. Destul! Mari are dreptate. Te poate ucide cu mâinile goale, fără nici cel mai mic efort. Potoleşte-te, altfel nu vezi un ban de la mine!

Isei mi-a aruncat o privire de dezamăgire trădată. Din cauza machiajului de arlechin nu-ţi puteai da seama, dar mi-am închipuit că e roşie de furie. Poate aluzia la virginitate atinsese o coardă sensibilă. Mari Ado a avut eleganţa să nu se arate încântată.

— Nu m-a obligat nimeni să v-ajut, mi-a şoptit Isa. Puteam să vă vând acum o săptămână, Tak. Probabil că m-aş fi ales cu mai mulţi bani decât îmi daţi voi pentru rahatul ăsta. Să nu uiţi!

— Nu uităm, am asigurat-o eu, aruncându-i lui Ado o privire prevenitoare. Bun – şi-n afară de faptul că nimeni nu ştie că suntem aici, ce altceva mai ai?

Pe cipuri banale, de un negru mat, Isa avea elementele de bază ale incursiunii. Schemele sistemelor de securitate de la Colţii Rilei, inclusiv procedurile modificate pentru festivităţile de Ziua lui Harlan. Hărţile meteo, dinamice, la zi, ale curenţilor din Bordee pentru următoarea săptămână. Dispunerea forţelor de poliţie şi protocoalele traficului maritim pe toată durata serbărilor. Cel mai important era însă faptul că reuşise să se apropie, cu pseudoidentitatea ei bizară, de

elita hackerilor din Millsport. Ea acceptase să ne ajute, iar acum era atât de copleşită de rolul pe care-l juca în operaţiunea asta, încât, bănuiam eu, îşi pierduse stăpânirea de sine, sărindu-i ţandăra din orice. Participarea la o incursiune pe proprietatea familiei Harlan o stresa mult mai mult decât spargerea unui cont. Dacă n-aş fi provocat-o să ni se alăture, mă îndoiesc că ar fi acceptat să se încurce cu noi.

Dar ce tânăr de cincisprezece ani poate refuza o provocare?

Eu, la vârsta ei, sigur nu puteam.

Dac-aş fi putut, n-aş fi nimerit pe străduţa aia, cu traficantul de metamfetamină şi cangea lui. Poate...

„Bine, bine. Cine se mai gândeşte la chestiile astea? Mai devreme sau mai târziu, toţi ne afundăm până la gât. Pe urmă, important e să ridici capul cât mai sus, ca să nu te acopere mlaştina şi să încerci să ieşi, pas cu pas."

Isa se descurcase de minune, meritând toate aplauzele noastre. În ciuda reţinerilor pe care le avusese, când a terminat prezentarea, penele zburlite i s-au netezit şi şi-a reluat felul tărăgănat şi laconic de a vorbi.

— L-ai găsit pe Natsume? am întrebat-o eu.

— Da, dar nu sunt convinsă că-i bine să vorbeşti cu el.

— De ce?

— Din cauza religiei, Kovacs, mi-a răspuns Isa rânjind. Acum trăieşte într-o mănăstire, pe Whaleback şi Ninth.

— Pe Whaleback? La Renegaţi?

— Exact, a răspuns ea şi a luat o poziţie pioasă, împreunându-şi mâinile a rugăciune, postură ce nu se potrivea deloc cu părul şi cu expresia feţei. Frăţia celor care s-au trezit şi conştientizează. Reneagă-ţi trupul, reneagă-ţi lumea.

Am simţit cum îmi tremură buzele. Lângă mine, Mari Ado şedea posacă, precum un riping.

— N-am nicio problemă cu tipii ăia, Isa. Sunt inofensivi. Din câte-mi dau seama, sunt îndeajuns de proşti ca să evite compania femeilor – nici nu ştiu ce pierd! Dar sunt surprins că unul ca Natsume se poate lăsa înşelat de aşa ceva.

— A, se cunoaşte c-ai fost plecat. Acum acceptă şi femei.

— Zău?

— Da. Au început cu aproape un deceniu în urmă. Din câte-am auzit, au găsit printre ei două femei deghizate în bărbaţi. Care erau acolo de ani buni. Normal, nu? Oricine e reîntrupat poate minţi în privinţa sexului său, a spus Isa ridicând vocea dacă tot ajunsese la subiectul ei preferat. Nimeni din afara guvernului n-are bani destui ca să verifice aşa ceva. În cazul în care-ai trăit mai mult timp într-un corp de bărbat, nu poţi stabili cu exactitate diferenţa nici printr-o intervenţie psihochirurgicală. Dar, revenind la Frăţie, cei de-acolo au avut de ales între Noua Revelaţie, adică un singur corp şi moarte sigură, sau modernizare totală, adică şi dezagregare... Să vezi şi să nu crezi, vocea de sus a pomenit de schimbare!

— Presupun că n-au schimbat şi numele...

— Tot Frăţie se numeşte. Fratele îşi îmbrăţişează sora, a zis Isa ridicând ştrengăreşte din umeri. Nu-s sigură cum se simt surorile cu atâtea îmbrăţişări, dar e o şansă în plus pentru voi.

— Apropo, a intervenit Mari Ado. Se poate intra acolo?

— Da, vizitele sunt permise. S-ar putea să-l aşteptaţi pe Natsume, dar nu foarte mult. Ăsta-i avantajul repudierii trupului, nu crezi? a continuat Isa şi a zâmbit din nou larg. Nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa unor chestii minore ca Timpul şi Spaţiul.

— Bravo, Issy, te-ai descurcat de minune!

Isa mi-a trimis o bezea.

Dar, în timp ce ne pregăteam să plecăm, s-a încruntat uşor şi a părut că ia o decizie. A ridicat o mână şi ne-a făcut semn să ne apropiem de ea.

— Ascultaţi cu atenţie. Nu ştiu exact ce vreţi să faceţi la Rila şi, ca să fiu sinceră, nici nu vreau să ştiu. Dar vă spun un lucru care nu vă costă nimic. De data asta, bătrânul Harlan n-o să fie prezent.

— Nu?

De ziua lui, era ceva neobişnuit.

— Întocmai. E un zvon pe care l-am auzit ieri, ceva semioficial. Familia a mai pierdut un moştenitor, la Amami Sands. Găurit cu o furcă, după câte se pare. Nu s-a anunţat, dar poliţia e cam neglijentă cu codificarea mesajelor. Când am dat peste ştirea asta, căutam informaţii legate de Harlan. Oricum, după moartea urmaşului şi a

bătrânului Seichi în skimmerul lui, săptămâna trecută, familia nu vrea să rişte nimic. A anulat jumătate dintre apariţiile publice şi se pare că însăşi Mitzi Harlan va fi păzită nu de unul, ca până acum, ci de două detaşamente ale Serviciului Secret. Iar bătrânul Harlan rămâne neîntrupat. Asta-i sigur. Va urmări festivităţile printr-un link virtual.

Am înclinat din cap de câteva ori.

— Mulţumesc. E bine de ştiut.

— Mda, îmi pare rău că vă strică o-ncercare spectaculoasă de asasinat. Fiindcă n-ai întrebat, n-am vrut să spun nimic, dar n-aş vrea să bateţi atâta drum până acolo şi să n-aveţi pe cine omorî.

Ado a schiţat un zâmbet.

— Nu pentru asta suntem aici, am zis eu repede. Dar mulţumesc, oricum. Isa, nu cumva acum două săptămâni un alt membru al familiei Harlan, mai puţin important, şi-a găsit moartea în cartierul portuar?

— Ba da. Marek Harlan-Tsuchiya. Îşi ieşise din minţi din cauza metamfetaminei. A căzut de pe docul Karlovy, s-a lovit la cap şi s-a înecat. Grea pierdere...

Ado a făcut un gest de nerăbdare. Am ridicat o mână ca s-o opresc.

— Ce zici, oare tipul ăsta, Marek, a fost ajutat să cadă în apă?

Isa a făcut o grimasă.

— S-ar putea. După lăsarea întunericului, Karlovy nu-i chiar locul cel mai sigur. Între timp, cred că l-au reîntrupat. N-am auzit c-ar fi vorba de crimă. Pe de altă parte...

— Nu văd de ce-ar face publică ştirea... am zis eu simţind că intuiţia de agent special vrea să-mi spună ceva, dar nu foarte clar. OK, Isa. Mulţumesc şi pentru informaţia asta, nu c-ar schimba situaţia din punctul nostru de vedere. Oricum, rămâi pe recepţie, da?

— Ca-ntotdeauna, prietene.

Am achitat nota de plată şi-am lăsat-o acolo, cu ochii brăzdaţi de striaţii roşii, cu masca de arlechin şi cu spirala de lumină ce se ţesea la cotul ei, ca un demon domesticit, familiar de-acum. A fluturat din mână când am întors capul spre ea, gest care a făcut-o simpatică cel puţin până când am ajuns în stradă.

— Târfă mică şi proastă! a exclamat Mari Ado în timp ce coboram

spre chei. Ce ifose de proletară își dă!

— Mda, revolta se manifestă sub mai multe forme... am răspuns ridicând din umeri.

— Numai că la ea nu-i vorba de revoltă.

Am traversat Bordeea cu un feribot cu fundul plat spre suburbia-platformă numită Akanul de Est, construită în speranța ca aceia ce nu-și permiteau pantele din cartierul Akan să se stabilească acolo. M-am sprijinit de balustradă și am urmărit traficul maritim și peisajul, în timp ce Ado căuta un automat de ceai. Millsport are un farmec pe care-l uiți ușor când ești plecat, dar, odată ce ajungi pe Bordee, orașul pare că se deschide în fața ta. Vântul și aromele puternice de iarbă se combină, alungând mohoreala urbană, pentru ca, în locul ei, să descoperi un optimism molipsitor, al călătorului pe ape, care, uneori, te însoțește ore întregi după ce-ai pășit din nou pe uscat.

În încercarea de a nu-l lăsa să mi se urce la cap, am scrutat orizontul, spre sud. Acolo, învăluită în ceața străvezie provocată de maelstrom, fortăreața Colții Rilei părea că meditează în izolarea stâncilor îngrămădite una într-alta. Nu era chiar cel mai sudic punct al arhipelagului, dar îndeajuns de aproape, douăzeci de kilometri de apă deschisă, spre nord, până la cealaltă bucată de uscat locuită – capătul lui New Kanagawa –, și la cel puțin zece kilometri de cea mai apropiată stâncă pe care se putea sta în picioare. Majoritatea Primelor Familii revendicaseră încă de la început zona înaltă din Millsport, însă Harlan le luase pe toate. Rila, o frumusețe tăiată în piatră vulcanică neagră, numai cu numele nu era fortăreață. O atenționare elegantă, impunătoare, pentru întregul oraș, despre cine era stăpânul aici. O fortăreață menită să rivalizeze cu cele construite de predecesorii noștri marțieni.

Feribotul a acostat în Akanul de Est cu o smucitură ușoară, ca o trezire lină din somn. Am găsit-o pe Mari Ado lângă pasarelă și am grăbit pasul pe străzile rectilinii cât să verificăm dacă nu cumva suntem urmăriți. Zece minute mai târziu, Virginia Vidaura ne-a deschis ușa apartamentului de la mansardă, încă nemobilat, pe care Brasil îl alesese ca bază de operațiuni, apoi și-a trecut privirea peste noi ca o dezinfecție sanitară.

— Ceva complicații?

— Nu. Mari nu și-a făcut niciun prieten, dar la ce să te aștepți de la ea?

Ado a mormăit și și-a făcut loc pe lângă mine, dispărând în locuință. Vidaura a închis ușa și a încuiat-o în timp ce-i spuneam despre Natsume.

— Jack va fi dezamăgit, a spus ea.

— Mda, nici eu nu m-așteptam la așa ceva. Până la urmă, astea sunt legendele, nu? Vrei să mergi cu mine pe Whaleback? am întrebat eu, ridicând din sprâncene cu o strâmbătură caraghioasă. În mediul virtual.

— Nu cred că-i o idee prea bună.

Am oftat.

— Probabil că nu.

Capitolul 29

Mănăstirea de pe Whaleback şi Ninth era o clădire mohorâtă, inexpresivă. Insuliţa Whaleback, împreună cu alte zece bucăţi de uscat şi de recif similare, servea drept casă pentru cei care făceau zilnic naveta la locurile de muncă în docurile şi industriile maritime din New Kanagawa. Pasarele şi poduri suspendate asigurau accesul peste mica întindere de apă ce o despărţea de Kanagawa, dar spaţiul limitat de pe aceste insuliţe-satelit însemna locuinţe înghesuite, tip baracă, pentru muncitori. Renegaţii achiziţionaseră o sută de metri de-a lungul apei şi bătuseră în cuie toate obloanele de la ferestre.

— Pentru siguranţă, s-a grăbit să ne explice călugărul care ne-a deschis. Suntem foarte puţini şi avem mult echipament de valoare. Trebuie să lăsaţi armele la intrare.

Sub rasa gri, simplă, a ordinului avea un corp sintetic, ieftin, marca Fabrikon, dotat probabil cu un sistem de scanare. Vocea era ca o legătură telefonică proastă, iar chipul din silicon avea o expresie detaşată, ce nu părea să-i reflecte opinia despre prezenţa noastră acolo; micile grupuri de muşchi nu reuşesc să facă asta la modelele mai ieftine. Pe de altă parte, chiar şi corpurile sintetice ieftine sunt rezistente şi înzestrate cu reflexe superioare – dacă-l găureai pe ăsta cu blasterul, n-ai fi făcut decât cel mult să-l enervezi.

— E o măsură înţeleaptă, am replicat eu.

Am scos blasterul GS Rapsodia şi i l-am întins, cu patul în faţă. Lângă mine, Sierra Tres făcea acelaşi lucru cu un blaster bont. Brasil desfăcuse braţele zâmbitor şi sinteticul a înclinat din cap.

— În regulă. Vi le înapoiez la plecare.

Ne-a condus printr-un hol întunecat, din centon, unde statuia obligatorie a lui Konrad Harlan fusese acoperită, fără respectul cuvenit, cu o prelată din plastic, apoi într-un apartament de la parter. Două şiruri de scaune incomode, la fel de austere precum corpul călugărului, se întindeau în faţa unei mese şi a unei uşi masive, din oţel. O călugăriţă ne aştepta în spatele mesei. Asemenea colegului ei, avea corp sintetic şi rasă gri, dar trăsăturile faciale păreau un pic mai animate. Poate se străduia mai mult să obţină acceptarea deplină în

urma noului edict unisex.

— Câți dintre voi doresc o audiență? a întrebat ea pe un ton îndeajuns de plăcut, date fiind limitele vocii Fabrikon.

Eu și Jack Soul Brasil am ridicat mâna, iar Sierra Tres s-a dat într-o parte. Călugărița ne-a făcut semn s-o urmăm și a format un cod pe ușa din oțel. Ușa s-a deschis scrâșnind. Am pășit într-o sală cu pereți cenușii, mobilată cu șase canapele cu arcurile lăsate și cu un sistem de transfer virtual ce părea că funcționează pe bază de siliciu.

— Vă rog să vă faceți comozi pe una dintre canapele și să vă conectați la electrozi și la hipnofoane conform instrucțiunilor din hologramă pe care o veți vedea în dreapta voastră.

Vă rog să vă faceți comozi era o invitație eufemistică – canapelele nu erau automulante și nu păreau să fi fost fabricate în ideea confortului. Încă încercam să găsesc o poziție care să nu mă deranjeze prea mult când călugărița s-a apropiat de sistemul de transfer și l-a activat. Prin hipnofoane a început să murmure un sonocod:

— Întoarceți capul spre dreapta și urmăriți holoforma până vă pierdeți cunoștința.

În mod surprinzător, tranziția a fost mult mai lină decât m-aș fi așteptat, ținând cont de ambianță. În mijlocul holosferei, o siluetă octaedrică, oscilatorie, a început să parcurgă ciclic spectrul de culori. Sonocodul bâzâia în contrapunct. După câteva secunde, spectacolul de lumină mi-a acaparat privirea, iar zgomotul din urechi m-a dus cu gândul la o cascadă. Am simțit cum mă aplec spre silueta oscilatorie și cum cad prin ea. Fâșii de lumină multicoloră îmi jucau pe față, apoi se contopeau în alb și în șuvoiul pe care-l auzeam în urechi. Totul se înclina sub mine, de parcă lumea se răsucea cu 180 de grade; brusc, m-am trezit pe o platformă din piatră tocită de vreme, în dosul unei cascade tumultuoase. Rămășițele spectrului oscilatoriu au apărut, preț de o clipă, ca margine a luminii refractate în ceața străvezie, apoi s-au pierdut ca un sunet stins. Stăteam cu picioarele în bălți de apă și aerul devenise rece și umed.

Când m-am întors ca să plec de acolo, aerul s-a îngroșat, devenind un contur de lumină ce s-a transformat în Jack Soul Brasil. Cascada a părut că se poticnește în timp ce Brasil se solidifica, apoi și-a reluat

curgerea normală. Spectrul oscilatoriu a străbătut aerul din nou, apoi s-a îndepărtat. Bălțile au licărit și au reapărut. Brasil a clipit de câteva ori și a privit în jur.

— Cred că pe-acolo trebuie s-o luăm, am zis eu arătând un șir de trepte de lângă cascadă.

Am urcat, dând ocol unei stânci, până deasupra cascadei, în lumina strălucitoare a soarelui. Treptele se opreau în locul unde începea o potecă pavată, pe un versant acoperit de mușchi, în vârful căruia am zărit mănăstirea.

Se înălța printre dealuri domoale, pe fundalul unor munți colțuroși ce aminteau vag de Arhipelagul Saffron, șapte niveluri și cinci turnuri din lemn și granit ornamentat în stilul unei pagode clasice. Poteca ce pornea de la cascadă urca până la o poartă uriașă, din lemn-oglindă, care lucea în soare. Alte poteci asemănătoare porneau dinspre mănăstire fără o logică anume, întinzându-se peste dealuri. Una sau două siluete se vedeau mergând pe jos.

— Acum înțelegi de ce au apelat la realitatea virtuală, am spus eu, mai mult pentru mine. E mai tare decât Whaleback, și Ninth.

Brasil a bombănit ceva. Fusese la fel de tăcut tot drumul dinspre Akan. Părea că nu-și revenise din șocul produs de renunțarea la cele lumești a lui Nikolai Natsume.

Am urcat până în vârful dealului și am găsit poarta întredeschisă, cât să putem intra. Înăuntru, un hol cu podeaua de lemn lustruită bine și cu tavanul susținut de grinzi ducea la o grădină centrală cu pomi ce păreau a fi cireși în floare. Pereții de-o parte și de alta erau acoperiți de tapiserii multicolore, cu desene complicate. În timp ce înaintam, dintr-una s-a desprins o masă de fire ce a rămas suspendată în aer, apoi s-a lăsat ușor în jos și s-a transformat într-un bărbat îmbrăcat în același gen de rasă văzut la Renegații din lumea reală, numai că trupul de sub ea nu era sintetic.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat el cu o voce blândă.

— Îl căutăm pe Nik Natsume. Sunt un vechi prieten de-al lui.

— Natsume, a spus călugărul și a lăsat capul în jos o clipă. Muncește în grădină. L-am anunțat de prezența voastră aici. Va sosi dintr-o clipă într-alta.

De-abia a rostit ultimul cuvânt când din celălalt capăt al holului a

apărut un bărbat între două vârste, zvelt, cu părul cărunt strâns în coadă de cal. Din câte mi-am dat seama, era o apariţie reală, dar, dacă celelalte grădini nu erau ascunse chiar după colţ, părea că aveam de-a face cu o formă subtilă de magie. Plus că pe rasă nu avea nicio pată de apă sau de pământ.

— Nik? a zis Brasil apropiindu-se de el. Tu eşti?

— Aş zice că eu sunt, da, a răspuns Natsume plutind pe podeaua de lemn.

De aproape avea ceva ce-mi amintea, dureros, de Lazlo. Coada de cal şi ţinuta dreaptă, numai vână, o urmă din acelaşi farmec nebun pe faţă. *Vreo două curentări, başca o escaladare de şapte metri printr-un coş de oţel, bine lustruit.* Dar, în timp ce ochii lui Lazlo exprimaseră mereu un control abia ţinut în lesă, Natsume părea să-şi fi înfrânt pornirile, făcând pace cu el însuşi. Privea atent şi serios, însă nu cerea nimic de la lume.

— Deşi în ultima vreme prefer să mi se spună Norikae.

A schimbat câteva gesturi onorifice cu celălalt călugăr, care s-a înălţat imediat de la podea, s-a risipit într-o masă de fire colorate şi s-a reintegrat în tapiserie. Natsume l-a urmărit cum dispare, apoi s-a întors şi ne-a examinat cu privirea pe fiecare în parte.

— Mă tem că în corpurile astea nu vă ştiu pe niciunul.

— Pe mine nu mă ştii deloc, l-am asigurat eu.

— Nik, sunt eu, Jack. De pe Vchira.

Natsume şi-a îndreptat o clipă ochii în jos, apoi s-a uitat la Brasil.

— Jack Soul Brasil?

— Da. Ce *cauţi* aici, omule?

Un zâmbet scurt.

— Învăţ.

— Aici? Ai un ocean aici? Poţi să faci surfing ca pe Reciful Patru Degete? Ai stânci ca la Pascani? Fii serios, omule!

— De fapt, pe moment învăţ să cresc maci în filigran. Însă este extrem de greu. Poate vreţi să vedeţi unde-am ajuns...

Brasil şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, stingher.

— Ascultă, Nik, nu ştiu dacă avem timp pentru...

— Timpul e... flexibil aici, a replicat Natsume cu acelaşi zâmbet. Vă fac eu rost de timp. Pe aici, vă rog.

Am părăsit holul și am luat-o la stânga, pe lângă grădina în formă de pătrat plină de cireși în floare, apoi pe sub o arcadă și printr-o curte acoperită de prundiș. Într-un colț, doi călugări meditau în genunchi. Nu aveam cum să știu dacă erau locuitori umani ai mănăstirii sau doar funcții ale constructului, ca paznicul de la ușă. Natsume a părut să-i ignore. Am schimbat o privire cu Brasil, care părea îngrijorat. Îi citeam gândurile de parcă i-ar fi apărut tipărite în față. Acesta nu era omul pe care-l cunoscuse și nu știa dacă mai putea avea încredere în el.

În cele din urmă, Natsume ne-a condus, printr-un tunel boltit, spre altă curte pătrată din care, pe un șir scurt de trepte, am coborât într-o groapă puțin adâncă, plină de iarbă de mlaștină și buruieni, mărginită de o potecă din piatră circulară. Acolo, sprijiniți în rădăcinile lor cenușii, încâlcite, o duzină de maci în filigran își ofereau cerului virtual petalele zdrențuite, irizate, verzi-purpurii. Cel mai înalt nu avea mai mult de cincizeci de centimetri. Poate că pentru un horticultor era o mare realizare, nu-mi dădeam seama. Dar cu siguranță nu părea mare lucru pentru un bărbat ce se bătuse cândva fără arme, doar cu pumnii și cu picioarele și o doză mică de droguri. Pentru un bărbat care escaladase cândva Colții Rilei fără dispozitiv antigravitațional sau fără coardă.

— Foarte frumos, a spus Brasil.

— Da. Cred că eşti foarte mulţumit, am adăugat eu.

— Doar moderat, a răspuns Natsume privindu-și cu ochi critic florile cu petale zdrențuite. Într-un final am acceptat eșecul, cum se pare că fac toți începătorii.

Ne privea, parcă așteptând ceva.

M-am uitat la Brasil, dar n-am primit niciun ajutor.

— Sunt prea scurți? am întrebat eu.

Natsume a clătinat din cap și a chicotit.

— Nu. De fapt, au înălțimea tocmai bună pentru câtă umezeală există la bază. Dar... îmi cer scuze... văd că am comis o altă eroare caracteristică unui grădinar de rând. Am presupus că toată lumea e fascinată de ceva ce pentru mine e doar o obsesie.

A ridicat din umeri și ni s-a alăturat pe trepte, așezându-se pe una dintre ele și arătând spre plante.

— Sunt prea lucioase. Macul în filigran ideal trebuie să fie mat. Nu trebuie să lucească așa – e vulgar. Cel puțin așa-mi spune abatele.

— Nik...

— Da.

— Nik, avem nevoie de tine. Vrem să-ți vorbim despre... o chestie.

Am așteptat. Mergeam pe mâna lui Brasil. Dacă avea îndoieli, nu voiam să-mi asum niciun risc.

— O chestie? a întrebat Natsume. Ce fel de chestie?

— Noi...

Nu-l văzusem niciodată pe Brasil să-și caute cuvintele cu atâta greutate.

— Am nevoie de ajutorul tău, Nik.

— Asta înțeleg. Dar la ce?

— La...

Natsume a izbucnit în râs, luându-ne prin surprindere. Un sunet plăcut, departe de batjocură.

— Jack, sunt tot eu! Nu poți să mai ai încredere în mine, doar fiindcă m-am apucat să cresc flori? Crezi că Renegarea înseamnă să trădezi tot ce-i uman în tine?

— Te-ai schimbat, Nik, a zis Brasil privind spre grădinița de maci.

— Bineînțeles că m-am schimbat. A trecut mai bine de un secol, la ce te așteptai?

Pentru prima oară, o undă de iritare a tulburat seninătatea monahală a lui Natsume, care s-a ridicat în picioare ca să-l privească mai bine pe Brasil.

— Că-mi voi petrece toată viața pe aceeași plajă, făcând surfing? Că-mi voi risca viața escaladând culmi de sute de metri de dragul senzațiilor tari? Că voi fura arme bio ca să le vând la bursa neagră în numele neoquellismului? Revoluția lui pește!

— Nu asta...

— *Bineînțeles* că m-am schimbat, Jack. Altfel aș fi infirm din punct de vedere emoțional.

Brasil a coborât o treaptă spre el.

— Și crezi că ceea ce faci *acum* e mai bine? a întrebat el arătând macii în filigran ale căror rădăcini încâlcite păreau să tremure de violența gestului. Te refugiezi în lumea asta a visurilor, crești flori în

loc să trăiești și mă acuzi pe *mine* că sunt un infirm emoțional. Las-o moartă, Nik! Tu ești infirmul, nu eu.

— Tu ce mare lucru faci, Jack? Faci ceva care să valoreze mai mult decât fac eu aici?

— *Acum patru zile am călărit un talaz de zece metri,* a spus Brasil chinuindu-se să rămână calm. Asta valorează de două ori mai mult decât rahatul ăsta virtual.

— Zău? În caz că mori sub unul dintre valurile alea de pe Vchira, lași scris undeva că nu vrei să te mai întorci?

— Nu despre asta-i vorba, Nik. O să mă întorc, dar de murit tot am murit. Mă costă un corp nou, dar am ieșit pe poartă. Acolo, în lumea reală pe care o urăști atât de mult...

— N-o urăsc...

— *Acolo* faptele au consecințele lor. Dacă sparg ceva, știu, fiindcă mă doare.

— Da, te doare până când endorfinele din corpul tău încep să-și facă efectul sau până iei ceva împotriva durerii. Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Nu-nțelegi? a zis Brasil arătând din nou spre maci, disperat. *Nimic din toate astea nu-i real, Nik.*

Am prins o mișcare cu coada ochiului. M-am întors și am zărit doi călugări, atrași de vocile ridicate, postați acum la intrarea boltită din curtea pătrată în care ne aflam. Unul dintre ei plana cu picioarele la treizeci de centimetri deasupra pavajului denivelat.

— Norikae-san? a întrebat celălalt.

Mi-am schimbat poziția aproape imperceptibil, întrebându-mă dacă erau locuitori reali ai mănăstirii și, în caz contrar, ce parametri operaționali aveau în astfel de situații. Dacă Renegații dețineau sisteme de securitate interne, șansele noastre într-o confruntare erau egale cu zero. Nu pătrunzi în realitatea virtuală a cuiva și ieși victorios dintr-o încăierare decât cu aprobarea proprietarului.

— Nu-i nicio problemă, Katana-san, a răspuns Natsume făcând un gest grăbit, complicat, cu ambele mâini. E doar o discuție în contradictoriu între prieteni.

— Scuze pentru întrerupere, a spus Katana înclinându-se peste pumnii încleștați și cei doi s-au retras în tunelul boltit.

N-am văzut dacă s-au îndepărtat în timp real sau nu.

— Probabil... a început Natsume calm, dar s-a oprit.

— Îmi pare rău, Nik.

— Nu, ai dreptate, bineînțeles. Nimic din toate astea nu-i adevărat așa cum înțelegeam noi cândva. Dar aici mă simt mai real decât am fost vreodată. Îmi dau seama cum trăiesc și, crede-mă, nu cred că există o provocare mai mare.

Brasil a mormăit ceva ca pentru sine. Natsume și-a reluat locul pe treptele din lemn. S-a uitat din nou la Brasil și, o clipă mai târziu, surferul s-a așezat și el două trepte mai sus. Natsume privea lung spre grădină.

— La est e o plajă, a spus el, absent. La sud sunt munți. Dacă vreau, pot să unesc plaja cu munții. Pot să mă urc pe munți când vreau, pot să înot când vreau. Pot să fac și surfing, deși până acum n-am încercat. Pot alege oricare dintre aceste lucruri. Orice alegere are consecințele ei. Vreau botălbeci în ocean sau nu? Mă zgârii de un recif și sângerez sau nu? Am sânge ca să sângerez? Toate astea necesită o meditație aprioric㠖 Gravitație totală în munți? Dacă vreau să cad, mă las să mor? Și ce vreau să însemne asta? Și-a privit mâinile de parcă și ele ar fi fost rezultatul unei alegeri. Dacă sparg sau rup ceva, vreau să mă doară? Și dacă da, cât timp? Cât aștept să mă vindec? Accept să-mi amintesc durerea așa cum a fost ea? Apoi, din aceste întrebări, alte lucruri, mai puțin importante – unii ar spune cele mai importante –, scot capul din mlaștină. De ce fac asta? *Vreau* să mă doară? De ce? Vreau să cad? *De ce?* Ce contează – să ajung în vârf, sau să sufăr până ajung acolo? Pentru cine fac toate astea? Pentru cine le-am făcut? Pentru mine? Pentru tatăl meu? Poate pentru Lara?

A zâmbit cu privirea îndreptată spre macii în filigran.

— Tu ce crezi, Jack? Pentru Lara?

— N-a fost vina ta, Nik.

Zâmbetul i-a dispărut brusc.

— Aici studiez singurul lucru care mă mai sperie. Eu însumi. Și asta fără să fac rău cuiva.

— Și fără să ajuți pe cineva, am remarcat eu.

— Da. E o chestie axiomatică, a zis el întorcând privirea spre mine.

Deci și tu ești revoluționar... Unul dintre adepții neoquellismului?

— Nu chiar.

— Dar nu privești cu ochi buni Renegarea...

— E inofensivă. Cum spui și tu. Nimeni nu-i obligat s-o practice dacă nu vrea. Dar mi se pare că tu și ai tăi așteptați ca noi, ceilalți, să vă asigurăm infrastructura care să vă-nlesnească modul de viață. Ceea ce, pentru mine, este o deficiență de bază a Renegării.

Cuvintele mele l-au făcut să zâmbească din nou.

— Da, acesta e un fel de test de credință pentru mulți dintre noi. Desigur în ultimă instanță credem că întreaga omenire ne va urma în realitatea virtuală. Nu facem decât să pregătim drumul. Să învățăm care e drumul, altfel spus.

— Mda, a făcut Brasil. Între timp, lumea din afară se năruiește peste noi ceilalți.

— Întotdeauna s-a năruit, Jack. Chiar crezi că ceea ce făceam acolo, furtișagurile și micile manifestări de revoltă, au contat cât de cât?

— Noi vrem să pătrundem în Rila cu o echipă, a replicat Brasil hotărât. Asta va conta, Nik. Ce vom face acolo.

Mi-am dres glasul.

— Cu ajutorul tău.

— Aha.

— Da, vrem să ne spui cum ajungem acolo sus, Nik, a continuat Brasil, apoi s-a ridicat în picioare și s-a retras într-un colț al curții, ridicând vocea ca și cum, după ce dezvăluise secretul, ar fi vrut ca până și intensitatea conversației să-i reflecte hotărârea. Crezi că ne poți ajuta? De dragul vremurilor trecute?

Natsume s-a ridicat și el, privindu-mă întrebător.

— Te-ai cățărat vreodată pe o stâncă marină?

— Nu chiar. Dar corpul pe care-l port știe cum s-o facă.

Preț de o clipă, bărbatul mi-a susținut privirea ca și cum ar fi încercat în zadar să accepte ceea ce spusesem. Apoi, pe neașteptate, a scos un hohot de râs ce mi s-a părut deplasat pentru el.

— Corpul tău știe cum s-o facă? a repetat și râsetul i s-a prefăcut într-un chicot mai controlat, apoi într-o privire aspră. Pentru treaba asta ai nevoie de mai mult. Ai cunoștință de faptul că pe al treilea colț

al Rilei există colonii de ripingi? Probabil mai multe acum decât atunci când urcam eu acolo. Știi că parapetele din partea inferioară sunt înconjurate de un brâu gros? Numai Buddha știe câtă tehnică împotriva intruziunii au instalat acolo... *Ai habar* că la baza Rilei se formează curenți foarte puternici, care-ți vor duce corpul rănit până în mijlocul Bordeei înainte să te arunce indiferent unde?

— Mda, am făcut eu ridicând din umeri. Dacă pic de acolo, măcar știu că nu voi fi supus unui interogatoriu.

Natsume a întors capul spre Brasil.

— Câți ani are?

— Lasă-l în pace, Nik. Poartă un corp marca Eishundo pe care l-a *găsit,* așa mi-a spus, în timp ce-și câștiga existența omorând miminții din jurul New Hokkaidoului. Sper că știi ce e un mimint...

— Da, a răspuns Natsume uitându-se iar la mine. Am auzit știrea despre Mecsek.

— S-a mai învechit de-atunci, i-a zis Brasil, cu o voioșie evidentă.

— Chiar porți un corp Eishundo?

Am încuviințat din cap.

— Știi cât valorează?

— Și-a demonstrat de câteva ori valoarea.

Brasil se foia nerăbdător pe treptele curții.

— Ascultă, Nik, ne spui drumul sau nu? Ori ți-e frică să nu-ți batem recordul?

— Veți fi uciși, fără recuperarea memoriilor corticale, amândoi. La ce bun să vă ajut?

— Nik, nu uita că ai renunțat la lume și la trup. De ce te-ar deranja felul în care vom sfârși noi în lumea reală?

— Mă deranjează că sunteți nebuni de legat, Jack, băga-v-aș în...

Brasil a rânjit, poate ca reacție la înjurătura pe care în sfârșit reușise s-o scoată de la fostul lui erou.

— Da, dar cel puțin suntem în continuare în cărți. Cu sau fără ajutorul tău, noi tot încercăm s-ajungem acolo, știi asta prea bine. Așa că...

— OK, a căzut de acord Natsume și a ridicat mâinile. Vă spun pe unde s-o luați. Acum. Și chiar o să vă ghidez pas cu pas. Cât rezistați. Hai, porniți. Duceți-vă să muriți pe Colții Rilei. Sper ca asta să fie

îndeajuns de *real* pentru voi.

Brasil a rânjit din nou.

— Ce-i cu tine, Nik? Nu cumva te roade invidia?

Natsume ne-a condus prin mănăstire spre un şir de încăperi sărac mobilate, cu podeaua de lemn, de la nivelul al treilea, unde a desenat în aer drumul spre Rila, în parte direct din memorie, cum exista în codificarea realităţii virtuale, în parte cu ajutorul funcţiilor mănăstirii care-i permiteau să confrunte locaţia cu constructul Rilei în timp real, obiectiv. Previziunile i s-au dovedit exacte – coloniile de ripingi se răspândiseră, iar brâul din jurul parapetelor fusese modificat, deşi baza de date a mănăstirii nu oferea decât confirmarea vizuală. Nimic nu ne putea spune ce anume ne aştepta acolo sus.

— Veştile proaste sunt cu dus şi-ntors, a spus el cu o însufleţire pe care nu i-o simţisem când se apucase să schiţeze drumul. Brâul îi împiedică şi pe ei. În primul rând, îi împiedică să vadă clar ce se întâmplă la poalele fortăreţei. În al doilea rând, senzorii sunt derutaţi de zborul ripingilor.

I-am aruncat o privire lui Brasil. Nu trebuia să-i spunem lui Natsume ce nu avea nevoie să ştie – că reţeaua de senzori a Rilei era cea mai mică dintre grijile noastre.

— În New Kanagawa am auzit că cei din Rila montează pe ripingi holocamere digitale, am spus eu. Şi că-i antrenează. I-adevărat?

Natsume a pufnit cu dispreţ.

— La fel se zvonea şi acum o sută cincizeci de ani. O tâmpenie şi atunci, şi acum. Care-i rostul unei holocamere pe un riping? Păsările astea oricum nu se apropie de habitatele umane. Din studiile făcute până acum, ştiu că nu se lasă domesticite sau antrenate foarte uşor. Plus că, foarte probabil, navele orbitale ar detecta holocamerele şi ar doborî ripingii imediat. A făcut o grimasă spre mine, deloc în acord cu seninătatea unui călugăr din ordinul Renegării. Crede-mă, mai multe griji trebuie să-ţi faci în privinţa traversării unei colonii de ripingi *sălbatici* decât de o specie de cyborgi domesticiţi.

— OK. Mulţumesc. Alte sfaturi?

— Da. Să nu cădeţi.

Însă privirea îi contrazicea detaşarea laconică pe care o afişa şi, mai

târziu, în timp ce încărca informaţiile pentru noi, dincolo de tăcere i-am simţit încordarea, departe de calmul monahal anterior. La întoarcere nu ne-a adresat niciun cuvânt. Vizita lui Brasil îl tulburase ca briza de primăvară ce tulbură lacurile pline de crapi din Danchi. Sub suprafaţa uşor vălurită, se zbăteau acum tot felul de gânduri. Odată ajunşi în holul de la intrare, s-a întors spre Brasil şi a început să vorbească, încurcat:

— Ascultă, dacă...

Am auzit un scrâşnet.

Constructul Renegatului îl redase bine – am simţit cum mă furnică palmele în timp ce geno-microprocesoarele Eishundo se pregăteau să se prindă de stâncă şi să înceapă escaladarea. Cu vederea periferică brusc amplificată, l-am văzut pe Brasil cum se încordează, iar în spatele lui cum se cutremură peretele.

— *Fereşte-te!* am urlat.

La început am crezut că e ceva ce ţine de tapiseriile de la intrare, o umflătură a uneia dintre ele. Apoi mi-am dat seama că peretele se dilata sub presiunea unor forţe imposibile în lumea reală. Scrâşnetul era poate al unui construct ce reacţiona la greutatea enormă la care era supus sau doar al vocii entităţii ce încerca să intre. N-aveam însă timp să apreciez. În câteva fracţiuni de secundă, peretele s-a prăbuşit înspre interior ca un pepene uriaş care crapă pe neaşteptate, tapiseria s-a rupt în mijloc şi prin ea a coborât o siluetă înaltă de zece metri, imposibilă.

Ca şi cum într-un călugăr renegat s-ar fi pompat atât de mult lubrifiant de cea mai bună calitate, încât, până la urmă, sărmanul ar fi plesnit din toate încheieturile şi uleiul ar fi ţâşnit de jur-împrejur. O formă umană, îmbrăcată într-o rasă gri, îşi făcuse apariţia, vag recognoscibil, printr-un lichid negru, iridescent, ce fierbea şi atârna în cârcei vâscoşi. Chipul siluetei dispăruse, ochii, nasul şi gura fiind distruse de erupţia de ulei. Fiinţa care făcuse atâtea stricăciuni pulsa din fiecare orificiu şi membru de parcă inima nu i-ar fi încetat să bată. Scrâşnetul pornea din întreaga stihie odată cu fiecare pulsaţie, fără să se stingă înainte de următoarea.

Mă ghemuisem ca pentru luptă, dar ştiam prea bine că nu aveam ce face. Singura soluţie era s-o iau la fugă.

— Norikae-san, Norikae-san. Te rugăm să părăseşti zona imediat!

Un cor de strigăte, perfect cadenţate, în timp ce din peretele opus o falangă de paznici se desprindea din tapiserii şi se arcuia graţios pe deasupra noastră spre intrus, mânuind bâte ghintuite şi lănci. Corpurile lor abia alcătuite aveau de asemenea câte o umflătură ce lucea, o lumină slabă, aurie, haşurată.

— Te rugăm să-i evacuezi imediat pe musafirii tăi. Ne ocupăm noi de asta.

Firele aurii întreţesute au atins silueta rănită, care s-a dat înapoi. Scrâşnetul a scăzut în intensitate, apoi a crescut şi s-a subţiat, aproape să-mi perforeze timpanele. Natsume s-a întors spre noi, strigând ca să acopere zgomotul:

— I-aţi auzit! N-aveţi ce face! Plecaţi!

— Plecăm, dar cum? am strigat şi eu.

— Întoarceţi-vă la...

Cuvintele i s-au pierdut de parcă cineva i-ar fi închis microfonul. Deasupra lui, în tavanul din hol, s-a ivit o gaură imensă. Prin ea au început să cadă blocuri de piatră; paznicii s-au răspândit care-ncotro, îndreptând lumina aurie spre dărâmături, dezintegrându-le înainte să ne atingă. Doi dintre ei au plătit cu viaţa – folosindu-se de neatenţia lor, intrusul negru îi prinsese în tentaculele lui groase şi-i făcuse bucăţi. Am văzut cum se scurge lumina palidă din ei şi cum mor. Prin tavan...

— Ei, drăcie!

O altă siluetă plină de ulei care plesnise, de două ori mai mare decât precedenta, îşi întindea braţele umane terminate cu gheare lichide, uriaşe, ieşite din încheieturile degetelor şi din unghiile mâinilor. Un cap turtit s-a strecurat prin spărtură şi a rânjit la noi fără chef. Globule dintr-un lichid negru se revărsau ca saliva din gura sa răsucită, împroşcând podeaua şi perforând-o, transformând-o într-un strat fin, argintiu, filigranat. O picătură mi-a căzut pe obraz, arzându-mi pielea. Scrâşnetul poticnit a crescut în intensitate.

— Prin cascadă! mi-a urlat Natsume în ureche. Aruncă-te în ea. Hai!

Al doilea intrus a atins podeaua şi întreg tavanul holului a luat-o la vale. L-am înşfăcat de braţ pe Brasil, ce privea uimit în sus, şi l-am

tras spre uşa întredeschisă. În jurul nostru, paznicii se mobilizau şi se năpusteau spre gaura din tavan ca să înfrunte noua ameninţare. Am văzut un val nou ieşind din tapiseriile rămase, dar intrusul i-a făcut fărâme înainte să se poată grupa cum se cuvine. Lumina cădea ca ploaia pe podeaua din piatră. Holul a răsunat de acorduri muzicale care, în clipa următoare, şi-au pierdut armonia. Intruşii negri, hăcuiţi şi ei, îşi fluturau tentaculele.

Am ajuns la uşă cu câteva arsuri minore şi l-am împins pe Brasil ca să iasă înaintea mea. M-am întors pentru o fracţiune de secundă, regretând numaidecât. Natsume fusese atins de un cârcel negru, diform, şi, în ciuda zgomotului infernal, mi-a ajuns la urechi un urlet gâtuit, de parcă o mână nerăbdătoare ar fi apăsat greşit pe un buton de pe pupitrul de control al sonorizării, şi bărbatul a părut că se leapădă de starea solidă, zbătându-se ca un peşte prins între pereţi de sticlă tot mai apropiaţi, topindu-se şi ţipând într-o armonie stranie cu cei doi intruşi.

Odată ieşit, m-am alăturat lui Brasil şi am luat-o la fugă spre cascadă. Am aruncat o ultimă privire în urmă. Mănăstirea se făcea bucăţi, iar cele două siluete negre, tentaculare, creşteau tot mai mult, măturându-i din calea lor pe paznici. Cerul se întunecase ca înaintea unei furtuni, iar aerul se răcise brusc. Un şuier nedefinit străbătea iarba de o parte şi alta a potecii, ca o ploaie torenţială, ca o scurgere de gaz de înaltă presiune. În timp ce aproape că alunecam pe poteca întortocheată de lângă cascadă, am văzut cum perdeaua de apă e sfâşiată de forme fără noimă, pentru ca, la un moment dat, când am ajuns pe platforma din spatele cascadei, şuvoiul să se clatine, împreună cu stânca goală şi aerul din jur, să bolborosească ceva şi s-o ia de la capăt.

Am surprins privirea lui Brasil. Nu părea mai încântat decât mine.

— Sari tu primul, i-am spus.

— Nu, sari tu...

Un ţipăt ascuţit, un urlet asurzitor se auzea dinspre potecă. I-am dat brânci însoţitorului meu şi, în timp ce dispărea prin vălul de apă, am plonjat după el. Am simţit cum mă apasă apa pe braţe şi pe umeri, cum mă aplec şi...

...M-am ridicat în capul oaselor de pe canapeaua uzată.

Fusese o tranziţie de urgenţă. Câteva secunde am avut senzaţia de umezeală, aş fi jurat că hainele îmi sunt leoarcă, iar părul mi se lipea de faţă. Am tras în piept aerul umed şi am revenit în lumea reală. Deja mă uscasem. Mă simţeam în siguranţă. Mi-am scos hipnofoanele şi electrozii, privind în jur mai să-mi sară inima din piept, în timp ce corpul meu fizic reacţiona la semnalele unei conştiinţe ce îşi reintra în drepturi.

În partea cealaltă a sălii de transfer, Brasil se afla deja în picioare şi vorbea precipitat cu Sierra Tres, care, la fel de îndârjită, recuperase cele două blastere. Încăperea se umplu de vuietele răguşite ale sirenelor de alarmă ce nu mai fuseseră folosite de zeci de ani. Luminile pâlpâiau. Am văzut-o pe călugăriţă în mijlocul sălii, unde tocmai abandonase un panou pe care culorile păreau s-o fi luat-o razna. Chiar şi pe chipul cu muşchii aşezaţi anapoda al corpului Fabrikon, furia şi surpriza se reflectau convingător.

— Voi l-aţi adus? a strigat femeia. Voi ne-aţi contaminat?

— Nici pe departe. Verifică-ţi instrumentele. Arătările alea sunt încă acolo.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Brasil.

— Aş zice că un virus în stare de conservare, am răspuns cu un aer absent, am luat Rapsodia de la Tres şi am verificat dacă e încărcată. I-ai văzut forma – o parte din arătări fuseseră călugări, o înfăţişare umană digitizată care camufla sistemele ofensive în stare latentă. În aşteptarea stimulului potrivit. Personalitatea aparentă poate că a devenit conştientă de ceea ce avea dedesubt de-abia când a explodat.

— *Dar de ce?*

— Natsume, am răspuns ridicând din umeri. Probabil că l-au urmărit din clipa în care...

Călugăriţa se holba de parcă am fi comunicat în cod binar. Colegul ei şi-a făcut apariţia în cadrul uşii sălii de transfer şi, împingând-o uşor pe femeie, a înaintat spre noi. În mâna stângă avea un cip bej, pielea din silicon fiind întinsă la maximum pe degetele care-l ţineau strâns. Ne-a fluturat cipul pe sub nas şi s-a aplecat destul încât să se facă auzit.

— Trebuie să plecaţi imediat! ni s-a adresat el cu ton autoritar. Norikae-san mi-a cerut să vă dau ăsta, dar trebuie să ieşiţi neîntârziat.

Nu mai sunteţi nici bine-veniţi, nici în siguranţă.

— Nu zău, am spus eu şi am luat cipul. În locul tău n-aş mai sta o clipă aici. Închide ermetic toate sursele de contact cu mănăstirea înainte de plecare şi cheamă o echipă de devirusare. Din câte-am observat acolo, paznicii voştri sunt surclasaţi.

Sirenele urlau în jurul nostru ca nişte petrecăreţi plini de metamfetamină. Călugărul a scuturat din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de zgomot.

— Nu. Dacă e vorba despre un test, îl vom înfrunta în condiţiile Transferului. Nu ne abandonăm fraţii.

— Sau surorile. Mda, cum doreşti... E un gest nobil. Dar eu cred că pe oricine ai trimite acolo va ieşi cu subconştientul jupuit până la os. Aveţi mare nevoie de sprijin din lumea reală.

Bărbatul m-a privit lung.

— Nu înţelegi! Ăsta e domeniul nostru, nu carnea noastră. Ăsta e destinul speciei umane, să Transfere. Aici suntem cei mai buni, aici vom triumfa.

Am renunţat. I-am strigat şi eu:

— Cum doreşti! Dar anunţă-mă cum merge treaba. Jack, Sierra. Haideţi să-i lăsăm pe idioţii ăştia să se sinucidă şi să ieşim naibii de-aici.

I-am lăsat pe cei doi în sala de transfer. Ultima dată când i-am văzut, călugărul se întindea pe una dintre canapele, privind direct în sus la femeia care-i ataşa electrozii. Faţa îi lucea de sudoare, dar era şi transfigurată, pradă unui paroxism al voinţei şi al emoţiei.

Pe Whaleback şi Ninth, lumina blândă a după-amiezii picta pereţii inexpresivi ai mănăstirii în portocaliu cald, iar zgomotele traficului de pe Bordee ajungeau până la noi odată cu mirosul oceanului. O briză uşoară dinspre vest stârnea praful şi sporii uscaţi, lăsaţi de ploaia măruntă în rigole. În faţa noastră, câţiva copii alergau pe stradă, urmărind şi făcându-se că împuşcă un robot-jucărie ce semăna cu un karakuri. Nu mai era nimeni, nimic nu amintea de bătălia ce se ducea pe viaţă şi pe moarte în inima-maşină a constructului Renegărilor. Îţi putea fi iertat gândul că totul era doar un vis.

Dar jos, în limitele inferioare ale auzului amplificat de senzorii

neurochimici, în timp ce ne îndepărtam, desluşeam ţipătul sirenelor străvechi, ca un avertisment, plăpând, pierit, al forţelor ce se trezeau şi al haosului ce avea să vină.

Capitolul 30

Ziua lui Harlan.

Mai precis, Ajunul Zilei lui Harlan – practic, festivităţile începeau la miezul nopţii, ceea ce însemna peste patru ore. Dar chiar şi acum, înainte de lăsarea serii, cu ultimele raze ale soarelui încă deasupra orizontului, pregătirile erau în plină desfăşurare, deşi începuseră de mai mult timp. În New Kanagawa şi Danchi, zonele centrale deveniseră deja scena unei parade viu colorate a display-urilor holografice şi a dansurilor mascate, iar barurile vindeau băutură la preţuri speciale, subvenţionate de stat. Una dintre reţetele de succes ale unei tiranii este ca să ştie când şi cum să le dea supuşilor iluzia de libertate, iar la aşa ceva, Primele Familii se pricepeau de minune. Chiar şi cei care le urau de moarte se vedeau nevoiţi să admită că, atunci când venea vorba să organizeze o petrecere populară, Harlan şi ai lui o făceau impecabil.

Deşi mai temperată, starea de spirit în Tadaimako, la malul apei, le dădea totuşi oamenilor ocazia să mai uite de griji. Pe la prânz, lucrul încetase în portul comercial, grupuleţe de docheri şedeau pe punţile cargoboturilor, îşi treceau pipe şi sticle unul altuia şi priveau spre cer pline de speranţă. În portul de agrement, pe majoritatea iahturilor, petrecerile erau în toi, câteva ajungând până pe chei. Un talmeş-balmeş muzical răsuna peste tot şi, pe măsură ce se întuneca, se puteau vedea locurile unde punţile şi catargele fuseseră pulverizate cu iluminiu verde-roz. Excesul de pulbere se reflecta în apa înspumată dintre nave.

La două iahturi de trimaranul pe care-l furam, o blondă ameţită, îmbrăcată mai mult decât sumar, mi-a făcut semn cu mâna. Am ridicat trabucul Erkezes, furat şi el, într-un salut prudent, nădăjduind că nu-l va lua ca o invitaţie să sară în apă şi să vină la mine. Sub punte, Isa pusese tare o muzică despre care jurase că-i la modă, dar numai ca să inducă în eroare. Singurul lucru potrivit cu ritmul acela sacadat era intruziunea noastră în măruntaiele sistemelor de securitate ale trimaranului *Boubin Islander.* Musafiri nepoftiţi care ar fi încercat să strice această petrecere ar fi avut de-a face cu Sierra Tres

sau cu Jack Soul Brasil şi cu un Kalaşnikov în capătul tambuchiului.

Am scuturat scrumul şi m-am îndreptat agale spre pupa ambarcaţiunii, străduindu-mă să arăt că sunt de-al casei. Simţeam, vag, că ceva nu-i în regulă, o senzaţie mai acută decât aveam de obicei înainte de a mă apuca de o treabă. Nu aveam nevoie de multă imaginaţie ca să înţeleg motivul. O durere despre care ştiam că e psihosomatică mă încerca de-a lungul braţului stâng.

Nu-mi venea deloc să urc până în vârful Rilei.

„La ce altceva să mă aştept? Tot oraşul chefuieşte, iar eu sunt pe cale să-mi petrec noaptea agăţat de o stâncă abruptă, înaltă de două sute de metri."

— Salutare.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe blondă gata să urce la bord şi zâmbind cu toată gura. Se clătina uşor, pe tocuri exagerat de subţiri.

— Salutare, i-am răspuns precaut.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, a spus ea direct, ca orice beţiv. Mi-aş fi amintit o navă atât de frumoasă. Aşa-i că de-obicei n-ancorezi aici?

— Aşa-i, am răspuns eu bătând cu palma în balustradă. E prima oară când ajung cu ea în Millsport. Am sosit acum câteva ore.

Pentru *Boubin Islander* şi proprietarii ei, era adevărat. Două cupluri doldora de bani din Insulele Ohrid, îmbogăţite din vânzarea angro către stat a unor sisteme de navigaţie, reveniseră în Millsport după mai multe decenii. O alegere ideală, subtilizată de Isa din baza de date a căpităniei portului împreună cu toate celelalte date necesare urcării la bordul trimaranului lung de treizeci de metri. Ambele cupluri zăceau inconştiente într-un hotel din Tadaimako, câţiva dintre mai tinerii revoluţionari entuziaşti ai lui Brasil îngrijindu-se să rămână aşa în următoarele două zile. În nebunia festivităţilor prilejuite de Ziua lui Harlan, era puţin probabil să le simtă cineva lipsa.

— Pot să urc la bord ca s-arunc o privire?

— Cu plăcere, dar mai e puţin şi ridicăm ancora. Peste câteva minute ieşim pe Bordee ca să vedem focurile de artificii.

— Fantastic! Aş face orice să le văd şi eu, a spus femeia unduindu-şi trupul. Sunt pur şi simplu înnebunită după focurile de artificii. Mă

fac să... cum să-ţi zic...

— Ce faci, scumpete?

Un braţ s-a încolăcit în jurul taliei mele şi o coamă de păr roşu-aprins m-a gâdilat sub barbă. Isa se lipise de mine, doar în costumul de baie şi împodobită cu bijuterii ce-ţi luau ochii, şi se uita ameninţător la blonda de lângă pasarelă.

— Cine-i noua ta gagică?

— A, nici nu ne-am... am răspuns şi i-am făcut semn să se prezinte.

Femeia a strâns din buze. Poate pentru că se considera mai puţin frumoasă decât Isa, poate din cauza privirii ei ucigătoare. Probabil doar din dezgust la vederea unei adolescente de cincisprezece ani agăţate de un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Reîntruparea poate duce, şi chiar o face, la opţiuni stranii, dar cel care are destui bani ca să cumpere o navă ca *Boubin Islander* n-are nevoie de ele. Dacă aş fi regulat pe cineva care arăta de cincisprezece ani, Isa fie chiar ar fi *avut* cincisprezece ani, fie aş fi vrut eu să arate de vârsta asta, ceea ce, până la urmă, e cam acelaşi lucru.

— Eu am plecat, a zis blonda şi s-a întors, nesigură pe picioare.

Poticnindu-se din doi în doi paşi, s-a retras cu toată demnitatea pe care i-o permiteau tocurile atât de înalte.

— Petrecere frumoasă! i-a strigat Isa. Sper să ne mai vedem.

— Isa? am murmurat eu.

A ridicat ochii la mine, zâmbind.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi drumul şi pune naibii nişte haine pe tine.

Douăzeci de minute mai târziu am ridicat ancora şi am ieşit din port ghidându-ne după fasciculul de dirijare general. Ideea cu focurile de artificii urmărite de pe Bordee nu era nemaipomenit de originală şi nici măcar nu ne aflam aproape de singurul iaht din Portul Tadaimako ce se îndrepta într-acolo. Pe moment, Isa urmărea totul de sub punte şi ne lăsa în voia interfeţei traficului maritim. Puteam să ne desprindem mai târziu, după ce începea spectacolul.

În cabina principală de la prova am început, alături de Brasil, să pregătesc echipamentul. Costumele de scafandru autonom, de camuflaj, cu motoare Anderson, obţinute prin Sierra Tres şi amicii ei

haiduci, arme din cele o sută de arsenale personale de pe Plaja Vchira. Isa introdusese programul incursiunii în procesoarele pentru scopuri generale ale costumelor, însoţit de comsetul prevăzut cu dispozitiv de bruiere pe care-l furase de la fabrică în după-amiaza aceea. Asemenea proprietarilor iahtului *Boubin Islander* aflaţi în stare de inconştienţă, câteva zile nimeni nu avea să-i sesizeze lipsa.

Ne-am uitat lung la materialul adunat pe podeaua din lemn-oglindă, costumele negre, lucioase, neactivate, armele uzate. De-abia era loc pentru tot.

— Ca pe vremuri, nu?

— Nimic nu se compară cu valurile din trecut, Tak, mi-a spus Brasil. De fiecare dată sunt altfel. Cea mai mare greşeală pe care o poţi face e să priveşti înapoi.

Sarah.

— Scuteşte-mă de filosofia asta ieftină, de pe plajă, Jack.

L-am lăsat în cabină şi m-am dus la pupa ca să văd cum se descurcă Isa şi Sierra Tres la cârmă. Am simţit cum Brasil mă urmăreşte cu privirea şi senzaţia de iritare m-a însoţit pe coridor şi pe cele trei trepte care urcau în cabina timonierului.

— Bună, scumpete, a zis Isa văzându-mă.

— Termină!

— Cum doreşti, a replicat ea şi a zâmbit fără ruşine spre Sierra Tres, care stătea rezemată de consola de comandă. Mai devreme nu mi s-a părut că te deranjează atât de mult.

— Mai devreme a fost o... am început eu şi m-am lăsat păgubaş. Costumele sunt gata. Vreo veste de la ceilalţi?

Sierra Tres a clătinat încet din cap, iar Isa a arătat displayul comsetului.

— Sunt toţi online, priveşte. Lumină verde peste tot. Pe moment, numai de asta avem nevoie. Altceva ar însemna că situaţia se complică. Acum, lipsa oricărei veşti este o veste bună, crede-mă.

M-am întors cu stângăcie în spaţiul strâmt.

— Ce zici, pot să urc pe punte?

— Bineînţeles. Asta-i o navă modernă, generatoarele o ecranează în caz de vreme rea, le-am trecut pe opacitate parţială pentru orice vine din afară. Dacă cineva e-ndeajuns de curios ca să se uite mai

atent, cum ar fi blondina de adineauri, fața ta e doar o pată pe lentila telescopului.

— Perfect.

Am ieșit din cabină cu grijă să nu mă lovesc, m-am dus la pupa, am urcat în zona de agrement, apoi pe puntea propriu-zisă. Aici, în nord, Bordeea era calmă, motiv pentru care trimaranul înainta aproape fără probleme. Am mers mai departe, până la cabina de vreme bună, m-am așezat pe unul dintre scaunele piloților și am scos un alt trabuc Erkezes. Jos era o cutie întreagă, dezumidificatoare, deci proprietarii se puteau lipsi de câteva. Politica revoluționară – toți trebuie să facem sacrificii. În jurul meu, iahtul a scârțâit un pic. Cerul se întunecase, însă Daikoku stătea chiar deasupra Tadaimakoului și dădea apei un luciu albăstrui. Alte vase își aprinseseră luminile, separate geometric unele de altele de programul de control al traficului. Dinspre luminile ce licăreau în depărtare, dinspre New Kanagawa și Danchi răzbătea o muzică sacadată. Petrecere, nu glumă.

Spre sud, Rila ieșea din apă ca o suliță, la o distanță îndeajuns de mare încât să semene cu o armă – o lamă încovoiată, neagră, dezvăluită doar de mănunchiul de lumini al citadelei din vârf.

Am privit-o și, o vreme, am fumat în liniște.

„El i-acolo sus."

„Sau undeva, prin oraș, te caută."

„Nu, i-acolo. Fii realist."

„OK, i-acolo. Dar și ea e tot acolo. Ca Aiura și vreo două sute de servitori ai familiei Harlan. Fă-ți griji de asta doar când ajungi în vârf."

Un barcaz a alunecat pe lângă noi în lumina lunii, în drum spre o poziție de lansare a focurilor de artificii pe Bordee. În spate, puntea era plină de pachete, chingi și cilindri cu heliu. Pe suprastructura îngustă de la prova se înghesuiau mai multe siluete care fluturau și lansau rachete în noapte, de lângă balustrade. Ambarcațiunea ne-a salutat cu un sunet de sirenă ascuțit, în dezacord cu imnul dedicat lui Harlan de ziua lui, care răsuna de pe punte.

„La mulți ani, găozare!"

— Kovacs?

Era Sierra Tres. Ajunsese aici fără să bag de seamă, dovadă fie a

talentului ei de a se furișa, fie a lipsei mele de concentrare. Speram să fie prima alternativă.

— Nu te simți bine?

M-am gândit câteva clipe.

— Nu arăt bine?

A făcut un gest scurt, tipic, și s-a așezat pe celălalt scaun. A rămas așa multă vreme, uitându-se la mine.

— Care-i treaba cu puștoaica? a întrebat ea în cele din urmă. Încerci să-ți recapeți tinerețea demult pierdută?

— Nu, am răspuns eu arătând spre sud. Tinerețea mea demult pierdută este undeva pe acolo și-încearcă să mă ucidă. N-am nimic cu Isa. Nu sunt pedofil.

Din nou tăcere, lungă. Barcazul se pierduse în noapte. Așa se întâmpla ori de câte ori vorbeam cu Tres. În condiții normale m-aș fi enervat, acum însă, molipsit de calmul premergător miezului nopții, discuția mi se părea chiar odihnitoare.

— De cât timp crezi că era infectat Natsume cu virusul ăla?

Am înălțat din umeri.

— Greu de spus. Adică era infectat mai demult sau de curând, ca o capcană pentru noi?

— Se poate spune și așa.

Am scuturat scrumul și am privit cum arde trabucul.

— Natsume e o legendă. I-adevărat, căzută în uitare, însă eu mi-l amintesc bine. Și copia mea, pe care au închiriat-o Harlanii. Care probabil a aflat deja că am vorbit cu inși din Tekitomura, ba mai mult că știu că ei o țin pe Sylvie prizonieră în Rila. Știe și ce-aș face. Punând intuiția agentului special la treabă, ghicește și restul. Dacă e pe față, mda, se prea poate să fi pus paznici virali la Natsume ca s-aștepte să-mi fac apariția. Cu susținerea financiară pe care o are acum, n-ar fi greu să scrie câteva pseudo-personalități și să le conecteze, cu acte false, la una dintre celelalte mănăstiri ale Renegaților.

Am tras din trabuc, am simțit mușcătura fumului și l-am lăsat să iasă.

— Poate că familia Harlan îl urmărea de mult pe Natsume. Se știe că Harlanii nu iartă nimic, iar faptul că Natsume a urcat până în

vârful Rilei i-a pus într-o poziţie stânjenitoare, chiar dacă a fost doar o demonstraţie de curaj nebunesc din partea unui puşti quellist.

Sierra a rămas tăcută, privind înainte, prin parbrizul cabinei.

— Până la urmă, înseamnă acelaşi lucru, a spus ea într-un târziu.

— Exact. Harlanii au aflat de venirea noastră, am replicat, zâmbind fără să vreau. Nu ştiu însă exact nici când, nici cum.

Am urmărit ambarcaţiunile din jur. Am fumat trabucul până la chiştoc. Sierra stătea nemişcată.

— Presupun că Sanction IV a fost o experienţă greu de uitat.

— Aşa este.

Măcar o dată câştigam şi eu jocul de-a taciturnii. Am aruncat chiştocul şi am scos alte două trabucuri. I-am oferit unul, dar m-a refuzat.

— Ado dă vina pe tine, a continuat Sierra. La fel şi unii dintre ceilalţi. Brasil nu cred că-i de aceeaşi părere. Pare să te simpatizeze. Ca întotdeauna, aş zice.

— Mda, sunt un tip simpatic.

— Nu-i numai părerea ta, a zis ea zâmbind.

— Cum adică?

Privea în depărtare, peste punţile din faţă ale trimaranului. Zâmbetul dispăruse, retras în calmul ei obişnuit, felin.

— Eu te-am văzut, Kovacs.

— M-ai văzut? Unde?

— Te-am văzut cu Vidaura.

Cuvintele ei rămaseră între noi o vreme. Am tras adânc din trabuc şi am expirat fum cât să mă ascundă.

— Ţi-a plăcut ceva din ce-ai văzut?

— Nu am fost în cameră. Dar v-am văzut intrând. Nu părea că planificaseraţi un prânz de lucru.

— Nu, am răspuns eu şi amintirea trupului virtual al Virginiei, strivit de al meu, m-a făcut să tresar. Nu asta aveam de gând.

Din nou tăcere. Ritmuri sacadate, înfundate, dinspre şirurile de lumini din partea de sud a Kanagawei. Marikanon se furişa pe cer, la nord-est, tot mai aproape de Daikoku. În timp ce ne îndreptam alene spre sud, am auzit manifestarea aproape subsonică a maelstromului care-şi făcea treaba la fel de entuziast.

— Brasil ştie? am întrebat eu.

— Habar n-am. I-ai spus?

— Nu.

— Dar ea?

Tăcere. Mi-am amintit râsul gutural al Virginiei şi cuvintele tăioase pe care le folosise ca să-mi alunge grijile şi să înlăture barierele.

Asta n-are cum să-l deranjeze pe Jack. Nu-i real, Tak. Şi oricum nu are de unde să afle.

Mă obişnuisem să mă încred în judecata ei printre explozii şi schimburile de focuri pe şaptesprezece planete diferite, însă aici ceva nu părea în regulă. Virginia Vidaura era la fel de familiarizată cu realitatea virtuală ca oricare dintre noi. A respinge ceea ce se petrecuse acolo ca nefiind real suna a eschivare.

„Părea destul de real în timp ce ne-o trăgeam."

„Da, dar la sfârşit ai fost la fel de refulat şi de plin de spermă ca la început. „N-a fost mai real decât fanteziile pe care le aveai despre ea când erai un simplu recrut."

„Da, dar a fost şi ea acolo."

După o vreme, Sierra s-a ridicat în picioare şi s-a întins.

— Vidaura e o femeie remarcabilă, a zis ea criptic şi s-a îndreptat încet spre pupa.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Isa a întrerupt legătura cu controlul traficului de pe Bordee, iar Brasil a trecut la cârmă, în cabina de vreme bună. Focurile de artificii împânzeau cerul de deasupra oraşului Millsport ca nişte display-uri de sonare verzi, aurii şi roz. Aproape toate insuliţele şi platformele aveau propriile arsenale pe care le foloseau din plin, iar întinderile de uscat mai mari, ca New Kanagawa, Danchi şi Tadaimako, contribuiau la spectacolul de sunet şi de lumini. Chiar şi unele ambarcaţiuni de pe Bordee fuseseră pregătite pentru aşa ceva – cele mai apropiate de noi lansau proiectile ce se prefăceau în mii de scântei sau doar rachete de semnalizare. La un post de radio, pe un fond muzical punctat de chiuituri, un reporter fără haz se chinuia să descrie absolut tot ce vedea.

Brasil a mărit viteza, iar *Boubin Islander* a scos un zgomot uşor şi a început să taie hotărât valurile spre sud. Aici, în mijlocul Bordeei,

vântul purta cu el o pânză fină de stropi aruncaţi de maelstrom. Am simţit-o pe faţă, ca o pânză de păianjen, apoi rece şi umedă, stropii scurgându-se ca nişte lacrimi.

Imediat după aceea au început adevăratele focuri de artificii, cele oficiale.

— Priviţi! a strigat Isa şi chipul i s-a luminat de o emoţie copilărească care, preţ de o clipă, înlocuise nepăsarea afişată până acum.

La fel ca noi, urcase pe punte să nu rateze începutul spectacolului. A arătat unul dintre radarele acoperite de o prelată şi a adăugat:

— Sunt lansate primele!

Pe display am văzut mai multe pete la nord de poziţia noastră de pe Bordee, fiecare marcată de o luminiţă roşie ce indica o traiectorie. Ca orice jucărie a unui bogătaş, *Boubin Islander* avea un surplus de instrumente ce arătau până şi altitudinea la care se aflau rachetele. Am citit numărul de lângă fiecare pată şi, fără să vreau, am rămas uimit de ceea ce vedeam. Moştenirea Lumii lui Harlan – nu poţi să n-o percepi cum trebuie dacă te-ai născut şi ai crescut aici.

— Au tăiat frânghiile, ne-a informat vesel reporterul. Baloanele se înalţă... Văd...

— Chiar trebuie s-ascultăm asta? am întrebat.

— Găseşte tu un post care să nu transmită rahatul ăsta. Eu n-am găsit.

În clipa următoare, cerul a crăpat.

Încărcate cu balast explozibil, primele baloane cu heliu atinseseră limita de 400 de metri. Cu o precizie inumană, cu iuţeala unui mecanism impecabil, cea mai apropiată navă orbitală le-a observat şi a abătut asupra lor o suliţă de foc, lungă, tremurătoare, care a sfâşiat întunericul, a spintecat vălătucii de nori dinspre vest, a luminat munţii zimţaţi din jurul nostru cu un albastru orbitor şi, într-o fracţiune de secundă, a atins fiecare balon.

Balastul a explodat. Un curcubeu de foc s-a întins peste Millsport.

Tunetul din calea suliţei de foc s-a rostogolit maiestuos peste arhipelag ca o pânză neagră, ruptă în bucăţi.

Până şi reporterul a tăcut.

De undeva, din sud, un al doilea grup de baloane a atins înălţimea-

limită. Nava orbitală a lovit iarăşi, prefăcând noaptea din nou într-o zi albăstruie. Din cer au căzut iar culori. Aerul mirosea a ars.

Din puncte strategice alese din tot oraşul şi de pe şlepurile trimise pe Bordee, a început lansarea rachetelor. Provocări repetate, din mai multe direcţii, pentru ochii maşinilor construite de marţieni de deasupra. Sulițele de foc au devenit un semn constant, rătăcitor, al distrugerii, străpungând norii din toate unghiurile, lovind la fix fiecare obiect ce încerca să depăşească limita impusă. Tunetul repetat devenise asurzitor. Bordeea şi peisajul de dincolo de ea se transformaseră într-o serie de imagini staţionare, văzute când şi când. Recepţia radio s-a întrerupt.

— E momentul s-o luăm din loc, a spus Brasil.

Zâmbea larg.

La fel ca mine, mi-am dat seama.

Capitolul 31

Apele Bordeei erau reci. Am coborât cele câteva trepte pentru înotători, m-am desprins de balustradă şi am simţit, prin costum, presiunea răcelii gelatinoase. Era ca o îmbrăţişare – m-am lăsat în voia ei pe măsură ce greutatea armelor prinse de mine şi a motorului Anderson mă trăgea la fund. La doi metri de suprafaţă am activat sistemul de camuflaj şi de flotabilitate. Energia gravitaţională s-a pus în funcţiune şi m-a ridicat uşor. Am scos capul din apă cât să văd în jur, apoi am coborât masca şi am golit-o de apă.

Am văzut-o pe Tres ieşind la câţiva metri de mine, ridicând mâna înmănuşată, semn că totul era în ordine. M-am uitat după Brasil.

— Jack?

Vocea i-a tremurat prin microfonul de inducţie:

— Sunt sub tine. E rece a naibii!

— Ţi-am spus să renunţi la autoinfecţie. Isa, m-auzi?

— *Tu* ce crezi?

— OK. Ştii ce trebuie să faci?

Am auzit-o cum oftează.

— Da, tăticule. Să fiu pe fază, să ţin toate canalele deschise. Să vă transmit tot ce primesc de la ceilalţi. Să nu intru în vorbă cu necunoscuţi.

— Bravo!

Am ridicat un braţ, precaut, şi am văzut că sistemele de camuflaj activaseră refracţia costumului. Aproape de fundul apei, cameleocromul standard se declanşa imediat, împrumutându-mi culorile de acolo, dar la suprafaţă sistemul mă făcea să semăn cu o stafie, un efect al umbrei pe apă, o festă jucată de lumină.

Oricum, cu aşa ceva mă simţeam mai în siguranţă.

— OK, am spus şi am tras aer în piept, mai tare decât era nevoie. Să trecem la treabă.

M-am orientat după luminile din capătul de sud al New Kanagawei, apoi după stâncile negre ale Rilei, la douăzeci de kilometri mai încolo. După aceea m-am lăsat cu totul în apă, m-am întors alene şi am început să înot.

Brasil ne dusese la sud de traficul general, suficient de departe încât să nu atragem atenţia, dar tot mai aveam până la Colţii Rilei. În condiţii normale, ne-ar fi luat cel puţin două ore de înot întins. Curenţii, traşi de maelstrom spre sud, prin Bordee, ne ajutau oarecum, dar singurul lucru ce înlesnea incursiunea în costume de scafandru autonom era sistemul de flotabilitate modificat. Securitatea electronică din arhipelag fiind orbită şi asurzită de furtuna orbitală, nimeni nu putea să detecteze prezenţa unui motor gravitaţional purtat de o singură persoană. Şi, cu un vector aplicat cu grijă, aceeaşi energie care-l orienta pe scafandru ne ducea spre sud cu viteza unei maşini.

Ca nişte fantome din legenda fiicei lui Ebisu, alunecam prin apa întunecată la un braţ depărtare unul de altul, în timp ce deasupra noastră apa înflorea în tăcere şi repetat la fiecare suliţă de foc reflectată. Motorul Anderson barbota, electrolizând oxigenul direct din apă, adăugând heliu din rezervorul mic din spate, ajutându-mă să respir, apoi împrăştiindu-mi cu răbdare respiraţia în bule nu mai mari decât icrele. În depărtare, maelstromul bâzâia în contrapunct.

Era o atmosferă paşnică.

„Mda, asta-i partea uşoară."

Bezna brăzdată de fulgere mi-a amintit de o noapte petrecută pe Reciful lui Hirata, alături de o fată din cartierul bogătaşilor din Newpest. Apăruse în crâşma lui Watanabe, cu Segesvar şi câţiva dintre Războinicii Recifului, ca parte dintr-o gaşcă pestriţă, alcătuită din fete răsfăţate de soartă şi din golani de la periferie. Eva? Irena? Ţin minte părul ei ca mierea închisă la culoare, strâns în vârful capului, picioarele lungi şi ochii verzi, strălucitori. Fuma ţigări din cânepă de mare, înecându-se şi tuşind din cauza tăriei lor cu o frecvenţă care-i făcea pe ceilalţi să râdă în hohote. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Făcând un efort rar pentru mine, am dezlipit-o de Segesvar, care oricum părea că se plictisise de ea, ne-am aşezat într-un colţ, la o masă de lângă bucătărie, şi am monopolizat-o toată seara. Fata parcă venea de pe o altă planetă – un tată ce o copleşea cu atenţia lui, o atitudine pe care, în alte împrejurări, aş fi luat-o în râs, o mamă ce lucra cu jumătate de normă *doar pentru a nu se simţi ca o menajeră,* o

casă în afara oraşului, vizite la Millsport şi la Erkezes la câteva luni. O mătuşă, mândria familiei, plecată să muncească pe altă planetă, un frate care spera să-i urmeze exemplul. Fata vorbea despre toţi cu naturaleţea celui ce crede că toate astea sunt absolut normale, tuşind din cauza cânepei şi zâmbind continuu.

Cum te distrezi? m-a întrebat la un moment dat.

Păi, fac scufundări de pe recif.

Zâmbetul i s-a transformat în hohot de râs. *A, da, Războinicii Recifului, trebuia să-mi dau seama. O faci des?*

Asta ar fi trebuit să fie întrebarea mea standard, căci o foloseam toţi când venea vorba despre fete, însă ea mi-o luase înainte. Nu că m-ar fi deranjat prea mult.

De partea cealaltă a Recifului lui Hirata, am spus eu repede. *Te-ar tenta?*

De ce nu? mi-a ţinut ea isonul. *Dacă vrei, chiar acum...*

În Kossuth era toiul verii, iar umiditatea ajunsese la sută la sută cu câteva săptămâni în urmă. Gândul la o baie în apa oceanului mă făcea să nu am stare. Ne-am strecurat afară şi i-am arătat cum să se descurce cu aerotaxiurile, cum să găsească unul liber şi să sară pe acoperişul lui. Ne-am urcat pe unul şi am traversat oraşul, sudoarea uscându-se pe pielea noastră.

Ţin-te bine.

Nici nu-mi imaginam că se poate aşa ceva! a strigat ea şi a râs în bătaia vântului.

Taxiul a oprit pentru o comandă aproape de Autoritatea Portuară, moment în care am sărit de pe el speriindu-i pe clienţii potenţiali cu câteva sunete nearticulate drept scuze. Şocul s-a redus la mormăieli şi priviri dezaprobatoare ce ne-au pus pe fugă, de-abia stăpânindu-ne râsul. Sistemul de securitate al portului avea o hibă în colţul de est al docurilor pentru hoverloadere – un unghi mort, descoperit, cu un an în urmă, de un hacker preadolescent; băiatul vânduse pontul Războinicilor Recifului pentru o hologramă porno. Am intrat pe acolo, ne-am furişat până la rampa unuia dintre hoverloadere şi am furat o ambarcaţiune. Am ieşit încet din port cu ajutorul unei prăjini şi al ramelor, am pornit motorul, apoi am ţâşnit, chiuind şi luând un viraj larg, înspumat, spre Hirata.

Mai târziu, în liniștea apei, am ridicat ochii spre valurile mici, albite de Hotei, și i-am văzut trupul deasupra mea, alb în contrast cu cingătorile negre ale vestei de flotabilitate și ale buteliei de oxigen. Se abandonase total momentului, plutea, poate privind peretele înalt al recifului de lângă noi, poate desfătându-se cu răcoarea apei. Preț de un minut, am rămas sub ea, plin de admirație, simțind cum se trezește dorința în mine. I-am urmărit contururile coapselor și ale șoldurilor, m-am concentrat asupra dungii de păr verticale din josul pântecelui, și a buzelor abia vizibile, în timp ce picioarele i se desfăceau încet ca să-și ia avânt. M-am uitat lung la abdomenul ei musculos, încordat, ce se vedea pe sub vesta de flotabilitate, la sânii bombați.

Apoi s-a întâmplat ceva. Poate din cauza cânepii de mare, niciodată o idee prea bună înaintea unei scufundări. Poate un ecou al copilăriei. Reciful s-a apropiat de mine și, în următoarea fracțiune de secundă, a părut că se apleacă spre noi, amenințând să ne strivească. De la erotismul provocat de mișcarea lentă a picioarelor ei, am trecut brusc la senzația teribilă că e moartă sau și-a pierdut cunoștința. Intrat în panică, mi-am făcut vânt spre ea, am apucat-o de umeri și am întors-o cu fața în sus.

Nu avea nimic.

A făcut ochii mari sub mască și m-a atins și ea. A zâmbit și am văzut cum scoate o bulă de aer printre dinți. Gesturi, mângâieri. Picioarele i s-au încolăcit în jurul meu. Și-a scos regulatorul de presiune, mi-a făcut semn să fac la fel și m-a sărutat.

— Tak?

După aceea, în bula instalată de Războinici pe recif, întinsă alături de mine pe un pat improvizat din costume de iarnă, mucegăite, a părut surprinsă de cât de atent m-am purtat cu ea.

Nu sunt chiar atât de fragilă, Tak.

Mai târziu, cu picioarele încolăcite din nou în jurul meu, frecându-se de mine, râzând încântată.

Ține-te bine!

Eram prea furat de ea ca să nu rememorez tot ce se întâmplase după ce săriserăm de pe aerotaxi.

— Tak, m-auzi?

Eva? Ariana?

— *Kovacs!*

Am clipit de câteva ori. Era vocea lui Brasil.

— Te-aud, scuze. Ce s-a-ntâmplat?

— Se-apropie o navă.

Am auzit imediat zgomotul produs de elicele mici, ascuțit pe fundalul maelstromului. Am verificat sistemul de proximitate, dar n-am găsit nimic. Am apelat la sonar și am văzut că se apropia rapid pe Bordee dinspre sud-vest.

— Are fundul plat, a șoptit Brasil. Crezi c-ar trebui să ne facem griji?

Greu de crezut că familia Harlan folosea nave de patrulare cu fundul plat Și totuși...

— Opriți propulsoarele, a spus Sierra Tres în locul meu. Treceți pe flotație în așteptare. N-are rost să riscăm.

— Ai dreptate, am zis eu și, fără tragere de inimă, am acționat comenzile pentru flotabilitate și am închis suportul gravitațional.

Am simțit imediat cum mă duc la fund, greutatea echipamentului spunându-și cuvântul. Am apăsat pe flotația de urgență și, în clipa următoare, compartimentele de rezervă din vesta de flotație au început să se umple. Am întrerupt-o de îndată ce nu m-am mai scufundat și am plutit în întunericul brăzdat de fulgere, ascultând cum se apropie nava.

Elena, poate?

Ochii verzi, strălucitori.

Reciful răsturnându-se peste noi.

În momentul în care pe cer și-a făcut apariția o nouă suliță de foc, am zărit chila vasului deasupra, masivă, ca un rechin, deformată pe o parte. Mi-am mijit ochii și, folosindu-mă de senzorii neurochimici, am încercat să văd mai bine în întunericul ce se așternuse din nou. Nava părea că trage ceva după ea.

Moment în care m-am relaxat.

— E o cursă specială. Tractează carcasa unui botălbec.

Nava a trecut mai departe, luptându-se cu valurile, și s-a pierdut spre nord, duduind monoton, înclinată din cauza prăzii, până la urmă nu chiar atât de aproape de noi. Senzorii neurochimici îmi indicau

cum silueta botălbecului, pe fondul suprafeţei albăstrii a apei, lăsa în urmă dâre de sânge. Valurile de la prova întorceau pe-o parte şi pe alta corpul masiv, ca de torpilă, de care ghearele atârnau ca nişte aripi rupte. O parte din spinare fusese desprinsă şi acum se bălăngănea în apă, plină pe margini de cocoloaşe şi cârcei de ţesut. Vasul târa după el cabluri încâlcite, semn că vietatea fusese ţinta mai multor harpoane – se vedea clar că cine-l închiriase nu era un pescar priceput.

La sosirea primilor oameni pe Lumea lui Harlan, aceste creaturi marine nu aveau duşmani. Se aflau în vârful lanţului trofic, erau nişte vânători adaptaţi excelent şi animale sociale extrem de inteligente. Nu le putea ucide nicio formă de viaţă evoluată de pe planetă.

Noi însă am schimbat asta foarte curând.

— Sper că nu-i de rău augur, a murmurat Sierra Tres pe neaşteptate.

Brasil a scos un sunet neinteligibil. Am golit compartimentele de urgenţă ale vestei de flotabilitate şi am acţionat sistemul gravitaţional. Brusc, apa a părut că se răceşte şi mai tare. Dincolo de mişcările automate prin care am verificat cursul şi starea echipamentului, simţeam cum mă cuprinde o furie vagă, nedefinită.

— Să-i dăm bice!

Dar douăzeci de minute mai târziu, starea de spirit era aceeaşi când ne furişam aproape de baza Rilei, furia zvâcnindu-mi în tâmple şi în dosul ochilor. Proiectaţi pe sticla măştii mele, indicatorii roşu-deschis din programul de simulare al lui Natsume păreau că se aprind odată cu sângele meu. Pornirea de a distruge urca în mine ca oceanul la ora fluxului, ca starea de trezie, ca hohotul de râs isteric pe care nu-l poţi opri.

Am găsit canalul recomandat de Natsume şi am trecut prin el, sprijinindu-ne de stânci şi de corali cu palmele înmănuşate. Am ieşit din apă pe o platformă îngustă pe care programul o marcase cu o figură zâmbăreaţă, uşor diavolească. *Nivelul de intrare,* spusese Natsume, renunţând o clipă la morga de călugăr. *Cioc. Cioc.* M-am aşezat mai bine şi am privit în jur. Lumina argintie, firavă, dinspre Daikoku atingea apa, Hotei încă nu răsărise, iar picăturile împrăştiate de maelstrom şi de valurile ce se spărgeau în apropiere înceţoşau

atmosfera. Priveliştea era în mare parte mohorâtă. O suliţă de foc a împrăştiat umbrele de pe stânci când o nouă rachetă plină de artificii s-a înălţat spre nord. Tunetul a traversat cerul. Am cercetat stâncile abrupte de deasupra, apoi oceanul întunecat din care tocmai ieşiserăm. Niciun semn că ne-ar fi reperat cineva. Mi-am desprins masca de pe cască. Am renunţat la labele de înot şi mi-am flexat degetele de la picioare, încălţate în ghete de cauciuc.

— Totul e-n ordine?

Brasil a mormăit afirmativ. Tres a înclinat din cap. Mi-am prins casca de centură, la spate, ca să nu mă incomodeze, mi-am scos mănuşile şi le-am vârât într-o geantă. Mi-am pus din nou masca pe faţă, mai uşoară acum, şi am verificat dacă fluxul de date funcţionează. Lăsând capul pe spate, am văzut traseul lui Natsume şi, marcate cu roşu, punctele de sprijin pentru mâini şi picioare.

— Vedeţi bine drumul?

— Da, a răspuns Brasil zâmbind. Cam strică distracţia, nu crezi? Să ţi-l dea mură-n gură.

— Adică vrei să urci primul?

— După dumneavoastră, domnule Eishundo.

Fără să mai stau pe gânduri, am întins mâna şi m-am prins de prima priză indicată, m-am proptit bine pe picioare şi am început escaladarea. Mi-am făcut vânt şi, cu cealaltă mână, am găsit un alt punct de sprijin. Stânca era umedă din cauza ceţii, dar corpul Eishundo a reuşit să rămână agăţat. Mi-am sprijinit un picior de o altă proeminenţă, am făcut un nou balans şi m-am apucat bine de colţul stâncii.

Lăsând pământul în urmă.

„Floare la ureche."

Gândul îmi venise după ce urcasem vreo douăzeci de metri, cu un zâmbet aproape tâmp. Natsume mă prevenise să nu mă las înşelat de primii metri ai escaladării. *Ca să ajungi în vârf, trebuie să te caţări ca o maimuţă,* spusese el serios. *Sari dintr-un loc într-altul, te prinzi când cu o mână, când cu alta, mişcări ample, la început nu simţi efortul. Eşti euforic. Dar nu uita că asta nu ţine prea mult.*

Mi-am ţuguiat buzele şi am şuierat uşor printre ele. Sub mine, oceanul se izbea şi eroda stânca fără odihnă. Zgomotul şi mirosul

ajungeau până la mine, învăluindu-mă cu umezeală. Am alungat un frison, ridicând din umeri.

Urcare. Prindere.

Treptat, mi-am dat seama că pregătirea de agent special încă nu reacționase la vertijul meu. Cu stânca la mai puțin de un metru de mine și cu sistemul de mușchi Eishundo tremurând pe oasele mele, era aproape posibil să uit de prăpastia de dedesubt. Pe măsură ce urcam, piatra își pierdea umezeala provocată de maelstrom, iar vuietul repetat al valurilor se estompa, devenind un sunet de fond. Cu priza mea specială, punctele de sprijin netede, nesigure, erau o nimica toată. Și, mai mult decât toți acești factori, sau poate punctul forte al mărcii Eishundo, ceea ce-mi spusese Natsume părea să se adeverească – corpul știa ce trebuie făcut.

Apoi, ajungând la nivelul unei terase care pe display-ul măștii apărea ca loc de popas, am privit în jos ca să văd cum se descurcă Brasil și Tres și am stricat totul.

La șaizeci de metri sub mine – nici măcar o treime din tot traseul – , oceanul era ca o lână înnegrită, atinsă de argintul lui Daikoku în locurile unde se învolbura. Mantaua de bolovani de la baza Rilei arăta ca niște umbre solide. Cele două stânci masive ce flancau canalul prin care veniserăm păreau că pot să-mi încapă într-o mână. Torentul de dedesubt mă hipnotiza, mă trăgea în jos. Priveliștea părea că se învârtește amețitor.

Reflexele condiționate ale agentului special s-au pus însă în funcțiune, alungând frica. Ca ușile unor camere pneumatice în capul meu. Am întors privirea spre stânca de lângă mine. Sierra Tres tocmai întindea o mână și m-a bătut ușor pe gheată.

— Ai pățit ceva?

Mi-am dat seama că înțepenisem pe loc aproape un minut.

— Nu, mă odihnesc.

Șirul punctelor de sprijin marcate o lua la stânga, în diagonală, pe lângă o stâncă lată despre care Natsume ne avertizase că e aproape de netrecut. Natsume preferase să se târască aproape cu capul în jos pe după stâncă, sprijinindu-se cu picioarele de cele mai mici denivelări și fisuri din piatră, apucându-se cu degetele de fiecare ieșitură până când se agățase cu ambele mâini de o porțiune netedă, înclinată, din

cealaltă parte, și revenise la o poziție aproape verticală.

Am scrâșnit din dinți și am început să fac la fel.

La jumătatea drumului, am simțit cum îmi alunecă piciorul, m-am dezechilibrat și am rămas atârnat ținându-mă doar cu mâna stângă. Fără să vreau, am înjurat și am încercat să mă agăț cu picioarele de ceva, dar în zadar. Aș fi țipat, însă o făceau deja tendoanele mâinii stângi de-abia vindecate.

— La dracu'.

„Ține-te bine."

Priza rezista.

Am ridicat genunchii, chinuindu-mă să văd pe display-ul măștii punctele de sprijin pentru picioare. Respirând sacadat. Mi-am vârât vârful ghetei într-o gaură din stâncă. Junghiurile din mâna stângă se înmulțeau. Neputând să văd clar din cauza măștii, am întins mâna dreaptă la nimereală și am pipăit stânca.

Și am găsit un ieșind.

Am mutat puțin piciorul de sprijin, făcând loc celuilalt.

Am rămas așa, gâfâind.

„Nu, nu te opri!"

Am avut nevoie de multă voință pentru a-mi muta mâna dreaptă spre următorul punct de sprijin. Încă două mișcări și am făcut un efort disperat să caut altul. Alte trei mișcări, un unghi cu puțin mai bun și mi-am dat seama că ajunsesem aproape de cealaltă parte a stâncii. M-am întins, am găsit o margine înclinată și m-am ridicat abia suflând și înjurând de mama focului. Așa punct de sprijin mai zic și eu. Mi-am fixat picioarele pe colțul de stâncă cel mai de jos și, răsuflând ușurat, m-am lăsat să cad pe piatra rece.

„Ridică-te și dă-te din drum, Tak. Nu-i lăsa s-aștepte."

M-am folosit de ultimele puncte de sprijin ca să ajung în vârful stâncii. Pe display-ul măștii am văzut un platou lat, marcat cu roșu și cu o față zâmbitoare deasupra. Popas. I-am așteptat pe Sierra Tres și pe Brasil să apară de dedesubt și să mi se alăture. Surferul masiv zâmbea ca un copil.

— M-ai pus pe gânduri, Tak.

— Hai să nu discutăm despre asta!

Ne-am odihnit cam zece minute. Deasupra noastră, brâul din jurul

parapetelor citadelei se vedea clar, marginile ascuțite ieșind din unghiurile haotice ale stâncii pe care o înconjura.

— Nu mai avem mult... a zis Brasil arătând în sus.

— Mda... Acum trebuie să ne ferim doar de ripingi.

Am scos spray-ul repelent și l-am pulverizat pe mine. Tres și Brasil mi-au urmat exemplul. Avea un miros ușor coclit, ce părea mai puternic în întunericul tulburat de sulițele de foc. Poate nu-i alunga pe ripingi de tot, dar cu siguranță îi ținea la distanță. Iar dacă spray-ul nu era de ajuns...

Am scos blasterul Rapsodia din tocul lipit de coaste și l-am prins într-o copcă de pe piept. A rămas atârnat acolo, ușor de manevrat într-o fracțiune de secundă, presupunând că-mi puteam elibera o mână la timp. Având perspectiva unei confruntări cu stoluri întregi de ripingi furioși, gata să-și apere puii, aș fi preferat blasterul Sunjet, mai sigur, prins la spate, însă n-aveam cum să-l folosesc eficient. Am făcut o grimasă, mi-am aranjat masca pe față și am verificat din nou fluxul de date. Am tras adânc aer în piept și m-am întins după următorul șir de puncte de sprijin.

Rila devenea tot mai convexă, ieșind în afară și silindu-ne să urcăm aplecați pe spate, sub un unghi de douăzeci de grade. Drumul urmat de Natsume șerpuia pe stâncă, impus de puținele puncte de sprijin disponibile, iar locurile în care ne puteam trage sufletul erau mult prea rare. Până ca ieșindul bombat să redevină vertical, brațele mă dureau din umeri până în vârful degetelor, iar gâtul mi se uscase de-atâta gâfâit.

„Ține-te bine."

Am găsit o crăpătură diagonală marcată pe display, m-am tras mai aproape ca să le fac loc celorlalți și am vârât un braț în ea până la cot. Am rămas așa, fără vlagă, trăgându-mi răsuflarea.

Mirosul m-a izbit în aceeași clipă în care am văzut firele albe, subțiri, ce atârnau deasupra noastră.

Uleioase, acide.

„Asta ne mai trebuia..."

Am ridicat capul și am privit ca să-mi verific bănuiala. Ne aflam chiar sub cuiburile coloniei de ripingi. Toată stânca fusese acoperită de secrețiile cremoase în care erau născuți și își trăiau cele patru luni

de gestaţie embrionii de ripingi. Era clar că undeva, chiar deasupra mea, puii se desprinseseră din membrana protectoare şi fie începuseră să zboare, fie se rostogoliseră, neputincioşi, în ocean, confirmând concluzia darwiniană.

„Dar să nu ne gândim la asta acum!"

Am acţionat sistemul neurochimic şi am privit cu atenţie colonia. Forme întunecate îşi curăţau penele şi dădeau din aripi ici şi colo pe colţurile stâncilor albe, dar nu erau foarte multe. *Ripingii,* ne asigurase Natsume, *nu petrec mult timp în cuiburi. Nu au ce cloci, fiindcă embrionii se hrănesc direct din membrană.* Ca majoritatea alpiniştilor înveteraţi, cunoştea bine păsările astea. *S-ar putea să daţi de câţiva paznici, femela care naşte, poate câţiva părinţi bine hrăniţi ce produc o secreţie vâscoasă în cuibul lor. Dacă urcaţi cu băgare de seamă, e posibil să vă lase în pace.*

M-am strâmbat din nou şi am început să urc prin crăpătură. Mirosul greu, de ulei, devenise mai puternic şi tot mai multe bucăţele de membrană mi se prinseseră de haine. Sistemul cameleocrom schimba culoarea în locurile atinse de substanţa cleioasă. Am încetat să mai respir pe nas. Am aruncat o privire scurtă, pe lângă ghete, şi i-am văzut pe ceilalţi cum vin după mine, strâmbându-se şi ei din cauza duhorii.

Apoi, inevitabil, crăpătura s-a terminat şi display-ul mi-a arătat că următoarele puncte de sprijin erau acoperite de membrană. Am încuviinţat trist şi am întins o mână prin ea, căutând, până am dat de un stei ce semăna cu modelul roşu de pe ecran. Părea destul de solid. După o nouă încercare, am găsit altul, chiar mai bun, şi am făcut un pas lateral, după o cornişă, şi ea acoperită de clei. Acum, că respiram pe gură, simţeam gustul de ulei până în fundul gâtului.

Partea asta din traseu era mult mai dificilă decât brâul din jurul Rilei. Aveam de ce să mă ţin, dar de fiecare dată trebuia să bag adânc în membrană mâna sau piciorul, până dădeam de punctele de sprijin. În plus, trebuia să evit umbrele difuze ale embrionilor, fiindcă, deşi aveau doar câteva zile, puteau să muşte, iar hormonii fricii pe care, la atingere, îi degajau prin membrană izbeau aerul ca urletul unei alarme chimice. Paznicii ar fi tăbărât pe noi într-o clipă şi nu cred că le-am fi putut face faţă fără să ne prăbuşim în gol.

Bagă mâna. Caută.

Prinde. Mergi mai departe.

Eliberează strânsoarea şi scoate mâna. Răsuflă adânc pentru a scăpa de miros. Bagă-ţi mâna din nou.

Între timp, ne umpluserăm de clei, iar mie îmi venea tot mai greu să-mi imaginez cum e să urci pe o stâncă uscată. La marginea unui cuib aproape gol, am dat de un pui mort, putrezit, ce atârna cu capul în jos, cu ghearele încurcate în membrana pe care nu fusese îndeajuns de puternic ca s-o rupă înainte de a muri de foame. Stârvul adăuga un miros dulceag duhorii din jur. Mai sus, un embrion aproape matur a părut că-şi întoarce spre mine capul cu ciocul lung în timp ce vâram mâna, precaut, în cleiul aflat la o jumătate de metru în faţa mea.

M-am ridicat pe o proeminenţă acoperită de membrană şi lipicioasă.

Ripingul s-a repezit la mine.

Probabil la fel de surprins. Mirosul dezgustător s-a înteţit, urmat de silueta neagră, masivă, semn că până aici mi-a fost. Îmi căuta ochii, izbindu-se de mască, repetat, dându-mi capul pe spate. Ciocul bătea sacadat în sticlă, mai s-o spargă. Mâna stângă mi-a alunecat şi m-am răsucit spre dreapta. Ripingul a croncănit şi a încercat să mă lovească în gât. Am simţit cum ciocul zimţuit mi se înfige în carne. Disperat, m-am tras înapoi. Cu mâna stângă, stimulată de sistemul neurochimic, l-am înşfăcat de gât, cu toată puterea, şi l-am aruncat în hău. Am auzit un alt croncănit surprins, apoi o explozie de aripi, tari ca pielea tăbăcită, sub mine. Sierra Tres a ţipat.

M-am prins mai bine şi am privit în jos. Erau amândoi acolo. Ripingul, o umbră înaripată tot mai mică, plutea spre ocean. Am răsuflat uşurat.

— Totul e-n ordine?

— Să nu mai faci asta niciodată! a şuierat Brasil printre dinţi.

N-a mai fost nevoie. Traseul lui Natsume ne-a dus printr-o zonă cu bucăţi de membrană uscată, apoi pe o fâşie cu o secreţie mai groasă, pentru ca, în cele din urmă, să scăpăm de ripingi. După încă şase puncte de sprijin, ne-am ghemuit pe o platformă din piatră cioplită de mâna omului, sub brâul principal al citadelei Rila.

Am schimbat zâmbete scurte între noi. Platforma era îndeajuns de lată ca să putem sta jos. Am bătut ușor în microfonul de inducție.

— Isa?

— Ascult.

Vocea îi suna neobișnuit de subțire, marcată de încordare. Am zâmbit din nou.

— Am ajuns în vârf. Anunță-i pe ceilalți.

— În regulă.

M-am lipit cu spatele de stâncă și am răsuflat din toți rărunchii. Am privit spre orizont.

— Nu vreau să mai fac asta *niciodată.*

— A mai rămas o bucată, a zis Tres arătând spre cornișa de deasupra.

I-am urmărit mișcarea și m-am uitat sub parapet.

Arhitectură din timpul Colonizării, spusese Natsume aproape cu dispreț. *Atât de baroc că mă mir că n-au construit și o scară prin el.* Și licărul de mândrie din ochii lui pe care anii de călugărie nu păreau să-l fi șters. *Sigur, nu se așteptau ca cineva să urce până acolo.*

Am examinat șirurile de forme sculptate pe peretele înclinat al brâului. Cele mai multe reprezentau motive standard, aripi și valuri, dar, din loc în loc, erau și fețe stilizate – Konrad Harlan și câteva dintre rudele lui mai importante din era Colonizării. La fiecare zece centimetri pătrați exista un punct de sprijin solid. Distanța până la marginea cornișei era mai mică de trei metri. Am oftat și m-am ridicat în picioare.

— Să mergem.

Brasil s-a ridicat și el, privind cât de înclinat era brâul.

— Pare destul de ușor. Crezi că simt ceva senzori?

Am lipit Rapsodia de piept ca să fiu sigur că e prinsă bine. Am controlat blasterul din spate. M-am proptit pe picioare.

— Cui îi pasă?

Am întins mâna, am vârât pumnul în ochiul lui Konrad Harlan și am scormonit cu degetele. Apoi am urcat fără să mai stau pe gânduri. După vreo treizeci de secunde am ajuns la peretele vertical. Am găsit puncte de sprijin asemănătoare și, câteva clipe mai târziu, m-am ghemuit pe un parapet lat de trei metri și am văzut un loc în formă de

lacrimă, străjuit de arcade, acoperit de prundiș și cu pietre frumos aliniate. Aproape de mijloc, o statuie mică a lui Harlan cu capul plecat și cu mâinile împreunate meditativ, dominată în spate de un marțian idealizat ale cărui aripi întinse simbolizau protecție și transfer de putere. În celălalt capăt al spațiului circular, o arcadă regală ducea, asta știam, spre curțile și grădinile umbrite ale aripii dedicate oaspeților din citadelă.

Briza aducea spre mine parfumul ierburilor și al fructelor. Nimic altceva nu tulbura liniștea locului. Oaspeții păreau să fie departe, în complexul central, cu toate luminile aprinse și zgomotele petrecerii aduse la răstimpuri de vânt. Am acționat senzorii neurochimici și am prins aclamații, muzică plăcută la auzul căreia Isa ar fi strâmbat din nas, o voce melodioasă, cântând ceva foarte frumos.

Am scos Sunjetul din teaca de la spate și l-am armat. Așteptând acolo, în întuneric, în preajma petrecerii, cu mâinile mânjite de moarte, preț de o clipă m-am simțit ca un spirit malefic dintr-o legendă. Brasil și Tres urcaseră și ei și ocupaseră poziții pe parapet. Surferul uriaș ținea în mâini o carabină veche, grea, cu fragmentație, Tres luase blasterul în mâna stângă și Kalașnikovul în cea dreaptă. Avea o privire pierdută și părea să cântărească cele două arme sau poate să le arunce. O nouă suliță de foc a despicat cerul luminându-ne, făcându-ne albăstrui, ireali. Tunetul a urmat ca o provocare. Sub toate, maelstromul părea că strigă pe cineva.

— OK, am șoptit eu.

— Da, cred că ați ajuns prea departe, s-a auzit o voce feminină din umbrele parfumate ale grădinii. Jos armele, vă rog!

Capitolul 32

Siluete înarmate au apărut deodată de sub arcade. Cel puţin şase. Am zărit câteva chipuri spălăcite, dar cele mai multe purtau măşti masive, cu vederea amplificată, şi căşti tactice, specifice puşcaşilor marini. Pieptul şi braţele le erau acoperite cu armuri de luptă, ca nişte muşchi suplimentari. Armele erau la fel de impresionante. Blastere cu dispersie, ca nişte guri căscate, carabine cu fragmentaţie aproape cu un secol mai noi decât cea pe care o adusese Jack Soul Brasil. Câteva arme cu plasmă, purtate pe şold. Nimeni din fortăreaţa Harlan nu voia să rişte.

Am îndreptat în jos ţeava Sunjetului, spre parapetul din piatră, strângând bine patul armei. Vederea periferică m-a anunţat că Brasil făcuse la fel cu carabina de fragmentaţie şi că Sierra Tres ţinea armele pe lângă corp.

— Când am spus jos armele, m-am referit la *propriu,* nu la figurat, a continuat femeia pe un ton politicos. Deci trebuie să le lăsaţi jos. Poate amanglica mea nu e chiar atât de clară.

M-am întors în direcţia dinspre care venea vocea.

— Tu eşti, Aiura?

A urmat o pauză lungă, apoi femeia a ieşit de sub bolta din capătul spaţiului ornamental. O altă salvă a unei nave orbitale a luminat-o pentru o clipă, apoi întunericul a revenit, făcându-mă să folosesc senzorii neurochimici ca să reţin detaliile. Şefa securităţii familiei Harlan era întruchiparea frumuseţii Primelor Familii: trăsături eurasiatice elegante, aproape neatinse de timp, păr negru ca pana corbului, pieptănat pe spate într-un câmp static ce părea să-i încoroneze şi să-i încadreze faţa palidă. Privirea inteligentă şi ridurile aproape imperceptibile din colţurile ochilor dovedeau o viaţă trăită din plin. Corp înalt, zvelt, într-o jachetă simplă, vătuită, pe care negrul se îmbina cu roşul-închis, cu gulerul înalt al funcţiei, pantaloni asortaţi, îndeajuns de largi încât să pară o robă lungă, oficială, până în călcâie atunci când stătea nemişcată. Pantofi fără toc, buni pentru fugă sau luptă. Un pistol cu dispersie. Fără să fie aţintit asupra noastră, dar nici lăsat cu ţeava în jos.

— Da, sunt Aiura, a zâmbit ea în lumina difuză.

— Eul meu mai tânăr e cu tine?

Alt zâmbet. A ridicat uşor din sprâncene, privind pieziş, spre locul de unde venise. El şi-a făcut apariţia de sub bolta întunecată. Cu un rânjet care nu părea foarte sigur.

— Aici sunt, bătrâne. Vrei să-mi spui ceva?

Am privit cu atenţie corpul de luptă, bronzat, bine înfipt pe picioare, şi părul prins la spate. Ca un personaj negativ dintr-un film de duzină cu samurai.

— Mi-aş răci gura de pomană, i-am răspuns. Încerc doar să-mi dau seama cât de idiot poţi să fii.

— Nu zău! Nu eu am urcat două sute de metri ca să nimeresc într-o ambuscadă.

Am ignorat împunsătura şi am privit-o din nou pe Aiura, care mă urmărea cu o curiozitate amuzată.

— Am venit pentru Sylvie Oshima, am continuat calm.

Eul meu mai tânăr a început să râdă. Câţiva dintre bărbaţii şi femeile care-l însoţeau l-au acompaniat, dar numai câteva secunde. Atmosfera devenise încordată şi eram toţi înarmaţi.

Aiura i-a aşteptat să se potolească.

— Ştim asta, Kovacs-san. Dar nu văd cum îţi vei atinge scopul.

— Păi, te-aş ruga să mi-o aduci aici.

Alte râsete scrâşnite. Zâmbetul a pălit de pe faţa şefei, care le-a făcut semn scurt să înceteze.

— Fii serios, Kovacs-san! Răbdarea mea are limite.

— Şi a mea, de fapt. Plus că sunt obosit. Aşa c-ai face bine să trimiţi câţiva oameni s-o aducă pe Sylvie Oshima din celula de interogatorii în care o ţineţi probabil închisă. Sper că-i nevătămată, fiindcă, în caz contrar, negocierea asta nu mai are rost.

S-a lăsat din nou linişte în grădina de piatră. Nu mai râdea nimeni. Puterea de convingere a agentului special, tonul vocii mele, cuvintele folosite, siguranţa de sine – toate astea îi îndemnau să creadă.

— Şi ce anume negociezi, Kovacs-san?

— Capul lui Mitzi Harlan, am răspuns simplu.

Liniştea s-a umplut brusc de tensiune. Faţa Aiurei rămăsese ca gravată în piatră şi doar poziţia corpului i se schimbase, în clipa

aceea, mi-am dat seama că era a mea.

— Aiura-san, să ştii că nu joc la cacealma. Nepoata preferată a lui Konrad Harlan a fost prinsă de un comando quellist acum două minute, în Danchi. Detaşamentul Serviciului Secret care o păzea e mort, cum sunt şi toţi cei care au făcut greşeala să-i sară în ajutor. Nu te-ai concentrat în direcţia potrivită. Ai mai puţin de treizeci de minute să mi-o predai pe Sylvie Oshima nevătămată – altfel, nu răspund de consecinţe. Omoară-ne, ia-ne prizonieri. Nu se va schimba nimic. Mitzi Harlan va muri în chinuri.

Un moment de suspans. Sus, pe parapet, era răcoare şi linişte, se auzea până şi maelstromul. Planul fusese bine pus la punct, dar asta nu însemna că nu puteam fi ucis. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş fi împuşcat şi aş cădea de sus. Probabil că aş muri înainte să ating solul.

— Poveşti de adormit copiii, a intervenit eul meu mai tânăr şi s-a apropiat de parapet, violenţa controlată răzbătându-i din felul în care se ţinea. Blufezi. N-aveai cum să...

M-am uitat ţintă în ochii lui, făcându-l să tacă. Îl înţelegeam – mă încercase aceeaşi neîncredere paralizantă în timp ce-i înfruntasem privirea, când înţelesesem pentru prima oară cine se afla în spatele ei. Mai fusesem dedublat, însă aceea fusese o reproducere la indigo a celui care eram la vremea respectivă, nu acest ecou dintr-un alt timp şi alt loc din viaţa mea. Nu această fantomă.

— N-aveam? Uiţi că tu n-ai trăit încă mai bine de o sută de ani din viaţa mea. Iar ăsta nu-i nici pe departe cel mai important lucru în situaţia de faţă. Nu despre mine-i vorba, ci despre un comando de quellişti, cu trei secole de ranchiună ţinută în ei, şi despre o curvă aristocrată care stă între ei şi iubita lor conducătoare. Ştii foarte bine ce se va-ntâmpla, Aiura-san, chiar dacă idiotul ăsta mai tânăr nu ştie. Quelliştii nu se vor da în lături de la nimic! Iar eu pot interveni numai dacă mi-o predai pe Sylvie Oshima.

Aiura a mormăit ceva către eul meu mai tânăr, apoi a scos un telefon din jachetă şi a ridicat ochii spre mine.

— Mă ierţi dacă nu te cred pe cuvânt, a zis ea politicos.

— Te rog să verifici tot. Dar şi să te grăbeşti.

Aiurei nu i-a luat mult să primească răspunsurile de care avea

nevoie. După doar două vorbe rostite, din telefon s-a revărsat un torent de bolboroseli, una mai speriată decât alta. Chiar şi fără senzorii neurochimici, auzeam vocea de la celălalt capăt. Am văzut-o cum se aspreşte la faţă. A dat câteva ordine răstite în japoneză, l-a repezit pe cel cu care vorbea, a închis telefonul şi l-a vârât din nou în buzunarul jachetei.

— Cum ai plănuit să pleci?

— Avem nevoie de un elicopter. Am înţeles că aveţi vreo şase aici. Nimic ieşit din comun, cu un singur pilot. Dacă ascultă ce-i spun, îl trimit înapoi viu şi nevătămat.

— Asta dacă nu vă doboară o navă orbitală mai nervoasă, a replicat Kovacs. Noaptea asta nu-i tocmai ideală pentru zbor.

L-am privit cu antipatie.

— Îmi asum riscul. N-ar fi cea mai mare prostie din viaţa mea.

— Şi Mitzi Harlan? a întrebat şefa securităţii privindu-mă ca un animal de pradă. Ce asigurări primesc că nu va păţi nimic?

Brasil s-a foit lângă mine, pentru prima oară de la începutul confruntării.

— Noi nu suntem ucigaşi.

— Nu? a spus Aiura mutându-şi privirea spre el ca o armă-sentinelă acţionată acustic. Asta trebuie să fie o nouă formă de quellism despre care nu ştiam că există.

Pentru prima dată mi s-a părut că vocea îl lasă pe Brasil.

— Te bag în mă-ta, poliţista dracului! Cu mâinile mânjite de sângele atâtor generaţii, îndrăzneşti s-arăţi cu degetul spre noi? Primele Familii au...

— Propun să avem discuţia asta cu altă ocazie, am întrerupt eu disputa. Aiura-san, cele treizeci de minute se apropie de sfârşit. Uciderea lui Mitzi Harlan îi va face pe quellişti şi mai nepopulari, lucru pe care se vor strădui să-l evite. Dacă argumentul nu-i suficient, ai cuvântul meu. Ne satisfaceţi cererile, eu personal voi avea grijă ca nepoata lui Harlan să se întoarcă nevătămată.

Aiura i-a aruncat o privire pieziş celuilalt Kovacs. El a ridicat din umeri. Poate că a încuviinţat infinitezimal. Sau poate că a fost doar gândul că va da ochii cu Konrad Harlan ducând în braţe cadavrul însângerat al lui Mitzi.

Am văzut-o cum stă în cumpănă şi apoi se hotărăşte.

— Prea bine, a decis ea cu asprime în voce. Ţi-ai dat cuvântul, Kovacs-san. Nu e nevoie să-ţi spun ce înseamnă asta. Când va sosi clipa răfuielii, felul în care-ţi vei ţine promisiunea va fi tot ce te va salva de furia dezlănţuită a familiei Harlan.

M-am prefăcut că-i zâmbesc.

— Mă ameninţi degeaba, Aiura. Când va sosi clipa răfuielii, eu voi fi departe de-aici. Ceea ce-i regretabil, fiindcă aş vrea să vă văd, pe tine şi pe stăpânii tăi greţoşi, cum vă grăbiţi s-o ştergeţi pe alte planete, cu tot ce-aţi prăduit, înainte ca populaţia să vă agaţe de macaralele din port. Hai, cheamă elicopterul!

Sylvie Oshima a fost adusă pe o targă gravitaţională. De cum am văzut-o, m-am gândit că Gândăceii Albaştri ar trebui, totuşi, s-o execute pe Mitzi Harlan. Femeia cu părul sârmos de sub pătură era spectrul celei pe care mi-o aminteam din Tekitomura, numai piele şi os după săptămânile de sedare, cu trăsăturile arse de roşul febrei din obraji, cu buzele crăpate, cu pleoapele căzute peste ochii ce tresăreau mereu. Pe frunte avea un strat subţire de sudoare ce strălucea în lumina lămpii de control de deasupra şi un bandaj lung, transparent, pe partea stângă a feţei, unde o crestătură subţire cobora dinspre pometi până în falcă. Când suliţa de foc a luminat grădina de piatră din jur, Sylvie Oshima părea un cadavru în lumina albăstrie.

Mai mult am simţit decât am văzut cum se înfurie Sierra Tres şi Brasil. Tunetul s-a rostogolit pe cer.

— Ea este? a întrebat Tres încordată.

Am ridicat mâna liberă.

— Aproape. Calm. Da, ea este. Aiura, ce dracu' i-aţi făcut?

— V-aş sfătui să vă păstraţi cumpătul, a răspuns ea fără să-şi poată ascunde tremurul vocii.

Ştia că mai aveam puţin şi explodam.

— Rana şi-a făcut-o singură, înainte s-o putem opri. I s-a aplicat o procedură la care a reacţionat după cum se vede.

M-am dus cu gândul la Innenin şi la Jimmy de Soto, cum îşi distrusese singur faţa la atacul cu virusul Rawling. Ştiam ce procedură i se aplicase Sylviei Oshima.

— Aţi hrănit-o? am întrebat cu o voce care mi-a zgâriat urechile.

— Intravenos, a zis Aiura, care îşi lăsase arma cu ţeava în jos în timp ce aşteptam ca oamenii ei s-o aducă pe Sylvie. A făcut un pas spre noi, gesticulând cu ambele mâini, împăciuitoare. Trebuie să înţelegeţi că...

— Înţelegem perfect, a întrerupt-o Brasil. Înţelegem ce fel de oameni sunteţi. Şi într-una din zile, cât de curând, vom curăţa planeta asta de voi.

Brasil probabil că se mişcase din loc sau poate că ridicase un pic ţeava carabinei. Cei din jur au îndreptat imediat armele spre noi. Aiura s-a răsucit pe călcâie.

— Lăsaţi armele! Toată lumea!

I-am aruncat o privire lui Brasil, mormăind:

— Şi tu, Jack. N-o da-n bară.

Un zgomot uşor, sacadat. Deasupra unghiurilor lungi ale aripii pentru oaspeţi a citadelei, un elicopter Dracul negru se îndrepta cu toată viteza spre noi, cu botul în jos. A virat pe lângă grădina de piatră, a ieşit în largul oceanului, a şovăit când cerul s-a albăstrit brusc, apoi s-a întors, gata de asolizare. Motorul şi-a redus turaţia şi elicopterul s-a aşezat pe parapet, în dreapta noastră, cu o precizie de insectă. După felul în care îşi manevra aparatul de zbor, pilotul nu părea deranjat de activitatea orbitală.

I-am făcut semn Sierrei Tres. Femeia s-a aplecat sub mica furtună provocată de rotoare şi a fugit spre aparatul de zbor. Am văzut-o cum vorbeşte scurt cu pilotul, apoi cum se întoarce şi-mi face semn că totul e în ordine. Am lăsat jos Sunjetul şi m-am întors spre Aiura.

— Tu şi juniorul meu. Ridicaţi-o şi veniţi cu ea aici. M-ajutaţi s-o urc în elicopter. *Toţi ceilalţi rămâneţi pe loc.*

A fost greu, dar până la urmă am reuşit, toţi trei, s-o ridicăm pe Sylvie Oshima pe parapet. Brasil se postase între noi şi elicopter. Am apucat-o pe femeia cu păr gri-argintiu, lipsită de vlagă, de subţiori, Aiura a prins-o de spate, iar celălalt Kovacs, de picioare.

La uşă, în vuietul rotoarelor de deasupra noastră, Aiura Harlan s-a aplecat peste femeia semiconştientă pe care o ţineam amândoi. Elicopterul era imposibil de detectat, proiectat să zboare silenţios, dar, atât de aproape, rotoarele făceau destul zgomot încât să nu

înțeleg ce spune. Am ciulit urechile.

— Poftim?

Aiura s-a aplecat și mai mult și mi-a șuierat în ureche:

— Am spus să mi-o trimiți vie și nevătămată, Kovacs! Cu revoluționarii ăștia de rahat ne războim noi cu altă ocazie. Dar dacă se ating de mintea sau de corpul lui Mitzi Harlan, promit să-mi dedic tot restul vieții vânării tale.

Am rânjit la ea și am ridicat vocea în timp ce se retrăgea.

— Să știi că nu mă sperii deloc, Aiura. Cu jigodii ca tine am avut de-a face toată viața. O vei primi pe Mitzi înapoi fiindcă așa am promis. Dar, dacă ții atât de mult la ea, n-ar fi rău să-i pregătești niște vacanțe mai lungi pe alte planete. Tipii ăștia nu glumesc deloc.

Aiura a privit în jos, spre Sylvie Oshima.

— Sunt sigură că nu este ea. N-are cum să fie. Quellerist Falconer e moartă. Moartă de-a binelea.

— OK. Dacă nu-i ea, cum se face că Prima Familie s-a dat de ceasul morții ca s-o prindă?

Strigătul Aiurei a devenit brusc agitat.

— Cum se face? Păi, Kovacs, indiferent cine ar fi – și sigur *nu* este Quell –, a adus cu ea o boală din Zona Nesalubrizată. O nouă formă de moarte. Când își revine, întreab-o de Protocolul Qualgrist și pe urmă întreabă-te dacă ce-am făcut noi aici ca s-o oprim este chiar atât de rău.

— Hei! ne-a întrerupt eul meu mai tânăr, cu coatele sub genunchii Sylviei și mâinile desfăcute elocvent. O depunem pe căcăcioasa asta, sau stați la taclale până mâine-dimineață?

L-am privit lung în ochi, apoi am ridicat încet capul și umerii Sylviei spre locul unde aștepta Sierra Tres, în cabina strâmtă a elicopterului. Celălalt Kovacs a împins cu putere și mișcarea l-a adus aproape de mine.

— Să știi că nu s-a terminat! mi-a urlat el în ureche. Încă nu ne-am încheiat socotelile.

Am vârât un braț sub genunchiul Sylviei Oshima și i-am făcut vânt lui cu cotul, apoi ne-am privit crunt în ochi.

— Nu mă zgândări! Te-ai vândut pe nimic!

S-a zbârlit, gata să sară la mine. Brasil s-a tras mai aproape. Aiura a

pus o mână pe braţul eului meu mai tânăr şi i-a şoptit repede ceva la ureche. El s-a dat înapoi şi a îndreptat degetul arătător spre mine, ca şi cum m-ar fi împuşcat. Cuvintele i s-au pierdut în vuietul rotoarelor. Aiura l-a tras după ea, de-a lungul parapetului, la o distanţă sigură. Am sărit în elicopter, i-am făcut loc lui Brasil şi am înclinat din cap spre Sierra Tres. Sierra i-a dat ordin pilotului şi elicopterul s-a desprins de sol. M-am uitat lung spre celălalt Kovacs, mai tânăr. El mi-a întors privirea.

Am decolat.

Lângă mine, chipul schimonosit al lui Brasil părea o mască pentru o ceremonie la care nu fusesem invitat. Mă simţeam epuizat, incapabil să mai gândesc, să mă mai mişc. Timpul petrecut în apă, încordarea continuă şi momentele de cumpănă ale escaladării, în care văzusem moartea cu ochii, tensiunea confruntării – le resimţeam din plin.

— Am reuşit, Tak! a strigat Brasil.

I-am răspuns cât de tare am putut:

— Nu spune hop până nu sari pârleazul!

— Nu fi aşa pesimist.

M-am proptit bine pe picioare şi, din uşa elicopterului, am privit în jos, la şirul de lumini tot mai mici din citadela Rila. Fără vederea amplificată, nu mai desluşeam siluetele din grădina de piatră şi eram prea obosit ca să acţionez senzorii neurochimici. Dar, în pofida distanţei dintre noi, simţeam privirea lui, furia neiertătoare din ochi.

Capitolul 33

Am găsit-o pe *Boubin Islander* exact unde trebuia să fie. Cu ajutorul programului de navigaţie de pe trimaran, Isa făcuse din nou o treabă extraordinară. Sierra Tres i-a spus ceva pilotului, care părea un tip cumsecade, chiar şi după cele câteva ore de când zburam împreună. Dat fiind statutul lui de ostatic, fusese destul de calm şi, la un moment dat, chiar o făcuse pe Sierra să râdă. Bărbatul a încuviinţat, a mărit afişajele de pe tabloul de comandă şi elicopterul a început să coboare spre iaht. Am luat comsetul de rezervă şi l-am fixat în ureche.

— Mai eşti acolo, Aiura?

Mi-a răspuns cu aceeaşi voce limpede, înspăimântător de politicoasă.

— Ascult, Kovacs-san.

— Foarte bine. Mai avem puţin şi eliberăm elicopterul. Pilotul ştie cum s-o ia din loc cât mai repede, dar, ca să fiu mai sigur, vreau cerul liber în toate direcţiile...

— Kovacs-san, nu am dreptul să...

— Atunci obţine-l. Chiar dacă nu poţi, nu cred că Harlan nu poate elibera spaţiul aerian de deasupra întregului arhipelag Millsport. Aşa că ascultă-mă cu atenţie. Dacă în următoarele şase ore văd un elicopter deasupra liniei orizontului, Mitzi Harlan moare. Dacă în următoarele şase ore văd vreo urmă de aparat de zbor pe radar, Mitzi Harlan moare. Dacă văd că ne urmăreşte vreo navă, Mitzi Harlan...

— Am priceput, Kovacs, m-a întrerupt ea cu o amabilitate care se evapora rapid. Nu veţi fi urmăriţi.

— Mulţumesc.

Am aruncat comsetul pe locul de lângă pilot. Afară era întuneric beznă. De la decolare, navele orbitale nu mai reacţionaseră şi, judecând după absenţa focurilor de artificii din nord, spectacolul de sunet şi de lumini părea că e pe sfârşite. Dinspre vest se adunau nori groşi, acoperind ascensiunea lui Hotei. Mai sus, Daikoku se lăsa şi ea învăluită, iar Marikanon dispăruse de tot. Stătea să plouă.

Elicopterul a făcut un viraj strâns deasupra trimaranului, moment

în care am văzut-o pe Isa, albă la faţă, agitând neconvingător una dintre carabinele vechi, cu fragmentaţie, ale lui Brasil. Am schiţat un zâmbet. Elicopterul s-a dat puţin înapoi şi a coborât la nivelul apei, apoi s-a apropiat de *Boubin Islander.* Din uşă, i-am făcut semn Isei, care s-a luminat la faţă şi a lăsat jos carabina. Pilotul a îndreptat elicopterul într-un colţ al punţii şi ne-a strigat peste umăr:

— Sfârşitul călătoriei!

Am sărit pe punte şi, împreună, am coborât cu grijă corpul semiconştient al Sylviei. Ceaţa maelstromului ne împresura ca răsuflarea rece a duhurilor apelor.

— Mulţumim, i-am spus pilotului. Ai mers ca la carte. Poţi pleca acum.

Pilotul a salutat cu o înclinare a capului, iar eu m-am îndepărtat de elicopterul ce se desprindea deja de punte, ajungând, în doar câteva secunde, la o altitudine de câteva sute de metri, urcând pe cerul nopţii cu un duduit aproape imperceptibil. Când zgomotul s-a pierdut, m-am uitat din nou la femeia de la picioarele mele. Brasil îngenunchease lângă ea şi îi ridica o pleoapă.

— Nu pare a fi chiar atât de rău, a mormăit el în timp ce mă aplecam şi eu. Are puţină febră, dar respiră regulat. Am jos mai multe instrumente cu care pot verifica mai bine.

Am lipit dosul palmei de obrazul fetei. Sub stropii fini ai maelstromului, era fierbinte şi uscat, ca de hârtie, cum fusese şi în Zona Nesalubrizată. Totuşi, în ciuda concluziei de cunoscător a lui Brasil, felul în care respira nu mi se părea deloc în regulă.

„Păi, ăsta-i un tip care preferă infecţiile virale drogurilor. Puţină febră e ceva relativ, nu crezi, Micky?"

„Micky? Ce s-a întâmplat cu Kovacs?"

„Kovacs e acolo, i-o trage Aiurei Harlan. Asta s-a-ntâmplat cu el."

Furia incandescentă, orbitoare.

— Propun s-o ducem jos, a intervenit Sierra Tres.

— Ar trebui, a zis Isa, fără menajamente. Arată ca dracu'.

Mi-am înăbuşit o reacţie iraţională, de aversiune.

— Isa, ce veşti ai de la Koi?

— Păi... a făcut ea ridicând din umeri. Ultima oară când am verificat, totul era bine. Se îndreptau spre...

— *Ultima oară* când ai verificat? Cum adică? Când a fost asta?

— Nu ştiu, eram cu ochii pe radar, pentru voi! a răspuns ea ridicând vocea, considerându-se probabil jignită. Când am văzut că veniţi, am crezut că...

— Când ai verificat ultima oară, Isa?

Şi-a muşcat buza de sus şi m-a privit lung.

— Nu demult!

— Futu-i...

Mi-am încleştat un pumn. Am încercat să mă liniştesc. Nu era vina ei, nimic din toate astea nu era vina ei.

— Coboară imediat şi intră pe comset. Te rog. Ia legătura cu Koi şi vezi dacă totu-i în regulă. Spune-i că noi am terminat aici şi că plecăm.

— *OK,* a răspuns Isa, la fel de ofensată. Cobor.

M-am uitat după ea, am oftat şi i-am ajutat pe Brasil şi pe Tres să ridice corpul flasc şi febril al Sylviei Oshima. Capul i-a căzut pe spate şi i-am pus repede o mână sub ceafă. Coama de păr gri-argintiu părea să tresară ici-colo, în timp ce atârna, jilav din cauza maelstromului. Am privit faţa îmbujorată nefiresc şi am scrâşnit din dinţi, plin de frustrare. Isa avea dreptate. Sylvie arăta ca dracu'. Departe de imaginea pe care o aveam despre eroina Decolonizării, sprintenă, cu ochii numai fulgere. Departe de ceea ce Koi înţelegea printr-o fantomă trezită la viaţă, dornică de răzbunare.

„Mai degrabă arată ca o fantomă pur şi simplu."

„Ha, ha, ha."

Isa a apărut în capul scării tocmai când ajungeam şi noi acolo. Obsedat de gânduri negre, mi-a trebuit ceva timp ca s-o privesc în faţă. Prea târziu însă.

— Kovacs, îmi pare rău, a spus ea cu durere în glas.

Elicopterul.

Pierit la început, vuietul rotoarelor reuşea acum să-l acopere pe cel al maelstromului. Moartea şi furia, din ce în ce mai aproape, pe aripi ninja.

— Au căzut! a strigat Isa. Comandourile Primei Familii le-au dat de urmă. Ado e rănită, ceilalţi la fel. Jumătate dintre ei. Au pus mâna pe Mitzi Harlan.

— Cine? a întrebat Sierra Tres cu ochii ieşiţi din orbite.

Cine a pus mâna pe ea? Koi sau...?

Ştiam deja răspunsul.

— *Se-apropie!*

Am urlat. Încercam deja s-o aduc pe Sylvie Oshima pe punte fără s-o scap. Brasil avusese aceeaşi idee, dar o luase în direcţia greşită. Trăgeam de ea fiecare în altă parte. Sierra Tres a ţipat speriată. Părea că ne mişcăm toţi cu încetinitorul.

Ca un milion de duhuri ale apelor dezlănţuite, salva de mitralieră s-a abătut din ocean asupra pupei, apoi sus, peste puntea atât de cochetă a iahtului. Straniu, dar nu se auzea nimic. Stropii de apă săreau în toate direcţiile, jucăuşi, în linişte, fără să facă vreun rău. Aşchii de lemn şi de plastic zburau din tot ce ne înconjura. Isa urla de groază.

Am întins-o pe Sylvie pe scaunele de la pupa şi am acoperit-o cu corpul meu. De pe cerul întunecat, din urma salvelor silenţioase pornite din mitralieră, elicopterul se apropia duduind la câţiva metri deasupra apei. Focul reîncepuse mai abitir, moment în care m-am rostogolit pe punte trăgând după mine corpul inert al Sylviei. Am simţit cum mă împunge ceva în coaste la contactul cu puntea şi am zărit umbra elicopterului trecând pe deasupra mea, mai departe, cu motoarele în surdină.

— Kovacs? m-a strigat Brasil de pe punte.

— N-am păţit nimic. Tu?

— Se-ntoarce.

— Bineînţeles că se-ntoarce.

Am ridicat capul şi am văzut cum elicopterul virează prin aerul înceţoşat. Primul atac fusese tăcut – nu ştia că nu ne aşteptam la aşa ceva. Acum nu mai conta. Proceda metodic, ne toca de la distanţă până nu mai rămânea nimic din noi.

„Băga-l-aş în mă-sa!"

M-a cuprins brusc dorinţa de a riposta, pe care mă chinuisem s-o înfrânez în confruntarea cu Aiura. Am sărit în picioare, m-am sprijinit de balustradă şi am urcat pe punte. Brasil stătea ghemuit acolo, cu carabina în braţe. Mi-a făcut semn să mă uit în faţă. M-am conformat şi furia a crescut şi mai mult. Sierra Tres zăcea pe punte cu

un picior făcut bucăţi, roşii, lucioase. Isa stătea lângă ea, plină de sânge, şi gâfâia. Abandonase, câţiva metri mai încolo, carabina cu fragmentaţie pe care o adusese. M-am apropiat în fugă şi am luat-o ca pe un copil nepreţuit.

Brasil a deschis focul din partea cealaltă a punţii. Carabina bubuia la fiecare glonţ, fulgerând aerul. La vederea focului, pilotul a virat scurt din dreapta şi a luat înălţime. Alte salve de mitralieră au trecut şuierând peste catargele iahtului, prea sus să ne facem griji. M-am înţepenit bine pe puntea care se legăna uşor şi am dus arma la umăr. Am ochit şi am început să trag în timp ce elicopterul se întorcea. Carabina îmi urla în ureche. Slabe speranţe să-l nimeresc, dar gloanţele cu fragmentaţie se topesc în apropierea ţintei şi poate...

„Poate va încetini îndeajuns încât să-l poţi ochi? Hai, Micky."

O clipă mi-am amintit de Sunjet, lăsat pe parapet ca s-o ridic pe Sylvie Oshima. Dacă l-aş fi avut acum, l-aş fi doborât pe găozar în doi timpi şi trei mişcări.

„Mda, dar din păcate n-ai decât relicva asta de la Brasil. Bravo, Micky! O greşeală care te va costa viaţa."

A doua sursă de foc a părut să-l descumpănească puţin pe pilot, chiar dacă niciuna dintre salvele noastre nu-l atinsese. Poate că nu era pilot militar. A trecut din nou pe deasupra, aproape să atingă catargele, atât de jos, încât i-am văzut faţa acoperită de mască în timp ce vira aparatul. Cu dinţii încleştaţi de furie, cu faţa udă de stropii aruncaţi de maelstrom, l-am urmărit cu carabina, încercând să-l ţin în cătare până îl nimeresc.

Apoi, în toiul schimbului de focuri, prin ceaţa care se lăsa peste iaht, ceva a explodat aproape de coada elicopterului. Unul dintre noi reuşise să tragă destul de aproape pentru ca glonţul să se topească. Elicopterul se clătina şi se învârtea în loc. Nu părea să fi fost atins, dar explozia trebuie să-l fi speriat pe pilot, care a reuşit totuşi să ridice din nou aparatul, retrăgându-se într-un viraj larg, tot mai sus. Mitraliera silenţioasă a tras iar, găurind puntea aproape de mine. Încărcătorul carabinei s-a golit – am lăsat-o jos, m-am rostogolit, am ajuns pe punte, m-am târât spre balustradă pe lemnul udat de maelstrom...

Moment în care sulița de foc s-a abătut din înaltul cerului.

Ca din senin, un deget lung, scormonitor, albastru. A străpuns norii, a tăiat aerul îmbibat de apă şi, brusc, elicopterul a dispărut. Fără ca gloanţele mitralierei să mă mai caute, lacome, fără alte explozii, fără un zgomot adevărat în afară de trosnetul moleculelor de aer din calea razei. Locul în care fusese elicopterul ardea acum, apoi a explodat şi s-a pierdut în strălucirea unei imagini rămase pe retina mea.

...şi m-am izbit de balustradă.

O vreme am auzit doar vuietul maelstromului şi clipocitul valurilor ce se atingeau de coca vasului. Am privit spre cerul care se încăpăţâna să rămână pustiu.

— Ţi-am tras-o, găozarul dracului! am spus eu în şoaptă.

Mi-am amintit imediat că n-aveam timp de pierdut. M-am ridicat în picioare şi am dat fuga la locul în care Isa şi Sierra Tres zăceau într-o baltă de sânge diluat de stropii de apă. Tres se rezemase de cabina de vreme bună şi improviza un garou din fâşiile rămase din haina îmbibată de sânge. A scrâşnit din dinţi când l-a strâns bine – a lăsat să-i scape un singur geamăt de durere. Mi-a surprins privirea şi a înclinat din cap, apoi a făcut semn spre Brasil, care stătea ghemuit lângă Isa încercând, disperat, s-o ajute cum poate. M-am apropiat şi m-am uitat peste umărul lui.

Încasase şase-şapte gloanţe în pântece şi în picioare. Sub piept arăta de parcă ar fi fost sfârtecată de o panteră din mlaştini. Faţa îi era imobilă, iar gâfâiala se mai rărise. Brasil a ridicat ochii spre mine şi a clătinat din cap.

— Isa? am spus şi m-am lăsat în genunchi lângă ea, într-o baltă de sânge. Isa, spune ceva.

— Kovacs?

Încerca să întoarcă privirea spre mine, dar nu reuşea, aşa că m-am aplecat mai mult.

— Sunt aici, Isa.

— Iartă-mă, Kovacs, a gemut ea, cu o voce de fetiţă, aproape în şoaptă. Nu m-am gândit.

Am înghiţit în sec.

— Isa...

— Iartă-mă...

Brusc, a încetat să mai respire.

Capitolul 34

În mijlocul grupului labirintic de insulițe și recife cu numele ciudat Eltevedtem exista cândva un turn înalt de peste două mii de metri. Marțienii îl construiseră direct de pe fundul oceanului, din motive numai de ei știute, dar cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă, turnul, la fel de inexplicabil, se prăbușise în apă. Dacă cea mai mare parte din el se împrăștiase pe fundul oceanului, în unele locuri, bucăți masive încă se puteau vedea pe uscat. În timp, ruinele deveniseră parte integrantă a insulițelor sau a recifelor, dar chiar și această prezență subliminală fusese îndeajuns ca Eltevedtem să rămână în mare parte subpopulat. Satele de pescari de pe brațul de nord al Arhipelagului Millsport, la distanță de vreo douăzeci și cinci de kilometri, erau cel mai apropiat habitat uman. Millsport se afla la peste o sută de kilometri mai la sud. Iar Eltevedtem (ceea ce însemna *pierdut* într-unul dintre dialectele maghiare ante-Colonizare) ar fi putut înghiți o flotilă întreagă de vase cu pescaj mic dacă respectiva flotilă n-ar fi vrut să fie găsită. Erau canale înguste, acoperite de frunziș, între aflorimente înalte, unde *Boubin Islander* își putea ascunde până și vârful catargelor, peșteri scobite între promontorii, intrările fiind vizibile doar de aproape, bucăți din turnul marțian impunător înecate de vegetația abundentă.

O ascunzătoare tocmai bună.

Față de urmăritorii din afară.

M-am rezemat de balustrada iahtului și am privit apa limpede. La cinci metri adâncime, un amestec multicolor de pești locali și coloniali dădeau ocol sarcofagului din sprayton alb în care o înhumasem pe Isa. Mă bătea gândul să iau legătura cu familia ei, după ce scăpăm cu fața curată, ca s-o anunț unde se află trupul fetei lor, dar mi se părea că nu mai are rost. Când un corp e mort, nu mai ai ce-i face. Iar părinții Isei nu aveau să fie mai puțin afectați când echipa de recuperare deschidea sarcofagul și descoperea că cineva îi scosese memoria corticală.

În absența unei descrieri mai potrivite, aș putea spune că pusesem sufletul Isei în buzunarul meu. Simțeam cum greutatea lui

imperceptibilă, în contact cu degetele mele, schimba ceva în mine. Nu ştiam ce voi face cu el, dar nici nu îndrăzneam să-l las în seama altcuiva. Isa fusese strâns legată de incursiunea în Millsport, motiv pentru care, dacă încăpea pe alte mâini, putea fi supusă unui interogatoriu virtual în Rila. Deocamdată rămânea la mine, la fel cum îi păstrasem şi pe preoţii morţi pe care-i dusesem în sud, ca să-şi primească pedeapsa. La fel cum rămăseseră Yukio Hirayasu şi celălalt bandit, ca monedă de schimb.

Îngropasem memoriile yakuza în nisip, sub casa lui Brasil, pe Vchira, şi nu mă aşteptasem ca buzunarul să mi se umple din nou atât de curând. În timpul călătoriei spre Millsport chiar mă surprinsesem că-mi place să nu mai am grija unei astfel de *poveri,* până când amintirea lui Sarah şi ura veche pe care o purtam în mine mă readuceau cu picioarele pe pământ.

Acum, buzunarul îmi atârna din nou, ca o variantă modernă a legendei Tanaka despre năvodul traulerului blestemat de Ebisu să aducă la suprafaţă doar cadavrele marinarilor înecaţi.

Părea că nu poate să stea gol, iar eu nu mai ştiam ce simt cu adevărat.

O senzaţie care nu mă mai încercase în ultimii doi ani. Certitudinea dăduse existenţei mele o singură culoare, şi aia granulată. Vâram mâna în buzunar şi îi cântăream conţinutul în palmă cu o satisfacţie îndârjită. Adunam ceva, încetul cu încetul, încercând să echilibrez talerul celălalt, apăsat de dispariţia pentru totdeauna a celei care fusese Sarah Sachilowska. Doi ani nu avusesem alt scop decât umplerea buzunarului cu suflete furate. Fără să mă gândesc la viitor, fără să privesc dincolo de buzunar şi de cuştile cu pantere de mlaştină din casa lui Segesvar, pe Plantaţie.

Zău? Atunci ce s-a întâmplat la Tekitomura?

Am simţit cum vibrează balustrada. Cablurile zăngăneau uşor. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Sierra Tres chinuindu-se să înainteze ţinându-se de balustradă cu ambele mâini şi sărind pe piciorul teafăr. Chipul său, de obicei inexpresiv, era încordat. În alte împrejurări ar fi părut comică, dar celălalt picior, dezgolit până mai sus de genunchi şi vârât într-un ghips transparent care lăsa rănile la vedere, îţi tăia pofta de râs.

Stăteam ascunşi în Eltevedtem de aproape trei zile, răstimp în care Brasil folosise cu maximă eficienţă trusa medicală pe care o aveam la dispoziţie. Pielea de sub ghips era umflată, neagră-purpurie, găurită şi sfârtecată de gloanţele mitralierei de pe elicopter, dar rănile fuseseră curăţate bine. Pansamente albastre şi roşii acopereau porţiunile afectate, în care Brasil inserase substanţe de regenerare rapidă. Deşi o gheată din aliaj flexibil reducea impactul capătului inferior al ghipsului cu podeaua, călcatul pe ea ar fi însemnat ca Tres să ia mai multe analgezice decât putea duce.

— Ar trebui să stai întinsă, i-am spus când mi s-a alăturat.

— Mda, dar să nu uităm că ceilalţi au dat greş. De asta nu stau întinsă. Şi te rog să nu mă baţi la cap.

— OK, am replicat şi am întors privirea spre apă. Avem vreo veste?

A clătinat din cap.

— Dar s-a trezit Oshima. Vrea să te vadă.

Preţ de o clipă, am uitat de peştii de dedesubt. Mi-am revenit însă imediat, dar nici n-am dat să plec, nici n-am ridicat ochii.

— Oshima, sau Makita?

— Păi, depinde ce vrei să crezi, nu?

Am înclinat din cap, posomorât.

— Deci are încă impresia că-i...

— Pe moment, da.

Am privit din nou peştii. Apoi m-am îndreptat de spate şi m-am uitat în urmă, spre scara care ducea jos. Fără să vreau, am făcut o grimasă şi am pornit într-acolo.

— Kovacs.

Nervos, am întors capul spre Tres.

— Ce mai e?

— Ia-o uşor. Nu-i vina ei că Isa a fost ucisă.

— Nu, nu-i vina ei.

Jos, într-una dintre cabinele de la prova, corpul Sylviei Oshima stătea rezemat de perne pe patul dublu şi privea prin hublou. Tot drumul spre Eltevedtem în care încercaserăm să ne pierdem urma, mergând cu toată viteza când prin canale, când pe lângă coastă, dar şi în zilele în care rămăseserăm ascunşi, Sylvie dormise, trezindu-se doar de două ori, în plin delir, bolborosind ceva codificat. Din când în

când, Brasil lăsase iahtul în grija pilotului automat ca să-i aplice plasturi nutritivi şi hipospray-uri. O perfuzie intravenoasă completase tratamentul ce părea acum să dea roade. Starea febrilă dispăruse, iar respiraţia i se normalizase. Chipul încă îi era livid, totuşi se destinsese, şi cicatricea lungă, subţire, de pe un obraz părea că se vindecă.

Femeia care credea că e Nadia Makita m-a privit şi a încercat un zâmbet pierit.

— Salutare, Micky Coincidenţă-Fericită!

— Salutare!

— M-aş ridica în capul oaselor, dar mi s-a spus să stau întinsă, a continuat ea şi mi-a făcut semn spre un fotoliu detaşabil din peretele cabinei. Ia loc.

— Nu, mulţumesc.

Părea că mă priveşte cu încordare, cântărindu-mă din ochi, poate cu ceva din Sylvie Oshima, îndeajuns încât să mă tulbure puţin. Apoi, când a vorbit din nou şi a schimbat expresia, acel ceva a dispărut:

— Înţeleg că s-ar putea să plecăm de-aici, cât de curând. Pe jos.

— Poate. Aş zice că mai avem de stat câteva zile. Totuşi, până la urmă, e chestie de noroc. Ieri-seară am zărit o patrulă aeriană, însă nu s-a apropiat atât de mult, încât să ne descopere. Aparatele lor de zbor nu sunt suficient de sofisticate ca să detecteze căldura emanată de corp sau activitatea electronică.

— Aha... Deci nu s-au schimbat prea multe.

— Navele orbitale? Mda, funcţionează la aceiaşi parametri ca atunci când tu...

M-am oprit şi am fluturat din mână.

— Ca întotdeauna.

Din nou aceeaşi privire lungă, cercetătoare. Am rămas inexpresiv.

— Spune-mi, a zis ea într-un târziu, cât timp a trecut... de la Decolonizare?

Am şovăit. Aveam senzaţia că trec un prag.

— Te rog. Trebuie să ştiu.

— Vreo trei sute de ani, după calendarul local, am răspuns repetând gestul. Trei sute douăzeci, ca să fiu mai exact.

Nu aveam nevoie de intuiţia agentului special ca să-i descifrez

privirea.

— Atât de mult... a murmurat ea.

Viața e ca marea. Dacă te lași în voia refluxului celor trei luni de pe cer, o să te trezești departe de tot ce ți-a fost drag pe lumea asta.

Înțelepciunea unui om simplu ca Japaridze, dar profundă. Puteai fi membru al bandei *Îngerii Șapte la Sută,* puteai face parte din familia Harlan. Unele lucruri lasă aceleași urme de dinți pe fiecare. Ai putea fi chiar și Quellerist Falconer.

„Sau nu", mi-am reamintit eu.

„Ia-o ușor!"

— Nu știai?

A clătinat din cap.

— Cred că am visat. Poate că știam că a trecut mult timp. Poate că mi-au spus ei.

— Cine anume?

— Nu... a început Sylvie, apoi a ridicat ușor mâinile de pe pat și le-a lăsat să cadă. Nu știu, nu-mi amintesc.

A strâns mâinile într-un simulacru de pumn.

— Trei sute douăzeci de ani... a murmurat ea.

— Da.

A tăcut, părând să cugete. Valurile băteau ușor în coca vasului. Am descoperit că, fără să vreau, mă așezasem în fotoliu.

— Te-am sunat, a spus pe neașteptate.

— Da. *Grăbește-te, grăbește-te!* Am primit mesajul. Pe urmă te-ai întrerupt. De ce?

Părea descumpănită de întrebare. A făcut ochii mari, apoi a căzut iar pe gânduri.

— Nu știu. Știam, a răspuns dregându-și glasul. Nu, știa că vii după mine. După ea. După noi. Mi-a spus.

M-am aplecat spre ea.

— Sylvie Oshima ți-a spus? Unde e?

— Aici, pe undeva. Aici.

Femeia de pe pat a închis ochii. Câteva clipe am crezut că doarme. Aș fi părăsit cabina, m-aș fi întors pe punte, dar știam că n-am ce face acolo. Apoi, brusc, a deschis ochii și a încuviințat din cap de parcă tocmai i s-ar fi confirmat ceva la ureche.

— E... a zis înghiţind în sec. E un spaţiu acolo. Ca o închisoare dinaintea mileniului nostru. Şiruri de celule. Coridoare mai scurte şi mai lungi. Şi vietăţi pe care spune că le-a *prins,* ca pe nişte botălbeci de pe un iaht închiriat. Sau poate ca o boală molipsitoare? Se... umbresc reciproc. Înţelegi ceva?

M-am gândit la programul de comandă. Mi-am amintit cuvintele Sylviei Oshima în timp ce ne îndreptam spre Drava.

...coduri miminte interactive ce încearcă să se multiplice, sisteme de intruziune, personalităţi sintetice, transmisiuni reziduale şi aşa mai departe. Trebuie să le opresc, să le analizez, să le folosesc şi să nu las să pătrundă nimic în reţeaua noastră. Tot timpul. Şi, indiferent cât de eficient este curăţitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de şters. Fantome. Dincolo de deflectoare se ascund nişte chestii la care nici nu vreau să mă gândesc.

Am înclinat din cap. Şi m-am întrebat cum s-ar putea evada dintr-o închisoare ca asta. Ce fel de om – sau de fiinţă – ar trebui să fii.

„Fantome."

— Da, înţeleg, am răspuns şi am continuat fără să vreau: Deci despre tine e vorba aici, Nadia? Pe tine te-a prins ea?

Am văzut-o cum se schimonoseşte de groază.

— Grigori, a şoptit femeia. Acolo jos e ceva care sună a Grigori.

— Grigori şi mai cum?

— Grigori Ishii, a spus ea la fel de încet, apoi frica i-a dispărut şi m-a pironit cu privirea. Nu crezi că sunt reală, nu-i aşa, Micky Coincidenţă-Fericită?

Am simţit un fior de nelinişte într-un cotlon al minţii.

Numele *Grigori Ishii* părea să fie ascuns, undeva, în memoria adolescenţei mele, înainte de intrarea în Corpul Agenţilor Speciali. Am privit-o la fel de lung.

„Ia-o uşor!"

„Rahat!"

M-am ridicat în picioare.

— Nu ştiu ce eşti. Dar de un lucru sunt absolut sigur: nu eşti Nadia Makita. Ea e moartă.

— Da, a zis cu o voce firavă. Asta am înţeles şi eu. Dar e clar că a

fost copiată și înmagazinată înainte să moară. Și iată-mă aici!

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu ești aici în sensul firesc al cuvântului. Nadia Makita a dispărut, s-a vaporizat. Și nu există niciun fel de dovadă că s-ar fi făcut o copie după ea. Cum nu există nicio explicație tehnică a felului în care copia ei ar fi putut ajunge în programul de comandă al Sylviei Oshima, chiar dacă ar exista. De fapt, nu există nicio dovadă că ai fi altceva decât un caz de preluare neintenționată a personalității altcuiva.

— Las-o baltă, Tak! l-am auzit intervenind pe Brasil, care apăruse pe neașteptate în cabină, cu o figură deloc prietenoasă. Ajunge pentru azi.

M-am răsucit spre el, cu un zâmbet silit.

— E o recomandare de natură medicală, Jack? Sau e doar un principiu revoluționar quellist? Adevărul în doze mici, controlate. Atât cât să nu tulbure pacientul.

— Nu, Tak, a răspuns el calm. E un avertisment. E cazul să nu mai tulburi apele.

Mi-am flexat mâinile ușor.

— Nu mă provoca, Jack!

— Nu ești singurul echipat cu senzori neurochimici, Tak.

Tensiunea apărută deodată între noi a mai durat câteva clipe, apoi a scăzut în intensitate și a dispărut pe măsură ce înțelegeam ridicolul situației. Sierra Tres avea dreptate. Nu era vina acestei femei cu personalitate fracturată că Isa murise, și nici a lui Brasil. În plus, răul pe care aș fi vrut să i-l fac fantomei Nadiei Makita fusese deja făcut. Am înclinat din cap și m-am lepădat ca de o haină de pornirea de a mă lupta. Am trecut pe lângă Brasil, spre ușa din spatele lui. Acolo m-am întors spre femeia din pat.

— Nu știu cine ești, dar o vreau înapoi pe Sylvie Oshima, nevătămată, am spus și apoi am arătat spre Brasil. Ți-am adus prietenii ăștia noi fără să fiu unul dintre ei. Dacă aflu că i-ai făcut Sylviei vreun rău, voi trece prin ei ca sulița de foc ca s-ajung la tine. Să nu uiți asta!

Femeia continua să mă fixeze cu privirea.

— Mulțumesc, a spus ea, aparent fără ironie. N-o să uit.

Pe punte, Sierra Tres, aşezată pe un scaun cu cadru din oţel, cerceta cerul cu un binoclu. M-am oprit în spatele ei, am acţionat senzorii neurochimici şi am privit în aceeaşi direcţie. Raza vizuală era limitată – *Boubin Islander* stătea ascunsă în umbra unui fragment masiv, colţuros, din turnul marţian prăbuşit în bancul de nisip de sub noi; se înfipsese acolo şi se fosilizase, transformându-se de-a lungul timpului într-un recif. Deasupra apei, spori purtaţi de vânt îl acoperiseră cu un strat gros de licheni şi de plante agăţătoare, iar acum, priveliştea de sub ruină era acoperită de o vegetaţie luxuriantă.

— Vezi ceva?

— Cred c-au ridicat planoare, a răspuns Tres lăsând binoclul jos. E prea departe, se văd doar reflecţii, dar ceva sigur se mişcă acolo aproape de fisura din recif. Ceva foarte mic.

— Încă stai cu frică...

— Tu n-ai sta? Trebuie să fie vreo sută de ani de când Primele Familii au pierdut ultimul aparat de zbor, distrus de o suliţă de foc.

— Mda, am făcut eu şi am înălţat din umeri cu o nonşalantă pe care n-o prea simţeam. Trebuie să fie vreo sută de ani de când cineva îndeajuns de prost a pornit un atac aerian în timpul unei furtuni orbitale, nu?

— Deci nici tu nu crezi c-a ajuns la limita celor patru sute de metri?

— Nu ştiu, am răspuns şi am revăzut în minte, cu ajutorul memoriei de agent special, ultimele secunde de existenţă ale elicopterului. Urca destul de repede. Chiar dacă n-a atins limita, poate că vectorul a alertat sistemul de apărare. El şi folosirea armelor. La naiba, cine ştie cum gândeşte o navă orbitală? Ce consideră a fi o ameninţare. Au mai încălcat regulile – de exemplu, cu transportoarele de fructe în timpul Colonizării. Şi cu schiturile de mare viteză de la Ohrid, mai ţii minte? Se spune că cele mai multe nu planau la mai mult de o sută de metri de apă când au fost distruse de navele orbitale.

Mi-a aruncat o privire amuzată.

— Nici nu eram născută pe vremea aia, Kovacs.

— A, scuze. Pari mai în vârstă.

— Mulţumesc.

— Oricum, când am fugit de ei nu s-au deranjat să ne urmărească de sus. Probabil că inteligenţele artificiale au exagerat cu precauţia, făcând previziuni sumbre.

— Sau poate c-am avut noroc.

— Sau poate c-am avut noroc, am repetat eu.

Brasil urca pe scara de tambuchi şi se îndrepta cu paşi mari spre noi. După felul în care se mişca şi antipatia pe care i-o citeam în ochi, era mai furios decât de obicei. I-am aruncat o privire pe măsură, apoi m-am întors la peştii din apă.

— Nu-ţi permit să-i mai vorbeşti aşa! m-a avertizat el.

— *Mai tacă-ţi gura!*

— Vorbesc serios, Kovacs. Ştim toţi că ai o problemă cu implicarea politică, dar n-o să te las să-ţi verşi tot veninul pe femeia asta.

M-am răsucit spre el.

— Femeia asta? *Femeia* asta? Crezi că nu-mi dau seama? *Femeia* asta nu-i om. E un fragment, o fantomă în cel mai bun caz.

— Încă nu ştim, a intervenit Tres cu un ton calm.

— Voi nu vedeţi ce se-ntâmplă aici? Faceţi dintr-o schiţă umană digitizată purtătoarea dorinţelor voastre. Asta se va-ntâmpla dacă o ducem înapoi la Kossuth? Veţi porni o mişcare revoluţionară din resturi de mitologie?

— Mişcarea există deja, a spus Brasil. Nu trebuie pornită, e gata să explodeze.

— Mda, şi tot ce-i trebuie e o figură emblematică, am replicat eu şi m-am întors, simţind cum oboseala îmi copleşeşte furia. Care vine la ţanc, fiindcă altceva mai bun *n-aveţi.*

— *Asta n-ai cum să ştii.*

— Aici ai dreptate, am spus şi m-am îndepărtat.

Pe un vas lung de treizeci de metri nu prea ai unde să te refugiezi, dar voiam să măresc cât mai mult distanţa dintre mine şi fanaticii ăştia. Apoi ceva m-a făcut să mă întorc brusc spre ei. Furios.

— N-am cum să ştiu. *Nu ştiu* dacă personalitatea Nadiei Makita a fost înmagazinată sau nu, dacă a fost lăsată de izbeliște în New Hok, ca o bombă neexplodată de care nimeni n-avea nevoie. *Nu ştiu* dacă a fost copiată. Dar cât de *probabil* e ca asta să se fi-ntâmplat?

— Încă nu putem aprecia, a răspuns Brasil apropiindu-se de mine. Trebuie s-o ducem la Koi.

— La *Koi?* am zis eu izbucnind în râs. *Asta-i* bună! La nefericitul Koi. Jack, tu chiar crezi c-o să-l mai vezi vreodată? Mai mult ca sigur a fost făcut arşice şi acum e luat cu fărașul de pe vreo străduță din Millsport. Sau în cel mai bun caz e musafirul Aiurei Harlan în sala de interogatorii. Tu nu-nţelegi, Jack? S-a *sfârşit.* Resurgenţa neoquellistă e total compromisă. Koi s-a dus, cum probabil că s-au dus şi ceilalţi. Alte victime pe drumul plin de glorie al schimbării revoluţionare.

— Kovacs, tu crezi că moartea Isei nu m-a afectat şi pe mine?

— Ceea ce cred eu, Jack, e că, dacă reuşim să salvăm restul ăla de mit pe care-l avem jos, ţie n-o să-ţi pese cine a murit sau cum a murit.

Sierra Tres se mişca încet de-a lungul balustradei.

— Isa s-a implicat de bunăvoie. Ştia ce face şi care sunt riscurile. Şi-a luat plata. Era liber-profesionistă.

— *Avea doar cincisprezece ani!*

Rămaseră tăcuţi, amândoi. Cu ochii spre mine. Auzeam cum se izbesc valurile de coca vasului. Am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi i-am privit din nou. Am înclinat din cap.

— OK, am încuviinţat obosit. Înţeleg unde se va ajunge. Am văzut asta şi-nainte, pe Sanction IV. Şi nenorocitul ăla de Joshua Kemp a spus-o, în Indigo City. *Impulsul revoluţionar, ăsta ni-l dorim cu înfocare. Cum ajungem la el e aproape irelevant şi sigur fără dezbateri etice – rezultatul istoric este arbitrul moral suprem.* Chiar dacă ce-aveţi acolo jos nu-i Quellerist Falconer, o veţi transforma oricum în Quellerist Falconer. Am dreptate?

Cei doi surferi se uitau unul la altul.

— Sigur că am. Şi cum rămâne cu Sylvie Oshima? N-a fost alegerea ei. N-a făcut totul de bunăvoie. Era doar un spectator inocent. Şi va fi prima dintre mulţi alţii dacă vă veţi atinge scopul.

Tăcere prelungită, întreruptă, în cele din urmă, de Brasil.

— Atunci tu de ce-ai venit la noi?

— Fiindcă v-am judecat greşit, Jack. Fiindcă nu vă ştiam sclavii unei iluzii.

— Înseamnă că nu ne-ai cunoscut cum trebuie, a replicat Brasil ridicând din umeri.

— Așa se pare.

— Cred c-ai venit la noi fiindcă n-aveai altă soluție, a zis Sierra Tres cu voce sumbră. Trebuie să fi știut că vom pune un preț mai mare pe existența posibilă a Nadiei Makita decât pe personalitatea-gazdă.

— *Gazdă?*

— Nimeni nu vrea să-i facă rău Sylviei Oshima la modul gratuit. Dar, dacă se impune un sacrificiu, iar femeia asta e Makita...

— Dar nu este. Deschide bine ochii, Sierra!

— Poate că nu este. Dar hai să fim oneşti până la capăt, Kovacs. Dacă femeia asta e Makita, atunci valorează mult mai mult pentru populația de pe Lumea lui Harlan decât un mercenar, un vânător de recompense de care, din întâmplare, te-ai amorezat.

Privind-o pe Tres, am simțit cum crește în mine dorința de a ucide. Aproape relaxantă, ca și cum m-aș fi întors printre ai mei.

— Poate că valorează mult mai mult decât o surferiță neoquellistă și oloagă pe deasupra. Te-ai gândit la asta vreodată? Ai fost vreodată pregătită să faci un astfel de sacrificiu?

S-a uitat la piciorul ei, apoi la mine.

— Bineînțeles, a răspuns cu o voce blândă, de parcă i-ar fi explicat ceva unui copil. De ce crezi că mă aflu aici?

O oră mai târziu, canalul de comunicații secret s-a trezit la viață cu un mesaj grăbit. Deși conținea detalii confuze, ideea de bază era clară și mai mult decât îmbucurătoare. Soseki Koi și un grup mic de supraviețuitori reușiseră să scape din confruntarea cu comandoul trimis s-o recupereze pe Mitzi Harlan. Părăsiseră în siguranță Millsport.

Erau gata să vină și să ne scoată de-aici.

Capitolul 35

În timp ce intram în port şi priveam în jur, senzaţia de déjà-vu era atât de covârşitoare, încât mai că simţeam din nou mirosul de ars şi auzeam ţipetele îngrozite ale oamenilor.

Aproape că mă vedeam acolo.

„Stăpâneşte-te, Tak! Nu s-a-ntâmplat aici."

Era adevărat. Dar vedeam acelaşi sir de case trainice care începea de pe chei, aceleaşi prăvălioare, puţine, de pe strada principală, de-a lungul ţărmului şi acelaşi complex portuar la un capăt al insuliţei. Aceleaşi grupuri de traulere costiere cu fundul plat şi aceleaşi barcazuri ancorate în docuri, dominate de o calcanieră masivă, oceanică, în mijlocul lor. Era până şi aceeaşi staţie de cercetare Mikuni, căzută în paragină, la celălalt capăt al insuliţei, şi aproape de ea, în spate, casa de rugăciuni cocoţată pe o stâncă, ce probabil că-i luase locul ca punct focal al satului când finanţarea fusese sistată. Pe strada principală, femeile mergeau la lucru îmbrăcate în haine ponosite, poate fiindcă aveau de-a face cu substanţe periculoase. Nu şi bărbaţii.

— Haideţi să terminăm cu asta, am mormăit eu.

Am tras barca gonflabilă în capătul plajei, unde pontoane mici din plastic pătat şi ros stăteau pe o rână în apa mică, în unghiuri imposibile. Sierra Tres şi femeia care îşi zicea Nadia Makita au rămas la pupa, în timp ce eu şi Brasil am descărcat bagajele. Ca toţi cei care făceau croaziere în Arhipelagul Millsport, proprietarii iahtului *Boubin Islander* luaseră cu ei suficiente haine de damă în eventualitatea unei escale într-una dintre comunităţile de pe braţul de nord, drept care Tres şi Makita erau atât de înfofolite, încât li se vedeau doar ochii. Le-am ajutat să coboare cu ceea ce speram a fi o politeţe desăvârşită, am luat genţile din piele de focă şi ne-am îndreptat spre strada principală. Încet – deşi Sierra Tres luase o mână de analgezice de luptă înainte să părăsim iahtul, gheata din aliaj flexibil şi ghipsul o sileau să meargă ca o bătrână. Ne-am ales cu mai multe priviri curioase, dar le-am pus pe seama părului blond şi a staturii impozante ale lui Brasil. Începea să-mi pară rău că nu-l înfofoliserăm

şi pe el.

Nimeni n-a intrat în vorbă cu noi.

Am găsit singurul hotel din sat, care dădea spre piaţa principală, şi am închiriat camere pentru o săptămână, folosind două cipuri ID noi-nouţe, dintre cele pe care le aveam cu noi de pe Vchira. Fiind femei, Tres şi Makita erau în grija noastră, prin urmare, nu trebuia să-şi dezvăluie identitatea. O recepţioneră îmbrăcată gros şi cu batic pe cap le-a salutat cu atâta cordialitate, încât, după explicaţiile mele cum că mătuşa mea în vârstă se rănise la şold, grija arătată de femeie chiar a devenit o problemă. Am refuzat scurt sugestia ei de a face o vizită la medicul pentru femei din partea locului, moment în care recepţionera s-a făcut mică în faţa demonstraţiei de autoritate masculină. Strângând din buze, ne-a verificat actele de identitate. De la fereastra de lângă biroul ei se vedea piaţa, cu platforma pe care era marcat locul unde se fixa scaunul de pedeapsă. Am privit încruntat, apoi m-am străduit să revin în prezent. Ne-am trecut palmele peste un scaner vechi şi am urcat în camere.

— Ai ceva cu oamenii ăştia? m-a întrebat Makita, scoţându-şi baticul, în cameră. Te văd furios. De asta vrei să te răzbuni pe preoţii lor?

— Aproape.

— Aha! a făcut ea şi a scuturat din cap, şi-a trecut degetele prin păr şi a privit sistemul de mascare din pânză şi metal, în acelaşi timp derutată şi curioasă, departe de dezgustul total pe care-l manifestase Sylvie Oshima în clipa în care fusese obligată să poarte batic în Tekitomura. De ce naiba ar alege cineva să poarte aşa ceva?

Am înălţat din umeri.

— Să ştii că nu-i cel mai prostesc lucru pe care-l fac oamenii.

M-a privit cu atenţie.

— E un fel de critică indirectă?

— Nu. Dacă vreau să te critic, îţi spun fără ocolişuri.

A înălţat şi ea din umeri.

— De-abia aştept... Presupun că nu eşti quellist.

Am tras adânc aer în piept.

— Poţi să presupui ce vrei. Te las.

În capătul comercial al portului am găsit un local în care se serveau mâncare și băutură ieftine pentru pescari și docheri. Am comandat un bol cu ramen cu pește, m-am așezat lângă fereastră și am început să mănânc urmărindu-i cu privirea pe marinarii ce trebăluiau pe punțile și pe rampele calcanierei. După o vreme, un ins deșirat, între două vârste, din partea locului, s-a apropiat de masa mea cu o tavă în mâini.

— Pot să stau și eu aici? E cam aglomerat.

M-am uitat în jur. Erau într-adevăr mulți clienți, dar și destule scaune libere. Am ridicat scurt din umeri.

— Cum vrei.

— Mulțumesc.

S-a așezat, a scos capacul cutiei în care avea prânzul și a început să înfulece. Un timp, am mâncat amândoi în tăcere, apoi s-a produs inevitabilul. Mi-a surprins privirea între două îmbucături. Trăsăturile lui asprite de vreme s-au încrețit într-un zâmbet larg.

— Nu ești de pe-aici...

Am simțit o ușoară încordare.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, dac-ai fi de pe-aici, n-ai pune întrebarea asta, a răspuns el zâmbind din nou. M-ai cunoaște. Eu îi cunosc pe toți cei din Kuraminato.

— Bravo.

— Nu ești însă de pe calcaniera aia, este?

Am lăsat jos bețișoarele. M-am întrebat, posomorât, dacă va trebui să-l omor mai târziu.

— Ești detectiv?

— Nu, a răspuns el râzând încântat. Sunt doar un specialist în dinamica fluidelor, cu acte în regulă. Cu acte în regulă și șomer. Mai precis, muncesc pe unde apuc. Acum sunt pe traulerul ăla de colo, vopsit în verde. Părinții m-au ținut la facultate când stația de cercetare mergea ca lumea. În timp real, fiindcă nu și-au permis în timp virtual. Șapte ani. Se gândeau că tot ce are de-a face cu fluidele îți asigură existența, dar, până să termin facultatea, ia stația de unde nu-i.

— De ce-ai rămas?

— Păi, nu aici m-am născut. Sunt dintr-un loc la vreo doisprezece kilometri mai sus pe coastă, Albamisaki îi zice.

Numele a căzut ca o grenadă submarină. Am înlemnit, aşteptând-o să explodeze. Întrebându-mă ce voi face după aceea.

Am reuşit să îngaim:

— Zău?

— Zău. Am venit aici cu o fată pe care am cunoscut-o la facultate. Familia ei este din partea locului. Voiam să construim carene, să trăim din repararea traulerelor până reuşeam să vând câteva proiecte constructorilor de iahturi din Millsport. A făcut o grimasă şi a continuat: Până la urmă, m-am ales cu o familie. Acum trebuie să mă descurc cum pot, să câştig bani de mâncare, haine şi pentru şcoala copiilor.

— Părinţii tăi ce fac? Îi vizitezi?

— Nu. Au murit, a răspuns el abia rostind ultimul cuvânt, după care a strâns buzele şi a întors capul.

Am rămas cu privirea aţintită asupra lui.

— Îmi pare rău...

Şi-a dres glasul şi s-a uitat din nou la mine.

— De ce? Doar nu-i vina ta. A tras aer în piept ca şi cum ar fi simţit o rană acolo. S-a întâmplat cu vreun an în urmă. Ca din senin. Un maniac s-a apucat să tragă cu blasterul. A omorât zeci de oameni. Toate persoanele de la cincizeci de ani în sus. Un masacru. Total absurd.

— L-au prins?

— Nu, a răspuns el cu altă răsuflare adâncă. E încă liber. Se aude că mai omoară oameni. Nu-i poate sta nimeni în cale. Dacă l-aş găsi, sigur l-aş opri pentru totdeauna.

M-am gândit la o străduţă lăturalnică pe care o văzusem între două magazii în celălalt capăt al complexului portuar. M-am gândit să-i dau o şansă.

— Înţeleg că n-ai avut bani de reîntrupare... pentru părinţi.

M-a privit încruntat.

— Doar ştii că noi nu facem asta.

— Doar ştii că nu sunt de pe-aici!

— Da, dar... A şovăit, a aruncat o privire în jur, apoi din nou spre

mine și a continuat cu voce scăzută: M-am născut în religia asta, în Revelație. Nu cred în tot ce spun preoții, mai ales în ultima vreme. Dar este o credință, un mod de viață. E ceva de care te poți agăța, un mod de a-ți crește copiii.

— Ai copii?

— Două fete și trei băieți, a oftat bărbatul. Da, știu toate rahaturile. Dincolo de promontoriul ăla avem o plajă de agrement. Majoritatea satelor au așa ceva. Îmi aduc aminte că în copilărie, stăteam toată vara în apă, împreună cu tovarășii mei de joacă. Uneori veneau și părinții, după ce se întorceau de la muncă. Acum, de când s-a schimbat situația, autoritățile au înălțat un zid, chiar acolo, în apă. Dacă te duci la plajă, sunt oficianți care stau cu ochii pe tine, iar femeile trebuie să meargă dincolo de zid. Deci nu pot să mă bălăcesc în apă împreună cu soția și cu fiicele mele. E o mare prostie, știu. Prea din cale-afară. Dar ce putem face? N-avem destui bani ca să ne mutăm în Millsport și oricum n-aș vrea să-mi văd copiii cum colindă străzile de-acolo. Am văzut cum e când eram student. E un oraș plin de degenerați. Și-a pierdut sufletul, colcăie de mizerie umană. Aici, cel puțin, oamenii cred în ceva mai mult decât satisfacerea dorințelor animalice ori de câte ori simt nevoia de așa ceva. Știi, dacă numai asta ar trebui să fac, n-aș vrea să trăiesc o altă viață în alt corp.

— Atunci, tot răul spre bine. Ești norocos că n-ai bani de reîntrupare. Ar fi păcat să te lași pradă ispitei, nu?

„Ar fi un păcat să-ți revezi părinții", am gândit eu.

— Cam așa ceva, a spus bărbatul, parcă fără să bage în seamă ironia. Asta-i și ideea. Din momentul în care înțelegi că ai o singură viață, te străduiești mult mai mult să faci lucrurile cum trebuie. Uiți de toate chestiile materiale, de toată decadența. Te preocupi de viața asta, nu de ce-ai putea face în următorul tău corp. Te concentrezi numai pe ceea ce contează cu adevărat. Familie. Comunitate. Prietenie.

— Și, desigur, pe Supunere.

Blândețea din vocea mea nu era deloc mimată. În următoarele ore nu trebuia să atragem prin nimic atenția. În plus, constatam cu uimire că nu mă mai încerca disprețul obișnuit față de astfel de situații. M-am uitat la individul de vizavi de mine și n-am simțit

decât oboseală. Nu el le lăsase pe Sarah şi pe fiica ei să moară pentru totdeauna, poate că nici nu era născut când se întâmplase asta. Poate, în aceleaşi împrejurări, ar fi procedat la fel ca părinţii lui – nişte oi duse la tăiere –, acum însă nu mi se părea la fel de important. Nu-l puteam urî destul încât să-l duc pe străduţa aceea lăturalnică, să-i spun cine sunt şi să-i dau o şansă.

— Aşa-i, pe Supunere, a spus el luminându-se la faţă. Asta-i cheia, asta-i baza. Ştiinţa ne-a trădat, a scăpat de sub control, se întoarce împotriva noastră. Uşurează prea mult lucrurile. Nu mai îmbătrânim natural, nu mai murim, nu mai dăm socoteală în faţa Creatorului, nu mai ştim care sunt adevăratele valori. Ne petrecem toată viaţa strângând bani pentru reîntrupare şi irosim timpul în loc să trăim cum trebuie această viaţă. Dacă oamenii ar...

— Hei, Mikulas.

Am ridicat privirea. Alt ins, cam de aceeaşi vârstă cu interlocutorul meu, se îndrepta spre noi, precedat de strigătul vesel.

— I-ai împuiat capul destul cu aiurelile tale. Hai, c-avem treabă.

— Bine, vin.

— Nu-l băga în seamă, mi s-a adresat, cu un zâmbet larg, nou-venitul. Îi place să creadă că-i ştie pe toţi, iar dacă întâlneşte pe cineva necunoscut, nu se lasă până nu află cine e. Cred că a şi făcut asta, nu?

Am zâmbit şi eu.

— Întocmai.

— Ştiam eu... Toyo mă cheamă, a continuat el şi a întins o mână groasă. Bine-ai venit la Kuraminato! Poate ne mai vedem, dacă stai mai mult pe-aici.

— Sigur. Mi-ar face plăcere.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o ştergem. Mi-a părut bine.

— Da, a zis şi Mikulas ridicându-se în picioare. Mi-a părut bine. Sper să te mai gândeşti la ce ţi-am spus.

— Poate, am spus eu şi, precaut până în ultima clipă, l-am întrebat în timp ce dădea să plece: Ascultă, cum de-ai ştiut că nu sunt de pe calcaniera aia?

— Păi, te uitai cu mult interes la ce fac marinarii de-acolo. Nimeni nu-şi urmăreşte nava cu atâta atenţie când e ancorată în port. Am

avut dreptate, nu?

— Da, bună intuiție, am replicat eu simțind o foarte mică ușurare. Poate că ți-ar sta bine ca detectiv. O chestie nouă. Să faci exact ce trebuie. Să-i prinzi pe răufăcători.

— Mda, e o idee...

— Nu cred. Ar fi prea amabil cu ei după ce i-ar prinde. E prost de bun. Nici pe nevastă-sa n-o poate îmblânzi.

Cei doi au ieșit în hohotele de râs ale celor din jur. Am râs și eu. Apoi am trecut la zâmbet și, într-un târziu, doar la un mic oftat de ușurare. Chiar nu voiam să mă iau după el și să-l ucid.

Am lăsat să treacă o jumătate de oră și am ieșit agale din local, pe chei. Pe punțile și suprastructura calcanierei era încă agitație. M-am oprit și am privit câteva minute, până când un membru al echipajului a coborât pe pasarelă spre mine. Cu o figură deloc prietenoasă.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Da, i-am răspuns. *Cântă imnul visurilor căzute din cerul Alabardosului.* Sunt Kovacs. Ceilalți sunt la hotel. Anunță-l pe căpitan. Plecăm de-ndată ce se întunecă.

Capitolul 36

Calcaniera *Angelfire Flirt,* ca majoritatea vaselor de acest tip, avea o formă pe cât de elegantă, pe atât de malefică. În parte navă de război, în parte schif de mare viteză supradimensionat, combinând fundul plat cu marginile ascuţite brici, pentru centru de greutate, şi plăcile balansiere gemene ce-i asigurau o forţă ascensională de invidiat, era construită în primul rând pentru o deplasare rapidă dacă ar fi fost surprinsă braconând. Calcanii-elefant şi rudele lor mai mici sunt iuţi în apă, dar mai important este că, rămasă netratată, carnea lor se strică. Dacă-i congelezi, îi poţi vinde la un preţ bun, însă cel mai bine e să-i duci rapid în locurile unde se licitează cantităţi enorme de peşte proaspăt, în oraşe bogate ca Millsport, dacă vrei să faci bani ca lumea. Pentru asta ai nevoie de o ambarcaţiune rapidă. Şantierele navale de pe Lumea lui Harlan ştiu asta şi construiesc pe măsură. Înţeles tacit pe aceleaşi şantiere este şi faptul că unele dintre cele mai bune bancuri de calcani-elefant trăiesc şi se înmulţesc în ape pentru uzul exclusiv al Primelor Familii. Braconajul constituie o infracţiune serioasă şi, pentru a scăpa basma curată, nava ta rapidă trebuie echipată în aşa fel încât să fie greu detectabilă vizual şi pe radar.

Iar dacă vrei să fugi de braţul legii de pe Lumea lui Harlan, e mai bine s-o faci la bordul unei calcaniere decât cu alte ambarcaţiuni.

În a doua zi de când ieşiserăm în larg, ştiind că eram atât de departe de Arhipelagul Millsport, încât niciun aparat de zbor nu avea cum să ajungă la noi, am urcat pe punte şi am rămas pe scara de bord din stânga, urmărind cum nava brăzda oceanul. Vântul aducea cu el stropi de apă în timp ce întâmplările mai vechi sau mai recente mi se învălmăşeau în minte, greu de asimilat. Trecutul şi morţii lui, rămaşi în siaj, ducând cu ei opţiuni şi soluţii la care era prea târziu să apelez.

Deşi agenţii speciali ar trebui să se priceapă la aşa ceva.

Ca din senin, am văzut noua faţă, de spiriduş, a Virginiei Vidaura. De data asta însă fără să-i aud vocea, sigură de sine, a instructorului. De la fantoma aceea nu părea să mai obţin vreun ajutor.

— Te deranjează dacă îţi ţin companie? a strigat cineva peste

vuietul vântului și al valurilor ce izbeau chila.

Am privit în dreapta, spre puntea centrală, și am văzut-o îmbrăcată într-o salopetă și o jachetă împrumutate de la Sierra Tres. Poziția cocârjată o făcea să arate și mai bolnavă, mai nesigură pe picioare. Vântul îi sufla părul gri-argintiu, dar șuvițele mai grele rămâneau pe loc, ca un steag îmbibat de apă. Ochii erau adânciți în orbite pe figura de o paloare nefirească.

Altă fantomă.

— Deloc.

Demonstra mai multă forță în mișcare decât în inactivitate.

Ajunsă lângă mine, i-am văzut surâsul ironic și i-am auzit vocea sigură acum în curenții de aer. Tratamentul aplicat de Brasil îi redusese rana de pe obraz la un fir abia vizibil.

— Așadar, nu te deranjează că vorbești cu un fragment?

Cândva, într-un construct porno din Newpest, mă dragasem bine ca să fac față unei prostituate virtuale într-o încercare – eșuată – de a da peste cap programul de satisfacere a dorințelor din sistem. Eram foarte tânăr pe atunci. Altădată, când eram mai puțin tânăr, după campania din Adoracion, discutasem politică, beat mort, cu o inteligență artificială militară. Și tot demult, pe Pământ, mă îmbătasem la fel de tare cu o copie de-a mea. Ceea ce, până la urmă, fusese și rostul discuțiilor.

— Să nu exagerăm, am replicat. În general, discut cu oricine.

Șovăia.

— Îmi amintesc o mulțime de detalii.

M-am uitat în apă și am rămas tăcut.

— Ne-am tras-o, nu-i așa?

Oceanul, curgând pe sub mine.

— Mda. De câteva ori.

— Îmi aduc aminte...

Altă pauză prelungă. Privea în altă parte.

— M-ai ținut în brațe. În timp ce dormeam.

— Da, am zis eu fluturând din mână iritat. Asta s-a întâmplat recent, Nadia. Numai atât îți amintești?

— E... greu, a spus ea înfiorându-se. Nu reușesc să pun cap la cap toate fragmentele de memorie. Pare că nu pot trece de niște uși

încuiate.

„Da, astea sunt limitele impuse de transferul de personalitate", am vrut să-i spun. „Te împiedică să cazi în psihoză."

— Îți amintești de un tip pe nume Plex? am întrebat-o.

— De Plex, da. Din Tekitomura.

— Ce-ți amintești despre el?

Fața i s-a înăsprit brusc, de parcă cineva i-ar fi acoperit-o cu o mască.

— Că era un amărât în slujba yakuza. Cu aere de aristocrat și sufletul vândut gangsterilor.

— Foarte poetic. De fapt, chestia cu aristocratul e reală. Ai lui fuseseră cândva mari negustori. Au dat faliment când tu îți duceai războiul revoluționar acolo.

— Ar trebui să mă simt prost din cauza asta?

Am înălțat din umeri.

— Eu doar îți spun exact ce-a fost.

— Fiindcă în urmă cu două zile îmi spuneai că nu sunt Nadia Makita. Acum, brusc, vrei să dai vina pe mine pentru ceva ce a făcut ea acum trei sute de ani. Trebuie să te hotărăști în ce vrei să crezi, Kovacs.

Am privit-o pieziș.

— Ai vorbit cu ceilalți?

— Mi-au spus numele tău real, dacă la asta te referi. Au menționat ceva și despre furia ta pe quelliști. Și despre clovnul Joshua Kemp, cu care te-ai înfruntat.

M-am întors din nou spre peisajul maritim ce trecea cu viteză pe lângă noi.

— Nu l-am înfruntat pe Kemp. Am fost trimis să-l ajut. Să pun umărul la glorioasa revoluție pe un rahat de planetă numită Sanction IV.

— Despre asta mi-au povestit și ei.

— Mda, pentru asta am fost trimis acolo. Până când, ca orice revoluționar pe care l-am întâlnit, Joshua Kemp s-a transformat într-un nenorocit de demagog, asemenea celor cărora voia să le ia locul. Și hai să mai lămurim un lucru înainte să apelăm la alte justificări neoquelliste. Clovnul Kemp, cum îi spui tu, a comis absolut toate

atrocităţile, inclusiv bombardamentul nuclear, în numele lui Quellerist Falconer.

— Înţeleg. Cu alte cuvinte, vrei să mă învinuieşti şi de acţiunile unui psihopat care mi-a împrumutat numele şi câteva dintre îndemnuri la mai multe secole după moartea mea. Ţi se pare corect?

— Dacă vrei să fii Quell, trebuie să te obişnuieşti cu gândul.

— Vorbeşti de parcă aş avea de ales.

Am oftat. Mi-am privit mâinile fixate pe balustradă.

— Chiar ai vorbit cu ceilalţi... Ce ţi-au vândut? Necesitatea Revoluţionară? Supunerea la Marşul Istoriei? Ce? Ce-i aşa amuzant?

Zâmbetul i-a dispărut, preschimbat într-o grimasă.

— Nimic. Nu vezi esenţialul, Kovacs. Nu-nţelegi că nu contează dacă sunt cu adevărat cine cred eu că sunt? Ce importanţă are dacă sunt doar un fragment, o copie palidă a lui Quellerist Falconer? Care-i diferenţa? Eu cred cu toată fiinţa că sunt Nadia Makita. Ce altceva pot să fac decât să-i trăiesc viaţa?

— Poate c-ar trebui s-o laşi pe Sylvie Oshima să-şi recapete corpul.

— Îmi pare rău, dar, pe moment, aşa ceva nu-i posibil, a răspuns ea răstit.

Am privit-o lung.

— De ce?

— Crezi că eu o ţin cu sila acolo? De ce nu-nţelegi? Situaţia e mult mai complicată, a zis ea trăgând de părul argintiu. Nu ştiu cum să controlez asta. Oshima cunoaşte sistemele mult mai bine decât mine. S-a retras acolo după ce ne-au luat harlaniţii şi şi-a lăsat corpul să funcţioneze în regim autonom. *Ea* m-a trimis pe *mine* când ai venit după noi.

— Zău? Atunci zi-mi cu ce-şi omoară timpul, cum îşi face somnul de frumuseţe? Îşi pune datele în ordine? *Să fim serioşi!*

— Nu. Suferă.

Asta m-a oprit brusc.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Suferă din cauza fiecărui membru al echipei care a murit în Drava.

— Aiurea... Nu era în contact cu ei în momentul ăla. Reţeaua căzuse.

— Așa e.

Femeia din fața mea a tras adânc aer în piept. A început să vorbească mai încet și mai calm, încercând să-mi explice.

— Rețeaua căzuse și era imposibil s-o acceseze. Mi-a spus asta. Dar sistemul de recepție a memorat fiecare moment al morții lor... dacă deschide ușile care nu trebuie, aude toate țipetele. De asta e-n stare de șoc. Știe prea bine și, cât ține starea, n-are altă soluție decât să rămână unde se simte în siguranță.

— Ți-a spus ea?

Ne priveam în ochi, la nicio jumătate de metru unul de celălalt, în bătaia vântului.

— Da.

— Nu te cred nici în ruptul capului.

M-a privit fix o vreme, apoi a întors capul și a ridicat din umeri.

— E treaba ta ce crezi, Kovacs. Din câte înțeleg de la Brasil, nu faci decât să cauți ținte ușoare pe care să-ți verși furia existențială. Mult mai ușor decât o încercare constructivă de a te schimba...

— *Mai du-te-n mă-ta!* Cu tot cu aiureala *asta!* Schimbare constructivă? Asta a însemnat Decolonizarea? Constructivă? Asta a însemnat distrugerea New Hokului?

— Nu.

Pentru prima oară am văzut durere pe chipul ei. Vocea îi trecuse de la indiferență la oboseală și, auzind-o, aproape că am crezut-o. Aproape. S-a prins strâns de balustradă cu ambele mâini și a continuat:

— Nimic din toate astea nu trebuia să se-ntâmple așa. Dar n-am avut de ales. A trebuit să forțăm o schimbare politică la nivel global. Împotriva unei represiuni la scară largă. Fiindcă inamicii noștri nu aveau de gând să cedeze fără luptă. Crezi că sunt fericită că lucrurile au degenerat?

— Ar fi trebuit să vă planificați mai bine acțiunile.

— Da? Îmi pare rău că n-ai fost de față.

Tăcere.

O clipă am crezut că va pleca, în căutarea unei companii mai pe măsura convingerilor ei politice, dar a rămas pe loc. Replica ei, atinsă de dispreț, rămăsese în urma noastră, în timp ce *Angelfire Flirt* brăzda

oceanul cu o viteză apropiată de cea a unui aparat de zbor. Purtând, am gândit eu posomorât, legenda spre cei care credeau în ea. Eroina spre istorie. Peste câţiva ani se vor compune cântece despre această navă, despre această călătorie spre sud.

Dar nu şi despre această discuţie.

Concluzie care, fără să vreau, m-a făcut să zâmbesc.

— Acum spune-mi tu ce-i aşa amuzant, a zis femeia de lângă mine cu o voce acră.

Am clătinat din cap.

— Tocmai mă-ntrebam de ce preferi să vorbeşti cu mine în loc să stai cu adulatorii tăi neoquellişti.

— Poate că-mi plac provocările. Poate că nu sunt de acord cu aprobarea în cor.

— Atunci n-o să-ţi placă nici următoarele zile.

Nu a răspuns. Dar a doua ei propoziţie mi-a adus aminte de o poezie citită în copilărie ca lectură obligatorie. Un text din jurnalele de campanie, scris în grabă într-o vreme în care Quellerist Falconer găsea răgaz să facă şi aşa ceva, versuri recitate lacrimogen de un actor cabotin şi incluse într-un sistem educaţional care voia să îngroape Decolonizarea ca pe o greşeală regretabilă, ce putea fi evitată. Quell înţelege unde a greşit, prea târziu însă, nerămânându-i decât să se lamenteze:

Ei vin la mine cu
„Rapoarte de evaluare”,
Dar eu nu văd decât schimbare şi trupuri arse;
Ei vin la mine cu
„Obiective îndeplinite”,
Dar eu nu văd decât sânge şi şanse ratate;
Ei vin la mine cu
Aprobarea în cor a tot ce fac eu,
Dar eu nu văd decât preţul plătit.

Mult mai târziu, când mă înhăitasem cu bandele din Newpest, dădusem peste o copie ilicită a originalului, citită la microfon de Quell însăşi cu câteva zile înainte de asaltul final asupra oraşului

Millsport. Chiar dacă în vocea aceea epuizată am auzit fiecare lacrimă pe care ediția școlară încercase s-o stoarcă de la noi cu emoția ei de doi bani, am deslușit ceva mai profund și mai puternic. Acolo, în bula aceea instalată în grabă, undeva la marginea arhipelagului, înconjurată de soldați care, în următoarele zile, foarte probabil aveau să moară de-adevăratelea sau chiar mai rău, alături de ea, Quellerist Falconer nu respingea prețul plătit. Dimpotrivă, apăsa pe el ca pe un dinte rupt, înfigându-l în carne ca să nu uite vreodată. Ca să nu uite nici ceilalți. Ca nimeni să nu compună balade sau imnuri leșinate despre revoluția glorioasă, indiferent de rezultatul ei.

— Povestește-mi despre Protocolul Qualgrist, am spus după o vreme. Despre arma pe care ai vândut-o yakuzei.

Femeia a tresărit. Fără să mă privească.

— Știi și despre asta...

— De la Plex, dar el nu știa prea multe amănunte. Ai activat o chestie care-i ucide pe membrii familiei Harlan, corect?

A rămas cu privirea ațintită asupra apei.

— Risc prea mult dacă-ți spun, a răspuns ea încet.

— De ce? E ceva reversibil?

Am simțit cum se încordează.

— Nu cred, a murmurat.

A trebuit să ciulesc bine urechile ca să-i prind cuvintele duse de vânt.

— I-am făcut să creadă că există un cod terminal, ca să mă țină în viață cât încearcă să-l găsească. Deși nu cred că procesul poate fi oprit.

— Despre ce-i vorba?

A întors privirea spre mine și a continuat cu glas limpede:

— E o armă genetică. În timpul Decolonizării, ofițeri din Brigăzile Negre s-au oferit să li se modifice ADN-ul ca să poată dispune de ea. Ură față de sângele familiei Harlan la nivel de genă, declanșată de feromoni. Tehnologie de ultimă oră, concepută în laboratoarele de cercetare din Drava. Nimeni nu era sigur dacă va funcționa, dar, în caz că ofensiva asupra Millsportului dădea greș, Brigăzile Negre voiau o armă care să-i urmărească pe harlaniți până în pânzele albe, generație după generație. Voluntarii, supraviețuitorii, aveau s-o

transmită copiilor lor și tot așa.

— Frumos.

— Era război, Kovacs. Crezi că Primele Familii nu transmit progeniturilor gena clasei conducătoare? Crezi că urmașilor nu li se imprimă, generație după generație, același privilegiu și aceeași asumare a superiorității?

— Mda, poate. Dar nu la nivel genetic.

— Ești absolut sigur? Știi ce se petrece în băncile de clone ale Primelor Familii? Ce tehnologii au accesat și li s-au implantat? Ce se prevede pentru perpetuarea oligarhiei?

M-am gândit la Mari Ado și la tot ceea ce respinsese ea în drum spre Vehira. Nu-mi fusese simpatică, dar merita o analiză mai favorabilă.

— Ce-ar fi să-mi zici cum funcționează drăcia asta?

Femeia din corpul Sylviei Oshima a ridicat din umeri.

— Credeam că ți-am spus. Purtătorul genelor modificate este pornit împotriva membrilor familiei Harlan. Seamănă cu teama genetică de șerpi pe care o vezi la maimuțe, cu reacția instinctivă a botălbecilor față de umbrele de pe apă. Structura de feromoni ce corespunde sângelui harlanit declanșează impulsul. După aceea e doar o chestiune de timp și de personalitate – în unele cazuri, purtătorul reacționează pe loc, vede roșu în fața ochilor și ucide cu tot ce-i cade în mână. Alte tipuri de personalități așteaptă și-și planifică totul cu multă atenție. Unele încearcă să reziste impulsului, dar e ca nevoia de sex, ca spiritul de competiție. Până la urmă, biologia are câștig de cauză.

— Insurgență codificată genetic, am spus și am înclinat din cap, simțind cum mă cuprinde un calm rău prevestitor. Într-un fel, e o prelungire aproape firească a principiului Quellerist. Distruge și ascunde-te, revino într-o altă viață. Dacă nu merge, cooptează-ți nepoții, ei pot relua lupta, generație după generație. Implicare totală. Cum se face că Brigăzile Negre n-au folosit arma asta?

— Nu știu, a răspuns ea și, îmbufnată, a tras de reverul jachetei împrumutate de la Tres. Nu mulți dintre noi au avut codurile de acces. Și ar fi nevoie de câteva generații pentru ca o astfel de armă să fie folosită cu eficientă. Poate niciunul dintre cei care știau n-a

supraviețuit atât de mult. Din câte mi-au spus prietenii tăi, cei mai mulți ofițeri din Brigăzile Negre au fost urmăriți și exterminați după ce eu am... după ce s-a terminat totul. Poate n-a mai rămas niciunul.

Am înclinat iar din cap.

— Sau poate niciunul dintre cei rămași nu s-a simțit în stare de așa ceva. E, totuși, o idee oribilă.

Mi-a aruncat o privire obosită.

— Era o armă, Kovacs. Toate armele sunt oribile. Crezi că atacarea familiei Harlan cu ajutorul ei e ceva mult mai rău decât arma nucleară pe care harlaniții au folosit-o împotriva noastră la Matsue? Patruzeci și cinci de mii de persoane s-au evaporat, fiindcă acolo se aflau case conspirative ale quelliștilor. Vrei să-ți spun ce-nseamnă oribil? În New Hokkaido am văzut orașe întregi făcute una cu pământul de proiectile cu traiectorie orizontală trase de forțele guvernamentale. Suspecți politici executați cu sutele de o rafală de blaster. Asta e mai puțin oribil? Protocolul Qualgrist e mai puțin discriminatoriu decât sistemele de opresiune economică în care plămânii îți putrezesc în fabricile de procesare sau picioarele pe fermele de belaiarbă în timp ce te chinuiești să culegi fructe de pe stânci, aluneci și cazi în hău, doar fiindcă te-ai născut sărac?

— Vorbești despre niște condiții care nu mai există de trei sute de ani, am remarcat cu blândețe în glas. Dar altceva nu-nțelegi tu. Nu de familia Harlan îmi pare rău, ci de sărmanii urmași ai căror strămoși din Brigăzile Negre le-au hotărât orientarea politică la nivel celular cu mai multe generații înainte de a se naște. Poate că sunt demodat, dar îmi place să iau singur deciziile în privința persoanei pe care vreau s-o ucid și a motivului ce mă îndeamnă să fac așa ceva.

M-am oprit o clipă, apoi am hotărât să-i răscolesc memoria.

— Din câte am citit, așa-i plăcea și lui Quellerist Falconer.

Un kilometru albastru înspumat a trecut pe lângă noi ca un șfichi. Abia auzit, propulsorul gravitațional din stânga murmura ca pentru sine.

— Ce vrei să spui? a rostit ea într-un târziu.

Am înălțat din umeri.

— Tu ești la originea acestei arme.

— Era o armă quellistă, a replicat ea cu o undă de disperare.

Singura pe care o aveam la dispoziție. Crezi că e mai rea decât o armată de recruți? Mai rea decât corpurile de luptă clonate în care Protectoratul își decantează soldații pentru ca să ucidă fără empatie și regrete?

— Nu. Dar cred că îți contrazice cuvintele: *Nu vă voi cere să luptați, să trăiți sau să muriți pentru o cauză pe care mai întâi n-ați înțeles-o și n-ați îmbrățișat-o de bunăvoie.*

— Știu asta! a zis ea cu vocea întretăiată. Crezi că nu știu? Dar n-aveam de ales. Eram singură. Halucinam aproape tot timpul, visam viața Sylviei Oshima și...

S-a cutremurat.

— ...și altele. Nu eram sigură când mă voi trezi cu adevărat și ce voi găsi în jurul meu, nu eram sigură nici că mă voi mai trezi vreodată. Nu știam cât timp mai am și, uneori, nu știam nici *dacă* sunt reală. Îți poți imagina prin ce-am trecut?

Am clătinat din cap. Misiunile primite ca agent special te fac să treci prin multe experiențe de coșmar, dar niciodată nu te îndoiești că n-ar fi absolut reale. Nu-ți permite condiționarea.

Strângea din nou balustrada cu toată puterea, cu încheieturile mâinilor înălbite. Privea oceanul, deși nu cred că-l vedea.

— La ce bun să pornești din nou războiul împotriva familiei Harlan?

S-a încruntat.

— Crezi că războiul ăsta s-a oprit vreodată? Crezi că, dacă le-am luat cu sila mai multe teritorii în urmă cu trei sute de ani, oamenii ăștia au încetat vreodată să caute noi mijloace de a ne arunca din nou în sărăcia Anilor Colonizării? Un astfel de dușman nu cedează ușor.

— Mda, *dușmanul pe care nu-l poți ucide.* Am citit discursul când eram copil. Ciudat e că ești foarte bine informată pentru cineva treaz cu intermitențe în ultimele săptămâni.

— Nu-i chiar așa, a zis privind apa pe care o lăsam iute în urmă. Prima oară când m-am trezit cu adevărat o visam deja pe Oshima de luni bune. Ca și cum aș fi fost pe un pat de spital, paralizată, și mă uitam la cineva, poate la doctorul meu, pe un monitor dereglat. N-am înțeles cine era, ci doar faptul că avea importanță pentru mine. Jumătate din timp știam amândouă aceleași lucruri. Uneori simțeam

că plutesc în ea. Ca și cum ne-am fi lipit buzele împreună și aș fi vorbit prin ea.

Mi-am dat seama că nu mai vorbea cu mine, cuvintele ieșeau din ea ca lava, eliberând o presiune a cărei formă puteam doar s-o bănuiesc.

— Prima oară când m-am trezit cu adevărat am avut un șoc, am crezut că mor. Visam ce visa ea, despre un tip cu care se culcase când era mai tânără. Am deschis ochii pe un pat dintr-un hotel amărât din Tek'to și am putut să mă mișc. Mă durea capul tare, dar trăiam. Știam unde mă aflam, strada și numele hotelului, dar nu realizam cine eram. Am ieșit, am mers pe chei sub razele soarelui și am văzut cum se uita lumea la mine și mi-am dat seama că plângeam.

— Dar ceilalți? Orr și restul echipei?

— Îi lăsasem undeva, în celălalt capăt al orașului. De fapt, *ea* îi abandonase acolo, dar presupun că și din cauza mea. Cred că mă simțea că vin și a plecat ca să fie singură când avea să se-ntâmple. Sau poate că am făcut-o eu să plece. Nu știu.

S-a înfiorat din nou.

— Când am vorbit cu ea... Acolo, în celule, când am vorbit cu ea, mi-a spus că e un fel de fisură. Am întrebat-o dacă uneori mă lasă să ies, dar n-a vrut să-mi spună. Știu că unele lucruri rup zăgazurile. Sexul. Suferința. Furia. Însă uneori ies la suprafață așa, fără motiv, iar ea îmi cedează controlul. A făcut o pauză și a adăugat, nesigură: Poate doar negociem.

— Care dintre voi a făcut legătura cu Plex?

— Nu știu, a răspuns privindu-și mâinile, flexându-le ca pe un sistem mecanic pe care încă nu-l înțelesese. Nu-mi amintesc. Cred că... da, presupun că ea... probabil că-l cunoștea. Auzise de el, făcea parte din lumea interlopă. Tek'to e mic, iar recuperatorii sunt mereu la limita legalității. Traficul de echipamente ieftine pentru recuperatori, la bursa neagră, e una dintre preocupările lui Plex. Nu cred că au făcut afaceri împreună, dar îl știa după figură, știa cu ce se ocupă. L-am scos din memoria ei când am știut că voi activa sistemul Qualgrist.

— Ți-l amintești pe Tanaseda?

A încuviințat din cap, mai stăpână pe sine.

— Da. Patriarh al yakuza, la nivel înalt. L-au adus după Yukio, când Plex le-a spus că toate codurile preliminare se potrivesc. Yukio nu avea destulă autoritate ca să obțină ce voiau ei.

— Și ce voiau?

Aceeași privire cercetătoare pe care mi-o aruncase când pomenisem prima oară despre armă. Am desfăcut brațele în vântul care șfichiuia cu putere.

— Haide, Nadia. Ți-am adus o armată revoluționară. M-am cățărat pe Colții Rilei ca să te scot de acolo. Merit și eu ceva în schimb, nu?

Și-a mutat din nou privirea în altă parte. Am așteptat.

— Este ceva viral, a zis ea într-un târziu. Extrem de contagios, un fel de gripă fără simptome. Toate lumea se molipsește, toată lumea o transmite, dar numai cei modificați genetic reacționează la ea. Produce o schimbare în modul în care reacționează sistemul hormonal când e compatibil cu feromonii harlaniți. Corpurile purtătorilor au fost îngropate în locuri secrete. În caz că trebuia să fie activate, mai multe persoane desemnate din timp le dezgropau, preluau corpurile și ieșeau la plimbare. Virusul avea grijă să facă restul.

Preluau corpurile. Cuvintele mi-au răsunat în minte, ca apa ce se scurge într-o crăpătură. Intuiția agentului special îmi dădea târcoale. Mecanismele ei anclanșate mișcau rotițele care mă ajutau să înțeleg.

— Locurile astea secrete... unde se află?

A strâns din umeri.

— Cele mai multe în New Hokkaido, dar sunt și în capătul de nord al Arhipelagului Saffron.

— Tu unde l-ai dus pe Tanaseda?

— În Sanshin Point.

Mecanismele își făcuseră treabă, ușile se deschiseseră. Amintirea și înțelegerea s-au revărsat printr-o breșă precum zorii zilei. Lazlo și Sylvie ciorovăindu-se în timp ce *Tunuri pentru Guevara* acosta în Drava.

Pun pariu că n-ați auzit de draga pe care-au găsit-o ieri, făcută bucăți, aproape de Sanshin Point...

— Ba am auzit. Ieri-dimineață, când așteptam să apari. Cei de la știri au spus că draga a eșuat. Vezi conspirație unde e doar

incompetență.

Și discuția mea cu Plex în *Cioara din Tokyo* cu o dimineață înainte. *Cum se face că au avut nevoie de serviciile tale în seara asta? Doar nu ești singurul specialist în digitizare umană de pe aici.*

E o chestie încurcată. Aparatura lor s-a contaminat. În tuburile de gel a pătruns apă de mare.

Halal crimă organizată.

— Am spus ceva amuzant, Kovacs?

Am clătinat din cap.

— Micky Coincidență-Fericită. Cred c-o să păstrez numele ăsta.

Mă privea ciudat. Am oftat.

— În fine... Cu ce se alege Tanaseda din asta? La ce-i folosește arma?

A ridicat un colț al gurii. Ochii păreau că-i lucesc în lumina reflectată de valuri.

— Infractorul rămâne infractor indiferent de clasa politică de care aparține. La urma urmei, Tanaseda nu se deosebește prin nimic de un golan obișnuit de pe cheiurile din Karlovy. La ce s-a priceput întotdeauna cel mai bine yakuza? La șantaj. La trafic de influență. La tras sforile ca să obțină concesii din partea guvernului. La subminarea activităților legale, la achiziționarea de acțiuni în întreprinderile de stat care merg bine. La acțiuni de represiune contra cost. Toate la modul rafinat.

— Dar tu i-ai tras în piept.

A încuviințat tristă.

— Le-am arătat locul, le-am dat codurile. Le-am spus că virusul se transmite pe cale sexuală ca să creadă că dețin controlul. De fapt, virusul se transmite și așa, dar Plex a fost prea superficial cu biocodurile, căci nu le-a analizat îndeajuns. Știam că o să încurce borcanele.

Am simțit cum zâmbesc din nou, la fel de ușor.

— Da, se pricepe la asta. Probabil datorită originii lui aristocrate.

— Probabil.

— Și, ținând cont că yakuza controlează industria sexului în Millsport, ți-ai spus că-i tocmai bine.

M-am înfiorat de plăcere la gândul acelei stratageme ingenioase,

comparabile cu cele puse la punct de agenţii speciali.

— Le-ai oferit posibilitatea să-i ameninţe constant pe harlaniţi cu un sistem pe care-l controlau perfect.

— Cam aşa ceva, a spus ea cu vocea stinsă din nou pe măsură ce se lăsa în voia amintirilor. Voiau să-i dea unui membru al yakuza un corp din Sanshin cu care să meargă la Millsport ca să demonstreze cât de eficientă era arma lor. Nu ştiu dacă au mai făcut asta.

— A, sunt sigur că au făcut-o. Yakuza e foarte meticuloasă când e vorba de şantaj. Ce n-aş da să văd faţa lui Tanaseda când s-a dus la Rila cu subordonatul său, iar geneticienii lui Harlan l-au lămurit despre ce-i vorba. Mă mir că Aiura nu l-a executat pe loc. Are un autocontrol de invidiat.

— Sau o intuiţie de invidiat. Uciderea lui n-ar fi ajutat la nimic. În momentul în care corpul acela se urca pe feribotul din Tek'to, sigur infectase deja suficienţi purtători neutri pentru ca virusul să fie de neoprit. Iar până ajungea în celălalt capăt al Millsportului, pandemia invizibilă era în floare.

— Mda.

Poate detectase ceva în vocea mea, fiindcă mă privea din nou cu o furie abia stăpânită.

— Haide, Kovacs. Ai face bine să-mi spui ce-ai fi făcut în locul meu.

Am văzut durerea şi groaza din ochii ei şi am întors privirea, brusc ruşinat.

— Nu ştiu, am răspuns încet. Ai dreptate, n-am fost acolo.

Şi, ca şi cum în sfârşit i-aş fi dat ceva de care avea nevoie, s-a îndepărtat de mine.

M-a lăsat singur pe rampă, privind cum oceanul se repede la mine cu o viteză necruţătoare.

Capitolul 37

Cât fuseserăm plecaţi, vremea se liniştise în Golful Kossuth. După ce tăbăcise coasta de est mai bine de o săptămână, furtuna năprasnică forfecase capătul nordic al Vchirei pentru ca, mai apoi, să se îndrepte spre sudul Oceanului Nurimono, unde toată lumea credea că se va stinge în apele reci de la pol. Traficul maritim explodase, armatorii încercând să profite de perioada de calm ca să-şi recupereze pierderile. *Angelfire Flirt* nimerise chiar în toiul acestei vânzoleli, ca un ins care, surprins că vinde droguri pe stradă, e fugărit până într-un mall arhiplin. Căutându-şi un loc de ancorare, nava s-a strecurat pe lângă bacul *Pictures of the Floating World* şi s-a oprit, discret, în capătul modest al cheiului, la tribord, tocmai când soarele o lua la vale, pătând linia orizontului.

Soseki Koi ne-a întâmpinat sub macarale.

I-am zărit silueta estompată de soare de pe puntea calcanierei şi i-am făcut cu mâna. Koi a rămas nemişcat. Când am coborât pe chei împreună cu Brasil şi ne-am apropiat de el, am văzut cât de mult se schimbase. Ochii îi străluceau nefiresc pe faţa ridată, poate din cauza lacrimilor sau a unei furii stăpânite, greu de spus.

— Tres? a întrebat el încet.

Brasil a făcut semn peste umăr cu degetul mare.

— Se reface. Am lăsat-o cu... cu Ea.

— Da. Bun!

Monosilabele s-au pierdut în liniştea generală. Briza oceanului se agita în jurul nostru, jucându-se în părul nostru, înţepându-ne în nas cu sărurile ei. Lângă mine, mai degrabă am simţit decât am văzut cum Brasil se încordează, de parcă cineva ar fi vrut să-i pipăie o rană.

— Am auzit buletinele de ştiri, Soseki. Câţi au supravieţuit?

— Nu prea mulţi. Vidaura. Aoto. Sobieski.

— Mari Ado?

— Îmi pare rău, Jack!

Căpitanul calcanierei cobora pe pasarelă însoţit de doi dintre ofiţeri, pe care-i ştiam cât să ne salutăm pe coridoare. Koi părea să-i cunoască pe toţi – s-a bătut cu ei pe umăr, au schimbat câteva cuvinte

într-o stripjap răguşită, apoi căpitanul a mormăit ceva şi s-a îndreptat spre autoritatea portuară, urmat de ceilalţi.

— Rămân în radă până-şi repară sistemul gravitaţional, a zis Koi întorcându-se spre noi. Mai e o calcanieră aici şi sunt prieteni buni cu echipajul ei. Cumpără marfă proaspătă ca s-o ducă la Newpest mâine, ca pretext. Noi plecăm în zori cu unul dintre skimmerele de contrabandă ale lui Segesvar. Altceva mai bun n-am găsit ca să dispărem de-aici.

Am evitat să-l privesc pe Brasil. M-am uitat în schimb la suprastructura bacului, un adevărat oraş pe apă. Eu eram mulţumit, chiar dacă la modul egoist, că Virginia Vidaura figura pe lista supravieţuitorilor, deşi o parte din agentul special din mine lua aminte la aglomeraţia din jur, la locurile din care puteam fi ţinuţi sub observaţie sau din care se putea trage asupra noastră.

— Sunt de-ncredere?

Koi a încuviinţat din cap, uşurat că trebuie să se afunde în detalii.

— Cei mai mulţi, da. *Pictures* a fost construit în Drava, iar majoritatea acţionarilor sunt urmaşii primilor coproprietari. Cultura lor este influenţată mult de quellism, adică au tendinţa să se protejeze reciproc, dar şi să nu-şi bage nasul în treburile altora dacă ceilalţi nu au nevoie de ajutor.

— Zău? Sună uşor utopic. Ce ştii despre echipaj?

Koi m-a privit cu ochii mijiţi.

— Echipajul şi nou-veniţii cunosc bine condiţiile de angajare. *Pictures* are o reputaţie, ca toate celelalte ambarcaţiuni. Cei cărora nu le convine pleacă. Cultura face selecţia.

Brasil şi-a dres vocea.

— Câţi ştiu care-i treaba?

— Câţi ştiu că suntem aici? Zece-doisprezece. Câţi ştiu *de ce* suntem aici? Doi, ambii din Brigăzile Negre, a răspuns Koi îndreptându-şi privirea spre calcanieră, părând să caute ceva. Amândoi vor să fie acolo la Confirmare. O putem oficia în cabina secretă amenajată la pupa.

— Koi, am zis eu acoperindu-i raza vizuală, trebuie mai întâi să vorbim. Sunt câteva lucruri pe care ar fi bine să le ştii.

M-a privit lung, cu o expresie impenetrabilă pe faţa ridată. Dar în

ochi i se citea o foame peste care știam că nu pot trece.

— Mai târziu. Grija noastră principală este să confirmăm identitatea Ei. Aș vrea ca niciunul dintre voi să nu-mi mai spună pe nume până nu rezolvăm asta.

— Să certificați! m-am răstit eu.

Majuscula cuvântului, deși doar sonoră, începea să mă calce pe nervi.

— Vrei să zici să-i *certificați* identitatea, Koi.

Și-a trecut privirea peste umărul meu, uitându-se din nou spre calcanieră.

— Da, asta am vrut să zic.

Se făcuse mare caz de rădăcinile proletare ale quellismului, mai ales în secolele scurse de când principalul său arhitect murise și trecuse astfel în mod convenabil de domeniul dezbaterii politice. Ideea lui Quellerist Falconer, de atragere masivă a celei mai sărace categorii din forța de muncă a Lumii lui Harlan, i-a dus în mod paradoxal pe mulți dintre neoquellișți la concluzia că intenția ei în timpul Decolonizării fusese de a crea o conducere alcătuită exclusiv din reprezentanți ai acestei categorii. Faptul că Nadia Makita se trăgea dintr-o familie relativ privilegiată, din clasa de mijloc, e trecut cu grijă sub tăcere; pe de altă parte, dat fiindcă Makita n-a ocupat niciodată o funcție guvernamentală, *problema persoanei care va conduce mișcarea după ce se liniștesc lucrurile* n-a fost nici ea abordată. Dar contradicția majoră, intrinsecă, a doctrinei quelliste moderne rămâne valabilă, motiv pentru care, atunci când te afli în compania unor neoquellișți, nu e politicos să atragi atenția asupra ei.

De aceea n-am comentat faptul că bărbatul și femeia din Brigăzile Negre, cu o exprimare atât de elegantă, nu aveau ce căuta în cabina secretă de la nivelurile inferioare de la pupa din *Pictures of the Floating World.* Zona aceea este cea mai ieftină și cea mai incomodă de pe un bac sau de pe o uzină plutitoare și numai cei care n-au de ales acceptă să stea acolo. Am simțit cum se iuțesc vibrațiile propulsoarelor în timp ce coboram din zona cabinelor echipajului, mult mai confortabile, la nivelurile suprastructurii de la pupa, huruitul constant însoțindu-ne până am intrat în cabina celor doi.

Mobilier funcțional, pereți ponosiți și zgâriați și minimumul de decorații arătau clar că cei care se cazaseră aici nu petreceau prea mult timp acasă.

— Scuzați interiorul, ni s-a adresat femeia pe un ton suav, arătând în jur. Stăm aici doar peste noapte. Apropierea de propulsoare face supravegherea aproape imposibilă.

Însoțitorul ei ne-a invitat să luăm loc pe scaunele de lângă o masă din plastic ieftin, pe care fuseseră așezate gustări. Ceai într-o cană mare, încălzită, porții de sushi. Foarte convențional.

— Da, a zis el în timp ce ne așezam. În plus, suntem la mai puțin de o sută de metri de cea mai apropiată trapă de întreținere a carenei, de unde veți fi luați mâine-dimineață. Skimmerul va opri chiar sub traversele dintre chilele șase și șapte. Puteți coborî direct în el. Persoana rănită n-ar trebui să aibă probleme, a adăugat arătând spre Sierra Tres.

Deși vorbea cu o siguranță îndelung exersată, bărbatul se uita din când în când, pe furiș, la tânăra din corpul Sylviei Oshima. Precum Koi, de când o coborâserăm de pe *Angelfire Flirt.* Doar femeia din Brigăzile Negre părea să-și controleze privirea și așteptările.

— Să ne prezentăm, a spus ea la fel de calmă. Eu sunt Sto Delia. El e Kiyoshi Tan. Începem?

Certificarea.

În societatea de astăzi, e un ritual la fel de obișnuit ca petrecerile de recunoaștere a părinților în care se sărbătorește o naștere sau se reînnoiesc căsătoriile cuplurilor recent reîntrupate pentru a le cimenta vechea relație. Pe de o parte, ceremonie stilizată, pe de alta, un prilej sentimental de *aduceri aminte,* Certificarea diferă, ca formă și ca formalitate, de la planetă la planetă, de la cultură la cultură. Dar, pe toate planetele pe care am fost, face parte integrantă din relațiile sociale. Dincolo de procedurile psihografice de înaltă tehnologie, costisitoare, reprezintă singura modalitate de a le dovedi prietenilor și familiei noastre că, indiferent de corpul pe care-l purtăm acum, suntem ceea ce spunem că suntem. Certificarea este funcția socială de bază ce definește identitatea neîntreruptă din epoca modernă, la fel de vitală cum erau pentru strămoșii noștri funcții primitive ca semnătura și amprentele digitale.

Şi tocmai acest lucru contează pentru cetăţeanul obişnuit.

Pentru figuri eroice pe jumătate mitice, întoarse – poate – din morţi, e de o sută de ori mai important. Soseki Koi tremura vizibil în timp ce se aşeza. Colegii lui purtau corpuri mai tinere, mascându-şi emoţia mai bine, însă, dacă-i priveai cu ochi de agent special, erau marcaţi de aceeaşi tensiune, detectabilă în gesturile exagerate, nesigure, în râsetul prea răguşit şi în tremurul ocazional al vocii pornite din gâtul prea uscat. Aceşti bărbaţi şi această femeie, care aparţinuseră cândva celei mai de temut forţe contra-insurgente din istoria planetei, primiseră în dar o fărâmă de speranţă prin cenuşa trecutului. Se aflau în faţa femeii ce susţinea că e Nadia Makita şi tot ceea ce însemnase vreodată ceva pentru ei atârna de un fir de păr, iar emoţia li se citea în priviri.

— Este o onoare, a început Koi şi s-a oprit ca să-şi dreagă glasul. Este o onoare să vorbim despre aceste lucruri...

Aşezată în faţa lui, femeia din corpul Sylviei Oshima îi susţinea privirea. A răspuns scurt, afirmativ, la una dintre întrebările lui indirecte, pe alta a ignorat-o. Ceilalţi doi membri ai Brigăzilor Negre au intervenit şi ei – femeia se întorsese uşor spre fiecare, incluzându-i în discuţie cu un gest demodat. Simţeam cum rămân cu statutul de spectator în timp ce schimbul de amabilităţi se încheia, lăsând loc Certificării. Discuţia căpătase ritm, trecuse repede de la evenimentele ultimelor zile la o retrospectivă politică lungă şi sumbră, apoi la analiza Decolonizării şi a anilor care o precedaseră. Limba se schimba la fel de rapid, de la amanglica de azi la un dialect japonez vechi, necunoscut mie, cu mici apeluri la stripjap. I-am aruncat o privire lui Brasil şi am înălţat din umeri pe măsură ce subiectul şi sintaxa deveneau tot mai străine pentru noi.

Discuţia a durat ore întregi. Motoarele bacului huruiau în surdină prin pereţii din jur. *Pictures of the Floating World* îşi vedea de drum. Noi stăteam şi ascultam.

— *...te* pune pe gânduri. Dacă ai căzut de pe proeminenţele alea, praf te faci, luat de *reflux (?).* Niciun plan de recuperare, nicio poliţă de reîntrupare, nici măcar compensaţii care se acordă când îţi moare cineva din familie. E o *furie (?)* ce porneşte din măduva oaselor şi...

— ...îţi aminteşti când ţi-ai dat seama pentru prima oară că despre

asta e vorba?

— ...unul dintre articolele tatălui meu despre teoria colonială...

— ...jucai (?) pe străzile din Danchi. Toți am făcut-o. Mi-aduc aminte că odată un *polițist local (?)* a încercat să...

— ...reacție?

— Așa sunt familiile. Cel puțin ai mei au fost (?) întotdeauna într-o *epidemie (?)* de slictopus...

— ...chiar și atunci când erai tânără, corect?

— Am scris materialul ăla când de-abia ieșisem din adolescență. Nici acum nu-mi vine să cred că l-au publicat. Nici acum nu-mi vine să cred că s-au găsit oameni care să *dea o grămadă de bani/să ia în serios (?)* atât de (?????)...

— Dar...

— Zău?

— N-am simțit asta când *am privit înapoi/altfel (?)* după *sângele de pe mâini* (?) în?????

Din când în când, eu sau Brasil ne ridicam și pregăteam altă cană de ceai în bucătărie. Veteranii Brigăzilor Negre abia dacă băgau de seamă. Erau transfigurați, pierduți în tumultul unui trecut brusc resuscitat de femeia din fața lor.

— ...aminte a cui a fost decizia?

— Bineînțeles că nu. Voi n-ați avut o *ierarhie a autorității/respectului (?)* de care să țineți...

Explozie de râsete în jurul mesei. Dar în ochii lor se vedea și licărul lacrimilor.

— ...și se făcea prea frig pentru o incursiune acolo. Razele infraroșii ne-ar fi detectat pe loc...

— Da, a fost aproape...

— ...Millsport...

— ...mai bine să-i fi mințit că am avut șanse? Nu cred.

— Ar fi fost o sută de kilometri până să...

— ...și provizii.

— ...Odisej, din câte-mi amintesc. S-ar fi opus (?????) până la...

— ...în privința Alabardosului?

Pauză lungă.

— Nu-i clar, mi se pare (?????). Mi-aduc aminte de un elicopter.

Parcă ne îndreptam spre elicopter...

Sylvie Oshima tremura uşor. Nu pentru prima dată, se îndepărtau de subiect ca ripingii la auzul unei împuşcături.

— ...ceva despre...

— ...în esenţă o teorie reactivă...

— Nu, probabil că nu. Dacă aş examina alte *modele (?)...*

— Dar nu e axiomatic că *lupta (?)* pentru preluarea controlului asupra????? ar duce la...

— Da? Cine spune asta?

— Păi...

O ezitare jenantă, un schimb de priviri.

— Tu ai spus. Sau cel puţin ai *susţinut (?)/recunoscut (?)* că...

— *Prostii!* N-am spus niciodată că schimbarea bruscă a liniei politice este *cheia (?)* unei mai bune...

— Dar Spaventa spune că ai susţinut cauza...

— *Spaventa?* Escrocul ăla? Mai e în viaţă?

— ...iar scrierile tale despre demodinamică arată...

— Uite ce-i, eu nu sunt o nenorocită de ideologă, clar? Aveam *mortul în casă (?)* şi trebuia să...

— Deci susţii că????? nu e soluţia la?????, iar reducerea *sărăciei/ignoranţei (?)* ar însemna...

— Bineînţeles. N-am zis niciodată altfel. Dar ce s-a întâmplat cu Spaventa?

— Păi... de ceva timp predă la Universitatea din Millsport...

— *Nu zău!* Căcănarul...

— Hm. Ce-ar fi să *privim (?)/evaluăm (?)* acele evenimente mai puţin din perspectiva unei????? şi mai mult din cea a teoriilor *reculului (?)/catapultei (?)* despre...

— Cum doriţi. Dar daţi-mi un singur *exemplu de necombătut* (?) în sprijinul acestor afirmaţii.

— Păi...

— Exact. Demodinamica nu e ca *sângele în apă (?),* ci o încercare de...

— Dar...

Şi tot aşa până când, făcând să se zguduie mobilierul ieftin, Koi a sărit în picioare.

— Ajunge, a zis el răguşit.

Noi ceilalţi am făcut un schimb rapid de priviri. Koi a dat ocol mesei şi, cu faţa încordată de emoţie, s-a aplecat spre femeia aşezată acolo, care s-a uitat la el cu o figură inexpresivă.

Koi a întins mâinile spre ea.

— Până acum mi-am ascuns identitatea, a spus el înghiţind în sec. De dragul... cauzei noastre. A cauzei noastre comune. Sunt Soseki Koi, comandantul celei de-a 9-a Brigăzi Negre pe frontul din Saffron.

Masca de pe chipul Sylviei Oshima s-a topit imediat, înlocuită de un fel de zâmbet.

— Koi, *Shaky* Koi?

Koi a încuviinţat strângând buzele.

Femeia l-a prins de mâini, iar el a ridicat-o în picioare, s-a întors spre masă şi ne-a privit pe fiecare în parte. Avea ochii plini de lacrimi, iar vocea îi tremura din cauza emoţiei.

— Aceasta este Quellerist Falconer, a spus el răspicat. În mintea mea nu mai e loc de îndoială.

Apoi s-a întors şi a îmbrăţişat-o. Dârele lăsate de lacrimi îi luceau pe obraji. A continuat cu vocea înecată:

— Cât de mult te-am aşteptat să vii din nou... *Cât de mult* te-am aşteptat...

PARTEA A V-A

Aceasta e furtuna ce va veni

„Nimeni nu l-a auzit decât prea târziu pe Ebisu întorcându-se și atunci tot ce se spusese nu a mai putut fi luat înapoi, tot ce se făcuse nu s-a mai putut desface și toți cei de față au fost nevoiți să răspundă pentru faptele lor."

Legendele zeului mării, *Traducere*

„Imprevizibilitatea vectorilor și a vitezei
vântului... anunță vreme rea..."

Rețeaua de supraveghere a furtunilor din
Kossuth *Alertă de condiții extreme*

Capitolul 38

M-am trezit în zăpuşeala Kossuthului şi în lumina pieziş a soarelui, uşor mahmur şi speriat de mârâiturile ce veneau dinspre cuştile în care panterele de mlaştină tocmai primeau de mâncare.

M-am uitat la ceas. Era foarte devreme.

Am rămas o vreme acoperit până la brâu cu cearşaful mototolit, ascultând animalele şi strigătele celor care le hrăneau pe rampele de deasupra. Segesvar mă plimbase peste tot cu doi ani în urmă, motiv pentru care îmi aminteam şi acum forţa teribilă cu care panterele se aruncau să prindă bucăţile de peşte de mărimea unui tors de om. Îngrijitorii strigau şi atunci, dar, cu cât îi ascultam, cu atât îmi dădeam seama că o făceau pentru a prinde curaj în faţa unei spaime instinctive. Cu excepţia câtorva vânători obişnuiţi ai mlaştinilor, Segesvar îşi recruta oamenii doar de pe chei şi din mahalalele Newpestului, unde posibilitatea ca un tânăr să fi văzut o panteră cu ochii lui era egală cu cea a vizitării Millsportului.

Cu două secole în urmă, situaţia fusese cu totul alta. Plantaţia era mai mică pe atunci, nedesţelenită până în sud ca să facă loc combinelor folosite la strânsul belaierbii. În unele locuri, copacii de o frumuseţe amăgitoare şi frunzişul plutitor ajungeau până aproape de marginea oraşului, iar portul interior trebuia dragat de două ori pe an. Panterele încă nu ajunseseră să se tolănească pe rampele de încărcare, moleşite de căldura verii, coama şi blana cameleonică lucindu-le într-o imitaţie a luminii orbitoare a soarelui. Variaţiile ciclurilor de reproducere ale prăzii lor din Plantaţie le îndemnau să cutreiere străzile apropiate de mlaştini, unde scociorau prin tomberoanele pline de gunoi, răsturnate dintr-o singură mişcare. Uneori, noaptea, îi atacau pe cei lipsiţi de adăpost sau prea beţi ca să-şi dea seama de primejdie. La fel cum făceau în habitatul natural, se întindeau pe străduţele lăturalnice, ascunse de blana neagră, camuflajul ideal în întuneric. Pentru victimele lor nu erau decât o pată a cărei identitate reală o descopereau prea târziu şi, din ele, lăsau poliţiei doar bălţi de sânge şi ecoul ţipetelor în noapte. Până la vârsta de zece ani văzusem destule în carne şi oase, odată chiar,

împreună cu câțiva prieteni, urcaserăm în fugă, urlând de groază, o scară de lângă o magazie de pe chei când o panteră somnoroasă se întorsese la apropierea noastră, pas cu pas, își fluturase coama sârmoasă, încâlcită, și ne tratase cu un căscat care-i pusese în valoare ciocul prelung.

Spaima, ca tot ce încerci când ești copil, a trecut. Panterele de mlaștină te băgau în sperieți, puteau să te omoare dacă le întâlneai nepregătit, dar, până la urmă, făceau parte din lumea noastră.

Mârâiturile de afară păreau să se întețească.

Pentru îngrijitorii lui Segesvar, panterele erau răufăcătorii dintr-o sută de jocuri holografice ieftine și poate o lecție de biologie la care nu lipsiseră, devenită reală pe neașteptate. Monștri de pe o altă planetă.

De pe planeta asta.

Și poate că, în unii dintre tinerii fără căpătâi care lucrau pentru Segesvar până când, inevitabil, se abandonau stilului de viață al haiducilor din eșaloanele inferioare, poate că acești haiduci trezeau acea înțelegere existențială, înfricoșătoare, a cât de departe de casă ne aflam fiecare dintre noi.

Sau poate că nu.

Cineva s-a mișcat în pat lângă mine și a gemut.

— Mizeriile alea chiar nu tac niciodată?

Amintirea a venit în același timp cu șocul și s-au anihilat reciproc. Am întors capul și am văzut trăsăturile de spiriduș ale Virginiei Vidaura strivite sub o pernă pe care și-o trântise pe cap. Stătea cu ochii închiși.

— Ora mesei, am spus, abia reușind să-mi descleștez gura.

— Mda, nu știu ce mă calcă pe nervi mai mult. Animalele sau idioții care le dau de mâncare, a zis ea deschizând ochii. Bună dimineața.

— La fel.

Mi-am amintit-o în noaptea ce abia trecuse, călare pe mine, aplecată de spate. Sub cearșaf, gândul mi-a întărit dorința.

— Nu credeam că așa ceva se poate întâmpla în lumea reală, am adăugat.

— Nici eu.

Întâmplările din ziua precedentă ieșeau încet la suprafață. Clipa în care o văzusem pe Vidaura, chiar la prova skimmerului deloc ieșit din comun al lui Segesvar, oprit pe apele învolburate de sub portanții masivi ai bacului. Lumina zorilor ce pătrundea prin deschizătura de la pupa nu ajungea sub carenă, motiv pentru care femeia era doar o siluetă cu părul sârmos și o armă în mână când am coborât prin trapă. Felul în care se ținea pe picioare, sigură de ea, gata de orice, mă liniștea, dar, la fasciculul strălucitor al lanternei, în timp ce urcam la bord, am zărit altceva pe fața ei, o expresie greu de înțeles. Mă privise scurt în ochi și se uitase în altă parte.

Nimeni nu vorbise prea mult cât am traversat apele Golfului la ceas de dimineață. Vântul intens dinspre vest și lumina rece, metalică, nu încurajau conversația. Aproape de coastă, pilotul contrabandist al lui Segesvar ne chemase înăuntru și un alt doilea haiduc tânăr, cu privirea cruntă, trecuse la turela tunului instalat pe skimmer. Ne-am înghesuit în cabină, tăcuți, ascultând cum motoarele își schimbau turația în timp ce vasul se apropia de plajă. Vidaura se așezase lângă Brasil și, prin lumina difuză, i-am văzut ținându-se de mână. Am închis ochii și m-am lăsat pe spătarul tare, din metal, al scaunului, stânjenit de centura de siguranță, revăzând drumul cu ochii minții, în lipsă de altceva.

Am coborât pe o plajă neîngrijită, infestată de deșeuri toxice, undeva la capătul de nord al Vchirei, aproape nevăzuți dinspre cartierele mărginașe, sărace, ale Newpestului, de unde otrava se scurgea în ocean. Nimeni nu era îndeajuns de inconștient încât să înoate ori să pescuiască aici sau să vadă botul teșit al skimmerului cum urcă pe nisip, cum trece peste mlaștina pătată de ulei, prin frunzișul des, vestejit, apoi peste Plantație. Cum merge în zigzag pe întinderile fără sfârșit de belaiarbă cu viteza regulamentară ca să ni se piardă urma, cu trei opriri în trei stații de balotare, fiecare cu angajați ce aveau relații printre haiduci, și o schimbare de direcție după fiecare. Sfârșitul călătoriei și izolarea la noua casă a lui Segesvar, ferma de pantere.

Ne luase aproape toată ziua. Ședeam pe cheiul ultimei stații de balotare și priveam cum apune soarele dincolo de nori, peste Plantație, ca straturi de tifon pătate de sânge. Jos, pe puntea

skimmerului, Brasil și Vidaura vorbeau încet, dar animat. Sierra Tres rămăsese înăuntru, bârfind despre haiduci cu cei doi membri ai echipajului.

Koi era în altă parte, dând telefoane. Femeia din corpul Sylviei Oshima apăruse de după un balot de iarbă uscată, înalt cât noi, și se oprise lângă mine, urmărindu-mi privirea îndreptată spre orizont.

— Frumos cer...

Am mormăit.

— E una dintre chestiile pe care mi-o amintesc despre Kossuth. Cerul serii pe Plantație. Când strângeam recolta, în șaizeci și nouă și în șaptezeci și unu, a zis ea lăsându-se să cadă lângă balot, privindu-și mâinile de parcă ar fi vrut să vadă bătăturile lăsate de belaiarbă. Sigur, ne puneau să muncim până se-ntuneca, dar, când lumina cădea pieziș, știam că suntem pe terminate.

Am rămas tăcut. A ridicat ochii spre mine.

— Tot nu ești convins...

— Nu trebuie să fiu convins. Nu contează prea mult ce spun eu. Tu ți-ai făcut treaba, ai reușit să-i convingi acolo, pe *Floating World.*

— Chiar crezi că i-aș înșela cu bună știință pe oamenii ăștia?

M-am gândit o clipă.

— Nu, nu cred că despre asta-i vorba. Totuși asta nu face din tine ceea ce crezi că ești.

— Atunci cum explici ce s-a-ntâmplat?

— Ți-am zis, nu trebuie să explic nimic. Dacă vrei, spune-i Marșul Istoriei. Koi a obținut exact ce și-a dorit.

— Dar tu? Tu n-ai obţinut nimic?

Am privit posac spre cerul înroșit.

— N-am nevoie de nimic din ceea ce nu am deja.

— Zău? Atunci ești ușor de mulțumit. Deci nu speri deloc într-o zi de mâine mai bună decât asta? Nu-ți pot stârni interesul față de o restructurare echitabilă a sistemelor sociale?

— Adică jos cu oligarhia și cu simbologia pe care ea o folosește ca să-și asigure domnia și să redăm puterea poporului? La asta te referi?

— La asta mă refer.

Nu-mi era clar dacă mă lua peste picior sau era într-adevăr de acord cu mine.

— Eşti bun să stai şi tu jos? Mă doare gâtul să-l tot întorc spre tine.

Am şovăit, totuşi mi se părea nepoliticos să refuz. M-am aşezat alături de ea, m-am sprijinit de balot şi am aşteptat. Femeia a rămas tăcută. Am stat aşa, umăr lângă umăr, mult timp. Mă simţeam ciudat în compania ei.

— Ştii, când eram mică, tata a fost pus să scrie despre nanobii biotehnici. Sisteme de reparare a ţesuturilor, stimulatori ai imunităţii, chestii din astea. Un fel de trecere în revistă, de la descoperirea lor şi până la cele mai noi utilizări. Îmi aduc aminte că mi-a arătat o înregistrare cu inserţia unor nanobi ultramoderni imediat după naşterea unui copil. Mi s-a părut oribil.

Un zâmbet distant.

— Ţin minte cum mă uitam la bebeluşul ăla şi-l întrebam pe tata cum putea el să le spună nanobilor ce să facă. Tata a încercat să-mi explice. Mi-a spus că bebeluşul nu trebuia să le spună nimic, fiindcă nanobii ştiau deja ce să facă. Tot ce trebuia era să-i pună în funcţiune.

Am înclinat din cap.

— Frumoasă analogie. Dar pe mine nu mă...

— Ai răbdare. Imaginează-ţi... a continuat ea ridicând mâinile de parcă ar fi alcătuit un cadru, imaginează-ţi că un nenorocit n-ar acţiona în mod deliberat majoritatea nanobilor. Sau i-ar acţiona numai pe cei ce influenţează funcţiile creierului şi ale stomacului. Restul ar fi doar biotehnologie inutilizabilă, consumatoare de substanţe nutritive. Sau ar face totul de-a-ndoaselea. Ar distruge ţesutul în loc să-l repare. Ar permite accesul altor proteine decât cele indicate, dând peste cap echilibrul substanţelor chimice. Copilul începe să crească şi să aibă probleme de sănătate. Toate organismele periculoase din partea locului, cele care aparţin acestei planete, necunoscute pe Pământ, sar pe el şi copilul se trezeşte cu toate bolile pentru care strămoşii lui de pe Pământ n-au dezvoltat niciun fel de imunitate. Ştii ce urmează?

Am făcut o grimasă.

— Îngropi copilul?

— Înainte de asta. Doctorii recomandă intervenţia chirurgicală, poate înlocuirea organelor sau a membrelor...

— Nadia, chiar ai lipsit multă vreme. În afară de câmpurile de

luptă şi de intervenţiile chirurgicale elective, chestia asta pur şi simplu nu...

— Kovacs, am făcut o analogie, da? Ideea e că te alegi cu un corp care funcţionează prost, are nevoie de un control conştient permanent din toate punctele de vedere, dar de ce? Nu din pricina unei erori inevitabile, ci din cauză că nanotehnologia nu-i utilizată cum trebuie. Asta suntem noi. Societatea asta – de fapt, toate societăţile din Protectorat – constituie un corp în care nouăzeci şi cinci la sută din nanotehnologie a fost întreruptă. Oamenii nu fac ceea ce trebuie să facă.

— Adică?

— Să fie *la butoane,* Kovacs. Să preia controlul. Să aibă grijă de sistemele sociale. Să păzească străzile, să administreze sistemul de educaţie şi sănătatea publică. Să construiască. Să creeze bogăţie şi să organizeze informaţia, să le orienteze acolo unde-i nevoie de ele. Oamenii ar face asta, au capacitatea necesară, dar simt ca nanobii. Trebuie puşi în funcţiune, trebuie să fie conştienţi că au nevoie de iniţiativă. Până la urmă, asta-i societatea quellistă: o populaţie ignorantă. Nanotehnologie demodinamică în acţiune.

— Am înţeles. Marii balauri, oligarhii, au dezactivat nanotehnologia.

A zâmbit din nou.

— Nu chiar. Oligarhii nu reprezintă un factor exterior, ci o chestie de rutină care a scăpat de sub control. Un fel de cancer, ca să fac altă analogie. Sunt programaţi să trăiască din restul corpului, indiferent cât de mult are de suferit sistemul, şi să înăbuşe în faşă tot ce-nseamnă concurenţă. De asta trebuie să-i dobori mai întâi pe ei.

— Mda, am mai auzit placa asta. Distruge clasa conducătoare şi totul va fi în ordine, nu?

— Nu, dar e un prim pas necesar. Era tot mai însufleţită şi vorbea mai repede. Soarele ce asfinţea îi lumina chipul. Toate mişcările revoluţionare anterioare din istoria umanităţii au făcut aceeaşi greşeală capitală. Au văzut puterea ca pe un aparat static, o structură. Dar nu poate fi astfel. Este un sistem dinamic, în flux continuu, cu două tendinţe posibile. Puterea fie se acumulează, fie se risipeşte prin sistem. În majoritatea societăţilor se acumulează, cele mai multe

dintre mişcările revoluţionare fiind interesate doar de reconstituirea acumulării într-o nouă locaţie. Revoluţia *autentică* trebuie să *inverseze* direcţia. Dar *nimeni* nu face asta fiindcă toţi sunt speriaţi că-şi pierd momentul de glorie, locul în istorie. Dacă distrugi o dinamică aglutinantă a puterii şi pui alta în loc, nu schimbi nimic. Nu rezolvi niciuna dintre problemele societăţii, care reapar dintr-o perspectivă nouă. Trebuie să programezi nanotehnologia în aşa fel încât să se ocupe singură de probleme. Trebuie să construieşti structurile care permit risipirea puterii, nu regruparea ei. Responsabilitatea, accesul demodinamic, sistemele drepturilor constituite, educaţia în spiritul utilizării infrastructurii politice...

— Uşurel, am zis eu ridicând o mână.

Cea mai mare parte din vorbăria asta o auzisem la Gândăceii Albaştri, chiar de mai multe ori. N-aveam de gând s-o mai înghit o dată, indiferent dacă cerul era frumos sau nu.

— Nadia, asta s-a mai încercat, ştii foarte bine. Şi, din câte-mi amintesc din istoria precolonială, poporul ajuns la putere, idee care îţi este atât de dragă, a dat puterea înapoi asupritorilor, chiar *bucuros,* în schimbul hologramelor porno şi al combustibilului ieftin. Poate că toţi avem de învăţat din asta. Poate că oamenii *preferă* să bârfească sau să saliveze la vederea Josefinei Hikari sau a lui Ryu Bartok în pielea goală decât să se-ntrebe cine conduce planeta. Te-ai gândit vreodată la aşa ceva? Probabil că oamenii sunt mai fericiţi aşa.

Mă privea dispreţuitor.

— Mda. Sau *poate* că perioada despre care vorbeşti a fost reprezentată greşit. Este posibil ca democraţia constituţională de dinaintea mileniului nostru să nu fi fost un eşec, aşa cum vor istoricii să credem. Poate că doar au ucis-o, ne-au luat-o şi ne-au minţit copiii.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Dar, dacă aşa stau lucrurile, s-au priceput de minune să ne tragă-n piept de multe ori.

— *Bineînţeles,* a replicat ea aproape strigând. *Tu* n-ai face la fel? Dacă păstrarea privilegiilor, a rangului sau a plăcerilor ar depinde de această minciună, n-ai apela la ea ori de câte ori ar fi nevoie? Nu ai spune-o copiilor tăi de îndată ce învaţă să meargă şi să vorbească?

— Între timp, noi ceilalți nu suntem în stare să-i învățăm pe urmașii noștri cum să contracareze așa ceva. Să fim serioși! Trebuie să repetăm Decolonizarea la fiecare două sute de ani ca să ne aducem aminte de asta?

A închis ochii și și-a rezemat capul de balot. Părea că vorbește cu cerul.

— Nu știu. Da, poate că trebuie. E o luptă inegală. Întotdeauna e mai ușor să ucizi și să distrugi decât să construiești și să educi. E mai ușor să lași puterea să se acumuleze decât să se risipească.

— Mda. Sau poate că tu și amicii tăi quellișt nu vreți să vedeți limitele biologiei noastre sociale evoluate, am zis eu simțind cum ridic vocea. Am încercat s-o stăpânesc, moment în care cuvintele au ieșit scrâșnite. Asta e. Înclină-te, prosternează-te, fă ce spune omul cu barbă sau în costum. Cum spuneam, poate că asta-i *fericește* pe oameni. Cei ca tine sau ca mine sunt probabil doar un roi de țânțari de mlaștină care nu-i lasă să doarmă.

— Deci asta e atitudinea ta, a spus femeia și a deschis ochii spre cer, apoi m-a privit pieziș fără să lase capul jos. Predă-te, lasă scursori ca Primele Familii să ia tot, lasă ca omenirea să intre în comă. Renunță la luptă.

— Nu, dar mă tem că-i deja prea târziu pentru așa ceva, am replicat eu fără satisfacția încrâncenată pe care aș fi vrut-o. Nu simțeam decât oboseală. Cei precum Koi sunt greu de oprit, odată puși în mișcare. Am cunoscut destui ca ei. Și, de bine, de rău, e ceea ce facem și noi acum. Tu s-ar putea să pornești o nouă Decolonizare, indiferent de ceea ce spun sau fac eu.

M-a pironit cu privirea.

— Dar crezi că-i pierdere de vreme.

Am oftat.

— Nu cred că va fi altfel de data asta. Am văzut cum așa ceva dă greș de prea multe ori pe prea multe planete. După ce foarte mulți oameni vor fi măcelăriți, în cel mai bun caz veți obține câteva concesii minore. Partea cea mai rea este că veți aduce agenții speciali pe Lumea lui Harlan și nu vă doresc asta nici în cele mai teribile coșmaruri.

— Brasil mi-a spus că ai făcut parte din trupele lor de asalt.

— Întocmai.

Ne-am uitat o vreme cum apune soarele.

— Nu pretind c-aș ști ce ți-au făcut ăia în Corpul de Agenți Speciali, dar am mai întâlnit oameni ca tine. Ura de sine e un stimulent important pentru tine, fiindcă o poți transforma în furie față de ceea ce trebuie să distrugi. Dar e un model static, Kovacs. Este o sculptură a disperării.

— Zău?

— Da. În esență, nu vrei ca situația să se amelioreze, căci n-ai mai avea ce distruge. Iar dacă obiectul extern al urii tale ar dispărea, ai fi nevoit să te confrunți cu ce ai în tine.

Am pufnit disprețuitor.

— Și ce am în mine?

— Cu exactitate? Nu știu. Dar pot bănui. Un părinte violent. O viață trăită pe stradă. O pierdere când erai foarte mic. O trădare. Și, mai curând sau mai târziu, Kovacs, va trebui să-nțelegi că nu te poți întoarce ca să repari ceva. Viața trebuie trăită cu fața spre viitor.

— Mda. În slujba marii revoluții quelliste, fără nicio îndoială.

— Asta tu ar trebui să alegi.

— Deja am ales.

— Dar ai venit să mă eliberezi din ghearele familiei Harlan. I-ai mobilizat pe Koi și pe ai lui.

— Am venit după Sylvie Oshima.

— Chiar așa? a întrebat femeia ridicând o sprânceană.

— Chiar așa.

A urmat o nouă pauză. La bordul skimmerului, Brasil a dispărut în cabină. Am prins doar sfârșitul mișcării, bruscă, impacientată. Întorcând privirea, am văzut cum Virginia Vidaura se uită lung la mine.

— Atunci se pare că-mi pierd vremea cu tine, a zis cea care se credea Nadia Makita.

— Cam așa ceva.

Nu părea că răspunsul meu ar fi înfuriat-o. A înălțat din umeri, s-a ridicat în picioare, mi-a aruncat un zâmbet și s-a îndepărtat pe cheiul îmbăiat de ultimele raze ale soarelui, uitându-se din când în când în apa vâscoasă. Mai târziu am văzut-o discutând cu Koi. Până la ferma

lui Segesvar nu m-a mai băgat în seamă.

Ca destinaţie finală, ferma nu impresiona prin nimic. Într-adevăr, întrerupea monotonia Plantaţiei, însă numai ca o grămadă de baloane cu heliu mustind de apă, scufundate printre ruinele altei staţii de balotare în formă de U. De fapt, înainte de apariţia combinelor, locul servise drept doc independent pentru depozitarea belaierbii dar, spre deosebire de alte staţii la care ne opriserăm, nu trezise interesul noilor jucători de pe piaţă şi, timp de o generaţie, rămăsese în paragină. Radul Segesvar se alesese cu dărăpănătura ca parte dintr-un câştig la cărţi şi nu se arătase deloc fericit la vederea trofeului. Dar se apucase de treabă, renovase şi reutilase staţia, dându-i un aer voit desuet, şi o extinsese peste fostul port comercial, folosind tehnologie de ultimă oră, cu buncăre pentru culturile umede, subtilizată cu ajutorul unui ins din Newpest care făcea afaceri cu armata şi îi era îndatorat. Acum, complexul se lăuda şi cu un mic bordel exclusivist, cu un cazinou elegant şi cu atracţia principală, cea care le dădea clienţilor un *fior* nemaiîntâlnit în alte zone urbane, luptele de pantere.

În cinstea sosirii noastre, Segesvar organizase o petrecere. Haiducii se făleau cu ospitalitatea lor, iar gazda noastră nu făcea excepţie. Eliberase un spaţiu pe unul dintre docurile de la capătul staţiei vechi şi adusese mâncare şi băutură, pusese muzică în surdină, montase făclii din lemn parfumat şi ventilatoare uriaşe care să pună în mişcare aerul greu, de mlaştină. Bărbaţi chipeşi şi femei atrăgătoare, sumar îmbrăcaţi, luaţi fie de la bordel, fie de la unul dintre studiourile de pornografie holografică ale lui Segesvar, din Newpest, serveau din tăvi încărcate. Broboanele de sudoare, înmiresmate cu feromoni, le împodobeau pielea expusă în desene plăcute ochiului, pupilele le erau dilatate ca urmare a consumului de substanţe euforice şi trimiteau subtil la disponibilitatea lor. Poate că nu era cadrul ideal pentru o întrunire a activiştilor neoquellişti, ci doar felul lui Segesvar de a-şi manifesta rezervele faţă de politică.

Oricum, atmosfera era sumbră, dizolvându-se treptat într-un abandon stimulat chimic ce nu trecea de cuvintele rostite cu limba împleticită şi de un sentimentalism exagerat. Eşecul operaţiunii de răpire a lui Mitzi Harlan şi schimburile de focuri pe străzile

lăturalnice din New Kanagawa nu puteau fi uitate atât de ușor. Absența celor căzuți devenise apăsătoare, iar felul în care muriseră ei fusese extrem de violent.

Mari Ado, arsă pe jumătate de rafala unui Sunjet, chinuindu-se cu ultimele puteri să-și apropie un pistol de gât și să apese trăgaciul.

Daniel, ferfenițit de un blaster cu dispersie.

Fata cu care fusese pe plajă, Andrea, făcută una cu pământul când harlaniții aruncaseră în aer o ușă ca să pătrundă în casă.

Alții, pe care nu-i știam sau nu mi-i aminteam, murind în alte moduri pentru ca Soseki Koi să scape cu ostatica lui.

— Ai omorât-o? l-am întrebat într-un moment de liniște, înainte de a începe să bea prea mult.

Auziserăm vestea în timp ce ne îndreptam spre sud, la bordul calcanierei: uciderea mișelească a unei femei nevinovate de către un grup de asasini quellișți – chiar dacă Mitzi Harlan ar fi căzut victimă unui comando imprudent, vestea ar fi sunat la fel.

Koi privea de-a lungul docului.

— Bineînțeles. Așa am și spus că fac. Știau și ei asta.

— Moarte adevărată?

A încuviințat din cap.

— Dacă mai are vreo importanță. Cred că, între timp, au reîntrupat-o după o copie stocată la distanță. Mă îndoiesc să fi pierdut din viață mai mult de patruzeci și opt de ore.

— Dar cei pe care i-am pierdut noi?

A rămas cu privirea ațintită în partea cealaltă a docului. Ca și cum i-ar fi văzut acolo pe Ado și pe ceilalți, în lumina nesigură a torțelor, spectre amenințătoare la un ospăț pe care nu le-ar fi șters nici cea mai mare cantitate de alcool sau de *take.*

— Ado și-a distrus memoria înainte să moară. Am văzut-o cu ochii mei. Restul...

Mi s-a părut că se înfioară, dar poate numai din cauza brizei de seară ce sufla dinspre Plantație, poate fusese doar o ridicare din umeri.

— Nu știu. Probabil c-au fost prinși.

Nu avea rost să dăm glas concluziei logice. Dacă Aiura le recuperase memoriile, proprietarii lor erau supuși acum

interogatoriului în realitatea virtuală. Torturați, până la moarte dacă se considera necesar, apoi reîncărcați în același construct, astfel încât procesul să fie reluat. Repetat până spuneau tot ce știau, repetat poate și după aceea, ca răzbunare pentru ceea ce îndrăzniseră să-i facă unui membru al Primelor Familii.

Am dat paharul pe gât și gustul aspru al băuturii mi-a trimis un fior pe șira spinării. Am ridicat paharul gol spre Koi.

— Să sperăm c-a meritat.

— Da.

N-am mai vorbit cu el după aceea. Chemat când de unul, când de altul, a devenit inaccesibil, pentru mine cel puțin. M-am trezit însă blocat într-un colț cu Segesvar. De fiecare braț i se agățaseră două femei care, dacă n-ar fi fost înfrumusețate de cosmetice, ar fi avut un aspect șters. Îmbrăcate la fel, în muselină chihlimbarie, lucitoare, semănau cu o pereche de păpuși în mărime naturală ale unui ventriloc. Bărbatul părea să aibă o stare de spirit excepțională.

— Te simți bine?

— Încă nu, am răspuns luând de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă mine o prăjitură cu *take* și mușcând din ea. Dar mă străduiesc.

A zâmbit anemic.

— E greu să te mulțumească cineva, Tak. Poate vrei să-ți vezi prietenii din țarcuri...

— Mai târziu.

Fără să vreau, am privit dincolo de laguna ticsită de bule, spre locul unde se desfășurau luptele de pantere. Cunoșteam drumul destul de bine și bănuiam că nimeni n-avea să mă oprească să merg acolo, dar, în clipa aceea, nu mi se părea foarte important. În plus, cu un an în urmă descoperisem că, după ce preoții mureau și erau reîntrupați în pantere, suferința lor nu-mi producea decât o satisfacție pur intelectuală, fără nicio urmă de emoție. Uitându-mă la creaturile acelea imense, cu coamele transpirate, zgâriate și pline de mușcături, încă îi vedeam pe cei reînviați doar pentru a-i pedepsi. Poate că, dacă psihochirurgii aveau dreptate, preoții nici nu mai erau acolo cu adevărat. Poate că esența conștiinței umane dispăruse de mult, devorată în doar câteva zile de bestiile acelea negre ce te

asurzeau cu urletele lor.

Într-o după-amiază sufocantă, cu pâcle cauzate de căldură, stăteam în amfiteatrul din jurul unei arene, alături de spectatorii ce strigau și băteau din picioare, pentru ca, la un moment dat, să simt cum răzbunarea mi se topește în mâini, ca o bucată de săpun, dizolvându-se și alunecându-mi printre degete, în ciuda eforturilor mele disperate de a o opri.

A fost ultima oară când am mai asistat la așa ceva. După aceea i-am dat lui Segesvar memoriile corticale furate și l-am lăsat să facă ce vrea cu ele.

Acum ridica o sprânceană spre mine în lumina torțelor.

— Cum dorești. Te interesează mai degrabă un sport de echipă? În sala de gimnastică gravitațională, împreună cu Ilja și Mayumi?

Le-am aruncat o privire celor două femei confecționate, iar ele mi-au zâmbit de circumstanță. Deși niciuna nu părea a fi sub influența vreunei substanțe chimice, se purtau bizar, ca și cum Segesvar le-ar fi acționat prin orificii aflate la baza șirei spinării pe care pielea stătea perfect întinsă, de parcă mâinile pe care bărbatul le ținea pe șoldurile lor perfect curbate ar fi fost din plastic, artificiale.

— Mulțumesc, Rad. La vârsta mea prefer să stau singur. Poți să te distrezi și fără mine.

— În mod clar se pare că nu mai pot să mă distrez *cu* tine. Cred c-au trecut vreo cincizeci de ani de când nu ne-am mai distrat împreună. Începi să semeni tot mai mult cu cei din nord, Tak.

— Cum spuneam...

— Da, da, știu. Ești pe jumătate de-acolo. Adevărul e că în tinerețe te străduiai să nu arăți ca fiind nordic.

A ridicat apoi mâna dreaptă ca s-o pună căuș peste un sân generos. Femeia a chicotit și l-a mușcat ușor de ureche.

— Haideți, fetelor. Să-l lăsăm pe Kovacs-san cu gândurile lui.

M-am uitat după ei cum se alătură petrecăreților. Aerul bogat în feromoni mi-a stârnit un regret vag în vintre. Am terminat prăjitura *take* aproape fără să-i simt gustul.

— Dar te *distrezi,* nu glumă!

— Metodă de camuflaj specifică agenților speciali, am răspuns eu din reflex. Așa suntem antrenați, să ne pierdem în mulțime.

— Zău? Se pare că instructorul nu prea și-a făcut treaba.

M-am întors și am văzut zâmbetul strâmb de pe chipul Virginiei Vidaura; femeia avea mâinile ocupate cu două pahare mari. M-am uitat după Brasil, dar nu l-am văzut.

— Unu-i pentru mine?

— Dacă vrei...

Am luat paharul și am sorbit din el. Millsport single malt, probabil de la una dintre distileriile mai scumpe, din capătul de vest. Segesvar nu era omul pentru care gusturile aveau întâietate în fața prejudecăților. Am mai luat o gură și m-am uitat la Vidaura, însă privirea ei se pierduse în spațiul vast al Plantației.

— Îmi pare rău de Ado, am întrerupt eu tăcerea.

A clătinat ușor din cap și a dus un deget la buze.

— Nu acum, Tak.

Nu acum, nici mai târziu. De-abia dacă am schimbat o vorbă în timp ce ne îndepărtam pe furiș de petrecere și intram pe coridoarele complexului de buncăre. Funcționalitatea agentului special își intrase în drepturi ca un pilot automat în caz de pericol, o înțelegere din priviri codificate, atât de intensă, încât simțeam cum mă ustură ochii.

„Așa", mi-am amintit brusc. „Așa era. Așa trăiam, pentru asta trăiam."

Și, în camera mea, grăbiți să ne scoatem hainele unul altuia, înțelegând, cu claritatea agentului special, ce vrea unul de la celălalt, m-am întrebat pentru prima oară, după mai bine de un secol de viață obiectivă, de ce plecasem.

Întrebarea a încetat să mă mai sâcâie în dimineața aceea, tulburată de mârâiturile panterelor. Nostalgia se risipea odată cu efectul take-ului și cu începutul unei mahmureli a cărei moderație nu eram sigur că o merit. Rămâneam doar cu satisfacția posedării, în timp ce priveam trupul bronzat al Virginiei tolănit sub cearșafurile albe, și cu un fel de presimțire a cărei sursă n-o puteam afla.

Vidaura privea lung o gaură din tavan.

— Știi, niciodată nu mi-a plăcut de Mari cu adevărat, a spus ea într-un târziu. Ținea mereu să ne arate cât de capabilă este. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că *era* unul dintre Gândăceii Albaștri.

— Poate că pentru ea nu era de ajuns.

M-am gândit la felul în care Koi îmi descrisese moartea lui Mari Ado și m-am întrebat dacă, la sfârșit, apăsase pe trăgaci ca să scape de interogatoriu sau pur și simplu pentru a se întoarce la legăturile de familie de care încercase toată viața să se desprindă. M-am întrebat dacă sângele ei aristocrat ar fi fost un argument îndeajuns de convingător ca s-o scutească de mânia Aiurei și ce-ar fi trebuit să facă pentru a ieși din constructele pentru interogatorii într-un corp nou, ce compromis ar fi trebuit să facă pentru a ieși de acolo intactă. M-am întrebat dacă, în ultimele momente înainte să închidă ochii, privindu-și sângele aristocrat scurgându-i-se din răni, îl ura la fel de mult.

— Jack tot dă din gură despre nu știu ce sacrificiu eroic.

— Aha.

Și-a întors privirea spre mine.

— Nu de asta sunt aici.

N-am spus nimic. Virginia și-a ațintit din nou ochii în tavan.

— Of, la naiba, ba da, a adăugat ea.

Am ascultat mârâielile și strigătele de afară. Vidaura a oftat, s-a ridicat în capul oaselor și s-a șters la ochi cu podul palmelor.

— Te-ai întrebat vreodată dacă mai suntem cu adevărat oameni?

— Ca agenți speciali? Dacă la asta te referi, încerc să nu mă las tentat de aiureala cu tremurați-tremurați-vin-post-oamenii. De ce?

— Nu știu. Sigur, e o mare prostie. Dar uneori discut cu Jack și cu ceilalți și parcă sunt o altă specie. Lucrurile în care cred ei... *Nivelul* de încredere la care au ajuns, fără ca aproape nimic să-l justifice.

— Deci nici tu nu ești convinsă.

— Nu sunt, a spus Vidaura și, exasperată, a fluturat o mână, apoi s-a întors cu fața la mine. Cum poate *ea* să fie, este?

— Mă bucur că nu sunt singurul prins în năvodul ăsta. Bun venit în mijlocul minorității raționale!

— Koi zice că ea s-a verificat. Din toate punctele de vedere.

— Mda. Koi vrea asta cu atâta ardoare, încât ar crede că până și un riping cu batic pe cap e Quellerist Falconer. Am fost de față la Certificare. I-au pus numai întrebări la care putea răspunde fără probleme. Ți-a spus cineva despre arma genetică pe care a declanșat-o?

Virginia și-a ferit ochii.

— Da, am aflat. Foarte periculoasă.

— Cu alte cuvinte, în contradicție flagrantă cu tot ceea ce a crezut vreodată Quellerist Falconer.

— Niciunul dintre noi nu poate să rămână cu mâinile curate, Tak. Știi prea bine. În situația de-acum...

— Virginia, dacă n-ai grijă, foarte curând vei dovedi că ești un membru de bază, habotnic, al speciei umane pe stil vechi. Și nu trebuie să te-ndoiești că voi mai vorbi cu tine dacă treci de partea cealaltă.

Zâmbetul i-a crescut până a devenit un fel de râs. Și-a atins buza superioară cu limba și m-a privit pieziș, înfiorându-mă, de parcă m-ar fi curentat.

— OK. Să fim inuman de raționali când vine vorba despre asta. Dar Jack zice că tipa își amintește de asaltul asupra Millsportului. Și de urcarea în elicopter, la Alabardos.

— O chestie care nu se potrivește cu teoria copiei înmagazinate în toiul luptei de lângă Drava, fiindcă ambele evenimente postdatează prezența ei în New Hok.

Vidaura a desfăcut mâinile.

— Dar nici cu ideea că ea ar fi un fel de personalitate de împrumut. După aceeași logică.

— Cam așa ceva.

— Și ce ne rămâne de făcut?

— Adică ce le rămâne de făcut lui Brasil și bandei lui de pe Vchira? am întrebat eu răutăcios. E ușor. Trebuie să caute cu disperare altă teorie de rahat îndeajuns de solidă ca să-i facă să creadă mai departe. Ceea ce, pentru niște neoquelliști fanatici, e foarte trist.

— Mă refeream la *noi,* m-a sfredelit Virginia cu ochii și cu pronumele. Ce ne rămâne nouă de făcut?

Mi-am mascat micul fior din stomac frecându-mă la ochi, un ecou al gestului ei de adineauri.

— Am o idee. Poate o explicație.

Am auzit soneria.

Surprinsă, Vidaura a înălțat o sprânceană.

— Mda, și o listă de oaspeți, după câte se pare.

M-am uitat la ceas și am clătinat din cap. Dincolo de fereastră, mârâielile panterelor se mai potoliseră. Acum se auzea doar un mormăit și, din când în când, câte un trosnet, poate de la un cartilaj pe care-l hăpăiau. Mi-am tras pantalonii pe mine, am înșfăcat Rapsodia de pe noptieră și m-am dus să deschid.

Ușa a flexat într-o parte, îngăduindu-mi să văd coridorul tăcut și slab iluminat. Femeia care purta corpul Sylviei Oshima stătea acolo, îmbrăcată din creștet până-n tălpi, cu brațele încrucișate pe piept.

— Vreau să-ți fac o propunere, a rostit ea.

Capitolul 39

Am ajuns pe Vchira dis-de-dimineaţă. Pilotul haiduc pe care Sierra Tres îl sculase din pat – din patul ei, mai exact – era tânăr şi infatuat, iar skimmerul era acelaşi vas de contrabandă pe care veniserăm. Nemaifiind necesar să pară o navă obişnuită, neînsemnată, din traficul Plantaţiei şi vrând fără îndoială s-o impresioneze pe Tres în aceeaşi măsură în care se impresiona pe sine, pilotul pornise cu toată viteza, reuşind să ajungă în mai puţin de două ore la un loc de acostare numit Sunshine Fun Jetties. Tres rămăsese în cabină cu băiatul şi îl încurajase neîncetat, în timp ce Vidaura şi femeia care-şi spunea Quell aleseseră să coboare sub punte. Eu am stat mai tot drumul singur pe puntea din faţă, încercând să scap de mahmureală cu ajutorul curentului de aer rece.

Sunshine Fun Jetties era frecventat mai ales de skimmere de croazieră din Newpest şi de câte un puşti de bani gata cu plantmobilul lui în culori ţipătoare. La ora asta aveam unde să acostăm. Mai important, de acolo ajungeam în mai puţin de cincisprezece minute la sediul lui Dzurinda Tudjman Sklep, timp suficient şi pentru Sierra Tres cu piciorul ei beteag. Am sosit acolo la începerea programului de lucru.

— Nu sunt sigur, a zis angajatul a cărui misiune era, evident, să se trezească înaintea celorlalţi şi să răspundă solicitărilor până când soseau şi ei. Nu sunt sigur că...

— Ba eu sunt, a replicat Sierra Tres, impacientată.

Îşi pusese o fustă lungă până la glezne, cu cordon, ca să-şi mascheze piciorul ce se vindeca rapid, iar vocea şi poziţia pe care o adoptase nu dădeau de înţeles că încă suferea.

Pe pilot îl lăsaserăm la Sunshine Fun Jetties, cu skimmerul, Tres n-avea nevoie de el, fiindcă adoptase perfect aroganţa haiducilor. Angajatul a tresărit.

— Ascultă...

— Ba nu, ascultă *tu,* l-a întrerupt Sierra. Am fost aici cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Dacă vrei să-l suni pe Tudjman, n-ai decât. Dar mă îndoiesc că-ţi va mulţumi că l-ai trezit la ora asta doar

ca să-ți confirme că avem acces la același echipament pe care l-am folosit ultima oară când am fost aici.

În cele din urmă, bărbatul l-a sunat pe Tudjman și, după alte parlamentări, am obținut tot ce ne-am dorit. Angajatul a pus în funcțiune sistemele virtuale și ne-a condus în camera în care se aflau canapelele. Sierra Tres și Virginia Vidaura au rămas în picioare, iar femeia din corpul Sylviei Oshima și-a atașat electrozii și mi-a făcut semn spre hipnofoane.

— Astea ce mai sunt?

— Tehnologie modernă de mare putere, am răspuns mimând un zâmbet larg. Pe lângă mahmureală, așteptarea îmi crea o senzație neplăcută, de ireal, de care mă puteam lipsi. O avem de vreo două secole. E foarte eficientă. Înlesnește călătoria.

După ce Oshima s-a conectat la toate aparatele, m-am întins pe canapeaua de lângă ea și mi-am prins hipnofoanele și electrozii, apoi am ridicat ochii spre Tres.

— E clar ce trebuie să faci ca să mă scoți din stare, dacă echipamentul o ia razna?

A înclinat din cap, inexpresivă. Nici acum nu eram foarte sigur de ce fusese de acord să ne ajute pe noi mai întâi, nu pe Koi și pe Brasil. Mi se părea puțin prematur să primească ordine riscante de la fantoma lui Quellerist Falconer.

— OK. Să trecem la treabă.

Sonocodurile își făceau mai greu efectul asupra mea, dar până la urmă am simțit cum încăperea își pierde contururile, iar pereții apartamentului din hotelul de mâna a doua îi iau locul cu o claritate extremă. Amintirea Virginiei în apartamentul de pe același coridor m-a zgândărit pe neașteptate.

„Controlează-te, Tak!"

Cel puțin îmi trecuse mahmureala.

Constructul m-a decantat în picioare, lângă o fereastră ce dădea spre o pășune vălurită, nefiresc de întinsă. În partea cealaltă a camerei, lângă ușă, silueta unei femei cu părul lung, tot în picioare, s-a materializat în corpul Sylviei Oshima.

O clipă am rămas privindu-ne, apoi eu am înclinat din cap. Probabil ceva nu era în regulă, fiindcă femeia s-a încruntat.

— Ești sigur de chestia asta? Știi că nu trebuie s-o suporți dacă nu vrei.

— Ba vreau.

— Nu cred că...

— Nadia, nu-i nicio problemă. Am fost antrenat să ajung pe alte planete, în corpuri noi, să-i măcelăresc pe localnici fără să stau pe gânduri. Cât de greu poate fi?

— Cum vrei, mi-a răspuns ea cu indiferență.

— Să-ncepem.

S-a apropiat de mine și s-a oprit la mai puțin de un metru. A înclinat capul astfel încât coama de păr gri-argintiu să alunece încet și să-i acopere fața. Firul central a rămas atârnat ca o coadă de scorpion, ticsit de un păienjeniș de filamente subțiri. Femeia devenise acum imaginea arhetipală a creaturilor ce bântuiau visele strămoșilor noștri, adusă de pe Pământ și răspândită în univers. Arăta ca o stafie.

Am tras adânc aer în piept și am întins mâna. I-am dat părul la o parte ca pe o perdea.

Dincolo de el nu era însă nimic. Nici trăsături, nicio structură, doar o gaură neagră, caldă, ce părea că se întinde spre mine ca flacăra flămândă a unei torțe. M-am aplecat spre femeie și întunericul s-a desfăcut începând de la gâtul ei, jupuindu-se ușor de-a lungul axei verticale a siluetei nemișcate. A coborât până la vintre și dincolo de ele, rupând aerul între picioare. Simțeam echilibrul părăsindu-mă încetul cu încetul.

A urmat podeaua, apoi camera, încrețindu-se ca un șervețel folosit și aruncat într-un foc de pe plajă. M-a învăluit căldura și am simțit miros de ars. Dedesubt se căsca o beznă absolută. Cosițele din fier pe care le prinsesem în mâna stângă s-au împletit, apoi s-au îngroșat până au devenit un cablu asemănător unui șarpe. Atârnam de el deasupra unui hău.

Nu deschide ochii, nu deschide mâna stângă, nu te mișca deloc!

Am clipit de câteva ori, poate în semn de sfidare, și am pus amintirea deoparte.

Am făcut o grimasă și m-am aruncat în gol.

Nu aveam senzația că mă prăbușesc.

Aerul nu șuiera pe lângă mine și nu exista nicio lumină. Chiar și propriul meu corp era invizibil. Cablul părea să fi dispărut de îndată ce-l lăsasem din mână. La fel de bine puteam să plutesc într-o cameră gravitațională nu mai mare decât brațele mele întinse, doar că simțurile îmi semnalau existența unui spațiu vast, nefolosit. Ca o insectă ametită de vânt, care zboară de colo-colo printr-unul dintre depozitele goale de pe Belabumbac Kohei 9.

Mi-am dres glasul.

Un fulger a pâlpâit deasupra mea. Instinctiv, am întins mâna și am dat peste câteva filamente delicate. Și-atunci am înțeles – lumina nu venea de la un foc de pe cerul de nepătruns, ci de la câteva rămurele aflate la câțiva centimetri deasupra capului. Le-am luat cu grijă și le-am întors. Lumina răsărea din locul unde apăsam cu degetele. Le-am dat drumul și au rămas suspendate în dreptul pieptului meu.

— Sylvie? Ești acolo?

Am simțit imediat sub picioare suprafața unei podele și am văzut un dormitor cufundat în lumina difuză a unei după-amiezi târzii. Camera părea să-i aparțină unui copil în vârstă de zece ani: holograme cu Micky Nozawa, Rili Tsuchiya și o sumedenie de alte postere pe care nu le-am recunoscut, un birou și un display sub o fereastră, un pat îngust. Un panou din lemn-oglindă fixat pe un perete, ce dădea profunzime spațiului, un șifonier înalt cât un stat de om, vizavi, cu haine atârnate alandala, în care intrau și câteva ținute de gală. Pe ușă era lipit crezul Renegaților, cu un colț aproape desprins.

Am privit pe fereastră și am văzut un orășel obișnuit, cu o climă temperată, care cobora spre un port și un golf ce părea să-l apere cu brațele întinse. Urme de belaiarbă în apă, Hotei și Daikoku în seceră, de-abia vizibile pe un cer plumburiu. Habar nu aveam unde mă aflu. Ambarcațiuni și siluete umane se mișcau ici și colo, aproape reale.

M-am apropiat de ușa cu crezul care abia se mai ținea și am încercat mânerul. Nu era încuiată, dar, când am încercat să ies pe coridor, un băiat a apărut în fața mea și m-a împins înapoi.

— Mami a spus că trebuie să rămâi în camera ta, a zis el țâfnos. Așa a spus *mami.*

Și mi-a trântit ușa în nas.

Am privit-o lung o vreme și am deschis-o din nou.

— Mami a spus că...

Pumnul încasat l-a lipit de peretele opus. Dispus să-i mai ard una, am așteptat să văd dacă sare la mine, dar nu a făcut decât să se prelingă pe perete, uluit, cu fața plină de sânge. Avea ochii împăinjeniți din cauza șocului. Am pășit cu grijă peste el și am pornit pe coridor.

După mai puțin de zece pași am simțit-o în urma mea.

Minuscul și fundamental, un foșnet în textura constructului, atingerea ușoară de pereți a umbrelor tot mai aproape de mine. M-am oprit brusc și am așteptat. Ceva ca niște degete îndoite m-a prins de cap și de gât.

— Salut, Sylvie!

Fără vreo tranziție perceptibilă, mă aflam în Barul *Cioara din Tokyo.* S-a aplecat lângă mine, în mână cu un pahar de whisky pe care nu mi-l aminteam să-l fi văzut când fusesem acolo cu adevărat. Aveam și eu în față un pahar asemănător. Clienții se îmbulzeau în jurul nostru, în culori decolorate spre gri, nu mai tangibili decât vaporii din pipele de la mese sau decât imaginile reflectate strâmb în lemnul-oglindă de sub pahare. Zgomotul era difuz, murmurat, aproape inaudibil, ca zumzetul unor sisteme mecanice de mare capacitate aflate în standby, dincolo de pereți.

— De când ai apărut în viața mea, Micky Coincidență-Fericită, pare că se alege praful de ea, a spus Sylvie Oshima pe un ton calm.

— N-a început aici, Sylvie.

Mă privea pieziș.

— A, știu asta. Am zis *pare.* Dar tiparul e tipar, perceput sau real. Prietenii mei sunt toți morți, Moarte Reală, și acum aflu că tu i-ai ucis.

— Nu cel pe care-l ai în față.

— Asta am înțeles, a mai spus ea ducând paharul la gură. Dar nu mă consolează cu nimic.

A golit paharul și s-a înfiorat.

„Schimbă subiectul."

— Deci tot ce aude ea acolo se filtrează aici?

— Într-o oarecare măsură.

A lăsat paharul pe tejghea. Magia sistemelor l-a reumplut, încet, ca un lichid care pătrunde prin textura unui construct. Mai întâi imaginea reflectată, de sus până jos, apoi paharul real de la bază la buză. Sylvie privea serioasă.

— Dar tot nu știu sigur cât de mult suntem legați prin sistemele senzoriale.

— De când o porți în tine, Sylvie?

— Nu știu. De anul trecut? De la Iyamon Canyon poate? Atunci mi-am pierdut prima oară cunoștința. A fost întâia dată când m-am trezit fără să știu unde mă aflu, când am avut senzația că toată existența mea e o cameră în care cineva a mutat mobila dintr-un loc într-altul fără să-mi ceară voie.

— E reală?

Un râset aspru.

— Tu mă-ntrebi asta? Aici?

— Spune-mi atunci dacă știi de unde a apărut. Cum te-ai pricopsit cu ea.

— A fugit, a zis Oshima și m-a privit din nou, ridicând din umeri. Asta mi-a tot repetat, că *a fugit.* Eu, oricum, știam. A fugit dintr-o celulă din alea, cum ai făcut și tu.

Fără să vreau, m-am uitat peste umăr, căutând coridorul dinspre dormitor. Nici urmă de el prin fumul gros de la bar, nici urmă că ar fi existat.

— Era o celulă?

— Da. Reacție complexă. Programul de comandă le construiește automat în jurul celor care pătrund în realitatea virtuală folosindu-se de cuvinte.

— Ceea ce-nseamnă că nu mi-a fost greu să fug de-acolo.

— Ce limbă ai folosit?

— Păi... amanglica.

— Aha! Dar pentru mașină nu-i o limbă complexă. De fapt, e rudimentară prin simplitatea ei. Ai ajuns în închisoarea corespunzătoare nivelurilor tale de complexitate.

— Și chiar te așteptai să rămân cuminte acolo?

— Nu eu, Micky. Programul. Care este autonom.

— Atunci programul ăsta, autonom, se aștepta să rămân cuminte

acolo?

— Dacă ai fi fost o fetiță de nouă ani cu un frate adolescent, *sigur* ai fi stat cuminte, crede-mă, a replicat ea cu destulă amărăciune. Sistemele nu sunt concepute să înțeleagă comportamentul uman, ci doar recunosc și evaluează limba. Toate celelalte țin de logica mașinii. Sistemele apelează la subconștientul meu pentru o parte din text, pentru tonalitate, mă alertează dacă apare o intruziune excesiv de violentă, dar niciunul nu are un context uman adevărat. Anihilatorii n-au treabă cu oamenii.

— Deci dacă această Nadia, sau cine o fi ea, venea și vorbea în japoneza veche, sistemul o închidea într-o cutie, cum a făcut și cu mine?

— Da. Japoneza e mai complexă decât amanglica, dar în termeni tehnologici diferența este aproape irelevantă.

— Și ea ar fi scăpat ușor de acolo, la fel ca mine. Ba chiar fără să te alerteze, dacă era subtilă.

— Oricum e mai subtilă decât tine. Cel puțin ca să iasă din sistemul de restricționare. Trecerea prin interfețele senzoriale și deflectoarele din capul meu ar fi fost mult mai dificilă. Dar, cu multă răbdare și hotărâre...

— Oho, de hotărâre nu duce lipsă. Știi cine susține că e?

Sylvie a încuviințat scurt.

— Mi-a spus. Când ne ascundeam amândouă aici de anchetatorii lui Harlan. Dar cred că aflasem deja. Începusem s-o visez.

— Chiar crezi că este Nadia Makita?

Sylvie a luat paharul de pe tejghea și a sorbit din el.

— E greu să cred așa ceva.

— Dar o lași să stea la comandă în viitorul apropiat? Fără să știi cine este sau ce este cu adevărat?

A ridicat din umeri.

— Am tendința de a judeca pe baza performanțelor. Pare că se descurcă.

— Ce dracu', Sylvie, nu te-ai gândit că poate fi un *virus?*

— Păi, din ce-am citit la școală, asta a fost inițial Quellerist Falconer. Nu-i spuneau așa quellismului în perioada Decolonizării? *O otravă virală în corpul societății?*

— Nu-i momentul metaforelor politice.

— Știu, a răspuns ea golind paharul din nou și lăsându-l pe tejghea. Uite ce-i, Micky, nu sunt nici activistă, nici militar. Sunt hacker. Mă pricep la mimiți și la coduri. Dă-mi o echipă, trimite-mă la New Hok și-o să vezi că n-are cine să mi-o ia înainte. Dar nu pentru asta suntem aici și știm amândoi că nu mă voi întoarce la Drava prea curând. Așa că, dată fiind situația actuală, prefer să fiu la comanda acestei Nadia. Fiindcă, indiferent cine este sau ce este, are o șansă mult mai bună decât mine să ne scoată la liman.

A privit cum i se umple paharul. Am clătinat din cap.

— Nu te mai recunosc, Sylvie.

— Sunt aceeași! a replicat ea furioasă. Prietenii mei sunt morți sau și mai rău, Micky. O planetă întreagă de polițai și yakuza din Millsport îmi pregătesc aceeași soartă. Așa că nu mă lua cu *nu te mai recunosc.* Nu știi ce mi se poate întâmpla în împrejurările alea, fiindcă n-ai mai văzut așa ceva. Nici eu nu știu ce mi se poate întâmpla în circumstanțele date.

— Mda, și, în loc să afli, preferi să stai aici ca-n visul unui Renegat despre fetița ascultătoare pe care o aveau cândva părinții tăi. Preferi să te joci cu lumea ta virtuală și să speri că altcineva, din lumea reală, îți va rezolva problemele.

N-a spus nimic, doar a ridicat paharul plin în direcția mea. Brusc, am simțit cum mi se strânge inima de rușine.

— Îmi pare rău!

— Așa și trebuie. Vrei să vezi ce le-au făcut lui Orr și celorlalți? Am înregistrarea aici.

— Sylvie, nu poți să...

— Au murit în chinuri, Micky. Jupuiți de vii. La sfârșit, Kiyoka țipa după mine, ca un bebeluș, să vin s-o salvez. Vrei să vezi, să duci cu tine imaginile, așa cum trebuie să fac eu?

M-am înfiorat și gestul acela a părut că se transmite întregului construct. Aerul din jurul nostru s-a răcit și a început să vibreze.

— Nu.

Am rămas mult timp în tăcere. Clienții barului veneau și se îndepărtau ca niște spectre.

După o vreme, Sylvie a făcut un semn vag, în sus.

— Știi, aspiranții cred că asta-i singura experiență adevărată. Că toate celelalte sunt o iluzie, un joc de umbre creat de vechii zei ca să ne țină în el până ne construim propria realitate și ne transferăm în ea. Reconfortant, nu?

— Dacă accepți ideea...

— Ai numit-o virus, a continuat ea gânditoare. Ca virus să știi că s-a descurcat de minune aici. S-a infiltrat în sistemele mele ca și cum ar fi fost parte integrantă. Poate că se va descurca la fel de bine în jocul de umbre.

Am închis ochii. Mi-am lipit o palmă pe față.

— Nu te simți bine, Micky?

— Spune-mi, te rog, că vorbești metaforic. Nu cred că în momentul ăsta mai suport un habotnic.

— Hei, dacă nu-ți place ce-ți spun, ieși naibii de-aici!

Furia neașteptată din vocea ei m-a trimis înapoi în New Hok, la ciorovăiala neîntreruptă a Anihilatorilor. Amintirea m-a făcut să zâmbesc fără să vreau. Am deschis ochii și am privit-o din nou. Am pus ambele mâini pe tejghea, am oftat și am zâmbit cu toată gura.

— Am venit să te scot de-aici, Sylvie.

— Știu, mi-a spus punându-și o mână pe umărul meu. Dar mă simt bine aici.

— I-am promis lui Las că voi avea grijă de tine.

— Atunci ai grijă de ea. Așa sunt și eu în siguranță.

Am șovăit, încercând să găsesc cuvintele potrivite.

— Eu cred că ea poate fi un fel de armă, Sylvie.

— Da? Păi, noi ce suntem?

Am privit în jur, la fantomele cenușii ce se foiau pe lângă noi, și am sesizat amalgamul de sunete în surdină.

— Asta vrei tu?

— Pe moment numai de asta sunt în stare.

Paharul stătea neatins în fața mea. M-am ridicat și l-am luat în mână.

— Mai bine plec.

— Cum vrei. Te conduc.

Whisky-ul a coborât pe gât ca un bulgăre de foc, ieftin și tare, nu chiar ceea ce așteptasem.

M-a însoţit până pe chei. Se crăpa de ziuă, iar în lumina rece, palid-cenuşie, nu se vedea picior de om. Staţia de prelucrare încă nu fusese deschisă. Danele pustii şi traficul maritim inexistent ofereau o priveliște dezolantă, întărită de valurile Mării Andrassy ce se izbeau cu îndârjire de piloni. Spre nord, uitat de lume, Drava stătea ghemuit sub linia orizontului.

Ne-am oprit în locul în care ne întâlniserăm prima dată, sub o macara, moment în care, descumpănit, mi-am dat seama că e şi ultima oară când o văd.

— O întrebare?

Se uita lung spre mare.

— Te rog.

— Agentul tău preferat a spus că a recunoscut pe cineva în celulele constructului. Pe un anume Grigori Ishii. Îţi spune ceva numele lui?

S-a încruntat uşor.

— Parcă. Dar nu ştiu de unde să-l iau. Şi nu văd cum o individualitate digitală ar fi putut ajunge aici.

— Hm.

— A zis că era *chiar* acest Grigori?

— Nu. Cineva care vorbea ca el. Când n-ai reuşit să scoţi din funcţiune tunul-scorpion, când plecai din Drava, ai spus că te *cunoaşte.* Ca un prieten vechi.

Sylvie a înălţat din umeri. Aproape întreaga ei atenţie se concentra pe linia orizontului.

— Ar putea fi ceva creat de miminţi. Un virus folosit să declanşeze procesul de recunoaştere într-un creier uman, în aşa fel încât să te facă să crezi că vezi sau auzi ceva deja cunoscut. Care să găsească un detaliu semnificativ pentru fiecare individ.

— Puţin probabil. În ultima vreme, miminţii n-au interacţionat prea mult cu oamenii ca să aibă un punct de pornire. Mecsek e la guvernare de doar trei ani, nu?

— De patru, a răspuns ea schiţând un zâmbet. Micky, miminţii au fost *proiectaţi* să ucidă oameni. Ăsta a fost *scopul* lor iniţial acum trei sute de ani. N-avem cum să ştim dacă o astfel de armă virală a supravieţuit atâta timp sau dacă poate chiar s-a autoperfecţionat.

— Ai întâlnit vreodată așa ceva?

— Nu. Dar asta nu-nseamnă că nu există acolo.

— Sau aici.

— Sau aici, a repetat ea, vrând să mă expedieze.

— Ar putea fi o asumare a unei personalități care să acționeze ca o bombă.

— Probabil.

— Mda, am făcut eu și am mai privit o dată în jur. Cum ies de-aici?

— Cu macaraua, a răspuns ea, reușind să fie atentă la vorbele mele.

Și-a dezlipit ochii de linia orizontului și m-a fixat cu privirea, apoi mi-a indicat locul în care o scară din oțel dispărea printre traversele întreţesute ale mașinăriei.

— Urci până în capăt.

„Minunat!”

— Ai grijă de tine, Sylvie.

— O să am.

M-a sărutat în fugă pe gură. Am salutat-o cu o mișcare scurtă a capului, am bătut-o ușor pe umăr și m-am retras câțiva pași. M-am apropiat de scară, am pus mâinile pe metalul rece al treptelor și am început să urc.

Macaraua părea destul de sigură. Mult mai sigură decât stâncile infestate de ripingi de la malul oceanului și decât arhitectura marțiană.

Am urcat vreo treizeci de metri și am auzit-o pe Sylvie strigându-mă:

— Hei, Micky!

Am privit în jos. Stătea aproape de macara, uitându-se spre mine. Cu mâinile la gură, făcute căuș. Mi-am desprins o mână și am fluturat-o spre ea.

— Da.

— Mi-am adus aminte de Grigori Ishii. Am învățat despre el la școală.

— Ai învățat despre el la școală?

Și-a desfăcut brațele.

— Îmi pare rău, însă n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Cine-și mai amintește așa ceva?

— Sigur.

— De ce n-o întrebi pe *ea?*

Bună întrebare. Precauţia agentului special părea răspunsul evident. Dar în secunda următoare s-a instalat neîncrederea. Un refuz încăpăţânat. Nu eram dispus să accept întoarcerea glorioasă a lui Quell cu aceeaşi naivitate precum Koi şi Gândăceii Albaştri.

— Poate o s-o-ntreb.

— Atunci... a spus ea şi a fluturat din braţ a rămas-bun. Fii cu ochii-n patru, Micky! Urcă şi nu privi în jos.

— Am înţeles. Fă la fel şi tu, Sylvie.

Am urcat. Staţia se reducea uşor la dimensiunile unei jucării. Marea căpăta textura unui metal cenuşiu, ciocănit şi sudat de linia înclinată a orizontului. Sylvie devenise un punct îndreptat spre nord, curând prea mic pentru a-l mai distinge. Poate nici nu mai era acolo. Traversele din jur nu mai semănau cu macaraua. Lumina rece a zorilor se arginta şi dansa pe metal, alcătuind desene ce mi se păreau înnebunitor de familiare. Şi nu simţeam niciun fel de oboseală.

N-am mai privit în jos.

Capitolul 40

— Deci cum rămâne? a întrebat ea într-un târziu.

Am privit pe fereastră, spre Vchira şi valurile ce scânteiau în bătaia soarelui. Atât plaja, cât şi apa începeau să se umple de oameni nerăbdători să se bucure de vremea bună. Deşi birourile lui Dzurinda Tudjman Sklep erau izolate perfect, aproape că simţeai căldura prin pereţi, aproape că auzeai sporovăiala şi agitaţia turiştilor. De când ieşisem din construct nu mai vorbisem cu nimeni.

— Ai avut dreptate, am răspuns eu aruncându-i doar o privire piezişă femeii care purta corpul Sylviei Oshima, apoi m-am uitat din nou spre mare. Mahmureala îmi revenise, parcă mai rea de data asta. Nu vrea să iasă, am continuat. S-a întors la aiurelile alea din copilărie despre Renegare ca să facă fată suferinţei şi s-a hotărât să rămână acolo.

— Mulţumesc.

— Mda, am făcut eu îndepărtându-mă de fereastră şi întorcându-mă spre Tres şi Vidaura. Am terminat aici.

Nimeni n-a scos o vorbă până la skimmer. Ne-am făcut loc, într-o tăcere deplină, prin mulţimea îmbrăcată în culori vii. Adesea, expresia de pe feţele noastre era suficientă pentru ca trecătorii să se dea deoparte – se vedea după graba cu care se fereau. Dar pe căldura aceea şi cu perspectiva unei băi în mare, puţini se uitau de două ori la noi. Sierra Tres se încrunta ori de câte ori se lovea cu piciorul beteag de genţile din plastic purtate aiurea, dar fie medicamentele, fie autocontrolul o făceau să nu-şi clameze durerea. Nimeni nu voia să creeze o scenă pe care să şi-o aducă aminte cineva. O singură dată s-a uitat chiorâş la unul care o atinsese din greşeală şi insul aproape că a luat-o la fugă.

„Hei, ce-i cu voi?" am spus în gând cu amărăciune. „Nu vă recunoaşteţi eroii politici? Am venit să vă eliberăm pe toţi..."

La Sunshine Fun Jetties, pilotul şedea tolănit pe partea înclinată a skimmerului, făcând o baie de soare ca toată lumea. La apariţia noastră, s-a ridicat în capul oaselor, clipind.

— Aţi fost expeditivi. Vreţi să ne-ntoarcem imediat?

Sierra Tres privea ostentativ obiectele din plastic multicolor ce împânzeau plaja.

— Vezi vreun motiv să mai rămânem?

— Să știți că nu-i chiar așa rău. Eu vin aici cu copiii și se simt foarte bine. Oamenii sunt cumsecade, nu cu nasul pe sus, precum cei din capătul de sud. A, era să uit – amicul lui Rad!

Am ridicat ochii surprins.

— Spune.

— A întrebat cineva de tine.

M-am oprit în loc. Cu simțurile în stare de alertă, ca orice agent special, și parcă bucuros că intervine ceva. Mahmureala părea să dispară.

— Ce voia?

— N-a spus. Nici măcar nu ți-a folosit numele. Doar te-a descris destul de precis. Era un preot, unul dintre ciudații ăia din nord. Îi știi, cu barbă și toate cele.

Am înclinat din cap, nerăbdarea începând să mă ardă mocnit.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus să se care. Femeia mea e din Saffron și mi-a povestit ce rahat mănâncă ăștia pe-acolo. Dac-ar fi după mine, i-aș strânge laolaltă și i-aș lega cu un cablu de înaltă tensiune ca să-i văd cum se prăjesc.

— Era tânăr sau bătrân?

— A, tânăr. Și foarte țanțos...

Mi-au venit în minte cuvintele Virginiei Vidaura: *Asasini singuratici sanctificați, împotriva unor necredincioși.*

„Nu că n-ai căuta-o cu lumânarea."

Vidaura s-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Tak...

— Du-te cu ceilalți, am zis eu calm. Mă ocup singur de asta.

— Tak, avem nevoie de tine să...

I-am zâmbit.

— Bună încercare. Îmi pare rău, dar nu mai aveți nevoie de mine. Tocmai m-am achitat, în realitatea virtuală, de ultima obligație. Altceva mai bun n-am de făcut.

M-a privit lung.

— Mă descurc, fii fără grijă. Îi smulg beregata și mă-ntorc.

Ea a clătinat din cap.

— Asta-i tot ce vrei?

Cuvintele parcă erau ecoul întrebării pe care i-o pusesem Sylviei în adâncurile virtuale. Am dat din mână, nervos.

— Ce altceva? Să lupt pentru glorioasa cauză quellistă? Cum să nu! Să lupt pentru stabilitatea și prosperitatea Protectoratului? Am luptat pentru amândouă, Virginia, cum ai luptat și *tu,* și știi adevărul la fel de bine ca mine. E un mare rahat. Oameni fără nicio vină sfârtecați de bombe, sânge și urlete peste tot, doar pentru un compromis politic grețos. Sunt sătul până-n gât de cauzele altora.

— Și preferi asta? Alt măcel fără noimă?

Am înălțat din umeri.

— La măcelurile fără noimă mă pricep cel mai bine. Aici excelez. Datorită *ție,* Virginia.

Cuvintele mele au plesnit-o ca o palmă. A tresărit. Sierra Tres și pilotul ne priveau curioși. Am observat că femeia care-și spunea Quell coborâse în cabină.

— Amândoi am părăsit Corpul de Agenți Speciali, a zis Vidaura într-un târziu. Intacți. Mai înțelepți. Acum vrei să-ți stingi tot restul vieții ca pe o amărâtă de lanternă? Să te răzbuni la nesfârșit?

M-am căznit să zâmbesc.

— Am trăit mai bine de o sută de ani, Virginia. Nu mai e loc de regrete.

— Dar nu *rezolvi* nimic! a strigat. Pe Sarah n-ai cum s-o aduci înapoi. După ce termini cu măcelul, tot moartă va fi. Deja i-ai torturat și omorât pe toți cei care erau acolo. Asta te face să te simți mai bine?

— Se uită lumea la noi, am zis cu blândețe în glas.

— Nu-mi pasă. Răspunde-mi. *Te face să te simți mai bine?*

Agenții speciali sunt niște mincinoși desăvârșiți. Dar nu atunci când vor să se mintă pe ei înșiși sau între ei.

— Doar atunci când îi omor.

A aprobat din cap încruntată.

— Mda. Știi cum se cheamă asta, Tak. Știm amândoi. Doar am mai văzut așa ceva. Ți-l amintești pe Cheb Oliveira? Dar pe Nils Wright? E o chestie patologică, Tak. Necontrolabilă. E o dependență care,

până la urmă, te va distruge.

— Poate, am replicat eu și m-am aplecat spre ea, chinuindu-mă să-mi țin furia în frâu. Dar între timp asta va împiedica uciderea altor fete de cincisprezece ani. Va împiedica bombardarea altor orașe și decimarea altor populații. Nu se va transforma într-o nouă Decolonizare sau campanie Adoration. Spre deosebire de amicii tăi surferi, de noua ta prietenă din cabină, eu nu voi cere sacrificii de la nimeni.

M-a privit în ochi preț de două secunde, apoi a încuviințat, convinsă parcă de ceva despre care sperase că nu-i adevărat.

Și mi-a întors spatele fără să mai spună nimic.

Skimmerul s-a desprins de locul în care acostase, a făcut un viraj învolburând apa mâloasă și a pornit în mare viteză spre vest. Nu a rămas nimeni pe punte pentru a-mi face cu mâna. Cu fața udată de stropii de apă aduși de vânt, am privit cum nava se face tot mai mică, doar un punct pe linia orizontului și un vuiet abia auzit, apoi am pornit în căutarea preotului.

Asasini singuratici sanctificați.

Mă mai confruntasem cu ei de câteva ori, pe Sharya. Niște fanatici religioși, psihopați cu acte în regulă, în corpurile unor martiri ai Mâinii Drepte a lui Dumnezeu, alese din rândul celor mai vajnici luptători, ademeniți cu un crâmpei virtual din paradisul ce-i aștepta după moarte și trimiși să se infiltreze în structurile de putere ale Protectoratului. În general, asemenea membrilor rezistenței de pe Sharya, nu imaginația reprezenta punctul lor forte – ceea ce, într-un final, dusese la înfrângerea lor de către agenții speciali –, dar nici nu se lăsau păcăliți cu una, cu două. Până să-i măcelărim pe ultimii, ajunseserăm să le respectăm curajul și abnegația în luptă.

Prin contrast, Cavalerii Noii Revelații erau o pradă sigură. Entuziasm aveau, dar le lipsea vâna. Pentru a fi pusă în practică, credința se baza pe pilonii religioși tradiționali – incitarea gloatei și misoginismul –, dar, până acum, se pare că nu fusese nici timp, nici nevoie pentru apariția unei caste de războinici. Cu alte cuvinte, erau niște amatori.

Până acum.

Am început cu hotelurile mai ieftine de pe cheiul de lângă Plantație. Eram aproape sigur că preotul mă urmărise până la Dzurinda Tudjman Sklep înainte să plecăm mai departe spre Millsport. Apoi, când îmi pierduse urma, se hotărâse să aștepte. Răbdarea este o virtute extraordinară a asasinilor. Trebuie să știi când să te miști, dar și să fii pregătit să aștepți. Cei care te plătesc înțeleg asta sau pot fi făcuți să înțeleagă. Aștepți și cauți indicii. O vizită zilnică la Sunshine Fun Jetties, o supraveghere atentă a ambarcațiunilor, mai ales a celor ieșite din comun. Cum ar fi skimmerele-pirat, vopsite cu o singură culoare ca să nu atragă atenția, printre vasele de agrement, masive, strălucitoare, ce foloseau de obicei pontoanele. Singurul lucru care nu se potrivea cu profilul de ucigaș era abordarea directă a pilotului, însă o puneam pe seama aroganței bazate pe credință.

Iz de belaiarbă putredă, fațade lăsate în paragină și personal morocănos. Străzi înguste, traversate de razele fierbinți ale soarelui. Gunoi umed prin colțuri, care se usca doar în preajma amiezii. Un du-te-vino haotic al turiștilor care deja arătau nefericiți și epuizați după încercările neizbutite de a se bucura din plin de soare. Am mers peste tot, lăsând intuiția agentului special să-și facă treaba, încercând să-mi stăpânesc durerea de cap și ura ce clocotea în mine.

L-am găsit cu mult înainte de căderea serii.

N-a fost greu să dau de el. Plaga Noii Revelații încă nu pusese stăpânire pe Kossuth, oamenii îi recunoșteau pe preoți la fel cum recunoșteam un accent de Millsport în crâșma lui Watanabe. Am pus aceleași întrebări simple prin toate locurile. Vorbind ca un surfer, cu expresii culese din conversațiile pe care le auzisem în ultimele săptămâni, am reușit să înving reticența angajaților care munceau pe salarii de mizerie și să aflu de la ei dacă-l văzuseră. Și, ca să fiu mai convingător, m-am folosit de câteva cipuri de credit fără prea mare valoare, de un ton ridicat și de o privire cruntă. După-amiază, când începuse să se mai răcorească, am intrat în holul aglomerat al unei pensiuni numite *Palatul Valurilor,* de unde se închiriau și ambarcațiuni de agrement. Destul de riscant, pensiunea era susținută de stâlpi vechi, din lemn-oglindă, deasupra apelor puturoase ale Plantației, mirosul de belaiarbă putredă răzbind prin podea.

— Sigur că da, a tras aici acum o săptămână, a spus fata de la recepție în timp ce aranja mai multe plăci de surfing, uzate bine, pe o poliță fixată de un perete. Mă așteptam să se lege de mine când m-a văzut îmbrăcată așa, știi ce au ei cu femeile. Dar n-a părut să-l deranjeze.

— Zău?

— M-am ales cu un bacșiș gras. Credeam că face surfing! a zis tânăra râzând, senină ca mai toți adolescenții. O nebunie, nu? Dar poate au și ei surferii lor, nu?

— Surferi sunt peste tot.

— Deci vrei să vorbești cu tipul ăsta? Vrei să-i lași un mesaj?

— Mda, am făcut eu și m-am uitat la căsuțele pentru corespondență din spatele tejghelei de la recepție. Dacă se poate, chiar trebuie să-i las ceva. Vreau să-i fac o surpriză.

Fetei a părut că-i surâde ideea și a zâmbit.

— Sigur, nicio problemă.

A lăsat plăcile și s-a apropiat de tejghea. Am vârât mâna în buzunar și am scos un încărcător pentru Rapsodia.

— Poftim.

Fata l-a luat în mână și l-a privit curioasă.

— Atât? Nu vrei să-i scrii un bilet?

— Nu, e suficient. Înțelege el. Spune-i doar că mă întorc diseară.

— OK. Dacă numai asta vrei...

A ridicat veselă din umeri și s-a întors spre căsuțele de pe perete. Am urmărit-o cum lasă încărcătorul în căsuța plină de praf cu numărul 74.

— Ascultă, am zis luând, chipurile, o hotărâre de moment. Pot să închiriez o cameră?

Fata s-a întors spre mine, surprinsă.

— Sigur, de ce nu?

— Doar pentru o noapte. N-are rost să iau o cameră în altă parte și să mă întorc aici, nu?

— Se rezolvă, a spus ea deschizând un ecran aflat pe birou. După ce a verificat ceva, mi-a zâmbit din nou: Dacă vrei, îți dau o cameră pe același palier cu el. Nu chiar alături, aia e ocupată, ci doar la două uși mai încolo.

— Ești foarte amabilă. Cel mai bine e să-i spui că sunt aici, să-i dai numărul camerei mele... Să sune la mine... M-am răzgândit. O să iau surpriza înapoi.

Am văzut cum i se încrețește fruntea, derutată de atâtea schimbări.

— Deci nu vrei să-i dau asta? a întrebat ea scoțând încet încărcătorul din căsuță.

— Nu, mulțumesc, am răspuns eu zâmbindu-i. Prefer să i-l dau chiar eu. E mai de efect.

Ușile erau clasice, prinse în balamale. Am pătruns în camera 74 cu ușurința golanului de șaisprezece ani care spărgea cândva depozitele cu echipamente de mâna a doua pentru scufundători.

Camera era plină de mobilier funcțional. O baie-capsulă, un hamac de unică folosință, pentru economie de spațiu și de detergent, sertare încastrate, o măsuță și un scaun, ambele din plastic. O fereastră cu transparența variabilă, conectată rudimentar la sistemul de control al temperaturii camerei, pe care preotul o lăsase la difuz. Am căutat un loc în care să mă ascund în semiobscuritatea din jur și, în lipsă de altceva, am ales capsula. Am simțit imediat izul de spray antibacterian – ciclul de curățare trebuie să fi fost acționat nu demult. Am ridicat din umeri, am respirat pe gură și am cotrobăit prin dulăpioare după analgezice ca să potolesc durerea de cap tot mai intensă. Într-unul am găsit o folie cu tablete împotriva insolației pentru turiști. Am înghițit două fără apă și m-am așezat pe closet, în așteptarea preotului.

„Ceva nu-i în regulă aici", mă avertiza intuiția agentului special. „E ceva care nu se potrivește."

„Poate că el nu-i ceea ce crezi tu."

„Da, bine – e un negociator, venit să te convingă să renunți la luptă. S-a răzgândit Dumnezeu."

„Religia e tot politică, doar miza e mai mare, Tak. Știi asta prea bine, ai văzut-o în acțiune, pe Sharya. Nu-i deloc exclus ca oamenii ăștia să facă la fel în condiții de criză."

„Oamenii ăștia sunt ca oile. Fac tot ce le spun preoții."

Imaginea lui Sarah mi-a spintecat mintea ca o lamă înroșită. Preț de o clipă, lumea a părut s-o ia la vale, mânată de furia mea. Pentru a

o mia oară, am rememorat scena, cu un vuiet în urechi, ca dinspre o mulţime revoltată.

Am scos cuţitul Tebbit şi am privit lama neagră, mată.

Treptat, siguranţa pe care mi-o oferea mi-a readus calmul agentului special. M-am aşezat mai bine în capsulă şi am lăsat apa să curgă puţin ca să mă răcoresc şi să-mi limpezesc mintea. Imediat am auzit frânturi din vocea Virginiei Vidaura.

Armele sunt o extensie. Tu eşti ucigaşul şi distrugătorul.

Ucide repede şi dispari.

Pe Sarah n-ai cum s-o aduci înapoi. După ce termini cu măcelul, tot moartă va fi.

M-am încruntat puţin. Nu-i deloc bine când idolii care te-au format încep să te contrarieze. Când descoperi că sunt tot oameni, la fel ca tine.

Uşa a scârţâit uşor şi s-a deschis.

N-am mai stat pe gânduri, bruma de precauţie dispărând ca pleava luată de apă. Am ieşit din capsulă şi am rămas lângă ea bine înfipt pe picioare, cu cuţitul gata de atac.

Nu era deloc cum mi-l imaginasem. Pilotul skimmerului şi fata de la recepţie îi remarcaseră stăpânirea de sine, vizibilă în felul în care a reacţionat la foşnetul hainelor mele şi la schimbarea curenţilor de aer din camera îngustă. Era mic şi zvelt, ras în cap şi cu o barbă care-i stătea anapoda pe trăsăturile fine.

— Mă căutai, sfinţia ta?

O clipă ne-am încleştat privirea şi cuţitul din mâna mea a părut că tremură de nerăbdare.

Apoi preotul a tras de barbă, care s-a desprins cu un pocnet sec.

— Bineînţeles că te căutam, Micky, a răspuns Jadwiga cu o voce obosită. Sunt pe urmele tale de aproape o lună.

Capitolul 41

— Am crezut c-ai murit.

— Da, de cel puţin două ori, a zis Jad trăgând îmbufnată de barba falsă pe care o ţinea în mână.

Şedeam la măsuţa ieftină, din plastic, fără să ne privim.

— Cred că-i singurul motiv pentru care mă aflu aici. Când au venit după ceilalţi, pe mine n-aveau de ce să mă caute.

Am revăzut Drava în timp ce vorbea, ninsoarea ce se învolbura în noapte, constelaţiile îngheţate ale luminilor taberei şi, din când în când, siluetele celor care treceau de la o clădire la alta, gârboviţi ca să înfrunte rafalele de vânt. Veniseră în seara următoare, pe neaşteptate. Nu era clar dacă-l cumpăraseră pe Kurumaya, dacă-l ameninţaseră cu pedeapsa vreunui superior sau pur şi simplu îl omorâseră. Cu ajutorul programului de comandă şi supraveghere ultrasofisticat al lui Anton, Kovacs şi echipa lui localizaseră detaşamentul Sylviei după semnătura reţelei. Dăduseră buzna peste ei şi le ceruseră supunere necondiţionată.

Pe care, după toate aparenţele, n-o obţinuseră.

— Am văzut cum Orr îl doboară pe unul, a continuat Jad, vorbind mecanic în timp ce-şi contempla amintirile. Într-o fracţiune de secundă. Şi cum urla la ei să plece de-acolo. Eu tocmai aduceam ceva de mâncare de la bar. Nici măcar nu...

S-a oprit.

— Acum e-n regulă.

— Ba nu-i deloc în regulă, Micky. Am dat bir cu fugiţii.

— Acum ai fi moartă dacă n-ai fi fugit. Moartă de-adevăratelea.

— Am auzit cum ţipa Kiyoka, a zis ea înghiţind un nod. Ştiam că era prea târziu, dar n-am...

Am zorit-o să treacă peste partea asta.

— Te-a văzut cineva?

A clătinat scurt din cap.

— Am tras în câţiva, au tras şi ei în mine în timp ce alergam spre garaj. Păreau că răsar de peste tot. Dar nu m-au urmărit. Poate c-au crezut că sunt în trecere şi am început să trag de frică, a spus arătând

spre corpul Eishundo pe care-l purta. Pe reţeaua lor nu apăream. Pentru nenorocitul ăla de Anton eram invizibilă.

Furase o maşină Dracul, o băgase în viteză şi părăsise cheiul în trombă.

— A trebuit să mă lupt puţin cu sistemele vehiculului ca să pot ieşi din estuar, a continuat ea râzând strepezit. N-ai voie să intri acolo fără permisiunea autorităţilor. Dar am rezolvat cu nişte autocolante transparente.

Şi apoi pe Marea Andrassy.

Am înclinat din cap mecanic, exact opusul neîncrederii mele aproape totale. Mersese fără odihnă, cale de aproape o mie de kilometri, înapoi la Tekitomura, şi acostase într-un golf mic din afara oraşului, spre est.

— Am avut mâncare şi apă din belşug. Şi metamfetamină care să mă ţină trează. Vehiculul avea sistem de ghidare Nuhanovic. Grija mea de bază a fost să mă ţin cât mai aproape de apă, pentru ca maşina să arate a barcă, nu a aparat de zbor, astfel încât navele orbitale să nu fie alertate.

— Şi cum m-ai găsit?

— A fost destul de ciudat, a spuse Jad şi, pentru prima dată, am simţit şi altceva în vocea ei, nu numai oboseală şi furie amară. Am vândut maşina pe cheiul Soroban, ca să fac rost de bani, şi m-am îndreptat spre Kompcho. Dezmeticită după atâta metamfetamină, brusc, parcă ţi-am simţit mirosul. Cum simţeam mirosul hamacului vechi, în copilărie. M-am luat după el ca şi cum aş fi mers pe pilot automat. Te-am văzut pe chei, cum urcai pe cargobotul ăla de rahat, *Fiica Haiducilor.*

Pe măsură ce piesele de puzzle îşi ocupau locurile, mi-am dat seama că înţeleg. Senzaţia apartenenţei la aceeaşi familie, neobişnuită, ameţitoare, m-a copleşit din nou. La urma urmei, eram gemeni. Descendenţi apropiaţi ai de mult defunctei case Eishundo.

— Te-ai ascuns la bord. Tu ai încercat să pătrunzi în container când a izbucnit furtuna.

— Mda, pe punte e fain să te ascunzi când bate soarele, nu când se schimbă vremea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că au un sistem de alarmare bine pus la punct. Al naibii uleiul de in! Costă cât un sistem

neurochimic Humalo!

— Tot tu ai furat mâncare din magazie, a doua zi.

— Păi, când te-am văzut că urci la bord, nava tocmai își anunța plecarea. În mai puțin de o oră. Când să-mi mai fac provizii? O zi am răbdat de foame crezând c-o să cobori la Erkezes, dar tu mergeai până la capăt. Mi-era foame, ce să fac?

— Colegii tăi Anihilatori aproape s-au încăierat din pricina asta. Unul, acuzat de furt, era să se aleagă cu capul spart.

— Mda, i-am auzit vorbind. Niște labagii! a mai spus ea cu un dezgust îndelung exersat, o prejudecată față de o situație des întâlnită. Niște rataţi care ne fac meseria de râs.

— Așadar, m-ai urmărit prin Newpest și pe Plantație...

Încă un zâmbet lipsit de umor.

— Acolo sunt ca la mine acasă, Micky. În plus, skimmerul avea un siaj pe care-l puteam urmări și legată la ochi. Tipul pe care l-am tocmit ți-a prins vehiculul pe radar tocmai când opreai în Kem Point. Am ajuns acolo la căderea nopții, dar nu te-am mai găsit.

— De ce naiba n-ai venit să-mi baţi în ușa cabinei cât am fost amândoi pe *Fiica Haiducilor*?

— Poate n-aveam încredere în tine, s-a încruntat Jad.

— Aha.

— Și dacă tot veni vorba, aș zice că nici acum n-am. Poți să-mi explici ce dracu' ai făcut cu Sylvie?

Am oftat.

— Ai ceva de băut?

— Spune-mi tu. Tu ai cotrobăit pe-aici.

Am simțit cum se schimbă ceva în mine și brusc am înțeles cât de fericit mă făcuse revederea. Nu-mi dădeam seama dacă la mijloc era legătura biologică a corpurilor Eishundo, amintirea camaraderiei ironic-răstite din New Hok sau doar trecerea de la revoluționarii renăscuți ai lui Brasil, deveniți deodată serioși. Am privit-o cum stătea acolo, ca o boare de vânt dinspre Marea Andrassy.

— Îmi pare bine să te revăd, Jad.

— Și mie.

Când am terminat de povestit, se întunecase. Jad s-a ridicat în

picioare și s-a strecurat pe lângă mine, oprindu-se în dreptul ferestrei cu transparență variabilă. Luminile străzii înghețau, palide, pe sticla întunecată. Voci ridicate pluteau până la noi, un fel de gâlceavă iscată la băutură.

— Ești sigur că ai vorbit cu ea?

— Destul de sigur. Nu cred că Nadia asta, cine-o fi sau ce-o fi ea, ar putea controla programul de comandă. Nu suficient încât să creeze o iluzie atât de coerentă.

— Mda. Până la urmă, Sylvie tot se molipsea de chestia cu Renegații. Dacă te prind tânăr, nu mai scapi de căcănarii ăștia toată viața. Deci ce-i cu Nadia asta? Chiar crezi că-i un transfer de personalitate? Fiindcă trebuie să-ți spun că în cei aproape trei ani de când mă foiesc prin New Hok, n-am văzut și nici n-am auzit ca cineva în postura ei să cunoască atâtea detalii la un nivel așa profund.

Am șovăit, pipăind marginile intuiției de agent special după ceva care să poată fi exprimat, măcar aproximativ, în cuvinte.

— Nu știu. Cred că-i un fel de armă proiectată cu specificații aparte. Există toate indiciile că Sylvie a fost infectată în Zona Nesalubrizată. Ai fost și tu acolo, pentru Iyamon Canyon, nu?

— Da. Acolo a clacat într-un schimb de focuri. După care a bolit mai multe săptămâni. Orr s-a străduit să dea de înțeles că-i doar o depresie cauzată de operațiune, deși toți ceilalți și-au dat seama de adevăr.

— Dar înainte de asta a avut probleme?

— Păi, conducea o echipă, deci problemele erau la ordinea zilei. Însă pierderile de cunoștință și apariția în unele locuri în care altcineva intervenise deja s-au întâmplat după Iyamon.

— „Locuri în care altcineva intervenise deja”?

— Da, știi și tu...

Pe fața reflectată de geam am văzut cum i se aprinde brusc furia, ca un chibrit, și i se stinge la fel de repede.

— Nu, n-ai cum să știi, n-ai fost de față la niciunul.

— La ce anume n-am fost?

— Am detectat de câteva ori prezența miminților, dar, când am ajuns acolo, totul se terminase. Părea că s-ar fi luptat între ei.

Pe neașteptate, mi-am adus aminte de prima întâlnire din biroul

lui Kurumaya. Sylvie încerca să-l convingă prin cuvinte meșteșugite, iar comandantul taberei reacționa impasibil.

Oshima-san, ultima oară când te-am programat peste rând ți-ai neglijat îndatoririle și ai dispărut undeva în nord. Nu am certitudinea că n-o să faci la fel și acum.

Shig, m-ai trimis să mă uit după resturi. *Altcineva ajunsese acolo înaintea noastră și n-am mai găsit nimic. Ți-am spus asta.*

Când, în sfârșit, ți-ai făcut apariția.

Hai, fii rezonabil! Cum să raportez ceva ce fusese deja curățat? Am plecat de-acolo fiindcă locul era pustiu.

M-am încruntat când noul amănunt și-a ocupat locul în puzzle. Neted și ascuțit, ca o nenorocită de așchie. Teoriile pe care le construiam erau mai mult rodul disperării mele. Nu se potriveau cu nimic din ceea ce începeam să cred.

— Sylvie a pomenit ceva despre asta când am vrut să obținem un nou angajament. Kurumaya v-a înșelat și, când ați ajuns la locul respectiv, n-ați găsit decât resturi.

— Da, asta-i. Și n-a fost singura dată când s-a întâmplat așa. În Zona Nesalubrizată devenise o chestie aproape obișnuită.

— Dar nu vorbeați despre asta de față cu mine.

— Așa sunt Anihilatorii, a replicat Jad strâmbându-se la propria imagine de pe geam. Suntem superstițioși pentru niște inși cu capul plin de tehnologie de ultimă oră. Credem că nu se cade să vorbim despre așa ceva. Aduce ghinion.

— Ajută-mă să-nțeleg. Treaba asta cu sinuciderea miminților a început tot după Iyamon, da?

— Cam așa. Dar îmi spui și mie care-i teoria ta despre arma asta neobișnuită?

Am ezitat, întorcând noile date pe toate fețele.

— Nu sunt sigur. Cred c-a fost proiectată să declanșeze agentul genetic anti-Harlan. Nu cred că Brigăzile Negre și-au abandonat arma, nu cred c-au fost exterminate înainte s-o pună în funcțiune. Presupun că au construit-o ca declanșator inițial și au ascuns-o în New Hok, într-un corp programat s-o acționeze. Femeia crede că-i Quellerist Falconer fiindcă asta o motivează. Dar totul se reduce la acest sistem de propulsie. În condiții de criză, la declanșarea unui

blestem genetic în niște oameni care nici nu erau născuți la momentul proiectării lui, femeia se comportă ca o persoană complet diferită, fiindcă, până la urmă, ținta e cea care contează.

— Pare exact ca orice alt lider politic. Scopuri și mijloace. De ce-ar fi Quellerist Falconer altfel?

— Mda, nu știu.

Am simțit cum crește în mine un fel de rezistență ciudată, neașteptată, față de cinismul ei. Mi-am privit mâinile.

— Dacă privești cu atenție viața lui Quell, cam tot ce-a făcut îi contrazice filosofia, am continuat eu. Nici măcar copia ei, sau ce-o fi, nu-și armonizează acțiunile cu ceea ce crede ea că este. În privința motivațiilor domnește confuzia.

— Și ce dacă? Specia umană e mai brează?

Amărăciunea din întrebarea ei m-a făcut să ridic ochii. Jad stătea în continuare la fereastră, privindu-și reflexia.

— Nu puteai face nimic, am zis cu blândețe în glas.

— Poate. Dar știu ce am *simțit* și a fost de-ajuns. Corpul ăsta m-a schimbat. M-a desprins de rețea...

— Adică ți-a salvat viața.

— M-a desprins de ceilalți, Micky, a spus Jad nervoasă. M-a izolat de ei. Mi-a schimbat până și relația cu Ki. În acea ultimă lună n-am mai simțit același lucru față de ea.

— Asta-i ceva obișnuit după reîntrupare. Oamenii învață să...

— Bine, știu, a încuviințat dezlipindu-se de propria imagine și privindu-mă lung. O relație nu-i ușoară și trebuie întreținută. Am încercat amândouă, mai mult decât ne dăduserăm silința vreodată. Mai mult decât *fuseserăm* nevoite vreodată. Tocmai asta-i problema. Înainte nici măcar nu *trebuia* să-ncercăm. Uneori mă udam numai dac-o vedeam. N-aveam nevoie decât de o atingere, de o privire. S-au dus toate.

Am tăcut. Sunt momente în care nu se poate spune nimic util. Tot ce poți face e să asculți, să aștepți și să privești. Și să speri că persoana care ți se confesează se purifică.

— Când am auzit-o țipând, mi s-a părut că nu contează, a continuat Jad, rostind greu cuvintele. Că nu contează îndeajuns. Nu mi s-a părut că trebuie să rămân și să lupt. În propriul meu corp... aș

fi rămas, aș fi luptat.

— Adic-ai fi rămas și-ai fi murit.

A ridicat din umeri, nepăsătoare, ca și cum ar fi vrut să alunge lacrimile.

— Astea sunt prostii, Jad. Vinovăția vorbește în tine fiindc-ai supraviețuit. Îți tot repeți asta, dar sigur n-ai fi putut face nimic. Știi prea bine.

În clipa aceea s-a uitat la mine și am văzut lacrimile scurgându-i-se pe obraji.

— Ce știi tu, Micky? Cel care ne-a făcut asta e o altă versiune a ta. Nu ești decât un distrugător, un agent special ratat. N-ai fost niciodată un Anihilator. N-ai aparținut unui grup ca al nostru, nu știi cum e să faci parte din el. Cât de apropiați am fost... Nu știi cum e atunci când pierzi ce-am pierdut eu.

Gândul mi-a zburat la Corpul de Agenți Speciali și la Virginia Vidaura. La furia de după Innenin. Ultima oară când aparținusem unui grup, cu mai bine de un secol în urmă. Mă încercaseră aceleași păreri de rău, apoi smulsesem din rădăcini, de fiecare dată, noile relații de camaraderie bazate pe un scop comun. Chestiile astea îți aduc moartea. Te distrug.

— În fine, am zis eu brutal de firesc, dorind să închei subiectul. Acum, dacă tot m-ai găsit, ce vrei să faci?

Și-a șters lacrimile de pe obraji cu gesturi apăsate, aproape ca niște lovituri.

— Vreau s-o văd, a răspuns Jadwiga.

Capitolul 42

Jad avea un skimmer mic şi vechi pe care-l închiriase în Kem Point. Era parcat pe o rampă din spatele hotelului, sub un şir de lumini puternice. Am ieşit împreună, alegându-ne cu un salut vesel din partea fetei de la recepţie, care părea încântată de rolul jucat în regăsirea noastră. Jad a deschis acoperişul glisant, s-a aşezat la cârmă şi a pornit în bezna Plantaţiei. În timp ce luminile Fâşiei se pierdeau în urma noastră, şi-a smuls barba, m-a lăsat pe mine la cârmă, apoi s-a dezbrăcat de rasă.

— Ce te-ai încotoşmănit aşa? La ce bun?

— Ca să nu fiu recunoscută. M-am gândit că cel puţin yakuza e pe urmele mele, iar despre tine, nefiind sigură de partea cui eşti, nu ştiam ce să cred. Aşadar, cel mai bine a fost să rămân deghizată. Oriunde ar merge, Bărboşii sunt lăsaţi în pace.

— Zău?

— Zău, nici măcar poliţaii nu-i deranjează, a răspuns ea scoţându-şi anteriul de culoarea ocrului. Curioasă chestie religia! Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu preoţii!

— Mai ales cu cei care te declară duşman al lui Dumnezeu pentru felul cum te tunzi.

— Mda... Am comandat ţoalele astea la un atelier din Kem Point. Am spus că sunt pentru o petrecere pe plajă. Să ştii că funcţionează. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu mine. În plus, te ajută să-ţi ascunzi armamentul din dotare, a conchis ea eliberându-se de toate odăjdiile cu o uşurinţă ce dovedea exerciţiu şi arătând ditamai blasterul cu dispersie fixat sub braţ.

Am rămas uluit.

— Te-ai cărat cu tunul ăsta tot drumul până aici? Ce voiai, să mă-mprăştii peste toată Plantaţia?

Mi-a aruncat o privire serioasă. Pe bluza de Anihilator, sub tocul blasterului, se vedeau imprimate cuvintele *Atenţie! Sistem de arme inteligente.*

— Poate, a zis Jad întorcându-se să ascundă hainele preoţeşti în spatele cabinei minuscule.

În timpul nopţii, navigaţia pe Plantaţie nu-i deloc uşoară, mai ales când conduci un vas închiriat, echipat cu un radar de capacitatea unei jucării pentru copii. Şi eu şi Jad eram din Newpest, deci văzurăm destule skimmere avariate ca să nu apăsăm pe accelerator. Nu ne ajuta prea mult că Hotei se afla încă jos, iar Daikoku tocmai se înălţa învăluită de nori. Exista o rută comercială pentru ambarcaţiunile de agrement, cu geamanduri din iluminiu ce marcau drumul în noaptea cu miros de belaiarbă, dar tot trebuia să fim precauţi. Casa lui Segesvar era situată departe de rutele obişnuite. După o jumătate de oră, am lăsat geamandurile în urmă şi am rămas singuri cu lumina arămie, slabă, a lui Marikanon, care se deplasa în viteză pe cer.

— E linişte şi pace aici, a remarcat Jad, de parcă ar fi făcut o descoperire.

Am mormăit ceva şi am virat la stânga, iar farurile skimmerului au luminat o zonă întinsă cu rădăcini de tepes. Cele mai lungi s-au frecat puternic de mantaua de metal a navei, ceea ce a făcut-o pe Jad să tresară.

— Poate era mai bine să aşteptăm până dimineaţă.

— Dacă vrei, ne-ntoarcem.

— Nu, cred că...

Radarul a piuit.

Ne-am uitat la consolă, apoi ne-am privit lung. Piuitul s-a repetat, mai tare, semn că obiectul se apropia de noi.

— Poate că-i un cargobot cu baloturi, am zis eu.

— Poate, a zis şi Jad, dar cu grimasa specifică Anihilatorilor, în timp ce urmărea semnalul tot mai puternic.

Am oprit propulsoarele de la prova şi am aşteptat ca skimmerul să încetinească în murmurul stabilizatoarelor portante. Mireasma ierbii ne înconjura din toate părţile. M-am ridicat în picioare şi m-am sprijinit de marginea panourilor de pe acoperişul glisant deschis. Pe lângă mirosurile Plantaţiei, briza aducea şi zgomot de motoare.

M-am lăsat înapoi în cabină.

— Jad, ia-ţi artileria şi postează-te la pupa. Pentru orice eventualitate.

A încuviinţat scurt din cap şi mi-a făcut semn să-i fac loc. M-am dat înapoi. Jad a sărit fără efort pe acoperişul glisant şi, aruncându-mi o privire, a scos blasterul din toc.

— Îmi spui când să trag?

M-am gândit o clipă, apoi am mărit turaţia stabilizatoarelor. Murmurul sistemului portant a crescut semnificativ, apoi a scăzut.

— Când auzi asta, tragi în tot ce mişcă.

— OK.

Am auzit-o cum traversează suprastructura spre pupa. M-am ridicat din nou şi am văzut cum îşi găseşte un ascunziş, după care mi-am îndreptat atenţia spre semnalul ce se apropia. Radarul era la limita rudimentarului, singurul detaliu oferit fiind pata din ce în ce mai mare de pe ecran. După câteva minute n-am mai avut nevoie de el. Silueta întunecată, cu turelă, se înălţa la orizont, brăzdând valurile direct spre noi; am recunoscut-o imediat, de parcă pe prora ar fi fost scris cu litere din iluminiu.

Navă-pirat.

Nu foarte deosebită de un hoverloader oceanic, de mici dimensiuni, naviga cu luminile stinse. Era lungă şi joasă, dar blindajul nefinisat îndeajuns şi armele fixate în structura iniţială o făceau să pară masivă. Mi-am activat vederea neurochimică şi am zărit câteva siluete ce se agitau în lumina scăzută, roşie, din dosul panourilor de sticlă de la prora, dar nu şi în vecinătatea tunurilor. Când vasul s-a apropiat şi ne-a flancat skimmerul, am văzut zgârieturi pe metalul carenei, moştenire a confruntărilor încheiate cu abordajul altor vase.

Un proiector s-a aprins brusc, însă lumina a trecut pe deasupra mea, apoi s-a întors şi s-a oprit pe mine. Am ridicat o mână ca să-mi apăr ochii. Senzorii neurochimici m-au ajutat să deslușesc mai multe siluete într-un turnuleţ de deasupra cabinei de la prora. O voce de bărbat tânăr, încordată de droguri, a răzbătut peste apa tulbure.

— Tu eşti Kovacs?

— Sunt Coincidenţă-Fericită. Ce vrei?

Un chicot sec, lipsit de veselie.

— Coincidenţă-Fericită... Poate că eşti... După câte observ, fericit la maximum.

— Te-am întrebat ceva.

— Ce vreau. Am auzit. Păi, ce *vreau* eu, mai întâi de toate, e ca bucăţica aia zveltă, de la pupa, să lase arma jos. O avem în vizorul cu infraroşii. Nu ne-ar fi greu s-o transformăm în hrană pentru pantere cu blasterul cu vibraţii, dar asta te-ar supăra destul de mult, corect?

Am tăcut.

— Dacă te supăr, nu rezolv nimic. Ordinul e să nu-ţi fac niciun rău, Kovacs. Să te iau cu mine, însă fără să-ţi fac vreun rău. Aşa că, dacă amica ta lasă arma jos, *eu sunt mulţumit,* fiindcă nu-i nevoie de focuri de artificii şi de vărsare de sânge, *tu eşti mulţumit* că vii cu mine, cei care m-au angajat sunt şi ei mulţumiţi, îmi dau ce mi-au promis, astfel că voi fi şi *mai* mulţumit. Ştii cum se numeşte asta, Kovacs? Un cerc virtuos.

— Cine sunt cei care te-au angajat?

— Aş *vrea* să-ţi spun, bineînţeles, dar pur şi simplu *nu pot.* Conform contractului, n-am voie să scot o vorbă despre treaba asta până n-ajungi la destinaţie şi atunci totul se aranjează şi pentru tine, şi pentru mine. Aşa că va trebui să mergi pe-ncredere.

„Sau să fiu făcut fărâme dacă-ncerc să fug."

Am oftat şi m-am întors spre pupa.

— Ieşi de acolo, Jad.

A urmat o pauză lungă, după care tânăra a ieşit din umbrele de la pupa cu blasterul atârnat de şold. Senzorii neurochimici îmi spuneau, judecând după expresia feţei, că ar fi preferat să lupte!

— Aşa mai merge, a strigat vesel piratul. Acum suntem toţi prieteni.

Capitolul 43

Îl chema Vlad Tepes, botezat nu după plantă, ci după un erou popular aproape uitat, din vremuri precoloniale. Înalt şi sfrijit, palid la faţă şi ras în cap, un fel de Jack Soul Brasil, mai tânăr şi mai modest, de care fabricanţii de corpuri se debarasaseră în faza de prototip. Pielea părea că-i a lui, deci acela era primul său corp, ceea ce însemna că nu era cu mult mai vârstnic decât fusese Isa. Pe obraji avea urme de acnee, pe care le atingea din când în când, şi tremura din creştet până-n tălpi de prea mult tetramet. Gesticula şi râdea prea mult – se cunoştea că, recent, craniul îi fusese deschis la tâmple şi, în unele locuri, umplut cu un aliaj negru-purpuriu ce-ţi lua ochii. Aliajul strălucea în lumina scăzută de la bordul vasului-pirat în timp ce insul se foia de colo-colo şi, dacă-l priveai de aproape, îi dădea un aer voit demonic. Bărbaţii şi femeile din jurul său îi făceau loc imediat, cu un respect evident, ferindu-se de mişcările lui bruşte, stimulate de drog.

Dacă nu ţineam cont de operaţia atât de radicală, Vlad Tepes îmi amintea de mine şi de Segesvar când eram de vârsta lui, atât de mult, încât era aproape dureros.

Vasul, poate previzibil, purta cu mândrie numele *Ţeapa* şi se îndrepta spre vest cu mare viteză, trecând peste obstacole pe care skimmerele mai mici şi mai puţin blindate ar fi fost nevoite să le ocolească.

— Toată lumea te caută pe Fâşie, fără prea mult succes se pare, altfel te-ar fi găsit, nu? Ha, ha! Au pierdut o grămadă de timp şi clienţii mei se cam grăbesc. Înţelegi ce vreau să spun.

În privinţa identităţii clienţilor, Vlad Tepes rămânea la fel de discret, o adevărată performanţă ţinând cont de câtă metamfetamină înghiţise.

— Mai avem puţin şi-ajungem, a adăugat el agitat, smucind din cap. Fii fără grijă!

Aici spunea adevărul. La mai puţin de o oră de când fuseserăm transbordaţi, *Ţeapa* a încetinit şi s-a apropiat din lateral de ruinele unei staţii de balotare aflate undeva la mama dracului. Operatoarea de comunicaţii a transmis mai multe mesaje cifrate, aşteptând

probabil răspunsul celor din staţia părăginită. La un moment dat, femeia a ridicat privirea şi a înclinat din cap. Vlad s-a proţăpit, cu ochii lucioşi, în faţa instrumentelor din cabina de comandă şi a dat ordine răstite, ce sunau ca nişte insulte. *Ţeapa* a prins un pic de viteză în lateral, a lansat otgoanele, care s-au încolăcit cu zgomot sec de pilonii din centon de pe mal, apoi s-a oprit. Luminile verzi şi pasarela extinsă automat au anunţat acostarea.

— Haideţi! ne-a zorit Vlad de pe puntea de comandă spre scară şi dincolo de ea, timp în care am fost flancaţi de o gardă de onoare alcătuită din doi gealaţi, drogaţi şi ei, chiar mai tineri şi mai agitaţi decât şeful lor.

Pe pasarelă în pas săltat, apoi prin docuri. Macarale abandonate, acoperite de muşchi în locurile în care spray-ul antibacterian nu avusese spor, resturi de maşini, ruginite, împrăştiate peste tot, abia aşteptând să-i agaţe de picior sau de umăr pe cei care nu umblau cu băgare de seamă. Am ocolit mormanele de vechituri şi ne-am îndreptat spre o uşă deschisă la baza unui turn cu ferestrele polarizate, sediul supervizorului docurilor. O scară din metal, murdară, cu două paliere de trepte în unghiuri opuse, şi o platformă din plăci de oţel ce zăngănea şi se mişca ameninţător în timp ce o traversam.

Din camera din vârf răzbătea o lumină difuză. Am urcat în lift alături de Vlad, cu inima strânsă. Nimeni nu încercase să le ia armele, însoţitorii lui Vlad fiind înarmaţi până-n dinţi, cu armele la vedere, dar...

Mi-am amintit călătoria pe *Angelfire Flirt,* senzaţia că evenimentele se derulează prea repede ca să le pot face faţă, şi am tresărit puţin în semiîntunericul din jur. Am păşit în camera din turn de parcă aş fi intrat să lupt.

Apoi totul a luat-o la vale.

— Salutare, Tak. Cum mai merge vendeta?

Todor Murakami, în mare formă, îmbrăcat în costum de camuflaj şi haină de luptă, cu părul tuns perie, stătea cu mâinile în şolduri şi rânjea la mine. La şold avea prins un Kalaşnikov interfaţă, iar mai jos de inimă, un cuţit introdus într-o teacă prinsă invers, ca să-l scoată mai uşor. Pe masa dintre noi se aflau o lampă Angier, cu lumina

scăzută, un display holografic portabil și o hartă holografică cu hotarele de est ale Plantației. Totul, de la arme la rânjet, puțea a operațiune specifică agenților speciali.

— Nu te așteptai la așa ceva, recunoști? a adăugat el văzând că nu spun nimic.

A dat ocol mesei și mi-a întins mâna. L-am privit în ochi fără să fac vreo mișcare.

— Ce dracu' faci aici, Tod?

— O chestie *pro bono.* Îți vine să crezi? a zis Murakami lăsând mâna jos și uitându-se peste umărul meu. Vlad, ia-ți amicii și așteaptă jos. Ia-o cu tine și pe puștoaica miminți.

Am simțit-o pe Jad cum se zbârlește.

— Fata rămâne aici, Tod. Altfel n-am ce discuta cu tine.

A ridicat din umeri și a înclinat din cap spre noii mei prieteni-pirați.

— Cum dorești. Dar, dacă aude ce nu trebuie, s-ar putea s-o omor doar ca s-o protejez.

Era o glumă a agenților speciali, motiv pentru care mi-a fost greu să nu zâmbesc și eu. Simțeam, chiar dacă vag, același fior nostalgic pe care-l încercasem când mă culcasem cu Virginia Vidaura la ferma lui Segesvar. Aceeași vagă întrebare de ce îi părăsisem.

— A fost o glumă, a lămurit-o el pe Jad în timp ce Vlad și ai lui tropăiau pe trepte în jos.

— Da, mi-am dat seama, a spus ea și, trecând pe lângă mine, s-a oprit la ferestre și a privit silueta masivă a vasului-pirat tras la mal. Așadar, Micky, Tak, Kovacs sau cine mama dracului ești în acest moment, nu mă prezinți amicului tău?

— Ba da. Tod, ea e Jadwiga. După cum prea bine știi, face parte din echipa Anihilatorilor. Jad, el e Todor Murakami, fost coleg pe vremuri.

— Agent special, a completat Murakami pe un ton firesc.

Spre lauda ei, Jad doar a clipit de câteva ori. A dat mâna cu el zâmbind, parcă fără să-i vină să creadă, apoi s-a rezemat de tocul ferestrei și a încrucișat mâinile pe piept.

Murakami i-a înțeles gestul.

— Care-i treaba?

— Da, putem începe cu întrebarea asta, am zis eu.

— Cred că ghicești.

— Mai bine mă scuteşti cu ghicitul şi-mi spui pe şleau.

Murakami a rânjit din nou şi şi-a atins tâmpla cu degetul arătător, ca o ţeavă de pistol.

— Scuze, puterea obişnuinţei. OK, uite care-i problema. Potrivit surselor, se pare c-ai pus de o mică revoluţie aici, de-ajuns încât să pui în dificultate Primele Familii.

— Surse?

Alt rânjet. Fără să facă un pas înapoi.

— Exact. Surse.

— Nu ştiam c-aveţi oameni şi aici.

— N-avem.

Calmul agentului special îl părăsea încet-încet, ca şi cum, recunoscând acest lucru, şi-ar fi pierdut o parte din accesul vital la el. S-a încruntat.

— Cum am mai spus, e *pro bono.* Limitarea pagubelor. Ştii la fel de bine ca mine că nu ne permitem o revoltă neoquellistă.

— Zău? De data asta am rânjit eu. Cine nu-şi permite? Protectoratul? Familia Harlan? Altă gaşcă de lichele putred de bogate?

A dat din mână iritat.

— Mă refer la noi toţi, Tak. Chiar crezi că de asta are nevoie planeta acum, de o altă Decolonizare? De un alt război?

— Pentru război e nevoie de două tabere, Tod. Dacă Primele Familii ar accepta revendicările neoquelliste, reformele propuse, atunci... am zis şi am desfăcut braţele. Atunci nu văd de ce-ar mai fi nevoie de o revoltă. Poate n-ar fi rău să vorbeşti cu ele.

— Ce-i cu tine, Tak? Nu-mi spune c-ai început să crezi în bazaconiile astea, mi-a zis el încruntându-se.

— Nu ştiu, am răspuns eu după o scurtă pauză.

— *Nu ştii?* Ce fel de filosofie politică mai e şi asta?

— Nu-i deloc o filosofie. E doar senzaţia că ne-a ajuns cuţitul la os. Că poate a sosit momentul să dăm de pământ cu jigodiile astea.

S-a încruntat din nou.

— Nu sunt de acord cu aşa ceva. Scuze.

— Atunci, ca să nu mai pierzi vremea, de ce nu-i asmuți pe agenții speciali împotriva neoquelliștilor?

— Fiindcă nu *vreau* ca agenții speciali să calce aici, a replicat Tod cu o disperare bruscă, de moment. Eu sunt de *aici,* Tak. Asta-i casa mea. Crezi că vreau ca Lumea lui Harlan să se transforme într-un alt Adoracion? O altă Sharya?

— Foarte nobil din partea ta, a remarcat Jad, care, îndepărtându-se de fereastră, a atins display-ul holografic, provocând un șir de scântei roșii-violet. Și care-i planul de luptă, domnule Scrupul?

Privirea lui s-a plimbat de la unul la altul, apoi a rămas fixată asupra mea. Am ridicat din umeri.

— E o întrebare îndreptățită, Tod.

A șovăit o clipă. M-am dus cu gândul la momentul în care îmi dezlipisem degetele amorțite de pe cablul de sub fortăreața marțiană din Tekitomura. Tod renunța la o viață dedicată Corpului de Agenți Speciali, iar abandonul meu nu era un argument hotărâtor.

În cele din urmă, a mormăit ceva și a desfăcut brațele.

— OK. Ultimele știri! a zis el arătând spre mine. Amicul tău, Segesvar, te-a vândut!

Am clipit de câteva ori.

— Imposibil!

A încuviințat dând din cap.

— Da, știu. Datoria de haiduc. Ți-a rămas dator. Din păcate, Tak, trebuie să te-ntrebi *care* dintre voi crede că i-a rămas dator celuilalt.

„Rahat!"

Todor a observat că vestea m-a descumpănit.

— Mda, știu totul și despre asta. Takeshi Kovacs i-a salvat viața lui Segesvar acum două secole, în timp obiectiv. Dar asta au făcut *ambele* copii ale tale. Bătrânul Radul e dator, dar se pare că nu vede de ce și-ar plăti datoria de mai multe ori. Iar eul tău mai tânăr și mai proaspăt tocmai a încheiat un târg pornind de la asta. Oamenii lui Segesvar au prins, azi-dimineață, aproape tot grupul de surferi revoluționari. Te-ar fi înhățat și pe tine, pe Vidaura și pe tipa asta dacă n-ați fi plecat cu noaptea în cap ca să faceți nu știu ce în Fâșie.

— Și acum?

Ultimele fărâme, încăpățânate, de speranță. Fă-le căuș pe toate și

înfruntă faptele cu trăsături cioplite în piatră.

— I-au prins și pe ceilalți, și pe Vidaura?

— Da, la întoarcere. Îi țin până ajunge Aiura Harlan-Tsuruoka cu o unitate de comando. Dacă te-ai fi întors cu ceilalți, ai fi împărțit celula cu ei. Prin urmare, îmi ești dator și mie, a încheiat Tod, schițând un zâmbet și ridicând o sprânceană.

Am lăsat furia să mă cuprindă, ca atunci când tragi tot aerul în piept, ca un val care tot crește. Am lăsat-o să mă cutreiere în voie, apoi am stins-o ca pe un trabuc din cânepă de mare, fumat doar pe jumătate și păstrat pentru mai târziu. Am închis-o bine în mine.

— De unde știi toate astea, Tod?

A făcut un semn a lehamite.

— Cum îți spuneam, trăiesc aici. Și stau cu urechile ciulite. Știi cum e.

— Nu, nu știu. Cine-i sursa ta?

— Nu-ți pot spune.

Am ridicat din umeri.

— Atunci nu te pot ajuta cu nimic.

— Adică lași de la tine? Segesvar te vinde și nu pățește nimic? Amicii tăi de pe plajă mor și tu nu miști un deget? *Haide,* Tak!

Am clătinat din cap.

— M-am săturat să lupt în interesul altora. Brasil și amicii lui s-au băgat singuri în asta, deci tot singuri trebuie să se descurce. Iar cu Segesvar mai aștept. Mă ocup de el mai târziu.

— Dar Vidaura?

— Ce-i cu ea?

— A fost instructoarea noastră.

— Mda, a noastră. De ce n-o salvezi tu?

Numai un agent special i-ar fi surprins reacția. De o fracțiune de secundă, o schimbare milimetrică a posturii, poate nici atât. Murakami își vârâse capul între umeri.

— Nu pot singur. Nu știu cum arată ferma lui Segesvar și fără asta aș avea nevoie de un pluton de agenți speciali ca s-o ocup.

— Cheamă Corpul de Agenți Speciali.

— Știi ce urmări ar avea pentru...

— *Atunci spune-mi naibii care-i sursa!*

— Da, a intervenit Jad sardonic, spărgând liniștea care a urmat. Sau spune-i să iasă de-alături.

Mi-a atras atenţia spre o trapă dintr-un colţ al încăperii. Am făcut un pas într-acolo şi Murakami abia s-a abţinut să-mi taie calea. I-a aruncat o privire furioasă lui Jad.

— Scuze! a spus ea atingându-şi fruntea cu degetul arătător. Alertă informaţională. Echipament standard pentru puşcaşi marini. Amicul tău de acolo vorbeşte la telefon şi pare agitat.

Am rânjit la Murakami.

— Ei, Tod. Acum să te văd.

Tensiunea a mai ţinut câteva secunde, apoi Tod a oftat şi mi-a făcut semn.

— Deschide-o tu. Mai curând sau mai târziu, tot ţi-ai fi dat seama.

M-am apropiat de trapă, am găsit panoul şi l-am atins. Maşinăria a început să huruie undeva, în adâncurile turnului. Trapa s-a ridicat încet, centimetru cu centimetru. M-am aplecat în deschizătură.

— Bună seara. Care dintre voi e turnătorul?

Patru feţe s-au întors spre mine şi, de îndată ce le-am văzut, patru siluete îmbrăcate sobru, în negru, piesele de puzzle şi-au găsit locul în mintea mea concomitent cu zgomotul făcut de trapă când, în sfârşit, s-a deschis complet. Trei erau numai muşchi, doi bărbaţi şi o femeie, iar pielea de pe chipurile lor avea acea elasticitate de plastic, lucioasă în locurile în care erau tatuaţi cu spray. O opţiune pe termen scurt, o zi poate, pentru care nu-ţi trebuia multă carte ca s-o recunoşti. Dar, oricât de haiduci ar fi părut, probabil că ar fi fost scutiţi să se bată la fiecare colţ de stradă din Newpest.

Cel de-al patrulea, care ţinea telefonul, era mai în vârstă şi uşor de recunoscut după ţinută.

— Tanaseda, bănuiesc. Măi să fie!

A făcut o plecăciune scurtă. Gestul era la pachet cu manierele rafinate, de modă veche, şi înfăţişarea. Nu avea niciun tatuaj facial, fiindcă, la nivelul la care ajunsese, probabil că devenise un musafir obişnuit al enclavelor Primelor Familii, cărora le-ar fi displăcut un astfel de însemn. Dar încă se vedeau cicatricele de onoare, mai precis, urmele lăsate de intervenţiile chirurgicale clasice. Părul negru brăzdat de şuviţe cărunte era strâns într-o coadă de cal scurtă,

lăsându-i la vedere cicatricea de pe frunte şi accentuându-i oasele lungi ale feţei. Avea ochii căprui, aspri ca nişte pietre şlefuite. Zâmbetul prudent afişat era acelaşi cu care avea să-şi întâmpine moartea dacă şi când aceasta avea de gând să-l ia.

— Kovacs-san.

— Cu ce treabă pe-aici, amice?

Musculoşii s-au zbârlit concomitent la lipsa mea de respect. I-am ignorat şi m-am uitat din nou la Murakami.

— Ştii probabil că amicul nostru aici de faţă vrea să m-omoare de-a binelea, cât mai încet şi mai neplăcut cu putinţă.

Murakami se uita în ochii şefului yakuza.

— Asta se poate rezolva, a zis el. Nu-i aşa, Tanaseda-san?

Tanaseda a făcut o nouă plecăciune.

— Am fost informat că, deşi ai fost implicat în moartea lui Hirayasu Yukio, nu eşti pe de-a-ntregul răspunzător de ea.

— Şi? am întrebat eu şi am ridicat din umeri ca să-mi ţin în frâu furia, căci singura modalitate prin care putea afla asta era prin interogarea virtuală a lui Orr, Kiyoka sau Lazlo, după ce eul meu mai tânăr îl ajutase să-i ucidă. Chestia asta cu cine-i de vină şi cine nu mă cam lasă rece.

Femeia a scos un sunet gutural, abia auzit. Tanaseda i-a făcut un semn scurt cu mâna, dar privirea nu-i era pe seama calmului din voce.

— De asemenea, am aflat că te afli în posesia memoriei corticale a lui Hirayasu Yukio.

— Aha.

— E adevărat?

— Mda. Încearcă să mă percheziţionezi şi-o să vezi ce...

— Tak, a spus Murakami cu o voce ce se voia calmă. Poartă-te frumos. Ai memoria lui Hirayasu sau nu?

Am făcut o pauză, mai bine de jumătate din mine sperând ca gealaţii lui Tanaseda să mă atace. Cel din stânga lui Tanaseda a tresărit. I-am zâmbit frumos. Erau prea bine antrenaţi.

— N-o am la mine.

— Dar ai putea să i-o dai lui Tanaseda-san, da?

— Dacă aş fi stimulat în vreun fel, cred că da.

Același mârâit, de data asta al tuturor celor trei yakuza musculoși.

— *Ronin!* a șuierat cu scârbă unul dintre ei.

I-am susținut privirea.

— Așa-i, amice. Liber ca pasărea cerului. Așa că vezi pe unde calci. Dacă mi s-a pus pata, nu văd cine te-ar scăpa de furia mea.

— Cum nici eu nu văd cine te-ar ajuta dac-ai fi cu spatele la perete, a ținut să remarce Tanaseda. Se poate să renunți la chestiile astea puerile, Kovacs-san? Ai pomenit de stimulente. Fără informația pe care am furnizat-o eu, acum ai fi captiv, alături de colegii tăi, în așteptarea execuției. În plus, m-am oferit să-mi revoc ordinul privind eliminarea ta. Nu-i de-ajuns pentru a-mi înapoia o memorie corticală care nu-ți este de folos?

Am zâmbit.

— Mănânci rahat cu polonicul, Tanaseda. Tu nu faci asta pentru Hirayasu. Știi prea bine că nu-i nimic de capul lui.

Șeful yakuza a părut că se strânge și mai mult în el în timp ce mă pironea cu privirea. Tot nu eram sigur de ce-l zgândăream, pentru ce o făceam.

— Hirayasu Yukio este singurul fiu al cumnatului meu, a murmurat el, dar cu o furie abia reținută. E vorba despre *giri.* Nu mă aștept însă ca un sudist să înțeleagă.

— *Ticălosule!* a spus Jad tărăgănat.

— Ai pretenții de la el, Jad? am întrebat eu dregându-mi glasul. Până la urmă, tot un răufăcător este, la fel ca orice haiduc. Îi deosebește doar mitologia. În rest, aceleași iluzii despre vechea onoare.

— Tak...

— Stai deoparte, Tod! Trebuie să dăm cărțile pe față. Aici e vorba despre politică, unde totul pute. Lui Tanaseda puțin îi pasă de nepotul lui. Memoria lui Yukio e doar un bonus. Tanaseda se teme că-și pierde influența, că va fi pedepsit pentru o încercare nereușită de șantaj. Vede cum Segesvar se pregătește să dea mâna cu Aiura Harlan și e îngrozit că haiducii se vor alege cu o felie zdravănă dintr-o operațiune globală, drept recompensă pentru contribuție. Verii lui din Millsport îi vor pune frumos toate astea în pragul ușii, plus o sabie scurtă și un set de instrucțiuni despre locul în care trebuie *s-o*

înfigă şi încotro s-o direcţioneze. Am dreptate, Tan?

Bănuiam că musculosul din stânga îşi pierde cumpătul. Din mâneca dreaptă i-a alunecat o lamă subţire. Tanaseda s-a răstit însă la el şi insul a înlemnit. M-a fulgerat cu privirea şi încheieturile degetelor i s-au albit strângând mânerul cuţitului.

— Vezi? am zis. Samuraiul independent nu are problema asta. Nu-i ţinut în lesă. Dacă eşti *ronin,* nu mai trebuie să te uiţi cum onoarea e vândută în interes politic.

— Potoleşte-te, Tak! a gemut Murakami.

Tanaseda trecuse peste tensiunea ce stătea să răbufnească în bodyguardul furios. Mă privea cu ochii mijiţi, ca şi cum aş fi fost o insectă otrăvitoare ce trebuia cercetată mai îndeaproape.

— Spune-mi, Kovacs-san. Chiar doreşti să mori de mâna organizaţiei mele? Chiar îţi *cauţi* moartea?

I-am susţinut privirea câteva secunde, apoi aproape că am scuipat cuvintele:

— Nici măcar nu eşti în stare să-nţelegi ce caut eu, Tanaseda. N-ai înţelege nici dacă acel ceva te-ar muşca de sculă. Iar dac-ai da de el din întâmplare, te-ai gândi doar cum să-l vinzi.

M-am uitat spre Murakami – stătea cu mâna pe patul Kalaşnikovului de la brâu. Am înclinat din cap.

— OK, Tod. Ţi-am văzut turnătorul. Merg pe mâna ta.

— Deci ne-am înţeles? a întrebat Tanaseda.

Am răsuflat scurt şi m-am întors spre el.

— Mai spune-mi un lucru. Când a bătut palma Segesvar cu copia mea?

— Mai demult, a răspuns el fără să-mi dau seama dacă era şi satisfacţie în vocea lui. Cred că sunt câteva săptămâni de când ştie că existaţi amândoi. Eul tău copiat s-a străduit, nu glumă, să dea de vechile voastre cunoştinţe.

M-am gândit la apariţia lui Segesvar în portul interior. La cum îi suna vocea la telefon. *Ne îmbătăm, poate mergem la Watanabe, ne mai aducem aminte de tinereţe. Ce zici? Poate tragem şi o pipă. Vreau să te văd la faţă, prietene. Să ştiu că nu te-ai schimbat.* M-am întrebat dacă nu cumva încă de atunci încerca să se hotărască, savurând situaţia neobişnuită în care era pus să aleagă între a-şi plăti datoria şi

a o considera deja plătită.

Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că ieșeam în pierdere față de eul meu mai tânăr. Iar Segesvar fusese direct cu o seară în urmă, aproape că-mi spusese în față ce și cum.

În mod clar se pare că nu mai pot să mă distrez cu tine. Cred c-au trecut vreo cincizeci de ani de când nu ne-am mai distrat împreună. Începi să semeni tot mai mult cu cei din nord, Tak.

Cum spuneam...

Da, da, știu. Ești pe jumătate de-acolo. Adevărul e că, în tinerețe, te străduiai să nu arăți ca fiind nordic.

Era un alt fel de a-și lua adio?

E greu să te mulțumească cineva, Tak.

Te interesează mai degrabă un sport de echipă? În sala de gimnastică gravitațională, împreună cu Ilja și Mayumi?

Preț de o clipă, am simțit cum mă cuprinde o tristețe veche.

Furia a înăbușit-o însă numaidecât. Am ridicat ochii spre Tanaseda și i-am zis:

— Nepotul tău este ascuns sub o casă de pe plajă, la sud de Kem Point. O să-ți desenez o hartă. Acum spune-mi tot ce știi.

Capitolul 44

— De ce-ai făcut asta, Tak?

— Ce anume?

Stăteam alături de Murakami în lumina proiectoarelor Angier de pe *Ţeapa,* privind cum yakuza se îndepărta într-un skimmer negru, elegant, pe care Tanaseda îl chemase prin telefon. Vasul se îndrepta spre sud, lăsând în urmă un siaj larg de culoarea vomei lăptoase.

— De ce l-ai zgândărit?

M-am uitat lung după skimmerul ce se pierdea în zare.

— Fiindcă-i o jigodie. Fiindcă-i un infractor ordinar şi nu vrea să recunoască asta.

— Ai devenit mai critic acum, la bătrâneţe, nu crezi?

— Zău? Probabil pentru că vin din sud. Tu eşti din Millsport, poate că eşti prea aproape ca să vezi cum stau lucrurile cu adevărat.

A chicotit.

— OK. Atunci cum stau lucrurile văzute din sud?

— La fel ca-ntotdeauna. Yakuza face caz de vechea tradiţie a onoarei în faţa oricui vrea s-o asculte, dar, în între timp, comite aceleaşi fărădelegi ca oricare, însă cu binecuvântarea Primelor Familii.

— Nu şi în ultima vreme, după câte se pare.

— Fii serios, Tod! Ştii prea bine că nu-i aşa. Tipii ăştia sunt în cârdăşie cu Harlan şi tot neamul lui de când am ajuns aici. Poate că Tanaseda va plăti pentru operaţiunea legată de Qualgrist, însă ceilalţi îşi vor exprima politicos regretul şi se vor delimita. Şi vor reveni la traficul de mărfuri ilicite şi la şantajul rafinat. Iar Primele Familii o vor întâmpina cu braţele deschise, fiindcă aşa ceva nu poate decât să întărească năvodul în care ne-au prins pe toţi.

— Ştii ceva? a zis aproape râzând. Începi să vorbeşti ca ea.

M-am uitat în jur.

— Ca cine?

— Ca femeia aia, Quell. Vorbeşti ca afurisita de Quellerist Falconer.

Cuvintele lui au plutit între noi câteva secunde. M-am întors şi am

privit în bezna ce învăluia Plantația. Poate simțind tensiunea nerezolvată dintre mine și Murakami, Jad preferase să ne lase singuri pe chei în timp ce yakuza se pregătea de plecare. Ultima oară când o văzusem urca pe *Țeapa* alături de Vlad și de garda lui de onoare. Și spunea ceva despre o cafea cu whisky.

— Atunci răspunde-mi la următoarea întrebare, Tod, am zis calm. De ce-a venit Tanaseda într-un suflet tocmai la tine ca să-și rezolve problema?

A făcut o grimasă.

— Ai spus-o singur: fiindcă m-am născut și am crescut în Millsport. Iar celor din yakuza le place să fie conectați la cel mai înalt nivel. Mă presează de când am venit acasă în prima permisie, cu peste o sută de ani în urmă. Mă consideră un prieten vechi.

— Și tu?

I-am simțit privirea. Am ignorat-o.

— Eu sunt agent special, Tak, a răspuns într-un târziu. Nu trebuie să uiți asta.

— Mda.

— Și simt prietenul *tău.*

— Eu sunt vândut deja, Tod. Nu-i nevoie să-mi servești textul ăsta. Te duc în bârlogul lui Segesvar dacă mă ajuți să-l aranjez cum știu eu. Tu ce urmărești?

A ridicat din umeri.

— Aiura trebuie să răspundă pentru încălcarea directivelor Protectoratului. Dubla întrupare a unui agent special...

— A unui fost agent special.

— În cazul tău. *El* n-a părăsit oficial Corpul, ca tine. Și chiar pentru păstrarea unei copii, cineva din ierarhia harlanită trebuie să plătească. Pedeapsa e moartea reală.

I-am detectat o undă de iritare în glas și l-am privit mai atent, înțelegând, în sfârșit.

— Crezi că au și o copie de-a ta...

A zâmbit strâmb.

— Tu chiar crezi că ești mai cu moț decât ceilalți? Că ești singurul pe care l-au copiat? Haide, Tak! Ar fi absurd. Am verificat arhivele. Din promoția noastră, cam doisprezece au fost recruți de pe Lumea

lui Harlan. Nu știu cine a avut ideea strălucită a unei astfel de asigurări, dar e cert că ne-au făcut copii tuturor. Avem nevoie de Aiura vie și nevătămată ca să ne spună unde le putem găsi.

— OK. Altceva?

— Știi prea bine, a răspuns el încet.

Am privit din nou Plantația.

— Să știi că nu te-ajut să-i măcelărești pe Brasil și pe ceilalți, Tod.

— Nici nu-ți cer s-o faci. Voi încerca să evit asta măcar de dragul Virginiei. Dar cineva trebuie să achite nota de plată a Gândăceilor Albaștri. Tak, au ucis-o pe Mitzi Harlan pe străzile din Millsport!

— Ce să-ți spun, mare pierdere! Șefii tabloidelor din lumea întreagă își smulg părul din cap.

— În plus, au ucis naiba știe câți nevinovați. Polițiști. Oameni care s-au întâmplat să fie acolo. Am libertatea să clasez operațiunea asta, să declar că *am înăbușit revolta împotriva regimului* și că nu-i necesară altă intervenție. Dar trebuie să găsesc niște țapi ispășitori, altfel inspectorii Corpului vor mișuna peste tot. Știi asta prea bine, știi cum funcționează. *Cineva* trebuie să plătească.

— Sau să fie eliminat.

— Sau să fie eliminat. Însă nu și Virginia.

— *Fost agent special conduce o revoltă planetară.* Nu, asta n-ar da deloc bine pentru serviciul de relații publice din cadrul Corpului.

S-a oprit și m-a privit cu o dușmănie neașteptată.

— Chiar crezi asta despre mine?

Am oftat și am închis ochii.

— Nu. Scuze!

— Mă străduiesc să închid cazul ăsta cu un minimum de suferință pentru persoanele ce contează pentru mine, Tak. Iar tu nu m-ajuți deloc.

— Știu.

— Am nevoie de un țap ispășitor pentru uciderea lui Mitzi Harlan, de o căpetenie. Cineva care să treacă drept geniul rău din spatele întregii operațiuni. Și poate de alți câțiva, ca să fie lista mai lungă.

Dacă, până la urmă, trebuie să lupt și să mor pentru fantoma și memoria lui Quellerist Falconer și nu pentru femeia în sine, va fi mai bine decât să nu lupt deloc.

Cuvintele lui Koi pe hoverloaderul eşuat pe Plaja Vchira. Cuvintele şi pasiunea ce i se citea pe faţă în timp ce le rostea, poate pasiunea unui martir care cândva îşi ratase clipa, iar acum avea de gând să n-o mai scape.

Koi, fost membru al Brigăzilor Negre.

Sierra Tres spusese cam aceleaşi lucruri când ne ascundeam în canalele şi printre ruinele din Eltevedtem. Comportamentul lui Brasil exprima asta tot timpul. Poate că tot ce voiau era martiriul pentru o cauză mai veche, mai importantă, mai hotărâtoare decât ei înşişi.

Mi-am alungat gândurile, le-am scos de pe linie înainte să ajungă la destinaţie.

— Şi Sylvie Oshima? am întrebat eu.

— Mda... Din câte înţeleg, s-a contaminat cu ceva în Zona Nesalubrizată. Dacă o salvăm din schimbul de focuri, o decontaminăm şi-i redăm viaţa. Ţi se pare rezonabil?

— Mi se pare irealizabil.

Mi-am adus aminte de vorbele Sylviei despre programul de comandă, pe *Tunuri pentru Guevara: Şi, indiferent cât de eficient este curăţitorul pe care-l cumperi dup-aia, o parte din rahatul ăsta rămâne. Coduri remanente, urme greu de şters. Fantome.* Dacă Soseki Koi era în stare să lupte pentru o fantomă, cine ştie ce puteau face neoquelliştii din Sylvie Oshima, chiar şi după decontaminare.

— Crezi?

— Gândeşte-te, Tod. Sylvie este o legendă. Indiferent ce are în ea, ar deveni conducătoarea unui nou val neoquellist. Primele Familii îi vor dori moartea din principiu.

— Ce-şi doresc Primele Familii şi ce vor obţine de la mine sunt două lucruri *total* diferite, Tak, a rânjit Murakami.

— Zău?

— Zău! m-a imitat el. Dacă nu cooperează fără rezerve, le ameninţ cu intervenţia unei unităţi de asalt a Corpului de Agenţi Speciali.

— Şi dacă-şi dau seama de cacealma?

— Tak, doar sunt agent special. Brutalizarea regimurilor planetare e misiunea noastră. Mai mult ca sigur se vor plia ca un amărât de şezlong. Vor fi atât de recunoscătoare pentru chestia cu evadarea, încât, dacă o să le cer, îşi vor pune copiii să mă lingă în cur.

L-am privit și, în clipa următoare, am avut senzația că explodează o ușă și dincolo de ea îmi văd propriul trecut de agent special. Cum stătea acolo, rânjind în lumina proiectoarelor Angier, parcă mă vedeam pe mine. Mi-am amintit de vremurile acelea. De data asta, nu apartenența la grup m-a copleșit, ci forța brutală a Corpului. Bestialitatea eliberatoare ce își avea rădăcinile în conștiința faptului că ești temut. Că se vorbește în șoaptă despre tine pe planetele colonizate și că până și pe coridoarele guvernanților de pe Pământ cei care jonglează cu puterea tac la auzul numelui tău. Era ca un val de adrenalină provocat de amestecul de alcool și de tetramet. Bărbații și femeile care pur și simplu distrugeau sau ștergeau din catastife o sută de mii de vieți dintr-o singură mișcare puteau fi învățați din nou ce e teama, instrumentul ideal fiind Corpul de Agenți Speciali. Adică tu.

M-am silit să zâmbesc.

— Ești pur și simplu fermecător, Tod. Nu te-ai schimbat deloc.

— Așa e.

Brusc, zâmbetul a încetat să mai fie silit. Am izbucnit în râs, simțind cum se eliberează ceva în mine.

— OK. Atunci spune cum procedăm, ticălosul naibii.

A ridicat din nou din sprâncene, în semn de glumă.

— De când aștept asta... Tu știi planurile clădirii.

— Mda, dar de câți oameni dispunem? Sper că nu vrei să-i folosești...

Murakami a făcut semn cu degetul mare spre *Țeapa.*

— Pe amicii înfierbântați de acolo? Bineînțeles.

— Fii serios, Tod! Sunt doar o gașcă de puști cu mințile încețoșate de tetramet. Haiducii îi vor face arșice.

A dat din mână, categoric.

— Trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem la dispoziție, Tak. Știi cum e. Sunt tineri, furioși și mustesc de tetramet. De-abia așteaptă să-și verse furia pe cineva. Sigur îi vor da de furcă lui Segesvar, răstimp în care noi intrăm și facem prăpăd.

M-am uitat la ceas.

— Vrei să acționăm în noaptea asta?

— Mâine în zori. Trebuie s-o așteptăm pe Aiura. Tanaseda spune că ajunge spre dimineață. A, mai e ceva, a adăugat el uitându-se spre

cer. Vremea.

I-am urmărit privirea. Nori negri, groşi, se rostogoleau spre vest pe un cer portocaliu acolo unde lumina lui Hotei răzbătea printre ei. Daikoku se înecase demult la orizont, lucind stins. Şi tot acum am simţit o briză proaspătă dinspre Plantaţie care aducea cu ea mirosul inconfundabil al mării.

— Ce-i cu vremea?

— Se schimbă, a pufnit Murakami. Furtuna care trebuia să se potolească în Nurimono? Nici pomeneală de aşa ceva. Acum se pare că a prins forţă de la un curent din nord-vest şi mătură totul în cale. Vine peste noi.

„Ebisu-trage-cu-urechea."

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că nu-s sigur, Tak. E doar o prognoză meteo. Dar, chiar dacă nu nimerim în epicentrul ei, de vânt puternic şi de ploaie orizontală tot nu scăpăm. Sisteme haotice când ne e lumea mai dragă.

— Asta depinde şi de cât de bine pilotează amicul tău, Vlad-tremuriciul. Ştii cum i se spune pe aici unei furtuni ca asta?

Murakami m-a privit nedumerit.

— Nu. Ghinion?

— Nu. Ebisu-trage-cu-urechea. După povestea pescarului.

— A, da.

În sudul îndepărtat, Ebisu nu e chiar Ebisu. În nordul şi în regiunile ecuatoriale ale Lumii lui Harlan, dominaţia culturii jap-amanglice face din el zeul mării, protectorul marinarilor şi, în general vorbind, o zeitate cumsecade, pe care e bine s-o ai prin preajmă. Sfântul Elmo este cooptat fără rezerve ca analog sau zeu subaltern, ca să-i atragă şi să nu-i deranjeze pe rezidenţii mai influenţaţi de creştinism. Dar în Kossuth, unde moştenirea lăsată de forţa de muncă est-europeană ce-a ajutat la edificarea Lumii lui Harlan este considerabilă, această filosofie – „Trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască" – nu e împărtăşită. Ebisu apare ca o prezenţă submarină demonică, invocată pentru a speria copiii ca să se ducă la culcare mai repede, un monstru împotriva căruia, în legende, sfinţi ca Elmo trebuie să lupte pentru a-i apăra pe credincioşi.

— Ţi-aduci aminte cum se termină povestea? am întrebat eu.

— Bineînțeles. Ebisu le face o grămadă de cadouri fantastice pescarilor în semn de recunoștință pentru ospitalitatea lor, dar își uită undița la ei, corect?

— Corect.

— Se întoarce s-o ia și, când să bată la ușă, aude cum pescarii râd de igiena lui personală. Mâinile îi miros a pește, nu se spală pe dinți, poartă haine ponosite. Ceea ce trebuia să învețe copiii, corect?

— Corect.

— Mda, țin minte că le spuneam toate astea lui Suki și Markus, când erau mici, a zis Murakami privind gânditor în zare, la norii ce se adunau amenințător. Cred că de-atunci a trecut aproape o jumătate de secol. Dacă-ți vine să crezi...

— Termină povestea, Tod.

— Ei bine, e cam așa. Ebisu își iese din fire, intră în casă, își înșfacă undița și iese furios, toate cadourile pe care le-a lăsat se prefac în belaiarbă putredă și pești morți. Se aruncă în mare și, luni de zile, pescarii prind un rahat. Morala – aveți grijă de igiena personală *dar, și mai important, copii,* nu-i vorbiți pe oameni pe la spate.

S-a întors spre mine.

— Ce zici?

— Destul de bine după cincizeci de ani. Totuși aici povestea e puțin diferită. Ebisu e hidos, are tentacule, cioc și colți, te bagă-n sperieți, iar pescarii nu scapă doar cu spaima. Însă încearcă să și-o stăpânească și-i oferă ospitalitatea, lucru pe care nu trebuie să-l faci când e vorba de un demon. Ebisu le oferă tot felul de daruri, comori furate de pe navele pe care le-a scufundat, apoi pleacă. Pescarii răsuflă ușurați și încep să-l vorbească de rău, cât de urât și cât de înspăimântător este, cât de deștepți sunt ei că s-au ales cu toate cadourile astea de la el și, în toiul discuției, apare Ebisu ca să-și ia tridentul.

— Deci nu undița.

— Nu, undița nu-i destul de amenințătoare. În versiunea asta-i vorba despre un trident masiv, cu vârfurile ascuțite.

— Adică pescarii n-au băgat de seamă că și l-a uitat?

— Taci și ascultă. Ebisu îi aude cum îl ponegresc, se retrage negru de supărare și revine sub forma unei furtuni imense ce distruge tot

satul. Pescarii care nu mor înecaţi sunt traşi cu tentaculele într-un iad acvatic unde sunt supuşi unor chinuri eterne.

— Minunat!

— Da, şi cu o morală asemănătoare. Nu vorbiţi oamenii pe la spate, dar, *şi mai important,* nu vă încredeţi în zeităţile alea jegoase din nord, am spus eu şi am redevenit serios. Ultima oară când am văzut Ebisu-trage-cu-urechea eram copil. A venit dinspre mare în capătul de est al Newpestului şi a distrus aşezările de-a lungul Plantaţiei pe kilometri întregi. A ucis o sută de oameni într-o clipită. A scufundat jumătate dintre cargoboturile cu belaiarbă din portul interior înainte să poată fi scoase de-acolo. Vântul a luat cu el skimmerele uşoare şi le-a trântit pe străzi până în Parcul Harlan. În zona asta, Ebisu înseamnă nenorocire.

— Sigur, pentru cel care-şi plimba câinele prin Parcul Harlan nici nu putea să însemne altceva.

— Vorbesc serios, Tod. Dacă furtuna asta chiar vine şi amicul tău Vlad, care dă pe dinafară de tetramet, nu ţine bine cârma, aproape sigur ne răsturnăm şi respirăm belaiarbă înainte s-ajungem în preajma lui Segesvar.

Murakami s-a încruntat uşor.

— De Vlad lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Tu concentrează-te pe un plan de asalt care să reuşească.

Am încuviinţat din cap.

— S-a făcut. Un plan de asalt asupra unei fortăreţe a haiducilor, în emisfera sudică, cu nişte mucoşi plini de tetramet drept trupă de şoc şi o furtună devastatoare ce ne va ajuta să acostăm fără să ne vadă nimeni. Până în zori. Sigur. E floare la ureche.

Murakami s-a încruntat din nou, apoi a izbucnit în râs.

— Dacă o iei aşa, să ştii că de-abia aştept, a zis el, după care m-a bătut pe umăr şi s-a îndreptat spre hoverloaderul-pirat, adăugând, fără să se întoarcă spre mine: Mă duc să discut cu Vlad. Va rămâne în anale, Tak. O să vezi. Simt eu. Intuiţie de agent special.

— Bine, bine.

Dinspre orizont s-a auzit un tunet ce părea că încearcă să scape din strânsoarea norilor de deasupra şi a uscatului de dedesubt.

Ebisu, întors după trident, strâmbând din nas la ceea ce tocmai

auzise.

Capitolul 45

În momentul în care *Ţeapa* s-a desprins de mal şi a pornit să brăzdeze Plantaţia cu toată viteza, zorii arătau ca un cearşaf cenuşiu, spălat bine, aruncat peste masa întunecată, ameninţătoare, a frontului atmosferic. Nava se scutura din toate încheieturile, părând că mai are puţin şi se face bucăţele, însă, pe măsură ce pătrundeam în furtună, zgomotul pălea în şuierul vântului şi în răpăitul metalic al ploii pe flancurile blindate. Ştergătoarele electronice, de mare putere, se chinuiau să cureţe geamurile cabinei de comandă. În jurul nostru desluşeam, totuşi, valuri înalte în apele de obicei calme ale Plantaţiei. Ebisu-trage-cu-urechea era la înălţimea aşteptărilor.

— Exact ca în Kasengo, a rânjit Murakami în timp ce se strecura pe uşa ce dădea spre puntea de observare.

Hainele îi erau îmbibate de apă. În spatele lui, vântul urla, trăgea de canatul uşii şi încerca să intre după el. Murakami s-a împotrivit cu toată forţa de care era în stare şi, în cele din urmă, a reuşit să închidă uşa. Blocarea automată în caz de furtună s-a activat cu un pocnet strident.

— Vizibilitatea e aproape de zero. Băieţii nici n-o să-şi dea seama ce i-a lovit.

— Atunci nu va mai fi exact ca în Kasengo, am remarcat eu, iritat, simţind cum mă ustură ochii de atâta nesomn. Cei de acolo ne aşteptau.

— Mda, aşa-i, a replicat el ştergându-şi părul cu ambele mâini, apoi scuturându-şi pe podea degetele pline de apă. Dar tot le-am venit de hac.

— Atenţie la valul ăla! i-a strigat Vlad cârmaciului, pe un ton neobişnuit, autoritar, cum nu-l mai auzisem, şi fără să se agite atât de mult. Mergem cu vântul în spate, nu împotriva lui. Drept înainte.

— Drept înainte.

Puntea hoverloaderului tremura sub picioarele noastre. Ploaia se înteţea, bătând şi mai furios pe acoperiş şi în geamuri odată cu schimbarea direcţiei de înaintare.

— Bravo! a spus Vlad senin. Ţine-o aşa.

Am mai rămas o vreme pe puntea de comandă, apoi i-am făcut semn lui Murakami şi am coborât la cabine. M-am îndreptat spre pupa, sprijinindu-mă de pereţi ca să nu cad în momentele în care vasul îşi pierdea stabilitatea. O dată sau de două ori, membri ai echipajului au trecut pe lângă mine, mergând foarte siguri pe ei prin spaţiul acela foarte îngust. Aerul era înăbuşitor şi lipicios. După ce am trecut de câteva cabine, am aruncat o privire pe o uşă deschisă şi am văzut-o pe una dintre tinerele din gaşca lui Vlad, goală până la brâu şi aplecată peste nişte obiecte nefamiliare mie, aşezate pe podea. Sâni mari, bine proporţionaţi, pielea strălucind de sudoare sub lumina albă, puternică, părul tuns scurt, umed pe ceafă. Tânăra şi-a dat seama de prezenţa mea şi s-a îndreptat de spate. S-a rezemat cu o mână de perete, şi-a acoperit sânii cu celălalt braţ şi m-a privit cu o duşmănie pe care am pus-o pe seama efectelor tetrametului sau a nervozităţii de dinainte de luptă.

— Ai vreo problemă, amice?

Am clătinat din cap.

— Scuze, mă gândeam la cu totul altceva.

— Zău? Atunci să-ţi văd mersul.

Uşa cabinei s-a închis scurt. Am oftat.

„Mi se pare corect."

Jad părea la fel de tensionată, dar era îmbrăcată complet. Şedea pe patul de sus din cabina pe care o primiserăm, cu blasterul descărcat aşezat lângă un picior. În mâini ţinea jumătăţile lucioase ale unui pistol cu încărcătură solidă pe care nu-mi aminteam să-l fi văzut la ea.

M-am întins pe patul de jos.

— Ce-ai acolo?

— Un Kalaşnikov electromagnetic. Mi l-a împrumutat unul dintre tipii de pe coridor.

— Ţi-ai şi făcut prieteni... am remarcat eu, imediat atins de tristeţe. Poate era ceva legat de feromonii gemeni emanaţi de corpurile Eishundo. Mă întreb de unde l-a furat, am adăugat.

— Cine spune că-i furat?

— Eu. Tipii ăştia sunt piraţi. Am întins o mână spre ea. Dă-mi-l să mă uit la el.

A asamblat arma şi a lăsat-o să-mi cadă în palmă. Am privit cu atenţie şi am încuviinţat din cap. Gama EM Kal devenise celebră pe toate planetele colonizate, pistolul silenţios ideal, iar acesta era un model ultrasofisticat. Am scos un mormăit şi i l-am înapoiat.

— Mda. Cel puţin şapte sute de dolari Naţiunile Unite. Niciun pirat, oricât tetramet ar avea la bord, n-ar da atâţia bani pe o armă silenţioasă. A şterpelit-o de undeva. Probabil că i-a făcut şi felul proprietarului. Îţi recomand să fii atentă cu cine te-nsoţeşti.

— Dar vesel mai eşti în dimineaţa asta. N-ai dormit *deloc?*

— În sforăiturile tale? Tu ce crezi?

N-am primit niciun răspuns. Am scos un nou mormăit şi m-am lăsat în voia amintirilor stârnite de Murakami. Kasengo, un orăşel-port obişnuit, în emisfera sudică slab colonizată de pe Lumea lui Nkrumah, gazdă nu de mult a unei garnizoane alcătuite din trupe guvernamentale, trimise pe fondul înrăutăţirii climatului politic şi a relaţiilor cu Protectoratul. Din motive cel mai bine cunoscute de localnici, Kasengo deţinea o capacitate de hipercast cu rază interstelară, guvernul de pe Lumea lui Nkrumah temându-se că armata Naţiunilor Unite ar putea avea acces la aşa ceva.

Şi pe bună dreptate.

În ultimele şase luni, ocupaserăm în linişte staţiile hipercast de pe tot globul, când toată lumea susţinea că diplomaţia reprezenta totuşi o opţiune viabilă. Când comandamentul Corpului de Agenţi Speciali ordonase atacul asupra lui Kasengo, eram la fel de familiarizaţi cu Lumea lui Nkrumah ca toţi cei o sută de milioane de colonişti la a cincea generaţie. În timp ce echipele noastre infiltrate în rândul populaţiei provocau tulburări de stradă în oraşele din nord, eu şi Murakami am dispărut în sud, cu un mic comando tactic. Planul era să neutralizăm garnizoana în timpul nopţii şi, a doua zi dimineaţa, să punem stăpânire pe instalaţiile needlecast. Dar avusese loc o scurgere de informaţii, fiindcă la sosirea noastră staţia hipercast era apărată până-n dinţi.

Nu mai era timp pentru alte planuri. Informaţia care alertase garnizoana din Kasengo avusese probabil ca efect şi chemarea altor trupe. În toiul unei furtuni însoţite de o ploaie torenţială rece, am atacat staţia în costume de camuflaj şi capsule gravitaţionale,

umplând cerul de artificii ca să dăm impresia că suntem un detaşament întreg. Garnizoana era alcătuită în mare parte din tineri recruţi şi din câţiva subofiţeri în vârstă. După zece minute de luptă, băieţii au bătut în retragere de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. I-am urmărit, i-am izolat şi i-am capturat. Unii au murit opunând rezistenţă, însă pe cei mai mulţi i-am făcut prizonieri şi i-am întemniţat.

Ulterior, le-am folosit corpurile ca să întrupăm primul val de agenţi speciali antrenaţi pentru ofensive de anvergură.

Am închis ochii.

— Micky?

Vocea lui Jad din patul de sus.

— Takeshi.

— În fine... Să rămânem la Micky.

— OK.

— Ce zici, labagiul ăla de Anton va fi şi el acolo?

M-am străduit să deschid ochii.

— Nu ştiu. S-ar putea. Tanaseda aşa crede. Kovacs se pare că-l foloseşte în continuare, poate ca manta de vreme rea. Dacă nu ştie la ce să se-aştepte de la Sylvie sau de la ceea ce are în ea, e convenabil să mai ai la dispoziţie un cap-de-comandă.

— Mda, e logic, a zis ea făcând o pauză, adăugând apoi în timp ce mi se închideau iar ochii: Nu te deranjează să vorbeşti despre tine aşa? Ştiind că el este acolo?

— Bineînţeles că mă deranjează, am replicat căscând cât puteam de tare. Dar ideea e c-o să-l omor pe căcănarul ăla mic.

Tăcere. Mi-am lăsat ochii să tragă obloanele.

— Micky...

— *Ce mai e?*

— Dacă Anton e acolo...

Am deschis ochii spre patul de deasupra mea.

— Continuă.

— Dacă e acolo, îl vreau eu. Poţi să-l împuşti, să-i rupi picioarele, ce vrei tu. Dar vreau să fie al meu.

— De acord.

— Vorbesc serios, Micky.

— Şi eu, am mormăit lăsând capul pe pernă sub greutatea somnului amânat de-atâtea ori. Omoară pe cine vrei, Jad.

Omoară pe cine vrei.

Asta ar fi putut fi deviza incursiunii noastre.

Am ajuns la fermă fără nicio problemă. Avertizoarele, bruiate de noi, ne-au semnalat prezenţa prea târziu pentru ca Segesvar să-şi folosească armele cu rază mare de acţiune. Cârmaciul lui Vlad a urmat un vector ce părea dictat de furtună, dar care era, de fapt, un viraj executat în mare viteză. Până să-şi dea haiducii seama ce se întâmplă, *Ţeapa* s-a abătut asupra lor. Imposibil de oprit, a trecut prin cuştile panterelor, a sfărâmat barierele şi vechile pontoane de lemn ale staţiei de balotare iniţiale, a rupt platelajul, a demolat ce mai rămăsese din ziduri, împingând cu botul său armat grămada tot mai mare de resturi.

Să ştiţi că n-avem cum s-o facem la modul subtil, le spusesem lui Murakami şi Vlad cu o noapte în urmă. Vlad se entuziasmase stimulat de tetramet.

În cele din urmă, *Ţeapa* s-a oprit zăngănind în mijlocul modulelor de buncăre aproape acoperite de apă. Punţile erau înclinate mult spre dreapta, iar la nivelul calei, când trapele s-au deschis brusc, părând că explodează, vreo zece sirene au anunţat coliziunea, asurzindu-mă cu vaietul lor. Rampele de abordaj s-au lăsat brusc, cablurile din vârf răsucindu-se şi înfigându-se în centon ca să stabilizeze nava. Dincolo de pereţii carenei am auzit, înfundat, uruitul graiferelor care-şi făceau şi ele treaba. *Ţeapa* se proptea bine în sol.

Era un sistem proiectat doar pentru cazuri de forţă majoră, însă piraţii îl adaptaseră din toate punctele de vedere la un atac rapid, la abordaj şi la bombardarea unor ţinte. Numai inteligenţa artificială ce acţiona totul nu fusese informată, motiv pentru care considera că nava se află în pericol.

Vremea ne-a luat în primire de cum am păşit pe rampă. Ploaia şi vântul s-au repezit la mine, m-au plesnit peste faţă, m-au împins din direcţii neaşteptate. Echipa de asalt a lui Vlad a pornit la luptă urlând. I-am aruncat o privire lui Murakami şi am luat-o pe urmele lui. Poate că asta era şi ideea – cu nava blocată de tot ce dărâmase

chiar ea, întoarcerea însemna victorie sau moarte.

Schimbul de focuri a început în lumina cenuşie a furtunii. Şuierul armelor cu laser, bubuitul şi lătratul armelor cu glonţ. Razele albăstreau şi îngălbeneau ceaţa. Tunetul îndepărtat şi fulgerul păreau să le răspundă. Cineva a ţipat de durere şi a căzut undeva în faţa mea. Am părăsit capătul rampei, am alunecat pe un modul de buncăr, mi-am recăpătat echilibrul datorită corpului Eishundo şi am sărit în balta tulbure dintre module, apoi pe movila de lângă ea. Vederea periferică îmi spunea că mă aflam într-un vârf de săgeată, cu Jad în stânga şi Murakami în dreapta, înarmat cu o carabină cu plasmă.

Mi-am acţionat senzorii neurochimici şi am zărit o scară de mentenanţă, la baza căreia trei dintre piraţii lui Vlad erau blocaţi de tirul haiducilor de pe chei. Cadavrul unui camarad plutea lângă cel mai apropiat modul, aburii ieşindu-i din faţă şi din piept, unde îl arsese blasterul.

M-am aruncat spre scară.

— Jad!

— Da! Fugi!

Parcă eram din nou în Zona Nesalubrizată. Rămăşiţe ale sincronizării slipine, poate afinitatea dintre gemeni, prin grija corpurilor Eishundo. Am sprintat cât m-au ţinut puterile. În spatele meu am auzit blasterul cu dispersie – un vaier malefic a străbătut ploaia şi capătul docului a explodat în mii de bucăţi. Alte ţipete de durere. Am ajuns la scară cam în aceeaşi clipă în care piraţii îşi dădeau seama că se pot mişca. Am urcat rapid, cu Rapsodia la îndemână.

Ajuns în vârf, am văzut cadavre, sfârtecate şi însângerate. Unul dintre oamenii lui Segesvar, rănit, dar încă ţinându-se pe picioare, s-a repezit la mine cu un cuţit. Am făcut un pas lateral, i-am prins ca într-un cleşte braţul înarmat şi i-am făcut vânt în gol. Un urlet scurt, pierdut în furtună.

M-am ghemuit şi am privit în jur, cu mâna pe armă, căznindu-mă să văd cât mai departe. Ceilalţi urcau după mine. Picăturile de ploaie cădeau cu putere, producând mici gheizere pe suprafaţa de centon.

Docul era pustiu.

Murakami m-a bătut pe umeri.

— Deloc rău pentru unul retras din branșă.

Am pufnit arogant.

— Cineva trebuie să v-arate cum să acționați. Haideți, pe-aici!

Am traversat cu pași mari docul, am găsit intrarea de care aveam nevoie și ne-am strecurat înăuntru, unul câte unul. Scăpați brusc de furtuna dezlănțuită, într-o liniște aproape totală. Am rămas pe loc, apa șiroind de pe noi pe podeaua unui coridor scurt, flancat de uși familiare, masive, din metal, cu hublouri. Un tunet prelung a spart tăcerea. M-am uitat prin hubloul unei uși ca să fiu sigur că nu-i niciun pericol și am văzut o încăpere cu dulapuri metalice. Camera frigorifică pentru hrana panterelor și, din când în când, pentru cadavrele dușmanilor lui Segesvar. În capătul coridorului, o scară îngustă cobora într-o unitate rudimentară de reîntrupare și un cabinet veterinar pentru pantere.

Am făcut semn spre trepte.

— Pe-acolo. Coborâm trei niveluri și ajungem în complexul buncărelor.

Piraţii au luat-o înainte, gălăgioși și entuziaști. Fiind drogați, nu-i deranja că trebuiseră să urce după mine. Altfel mi-ar fi fost greu să-i conving să mă urmeze. Tinerii au coborât în fugă treptele și au nimerit într-o ambuscadă.

Fugeam pe scări, cu maximă precauție, când am simțit cum suflul blasterelor îmi pârlește fața și mâinile. O cacofonie de țipete gâtuite în timp ce piraţii se transformau în torțe umane. Unul dintre ei a izbutit să facă trei pași înapoi din infernul acela, cu brațele ca niște aripi în flăcări îndreptate, implorator, spre noi. Când s-a prăbușit, fumegând, pe treptele de oțel, ajunsese la mai puțin de un metru de mine.

Murakami a aruncat o grenadă cu ultravibraţii ce a ricoșat o singură dată, metalic, înainte de explozie. În spațiul acela strâmt, aproape că ne-a asurzit. Ne-am acoperit urechile la unison. Nu știu dacă cineva de acolo a avut timp să strige, morțile lor fiind inaudibile.

La o secundă după ce s-a făcut liniște, Murakami a tras cu arma cu plasmă. Nicio reacție. M-am furișat pe lângă cadavrele înnegrite, tot mai reci acum, ale piraților, aproape înecat de mirosul greu. Am aruncat o privire dincolo de ce mai rămăsese din piratul care fusese

lovit în plin și am văzut un coridor pustiu. Pereții, podeaua și tavanul, alb-gălbui, luceau în lumina puternică venită din tuburile de iluminiu. Aproape de baza scării, numai bălți de sânge și bucăți de țesuturi.

— Liber.

Am păşit cu grijă, îndreptându-ne spre locul în care erau grupate buncărele. Tanaseda nu știa exact unde se aflau prizonierii – haiducii deveneau agitați când venea vorba ca yakuza să calce în Kossuth. Nesigur în noul lui rol de șantajist ratat căruia îi pare rău, Tanaseda insistase, totuși, să fie primit în speranța că va afla de la mine, prin tortură sau amenințări, unde se afla memoria lui Yukio Hirayasu, pentru ca astfel să-și mai spele din rușine, cel puțin în fața colegilor lui. Dintr-un motiv mai greu de înțeles, Aiura Harlan-Tsuruoka fusese de acord și, până la urmă, tocmai presiunea exercitată asupra lui Segesvar dusese la cooperarea diplomatică dintre yakuza și haiduci. Tanaseda fusese întâmpinat cu tot fastul chiar de Segesvar, care-i spusese fără ocolișuri că cel mai bine era să tragă la un hotel din Newpest sau din Sourcetown, să nu vină la fermă fără a fi invitat și să-și țină oamenii aproape. Cu siguranță nu făcuse un tur al fermei.

În tot complexul acela exista un singur loc sigur pentru oamenii a căror moarte nu era încă necesară. Îl văzusem de câteva ori în vizitele mele precedente, odată chiar fusesem martorul încarcerării unui narcoman și cartofor pe care Segesvar încă nu hotărâse cum să-l transforme într-un exemplu. Dacă voiai să închizi un om la ferma aia, îl vârai într-un loc de unde nici măcar un monstru nu putea să scape. Îl încuiai în celula unei pantere.

Ne-am oprit la o intersecție unde sistemele de aerisire se căscau deasupra noastră. Prin conducte, ajungeau vag până la noi zgomotele unei lupte. Am arătat spre stânga murmurând:

— Acolo jos. Cuștile panterelor sunt toate pe dreapta, după următorul colț, și se deschid spre tunelurile ce duc la țarcuri. Segesvar a adaptat câteva pentru oameni. Trebuie să fie în una dintre ele.

— OK.

Am grăbit pasul, am făcut la dreapta și am auzit imediat cum una dintre ușile celulelor culisează în podea. Zgomot de pași și voci

ridicate. Segesvar şi Aiura, plus o voce pe care o mai auzisem, dar n-o recunoşteam. Mi-am stăpânit chiotul de bucurie, m-am lipit de perete şi le-am făcut semn lui Jad şi Murakami să se dea înapoi.

Aiura, fierbând de furie:

— ...chiar crezi că mă las *impresionată* de aşa ceva?

— Nu mă lua cu frecţii din astea, se răstea Segesvar. Ăsta-i nenorocitul ăla de yakuza cu ochii oblici pe care-ai insistat să-l primesc aici. Ţi-am spus că...

— Dar, Segesvar-san, eu nu cred...

— Nu-mi mai spune-aşa. Suntem în Kossuth, nu în degeneratul ăla de nord. Arată puţină sensibilitate culturală, ce naiba! Anton, eşti sigur că n-a pătruns nimeni aici?

În sfârşit, şi a treia voce. Capul-de-comandă, înalt, cu tunsoarea fantezistă, din Drava. Câinele de atac al lui Kovacs II.

— Absolut. E o zonă strict...

Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Intenţia mea fusese să mai aştept câteva secunde. Să iasă pe coridorul spaţios, puternic luminat, apoi să sar asupra lor. Dar...

Jad s-a repezit pe lângă mine ca un cablu de trauler scăpat de sub control. Vocea ei părea că se izbeşte de toţi pereţii complexului.

— *Anton, jigodia dracului!*

M-am dezlipit de perete ca să-i ameninţ cu Rapsodia.

Prea târziu.

Într-o fracţiune de secundă, i-am văzut pe toţi trei, uluiţi. Segesvar s-a uitat spre mine şi a tresărit. Jad se oprise, cu blasterul la şold, îndreptat spre ei. Anton a reacţionat cu viteza unui Anihilator. A înşfăcat-o de umeri pe Aiura Harlan-Tsuruoka şi a împins-o în faţa lui, acţionând blasterul. Şefa securităţii lui Harlan a urlat...

...şi s-a făcut bucăţi de la umeri până în talie când gloanţele monomoleculare au pătruns prin ea. Explozia de sânge şi de ţesuturi m-a împroşcat din cap până-n picioare, orbindu-mă...

Până să mă şterg la ochi, cei doi au dispărut în celula din care ieşiseră şi prin tunelul de dincolo. Ce mai rămăsese din Aiura zăcea pe podea, doar trei bucăţi mari şi bălţi de sânge.

— Jad, *ce dracu' te-a apucat?* am urlat.

— Ţi-am spus că-i al meu, mi-a răspuns ştergându-se pe faţă şi

mânjindu-se de sânge.

Am încercat să mă calmez. Am arătat carnajul de la picioarele noastre.

— *Nu* l-ai nimerit, Jad. A scăpat. Calmul mă părăsea, făcând loc, neputincios, unei furii ce mă făcea să văd negru în faţa ochilor. *Cum de-ai putut să fii atât de proastă? A scăpat!*

— *Atunci o să-l prind!*

— Nu, trebuie să...

Dar Jad pornise deja, cu paşi mari, de Anihilator, prin tunel.

— Bravo, Tak! a spus Murakami sardonic. Aşa autoritate mai zic şi eu.

— Tacă-ţi gura, Tod! Caută sala monitoarelor şi vezi ce-i în celule. Sigur sunt toţi aici. Mă întorc cât pot de repede.

Alergam deja după Jad, după Segesvar.

După ceva.

Capitolul 46

Tunelul se termina într-o arenă pentru luptele de pantere. Cu pereţii înclinaţi, abrupţi, din centon, înalţi de zece metri şi zgâriaţi până la jumătate de panterele care, de zeci de ani, se chinuiau să iasă de-acolo. De jur-împrejur, un spaţiu îngrădit pentru spectatori, deschis spre un cer acoperit de nori verzui ce se deplasau ca atinşi de streche. Ploua prea tare ca să priveşti în sus. Noroi gros de treizeci de centimetri pe fundul gropii, transformat acum într-o baltă de ploaia torenţială. Canalele de scurgere din pereţi nu mai făceau faţă.

Am mijit ochii prin stropii deşi de apă ce-mi cădeau pe faţă şi am zărit-o pe Jad la jumătatea scării de mentenanţă fixate într-un colţ al arenei. Am urlat la ea, încercând să acopăr vuietul furtunii.

— *Jad! Aşteaptă!*

S-a oprit, agăţată de o treaptă, cu blasterul îndreptat în jos, apoi a fluturat dintr-o mână şi a continuat să urce.

Am înjurat, mi-am prins bine Rapsodia şi am urmat-o. Ploaia cădea în cascadă pe pereţi şi bătea darabana pe capul meu. Mi s-a părut că aud un blaster, undeva deasupra.

Când am ajuns sus, am simţit cum mă apucă cineva de încheietura mâinii. Am tresărit şi, ridicând ochii, am văzut-o pe Jad.

— Rămâi pe loc, mi-a şoptit ea. Ăia doi simt aici.

Precaut, am ridicat încet capul şi am privit şirul de rampe şi de galerii pentru spectatori ce făceau legătura între arene. Perdelele groase de ploaie îmi înceţoşau vederea. La peste zece metri vedeam doar o pată cenuşie, la douăzeci nu mai vedeam nimic. Undeva, de cealaltă parte a fermei, auzeam schimburi intense de focuri, aici însă era doar furtuna. Văzându-mă cum privesc în jur, Jad, care stătea întinsă pe burtă la marginea gropii, s-a târât spre mine.

— S-au despărţit, mi-a zis ea la ureche. Anton a luat-o spre locul de acostare, în partea cealaltă. Caută probabil un vas cu care s-o şteargă sau poate pe celălalt eu al tău, ca să ne ţină piept împreună. Al doilea s-a retras printre cuşti şi cred că vrea să lupte. Adineauri a tras în mine.

— OK. Ia-te după Anton, iar eu mă îngrijesc de Segesvar. Te

acopăr când porneşti.

— S-a făcut.

Am prins-o de umăr când s-a întors cu faţa în sus şi am tras-o spre mine.

— Jad, ai mare grijă! Dacă dai de celălalt eu...

Şi-a dezvelit dinţii într-un zâmbet larg, acoperit imediat de ploaie.

— Îi fac felul fără să te coste nimic.

Am urcat lângă ea, am scos blasterul şi l-am programat pe dispersie compactă şi bătaie maximă. M-am ghemuit cât mai aproape de sol.

— Atenţie!

Am văzut-o încordându-se.

— Acum!

A luat-o la fugă de-a lungul balustradei, spre o rampă de legătură, apoi a dispărut în ceaţă. Din dreapta, un glonţ de blaster a străpuns perdeaua de apă. Am tras şi eu, din reflex, dar parcă nu îndeajuns de aproape. Între patruzeci şi cincizeci de metri spusese armurierul din Tekitomura, dar cel mai bine era să vezi în cine tragi.

Aşa că...

M-am ridicat în picioare şi am urlat cât m-au ţinut plămânii.

— Hei, Rad! M-auzi? Vin să te-omor!

Niciun răspuns. Şi niciun foc de blaster. Am înaintat cu precauţie, pe lângă galeria din jurul gropii, încercând să ghicesc poziţia lui Segesvar.

Locurile de luptă arătau ca nişte arene ovale săpate direct în nisipul de pe fundul Plantaţiei, cu aproximativ un metru sub nivelul apei. Erau nouă la număr, una lângă alta în şiruri de câte trei, despărţite de pereţi groşi, din centon, cu galerii interconectate deasupra, unde spectatorii stăteau în picioare, lângă balustradă, şi priveau în jos cum panterele se sfârtecau reciproc la o distanţă sigură. Rampele din plasă de sârmă de oţel amplasate în jurul fiecărei arene ofereau un spaţiu în plus când luptele atrăgeau mai mulţi spectatori decât de obicei. De câteva ori văzusem galeriile ticsite, câte cinci spectatori unul în spatele celuilalt, şi rampele de legătură gemând sub greutatea celor curioşi să vadă moartea la ea acasă.

Structura de stup a celor nouă arene se înălţa la vreo cinci metri

din apa puțin adâncă a Plantației și, pe o parte, se mărginea cu bulele joase ale complexului de buncăre. În acest capăt al arenelor și traversate de alte rampe de serviciu se înșiruiau cuști mai mici, în care erau hrănite panterele, și piste dreptunghiulare, pe care erau plimbate animalele și în care *Țeapa* intrase cu toată forța în drumul ei spre fermă. Din câte-mi dădeam seama, Segesvar trăsese chiar din dreptul acestui talmeș-balmeș.

— *Mă auzi, Rad, căcat cu ochi?*

Blasterul a trosnit din nou și raza a trecut la un fir de ață de mine. M-am întins pe centon, direct într-o baltă.

— Ai înaintat suficient, Tak! l-am auzit pe Segesvar strigând.

— Cum vrei! Oricum mai avem puțin și vă curățăm pe toți.

— Zău? N-ai prea multă încredere în tine, este? Să știi că el e pe docul nou acum. Îi căpăcește pe amicii tăi pirați. Ori îi înecă în Plantație, ori îi dă de mâncare la pantere. Ascultă.

Am ciulit urechile și am deslușit zgomotele luptei. Trosnetul blasterelor și, din când în când, urlete de durere. Nu înțelegeam de partea cui înclina balanța, dar presimțirile legate de Vlad și de echipajul lui îmbibat de tetramet păreau să se adeverească. Am făcut o grimasă.

— Văd că te-a fermecat și pe tine! Ce s-a-ntâmplat? Ați petrecut ceva timp împreună la sala de forță? I-ați dat un simultan curvei preferate?

— Du-te-n mă-ta, Kovacs! Cel puțin el știe *cum* să se distreze.

Vocea lui părea aproape, chiar și în vuietul din jur. M-am ridicat puțin și am început să mă târăsc de-a lungul galeriei. Tot mai aproape.

— Aha. D-asta m-ai vândut?

— Nu te-am vândut deloc, a răspuns el râzând scrâșnit, ca vinciul unui trauler. Te-am dat la schimb cu o versiune mai tânără a ta. Am de gând să-mi achit datoria față de el, nu de tine. Fiindcă băiatul *ăsta* încă-și aduce aminte de unde vine.

Mai aproape. Acoperă câte un metru odată prin ploaia care bate ca un ciocan și apa de trei centimetri de pe rampă. Îndepărtează-te de o groapă, treci pe lângă următoarea. Nu te ridica prea mult. Nu lăsa ca ura și furia să te ridice în picioare. Încearcă să-l faci pe el să greșească.

— Își mai aduce aminte cum te văicăreai și te târâi pe o străduță cu coapsa despicată, Rad? Îșiamintește asta?

— Da. Știi... a zis Segesvar cu o voce tot mai ascuțită, probabil iritat de întrebarea mea. *Nu aduce tot timpul vorba despre asta. Și nu profită de ea ca să mă mulgă de finanțe.*

Mai aproape. Mi-am subțiat și eu vocea, amuzat.

— Da? Și ți-a făcut lipeala cu Primele Familii. Pentru că, până la urmă, aici ai vrut s-ajungi, nu? Te-ai vândut unor lepre de aristocrați, Rad. La fel ca yakuza, băga-i-aș în mă-sa! Mai e puțin și te muți în Millsport.

— *Hai sictir, Kovacs!*

Furia i s-a materializat într-o nouă rafală de blaster, dar mult prea departe de mine. Am rânjit și am trecut Rapsodia pe dispersie maximă. M-am ridicat în genunchi și am acționat sistemul neurochimic.

— Zici că *eu* sunt cel care a uitat de unde vine? Să fim serioși, Rad! Parcă te văd purtând un corp cu ochii oblici.

Suficient de aproape.

— *Hei, ce...*

Am sărit în picioare și m-am repezit spre el. Ghidat de vocea lui, ajutat de vederea amplificată de senzorii neurochimici. L-am zărit în capătul celălalt al unei cuști, stând ghemuit, apărat oarecum de plasa din oțel a unei rampe de legătură. Am tras repede în timp ce dădeam ocol gropii și Rapsodia a început să scuipe gloanțe monomoleculare. N-aveam timp să țintesc bine, speram doar că...

A icnit și s-a clătinat, prinzându-se de un braț. Am simțit o bucurie animalică și am schițat un rânjet pe măsură. Am tras din nou, dar n-am văzut dacă s-a prăbușit ori s-a ascuns. Am sărit peste balustrada dintre galeria pe care mă aflam și cușca de dincolo. Cât pe ce să mă împiedic. Mi-am recăpătat echilibrul și, într-o fracțiune de secundă, m-am hotărât. N-aveam cum să ajung la el alergând pe zid. Dacă mai era în viață, avea timp să se ridice în picioare și să mă prăjească bine. Rampa era dreaptă, vreo șase metri pe deasupra cuștii. Am luat-o la fugă.

Metalul de sub picioare se îndoia amenințător.

De jos, din cușcă, am auzit cum sare și mârâie ceva. Răsuflarea

puturoasă, de carne putredă, a panterei mi-a mutat nasul din loc.

Mai târziu am înțeles ce se întâmplase: cușca în care era hrănită pantera fusese lovită din lateral de *Țeapă,* iar centonul din partea aceea, unde aștepta Segesvar, crăpase. Capătul rampei atârna acum doar de bolțurile desprinse pe jumătate. Și, în urma unui impact asemănător în altă parte a complexului, una dintre pantere scăpase din cușcă.

Mai aveam doi metri până la capătul rampei când bolțurile s-au desprins de tot. Reflexul Eishundo m-a făcut să mă arunc înainte. Am dat drumul Rapsodiei și m-am prins de marginea cuștii cu ambele mâini. Rampa a căzut de sub mine. Palmele mi s-au lipit de centonul udat de ploaie. O mână îmi aluneca, totuși priza specială din cealaltă rezista. Undeva, sub mine, pantera zgâria rampa căzută scoțând scântei, apoi s-a retras cu un urlet ascuțit. M-am chinuit să mă prind cu cealaltă mână.

Deasupra cuștii am văzut capul lui Segesvar. Deși era palid la față, iar mâneca dreaptă a hainei îi mustea a sânge, zâmbea cu toată gura.

— Măi să fie! a zis el aproape relaxat. Vechiul meu amic, Takeshi Kovacs, cel mai drept dintre drepți.

Am încercat să mă ridic. Am reușit să mă agăț cu un călcâi de marginea cuștii. Segesvar m-a văzut și s-a apropiat șchiopătând.

— Să nu exagerăm, a spus și mi-a tras un șut în picior.

Am rămas suspendat din nou, abia ținându-mă să nu cad. Segesvar m-a privit lung, după care s-a uitat înspre arene și a dat din cap, ușor satisfăcut. Ploaia cădea la fel de apăsat peste noi.

— Măcar o dată să te privesc și eu de sus.

— *Mai du-te-n mă-ta!* am replicat eu gâfâind.

— Știi, pantera de acolo ar putea fi chiar unul dintre preoții tăi. Culmea ironiei, nu crezi?

— Hai, Rad, fă-ți numărul până la capăt! Ești o jigodie și jumătate și nimic din ceea ce faci aici nu va dovedi contrarul.

— Așa, Takeshi. Dă-i înainte cu morala, a zis el schimonosindu-se la față și, preț de o clipă, am crezut că mă va călca pe ambele mâini. Cum faci de obicei. *A, Radul e un răufăcător, Radul nu se poate descurca singur, i-am și salvat viața odată.* Faci asta de când mi-ai suflat-o pe Yvonna... Nu schimbi deloc placa?

L-am privit fără să înțeleg la ce se referă, aproape uitând că puteam să cad dintr-o clipă într-alta.

— Ce dracu' tot vorbești? am întrebat scuipând apa din gură.

— Știi foarte bine. În crâșma lui Watanabe, în vara aia, Yvonna Vasarely, fata cu ochii verzi.

Brusc, mi-am adus aminte. Reciful lui Hirata, tipa cu picioare lungi, deasupra mea. Corpul ei ud, cu gust de sare de mare, în costumul de scafandru.

„Ține-te bine"

— Credeam... am spus eu nedumerit. Credeam că o cheamă Eva.

— Deci recunoști!

Cuvintele au țâșnit din el ca puroiul dintr-o bubă spartă, ca otrava ținută prea mult în sticluță. Avea chipul descompus de furie.

— Te-a *durut în cur* de ea. Pentru tine a fost doar o tipă căreia i-ai tras-o și-ai uitat-o.

Trecutul s-a abătut asupra mea ca un val uriaș. Corpul Eishundo a preluat controlul în timp ce atârnam într-un tunel luminat de imagini caleidoscopice din vara aceea. O masă în fața crâșmei lui Watanabe. Zăpușeala apăsătoare și cerul plumburiu. Briza anemică dinspre Plantație, prea slabă ca să miște clopoțeii de vânt. Pielea mărgelată de sudoare. Priviri languroase, râsete și mirosul acru de cânepă de mare. Fata cu ochii verzi.

— Au trecut două sute de ani, Rad. Tu nici nu schimbai o *vorbă* cu ea. Trăgeai metamfetamină pe nas din decolteul Malgazortei Bukovski, ca de obicei.

— Nu știam cum s-o abordez. Era... s-a oprit el privind în sus. *Am ținut mult la ea, cretinul dracului!*

La început n-am știut ce vrea să iasă din mine. Poate o tuse din cauza apei pe care o înghițeam de fiecare dată când deschideam gura. Părea un suspin, ceva ce se rupea în mine. Și tot urca, zbătându-se să scape.

Dar nu.

Pur și simplu îmi venea să râd.

Am izbucnit în râs după ce-am scuipat prima gură de apă, ca un cocoloș cald care se cuibărise prea mult în piept. A țâșnit odată cu apa, de neoprit.

— *Ce-i atât de amuzant, boule?*

Nu mă puteam opri. Chicoteam. Simţeam cum braţele mi se întăresc cu noua energie dată de veselia neaşteptată, cum mâinile se prind şi mai viguros, cum degetele devin mai flexibile.

— Da' prost mai eşti, Rad. Tipa era doldora de bani. N-avea niciun interes să-şi irosească tinereţea pe străzi, ca noi. În toamna aia s-a dus să studieze la Millsport. N-am mai întâlnit-o de-atunci. Chiar mi-a spus că nu ne vom mai vedea şi să-mi iau gândul de la ce-a fost între noi, că ne-am distrat, dar trebuie să ne vedem fiecare de viaţa lui.

Aproape fără să-mi dau seama ce fac, am început să mă ridic spre marginea ţarcului, în timp ce Segesvar se uita lung la mine. Încet-încet, am ajuns cu pieptul în dreptul lui.

— Chiar crezi c-ai fi reuşit să pui mâna pe o tipă ca asta, Rad? am întrebat eu gâfâind. Chiar crezi că ţi-ar fi turnat câţiva copii, că ar fi stat la palavre, pe Cheiul Spekny, cu nevestele celor din bandă? Că te-ar fi aşteptat cu masa pusă să vii acasă? Beat mort şi plin de metamfetamină, în zorii zilei, plecat pe două cărări de la Watanabe? Între două icnete, râsul m-a umflat iar. Cât de disperată ar trebui să fie o femeie, orice femeie, încât să-şi dorească aşa ceva?

— *Du-te-n mă-ta!* a ţipat el şi m-a lovit cu piciorul în faţă.

Cred că anticipasem lovitura. Fiindcă îl enervasem destul. Brusc, totul a părut îndepărtat şi lipsit de importanţă pe fondul imaginilor luminoase din vara aceea. Şi, oricum, meritul era al corpului Eishundo, nu al meu.

L-am prins cu mâna stângă de gamba piciorului cu care tocmai mă lovise. Nasul mi se umpluse de sânge. Priza specială îşi făcuse datoria. L-am tras spre mine cât am putut de tare. Segesvar a ţopăit caraghios pe celălalt picior, la marginea ţarcului. M-a privit, schimbat la faţă.

Am căzut, trăgându-l după mine.

Am ajuns jos repede. Pereţii ţarcului se înclinau precum cei ai arenelor, iar rampa căzută se blocase la jumătatea peretelui de centon, într-o poziţie aproape orizontală. M-am prăbuşit pe sita metalică cu Radul deasupra mea. Am simţit că nu mai am aer. Rampa a trepidat şi s-a mai lăsat o jumătate de metru. Sub noi, pantera părea că înnebuneşte şi zgâria rampa încercând s-o tragă în jos. Simţea sângele ce-mi curgea din nasul rupt.

Segesvar căuta o poziție mai avantajoasă, cu ochii la fel de furioși. Mi-a parat repede pumnul și, mârâind printre dinții încleștați, m-a apăsat pe gât cu brațul rănit. Efortul l-a făcut să urle de durere, dar n-a slăbit deloc presiunea. Pantera se izbea de rampa căzută, amețindu-mă cu răsuflarea ei fetidă. I-am văzut un ochi fioros, mascat în parte de scânteile scoase de ghearele ce scrijeleau metalul. Urla și se repezea ca un duh necurat.

Poate că asta și era.

M-am zvârcolit cât am putut, însă oponentul meu mă blocase bine. După aproape două secole de violență stradală, n-avea cum să piardă o luptă ca asta. Mă privea cu ură și asta îi dădea putere să uite durerea din brațul sfârtecat de blaster. Mi-am eliberat un braț și am încercat din nou să-l lovesc în gât, dar îmi ghicise intenția. A întins un cot și degetele mele nu au reușit decât să-i zgârie un obraz. Mi-a blocat brațul și s-a lăsat și mai greu pe cel rănit, care mă sufoca.

Am ridicat capul și l-am mușcat, prin haină, de antebraț. Sângele a răzbătut prin mânecă și mi-a umplut gura. Radul a țipat și m-a lovit în tâmplă cu celălalt braț. Presiunea asupra gâtului meu începea să-și spună cuvântul – abia respiram. Pantera izbea cu labele în rampa metalică și a reușit s-o miște. Am alunecat puțin în lateral.

M-am folosit de poziția schimbată.

Mi-am înfipt degetele în fața lui Segesvar și am tras cât am putut.

Spinulele s-au înfipt adânc în piele, care s-a rupt acolo unde buricele degetelor și podul palmei apăsau cel mai tare. Instinctul luptătorului de stradă îl făcuse să închidă ochii, dar fără folos. Degetele mele au rupt pleoapa unuia, au prins globul ocular și l-au desprins de nervul optic. Segesvar urla acum din toți rărunchii. Sângele țâșnise, roșu pe cenușiul ploii, încălzindu-mi fața. Radul mi-a dat totuși drumul și s-a lăsat pe spate, schimonosit la față, cu ochiul atârnând, din care sângele țâșnea în jeturi mici, scurte. Am urlat de furie și m-am ridicat. L-am lipit de balustradă aplicându-i un pumn zdravăn în obrazul pe care nu curgea sângele.

Segesvar a rămas întins preț de o secundă, căutând să mă blocheze cu mâna stângă, cu pumnul drept strâns, în ciuda brațului rănit.

Apoi pantera l-a tras spre ea.

Definitiv. O învălmășeală – coamă, blană, labe din față și cioc larg

deschis. Ghearele i s-au înfipt în umăr şi l-au tras de pe balustradă ca pe o păpuşă din cârpă. Segesvar a ţipat o dată, apoi, când ciocul animalului s-a închis brusc, s-a auzit un trosnet scurt. N-am văzut, dar probabil că pantera îl rupsese în două.

Am rămas o vreme legănându-mă pe pasarela înclinată, ascultând cum îl sfârtecă şi îi ronţăie oasele. În cele din urmă, m-am apropiat anevoie de balustradă şi m-am silit să privesc în jos.

Prea târziu. Nimic din rămăşiţele de lângă panteră nu putea fi asociat, nici pe departe, cu un corp uman.

Ploaia ducea cu ea cheagurile de sânge.

Panterele de mlaştină nu sunt foarte inteligente. Sătulă acum, bestia n-a mai fost interesată de prezenţa mea deasupra ei. Câteva minute mi-am căutat blasterul, dar nu l-am găsit, drept care am încercat să ies din ţarc. Cu crăpăturile pe care *Ţeapa* le făcuse în zidul din centon, n-a fost prea greu. M-am sprijinit cu picioarele de cea mai largă şi am urcat pas cu pas. Cu excepţia unei sperieturi pe care am tras-o când o bucată de centon s-a desprins tocmai când mă agăţam cu mâna de margine, ascensiunea a fost rapidă şi lipsită de incidente. În timp ce urcam, ceva din sistemul Eishundo mi-a oprit sângele ce continuase să curgă din nas.

Ajuns la suprafaţă, m-am ridicat în picioare şi am ciulit urechile. Deşi furtuna se mai potolise, nu auzeam nimic. Poate lupta se încheiase, poate cele două tabere se urmăreau cu atenţie pe ascuns. Se pare că-i subestimasem pe Vlad şi pe cei din echipa lui.

„Sau poate pe haiduci."

Era momentul să aflu cum stătea treaba.

Am găsit blasterul lui Segesvar într-o baltă de sânge de lângă ţarc, am verificat dacă e încărcat şi m-am întors, traversând cu grijă rampele de la o groapă la alta. În timp ce mergeam, am înţeles că, după moartea lui Segesvar, aveam doar o senzaţie vagă de uşurare. Parcă nu-mi mai păsa că mă vânduse, iar pica pe care mi-o purta fiindcă i-o suflasem pe Eva...

Yvonna.

...Yvonna, corect, nu făcea decât să întărească un adevăr evident. Dincolo de orice altceva, singurul lucru ce ne legase timp de aproape

două sute de ani era datoria pe care o avea, fără voia lui, față de mine – faptul că-i salvasem viața. Până la urmă, nu existase niciun fel de simpatie între noi, motiv pentru care eului meu mai tânăr îi venise foarte ușor să-l joace pe degete.

Întors în tunel, m-am oprit din loc în loc și am ascultat atent dacă nu cumva se trage. În complexul de buncăre domnea o liniște stranie și pașii mei răsunau mai tare decât aș fi vrut. Am ajuns la trapa unde-l lăsasem pe Murakami. Ce mai rămăsese din Aiura Harlan zăcea acolo, cu o gaură perfect rotundă unde ar fi trebuit să fie partea de sus a coloanei vertebrale. În rest, pustiu. M-am uitat pe coridor și în stânga și în dreapta, am ascultat din nou și am prins doar un zăngănit metalic regulat ce venea probabil de la panterele închise în celule, înfuriate de zgomotele de afară. Am pornit pe lângă ușile care zăngăneau ușor, cu nervii întinși la maximum, cu degetul pe trăgaciul blasterului.

Pe ceilalți i-am găsit la vreo șase uși mai încolo. Trapa fusese lăsată, celula era luminată fără menajamente. Cadavre claie peste grămadă, peretele din spate mânjit de sânge, de parcă cineva l-ar fi pictat.

Koi.

Tres.

Brasil.

Patru-cinci pe care i-am recunoscut, dar pe care nu-i știam după nume. Toți fuseseră uciși cu o armă cu încărcătură solidă și apoi întorși cu fața în jos. Aceeași gaură în fiecare capăt al șirei spinării, fără memorie.

Nici urmă de Vidaura, nici urmă de Sylvie Oshima.

Am rămas țintuit locului, uitându-mă de la un cadavru la altul ca și cum aș fi căutat un lucru pe care-l pierdusem. Am rămas așa până când celula puternic luminată a devenit un vaiet constant în urechile mele, acoperind lumea.

Pași pe coridor.

M-am răsucit pe călcâie, am pregătit blasterul și cât pe ce să-l împușc pe Vlad Tepes în momentul în care a apărut în dreptul trapei. S-a tras înapoi, a îndreptat spre mine arma cu plasmă și s-a oprit. A rânjit fără tragere de inimă și a ridicat încet o mână, frecându-se pe

obraz.

— Kovacs, ce dracu', omule, era să te omor.

— Ce naiba se petrece aici, Vlad?

S-a uitat pe lângă mine, la cadavre şi a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Se pare c-am ajuns prea târziu. Îi cunoşti?

— *Unde-i Murakami?*

A făcut semn înapoi, în direcţia din care venise.

— În partea cealaltă, pe docul de parcare. M-a trimis după tine în caz c-ai nevoie de ajutor. Luptele s-au cam terminat. A mai rămas câte unul, răzleţ, dar după ce terminăm curăţenia luăm şi noi ce putem. Doar suntem piraţi, nu? După faptă şi răsplată. Hai, pe-aici.

L-am urmat ca în transă. Am traversat buncărul prin coridoare pe care se vedeau semnele luptei: pereţi înnegriţi de blastere şi bucăţi de ţesut uman, câte un cadavru răşchirat şi chiar un ins între două vârste, mult prea bine îmbrăcat, care şedea nemişcat pe podea, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea: ambele picioare sfârtecate, desprinse de el, în faţa lui. Incursiunea noastră trebuie să-l fi surprins la cazinou sau la bordel, de acolo se refugiase în complexul de buncăre, unde fusese prins la mijloc. Când am ajuns în dreptul lui, s-a chinuit să-şi ridice ambele braţe spre noi, însă Vlad l-a împuşcat în plin. Am trecut pe lângă el în timp ce fumul i se prelingea din gaura masivă din piept şi am urcat pe o scară de acces în stafia de balotare.

Pe docul de parcare, acelaşi masacru. Cadavre răspândite pe chei şi între skimmerele acostate. Ici şi colo, flăcărui, unde blasterele găsiseră ceva mai inflamabil decât carnea şi oasele de om. Fumul se înălţa printre rafalele de ploaie. Vântul nu mai sufla atât de tare.

Murakami era aproape de mal, îngenuncheat lângă Virginia Vidaura, întinsă pe jos, şi îi spunea ceva. Cu o mână îi sprijinea capul. Doi dintre piraţii lui Vlad stăteau mai retraşi, contrazicându-se amical, cu armele atârnate de umăr. Erau uzi până la piele, în rest păreau teferi.

Pe carapacea unui plantmobil vopsit în verde, acostat în apropiere, zăcea cadavrul lui Anton.

Cu capul în jos, cu ochii deschişi, cu părul în culorile curcubeului aproape atingând apa. Acolo unde-i fuseseră pieptul şi pântecele se vedea o gaură prin care-ţi puteai vârî capul. Probabil că Jad îl

omorâse din spate, cu blasterul la foc concentrat. Arma fusese abandonată pe doc, într-o baltă de sânge. Nici urmă de Jad.

Murakami ne-a observat și s-a desprins de Vidaura. A luat blasterul de jos și mi l-a întins cu ambele mâini. Fără încărcător, cu chiulasa goală. Jad descărcase arma în Anton și apoi o aruncase.

— Am căutat-o, dar n-am găsit-o, mi-a zis Murakami clătinând din cap. Col zice că ar fi văzut-o când intra în apă. A împușcat-o unul de pe zidul ăla. Se prea poate să fi fost doar atinsă, dar în nebunia asta... N-avem de unde să știm până nu căutăm prin apă. Furtuna s-a mai potolit și se îndreaptă spre vest. Vedem atunci.

Am privit spre Virginia Vidaura. Nu avea leziuni evidente, însă stătea cu capul căzut în piept și părea semiconștientă. M-am întors spre Murakami.

— Ce naiba e...

Lovitura cu patul blasterului a fost fulgerătoare.

Foc alb, uluire. Sângele îmi curgea iarăși din nas.

„Ce..."

M-am clătinat, am rămas cu gura căscată, m-am prăbușit la pământ.

Murakami s-a aplecat asupra mea. A lăsat blasterul deoparte și a scos de la cingătoare un mic pistol cu electroșocuri.

— Îmi pare rău, Tak!

Apoi a tras în mine.

Capitolul 47

La capătul unui coridor foarte lung, întunecat, mă aşteaptă o femeie. Încerc să mă grăbesc, dar hainele îmi sunt grele, îmbibate de apă, iar coridorul este înclinat şi acoperit, aproape până la genunchi, de ceva vâscos, poate sânge închegat, deşi are un miros puternic de belaiarbă. Înaintez anevoie pe podeaua alunecoasă, iar uşa deschisă nu pare să se apropie deloc.

Ai o problemă, amice?

Acţionez senzorii neurochimici, însă ceva nu e-n regulă, fiindcă ce văd acum e o imagine mult prea îndepărtată, ca privită printr-o lunetă întoarsă pe dos. La cea mai mică mişcare sare de colo-colo, rănindu-mi privirea de câte ori încerc s-o concentrez. Jumătate din timp, femeia e camarada bine înzestrată a lui Vlad, goală până la brâu şi aplecată peste modulele unui echipament nefamiliar aşezat pe podeaua cabinei. Sâni mari, care atârnă ca nişte fructe – simt cum cerul gurii tânjeşte să sugă unul dintre sfârcurile maronii. Apoi, tocmai când cred că s-a stabilizat, imaginea dispare lăsând locul unei bucătării minuscule, cu obloane vopsite manual, ce blochează lumina soarelui din Kossuth. E şi acolo o femeie, tot goală până la brâu, dar nu-i aceeaşi, fiindcă o cunosc bine.

Imaginea tremură din nou. Ochii îmi rătăcesc spre obiectele de pe podea. Casete gri mat, rezistente la impact, discuri negre, lucioase, din care, în momentul activării, încep să se deruleze informaţiile. Logoul de pe fiecare modul este gravat cu caractere ideografice pe care le recunosc, deşi nu ştiu să citesc nici în Hun Home, nici în chineza de pe Terra. Tseng Psychographics. *Un nume pe care l-am văzut pe câmpurile de luptă şi pe unităţile de recuperare psiho-chirurgicală în trecutul recent, un nume nou. O nouă stea în constelaţia rarefiată a mărcilor militare, un nume şi o marcă pe care şi le pot permite doar organizaţiile ce dispun de fonduri consistente.*

Ce ai acolo?

Un Kalaşnikov electromagnetic. Mi l-a împrumutat unul dintre tipii de pe coridor.

Mă întreb de unde l-a furat.

Cine spune că-i de furat?

Eu. Tipii ăştia sunt piraţi.

Brusc, palma mi se umple de patul armei, rotunjit, voluptuos. Clipeşte spre mine în lumina difuză de pe coridor, implorându-mă să apăs pe trăgaci.

Cel puţin şapte sute de dolari Naţiunile Unite. Niciun pirat, oricât tetramet ar avea la bord, n-ar da atâţia bani pe o armă silenţioasă.

Mă chinuiesc să mai fac doi-trei paşi, copleşit de neputinţa de a înţelege ce s-a petrecut. De parcă aş absorbi lichidul vâscos de pe coridor prin rădăcinile ce-mi ies din picioare şi ghetele ude de apă şi aş şti că, în momentul în care m-aş umple de el, m-ar lăsa fără aer şi m-ar opri.

Şi m-aş umfla şi aş exploda, ca o pungă de sânge strânsă prea tare.

Băiete, dacă mai intri aici, te bag la presă până ţâşneşte tot mustul din tine.

Fac ochii mari, uluit. Mă uit din nou prin lunetă şi de data asta nu mai e femeia cu modulele, nu mai e cabina de pe Ţeapă.

E bucătăria.

E mama. Stă cu un picior într-un lighean cu apă tulbure şi se apleacă să şi-l frece cu un burete natural. Ca toate culegătoarele de belaiarbă, poartă o fustă scurtă, până la coapse, despicată pe o parte, în rest e goală până la brâu, şi e tânără, mai tânără decât mi-o amintesc. Sânii îi atârnă, umflaţi şi moi, ca nişte fructe, iar gura mă doare de amintirea clipelor în care sugeam la ei. Se uită alături, apoi în jos, spre mine, şi zâmbeşte.

Iar el intră trântind uşa din altă cameră, uşă despre care memoria îmi spune că dă spre chei. Intră trântind uşa şi se repede la ea ca o fiară.

Intriganta dracului!

Din nou uluit, îmi concentrez privirea şi în clipa următoare mă văd în pragul uşii. Nu mai e deloc imaginea prin lunetă, totul e real acum. Mă mişc doar după primele trei lovituri. Cu dosul palmei, tare, o lovitură pe care toţi am primit-o de la el, frecvent, de data asta însă chiar e dezlănţuit – mama se izbeşte de masă şi cade, se ridică, dar el o pocneşte din nou, mama cade iarăşi, acum îi sângerează nasul, luminat de o rază de soare strecurată prin oblon, se căzneşte să se

ridice, el o loveşte cu piciorul în stomac, mama icneşte şi se întoarce pe o parte, ligheanul se răstoarnă şi apa se împrăştie până la mine, peste pragul uşii, peste picioarele mele goale, pe urmă parcă doar fantoma mea rămâne la uşă în timp ce eu intru în fugă şi încerc să intervin între ei.

Sunt mic, n-am mai mult de cinci ani, iar el e beat şi loviturile nu-şi ating mereu ţinta. Dar una e de-ajuns să mă arunce pe uşă afară. Pe urmă se apropie şi se apleacă asupra mea, cu mâinile de abia ţinându-le pe genunchi, gâfâind cu gura căscată.

Băiete, dacă mai intri aici, te bag la presă până ţâşneşte tot mustul din tine.

Nici măcar nu se deranjează să închidă uşa, se întoarce direct la ea.

În timp ce stau aici, ghemuit, inutil, încep să plâng, apoi ea se târăşte pe podea şi împinge clanţa cu mâna, după care uşa se închide peste ceea ce urmează să se întâmple.

Înaintez poticnit pe coridorul înclinat, căutând uşa, în vreme ce ultimele raze de lumină se strecoară prin crăpătură, iar nodul pe care-l simt în gât creşte, aproape de ţipătul unui riping, odată cu furia. Eu cresc odată cu ea, la fiecare secundă sunt mai mare, în curând voi fi îndeajuns de mare încât să ajung la clanţă, să intru acolo înainte ca el să ne părăsească, să dispară din viaţa noastră, să-l fac *să dispară, să-l omor cu mâinile goale, am arme în mâini, mâinile mele sunt arme, iar lichidul ăsta vâscos se scurge şi cad la podea ca o panteră, însă nu mai contează, a fost închisă prea mult timp, este solidă, iar impactul reverberează prin mine ca o rafală de electroşocuri şi...*

A, da. Pistolul cu electroşocuri.

Deci nu e o uşă, e...

...docul, de care m-am izbit cu faţa, lipicioasă acum, într-o mică baltă de salivă şi de sânge, de la limba pe care mi-am muşcat-o când am căzut. Se întâmplă mereu cu astfel de pistoale.

Am tuşit şi m-am înecat cu un flegmon. L-am scuipat şi mi-am făcut rapid un inventar al daunelor. Pentru ca imediat să-mi pară rău că l-am făcut. Din cauza electroşocurilor, mă durea şi-mi tremura tot corpul. Stomacul mi se întorcea pe dos, capul părea uşor, plin cu aer, vedeam numai stele verzi, obrazul lovit cu patul armei îmi zvâcnea întruna. Am rămas întins până am reuşit să-mi recapăt o brumă de

control, apoi mi-am dezlipit fața de centon și am ridicat gâtul ca o focă. O mișcare scurtă, nereușită. Mâinile îmi erau legate la spate cu un fel de sfoară și mai sus de glezne nu aveam cum să mă văd. Încheieturile îmi fuseseră date cu adeziv chirurgical, ca să nu-mi amorțească mâinile încătușate prea mult timp. Substanța se dizolva precum ceara caldă dacă turnai peste ea enzima corespunzătoare, dar era atât de rezistentă, încât mai degrabă îți smulgeai degetele decât să scapi de ea.

Am simțit buzunarul gol și am înțeles adevărul crud. Îmi luaseră cuțitul Tebbit. Eram dezarmat.

Am vomat și ce nu aveam în stomac. M-am întors pe spate și m-am chinuit să nu nimeresc cu fața în vomă. Am auzit focuri de blaster departe și, vag, ceva ce aducea a hohot de râs.

Cineva a trecut pe lângă mine, călcând într-o băltoacă. S-a oprit și s-a întors.

— Își revine, a anunțat el și a fluierat. E dur, tipul. Hei, Vidaura, tu spuneai că l-ai antrenat?

Niciun răspuns. M-am ridicat din nou și am reușit să mă întorc pe o rână. Am clipit de câteva ori, amețit, spre silueta de lângă mine. Vlad Tepes mă privea serios și admirativ, pe fondul unui cer care se însenina. Stătea absolut nemișcat. Nici urmă de agitația provocată de tetramet.

— Bravo! am croncănit eu.

— Ți-a plăcut, nu? a rânjit el. Cum te-am tras în piept!

Mi-am trecut limba peste dinți și am scuipat o gură de sânge amestecat cu vomă.

— Mda, încă de la început am zis că Murakami e nebun să se folosească de unul ca tine... Ce s-a-ntâmplat cu Vlad cel adevărat?

— A, știi cum stă treaba.

— Da, știu. Câți mai sunt ca tine? În afară de specialistul tău în psiho-chirurgie, cu țâțele alea minunate.

A râs, binedispus.

— Mda, mi-a spus că te cam uitai. Ce-i al ei e pus deoparte. Ultimul corp purtat de Liebeck înainte de ăsta a fost unul de căblar din Limon. Femeia-șnur, fără țâțe, fără cur. A trecut un an de atunci și tot nu știe dacă i-a priit schimbarea.

— Limon? Limon, Latimer.

— Exact.

— Patria celor mai buni Anihilatori.

— Începe să se facă lumină...

Nu-i ușor să ridici din umeri când ești legat cu mâinile la spate și întins pe jos. Eu însă m-am străduit.

— I-am văzut în cabină echipamentul Tseng.

— Deci *nu* te uitai la țâțele ei!

— Ba da. Dar știi cum e. Nu se pierde nimic din ce prinzi cu vederea periferică.

— Din păcate.

— Mallory.

Am privit amândoi în direcția din care venise strigătul. Todor Murakami se apropia cu pași mari dinspre un buncăr. Era înarmat doar cu Kalașnikovul de la șold și cu pumnalul prins la piept. Burnița ce cădea în jurul lui scânteia sub cerul din ce în ce mai luminos.

— Renegatul nostru șade-n cur și-și scuipă plămânii, a zis Mallory arătând spre mine.

— Foarte bine... Acum, dacă tot ești singurul care-i poate coordona pe cei din echipa ta, ce-ar fi să faci ordine acolo? La bordel mai sunt cadavre cu memoria intactă. Le-am văzut când am trecut pe-acolo. S-ar putea să fi rămas și câțiva martori. Vreau să scotociți bine și să omorâți tot ce mișcă. Să nu mai rămână nimic din memoriile corticale, a spus Murakami și a fluturat dezgustat din mână. Ce dracu', doar sunt *piraţi.* Până acum ar fi trebuit să termine curățenia. Și ei ce fac? Eliberează panterele și fac pariuri care le-mpușcă mai repede. Ascultă și tu.

Aerul răsuna de focul blasterelor, rafale lungi, la întâmplare, însoțite de strigăte și de râsete ațâțate de sânge. Lui Mallory părea să nu-i pese.

— Unde-i Tomaselli?

— Pregătește echipamentul cu Liebeck. Iar Wang te-așteaptă pe puntea de comandă și are grijă ca nimeni să nu fie mâncat de pantere. E nava ta, Vlad. Du-te și potolește-i, iar când termină curățenia, adu nava aici, s-o încărcăm.

— Am înțeles.

Ca o încreţitură a apei, Mallory a redevenit Vlad, a început să-şi scarpine, agitat, cicatricele de la acnee, apoi s-a uitat la mine.

— Pe curând, Kovacs! În aceleaşi condiţii.

L-am urmărit cu privirea până la colţul staţiei, după care s-a făcut nevăzut. Am întors ochii spre Murakami, care asculta şi acum zgomotele distracţiei de după operaţiune.

— Amatorii naibii! a mormăit el clătinând din cap.

— Aşadar, eşti în misiune, am zis eu deprimat.

— Am zis că omor doi iepuri dintr-o lovitură, a replicat el aplecându-se şi ridicându-mă în capul oaselor, ţinându-mă să nu cad. Sper să nu-mi porţi pică. N-aveam cum să-ţi spun azi-noapte şi, de dragul trecutului nostru comun, să-ţi cer ajutorul.

M-am uitat în jur, mai bine acum, şi am văzut-o pe Virginia Vidaura, rezemată de un pilon, cu braţele legate la spate. Avea faţă brăzdată de o vânătaie lungă şi un ochi umflat. M-a privit absentă, apoi a întors capul. Lacrimile îi lăsaseră urme pe obrajii murdari, plini de sudoare. Nici urmă de Sylvie Oshima, vie sau moartă.

— Şi-ai preferat să mă tragi în piept.

— Ştii vorba: descurcă-te cu ce-ai la îndemână.

— Câţi sunteţi? Presupun că nu toţi cei cu care-am venit aici.

— Nu, a spus el schiţând un zâmbet. Doar cinci. Mallory, Liebeck, pe care am înţeles c-ai întâlnit-o oarecum, alţi doi, Tomaselli şi Wang, plus eu.

— Unitate de şoc sub acoperire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-ţi pierzi vremea prin Millsport în permisie. De când sunteţi aici?

— Eu şi Mallory, de aproape patru ani. Am venit înaintea celorlalţi şi am pus mâna pe Vlad după ce l-am ţinut sub observaţie o vreme. Pe urmă Mallory i-a adus pe ceilalţi, ca noi recruţi.

— Cred că i-a fost greu să intre în pielea lui Vlad.

— Nu chiar, a răspuns Murakami şi s-a lăsat pe călcâie în ploaia uşoară, părând că nu se grăbeşte deloc. Tipii ăştia care se umplu de tetramet nu-s foarte comunicativi, nu se implică într-o relaţie. Doar doi erau mai apropiaţi de Vlad ca să-i creeze probleme lui Mallory şi i-am eliminat la timp. Carabină cu laser şi carabină cu plasmă cu lunetă. S-a oprit şi a mimat cum îi ochise şi-i împuşcase. Adio cap, adio memorie! O săptămână mai târziu l-am aranjat pe Vlad. Mallory

stătuse pe lângă el aproape doi ani, o făcuse pe admiratorul, îi supsese scula, fumase pipă și băuse cot la cot cu el. Pe urmă, într-o noapte fără lună, în Sourcetown, pac! Murakami și-a plesnit pumnul în palmă. Echipamentul ăla portabil, Tseng, e o minunăție. Poți dezîntrupa și reîntrupa pe cineva în baia unui hotel.

„Sourcetown."

— Și în tot timpul ăsta l-ați ținut sub observație pe Brasil?

— Printre alții. De fapt, toată Fâșia. E singurul loc de pe Lumea lui Harlan cu un grup masiv de insurgenți. În nord, chiar și în cea mai mare parte din Newpest, sunt doar infractori... Știi cum sunt infractorii conservatori.

— Vezi Tanaseda.

— Vezi Tanaseda, exact. Ne sunt simpatici ăștia din yakuza. Nu vor decât să se dea bine pe lângă cei aflați la putere. Iar haiducii, mda, în ciuda rădăcinilor lor populiste, mult clamate, sunt doar o versiune palidă a aceleiași metehne. Apropo, i-ai făcut felul amicului Segesvar? Am uitat să te întreb înainte să te scot din funcțiune.

— Da. L-a mâncat o panteră.

— Excelent! a chicotit Murakami. De ce naiba te-ai lăsat de meserie, Tak?

Am închis ochii. Durerea de cap cauzată de electroșocuri mă sâcâia tot mai tare.

— Spune-mi, mi-ai rezolvat problema cu dubla întrupare?

— A, nu încă, a răspuns Murakami.

Am deschis ochii, surprins.

— Adică se plimbă în voie pe-aici?

— Așa se pare, a zis el stânjenit. Chiar și la vârsta aia erai greu de ucis, prietene... Dar punem noi mâna pe el.

— Zău?

— Zău. Odată scoasă din joc Aiura, nu mai are cine să-l sprijine și nu mai are unde să fugă. Mai mult ca sigur, dacă vor vrea ca Protectoratul să nu devină un obstacol și să-i lase să se joace de-a oligarhii, membrii Primelor Familii nu vor continua ce-a început Aiura.

— Sau ai putea să mă omori, dacă tot sunt aici, și să închei un târg cu el.

— N-ai deloc haz, Tak.

— Nici nu vreau. Tipul își spune în continuare agent special. Probabil că, dacă i-ai oferi șansa să revină în Corpul de Agenți Speciali, ar accepta-o imediat.

— Puțin îmi pasă, a spus el furios. Nu-l cunosc pe puțoiul ăsta și-ți promit că-i fac felul.

— OK, OK. Calmează-te! Încercam să-ți fac viața mai ușoară.

— Viața mea e suficient de ușoară. Dubla întrupare a unui agent special, chiar și a unui fost agent special, e aproape o sinucidere politică irevocabilă. Konrad Harlan sigur se va căca pe el când voi apărea în Millsport cu capul Aiurei și-i voi spune toate astea. Cea mai bună soluție pentru el e să nege că ar fi avut cunoștință de așa ceva și să spere să fie crezut.

— Ai luat memoria Aiurei?

— Mda, plus capul și umerii, aproape intacți. O vom interoga, dar e doar o formalitate. Nu vom folosi direct ceea ce știe. În situații ca asta, obișnuim să-i lăsăm pe guvernanții din partea locului să spună ce vor. Îți amintești regula: minimalizați subminarea guvernării locale, puneți o marionetă în fruntea ei care să răspundă în fața Protectoratului, adunați informații cu care s-o manipulați.

— Da, îmi amintesc, am zis eu chinuindu-mă să înghit un nou început de vomă. Dar s-ar putea ca Aiura să nu cedeze. Ca membră a familiei, probabil că-i îndeajuns de loială.

— Toți cedează până la urmă, Tak, a rânjit el. Știi asta foarte bine. La interogatoriul virtual ori cedezi, ori înnebunești, iar mai recent reușim chiar să-i facem la loc. Rânjetul i-a dispărut, lăsând loc unei privi fioroase. Oricum, nu contează. Iubitul și veșnicul nostru conducător, Konrad, nu va afla niciodată ce-am scos sau ce n-am scos de la ea. Doar va presupune tot ce-i mai rău și se va da de ceasul morții. Altfel vom chema o forță de asalt ce va trece Colții Rilei prin foc și pară, după care îi vom trata pe el și pe cei din familia lui de căcăcioși cu un mic puls electromagnetic.

Am privit spre Plantație cu ceea ce simțeam a fi o jumătate de zâmbet.

— Vorbești aproape ca un quellist. Cam asta ar vrea și ei să facă. Parcă-i păcat că nu puteți ajunge la o înțelegere. Pe de altă parte, nu

pentru asta te afli aici.

Brusc, mi-am îndreptat privirea spre el.

— Sau greșesc?

— Poftim? a întrebat el nu îndeajuns de surprins, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Haide, Tod! Ai adus cu tine echipament psihografic de ultimă oră. Amica ta, Liebeck, a fost trimisă ultima oară pe Latimer. Pe Oshima ai dus-o cine știe unde. Și-mi spui că misiunea asta durează de vreo patru ani, ceea ce se leagă parcă prea mult de momentul în care s-a lansat Inițiativa Mecsek. Nu ești aici pentru quelliști, ci să fii cu ochii pe tehnologia Anihilatorilor.

— Îți merge mintea, a zâmbit Murakami. Numai că nu până la capăt. Noi ne aflăm aici și pentru una, *și* pentru alta. Tocmai alăturarea tehnologiei ultrasofisticate a Anihilatorilor cu ceea ce a mai rămas din quelliști dă frisoane Protectoratului. Plus navele orbitale ale marțienilor, desigur.

— Navele orbitale? am repetat clipind nedumerit. Ce treabă au navele orbitale?

— Pe moment, niciuna. Așa și vrem să rămână. Dar, cu tehnologia Anihilatorilor, nu mai putem fi siguri.

Am scuturat din cap, încercând să scap de amorțeală.

— Ce... De ce?

— Fiindcă tehnologia lor se pare că dă rezultate.

Capitolul 48

Au scos corpul Sylviei Oshima din staţia de balotare pe o izoletă gravitaţională gri, masivă, cu logoul Tseng. Liebeck dirija izoleta cu o telecomandă, iar o altă femeie, Tomaselli probabil, venea din urmă cu un sistem de monitorizare purtat pe umăr, tot cu logoul Tseng. În timp ce se apropiau, am reuşit să mă ridic în picioare. Paradoxal, Murakami părea mulţumit să mă lase în pace. Am rămas unul lângă altul în tăcere, ca în faţa unei procesiuni funerare dinaintea mileniului nostru, privind cum sosesc izoleta şi ocupanta ei. Uitându-mă la chipul Sylviei, mi-am amintit grădina de piatră, ornamentată, din vârful Rilei, targa de acolo, frapat de gândul că, pentru simbolul unei noi ere revoluţionare, femeia aceasta petrecea prea mult timp inconştientă, legată de mijloace de transport pentru invalizi. De data asta, sub prelata transparentă, stătea cu ochii deschişi, dar nu părea să vadă nimic. Dacă ecranul de la capul său nu ar fi înregistrat semnele vitale, ai fi zis că priveşti un cadavru.

„La asta te şi uiţi, Tak. La cadavrul revoluţiei quelliste. Asta-i tot ce-au avut şi, odată cu dispariţia lui Koi şi a celorlalţi, nu mai are cine s-o readucă la viaţă."

Pentru mine nu era o surpriză faptul că Murakami îi executase pe Koi, pe Brasil şi pe Tres. Mă aşteptasem la asta din momentul în care mă trezisem. Îmi dădusem seama după privirea Virginiei Vidaura, cum stătea pleoştită lângă pilonul de acostare; când îmi spusese repede ce şi cum, nu făcuse decât să-mi confirme bănuielile. Iar când Murakami înclinase din cap, nepăsător, şi-mi arătase pumnul plin de memorii corticale de-abia extirpate, avusesem senzaţia copleşitoare că mă uit într-o oglindă şi-mi văd propriul sfârşit.

— Înţelege-mă, Tak, spusese el vârând memoriile la loc, în buzunarul costumului de camuflaj, şi frecându-şi laolaltă palmele. N-am avut de ales. Ţi-am spus deja că nu ne permitem o nouă Decolonizare. Nu în ultimul rând, fiindcă tipii ăştia oricum pierdeau, după care Protectoratul îşi trimitea trupele aici... Cine avea nevoie de aşa ceva?

Virginia Vidaura îl scuipase. Un efort apreciabil, ţinând cont că

stătea legată de pilon la trei-patru metri de el. Murakami oftase.

— *Gândeşte-te* puţin, Virginia. Gândeşte-te ce efect ar avea o revoltă neoquellistă asupra acestei planete. Ce s-a întâmplat pe Adoracion şi pe Sharya n-a însemnat nimic în comparaţie cu ce s-ar fi întâmplat aici dacă surferii tăi ar fi înălţat stindardul revoluţiei. Crede-mă, administraţia Hapeta nu se joacă. E alcătuită din fanatici, cu un mandat ce le dă dreptul să facă orice. Zdrobesc tot ce pare a fi o revoltă pe planetele colonizate şi, dacă-i nevoie de bombardament la nivel planetar, *nu ezită să recurgă la el.*

— Mda, replicase ea. Şi ăsta-i modelul de guvernare pe care trebuie să-l acceptăm? Conducere oligarhică extrem de coruptă, sprijinită de o forţă militară covârşitoare.

Murakami ridicase din umeri.

— De ce nu? Din punct de vedere istoric, funcţionează. Oamenilor le place să facă ce li se spune. Iar oligarhia asta nu-i chiar atât de rea. Uită-te la condiţiile de viaţă ale oamenilor. Sărăcia şi oprimarea din Anii Colonizării sunt de domeniul trecutului. Între timp au trecut trei secole.

— Şi *de ce* sunt de domeniul trecutului? întrebase Vidaura cu o voce pierită, făcându-mă să cred că suferise o comoţie cerebrală.

Corpurile surferilor sunt rezistente, nu însă şi la loviturile primite în cap.

— Prost mai eşti! adăugase ea. Fiindcă le-au înlăturat quelliştii.

Murakami făcuse un gest exasperat.

— Dacă şi-au făcut datoria cu vârf şi îndesat, ce nevoie mai avem de ei?

— Murakami, ştii prea bine că vorbeşti doar ca să te afli în treabă, replicase Vidaura privind absentă spre mine. Puterea nu-i o structură, ci un sistem fluid. Fie se acumulează la vârf, fie se dispersează în tot sistemul. Quellismul a pus în mişcare procesul ăsta de dispersie, dar de atunci jigodiile alea din Millsport tot încearcă să inverseze direcţia. Acum puterea se acumulează din nou. Situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Peste o sută de ani, o să te trezeşti că s-au *întors* Anii Colonizării.

Murakami dăduse de mai multe ori din cap, semn că încercase să digere vorbele Virginiei.

— Chestia e că nici nu sunt plătit și nici n-am fost antrenat să-mi fac griji pentru ce se va-ntâmpla peste o sută de ani, spusese el. Am fost antrenat – *tu* m-ai antrenat – să mă descurc în situația de față. Ceea ce și facem aici.

„Situația de față: Sylvie Oshima. Anihilator."

— Băga-l-aș în mă-sa pe Mecsek! a exclamat Murakami, iritat, arătând spre silueta întinsă pe izoleta gravitațională. Dacă ar fi după mine, niciun guvern local n-ar avea acces la echipamente din astea, darămite permisiunea de a le da spre utilizare unui grup de disfuncționali drogați, care aleargă după recompense. Puteam trimite o echipă de agenți speciali ca să curețe New Hok și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, dar ar fi costat prea mult...

— Mda, a încuviințat el strâmbându-se. Același motiv pentru care Protectoratul i-a lăsat pe alții să le folosească. Investiție profitabilă. Totul se reduce la bani. Nimeni nu mai vrea să facă istorie, ci să acumuleze averi.

— Credeam că asta vrei și tu, a remarcat Virginia Vidaura aproape în șoaptă.

— Toată lumea vrea să-și umple buzunarele. Subordonații oligarhilor. Sistemul de control care nu închide ochii decât la mită. Acum ți-ai găsit să te *plângi* de asta?

Murakami i-a aruncat o privire obosită. Liebeck și Tomaselli se îndepărtaseră ca să poștească o țigară cu cânepă de mare până când Vlad/Mallory aducea nava. Moment de respiro. Izoleta gravitațională se legăna, nesupravegheată, la un metru de mine. Ploaia cădea ușor și adia vântul. Blasterele din capătul celălalt al fermei tăcuseră de mult. Am rămas nemișcat în clipa aceea cristalină de tăcere și am privit ochii înghețați ai Sylviei Oshima. Frânturi de intuiție îmi dădeau târcoale încercând să spargă barierele înțelegerii mele conștiente.

— Cum adică să facă istorie, Tod? am întrebat eu. Ce se-ntâmplă cu Anihilatorii?

S-a întors spre mine, cu o expresie pe care n-o mai văzusem la el. Zâmbetul nesigur îl făcea să pară foarte tânăr.

— Ce se-ntâmplă? Cum îți spuneam, se pare că tehnologia lor dă rezultate. Cel puțin pe Latimer. Contact cu inteligențele artificiale

marţiene. Compatibilitate a sistemelor de date, pentru prima oară după aproape şase sute de ani de încercări. Maşinile lor comunică cu ale noastre şi tocmai sistemul ăsta a înlesnit dialogul. Am trecut dincolo de interfaţă.

Am simţit preţ de o clipă cum nişte gheare reci mi se urcă pe şira spinării. Mi-am amintit de Latimer şi de Sanction IV, de ceea ce văzusem şi făcusem acolo. Cred că ştiam dintotdeauna că vor conta enorm. Dar pur şi simplu nu credeam că se vor întoarce împotriva mea.

— Văd că nu fac deloc valuri, am remarcat eu cu blândeţe.

— Tu ai face? a întrebat Murakami îndreptând un deget spre silueta întinsă pe izoleta gravitaţională. Chestiile implantate în capul femeii ăleia sunt în legătură cu maşinăriile lăsate de marţieni. Cu timpul ne vor putea spune unde-au plecat marţienii, poate chiar să ne conducă la ei. Şi-a înăbuşit un hohot de râs. Ironia cea mare e că tipa nu-i nici arheologă, nici informaticiană formată de noi, nici specialistă în maşinării marţiene. Nici pe departe. E doar un vânător de recompense, Tak, o mercenară aproape psihopată, o ucigaşă de maşinării. Şi ca ea sunt dracu' ştie câţi şi toţi se freacă de colo-colo, cu implanturile alea în cap. Îţi dai seama cât de rău a-ncurcat de data asta treburile Protectoratul? Ai fost în New Hok. Îţi poţi închipui ce s-ar întâmpla dacă primul nostru contact cu o civilizaţie foarte avansată ar avea loc cu oamenii de-acolo? Mare noroc am avea dacă marţienii nu s-ar întoarce, doar preventiv, să sterilizeze toate planetele pe care le-am colonizat.

Brusc, am simţit nevoia să mă aşez. Tremurul cauzat de electroşocuri revenise, răscolindu-mă din pântece până în creştetul capului. M-am chinuit să nu vomit şi am încercat să găsesc logica mai multor detalii care mă asaltau. Slipinii Sylviei într-o operaţiune tăcută, de o eficienţă maximă, împotriva miminţilor grupaţi în jurul tunului-scorpion.

Întregul vostru sistem ne este potrivnic.

Aşa-i. În plus, vrem să ocupăm zona asta.

Orr cu ranga lui, deasupra karakurilor disfuncţionali din tunelul de sub Drava. *Ce facem, îi luăm piuitul sau nu?*

Fanfaronada Anihilatorilor la bordul navei *Tunuri pentru Guevara,*

amuzantă într-un fel prin absurdul ei, până o puneai într-un context logic.

Laz, dacă afli cum pot Anihilatorii să doboare o navă orbitală, nu uita să ne anunți și pe noi.

Că bine zici. Dacă dobori așa ceva, băieții sigur o conving pe Mitzi Harlan să ți-o ia în gură în fiecare dimineață, până la sfârșitul vieții.

„Rahat!"

— Chiar crezi că poate face asta? am întrebat aproape paralizat. Chiar crezi că poate să comunice cu navele orbitale?

Și-a dezvelit dinții în ceva ce numai zâmbet nu era.

— Tak, dacă mă-ntrebi pe mine, tipa a și comunicat cu ele. Acum e sedată. Echipamentul Tseng îi monitorizează transmisiunile, e parte din program, dar încă nu știm ce-a făcut.

— Și dacă începe să transmită?

A ridicat din umeri și a privit în altă parte.

— Trebuie să execut ordinele.

— A, minunat. Foarte constructiv.

— Tak, ce altă soluție avem? a întrebat el disperat. Doar știi ce se petrece în New Hok. Miminți ce fac lucruri pe care n-ar trebui să le facă, miminți construiți după alte planuri, necunoscute la vremea Decolonizării. Toată lumea crede că-i un fel de evoluție a mașinilor, a nanotehnologiei, dar dacă nu-i așa? Dacă Anihilatorii sunt cei care fac asta? Dacă navele orbitale se trezesc fiindcă primesc un semnal de la programul de comandă și, ca reacție, influențează comportamentul miminților? Chestiile alea au fost proiectate să intre în legătură cu sistemele tehnologice marțiene, cât le putem înțelege noi, și pe Latimer se vorbește c-au început să apară rezultatele. De ce n-ar funcționa și aici?

Am privit-o lung pe Sylvie Oshima și mi s-a părut că aud vocea lui Jad.

...însă pierderile de cunoștință și apariția în locuri în care altcineva intervenise deja s-au întâmplat după Lyamon...

...de câteva ori am detectat prezența miminților, dar, când am ajuns la fața locului, totul se terminase. Părea că s-ar fi luptat între ei...

Mintea mi-o lua razna pe căile deschise de intuiția de agent special a lui Murakami. Dacă nu se luptau între ei? Sau dacă...

Sylvie, pe jumătate conştientă pe un pat din Drava, mormăind. *Mă ştia. Ca un vechi prieten. Ca un...*

Femeia care-şi spunea Nadia Makita, întinsă pe un alt pat la bordul navei *Boubin Islander.*

Grigori. Acolo jos e ceva care sună a Grigori.

— Cei pe care-i ţii în buzunar, i-am spus încet lui Murakami. Cei pe care i-ai omorât în ideea unui viitor mai stabil pentru noi toţi. Toţi credeau că femeia asta e Quellerist Falconer.

— Mda, credinţa e o chestie ciudată, Tak, a zis el privind dincolo de izoleta gravitaţională, fără urmă de veselie în voce. Eşti agent special, ştii prea bine.

— Da. Dar tu ce crezi?

Câteva clipe a tăcut. Apoi a clătinat din cap şi m-a privit în ochi.

— Ce cred eu? Cred că, dacă reuşim să intrăm în contact cu civilizaţia marţiană, atunci întoarcerea din morţi va fi comparativ ceva fără prea multă însemnătate.

— Tu crezi că-i ea?

— Nici nu mă interesează, fiindcă nu schimbă nimic.

Am auzit strigătul lui Tomaselli. *Ţeapa* dădea ocol fermei devastate a lui Segesvar ca un calcan-elefant cyborg, uriaş, ameninţător. Cu riscul de a voma din nou, mi-am activat senzorii neurochimici şi l-am văzut pe Mallory în turnul de navigaţie alături de ofiţerul de comunicaţii şi de alţi doi piraţi pe care nu i-am recunoscut. M-am apropiat de Murakami.

— Mai am o întrebare, Tod. Ce-ai de gând să faci cu noi? Cu mine şi cu Virginia?

— Mda, a zis el gânditor, frecându-şi bine părul tuns scurt, făcând să sară stropi de apă.

Am văzut din nou începutul de zâmbet, de parcă revenirea la subiectele practice de conversaţie era un fel de revedere cu un vechi prieten.

— E puţin cam problematic, dar rezolvăm noi. După cum merg în ultima vreme lucrurile pe Pământ, cei de-acolo vor dori fie să vă aduc pe amândoi, fie să vă fac felul. Agenţii speciali renegaţi nu dau bine pentru administraţia actuală.

Am înclinat din cap, obosit.

— Si-atunci?

— Şi-atunci îi bag în mă-sa. Eşti agent special, Tak. Şi ea la fel. Doar fiindcă v-aţi pierdut privilegiile de castă nu înseamnă că nu-i mai aparţineţi. Părăsirea ei nu schimbă ceea ce sunteţi. Doar nu crezi că n-o să ţin cont de asta doar fiindcă o gaşcă de politicieni corupţi caută ţapi ispăşitori.

Am clătinat din cap.

— Nu uita că vorbeşti despre patronii tăi, Tod.

— Dă-i dracului! Eu răspund în faţa Comandamentului Corpului de Agenţi Speciali. Noi nu ne tratăm oamenii cu impulsuri electromagnetice. Şi-a muşcat buza inferioară, s-a uitat la Virginia Vidaura, apoi din nou la mine. Dar am nevoie şi de sprijinul ei ca să-i trag în piept, a zis şoptit. N-o pot lăsa liberă cu atitudinea asta, Tak. Mai ales că poate oricând să-mi tragă un glonţ în ceafă de îndată ce mă-ntorc cu spatele la ea.

Ţeapa plutea pieziş spre o porţiune nefolosită a docului. Graiferele au ţâşnit şi s-au înfipt în centon. Câteva au nimerit în bucăţi putrede şi s-au retras, în timp ce celelalte se întindeau tot mai mult. Hoverloaderul s-a dat puţin înapoi, învolburând apa şi mărunţind belaiarba. Graiferele s-au acţionat din nou.

Am auzit un vaiet în spate.

Iniţial, partea mai naivă din mine a crezut că Virginia Vidaura îşi dădea, în sfârşit, frâu liber frustrării. Imediat însă am desluşit tonul mecanic al sunetului şi mi-am dat seama ce era – o alarmă.

Timpul a părut că se opreşte în loc. Secundele s-au dilatat – lespezi ale percepţiei, totul se mişca încet, ca într-un acvariu.

...Liebeck, răsucindu-se, departe de malul apei, ţigara aprinsă zburându-i din gura deschisă, ricoşând de pe sânul ei într-o mică explozie de scântei...

...Murakami, strigând şi trecând pe lângă mine spre izoleta gravitaţională...

...Sistemul de monitorizare fixat pe izoletă, urlând, display-urile holografice trezindu-se la viaţă lângă Sylvie Oshima, cuprinsă brusc de convulsii...

...Ochii Sylviei, larg deschişi şi fixaţi asupra mea, în timp ce gravitatea privirii ei îmi atrage atenţia...

...Alarma, la fel de nefamiliară ca noul echipament Tseng, dar cu un singur înţeles...

...Şi braţul lui Murakami, ridicat, cu cealaltă mână smulgându-şi Kalaşnikovul de la brâu...

...Propriul meu urlet, întinzându-se şi amestecându-se cu al lui, când încerc să-l blochez, cu mâinile legate la spate, mult prea lent...

Dintr-odată, norii s-au rupt în est şi au aruncat sulița de foc.

Docul s-a aprins de lumină şi de furie.

Apoi cerul s-a prăbuşit.

Capitolul 49

Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că nu visam din nou. Priveliştea din jur era la fel de stranie, de halucinantă precum coşmarul din copilărie pe care-l retrăisem după electroşocuri, la fel de incoerentă. Zăceam iarăşi pe docurile fermei lui Segesvar, pustii de data asta, iar mâinile îmi fuseseră dezlegate. O ceaţă uşoară învăluia totul şi culorile îşi pierduseră intensitatea. Izoleta gravitaţională plutea uşor în acelaşi loc, dar, cu logica sucită a visului, Virginia Vidaura era cea care stătea întinsă pe ea, cu tenul palid de o parte şi de alta a vânătăii. Câţiva metri în interiorul Plantaţiei, petice de apă ardeau, inexplicabil, cu flăcări aproape albe. Sylvie Oshima şedea pe margine şi le privea, aplecată pe unul dintre pilonii de acostare, ca un riping, nemişcată. Poate mă auzise când mă căzneam să mă ridic în picioare, dar nu s-a mişcat.

În sfârşit, nu mai ploua. Aerul mirosea a ars.

M-am îndreptat cu paşi nesiguri spre mal şi m-am oprit lângă ea.

— Afurisitul de Grigori Ishii! a zis ea tot fără să mă privească.

— Sylvie?

Abia acum s-a întors, confirmând ce era de aşteptat. Capul-de-comandă al Anihilatorilor îşi revenise. Felul în care se ţinea, privirea ei, vocea, erau toate în regulă. Avea un zâmbet şters.

— Numai tu eşti de vină, Micky. Tu m-ai făcut să mă gândesc la Ishii. N-am putut să las lucrurile aşa. Pe urmă mi-am amintit cine era şi a trebuit să mă-ntorc să-l caut. Să cercetez căile pe care a venit, căile pe care a venit şi *ea* după ce-am început să caut. Eu am deschis drumul.

— Nu pricep nimic. *Cine-i* Grigori Ishii?

— Chiar nu-ţi aminteşti? Orele de istorie, clasa a treia? Craterul de pe Alabardos?

— Mă doare capul, Sylvie, iar de la şcoală am chiulit des. Treci la subiect.

— Grigori Ishii a fost quellist, pilot de elicopter în ultimul detaşament din Alabardos. Cel care a încercat să fugă cu Quell. A murit alături de ea când au început să cadă suliţele de foc.

— Atunci...

— Întocmai, a spus râzând uşor. Ea este cine spune că este.

— Ea... am zis şi m-am oprit, privind în jur şi încercând să înţeleg toată grozăvia care se petrecuse aici. Ea a făcut asta?

— Nu – eu am făcut. De fapt, ei au făcut-o la cererea mea.

— *Tu ai declanşat* bombardamentul? Tu ai comunicat cu nava orbitală?

Un zâmbet îndurerat.

— Da. În ciuda aiurelilor pe care le-am înşirat, eu sunt cea care le pune în mişcare. Pare incredibil, nu?

— Sylvie, ia-mă uşor. Ce s-a întâmplat cu elicopterul lui Ishii?

— Nimic. Sau exact cum ai învăţat la scoală. A fost doborât de sulița de foc, cum ni se povestea când eram copii. Întocmai ca în poveste.

Vorbea mai mult pentru sine, privind în ceaţa pe care sulița de foc o produsese în clipa în care transformase în vapori *Ţeapa* şi cei patru metri de apă de dedesubt.

— Nu-i aşa cum ne-am închipuit noi, Micky. Mă refer la sulița de foc. E un fel de rază pornită din blaster, dar mai mult de atât. E şi un dispozitiv de înregistrare. O sulițe ce reţine datele. Distruge tot ce atinge, dar tot ce atinge modifică energia razei. Fiecare moleculă, fiecare particulă subatomică schimbă abia perceptibil starea energiei şi, la sfârşit, poartă în ea imaginea perfectă a ceea ce a distrus. Şi o înmagazinează, cum face cu toate imaginile. Nu se pierde nimic.

Am râs, nevenindu-mi să cred.

— Glumeşti. Vrei să spui că tipa asta, Quellerist Falconer, a petrecut ultimele trei secole într-o bază de date marţiană?

— Iniţial, s-a rătăcit. Nu înţelegea ce i se-ntâmplase. Nu ştia că fusese copiată. Trebuie să fi fost incredibil de *puternică.*

Am încercat să-mi închipui cum ar fi să duci o existenţă virtuală într-un sistem construit de minţi non-umane, dar n-am putut. Mi se făcea pielea de găină.

— Şi cum a ieşit de-acolo?

Sylvie s-a uitat la mine cu un licăr curios în ochi.

— Nava orbitală a trimis-o.

— Ei, hai!

— Vorbesc serios. Nu pretind că înțeleg protocoalele, ci doar ce s-a întâmplat. Nava orbitală a văzut ceva în mine sau în combinația dintre mine și programul de comandă. Un fel de analogie, ceva care i s-a părut că înțelege. Eram, probabil, modelul perfect pentru conștiința asta. Cred că întreaga rețea orbitală este un sistem integrat și mai cred că-ncearcă să facă asta de mai mult timp. Adu-ți aminte de comportamentul modificat al miminților din New Hok. Cred că sistemul încearcă să descarce personalitățile umane pe care le-a înmagazinat, toți oamenii pe care navele orbitale i-au prins pe cer în ultimele patru secole, sau ce-a mai rămas din ei. Până acum, le-a înghesuit în mințile miminților. Sărmanul Grigori Ishii – a fost parte din tunul-scorpion pe care l-am distrus.

— Da, mi-ai spus că-l știai. Când delirai în Drava.

— Nu eu, *ea* îl știa, ea a recunoscut ceva. Nu cred că mai rămăsese prea mult din personalitatea lui Ishii, a zis Sylvie înfiorându-se. Sigur n-a mai rămas prea mult din el în celulele alea, în cel mai bun caz e o coajă, un simplu înveliș exterior, plus că și-a pierdut mințile. Dar ceva i-a declanșat amintirile despre el, iar ea a blocat sistemul, încercând să iasă ca să rezolve problema. Tocmai de asta n-a mai ținut aranjamentul. Eu n-am putut face față, iar ea a țâșnit de-acolo ca o furtună.

Am strâns din ochi, încercând să înțeleg.

— Dar de ce-au făcut asta navele orbitale? De ce-au început să descarce personalitățile?

— Cum îți spuneam, nu știu. Poate că nu le dau de cap. Poate că n-au fost concepute să le înțeleagă. Poate că le-au păstrat vreme de-un secol, apoi au început să caute un loc în care să depoziteze gunoiul. În ultimii trei sute de ani, New Hok a fost stăpânit de miminți, ceea ce înseamnă că aproape toată istoria noastră e aici. Poate că asta se-ntâmplă dintotdeauna și n-aveam niciun motiv să aflăm înainte de Inițiativa Mecsek.

M-am întrebat într-o doară câți oameni fuseseră uciși de sulițele de foc în cei patru sute de ani de la colonizarea Lumii lui Harlan. Victime întâmplătoare ale unor erori de pilotaj, deținuți politici aruncați, în hamuri gravitaționale, de pe Colții Rilei și din alte locuri de execuție de pe glob, cele câteva morți provocate când navele

orbitale reacţionaseră neaşteptat, distrugând totul dincolo de parametrii normali. M-am întrebat câţi înnebuniseră în bazele de date marţiene, câţi o făcuseră după ce fuseseră îndesaţi, fără menajamente, în miminţii din New Hok. M-am întrebat câţi mai rămăseseră.

„Eroare de pilotaj?"

— Sylvie?

— Poftim? a răspuns ea privind din nou peste Plantaţie.

— Erai conştientă când te-am scos din Rila? Ştiai ce se petrece în jurul tău?

— În Millsport? Nu chiar. Parţial. De ce?

— Navele orbitale au reacţionat la focul de mitralieră de pe un elicopter. La momentul acela am crezut că pilotul calculase greşit altitudinea sau că navele orbitale erau deja pornite pe focurile de artificii. Dar tu ai fi murit dacă pilotul ar fi continuat să tragă asupra noastră. Crezi că...

— Poate. Nu ştiu. Nu-i o legătură stabilă, a zis ea arătând în jur, râzând, puţin nesigură. Nu pot să fac treaba asta când vreau. Cum îţi spuneam, a trebuit să le rog foarte frumos.

Todor Murakami, evaporat. Tomaselli şi Liebeck, Vlad/Mallory şi echipajul lui, *Ţeapa,* cu tot blindajul ei, sute de metri cubi de apă, chiar şi – mi-am privit încheieturile mâinilor şi am văzut câte o mică arsură pe fiecare – cătuşele de la mâinile mele şi ale Virginiei. Toate dispărute într-o microsecundă de dezlănţuire a furiei minuţios controlate a cerului.

M-am gândit la precizia de care avea nevoie o maşinărie pentru a face asta de la cinci sute de kilometri de planetă, la ideea că ar putea exista o viaţă de apoi, ai cărei paznici se rotesc pe acolo, pe sus, apoi mi-am amintit micuţul dormitor din realitatea virtuală, crezul Renegatului ce se dezlipea într-un colţ. Am privit-o din nou pe Sylvie şi am înţeles o parte din ceea ce se întâmpla în ea.

— Cum e să vorbeşti cu ele? am întrebat-o aproape în şoaptă.

A pufnit.

— Tu ce crezi? Ca o rugăciune, ca toate predicile mamei care brusc îşi fac efectul. De fapt, nu vorbesc, e ca... atunci când te-mpărtăşeşti, când se topeşte limita dintre ceea ce eşti şi ceea ce nu eşti. Nu ştiu. E

ca sexul, poate, ca sexul binecuvântat. Dar nu... La naiba, nu găsesc termen de comparaţie, Micky. Nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. A zâmbit acru. Comuniune cu zeul zeilor. Doar că oameni ca mama ar fi părăsit centrul de transfer urlând cât îi ţineau gura, numai să nu dea ochii cu *aşa ceva.* E un drum întunecat. Am deschis uşa şi programul a ştiut ce să facă, a *vrut* să mă ducă acolo, aia era menirea lui. Dar drumul e întunecat şi te ia cu frig, te face să te simţi... gol-goluţ... despuiat de tot. Eşti acoperit de un fel de aripi, dar aripile alea sunt reci, Micky. Reci, aspre şi miros a cireşe şi a muştar.

— Dar nava orbitală e cea care-ţi vorbeşte? Sau crezi că sunt marţieni acolo, care le conduc?

De undeva din interiorul ei, un rânjet strengăresc şi-a făcut loc pe chipul femeii.

— Asta ar fi ceva, nu? Ar rezolva marele mister al timpurilor noastre. Unde sunt marţienii, unde s-au dus toţi?

O vreme, am lăsat imaginea să se limpezească. Predecesorii noştri, păsări de pradă cu aripi de lilieci, zvâcnind spre cer cu miile, aşteptând sulițele de foc să fulgere şi să-i transfigureze, să-i facă scrum şi să-i renască virtual deasupra norilor. Venind poate din alte şi alte lumi în pelerinajul lor hegemonie, adunându-se pentru clipa transcendenţei irevocabile.

Am clătinat din cap. Imagini împrumutate din doctrina Renegaţilor şi o urmă a mitului pervers al sacrificiului creştin. E primul lucru pe care-l învaţă arheologii. Nu încerca să-ţi transferi zestrea antropomorfă în ceea ce nu-i deloc uman.

— Prea uşor, am remarcat eu.

— Mda. Aşa am gândit şi eu. Oricum, nava orbitală e cea care vorbeşte, îţi dă aceeaşi senzaţie ca miminţii, ca programul... Sigur, sunt şi marţieni acolo. Grigori Ishii, ce-a mai rămas din el, bolboroseşte ceva despre ei. Şi cred că Nadia îşi va aminti ceva asemănător când se va distanţa puţin de experienţa asta. Când îşi va aminti în sfârşit cum a ieşit din baza de date şi a intrat în mintea mea, va putea să comunice *cu adevărat* cu ei. Şi, prin comparaţie, va face ca legătura stabilită de mine să arate ca un cod Morse sau ca un set de tom-tomuri.

— Credeam că nu ştie cum să folosească programul de comandă.

— Încă nu știe. Dar o pot învăța.

Am remarcat o liniște stranie pe fața Sylviei Oshima în timp ce vorbea. Ceva ce nu mai văzusem în toate săptămânile petrecute împreună, în Zona Nesalubrizată și după aceea. Îmi amintea de chipul lui Nikolai Natsume în mănăstirea Renegaților, înainte ca noi să venim și să-i dăm peste cap tot ce conta mai mult pentru el – scopul existenței, confirmat dincolo de orice îndoială omenească. Responsabilitatea față de propriile fapte, pe care n-o mai încercasem de la Innenin și pe care nu mă așteptam s-o mai simt vreodată. Plus o invidie care mă cuprindea.

— Vrei să fii un *sensei* al Anihilatorilor, Sylvie? Asta e intenția ta?

— Nu vreau să-nvăț pe nimeni în lumea reală, ci doar s-o-nvăț *pe ea.* Acolo, în realitatea virtuală, pot dilata timpul real ca să transform fiecare minut în luni de zile și pot să-i arăt *cum se face.* Nu-i vorba despre vânarea mimiților, nu ăsta-i scopul implanturilor. Abia acum îmi dau seama. Prin comparație, tot timpul petrecut în Zona Nesalubrizată parcă am fost adormită. Acum simt că pentru *asta* m-am născut.

— Acum vorbește programul, Sylvie.

— Poate. Și ce-i cu asta?

N-am găsit un răspuns. M-am uitat dincolo de izoleta gravitațională pe care Virginia Vidaura zăcea în locul Sylviei. M-am dat mai aproape, parcă tras de un cablu înfipt în măruntaiele mele.

— Se face bine?

— Cred că da, a răspuns Sylvie și s-a ridicat anevoie de pe pilonul de acostare. O amică?

— Cam așa ceva.

— Mda, vânătaia de pe față arată rău de tot. S-ar putea ca osul să fie rupt. Am întins-o acolo cât de ușor am putut, am conectat-o la sistem, dar până acum n-a făcut decât s-o sedeze, ca măsură de precauție. Încă n-a dat un diagnostic. Are nevoie de...

M-am întors spre ea s-o îndemn să spună mai departe și am văzut cutia cenușie în vârful arcului de cerc. Nu mai aveam timp să ajung la Sylvie, nici să fac altceva decât să mă arunc, peste izoleta gravitațională, la adăpost. După standardele militare Tseng, trebuia să fie rezistentă la impact. Am căzut pe partea cealaltă și m-am lipit

de chei, acoperindu-mi capul cu mâinile.

Grenada a explodat cu un zgomot înăbuşit, dar ceva în mintea mea a urlat odată cu ea. O undă de şoc tăcută m-a plesnit în plin, afectându-mi auzul. Am sărit în picioare, fără să văd dacă m-a nimerit vreo schijă, întorcându-mă să-l înfrunt în timp ce ieşea din apă la marginea cheiului. Deşi nu eram înarmat, am ieşit de după izoletă de parcă aş fi avut un arsenal.

— Te-ai mişcat repede, a zis el. Speram să vă nimeresc pe amândoi.

Avea hainele ude, fruntea brăzdată de o tăietură rozalie după ce apa o spălase de sânge, dar ţinuta, în corpul cu pielea chihlimbarie, era aceeaşi. Părul negru, tot lung, se încâlcise. Nu părea să fie înarmat, ceea ce nu-l împiedica să zâmbească larg.

Sylvie zăcea pe chei, la jumătatea drumului dintre apă şi izoletă. Nu-i vedeam faţa.

— O să te omor, am zis hotărât.

— Adică o să-ncerci, bătrâne.

— *Ştii ce-ai făcut? Ai idee pe cine-ai omorât?*

A clătinat din cap, prefăcându-se îndurerat.

— Chiar c-ai trecut de data expirării. Crezi că am de gând să mă întorc la familia Harlan doar cu un *cadavru,* când pot să-i duc un corp viu? Nu pentru asta sunt plătit. Aia a fost o grenadă paralizantă, ultima din păcate. N-ai auzit cum explodează? Dac-ai fi fost recent pe un câmp de luptă, ţi-ai fi dat seama. Dar se pare că n-ai fost. Unda de şoc şi schija moleculară te scot din funcţiune o bucată bună de vreme. Tipa va rămâne aşa toată ziua.

— Nu mă-nvăţa tu despre armele folosite pe câmpul de luptă, Kovacs. Eu *am fost* tu şi-am renunţat la asta pentru ceva mai interesant.

— Zău? a spus surprins, cu ochii albaştri scânteind de furie. Pentru ce-ai renunţat? Pentru infracţiuni mărunte, pentru revoluţii eşuate? Mi-au spus c-ai încercat şi una şi alta.

Am făcut un pas mare spre el şi a luat poziţie de luptă.

— Indiferent ce ţi-au *spus,* cert este că am văzut cu un secol mai multe răsărituri de soare decât tine. Şi acum o să ţi le iau pe toate.

— Zău? a repetat el şi a plescăit din buze, dezgustat. Dacă toate te-

au făcut să fii ceea ce eşti acum, o să-mi faci o favoare. Fiindcă, indiferent de ceea ce mi se va întâmpla, singurul lucru pe care nu mi-l doresc este să fiu ca tine. Prefer să-mi zbor singur memoria corticală decât să stau unde stai tu acum.

— De ce nu-ncerci? M-ai scuti de deranj.

A izbucnit într-un râs pe care-l voia disprețuitor. A devenit agitat şi a făcut un gest a lehamite.

— Omule, aproape că mă bate gândul să te las în pace. Mi-e milă de tine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-nțelegi. Nu te las s-o duci înapoi la Harlan. Distracția s-a terminat.

— Mai mult ca sigur. Nu-mi vine să cred cât de mult ţi-ai bătut joc de viața ta. Uite în ce hal ai ajuns.

— Privește-mă bine. E ultima figură pe care o vezi, puțoiul dracului!

— Scutește-mă de melodramă, bătrâne.

— A, crezi că-i melodramă?

— Nu, a răspuns el cu dispreț. Chiar mai jalnic de-atât. E ca în *sălbăticie.* Eşti ca un lup bătrân şi şchiop, care nu mai poate ține pasul cu haita şi n-o părăsește în speranța că se va alege cu o bucățică de carne. Nu-mi vine să *cred* c-ai părăsit Corpul, omule. *Pur şi simplu* nu-mi vine să cred.

— Fiindcă n-ai fost acolo! i-am răspuns eu răstit.

— Mda, fiindcă, dac-aş fi fost, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Crezi c-aş fi lăsat ca totul să se ducă de râpă? Să întorc spatele la tot, cum a făcut tata?

— *Du-te dracului!*

— Le-ai întors spatele, asta ai făcut, nemernicule. Le-ai întors spatele agenților speciali şi ai ieşit din viața lor.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. Se saturaseră de mine ca de mere pădureţe. Eram doar un *criminal.*

— Exact. Şi ce vrei acum, o medalie?

— Tu ce-ai fi făcut? Eşti un fost agent special. Ştii ce-nseamnă asta? N-ai voie să ocupi o funcție publică, nu poți să primeşti un grad militar şi, în general, nu poți primi decât slujbe mărunte. N-ai acces

la credite. Tu ce-ai fi făcut în situaţia asta?

— În primul rând, aş fi rămas pe loc.

— *Dar n-ai fost acolo!*

— OK. Ce-aş fi făcut eu ca fost agent special? Nu ştiu. Dar ce ştiu sigur e că n-aş fi ajuns ca tine, după aproape două sute de ani. Singur, falit şi dependent de Radul Segesvar şi de o gaşcă de *surferi.* Ţi-ai dat seama că am fost pe urmele tale până la Rad înainte s-ajungi aici, nu?

— Bineînţeles.

A ezitat o clipă. Siguranţa din voce îi cam dispăruse, fiind prea furios.

— Ţi-ai dat seama şi că ţi-am anticipat fiecare mişcare pe care ai făcut-o începând din Tekitomura? Ţi-ai dat seama c-am organizat ambuscada de la Rila?

— Da, partea aia ţi-a ieşit destul de bine.

Un nou acces de furie i-a schimonosit faţa.

— Nu mai conta, fiindcă îl aveam pe Rad. Am fost acoperiţi încă de la început. De ce crezi c-ai scăpat atât de uşor?

— Deoarece navele orbitale v-au doborât elicopterul şi eraţi prea incompetenţi ca să ne urmăriţi până pe braţul de Nord?

— Du-te dracului! Crezi că te-am căutat peste tot? Ştiam încă de la început încotro te-ndrepţi. Am fost pe urmele tale de la bun început.

„Destul!" Hotărârea care mă apăsa greu pe suflet mă îndemna să fac un pas înainte cu mâinile ridicate.

— Tot ce ne rămâne e să punem punct, am zis aproape în şoaptă. Crezi că te poţi descurca fără ajutor?

Ne-am uitat lung unul la altul, conştientizând inevitabilitatea luptei. S-a repezit la mine dintr-odată.

Lovituri nimicitoare îndreptate spre gât şi spre vintre m-au împins înapoi vreo doi metri înainte să le pot răspunde. Am blocat cu un braţ lovitura ce avea drept ţintă vintrele şi m-am aplecat destul cât s-o primesc pe cealaltă în frunte. Am contraatacat în acelaşi timp, direct în piept. Eul meu s-a clătinat, apoi a încercat să-mi prindă braţul cu o mişcare aikido pe care o ştiam atât de bine, încât mi-a venit să râd. Am parat-o şi am încercat să-i înfig degetele în ochi. S-a rotit scurt, graţios, şi a vrut să-mi aplice un picior în coaste. Însă prea sus şi nu suficient de repede. L-am prins de laba piciorului şi i-am răsucit-o cu

toată puterea. În cădere, a căutat să mă izbească în cap cu celălalt picior. A reuşit doar să mă plesnească peste faţă cu talpa – deja mă dădeam înapoi, ca să-i evit lovitura directă. I-am dat drumul la picior şi am simţit cum mi se întunecă vederea. M-am retras, clătinându-mă, lovindu-mă cu spatele de izoleta gravitaţională, când el cădea la pământ. Izoleta şi-a activat câmpurile şi m-am sprijinit de ea. Am scuturat din cap ca să-mi alung ameţeala.

Lupta nu era chiar atât de aprigă pe cât mi-o închipuisem. Eram amândoi obosiţi şi ne bazam, inevitabil, pe reflexele condiţionate ale corpurilor pe care le purtam. Făceam amândoi greşeli care, în alte împrejurări, ar fi fost letale. Şi poate că niciunul dintre noi nu era foarte sigur de ceea ce făcea în irealitatea tăcută, atinsă de ceaţă, a docului pustiu.

Aspiranţii cred...

Vocea Sylviei, cugetând în realitatea virtuală.

...toate celelalte sunt o iluzie, un joc de umbre creat de vechi zeii ca să ne ţină în el până ne construim propria realitate şi ne transferăm în ea.

Reconfortant, nu?

Am scuipat şi am inspirat adânc, apoi m-am îndepărtat de izoletă.

Dacă accepţi ideea...

Se chinuia să se ridice în picioare. M-am apropiat rapid, cât mai încerca să-şi revină, adunându-mi ultimele puteri. M-a văzut şi s-a întors ca să mă înfrunte. Cu piciorul ridicat, gata să mă lovească, cu braţele protejându-şi capul şi pieptul. M-am repezit la el, evitându-i piciorul, dar mi-a urmărit mişcarea şi mi-a aplicat un cot în ceafă. Am căzut înainte să-şi dubleze lovitura, m-am rostogolit, dar n-am reuşit să-i zbor picioarele de sub el. S-a ferit aproape în pas de dans, a găsit timp să rânjească la mine şi m-a atacat.

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, am pierdut noţiunea timpului. Reflexele de luptă şi sistemul nervos Eishundo reduseseră totul la o mişcare lentă, estompată, ce însoţea lovitura inevitabilă şi, în spatele ei, rânjetul larg.

„Nu mai râde, jigodie!”

Faţa lui Segesvar, lungi decenii de amărăciune transformate în furie şi apoi disperare în timp ce reproşurile mele străpungeau

armura iluziilor pe care şi le crease într-o viaţă plină de violenţă.

Murakami, cu pumnul plin de memorii corticale însângerate, ridicând din umeri la mine, ca dintr-o oglindă.

Mama, visul şi...

...el o loveşte cu piciorul în stomac, mama icneşte şi se întoarce pe o parte, ligheanul se răstoarnă şi apa se împrăştie până la mine...

...odată cu furia, iar eu cresc odată cu ea...

...la fiecare secundă sunt mai mare, în curând voi fi îndeajuns de mare încât să ajung la clanţă...

...o să-l omor cu mâinile goale, am arme în mâini, mâinile mele sunt arme...

...un joc de umbre...

Am văzut cum vine lovitura de picior. Părea să dureze o veşnicie. M-am ferit în ultimul moment. M-a nimerit în umăr şi m-a dezechilibrat. M-am rostogolit. El s-a poticnit, spre norocul meu prinzându-şi un călcâi de ceva aruncat pe chei. Corpul nemişcat al Sylviei. A căzut pe spate, peste ea.

M-am ridicat în picioare, am sărit peste Sylvie şi de data asta l-am prins înainte să se dezmeticească. I-am ars un picior în tâmplă, sângele ţâşnind din rana provocată. Încă o lovitură de picior, ca să nu aibă timp să se ferească. De data asta direct în gură, umplându-i-o de sânge. S-a înmuiat, s-a sprijinit în mâini, ameţit, moment în care m-am lăsat cu toată greutatea pe pieptul şi pe braţul lui drept. A icnit şi mi s-a părut că i-a trosnit braţul. L-am izbit cu palma în tâmplă. Capul i-a căzut într-o parte, cu ochii pierduţi. M-am pregătit să-i mai dau una în gât ca să-i zdrobesc laringele.

...un joc de umbre...

Ura de sine e un stimulent important pentru tine, fiindcă o poţi transforma în furie faţă de ceea ce trebuie să distrugi.

Dar e un model static, Kovacs. Este o sculptură a disperării.

M-am uitat la el. Abia se mişca. Era uşor de ucis.

L-am privit cu atenţie.

Ura de sine...

Jocul de umbre...

Mama...

Ca din senin, o imagine cu mine atârnând sub fortăreaţa marţiană

din Tekitomura, prins de un cablu. Paralizat și suspendat. Mi-am văzut mâna strânsă pe cablu. Ținându-mă în viață.

Oprindu-mă în loc.

M-am văzut desprinzându-mi mâna, un deget amorțit după altul, mișcându-mă.

Urcând.

Am făcut un pas în spate. Privindu-l în continuare, încercând să-mi dau seama ce-am făcut. A clipit de câteva ori spre mine.

— Știi pe dracu'! am zis cu voce cavernoasă și am luat-o de la capăt, rar, obosit. Știi pe dracu', puțoiule! La Innenin n-ai fost, la Loyko n-ai fost, pe Sanction IV sau Hun Home n-ai fost. Nici măcar pe Pământ n-ai fost. De unde dracu' să știi?

Scuipa sânge. S-a ridicat și s-a șters la gură. Am râs fără entuziasm și am clătinat din cap.

— Am o idee. Poate, *totuși,* te descurci mai bine decât mine. Poate reușești să eviți eșecurile mele. Hai, încearcă.

M-am îndepărtat de el și am arătat spre șirurile de skimmere acostate.

— Trebuie să fi rămas câteva în stare de funcționare. Alege unul și pleacă de-aici. Nu te va urmări nimeni. Dă-i drumul cât se mai poate.

I-a fost greu să se ridice. Fără să-și dezlipească ochii de la mine, cu mâinile tremurând de emoție, a încercat să se pună în gardă. Poate nu-i rupsesem brațul. Am râs din nou, de data asta mai cu inimă.

— Vorbesc serios. Să vedem dacă ești în stare să-ți croiești viața mai bine decât mine. Să vedem dacă ajungi altfel. *Hai, mișcă!*

A trecut pe lângă mine precaut, cu capul plecat.

— O să reușesc. Nu văd cum aș da greș mai mult decât tine.

— Atunci *pleacă. Dispari!*

M-am ambalat din nou, pornit să-l dobor la pământ și să închei socotelile pentru totdeauna. Dar m-am stăpânit. Surprinzător, fără prea mult efort. Și i-am spus calm:

— Să vedem ce mare brânză faci.

Mi-a aruncat o privire prevăzătoare, apoi s-a îndreptat spre mal, spre skimmerele mai puțin avariate.

L-am urmărit cu privirea.

După vreo zece metri, s-a oprit și s-a întors. Am crezut că vrea să

ridice o mână.

O salvă de foc a țâșnit dinspre docuri. L-a nimerit în cap și în piept, arzându-l. A rămas o clipă nemișcat, fără partea de sus a corpului. Ce mai rămăsese din el s-a prăbușit, fumegând, pe cel mai apropiat skimmer, alunecând apoi, cu un pleoscăit, în apă.

Un sunet mărunt, ca o înțepătură sub coaste, m-a străbătut, însă am reușit să-l înăbuș. M-am răsucit pe călcâie, neînarmat, în direcția din care venise rafala.

Jadwiga stătea în fața unei uși a stației de balotare, ținând proptită de șold arma cu plasmă a lui Murakami sau poate una la fel. Vârful țevii era încă roșu.

— Sper că n-ai nimic împotrivă! a strigat ea spărgând liniștea de moarte ce plutea între noi.

Am închis ochii și am rămas pe loc, respirând.

Nu m-a ajutat.

EPILOG

De la pupa navei Fiica Haiducilor, *coasta Kossuthului se vede ca o linie neagră trasă deasupra mării. Nori înalți, urâți, se mai văd departe, spre sud, unde furtuna face ravagii în capătul vestic al Plantației, pierzându-se în apele mici, unde și încetează. Prognoza anunță mare calmă și soare până în nord. Japaridze crede că ne-ar putea duce la Tekitomura într-un timp-record și ar face-o cu mare plăcere pentru câți bani a primit de la noi. Dar o călătorie cu toată viteza spre nord, pe un hoverloader de marfă, vechi, probabil că ar atrage atenția, și tocmai asta dorim să evităm. Ritmul lent, comercial, obișnuit, cu opriri pe coasta de vest a Arhipelagului Saffron, ne protejează mult mai bine. Iar sincronizarea e vitală.*

Undeva, știu bine, pe coridoarele puterii din Millsport e în plină desfășurare o anchetă. O echipă de control din partea Corpului de Agenți Speciali a fost trimisă acolo prin needlecast ca să vadă ce-a mai rămas din operațiunea secretă condusă de Murakami. Dar, la fel ca furtuna tot mai neputincioasă de pe Plantație, nu are cum să ajungă până la noi. Avem timp și, cu puțin noroc, nu ne ajunge. Virusul Qualgrist atinge încet toată populația planetei, iar amenințarea lui îi va face pe membrii familiei Harlan să renunțe la corpurile lor aristocrate și să se refugieze în bazele de date, alături de strămoșii lor. Vidul de putere la vârf creat de retragerea lor va arunca oligarhia Primelor Familii într-un maelstrom politic pe care nu va reuși să-l gestioneze cum trebuie și, în consecință, lucrurile vor degenera și mai mult. Yakuza, haiducii și Protectoratul vor da târcoale ca bostălbecii în jurul unui calcan-elefant așteptând rezultatul, spionându-se reciproc. Fără să treacă la acțiune.

Asta crede Quellerist Falconer și, chiar dacă uneori cuvintele ei sună prea pompos, ca retorica lui Soseki Koi despre marșul istoriei, înclin să-i dau dreptate. Am văzut același lucru pe alte planete, în unele locuri chiar am ajutat la înfăptuirea lui, prin urmare, previziunile ei sunt realiste. Plus că Falconer s-a aflat în miezul Decolonizării, ceea ce face din ea un expert mai credibil decât noi în privința schimbărilor politice de pe Lumea lui Harlan.

E ciudat să mă aflu în preajma ei. Știind că vorbesc cu o legendă istorică veche de secole, senzația e amestecată: uneori mi se pare că visez, alteori că e mult prea reală. Dar, dincolo de orice, mă intrigă ușurința cu care vine și pleacă, schimbând locul cu Sylvie Oshima, la fel cum schimbă cartul Japaridze cu ofițerul secund, pe puntea de comandă. Uneori chiar surprind momentul. E ca și cum ar curenta-o ceva – se schimbă brusc la față, clipește de câteva ori și devine alta. Câteodată nici nu sunt sigur cu cine discut. Trebuie să fiu atent la chipul ei, să-i ascult ritmul vocii.

Mă întreb dacă, în deceniile ce urmează, această trecere rapidă de la o identitate la alta va deveni o obișnuință în viața oamenilor. Din câte îmi spune Sylvie, n-ar fi deloc exclus. Potențialul sistemelor manevrate de Anihilatori este aproape nelimitat. Desigur, va fi nevoie de oameni mult mai puternici pentru așa ceva. Nimic nou însă, fiindcă asta se întâmplă după fiecare progres major al cunoașterii sau tehnologiei. Nu ne putem ancora în modelele trecutului, trebuie să mergem înainte, să construim minți și corpuri mai eficiente. Altfel, Universul va sări asupra noastră ca o panteră de mlaștină și ne va mânca de vii.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la Segesvar și la ceilalți. Mai ales la celălalt Kovacs. Am reînceput să vorbesc cu Jad, treptat, fiindcă, până la urmă, n-o pot învinovăți pentru ce-a făcut. Iar Virginia Vidaura, în noaptea în care am plecat din Portul Newpest la bordul vasului Fiica Haiducilor, *m-a învățat cum să mă împac cu astfel de lucruri. Am făcut dragoste, cu grijă, atenți la fața ei care se vindeca treptat, apoi a plâns și mi-a vorbit până dimineață despre Jack Soul Brasil. Am ascultat și am încercat să înțeleg, exact cum făceam când mă instruia cu un secol în urmă. Dimineața mi-a luat penisul în mână, l-a frecat, l-a supt și l-a vârât în ea, după care am făcut dragoste din nou, pentru ca, într-un târziu, să ne ridicăm din pat și să luăm o nouă zi de la capăt. De atunci n-a mai pomenit de Brasil și, chiar dacă am făcut-o eu, fără să vreau, Virginia doar a clipit și a zâmbit, nelăsând ca lacrimile să-i picure pe obraz.*

Toți învățăm să dăm lucrurile astea deoparte, să trăim cu pierderile noastre și să ne facem griji doar în privința a ceea ce putem schimba.

Oishii Eminescu îmi spunea cândva că n-are rost să răstorni de la putere Primele Familii, căci n-ai face decât să asmuți Protectoratul și

Corpul Agenților Speciali asupra Lumii lui Harlan. Tot el credea că mișcarea quellistă ar fi eșuat, dacă agenții speciali ar fi fost aici în timpul Decolonizării. Probabil că avea dreptate și nici chiar Quell nu prea are contraargumente, deși, când soarele apune peste oceanul arămiu, iar noi stăm pe punte cu câte un pahar mare de whisky în față, chiar încearcă să le găsească.

Dar nu mai contează. Fiindcă în realitatea virtuală, dilatând minutele în luni, Sylvie și Quell învață cum să comunice cu navele orbitale. Până ajungem la Tekitomura, Sylvie crede că vor reuși. Apoi crede că-i va învăța același lucru pe Oishii și poate pe alți Anihilatori care le împărtășesc ideile.

Și atunci vom fi pregătiți.

Ceilalți sunt tăcuți și îndârjiți, dar în starea lor de spirit deslușesc și un licăr de speranță pe care mă străduiesc să-l înțeleg. Sigur nu ne vom acoperi de glorie, cum la fel de sigur e că se va lăsa cu vărsare de sânge. Și încep să cred că vom reuși. Date fiind împrejurările și cu câteva sulițe de foc, cred că vom putea să dăm jos Primele Familii, să alungăm yakuza, să-i îndepărtăm pe haiduci sau cel puțin să-i îngenunchem. Cred că vom putea să prevenim Protectoratul și Corpul de Agenți Speciali și apoi, dacă mai rămâne ceva, să experimentăm nanotehnologia demodinamică a lui Quell.

Și nu pot să nu cred – să nu sper, poate – că o platformă orbitală ce poate nimici în același timp un hoverloader plin cu oameni și legăturile minuscule de la mâinile a doi indivizi, ce poate distruge și înregistra în același timp, ce poate decanta minți întregi în sisteme de date de la sol, că același sistem nu poate, odată și-odată, să caute la marginea Oceanului Nurimono și să găsească două memorii corticale năpădite de iarbă, abandonate cu decenii în urmă.

Și să readucă la viață conținutul lor.

Mulţumiri

Cea mai mare parte din cartea aceasta e născocită de mine. Pentru cele câteva locuri în care aşa ceva nu a fost posibil, le sunt recunoscător următoarelor persoane pentru ajutorul acordat:

Dave Clare, care mi-a oferit sfaturi nepreţuite despre alpinism, atât în scris, cât şi la faţa locului, pe munte. Excelentul roman *Tapping the Source* al lui Kem Nunn şi e-mailurile lui Jay Caselberg m-au făcut să înţeleg mai bine lumea surfingului. Iar Bernard de la Diving Fornells m-a învăţat cum să mă descurc sub apă. Dacă am greşit pe undeva, numai eu sunt de vină.

Mii de mulţumiri şi lui Simon Spanton şi Carolyn Whitaker, care au aşteptat cu o răbdare nemărginită, fără ca măcar să facă aluzie la termenul de predare a cărţii.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

A treia carte din seria
Takeshi Kovacs

Una dintre rețetele de succes ale unei tiranii este să știe când și cum să le dea supușilor iluzia de libertate

Moartea nu mai este de neglijat, atunci când ai de înfruntat consecințele eternității. Și ale propriilor tale acțiuni. Pornit într-o misiune personală de răzbunare, mercenarul interstelar Takeshi Kovacs ajunge prins în rivalitățile politice ale mai multor facțiuni, iar atunci când o versiune mai tânără a sa este clonată pentru a-l elimina pe cel din prezent, confruntarea capătă proporții planetare. Într-o luptă a trecutului cu prezentul, viitorul pare incert.

E uimitor cum repetarea constantă poate face ca până și cele mai evidente adevăruri să sune enervant și, în consecință, să fie combătute

În aceeași serie au mai apărut:
Carbon modificat
Portalul îngerilor

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-60-1

virtual project

9 786 [illegible] 600601